ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 795

ΝΕΙΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΡΑΙΝΟΝΤΑΙ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

Ἀπελπισία ἔπιασε τοὺς γονεῖς. Σὰ νάπεσε ἀρρώστεια στὴν οἰκογένεια. Πενθεῖ τὸ σπίτι. Ἡ μεσίστιος στὴν καρδιά. Δὲν εἶναι ἀστεία ὑπόθεσι αὐτὸ ποὺ τοὺς βρῆκε. Τὸ παιδί, τὸ μοναχοπαίδι τους, σηκώθηκε στὶς παντρειές.

Φρόνιμοι ἄνθρωποι, ξέρουν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν παιδιῶν. Δὲν προορίζουν γιὰ τὸν ἀσκητικὸ βίο τὸ γυιό τους. Ἀλλά, βρὲ παιδάκι μου, στάσου πρῶτα νὰ γίνης ἄντρας.

Πέρσι ἀκόμα τρόμαζαν νὰ τὸν μαζέψουν ἀπὸ τὸ γήπεδο. Οὔτε σωστὰ εἴκοσι. Θέλει τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ μπῆ στὰ εἰκοσιένα. Καὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλοκαμωμένους καὶ δυναμικούς, ποὺ ἐπιβάλλονται μὲ τὸν ὄγκο καὶ τὴ ζωηρότητά τους.

Ἕνα ἀγόρι μινιόν, λεπτοκαμωμένο, συνεσταλμένο, ποὺ κατεβάζει τὰ βλέφαρα, ποὺ κοκκινίζει σὰν παρθένος τοῦ παληοῦ καιροῦ. Θὰ γελᾶ κι' ὁ κόσμος ὅταν δῆ γαμπρὸ αὐτὸ τὸ πραματάκι.

Βρὲ καλέ μου, βρὲ κακέ μου — τὸν ἐξορκίζουν. Γιὰ βάστα λίγο. Νὰ μεστώσης πρῶτα, νὰ πᾶς στρατιώτης, νὰ μπῆς σὲ καμμιὰ δουλειά, ν' ἀντρουλιάσης, νὰ μάθης, ποὺ λέει ὁ λόγος, νὰ ψωνίζης πέντε πορτοκάλια, νὰ βγάζης καπνὸ ἀπὸ τὴ μύτη σου, νὰ πίνης ἕνα οὖζο, μαμόθρεπτό μου, χωρὶς νὰ μπερδεύουν τὰ πόδια σου...

Ἄλλα τοῦ τὰ λένε κι' ἄλλα τὰ σκέπτονται οἱ γονεῖς. Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι, μαμόθρεπτο μέν, πεισματάρικο δέ. Κάνει σκηνές, ἀπειλεῖ μὲ αὐτοκτονία... Καὶ ἡ μαμᾶ στὸ ἄκουσμα, πέφτει ξερή, ὁ μπαμπᾶς χάνει τὸ χρῶμα του. Τὸ παιδί, ἐν τῷ μεταξύ, δὲν τρώει, δὲν κοιμᾶται, εἶναι νευρικό, εἶναι μελαγχολικό, εἶναι γιὰ νὰ τὸ κλαῖτε.

Ἴδια καὶ χειρότερη ἡ κατάστασι στὴν ἄλλη παράταξι. Μὲ τὴ σάκκα τοῦ Γυμνασίου ἡ Ἰουλιέττα. Κοπελλίτσα δεκαεφτὰ ἐτῶν. Μοσχοχαδεμένη κι' αὐτή. Διασώζονται ἀκόμα οἱ κοῦκλες της. Καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ράψη ἕνα κουμπί, δὲν ξέρει νὰ βράση δυὸ αὐγά. Καλὴ μαθήτρια, μὲ ἄριστα στὰ λατινικὰ καὶ στὴν ᾠδική της, δὲν ἔχει μάθει ὅμως ἀκόμα οὔτε στὴ πρίζα νὰ βάζη τὴν ἠλεκτρικὴ σκούπα. Ἕνα μωρὸ ποὺ σηκώθηκε στὴν παντρειά.

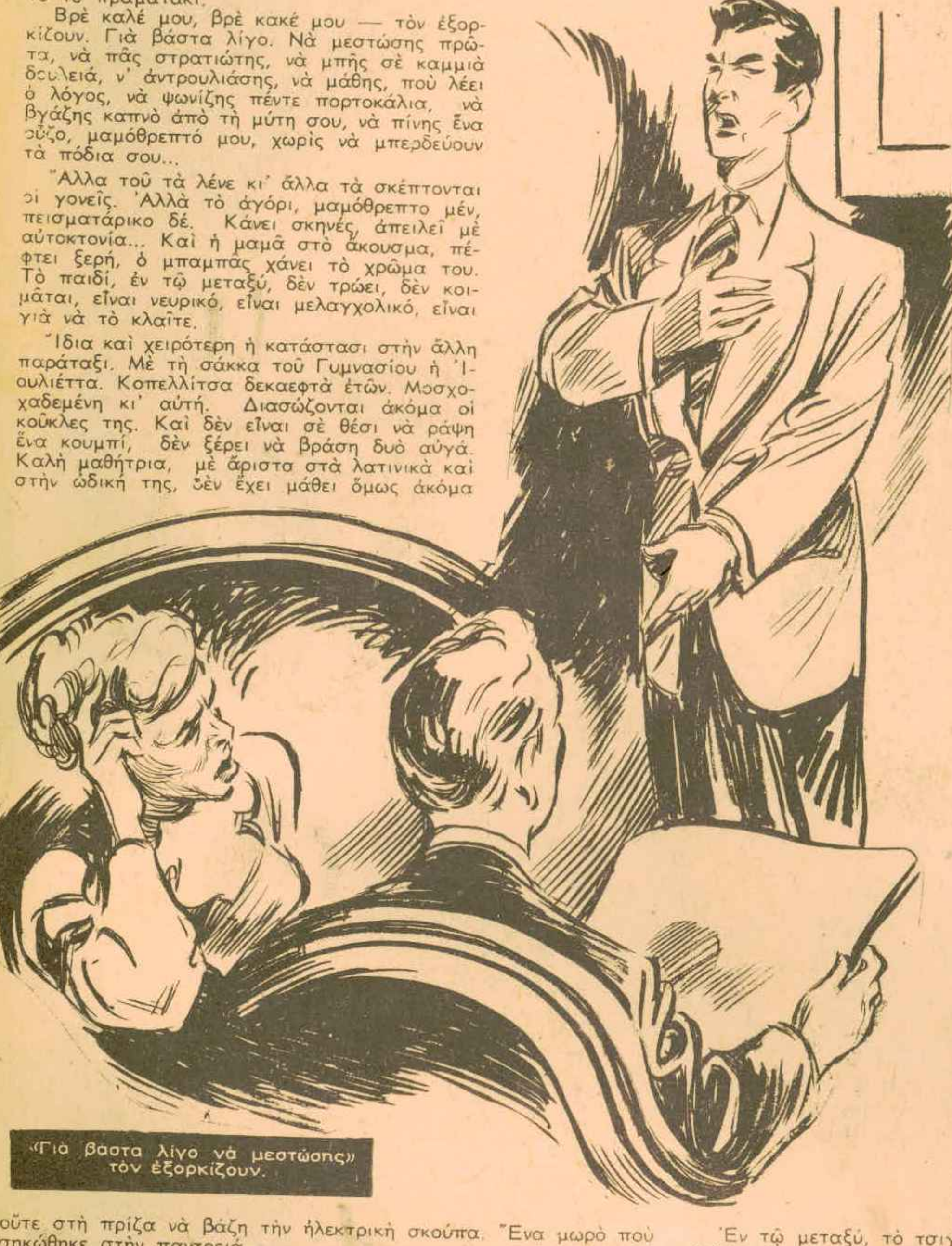
«Γιὰ βάστα λίγο νὰ μεστώσης» τὸν ἐξορκίζουν.

Ἐπίμονα κι' αὐτή. Τίποτε δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούση. Δὲν δέχεται ἀναβολές. «Ἄντρα θέλω, τώρα τὸν θέλω». Ἀλλοιῶς θὰ πέση ἀπὸ τὸ παράθυρο. Καὶ κατοικοῦν σὲ ρετιρέ...

Τὴν ἐξορκίζουν κι' αὐτήν. Τὴν παίρνουν μὲ τὸ καλό, τὴν παίρνουν μὲ τὸ ἄγριο. Τὴν περιορίζουν, ἢ τῆς δίνουν ἐλευθερία. Βάνουν ἀνθρώπους νὰ τῆς μιλήσουν. Τὴ λουσώνουν, τὴν ἀφίνουν χωρὶς ροῦχα, τῆς τάζουν ταξίδια, τῆς ὑπόσχονται αὐτοκίνητα... Τάχουν χάσει οἱ ἄνθρωποι.

Ἐπὶ τέλους — τῆς λένε — ἂν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη σώνει καὶ καλὰ νὰ παντρευτῆ, νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ἔδαφος γιὰ ἕνα νέο φτασμένο, ποὺ τελείωσε τὶς σπουδές του, ποὺ εἶναι σ' ἕνα δρόμο, καὶ ποὺ φαίνεται πὼς τὴ νοστιμεύεται.

Τὸ ἀκούει τὸ κορίτσι καὶ γίνεται θηρίο, χτυπᾶ τὰ πόδια του, δαγκάνει τὴν ποδιά του. Οἱ δύο οἰκογένειες γνωρίζονται. Τὰ κουβεντιάζουν οἱ γονεῖς. Τὰ παίρνουν ἔτσι, τὰ παίρνουν ἀλλοιῶς, ἀλλὰ λύσι δὲ βρίσκουν. Τί λύσι θέλετε, ὅταν δυὸ μωρὰ πείσμωσαν καὶ θέλουν νὰ ἑνώσουν τὶς τύχες τους;

Ὁ πατέρας τοῦ ἀγοριοῦ μᾶς περιγράφει τὴν κατάστασι καὶ ὑπογράφεται κι' αὐτὸς σὰν κοριτσόπουλο μὲ τὸ ψευδώνυμό του: «Εἷς δυστυχὴς πατήρ». Σεβαστὴ ἡ πατρικὴ δυστυχία, ἀκόμα καὶ στὴν καθαρεύουσα, ὅταν παρουσιάζεται. Ἀλλὰ καὶ τί μπορεῖ νὰ κάνη κανείς; Τί ἄλλο παρὰ νὰ πάρη ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ νὰ σκεφθῆ πάνω σὲ μερικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας. Νὰ φιλοσοφήση μᾶλλον. Μιὰ πρόχειρη καὶ ξεκούραστη φιλοσοφία. Μεταφέρω τὸ περιστατικὸ σὲ ἄλλη χώρα — ἂς ποῦμε στὴν Ἀμερική. Θὰ προέκυπτε, νομίζετε, ἐκεῖ τὸ ἴδιο δρᾶμα; Δυὸ παιδιὰ ἀγαπιοῦνται. Τὸ λένε στὰ σπίτια τους. Ἡ ὥρα ἡ καλή — δίνουν τὰ σπίτια τὴν εὐχή τους. Ἀδιαφορία; Κάθε ἄλλο. Εἶναι ὅμως τόσο βέβαιοι, ὅτι θὰ τὰ βγάλουν πέρα τὰ παιδιά τους...

Γιατὶ ἐκεῖ, στὰ εἴκοσι τὸ ἀγόρι, καὶ ὅταν ἀκόμα διανύη τὴν περίοδο τῶν σπουδῶν του, κερδίζει μόνο τὸ ψωμί του. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ κορίτσι. Θὰ στενοχωρηθοῦν λίγο, ἀλλὰ θὰ τὰ καταφέρουν. Δὲν θὰ πεινάσουν, δὲν θὰ στερηθοῦν τ' ἀπαραίτητα, δὲν θὰ γίνουν ἐνόχλησι σὲ κανένα.

Ζήτημα οἰκονομικό. Αὐτὰ τὰ καταραμένα οἰκονομικά, γίνονται ρυθμιστὲς τῆς ζωῆς. ἀκόμα καὶ τοῦ ἔρωτα ρυθμιστές.

Δὲν εἶναι τόσο ἁπλᾶ τὰ πράματα κάτω ἀπ' τὸ ζεστὸ οὐρανό μας. Γρήγορα μεγαλώνουν φυσιολογικὰ τὰ δικά μας παιδιά. Δύσκολα ὅμως ἀποκτοῦν οἰκονομικὴ ἐπάρκεια. Ἀνάποδες δουλειές. Ἐδῶ ποὺ κοχλάζει τὸ αἷμα πιὸ γρήγορα, καὶ ἀρχίζουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν προεφηβικὴ ἡλικία νὰ βασανίζωνται ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ἀνησυχίες, ἡ οἰκονομικὴ αὐτάρκεια βραδύνει.

Φτωχὸς ὁ τόπος, λίγες οἱ δουλειές, τραχὺς ὁ ἀγώνας τοῦ βιοποριστοῦ. Ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἀφυπνίζεται τόσο γοργὰ τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτο, τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα ἁπλοποιοῦνται ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα ἀκόμα. Κι' ἔτσι ἐκεῖνοι, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα, χαίρονται, ἀνεμπόδιστα καὶ τὴν ἐρωτική τους ζωή.

Τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ σκιρτήματά τους προβιβάζονται ἀμέσως σὲ γάμο. Νομιμοποιοῦν τὶς σχέσεις, ἀποφεύγουν τὴ φθορὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Δὲν παίζουν τὸ κρυφτοῦλι, δὲν κατατρίβονται στὸ παράνομο ἐρωτικὸ μάτς. Ὁ γάμος γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου. Ὁ ἔρωτας ποὺ σ' ἐμᾶς ἐδῶ, κατὰ ἐνενῆτα τοῖς ἑκατό, ὁδηγεῖ στὸ κρυφὸ παιχνίδι, ἐκεῖ ὁδηγεῖ στὴ νομιμότητα.

Φτωχέ μου Ἕλληνα... Οἰκονομικὸ νήπιο εἶσαι στὰ εἴκοσι χρόνια σου, ὅταν τὸ Ἀμερικανάκι ἔχη πιάσει τὸ πόστο του καὶ κάνει καριέρα. Ὁ σκληρὸς ἀγώνας σου γιὰ μιὰ θέσι ποὺ δὲν σοῦ ἐξασφαλίζει παρὰ τὴν πεῖνα. Ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν προαγωγή.

Ἀρχίζουν νὰ γκριζαίνουν τὰ μαλλιὰ ὅταν αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτό σου ἱκανὸ νὰ ψευτοζήση μὲ μιὰ γυναῖκα. Τὰ πιὸ γόνιμα χρόνια τὰ περνᾶς μὲ τὸ ἄγχος.

Δὲν εἶναι ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν πρόοδο — μιὰ προσπάθεια ποὺ ἔχει τὴν ὀμορφιά της. Εἶναι ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, γιὰ νὰ σταθῆς ἁπλῶς στὰ πόδια.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ τσιγάρισμα, ἡ φθορά, ἡ διαφθορά, οἱ συμβιβασμοί, οἱ μυστικοὶ ἔρωτες, τὰ κρυφὰ εἰδύλλια, οἱ ἀνευλόγητοι σύνδεσμοι, οἱ ἁμαρτωλὲς γνωριμίες, τὰ ὕποπτα κέντρα...

Τί νὰ σοῦ κάνουν καὶ τὰ ἤθη;- Ταλαιπωροῦνται καὶ αὐτά. Τὸ ἴδιο τάχα εἶναι νὰ ἔχης ἀνοιχτὴ τὴ λεωφόρο τοῦ γάμου καὶ νὰ παντρεύεσαι χωρὶς δυσκολία τὴν πρώτη κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶς, καὶ τὸ ἴδιο νὰ ζῆς μέσα στὶς ἀναβολές, στὶς ἀοριστίες, στὸ ἄγνωστο, σὲ ὅσα κάνουν τὸν ἄνθρωπο νευρικὸ καὶ περιπλέκουν τὴ ζωή του. Μιὰ ζωὴ στὰ κρυφά. Πίσω ἀπὸ παραπέτασμα ἀναπτύσσεται ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ τῶν νέων στὴν Ἑλλάδα. Σὰ νὰ εἶναι ἔνοχοι, ληστὲς ποὺ ἔχουν ἐπικηρυχθῆ, πολίτες χωρὶς τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν στὴ δημοσιότητα τὴν ἀγάπη τους. Ἀγάπη ἀναγκαστικὰ παράνομη. Χρειάζεται ἡ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια γιὰ νὰ τὴν νομιμοποιήσουν. Τὸ χρῆμα κάνει τὸν πόλεμο, λένε οἱ Γάλλοι. Τὸ χρῆμα μήπως δὲν κάνει καὶ τὸν ἔρωτα;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 795

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ✿ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ✿ ΤΙΜΗ Δρ. 6000

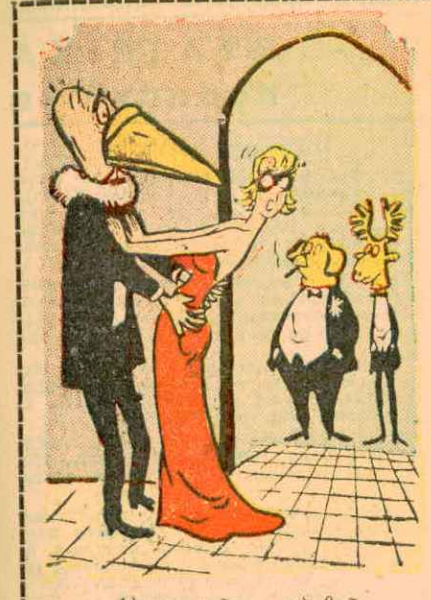
— *Δὲν μποροῦσες νὰ βρῆς καμμιὰ πιὸ βολικὴ μεταμφίεσι, καϋμένε Κωστάκη;*

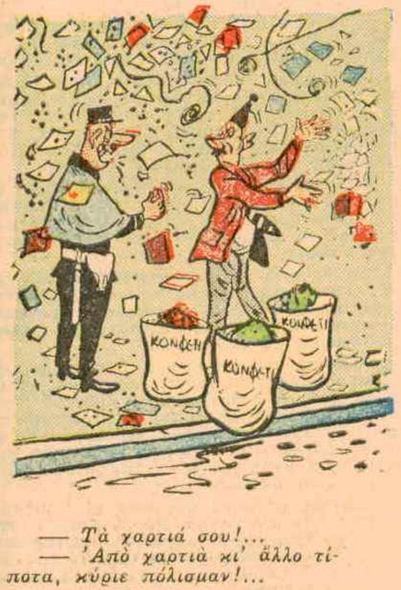

— *Τὰ χαρτιά σου!...*
— *Ἀπὸ χαρτιὰ κι' ἄλλο τίποτα, κύριε πόλισμαν!...*

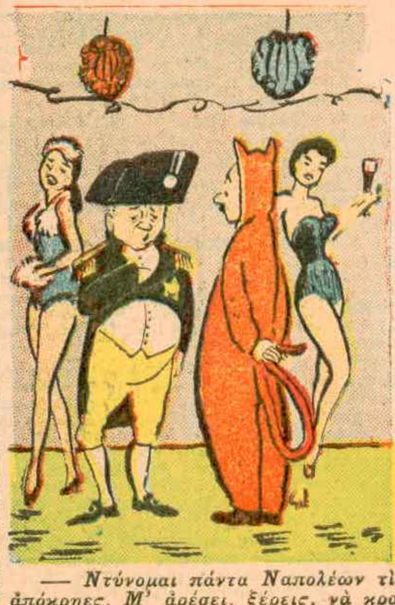
— *Ντύνομαι πάντα Ναπολέων τὶς ἀπόκρηες. Μ' ἀρέσει, ξέρεις, νὰ κρατάω τὸ πορτοφόλι μου!...*

Ἐπικειμένου οἰκογενειακοῦ «μπὰλ-μασκέ», ἡ ὥριμη κυρία — ὥριμη σὲ ἡλικία καὶ ὄχι, φεῦ, σὲ μυαλὰ — σὲ ἀλλεπάλληλες συσκέψεις μὲ τὸν... ἑαυτό της ἀναζητᾶ τὴν καταλληλότερη ἀμφίεσι, ποὺ θ' ἀναδείξη καὶ θὰ τονίση τὴν λαμπρὰ διατηρημένη — γράφε «κατεψυγμένη»—ὀμορφιά της. Κι' ἐπὶ τέλους, μιὰ φαεινὴ ἰδέα κατεβαίνει στὸν ἀμφιβόλου ποιότητος ἐγκέφαλό της.

—Τὸ βρῆκα, Περικλῆ! φωνάζει πανηγυρίζοντας στὸν πολυπαθῆ σύζυγό της.

Καί, κατανοῶντας τὸ ξαφνιασμά του, διευκρινίζει:

—Στὸ μπὰλ-μασκὲ τῶν Τσιμπιρδουναίων θὰ ντυθῶ πεταλούδα! Ἢ μήπως δὲν θέλεις;

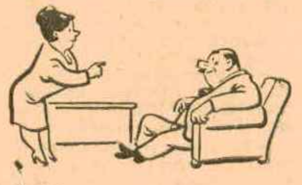

—Γιατί νὰ μὴ θέλω; τῆς ἀπαντάει μὲ ὕπουλη μειλιχιότητα. Ἄλλωστε ἔχω τόσο καιρὸ νά... γελάσω!

★

Ἀποκρηάτικο στιγμιότυπο ἐκ τοῦ φυσικοῦ:

—Τί θά, πῆ, μπαμπᾶ, χαρτοπόλεμος; ρωτάει ὁ φιλοπερίεργος καὶ ἐπὶ τῶν πάντων ἀκατατόπιστος μπέμπης.

—Μμμ. πῶς τὸ λένε..., πόλεμος μὲ χαρτιά.

—Δὲν καταλαβαίνω.

—Ἅμα μεγαλώσης καὶ ζητήσης... ἄδεια ἀποδημίας, θὰ τὸ καταλάβης!

★

Ὁ ἄνθρωπος στέκεται διστακτικὸς στὴν εἴσοδο τοῦ κινηματογράφου. Προφανῶς διερωτᾶται σὰν σύγχρονος Ἀμλέτος:

—Νὰ μπῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ μπῆ;

Ἐξετάζει ἐμβριθῶς τὶς φωτογραφίες τῆς προβαλλομένης ταινίας, προχωρεῖ πρὸς τὸ ταμεῖον, ἀλλὰ κοντοστέκεται.

—Βρέ, θὲς νὰ πάη τζάμπα τὸ δεκάρικο;

Τὸ πρακτικώτερο εἶναι ν' ἀκούση μία ὑπεύθυνη γνώμη. Πλησιάζει, λοιπόν, ἕνα κατσούφη κύριο ποὺ βγαίνει ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ τὸν ρωτάει:

— Εἶναι καλὸ τὸ ἔργον, κύριε;

—Μμμ! τοῦ ἀπαντᾶ ἀορίστως.

Ὁ ἄλλος, ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἀπογοητεύεται, ἀλλὰ ἐπιμένει:

—Καὶ εἶναι πράγματι «αὐστηρῶς ἀκατάλληλον»;

Ὡς διὰ μαγείας ὁ κατσούφης γίνεται σαφέστατος καὶ κατηγορηματικώτατος:

—Βεβαίως εἶναι «αὐστηρῶς ἀκατάλληλον»! Ὄχι, ὅμως, γι' ἀνηλίκους!

—Ἀλλά;

—Γιά... νοήμονας!

Καὶ ὁ «Ἀμλέτος» κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον «μπῆκε» καὶ τράβηξε γι' ἄλλο κινηματογράφο!...

★

Νεάζουσα, στενάζουσα καὶ κραυγάζουσα μπαίνει στὸ λεωφορεῖο.

—Συγκοινωνία νὰ σοῦ πετύχη! διαμαρτύρεται φωναχτὰ γιὰ νὰ προκαλέση τὴ γενικὴ προσοχή.

Καὶ συνεχίζει:

—Ὅλο πήχτρα εἶνε τὰ ρημάδια! Καὶ δὲν μπορεῖ μιὰ κοπελλα νὰ βρῆ μιὰ θέσι νὰ καθηση για νὰ μὴν τὴν ἐνοχλοῦν οἱ μουρντάρηδες!

Καὶ ἀποφθέγγεται:

—Φρίκη!

Εἰρωνικὰ μειδιάματα ὑποδέχονται τὸν μονολογικὸ ἐξάψαλμο τῆς «κοπέλλας», ἡ ὁποία, παρ' ἐλπίδα, βρίσκει μιὰ θέσι πίσω-πίσω καὶ θρονιάζεται πάντοτε στενάζουσα καὶ νεάζουσα.

Καὶ τὸ λεωφορεῖον ξεκινᾶ βρυχώμενον.

Στὴν πρώτη στάσι ἀνεβαίνει μία συμπαθεστάτη γρηούλα.

—Μιὰ θέσι, παρακαλῶ, γιὰ τὴ γιαγιά! βροντοφωνεῖ ὁ εἰσπράκτωρ.

ΣΚΙΤΣΑ τῆς Ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Ἀλλά... φωνὴ βροντοφωνοῦντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

— Κανένας νεαρός, καμμιὰ νεαρά, νὰ δώση τὴ θέσι του στὴ γιαγιά! ἐπανέρχεται δριμύτερος ὁ εἰσπράκτωρ.

Καὶ — ὢ τοῦ θαύματος! — πετάγεται σὰν νευρόσπαστο ἡ «κοπέλλα» καὶ προσφέρει τὴ θέσι της:

—Καθῆστε, παρακαλῶ.

—Εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ κάποιος συνεπιβάτης μὲ κακεντρέχεια:

—Αὐτὸ θὰ πῆ ἀλληλεγγύη μεταξὺ... συνομηλίκων!

★

ΕΝΑΣ φίλιππος... ἀποστάτης συναντᾶται μὲ κάποιον «συνάδελφό» του, ἐμμένοντα στὴν ἀνελλιπῆ... τροφοδοσία τῶν ἀλόγων, ὁ ὁποῖος τὸν ρωτάει ἐπιτιμητικώτατα:

— Γιατί δὲν φαίνεσαι πιὰ κάτω;

(«Κάτω»... φιλιππιστὶ σημαίνει ὁ Ἱππόδρομος).

—Τὄκοψα! τοῦ λέει ξερὰ ὁ ἄλλος.

—Μπᾶ! Ἀπὸ πότε;

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ δώσανε «σκέτο» τὸν Μασαάν!

(«Μασαάν» ἐστὶ ἵππος ἀραβικὸς ὁτὲ μὲν διακρινόμενος, ὁτὲ δὲ καταποντιζόμενος).

—Λοιπόν; ρωτάει ἀγωνιωδῶς ὁ ἀμετανόητος φίλιππος.

—Ἔ! δὲν καταλαβαίνεις; τοῦ ἐξηγεῖ ὁ ἄλλος. Ὁ «σκέτος» Μασαὰν ἦρθε πάτος! Καὶ τότε σκέφτηκα καὶ εἶπα: Γιατί νὰ μοῦ τὰ...μασαᾶν ὁ Μασαὰν καὶ τ' ἄλλα ψωράλογα καὶ νὰ μὴ μασαᾶν ἡ γυναικούλα μου καὶ τὸ παιδάκι μου;

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ...κρυοκαλαμπουρικὸν ἐπιχείρημα μετέπεισε τὸν φανατικὸ φίλιππο, τοῦ ὁποίου δὲν τοῦ τὰ... ξαναμασαᾶν πλέον οἱ ἵπποι!...

★

Χοροί! Χοροί! Χοροί!

Κάθε σύλλογος καὶ κάθε σωματεῖον θεώρησε καθῆκον του νὰ ὀργανώση τὸν ...ἰδιόκτητο χορό του.

Ἀποτέλεσμα; Κηρύσσεται ἐπιστράτευσις συγγενῶν, φίλων καὶ γνωστῶν, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νὰ ἐξασφαλίσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ.

— Νικολάκη, θἄρθης στὸ χορὸ τῶν «Ζηλωτῶν τῆς Ὑπαίθρου»!

—Νικολάκη, τὸ ἄλλο Σάββατο εἶναι ὁ χορὸς τῶν «Φίλων τοῦ Σουΐγκ». Δὲν πιστεύω νὰ λείψης!

—Νικολάκη, σὲ περιμένουμε στὸ χορὸ τῶν Μ. Α. Π. (Μεσηλίκων Ἀπελευθερωθέντων Πενθεροπαθῶν).

Νικολάκη, ἐδῶ! Νικολάκη, ἐκεῖ! Νικολάκη, πάρα κάτω.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς Νικολάκης ποὺ τὸν κατέκλυσαν οἱ χοροὶ διατυμπανίζει, χωρὶς διάθεσι καλαμπουριοῦ, πὼς ἡ κατάστασις ἐφέτος ἔφτασε στό... ἀπροχώρητον!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑ·Ι·ΛΑ

Μέσ' στὰ χρόνια μας ἐτοῦτα τὰ σκληρὰ καὶ τὰ ζαβὰ
ἀκριβήνανε καὶ πάλι τὰ τσιγάρα τ' ἀκριβά.
Κι' ὁ φτωχὸς ὁ φουμαδόρος μὲ μαράζι τ' ἀντικρύζει,
ὑποφέρει καὶ στενάζει καὶ μὲ πόνο ψιθυρίζει:

★

«Μὲ τὸ δρόμο ποὔχουν πάρει καὶ τὴν τόση τους τὴ (φόρα,
θἄρθη, φίλε μου, ἡ ὥρα,
νὰ ξεχάσω τοῦ πακέττου καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα
καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ παίρνω οὔτε δυὸ τσιγάρα...χῦμα.
Τὰ περίπτερα καὶ μόνον, τότε πλέον, θὰ κορτάρω
καὶ θὰ καίγεται, μοιραίως, ἡ καρδιά μου σάν... (τσιγάρο!

Γ. Θ—ς

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ

Στὸ σύνταγμά μας ὑπηρετοῦσε κάποτε ἕνας κομψὸς καὶ μορφωμένος λοχαγός. Ποτὲ δὲν τὸν εἴχαμε δῆ λυπημένο καὶ φαινόταν πὼς ἡ ζωή του κυλοῦσε δίχως στενοχώριες. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ὁ ὡραῖος αὐτὸς λοχαγός, ὁ Τζὼν Μάρτιν, ἦρθε στὸ στρατῶνα μελαγχολικός. Τὸ πρᾶγμα μᾶς ξάφνιασε κι' ὅλοι οἱ συνάδελφοί του βαλθήκαμε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν αἰτία τῆς ψυχικῆς του καταστάσεως.

—Κάποια ἐρωτικὴ ἀτυχία θἄναι στὴ μέση, εἶπε ἕνας ἀξιωματικὸς ε.ρωνικά. Βλέπετε δὲν εἶναι συνηθισμένος σὲ κάτι τέτοια καὶ θὰ τὸ πῆρε κατάκαρδα. Γι' αὐτὸ μᾶς παρουσιάστηκε σήμερα τόσο ἀλλαγμένος.

Πραγματικά, πρώτη φορά, ὁ νεαρὸς Τζὼν ἦταν ἐρωτευμένος. Οἱ προηγούμενες ἐρωτικές του περιπέτειες ἦταν ἀσήμαντες καὶ δὲν εἶχαν ὡς τότε συγκινήσει τὴν καρδιά του. Τώρα ὅμως, δίχως κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἀντιληφθῆ καλὰ-καλά, εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ μιὰ παντρεμένη, μιὰ γυναῖκα τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, μιὰν ἀριστοκράτισσα. Γιὰ τὴ διαγωγὴ ὅμως αὐτῆς τῆς γυναίκας κυκλοφοροῦσαν ἕνα σωρὸ φῆμες. Τὴν παρουσίαζαν σὰν μιὰ νέα Μεσσαλίνα, ποὺ εἶχε ἄπειρες ἐρωτικὲς κατακτήσεις. Ἡ ὀμορφιά της ἦταν αἰθέρια, μὰ ἡ συμπεριφορά της ξεπερνοῦσε κάποτε τὰ ὅρια τῆς σεμνότητος.

Φαίνεται ὅμως πὼς τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν στάθηκε ἱκανὸ ν' ἀναχαιτίση τὸν ἄτυχο Τζὼν καὶ τὰ θέλγητρα τῆς ὡραίας λαίδης τὸν γοήτευσαν τόσο πού, στὸ τέλος, ἔχασε κάθε συναίσθησι τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεχε ἀπ' τὸ τρελλὸ αὐτὸ αἴσθημα. Ἔτσι, ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ εὔθυμη γιορτή, ὁ ἄντρας τῆς θελκτικῆς λαίδης τῆς παρουσίασε τὸν ὡραῖο καὶ κομψὸ Τζὼν Μάρτιν κι' αὐτή, μὲ τὸ πιὸ σατανικὸ χαμόγελο, ποὺ ὑποσχόταν πολλά, σήκωσε τὸ ποτήρι τῆς σαμπάνιας κι' ἤπιε στὴν ὑγειὰ τοῦ νέου τους φίλου.

Ἔπειτα σὰν χόρεψε μαζί της, ὁ Τζὼν βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς πῆ πὼς θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του πολὺ εὐτυχισμένο ποὺ ἡ μοῖρα θέλησε νὰ γνωριστοῦνε.

— Ἀλήθεια; ἔκανε αὐτὴ μὲ νάζι, συνηθισμένη σὲ τέτοιου εἴδους κομπλιμέντα. Σᾶς ἀρέσω λοιπὸν πολύ, νεαρέ μου; Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ἐξαιρετικά.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε μὲ μάτια φλογερά, γεμᾶτα πάθος. Ξαναχόρεψαν καὶ αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ὡραία λαίδη κρατοῦσε σφιχτὰ κολλημένο πάνω του τὸ ἐλαστικὸ σῶμα της. Ὁ Τζὼν ἔνοιωθε ν' ἀναστατώνεται ὁλόκληρος ἀπ' τὴ θερμὴ αὐτὴ ἐπαφὴ καί, στὸ τέλος, καθὼς τὰ ζεύγη ἀποσύρονταν στὸ μπουφέ, ὁ νέος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ φιλήση μὲ λαχτάρα τὸ λευκὸ χέρι τῆς ντάμας του.

—Σᾶς ἀγαπῶ, τῆς ψιθύρισε, πιστέψτε με, λαίδη, σᾶς ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου! Εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα! Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ζωή μου παίρνει διαφορετικὸ νόημα.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε καὶ τὸ χαμόγελό της ἔμοιαζε νὰ τοὔλεγε πὼς δεχόταν νὰ γίνη σκλάβος της.

★

Κάποιο βράδυ, ἡ λαίδη κάνοντας τὸν περίπατό της μέσ' στὸν ἀνθισμένο κῆπο τοῦ μεγάρου της, εἶδε νὰ πλανιέται ἀνάμεσα στὰ δέντρα μιὰ σιλουέττα καὶ ὕστερα νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ περιβολάρης της. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ἡ ἐμφάνισι τῆς μυστηριώδους σκιᾶς γινόταν στὸ ἴδιο περίπου μέρος, κάθε βράδυ, τῆς κίνησε στὸ τέλος τὴν περιέργεια καὶ διέταξε ἕναν ὑπηρέτη της νὰ ἐξακριβώση ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τριγύριζε στὸν κῆπο. Ὅταν γύρισε ὁ ὑπηρέτης ἔδωσε στὴ λαίδη τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ λοχαγοῦ Τζὼν Κάρτεν.

— Πὲς στὸν κύριο αὐτὸν νἄρθη ἐδῶ! φώναξε ὀργισμένα ἡ λαίδη, ὅταν εἶδε τὸ ἐπισκεπτήριο.

Κατάχλωμος ἀπ' τὴν ταραχή του, ὁ ἐρωτευμένος νέος πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της, κάνοντας μὲ ἐλαφρὴ ὑπόκλισι.

—Τί γυρεύετε ἐδῶ καὶ τέτοια ὥρα μάλιστα; τὸν ρώτησε ἐκείνη. Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα αὐτό;

—Τὸ μόνο ποὺ ζητάω, ἀπάντησε συγκινημένος ὁ νέος, εἶναι νὰ θαυμάζω τὴν ὀμορφιά σας. Ἀπ' τὸ βράδυ ποὺ σᾶς γνώρισα, δὲν ζῶ πιὰ παρὰ μὲ τὴν ἀνάμνησί σας. Μοῦ ἦταν ἀρκετό, ἔστω καὶ νὰ σᾶς βλέπω ἀπὸ μακρυά. Καὶ εἶμαι εὐτυχισμένος τώρα ποὺ μπορῶ νὰ φιλήσω καὶ πάλι τὸ χέρι σας.

—Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο, κύριε! τοῦ εἶπε μὲ ὕφος θυμωμένο ἡ λαίδη.

—Ἡ λέξι «ἀδύνατο» δὲν ὑπάρχει στὸ λεξιλόγιο αὐτῶν ποὺ ἀγαποῦν εἰλικρινά, ὅπως σᾶς ἀγαπῶ ἐγώ.

—Ὑπάρχει ὅμως στὸ δικό μου, γιατὶ ἐγὼ δὲν σᾶς ἀγαπῶ!

—Ὥστε τὰ χαμόγελά σας καὶ τὰ γεμᾶτα ὑποσχέσεις βλέμματα, ποὺ μοῦ χαρίσατε, ἦταν ψεύτικα, ἀπατηλά; φώναξε μὲ σπαραγμὸ ὁ νέος.

—Γελαστήκατε, φίλε μου. Δὲν μὲ συγκινήσατε ποτέ, Κι' ἂν τυχόν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔνοιωσα κάτι γιὰ σᾶς, αὐτὸ δὲν ἦταν ἔρωτας. Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πὼς γιὰ μένα εἶστε ἕνας ἀσήμαντος ἀξιωματικός; Ξεχνᾶτε πὼς εἶμαι μιὰ λαίδη καὶ πόση κοινωνικὴ ἀπόστασι μᾶς χωρίζει; Ἐμπρός, φύγετε ἀμέσως ἀπὸ δῶ, γιατὶ ἡ παρουσία σας μοῦ εἶναι ἐνοχλητικὴ καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὴν ἀνεχθῶ. Φύγετε καὶ νὰ μὴ ξαναφανῆτε ἐδῶ.

— Μὲ σκοτώνετε μ' αὐτὰ τὰ λόγια σας... στέναξε ὁ νέος.

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο! τοῦ ἀπάντησε σκληρὰ ἡ λαίδη.

Ὁ Τζὼν χλώμιασε. Ἔπνιξε, ὡστόσο, τοὺς λυγμοὺς ποὺ σβύστηκαν στὸ λαιμό του κι' ἔφυγε μὲ κλονισμένο βῆμα...

★

Ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μέρες, στὸ πρωϊνὸ προσκλητήριο τοῦ συντάγματος, διαβάστηκε ἡ ἀκόλουθη ἡμερησία διαταγή:

«Ὁ 3ος λόχος τοῦ 30οῦ συντάγματος θὰ παρακολουθήση τὴν κηδείαν τοῦ λοχαγοῦ Τζὼν Μάρτεν. Ἐντελλόμεθα ὅθεν ὅπως, καὶ τὰ λοιπά...»

Ἦταν ὁ σπαραχτικός, ὁ τραγικὸς ἐπίλογος τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος τοῦ νεαροῦ Τζὼν Μάρτεν, ποὺ ἡ ἀνδρικὴ ὀμορφιά του εἶχε ραγίσει τόσες γυναικεῖες καρδιὲς καὶ ποὺ κομματιάστηκε στὸ τέλος καὶ ἡ δική του ἀπὸ μιὰν ἐγωΐστρια, ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ τὴν ἀγαπήση πραγματικὰ χωρὶς νὰ βρῆ ἀνταπόκρισι.

Ὁ λοχαγὸς Τζὼν Μάρτεν εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὴν πονεμένη καρδιά του.

ΕΡΙΚ ΚΑΝΤΙΣΟΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Στὸ κοτέτσι

Συσχετισθεὶς μετὰ Διδὸς περικαλλοῦς τὰς ἄλλας
κι' ὦ παῖδες ὀσφραινόμενος ἐρωτικὰς κραιπάλας
προχθὲς εἰς τὴν παρόρμησιν τοῦ ἔρωτος ὑπείκων
δεόντως τὴν ἱκέτευσον νὰ μὲ δεχθῆ κατ' οἶκον.
Κακείνη ἐκ τῆς αἴγλης μου ἀπείρως μαγευθεῖσα
κι' ἐκ τῶν πολλῶν ἱκεσιῶν σφοδρῶς συγκινηθεῖσα
μ' ἐκάλεσεν οἰκιακῶς τὰς βραδυνὰς τὰς ὥρας
καγὼ μετέβην, ὡς εἰκός, περιχαρὴς ὁ τζόρας.
Τουτέστιν τὸν μανδρότοιχον ἐπήδησον εὐθὺς
πλὴν ἀσυνήθη κίνησιν, ὦ Ζεῦ!, ἀντιληφθεὶς
ἐκ τῆς φοβίας ἔλαβον τὸ χρῶμα στουπετσίου
καὶ σπεύδων οὖν κατέφυγον ἐντὸς τοῦ κοτετσίου.
Κι' ἐνῶ ἐκεῖσε ἔμενον ἐν μέσω τῶν κοττῶν,
οὐδαμωδῶς σκεπτόμενος τὸ ἀπωλεσθὲν «ψητόν»
προσῆλθεν, ὦ ἀλλοίμονον! ὁ κηπουρὸς τοῦ οἴκου
κι' αὐτίκα μὲ συνέλαβεν μετὰ χειρὸς
(ἀδίκου.
—Κλέπτης ἰδού! ἀνέκραξεν καὶ δὴ ἐμ-
(φαντικῶς.
Ἐφ' ὦ προβλέπων κίνδυνον καὶ μέγαν
(ὡς εἰκὸς
ἐποίησον τὸν ἄφρονα τονίσας: «Ὦ
(ἱππότα!
Δὲν εἶμαι κλέπτης οὐδαμῶς! Ἐγὼ τυγ-
(χάνω... κόττα!
Κόττα εἰμί! ἐβόησον εἰς τὴν διαπασῶν
κι' ἐκ τῆς φοβίας ἔξαλλος καὶ τοιγα-
(ροῦν λυσσῶν
πρὸς δὲ σφοδρῶς ἐπιθυμῶν τοὺς γύρω-
(θεν νὰ πείσω
τετράκις ἠναγκάσθηκον, ὦ Ζεῦ!, νὰ...
(κακαρίσω!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μεγάλη ἐπιτυχία σημείωσε τὸ ἔργο τοῦ Εὐγενίου Ο' Νὴλ «Ἄννα Κρίστι» στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο, τὴν πανηγυρικὴ «πρεμιέρα» τοῦ ὁποίου παρηκολούθησε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς καὶ πολλοὶ παρεπιδημοῦντες Ἀμερικανοί.

Ἰδιαίτερα χειροκροτήθηκε στὸ ρόλο τῆς μεθυσμένης γρηᾶς ἡ καρατερίστα Ἀθανασία Μουστάκα, ποὺ δίνει ἕνα ξεχωριστὸ τόνο σὲ ὅλη τὴν πρώτη πρᾶξι τοῦ ἔργου.

Ἡ Μαίρη Ἀρώνη ἐπίσης, ποὺ εἶναι περίφημη στὸ ρόλο τῆς ἡρωΐδος, σκορπίζει πραγματικὰ ρίγη συγκινήσεως, στὴν ἐξομολόγησι τῆς τρίτης πράξεως.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἀρώνη εἶχε παίξει τὸν ἴδιο ρόλο, πρὶν 8 χρόνια στὴν Κύπρο καὶ σημείωσε πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία.

—Τὸ τσουχτερὸ κρῦο τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἶχε ἄμεση ἐπίδρασι στὸ θέατρο. Ἔτσι πολλὰ βράδυα κεντρικὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα ἔδωσαν παραστάσεις μὲ ἐλάχιστους θεατάς, στὴν Θεσσαλονίκη ὁ θίασος Κατράκη ὑποχρεώθηκε νὰ δίνη μόνο ἀπογευματινὲς παραστάσεις καὶ στὴν Καστοριὰ ἕνας μουσικὸς θίασος ἀποκλεισμένος ἀπὸ τὰ χιόνια, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ἀρκετὲς μέρες νὰ διακόψη τὶς παραστάσεις του.

—Ὕστερα ἀπὸ ἑξάμηνο παραμονὴ στὸ Χόλλυγουντ γύρισε στὰς Ἀθήνας ἡ «Στὰρ Ἑλλὰς» τοῦ 1953 Ντορέττα Ξηροῦ.

Ἡ ὄμορφη Ἑλληνοποῦλα, ποὺ ἔμαθε τέλεια τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, προσελήφθη δοκιμαστικὰ γιὰ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν ἑταιρεία τοῦ Σάμουελ Γκόλντουϊν, στὰ στούντιο τῆς ὁποίας εἰδικεύτηκε στὴν ἄρθρωσι, τὸ χορὸ καὶ τὸ τραγοῦδι.

Στὸ Χόλλυγουντ ἡ Ξηροῦ ἐπῆρε τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Ἔλεν Γκρέκα καὶ εἶχε προτάσεις νὰ ἐργασθῆ μὲ μακροχρόνιο συμβόλαιο γιὰ δευτερεύοντες ρόλους

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀναμνηστικὸ ρολόϊ καὶ τὸ κλειδὶ τῆς πόλεως τοῦ Λὸγκ Μπῆτς, ποὺ τῆς ἔδωσαν οἱ ὀργανωταὶ τῶν καλλιστείων, ἔλαβε στὸ Χόλλυγουντ πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἄλλα δῶρα.

Ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα ἦταν μία μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ σκυλάκια-μπιμπελό, ἑνὸς γνωστοῦ ἀστέρος θαυμαστοῦ της, ποὺ ἐξάντλησε ὅλες τὶς παρακαταθῆκες τῶν καταστημάτων τοῦ Χόλλυγουντ, ἐπειδὴ ἔμαθε ὅτι ἡ ὄμορφη Ἑλληνίδα καὶ ὑποψήφια στάρλετ, εἶχε ξεχωριστὴ ἀδυναμία στὰ σκυλιά.

—Κάπως πρόωρα ἄρχισαν οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν καλοκαιρινὴ σαιζόν. Μὲ ταχὺ ρυθμό, συμπληρώνεται πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ μουσικὸς θίασος τοῦ «Περροκέ» ποὺ θὰ διευθύνη καὶ ἐφέτος ὁ κωμικὸς Μίμης Κοκκίνης.

Στὸν ἴδιο θίασο θὰ συμπράξουν ἐπίσης τὸ καλοκαῖρι, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ἡ Σπεράντζα Βρανᾶ, ἡ Μαίρη Λωράνς, ἡ Ἀλέκα Στρατηγοῦ, τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Καστρινὸς — Ζώκα καὶ ὁ μοντέρνος συνθέτης Γιῶργος Μουζάκης.

—Στὸ θέατρο «Βέμπο» ἐξ ἄλλου οἱ συγγραφεῖς κ. κ. Σακελλάριος καὶ Γιαννακόπουλος πρόκειται νὰ παρουσιάσουν ἐφέτος ἕνα πρωτότυπο μουσικὸ μοῦβιτον, ἀπὸ σκέτς ἐπικαιρότητος, μὲ τὰ πιὸ διαλεκτὰ στελέχη τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

—Ἡ περίφημη «Χαλιμᾶ» τοῦ Σακελλαρίδη, ἡ ὀπερέττα ποὺ ἔσπασε ὅλα τὰ εἰσπρακτικὰ ρεκόρ,, πρόκειται νὰ γυριστῆ σὲ φὶλμ μὲ ἑλληνοτουρκικὴ συνεργασία, τὸν δὲ ρόλο τοῦ Ἀλῆ Μουσακᾶ θὰ παίξη ὁ γνωστὸς κωμικὸς Πέτρος Γιαννακός.

—Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ γνωστὸ σπανιόλικο τραγοῦδι «Βάγια κὸν Ντίος» (Εἶσ' ὁ Θεός μου ἐσύ), ἠχογράφησαν τρία μαζὶ ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Εὔα Στύλ, ἡ Ἔλσα Λάμπο καὶ ὁ Φώτης Πολυμέρης.

—Ἡ Κάκια Μένδρη, ποὺ ἐμφανίζεται τώρα μὲ ἐπιτυχία στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου, ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὸν ἐκεῖ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ γιὰ τακτικὲς ἑβδομαδιαῖες ἐκπομπές.

—Ὁ Ἕλληνας ἀκροβάτης Ζὼρζ (Γ. Πρίντεζης), ὕστερα ἀπὸ ἕνα πραγματικὸ θρίαμβο, ποὺ σημείωσε στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἱσπανία, ἐμφανίζεται τώρα στὸ Κάϊρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ
τῆς Μαντάμ Σουσοῦ

Κοσμικὸ πένθος

Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας πληροφοροῦμαι, ὅτι ἀπέθανε φίλος μου διπλωματικὸς καὶ μοῦ ἔρχεται, φυσικά, καὶ ἰδιαιτέρα πρόσκλησις γιὰ τὴν κηδεία τοῦ μακαρίτου — ὄνομα καὶ μὴ χωριό.

Τί νὰ κάνω τώρα; Νὰ μὴν πάω στὴν κηδεία θὰ παρεξηγηθῶ ἀπὸ τὸν μακαρίτην καὶ θὰ σκεφθῆ ὁ καϋμένος — παρολονότι νεκρός — τί διάβολο: Εἰς δεξιώσεις καὶ γεύματα καὶ διασκεδάσεις, πάντα ἦταν παροῦσα καὶ μὲ ἐτιμοῦσε διὰ τῆς αὐτοπροσώπου παρουσίας της, ἡ μαντὰμ Σουσοῦ. Εἰς τὴν κηδεία μου, λοιπόν, δὲν ἔρχεται. Ἴσως ἐπὶ πλέον σκεφθῆ, ὅτι εἰς τὰς δεξιώσεις καὶ τὰ γεύματα ἐπήγαινα πρὸς χόρτασιν. Ἂν καὶ παρομοία σκέψις δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνη περὶ τὸ ἄτομόν μου — ἀλλὰ μακαρίτης εἶναι αὐτός! Ξέρει κανεὶς πῶς σκέπτονται οἱ μακαρίτες; Καὶ τί νὰ τοῦ πῆς;

Νὰ πάω πάλιν εἰς τὴν κηδείαν του, τὸ πρᾶγμα θλιβερὸν καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸν τὰ ἀποφεύγω παρόμοια θεάματα, νεκρωσίμους ἀκολουθίας, μακαρίτας ὁριζοντίους καὶ τὰ τοιαῦτα. Νὰ μὴν παρουσιασθῶ πάλιν αὐτοπροσώπως καὶ νὰ λυπηθῶ δι' ἀντιπροσώπου μου; Αὐτὸ εἶναι μία σκέψις συζητητέα, ἀλλὰ πάλιν σκέπτομαι, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν τιτλούχων μου μέγας κηδειάρχης. Ποιὸν νὰ στείλω; Διατάσσω τὸν μέγαν πρωτοκολλάρχην νὰ μοῦ ἐκθέση τὰς γνώμας του καὶ ἐκεῖνος παρουσιάζεται ἐμπρός μου.

— Δὲν μοῦ λές, ἀνόητε, τοῦ λέω, ποίαν λύσιν εὑρίσκεις εἰς πρόβλημα νεκροῦ;

Ὁ μέγας πρωτοκολλάρχης μου γουρλώνει τὰ μάτια:

— Ποίου νεκροῦ, μαντάμ;

— Διπλωμάτου.

— Ἀπέθανε κανείς;

— Προφανῶς.

— Ἐρωτᾶτε πῶς θὰ τὸν θρηνήσουμε;

— Ὄχι, βλάξ. Ἐὰν εἶχα καμμία ὄρεξις νὰ θρηνήσω, δὲν θὰ σὲ ἐρωτοῦσα. Πρόκειται περὶ κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως καὶ μεταβάσεως εἰς κοσμικὴν κηδείαν.

— Θὰ πᾶτε αὐτοπροσώπως;

— Ὄχι. Θέλω νὰ θρηνήσω ὀλίγον δι' ἀντιπροσώπου.

— Νὰ ἀναλάβω, μαντάμ;

— Τὸ σουλοῦπι σου δὲν εἶναι διὰ κηδείας. Καὶ δὲν ἔχω καμμία ὄρεξις νὰ μὲ κάνης ρεζίλι εἰς κοσμικὴν κηδείαν.

— Τότε, μαντάμ;

Σκέπτομαι ὀλίγον τὸ ζήτημα καὶ ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκω ἄλλην λύσιν, ἀποφασίζω νὰ τιμήσω αὐτοπροσώπως τὸν νεκρὸν — μεγάλη του τιμή — καὶ νὰ ζεματίσω μερικὲς-μερικὲς μὲ ἐπικηδείους ἐμφανίσεις. Ἄλλωστε, διαθέτω εἰδικὰς πενθίμους τουαλέττας — γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό — διὰ περιπτώσεις θανάτων ὑψηλῶν προσώπων, πριγκήπων, ὑπουργῶν, πρωθυπουργῶν, προέδρων, διπλωματικῶν καὶ ζαπλούτων τύπων τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἀνφὲν τ' ἀποφασίζω!

Διότι, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἔχω πολὺ καιρὸ νὰ ντυθῶ εἰς τὰ μαῦρα καὶ ἀπ' ὅ,τι ἐνθυμοῦμαι, εἰς κάποιαν ὑψηλὴν κηδείαν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔκανα καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν. Τὸ αὐτὸ θὰ γίνη καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν. Δὲν λέω, βεβαίως, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ καταπλαγῆ καὶ ὁ μακαρίτης καὶ νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ πάντως τοὺς ζωντανοὺς θὰ τοὺς ἐκπλήξω.

Τὴν ὡρισμένην, λοιπόν, ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς κηδείας, καλῶ τὴν ἀρχικαμαριέραν μου νὰ βγάλη τὰς πενθίμους ἀμφιέσεις καί, ἐντὸς ὀλίγου, βλέπετε μίαν μαντὰμ Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ πενθηφοροῦσαν βαρέως. Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἐμφάνισίς μου εἶναι καταπληκτική. Βάζω τὴν μαύρη τουαλέττα — καϋμένε Ντιόρ, καλή σου ἡ ὥρα! — βάζω τὰ βελάκια μου καὶ τὰ πένθιμα μπιζοῦ, βάζω τὰ φασαμαὶν μὲ τοὺς μὼβ ἀμεθύστους, λαμβάνω εἰς τὰ χέρια μου τὴν πένθιμη βεντάλλια καὶ διατάσσω ἀμέσως νὰ πενθηφορήση ἡ λιμουζίνα μου. Ὅπερ καὶ γίνεται. (Ἡ λιμουζίνα μου πενθηφορεῖ, συμφώνως μὲ τὸ πρωτόκολλον, διὰ μαύρης σημαίας).

— Σωφεράρχα!

— Διατάξατε, κυρία.

— Πενθηφόρει ζὲ βοὺ πρί!

Πενθηφορεῖ καὶ ὁ μέγας σωφεράρχης μου καὶ φθάνουμε εἰς τὸν ναόν, ὅπου σταματᾶ ἡ λιμουζίνα μου, πρὸς γενικὴν κατάπληξιν τῶν πάντων — καθότι καμμιὰ λιμουζίνα δὲν εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ πενθηφορήση διὰ μεσιστίου μαύρης σημαίας. Κατεβαίνω, λοιπόν, καὶ τοῦ λόγου μου — αὐτοπροσώπως — ἐν μέσω μαύρων τουαλεττῶν καὶ βέλου καὶ εἰσέρχομαι στὴν ἐκκλησία πενθηφοροῦσα καὶ ἀφίνουν ὅλοι τὸν μακαρίτην διπλωμάτην — τὸν καϋμένο! — καὶ στρέφουν τὰ μάτια κατάπληκτα ἐπάνω μου. Καὶ τί σχόλια ν' ἀκούσετε καὶ τί ψίθυροι πέρα-πέρα στὴν ἐκκλησία:

— Ἡ μαντὰμ Σουσοῦ!

— Μὰ τί φορᾶ! Τί φορᾶ!

— Πώ, πώ, μιὰ τουαλέττα!

— Τίνος μοντέλο εἶναι;

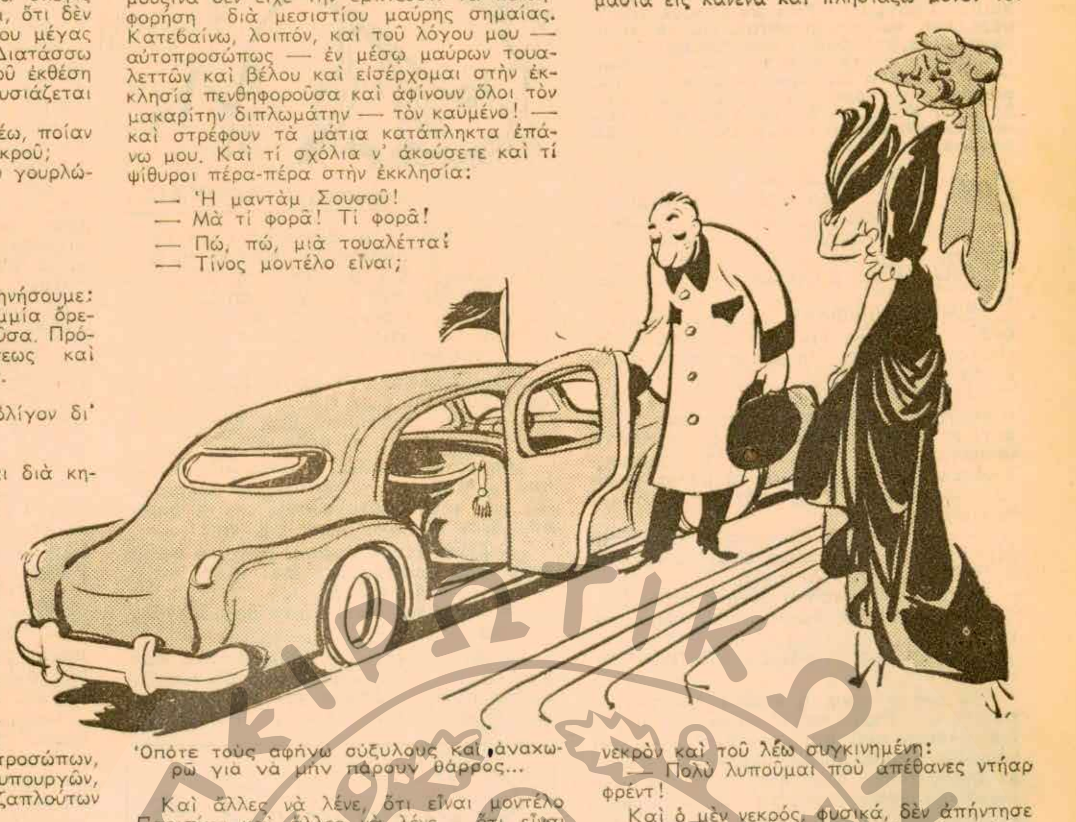

Ὁπότε τοὺς ἀφήνω σύξυλους καὶ ἀναχωρῶ γιὰ νὰ μὴν πάρουν θάρρος...

Καὶ ἄλλες νὰ λένε, ὅτι εἶναι μοντέλο Παρισίων καὶ ἄλλες νὰ λένε, ὅτι εἶναι μοντέλο Νέας Ὑόρκης — Φὶφθ ἄβενιου, δηλαδή, πέμπτη λεωφόρος — καὶ ὅλοι (ἄντρες καὶ γυναῖκες) νὰ ἐκπλήσσωνται.

Οἱ φαρμακομύτες χλώμιασαν ὅλες περισσότερον ἀπὸ τὸ μακαρίτη. Μιὰ τέτοια λαχτάρα, δὲν τὴν ἐπερίμεναν. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἐγνώρισαν καὶ δὲν θὰ μὲ γνωρίσουν ποτέ τους οἱ καϋμενοῦλες!...

— Τί κομψότης καὶ τί ἀριστοκρατικὸ στύλ! ψιθυρίζει ἔκθαμβος γηραιὸς Κολονακιώτης πολιτικός.

— Φρίκη! τοῦ ἀπαντάει ψιθυριστὰ ἐπίσης ἡ καρακάξα σύζυγός του, κίτρινη σὰν φύλλο φθινοπώρου.

Ἐγὼ τὰ ἀκούω ὅλα αὐτά, διότι εὑρίσκομαι κοντά τους, καθὼς περνῶ, καὶ κυττάζοντας τὴν κυρίαν, μὲ τὸ πένθιμον ὕφος μου, τὴν ἐρωτῶ ἐπίσης, ψιθυριστί:

— Ἐβγάλατε τὴ χρυσῆ, ἀγαπητή μου φίλη;...

Ἐκείνη δέχεται τὸ χτύπημα κατάστηθα καὶ μὲ μιὰν κραυγὴν βαθυτάτου στεναγμοῦ καταρρέει λιπόθυμος στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ ἄλλες φαρμακομύτες σπεύδουν εἰς βοήθειάν της, τὰ δὲ σχόλια ὀργιάζουν. Καὶ τί δὲν μοῦ σέρνουν χαμηλοφώνως!...

Ἡ ὑψηλότης μου, φυσικά, δὲν δίδω σημασία εἰς κανένα καὶ πλησιάζω μόνον τὸν νεκρὸν καὶ τοῦ λέω συγκινημένη:

— Πολὺ λυποῦμαι ποὺ ἀπέθανες ντήαρ φρέντ!

Καὶ ὁ μὲν νεκρός, φυσικά, δὲν ἀπήντησε οἱ ἄλλοι, ὅμως, ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὁπότε τοὺς ἀφίνω σύξυλους καὶ ἀποχωρῶ γιὰ νὰ μὴ πάρουν θάρρος οὔτε οἱ παριστάμενοι, οὔτε ὁ νεκρός. Γαῖαν νὰ ἔχη ἐλαφρὰν καὶ Θεὸς σχωρέστον!

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Ἁρπαχτήκανε στὴν Πάτρα, ἐξ αἰτίας
(μιᾶς μοιραίας
οἱ θαμῶνες τῆς ταβέρνας κι' οἱ λεβέν-
(τες τῆς παρέας
κι' ὅταν ἔληξεν, αἰσίως, ὁ καυγᾶς κι'
(ἡ φασαρία,
οἱ μισοὶ πῆγαν στὸ τμῆμα κι' οἱ μισοὶ
(μὲ τὰ...φορεῖα!

★

Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ κέντρον δὲν ἀπέ-
(μεινε μπουκάλι,
κρασοπότηρο, καρέκλα, κατσαρόλα καὶ
(τσουκάλι...
Καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανένας ἀσφαλῶς
(καὶ δίχως ἄλλο,
ὅτι ἔγινε στὴν Πάτρα... πατατρὰκ
(πολὺ μεγάλο!

✪✪

Ἕνα ἐξαιρετικὸ γλυκὸ

Ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ πεζοναῦτες στὸν Εἰρηνικό, ξεκαθάρισαν τὴ νῆσο Ἀττοῦ ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνες, βρῆκαν ἄφθονη λεία ἀπὸ διάφορα εἴδη κοινῆς χρήσεως, ποὺ οἱ ἄπληστοι κυνηγοὶ τῶν σουβενὶρ τὰ μοιράστηκαν μεταξύ τους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἕνας λοχίας, βρῆκε κάτι ποὔμοιαζε μὲ ζαχαρωτό, κυλινδρικοῦ σχήματος.

— Δὲν ἔχει ἄσχημη γεῦσι αὐτὸ τὸ ματζοῦνι! εἶπε σ' ἕνα συνάδελφό του ποὔξερε τὰ γιαπωνέζικα.

Ἔλυωσε τὴν πρώτη δαγκωνιὰ ἀπὸ τὸ γλυκὸ αὐτὸ στὸ στόμα του καὶ πρόσθεσε:

— Γιὰ διάβασε τὰ γράμματα στὸ περιτύλιγμά του; Τί γλυκὸ εἶναι;

Ὁ μεταφραστὴς διάβασε καὶ πληροφόρησε τὸ λαίμαργο λοχία:

— Ξέρεις τί μασσᾶς; Ἕνα μπαστοῦνι... δυναμίτη!

Ἀρχαῖο ἐρωτικὸ καὶ περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Διασκευὴ Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Θύαμης αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ Πετόσιρι, ἐνῶ ὁ Κνήμων καὶ ὁ Θεαγένης ἔτρεξαν στὴ σπηλιά, ὅπου βρῆκαν νεκρή, ὄχι τὴ Χαρίκλεια, ἀλλὰ τὴ Θιόβη. Αὐτὴ εἶχε σκοτώσει ὁ Θύαμης, νομίζοντας πὼς εἶναι ἡ Χαρίκλεια. Ἡ Θίσβη βρισκόταν στὴ σπηλιά, γιατὶ ἐκεῖ τὴν εἶχε κρύψει καὶ αὐτὴν ὁ Θέρμουθης, ποὺ τὴν εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ Ναυσικλῆ. Ὁ Θέρμουθης γύρισε γιὰ νὰ παραλάβη τὴν Θίσβη κι' ἔμαθε ἀπὸ τὸν Κνήμωνα ὅτι ὁ φονιᾶς της ἦταν ὁ Θύαμης. Ἔφυγε λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸ ληστὴ γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἔνοχο, ἀφοῦ προηγουμένως συνεννοήθηκε μὲ τὸ Θεαγένη καὶ τὴ Χαρίκλεια νὰ τοὺς συναντήση σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Νείλου, τὴ Χέμμη. Πράγματι ὁ Κνήμων ξέφυγε ἀπὸ τὸ Θέρμουθη καὶ πηγαίνοντας γιὰ τὸ χωριὸ συνάντησε στὸ δρόμο τὸν Καλάσιρι, ποὺ τὸν ὡδήγησε στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου Ναυσικλῆ. Ἐκεῖ ὁ Κνήμων γνώρισε τὴ Ναυσίκλεια, τὴν κόρη τοῦ ἐμπόρου, ἐξήγησε δὲ στὸν Καλάσιρι ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐρχόντουσαν στὴ Χέμμη ὁ Θεαγένης καὶ ἡ Χαρίκλεια.

9ον

— Παιδιά μου, εἶπε ὁ Καλάσιρις, τώρα πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε. Δὲν ξέρουμε πότε θἄρθοῦνε οἱ ἀγαπημένοι μας. Μπορεῖ νὰ περάση κι' ἡ νύχτα, χωρὶς νὰ φανοῦν. Κι' ὅπως βλέπω, ὁ Κνήμων εἶναι κουρασμένος...

Ἕνα ἀνεπαίσθητα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του κι' ἦταν φανερό, ὅτι εἶχε ἀντιληφθῆ καὶ τὴ ματιὰ καὶ τὸ κοκκίνισμα τῶν δύο νέων.

Δὲν τοὔφεραν ἀντίρρησι. Ἡ Ναυσίκλεια καληνύχτισε μὲ τὸ γλυκό της ὕφος κι' ἔφυγε πεταχτὴ καὶ χαρούμενη, ἀνάμεσα στὶς ὑπηρέτριές της. Ὁ Κνήμων τὴν παρακολούθησε κάμποση ὥρα, μὲ τὰ μάτια, χωρὶς νὰ προσπαθῆ νὰ κρύψη τὴν ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει.

— Ξένε, εἶπε ὁ Καλάσιρις, πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἡ Ναυσίκλεια εἶναι μοναχοπαίδι τοῦ πλούσιου Ναυσικλῆ...

Ἦταν προειδοποίησι αὐτὴ ἢ ὑπόδειξι;... Τὰ μάγουλα τοῦ παλληκαριοῦ φλογίστηκαν.

— Εἶναι ὄμορφη σὰν μικρὴ δρυάδα! ψιθύρισε.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ καρδιά του σὰν νὰ σφίχτηκε. Γιατὶ καθὼς μιλοῦσε γιὰ τὴν Ναυσίκλεια, τοῦ φάνηκε πὼς ἀντίκρυσε μπροστά του τὸ μικρό, μελαχροινὸ κορμάκι τῆς Θίσβης. Ἔτσι ἦταν κι' ἡ κόρη τοῦ Ναυσικλῆ, λεπτοκαμωμένη σὰν ἀγαλματάκι δουλεμένο στοργικὰ ἀπὸ σοφὸ χέρι. Μονάχα ποὺ τῆς Θίσβης τὰ φλογερὰ μάτια, στηλώνονταν θαρραλέα στὰ δικά του, ἐνῶ τῆς Ναυσίκλειας ἡ ματιά, δειλή, παρθενική, μόλις τολμοῦσε κλεφτὰ νὰ σταματήση ἀπάνω του μιὰ στιγμή. Κι' ἐνῶ πίστευε πὼς ἐκείνη τὴ νύχτα θὰ τὴν περνοῦσε ἄυπνος, ἔχοντας μπροστά του τὸ πονεμένο πρόσωπο τῆς Θίσβης, παραξενεύτηκε κι, ὁ ἴδιος ὅταν, καθὼς ἔγειρε στὸ καθαρό, δροσερό του κρεβάτι, ἔνοιωσε κάποια παράξενη εὐτυχία νὰ τοῦ πλημμυρίζη τὴν καρδιά. Καί, στὸ μισοσκόταδο, φαντάστηκε πὼς ἔβλεπε παντοῦ τὸ παιχνιδιάρικο πρόσωπο τῆς Ναυσίκλειας νὰ τοῦ χαμογελάη.

Πονεμένη εὐτυχία

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν νοιώσει τὶς καρδιές τους νὰ χτυπᾶνε ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη, ποὺ εἶχαν μείνει ἔτσι ὁλομόναχοι ὁ Θεαγένης κι' ἡ Χαρίκλεια. Στοὺς Δελφοὺς δὲν εἶχαν προφτάσει ν' ἀλλάξουν καλὰ-καλὰ οὔτε πέντε λόγια. Στὸ ταξίδι, βρίσκονταν πάντα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ Καλάσιρι. Ἔπειτα, ἄρχισε ἡ σκλαβιά. Καὶ τώρα, ξαφνικά, ὁ Κνήμων, φεύγοντας μὲ τὸ Θέρμουθη, τοὺς εἶχε ἀφίσει μόνους μέσα στὴ σπηλιά. Τὴν πρώτη στιγμή, κυττάχτηκαν σὰν μουδιασμένοι. Ἔπειτα ὁ Θεαγένης χαμογέλασε καὶ πῆρε τὴν ἀγαπημένη του ἀπὸ τὸ χέρι. Τὴν τράβηξε ἔξω, ἀκριβῶς στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιᾶς, ἐκεῖ ποὺ ἡ νύχτα φωτιζόταν καλὰ ἀπὸ τὶς πυρκαϊές. Ἡ Χαρίκλεια τὸν κύτταζε μὲ μάτια μεγάλα.

— Φοβᾶσαι; τὴ ρώτησε.

Μὲ μιὰ κίνησι αὐθόρμητη, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του.

— Ὄχι, ἀγαπημένε μου. Εἶσαι κοντά μου! Πῶς θέλεις νὰ φοβᾶμαι;...

Ἀπότομα, τρελλά, τὴν τράβηξε ἀπάνω του, κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της. Τὸ φιλί τους βάσταξε πολύ, κι' ἡ ἀνάσα του ἦταν κομμένη, ὅταν τῆς εἶπε:

— Γλυκειά μου ἀγάπη! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρισκόμαστε ἔτσι μόνοι.

Τὸν κύτταξε σοβαρά.

— Θεαγένη, ἔχεις κάνει ὅρκο μεγάλο, θυμᾶσαι;...

— Δὲν τὸ ξεχνῶ, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Καὶ νὰ μὴν εἶχα κάνει ὅρκο, δὲν θὰ ζητοῦσα ποτὲ νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπο τὴν ἀδυναμία σου, γιὰ νὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου, παρὰ τὴ θέλησί σου. Τόσον καιρό, μὲ ὅλες τὶς συμφορές, ἡ ἀγάπη μας στάθηκε ἁγνή, καθαρή...

— Κι' ἔτσι πρέπει νὰ μείνη, ἀγαπημένε μου, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἄρτεμις θὰ θελήση νὰ μας λυπηθῆ, καὶ νὰ μᾶς φέρη σὲ μέρος ἀσφαλές, ὅπου θὰ γίνω ἐπίσημα γυναῖκα σου...

— Ναί, γλυκειά μου, θὰ γίνη ὅπως τὸ θέλεις. Ἄφησέ με ὅμως νὰ σὲ φιλήσω, νὰ σὲ ἀγκαλιάσω, νὰ νοιώσω πὼς εἶσαι δική μου...

Τὰ χάδια του τὴν ἀναστάτωσαν. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀντισταθῆ. Κι' ἂν αὐτὸς δὲν ἐπιβαλλόταν στὸν ἑαυτό του, ἡ νύχτα αὐτὴ ποὺ ἄρχισε μὲ θρήνους, θὰ γινόταν νύχτα ὑμεναίου. Ὁ Θεαγένης ὅμως, πρὶν φύγουν ἀπὸ τοὺς Δελφούς, εἶχε δώσει ὅρκο μεγάλο, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαίτησι τοῦ Καλάσιρι, πὼς ποτὲ δὲν θὰ πείραζε τὴ Χαρίκλεια, ἂν δὲν ἔφταναν πρῶτα στην Αἰθιοπία καὶ δὲν ἔπαιρνε τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων της.

Ὁπωσδήποτε πέρασαν ὧρες εὐδαιμονίας μαζί, ἐκεῖ μπροστὰ στὰ συντρίμμια. Κι' ὅταν πρόβαλε δειλὴ ἡ αὐγὴ καὶ φώτισε τὰ χαλάσματα, σὰν νὰ ξύπνησαν ἀπὸ ἕνα ὄνειρο μαγευτικό, οἱ δύο ἐρωτευμένοι κύτταξαν γύρω τους μὲ ἀπορία. Δὲν πίστευαν πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ εἶναι τόσο εὐτυχισμένοι μέσα σὲ τόση συμφορά.

Πρῶτος ὁ Θεαγένης, πετάχτηκε:

— Εἴμαστε τρελλοί, μὰ τὴν ἀλήθεια! εἶπε. Τώρα ἔπρεπε νὰ βρισκόμαστε κιόλας στὸ δρόμο γιὰ τὴ Μέμφι. Ὁ Κνήμων θἄφτασε κιόλας καὶ θ' ἀπορῆ γιὰ τὴν ἐξαφάνισί μας.

— Πῶς ὅμως θὰ βροῦμε τὸ δρόμο;

— Ρωτῶντας, ἀγαπημένη μου. Στάσου πρῶτα νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ λίμνη αὐτὴ τῆς συμφορᾶς, κι' ἔπειτα κάποιος θὰ βρεθῆ νὰ μᾶς ὁδηγήση. Πρὶν ξημερώση, πρέπει νἄμαστε κιόλας μακρυά.

— Νὰ πάρουμε κάτι μαζί μας, εἶπε ἡ κοπέλλα. Πῶς θὰ ταξιδέψουμε ἔτσι;

— Ἔχεις δίκηο, ἀγάπη μου! Εἶσαι πάντα προνοητική. Νὰ πάρουμε αὐτὰ ποὺ σοῦ ἀνήκουν καὶ ποὺ μᾶς τ' ἅρπαξε ὁ Θύαμης!...

Μπῆκαν μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ βροῦνε τοὺς θησαυροὺς τῆς Χαρίκλειας — τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια — ἀνάμεσα στ' ἄλλα λάφυρα τῶν ληστῶν.

— Μονάχα τὰ δικά σου θὰ πάρουμε, εἶπε ὁ Θεαγένης. Τ' ἄλλα τὰ συχαίνομαι! Εἶναι πλούτη μαζεμένα παράνομα, μὲ τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὸ αἷμα δυστυχισμένων ἀνθρώπων. Ἂς μείνουν ἐδῶ θαμμένα στὴ γῆ...

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, εἶχε κιόλας χαράξει ἀρκετά. Χειροπιασμένοι, πῆραν τρέχοντας τὸ δρόμο, μπροστά τους. Ἄργησαν ὅμως πολύ, ὥσπου νὰ συναντήσουν μιὰ ψυχὴ ζωντανή. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ μάχη ποὺ εἶχε γίνει ἐκείνη τὴ νύχτα, εἶχε ρημάξει κάθε ζωή.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ συνάντησαν ἦταν ἕνας στρατιώτης, ξένος ὅπως τὸν ἔδειχνε ἡ στολή του. Μὲ κόπο τοὔδωσε ὁ Θεαγένης νὰ καταλάβη τί ζητοῦσε.

— Στὴ Χέμμη;... εἶπε. Ἐκεῖ πᾶτε;... Πήρατε στραβὸ δρόμο. Ἀπὸ δῶ θὰ πᾶτε...

Καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα λόφο, μὲ μονοπάτια ἀπόκρημνα, ποὔπρεπε νὰ τὰ διασχίσουν

— Νὰ τὸν πιστέψουμε;... ρώτησε ἑλληνικὰ ὁ Θεαγένης τὴ Χαρίκλεια.

— Λὲς νἄχη κανένα συμφέρον νὰ μᾶς πῆ ψέμματα;

— Ὅλα νὰ τὰ φοβᾶται κανείς! Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ δὲν ξέρουμε τὸ δρόμο, κάποιον πρέπει νὰ πιστέψουμε. Ἂς δοκιμάσουμε...

Πῆραν τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι. Ὁ στρατιώτης περπάτησε μαζί τους κάμποση ὥρα. Ἔπειτα, σὲ μιὰ στιγμή, τὸν ἔχασαν.

— Εὐτυχῶς ποὺ μᾶς ἄφησε! ἀναστέναξε ἡ Χαρίκλεια μὲ ἀνακούφισι.

— Χμ... ἔκανε ὁ Θεαγένης. Δὲν ξέρω... Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν βλέπω. Δὲν μ' ἄρεσε καθόλου τὸ ὕφος του. Ἂς προσέχουμε...

Προχώρησαν ἀργά, σὲ ἀπόκρημνα μονοπάτια.

— Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ λόφο, θὰ εἶναι ἡ Χέμμη, εἶπε ἡ Χαρίκλεια. Ἔτσι μοῦ φαίνεται πὼς μᾶς εἶπε...

— Κάτι τέτοιο κατάλαβα κι' ἐγώ, κι' αὐτὸ ἐλπίζω...

Δὲν ἄργησαν ν' ἀνεβοῦνε στὴν κορυφή. Ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδαν μπροστά τους ἕνα χωριὸ καταπράσινο, χωμένο μέσ' στὶς φοινικιὲς καὶ στὶς χουρμαδιές.

— Θεαγένη! φώναξε ἡ Χαρίκλεια! Δὲν μᾶς εἶπε ψέμματα! Νά! Φθάσαμε! Σίγουρα αὐτὴ εἶναι ἡ Χέμμη...

Τὸ χωριουδάκι ἄστραφτε πρόσχαρο, δροσερό, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ ἄρχιζε νὰ ὑψώνεται. Ἡ σκιά του ἦταν σὰν νὰ καλοῦσε τοὺς κουρασμένους ταξιδιῶτες... Τόση χαρὰ αἰσθάνθηκαν κι' οἱ δυό τους σ' αὐτὸ τὸ ἀντίκρυσμα, ποὺ αὐθόρμητα ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Ἤθελαν νὰ νοιώσουν τὶς καρδιές τους νὰ χτυπᾶνε μαζὶ στὸν ἴδιο χαρούμενο ρυθμό.

Δὲν πρόφθασαν ὅμως ν' ἀλλάξουν οὔτε ἕνα φιλί. Ἄξαφνα, λὲς καὶ τοὺς εἶχε γεννήσει ἡ γῆ, καμμιὰ δεκαριὰ στρατιῶτες, παρουσιάστηκαν μπροστά τους. Πρὶν προφτάση νὰ κάνη ὁ Θεαγένης μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀμυνθῆ, τὰ χέρια του βρέθηκαν δεμένα. Κι' ἄλλα χέρια, ἄγρια, κρατοῦσαν τὴν ἀγαπημένη του γερά.

Ἐνῶ οἱ δυὸ δυστυχισμένοι χτυπιόντουσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμά τους, οἱ στρατιῶτες τοὺς ἔσυραν μέσα σὲ μιὰ χαράδρα. Ἐκεῖ τοὺς παρουσίασαν σ' ἕναν ἄντρα ποὺ φαινόταν ἀνώτερός τους, κι' ἦταν ντυμένος κι' αὐτός, ὄχι σὰν Αἰγύπτιος, ἀλλὰ μὲ στολὴ ξενική. Δίπλα του στεκόταν ἕνας ἄλλος ἄντρας, μὲ ὡραῖο ἀρχοντικὸ παρουσιαστικό, ποὺ κύτταξε τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους παραξενεμένος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες εἶπε κάτι στὸν ἀρχηγό του. Κι' ἔπειτα στράφηκε στὸν ἄλλον, μὲ τὸ ἀρχοντικὸ παρουσιαστικό, καὶ τοῦ εἶπε, ἑλληνικά:

— Ναυσικλῆ!... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ κοπέλλα ποὺ ζητᾶς.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ναυσικλῆς — γιατὶ αὐτὸς ἦταν, ὁ πατέρας τῆς Ναυσίκλειας, κύτταξε τὴ Χαρίκλεια. Αὐτὴ ὅμως τὸν κύτταξε μὲ τὸ φόβο ζωγραφισμένο στὴ φυσιογνωμία της. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ναυσικλῆς ἀποκρίθηκε χαρούμενος:

— Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ κοπέλλα ποὺ ζητάω. Αὐτὴ εἶναι ἡ Θίσβη, ποὺ μοῦ τὴν ἅρπαξαν οἱ ληστὲς τοῦ Θύαμη!...

Κι' ἐνῶ ἡ Χαρίκλεια ἦταν ἕτοιμη ν' ἀρχίση τὶς φωνὲς γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ, ὁ Ναυσικλῆς πῆγε κοντά της καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Μὴ μὲ διαψεύσης! Πίστεψε πὼς εἶναι γιὰ τὴ σωτηρία σου...

Ἡ κοπέλλα κοκκάλωσε. Τὸ παρουσιαστικό του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τὴν ἔκαναν νὰ τὸν πιστέψη. Δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, κι' ὅμως, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε κάτι, ὅτι ἦταν καλύτερα νὰ πιστέψη τὸν συμπατριώτη της, παρὰ νὰ τὸν διαψεύση.

— Λοιπόν, φώναξε ὁ ἀρχηγός. Πάρε την, Ναυσικλῆ. Ἡ κοπέλλα εἶναι δική σου, σοῦ ἀνήκει. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς, ὅτι δὲν σὲ βοηθήσαμε!...

— Μὲ βοηθήσατε ἀλήθεια πολύ! εἶπε ὁ Ναυσικλῆς μὲ κάποια εἰρωνεία. Εὐτυχῶς, πάντως, ὅτι δὲ χρειάστηκε νὰ πολεμήσουμε γιὰ νὰ τὴν πάρουμε πίσω. Ἡ κοπέλλα ἦρθε μόνη της, μποροῦμε νὰ ποῦμε, καὶ παραδόθηκε στὰ χέρια μας.

— Ἀδιάφορο, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Ἐμεῖς πάντως κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε. Τώρα, περιμένουμε τὴν ἀμοιβή μας.

— Τἄχουμε συμφωνήσει! εἶπε ὁ Ναυσικλῆς.

Ὁ ἀρχηγός, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μιτράνη, κι' εἶχε διαταγὴ ἀπὸ τὸ σατράπη Ὀροοδάντη νὰ βοηθήση τὸ Ναυσικλῆ, γέλασε:

— Ὄχι, φίλε μου! Ἡ συμφωνία μας ἀλλάζει. Ἐσὺ βρῆκες τὴ Θίσβη. Πάρε την! Ἐμένα μὲ φτάνει γιὰ ἀμοιβή μου αὐτὸ τὸ ὡραῖο παλληκάρι!...

Κι' ἔδειξε τὸ Θεαγένη.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι κυττάχτηκαν μὲ τρόμο.

— Τί λένε γιὰ μένα; ρώτησε ὁ νέος.

— Ἄκουσε, ἀποκρίθηκε ὁ Ναυσικλῆς. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Φοβᾶμαι πώς, ἂν ἐπιμείνω νὰ σὲ ἐλευθερώσουν κι' ἐσένα, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ χάσω καὶ τὴν κοπέλλα...

— Μὰ δὲν εἶναι ἡ Θίσβη, τὸ ξέρεις καλά! ψιθύρισε ὁ Θεαγένης.

— Τὸ ξέρω. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους. Ἂν πῆς ὅτι δὲν εἶναι ἡ Θίσβη, θὰ τὴν πάρουν κι αὐτὴν σκλάβα νὰ τὴν πουλήσουν στὸν Ὀροοδάντη, στὴ Μέμφι. Ἐνῶ, ἂν τὴν πάρω ἐγώ... ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἔπειτα ὅ,τι καὶ νὰ ποῦμε τώρα... κυττᾶχτε τους, δὲν δέχονται συζήτησι!...

Πραγματικά, οἱ Πέρσες, γιατὶ περσικὸς ἦταν αὐτὸς ὁ στρατός, ἑτοιμάζονταν βιαστικὰ γιὰ ἀναχώρησι.

— Ἐμπρός! φώναξε ἐκεῖνος ποὺ ἤξερε ἑλληνικά. Ἐμεῖς προχωροῦμε! Τράβηξε τὸ δρόμο σου πρὸς τὴ Χέμμη, ἐσύ, Ναυσικλῆ. Κι' ἐμεῖς θὰ πᾶμε στὴ Μέμφι. Ὁ Ὀροοδάντης θὰ μᾶς δώση ἀμοιβὴ βασιλικὴ γι' αὐτὸ τὸ νέο!...

Χωρισμὸς

Οὔτε ν' ἀγκαλιάση τὴ Χαρίκλεια μπόρεσε ὁ δύστυχος Θεαγένης. Τὰ χέρια του ἦταν δεμένα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ σηκώση. Τὰ δικά της τὰ χέρια μονάχα, γαντζώθηκαν στοὺς ὤμους του κι' ἡ φωνή της ἔσχισε σπαρακτικὴ τὴ σιγαλιὰ τοῦ βουνοῦ:

— Ὄχι!... δὲν θέλω... Ὅπου πάει ἐκεῖνος, θέλω νὰ πάω κι' ἐγώ! Δὲν θὰ μᾶς χωρίσετε. Σκοτῶστε μας καὶ τοὺς δυό, δὲν τὴ θέλουμε τὴ ζωή!...

Τὴν τράβηξαν, ἄγρια, βάναυσα.

— Σώπα, κοπέλλα μου! φώναξε ὁ Πέρσης. Ἀρκετὰ βασάνισες ἐμᾶς καὶ τὸν ἀφέντη σου, τὸ Ναυσικλῆ. Καλὴ σκλάβα εἶσαι! Δὲν πρόφτασες νὰ φύγης ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἑνὸς κι' ἀμέσως βρῆκες ἄλλον!... Τώρα ὅμως ἄφησέ μας ἥσυχους νὰ φύγουμε, γιατὶ θέλουμε ὧρες πολλές, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴ Μέμφι κι' ὁ ἥλιος θ' ἀρχίση νὰ πυρώνη ἀβάσταχτα:...

Τὴν τράβηξαν, λοιπόν, κι' ἔσπρωξαν τὸ Θεαγένη νὰ προχωρήση.

— Γλυκειά μου ἀγάπη, ψιθύρισε ὁ νέος μὲ μάτια βουρκωμένα, αὐτὴ τὴ φορά, νομίζω πὼς σὲ χάνω γιὰ πάντα!...

— Θεαγένη! ξεφώνισε ἡ κοπέλλα. Μὴν ἀπελπίζεσαι. Ἂν καταλάβω πὼς δὲν θὰ μπορέσω νἄρθῶ στὴ Μέμφι νὰ σὲ βρῶ, θὰ σκοτωθῶ! Ἡ ψυχή μου θἄρθῆ κοντά σου, στ' ὁρκίζομαι!...

— Μὴ βιαστῆς νὰ κάνης αὐτὴ τὴν τρέλλα! τῆς φώναξε, ἐνῶ τὸν ἔσπρωχναν νὰ περπατήση. Μὴ βιαστῆς. Ὅσο ὑπάρχει ζωή, ὑπάρχει ἐλπίδα!...

Ἡ φωνή του χάθηκε στὴ στροφὴ τοῦ βουνοῦ.

Στάθηκε ἡ Χαρίκλεια ἀκίνητη, νὰ κυττάζη τὸ σημεῖο, ὅπου εἶχε στρίψει ἡ συνοδεία. Πίστευε πώς, ἄξαφνα, θὰ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένο της νὰ προβάλλη γελαστός, χαρούμενος, νὰ τρέχη κοντά της, νὰ τῆς λέη πὼς αὐτὸ ἦταν ἕνα ὄνειρο καὶ τίποτ' ἄλλο. Τὸ μονοπάτι ὅμως ἦταν ἔρημο, κάτω ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἥλιο. Καὶ τὰ βήματα ποὺ ἀπομακρύνονταν, ἀκουγόντουσαν ὅλο καὶ πιὸ σβυσμένα.

Μιὰ κραυγὴ τρελλή, σπαρακτική, ξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς δύστυχης κοπέλλας:

— Θεαγένη!...

Ἔπειτα, ὅλα ἔσβυσαν γύρω της, τυλίχτηκαν σὲ μιὰ κόκκινη φλόγα... κόκκινη σὰν τὸν ἥλιο, σὰν τὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε ρημάξει τὸ βράδυ ὅλες τὶς καλύβες...

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της, αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι νὰ τῆς ραντίζη μὲ δροσερὸ νερὸ τὸ μέτωπό της ποὔκαιγε. Μιὰ φωνὴ μαλακιά, παρηγορητική, τῆς εἶπε:

— Ὅποια καὶ νάσαι, πεντάμορφη κοπέλλα, μὴν ἀπελπίζεσαι τόσο! Ἀφοῦ ξέρεις ποὺ πηγαίνει ὁ ἀγαπημένος σου, θὰ βρεθῆ κάποιος τρόπος νὰ συναντηθῆτε πάλι.

Ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε μὲ τρόμο γύρω της. Ὁ Ναυσικλῆς, γονατισμένος δίπλα της, τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ συμπόνια.

Ἡ Χαρίκλεια τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐχθρικὴ ματιά.

— Γιατί μᾶς χώρισες;... Ἐσύ, ὁ συμπατριώτης μας, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆς νὰ μᾶς βοηθήσης...

— Ἄκουσέ με καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσης, εἶπε ὁ ἔμπορος. Ἐγὼ ξεσήκωσα τὸ Μιτράνη, τὸ στρατηγὸ τοῦ Ὀροοδάντη...

— Ὀροοδάντη;... ψιθύρισε ἡ Χαρί-

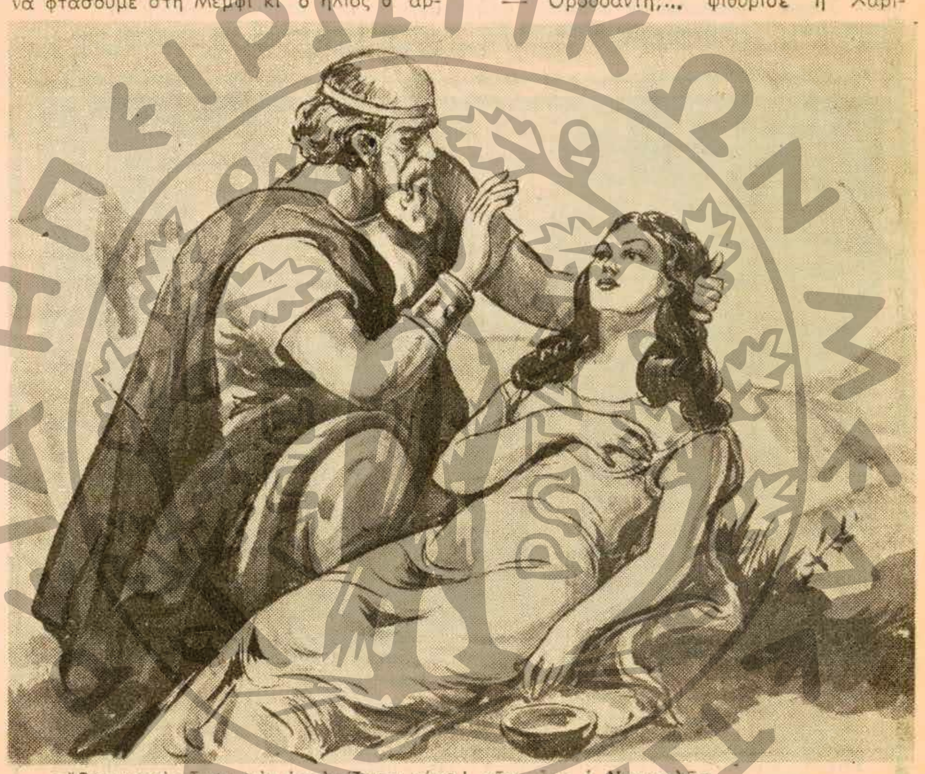

—Ὅποια καὶ νάσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι τόσο! τῆς εἶπε ὁ Ναυσικλῆς.

Ἐνσταντανὲ

Οἱ χαρτοπαῖχτες

Καὶ οἱ τέσσερες ἦταν μανιώδεις παῖχτες τοῦ πόκερ. Ἕνα βράδυ ὅμως, μόλις ἄρχισαν τὸ παιχνίδι, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ὑπέφερε, φαίνεται, ἀπὸ τὴν καρδιά του, ἔπαθε ξαφνικὰ μιὰ κρίσι καί, ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρία λεπτὰ μεγάλης ἀγωνίας, ἔπεσε νεκρὸς ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τότε παῖχτες, ὁ ἕνας ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη μιὰ προσευχή, γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτη, ποὺ εἶχε πέσει...μαχόμενος!

Ὁ δεύτερος ἀπ' τοὺς παῖχτες φώναξε ὑστερικά:

— Τί θὰ κάνουμε τώρα, ἔτσι ποὺ μπλέξαμε;

Κι' ὁ τρίτος, ποὺ δὲν εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀπάντησε:

— Ἁπλούστατα, θὰ βγάλουμε τά... ἐφτάρια!...

Ο ΦΑΚΟΣ

κλεια. Σὰν νὰ τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶναι ὁ σατράπης τῆς Περσίας, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ Μεγάλο Βασιλέα, στὴ Μέμφι.

— Κι' ἔχει γυναῖκα τὴν Ἀρσάκη;

Ὁ Ναυσικλῆς τὴν κύτταξε μὲ περιέργεια.

— Ποῦ ξέρεις ἐσύ, Ἑλληνίδα, τὸν Ὀροοδάντη καὶ τὴν Ἀρσάκη;...

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ὑπόθεσι. Τί ἔχεις, λοιπόν, νὰ μοῦ πῆς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσης;

— Ὁ Ὀροοδάντης μοῦ παρεχώρησε τὸ στρατηγό του, τὸ Μιτράνη, μὲ στρατό, γιὰ νὰ βροῦμε τὴ Θίσβη, μιὰ Ἑλληνίδα ποὺ τὴν ἔχασα...

— Καὶ τί τὴν ἤθελες; ρώτησε ἡ Χαρίκλεια. Τὴν ἀγαποῦσες ἀληθινά;

Γέλασε ὁ ἔμπορος.

— Ὄχι καὶ τόσο... Ἤθελα νὰ τὴ στείλω δῶρο στὸν Ὀροοδάντη... Ὅταν εἶδα ὅμως ἐσένα, σκέφθηκα πώς, ἂν τοῦ στείλω ἐσένα, ἀλλάζω τὸ μολυβένιο μου δῶρο μὲ ἀληθινὸ χρυσάφι! Γι' αὐτό, παραδέχθηκα ὅτι εἶσαι ἐσὺ ἡ Θίσβη. Κατάλαβες τώρα;

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια φοβισμένα.

— Καὶ θέλεις, ἀλήθεια, νὰ μὲ στείλης, ἐμένα, στὸν Ὀροοδάντη;

— Μὰ γι' αὐτὸ σὲ πῆρα, γι' αὐτὸ σὲ γλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν!

— Καὶ γι' αὐτὸ μὲ χώρισες ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου; ξεφώνισε ἡ Χαρίκλεια, μὲ μάτια ἀστραφτερά.

— Ἂν σὲ στείλω στὸν Ὀροοδάντη, θὰ βρῆς ἐκεῖ τὸν ἀγαπημένο σου, γιατὶ ἀκριβῶς σ' αὐτὸν θὰ τὸν πουλήση ὁ Μιτράνης. Δὲν ἔχεις νὰ χάσης τίποτα κατὰ βάθος, κόρη μου. Παρὰ νὰ σὲ σύρουν σὰν λεία πολέμου αὐτοὶ οἱ ἄγριοι στρατιῶτες, θὰ σὲ πάω ἐγὼ στὴ Μέμφι, μὲ ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ ταιριάζουν σὲ μιὰ τρυφερὴ κοπέλλα σὰν κι' ἐσένα. Κι' ἐκεῖ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ζήσης εὐτυχισμένη, ἐπειδὴ ἡ ὀμορφιά σου εἶναι τόση, ποὺ σίγουρα θὰ τοὺς θαμπώση ὅλους!...

Ἡ Χαρίκλεια ἕνωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικά:

— Ναυσικλῆ, σὲ ἱκετεύω, μὴ μὲ πουλήσης γιὰ σκλάβα. Πήγαινέ με στὴ Μέμφι, καὶ βοήθησέ με νὰ βρῶ τὸν Θεαγένη. Κάνε το ὄχι γιὰ κέρδος, ἀλλὰ ἔτσι ἀπὸ καλωσύνη, γιὰ νὰ κάνης ἕνα καλὸ στὴ ζωή σου...

Ὁ ἔμπορος φάνηκε διστακτικός.

— Σώπα... μουρμούρισε ἀνάμεσα στά δόντια του. Ἡ δουλειά μου εἶναι τὸ ἐμπόριο...

— Γιὰ μιὰ φορά, ξέχασε τὴ δουλειά σου. Σκέψου πὼς μποροῦσα νὰ εἶμαι κόρη σου...

— Ἀλήθεια, ἔχω μιὰ κόρη στὴν ἡλικία σου...

— Σκέψου πὼς εἶμαι δυστυχισμένη καὶ βοήθησέ με!...

Ὁ Ναυσικλῆς ἀναστέναξε.

— Καλά... Ἂς πᾶμε πρῶτα στὸ σπίτι μου, στὴ Χέμμη... Θὰ τὰ ξαναποῦμε. Στὸ μεταξύ, μὴ φοβᾶσαι! Δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό. Θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ βοηθήσω. Ὅποιος σὲ ρωτήση πῶς σὲ λένε, νὰ ἀπαντᾶς Θίσβη. Μονάχα ἂν παρουσιαστῆ αὐτὴ ἡ ἴδια μπροστά μας...

Τὸν κύτταξε ἡ Χαρίκλεια στὰ μάτια.

— Ναυσικλῆ, ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ πληροφορία γιὰ τὴ Θίσβη. Ἂν θέλης νὰ τὴν δῆς, πρέπει νὰ πᾶς στὴ σπηλιά, ὅπου κοίτεται νεκρή, καὶ νὰ τὴν ξεθάψης...

Καί, μὲ λίγα λόγια, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς Θίσβης.

Ὁ ἔμπορος τὴν κύτταζε μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι:

— Εἶπες ὅτι ἤσουν μὲ τὸν Κνήμωνα;

— Ναί... Τὸν γνωρίζεις τὸν Κνήμωνα;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ! Ἡ Θίσβη ὅμως μοῦ μιλοῦσε συχνὰ γι' αὐτόν. Ἦταν ὁ μόνος ἄντρας ποὺ εἶχε ἀγαπήσει... Τώρα τί ἀπέγινε ὁ Κνήμων;

— Εἶχε σκοπὸ νὰ πάη στὴ Χέμμη. Ἀλλά, σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ὅπου σὲ κάθε βῆμα παραμονεύει κι' ἕνας κίνδυνος, ἀμφιβάλλω ἂν θἄφτασε κι' αὐτὸς στὸν προορισμό του. Ποιὸς ξέρει τί δυστυχίες τὸν περιμένουν;...

— Ἐμεῖς, ὅμως, Χαρίκλεια, φτάσαμε σχεδὸν ἐκεῖ ποὺ θέλαμε, εἶπε ὁ ἔμπορος.

Πραγματικά, εἶχαν μπροστά τους τώρα τὸ χωριό, κατάφυτο, μὲ τὰ χαμηλά του τὰ σπιτάκια σὰν παιχνίδια παιδιῶν ἀνάμεσα στὶς φοινικιές. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπιτάκια, ξεχώριζε ἕνα ψηλὸ κι' ἀρχοντικό.

— Αὐτὸ ἐκεῖ εἶναι τὸ σπίτι μου! εἶπε ὁ ἔμπορος. Μὴ κλαῖς, Χαρίκλεια! Μὰ εἶμαι σίγουρος, ὅτι ἡ κόρη μου, ἡ Ναυσίκλεια, θὰ βρῆ τρόπο νὰ σὲ παρηγορήση.

Πρὸς τὴ Μέμφι

Ὁ Καλάσιρις, ὁ Κνήμων κι' ἡ Ναυσίκλεια κάθονταν στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, δίπλα στὸ δροσερὸ συντριβάνι, νὰ περάσουν εὐχάριστα τὶς μεσημεριανὲς ὧρες, ὅταν ἔφτασε ὁ Ναυσικλῆς μὲ τὴν κοπέλλα. Ἡ Χαρίκλεια τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ πάη ἀμέσως ἐκεῖ ὅπου ἄκουγε ὁμιλίες.

— Ἄφησέ με μὲ τὶς σκλάβες σου, εἶπε. Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τοὺς δικούς σου; Σκλάβα σου δὲν εἶμαι, κατὰ βάθος;...

— Καλά, γελασε ὁ Ναυσικλῆς. Κάνε ὅπως θέλεις...

Τὴν ἄφησε σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα καὶ προχώρησε χαρούμενος. Μὲ τὴν πρώτη ὅμως ματιὰ ποὔρριξε στὸ δωμάτιο, παραξενεύτηκε. Εἶδε τὴν κόρη του, τὴ μικρή του Ναυσίκλεια, ποὺ τὴν ἔβρισκε συνήθως νὰ παίζη μὲ τὶς σκλάβες της νὰ κάθεται μὲ τὴ συντροφιὰ δυὸ ἀνδρῶν. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Καλάσιρις ὁ σεβάσμιος γέροντας ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε. Ὁ ἄλλος ὅμως; Ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ὡραῖος νέος ποὺ γελοῦσε καὶ ἔκανε τὴν κόρη του νὰ γελάη κι' αὐτὴ καὶ νὰ κοκκινίζη;

Μόλις τὸν ἄκουσαν, πετάχτηκαν ὅλοι μὲ χαρά. Ἡ Ναυσίκλεια ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν εὐτυχισμένος.

— Πατέρα μου! Καλῶς ὥρισες! Ἄργησες ναρθῆς καὶ ὅπως βλέπω γυρίζεις μόνος...

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἔμπορος. Φέρνω μαζί μου καὶ τὴ Θίσβη!...

Στ' ὄνομα αὐτό, ὁ Κνήμων πετάχτηκε.

— Τὴ Θίσβη; ἀπόρησε.

— Τὴ γνωρίζεις;...

— Κάπως...

— Σίγουρα λοιπὸν θὰ σὲ λένε Κνήμονα!...

— Καλὰ τὸ κατάλαβες Ναυσικλῆ ... Γιατί ὅμως ἀνέφερες τ' ὄνομα τῆς Θίσβης; Κανένας δὲν βρέθηκε νὰ σὲ πληροφορίση ὅτι ἡ Θίσβη δὲν ὑπάρχει πιά;

— Καὶ ὅμως! γέλασε ὁ Ναυσικλῆς. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ὑπάρχει!

Κύτταξε πρὸς τὰ ἔξω, καὶ φώναξε μὲ φωνὴ ἐπιτακτική.

— Θίσβη! Θίσβη!... Ἔλα ἀμέσως ἐδῶ! Σὲ διατάζω, ἐγώ, ὁ ἀφέντης σου!...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, κόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπή, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, προχώρησε ἡ δύστυχη Χαρίκλεια. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἐμπόρου τῆς εἶχε δείξει ὅτι βρισκόταν σκλάβα στὰ χέρια του. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν καὶ τὰ δάκρυα βούρκωναν τὰ μάτια της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἡ φωνὴ τοῦ Κνήμωνα τὴν ἔκανε νὰ συνέλθη:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ Θίσβη;... Ὦ Θεοί!... Ποιὸς μπορεῖ νὰ σὲ γέλασε ἔτσι;...

Μὰ καὶ ὁ Καλάσιρις μὲ φωνὴ γεροντική, τρεμουλιαστὴ ἀπὸ εὐτυχία, εἶπε:

— Τί παιχνίδι παίζουν μ' ἐμένα τὸ δύστυχο οἱ θεοί; Αὐτὴ ποὺ λὲς Θίσβη, Ναυσικλῆ, μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν κόρη, ποὔχασα...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώση τὴ φράσι του. Ἡ Χαρίκλεια βρέθηκε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του.

Μικρὴ - μικρή, τρεμουλιαστή, στριμώχτηκε ἀπάνω του. Γέλοια καὶ λυγμοὶ τὴν τρανταζαν, καθὼς πρόφερε μὲ φωνὴ κομμένη:

— Πατέρα! Καλάσιρι!... Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;...

Ὁ Ναυσικλῆς κύτταζε μιὰ τὸν Καλάσιρι, μιὰ τὸν Κνήμωνα, ποὺ δάκρυζε ἀπὸ συγκίνησι καὶ μιὰ τὴν κόρη του ποὺ στεκόταν σοβαρή, ἀνήσυχη, μπροστὰ στὴν νεοφερμένη. Στὸ τέλος, φώναξε μὲ ὕφος εὔθυμο:

— Ξέρετε τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιὰ μένα; Πὼς ἐγὼ τὴν ἐλευθέρωσα, πὼς ἐγὼ φρόντισα νὰ ἐξασφαλίσω κάποιο κέρδος καὶ πὼς τὸ κέρδος τώρα τὸ παίρνει ὁ φίλος μου ὁ Καλάσιρις!...

— Νὰ στὴν ἐξαγοράσω... εἶπε ὁ Αἰγύπτιος πρόθυμα. Ὅρισε τὰ λύτρα σου! Θὰ τὴν ἐξαγοράσω ἀμέσως!...

— Δὲν τὴ δίνω μὲ λύτρα, εἶπε σὲ συγκίνησι ὁ Ναυσικλῆς. Αὐτὴ εἶναι ἕνα πολύτιμο πετράδι. Δὲν ἔχει μέτρο γιὰ νὰ τὴ ζυγίσω...

Ἡ Χαρίκλεια πῆρε κατὰ μέρος τὸν Καλάσιρι. Σὲ λίγη ὥρα, ὁ ἱερέας τῆς Ἴσιδος, γύριζε κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα πολύτιμο πετράδι.

— Ναυσικλῆ, εἶπε. Αὐτὸς ὁ ἀμέθυστος εἶναι ἕνα θαυμάσιο ἔργο τέχνης. Στὸ χαρίζει ἡ Χαρίκλεια, γιὰ τὴ σωτηρία της. Καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τὴ βοηθήσης νὰ βρῆ τὸν ἀγαπημένο της!...

— Τὸ δέχομαι αὐτὸ τὸ βασιλικὸ δῶρο, εἶπε ὁ ἔμπορος ὁλόχαρος. Ὅσο γιὰ τὸ Θεαγένη, ὁ μόνος τρόπος νὰ τὸν βρῆτε, εἶναι νὰ πᾶτε στὴ Μέμφι....

ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ'Σ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἑταιρεία, ποὺ λανσάρει, κάθε τόσο, στὴν Ἀμερική, τὴ μόδα γιὰ τοὺς «κάου - μπόϋς» καὶ τὶς «κάουγκέρλς», προσέλαβε ὡς μαννεκὲν τὶς τέσσερες αὐτὲς καλλονές, ποὺ πέρυσι πῆραν μέρος στὰ διεθνῆ καλλιστεῖα, καὶ τὶς ἔστειλε νὰ κάνουν ἔφιππες τὸ γῦρο ὅλων τῶν Νοτίων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Παντοῦ, στὶς μεγάλες πόλεις, οἱ τέσσερες ἀμαζόνες κυκλοφοροῦν ἔφιππες στοὺς δρόμους. Τώρα βρίσκονται στὸ Τέξας, τὴν πατρίδα τῶν «κάου - μπόϋς», ὅπου ἐπιδεικνύουν τὴ μόδα τοῦ 1954.

Μιὰ ὀδυνηρὴ σύσπασι πέρασε στο πρόσωπο τοῦ γέροντα.

— Στὴ Μέμφι! Σ' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν θἄθελα νὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου.

Ἡ Χαρίκλεια γονάτισε μπροστά του μὲ μάτια βουρκωμένα.

— Πατέρα! Γιὰ δικό μου χατήρι!... Ξέχασέ τα ὅλα! Θὰ πᾶμε μαζὶ στὴ Μέμφι, νὰ βροῦμε τὸ Θεαγένη, νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε. Τὸ ξέρεις πὼς δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ χωρὶς αὐτόν...

— Σωστά! εἶπε ὁ Ναυσικλῆς. Βρίσκω σωστὰ τὰ λόγια τῆς κοπέλλας. Ἄχ, Καλάσιρι, μ' ὅλα σου τὰ γερατειὰ πρέπει νὰ ταξιδέψης ἀκόμα. Λυπᾶμαι ποὺ θὰ μ' ἀφήσης. Εἴχαμε συνηθίσει τὴ συντροφιά σου.

— Κι' ἐγὼ λυπᾶμαι, ποὺ θὰ χάσω μιὰ ἀδερφούλα, εἶπε ἡ Ναυσίκλεια, κι' ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς νεοφερμένης.

Ἡ Χαρίκλεια ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε. Ἔπειτα γύρισε στὸν Κνήμωνα.

—Ἐσύ, Κνήμων τί θὰ κάνης; ρώτησε. Θαρθῆς μαζί μας; Ἢ θὰ κυττάξης νὰ γυρίσης στὴν Ἑλλάδα;

Σὰν νὰ ἦταν πολὺ παράξενη αὐτὴ ἡ ἐρώτησι, ὁ νέος, σάστισε. Τὰ μάγουλά του κοκκίνισαν, τὰ μάτια του στράφηκαν ἀνεπαίσθητα πρὸς τὴ Ναυσίκλεια. Κι' ἡ ἀπάντησί του ἀκούστηκε διστακτική:

—Ἐγώ, Χαρίκλεια, κατὰ βάθος ἔπρεπε ναρθῶ κοντά σας, νὰ μὴ σᾶς ἐγκαταλείψω... Ἀλλά...

Κι' ἡ ματιά του συναντήθηκε πάλι μὲ τὴ ματιὰ τῆς Ναυσίκλειας, ποὺ τὸν κύτταζε ἀνήσυχη.

—Ἀλλά, καλύτερα νὰ μείνης ἐδῶ, εἶπε μὲ καλόβολη εἰρωνεία ὁ Καλάσιρις. Ὁ ἀέρας τῆς Χέμμης εἶναι πιὸ ὑγιεινός... Ἐκτὸς ἂν γυρίσης στὴν Ἑλλάδα.

— Τί νὰ κάνω στὴν Ἑλλάδα; ἀναστέναξε ὁ νέος. Δὲν ἔχω κανένα. Τίποτα δὲν μὲ συνδέει μὲ τὸν τόπο ὅπου γεννήθηκα.

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ! εἶπε ὁ Καλάσιρις

Καὶ κύτταξε γελαστὸς τὴ Ναυσίκλεια.

— Νὰ μείνης, νὰ παντρευτῆς ἐδῶ... Κι' ὁ οὐρανὸς τῆς Αἰγύπτου, ὅπως τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ἥλιο καὶ ἄστρα... Παντοῦ ὑπάρχει εὐτυχία, ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη...

Τότε, ἔγινε κάτι ποὺ τοὺς ἀναστάτωσε ὅλους. Ἡ μικρὴ Ναυσίκλεια, ξαφνικά, ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητά. Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τὴ ρωτήσουν τί ἔχει, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Τί ἔπαθε; φώναξε ὁ Ναυσικλῆς σαστισμένος.

Ὁ Καλάσιρι τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ναυσικλῆ, τὸν ἀμέθυστο ποὺ σοῦ χάρισε ἡ Χαρίκλεια, δὲν θὰ τὸν κρατήσης πολὺ τοῦ εἶπε. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸν δώσης γιὰ δῶρο τοῦ γάμου στὴν κόρη σου! Ἔφτασες ἀκριβῶς τὴν κατάλληλη στιγμή. Ὁρίστε ὁ γαμπρὸς ποὺ σὲ κυττάζει φοβισμένος καὶ περιμένει μ' ἕνα ναὶ ἢ μ' ἕνα ὄχι νὰ ἀποφασίσης γιὰ τὴ ζωή του.

Ὁ Ναυσικλῆς πέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του.

— Μὰ πότε πρόφτασαν νὰ γνωριστοῦν, ν' ἀγαπηθοῦν; μουρμούρισε.

—Ἔλα, τοῦ εἶπε ὁ Καλάσιρις, θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα. Κι' ἂν ἐγκρίνης αὐτὸ τὸ γάμο, ἂς γίνη πρὶν φύγω μὲ τὴ Χαρίκλεια...

Ὁ Κνήμων κι' ἡ Ναυσίκλεια παντρεύονται

Θἄλεγε κανεὶς πὼς οἱ θεοὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν τὴ δύστυχη Χαρίκλεια νὰ αἰσθανθῆ ὅλη τὴν τραγικότητα τῆς χαμένης της ἀγάπης. Ὁ γάμος τοῦ Κνήμωνα καὶ τῆς Ναυσίκλειας ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα μὲ λαμπρότητα. Ὁ Ναυσικλῆς γνώριζε τὴν οἰκογένεια τοῦ νέου καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του. Ἔτσι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη συμφωνήθηκαν ὅλα, καὶ τὸ σπίτι στολίστηκε γιορτινά. Ὅλοι τραγουδοῦσαν, γελοῦσαν, χόρευαν. Μονάχα ἡ Χαρίκλεια κλείστηκε στὴν κάμαρά της καὶ δαγκώνοντας τὰ χέρια της γιὰ νὰ πνίξη τ' ἀναφυλλητά της, ἔκλαψε τὴ δική της μοῖρα.

— Θεαγένη! ἀγαπημένε μου! ἔλεγε. Ἄλλοι παντρεύονται, κι' ἐμεῖς χωριστήκαμε! Ποιὸς ξέρει ποῦ βρίσκεσαι τώρα; Ποιὸς ξέρει τί συμφορὲς ἀντιμετωπίζεις. Κι' ἐγὼ ἡ δύστυχη, ἀκούω τὰ νυφικὰ τραγούδια καὶ δὲν μπορῶ νὰ τραγουδησω, γιατὶ κλαίω τὴ συμφορά μας...

Μαρτυρικὲς πέρασαν αὐτὲς οἱ ὧρες γιὰ τὴν κοπέλλα. Μετὰ δυὸ ἡμέρες ὅμως ὁ Καλάσιρις τῆς εἶπε πὼς ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ νὰ φύγουν. Ἦταν τὸ μεγαλείτερο δῶρο ποὺ μποροῦσε νὰ τῆς κάνη. Ἀποχαιρέτησαν μὲ συγκίνησι τοὺς φίλους τους, ντύθηκαν μὲ κουρέλια γιὰ νὰ φαίνωνται ζητιάνοι καὶ νὰ μὴ προκαλοῦν τοὺς ληστὰς ποὺ ἀφθονοῦσαν σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ἡ Χαρίκλεια ἔβαψε μελαψὸ τὸ πρόσωπό της καὶ σκέπασε τὰ χρυσᾶ της τὰ μαλλιά. Ἔτσι μεταμφιεσμένοι πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴ Μέμφι.

Δυὸ ἀδέλφια χτυπιοῦνται

Τὰ πόδια τοῦ Καλάσιρι λύγιζαν ἀπὸ τὴν κούρασι, ὅταν ἀντίκρυσε ἕνα πρωΐ, τὰ τείχη τῆς πολιτείας. Ὁ γέρος ἱερέας κάθησε σὲ μιὰ πέτρα, κι' ἄφησε τὰ δάκρυα νὰ κυλήσουν στὰ μάγουλά του. Ἡ Χαρίκλεια γονάτισε δίπλα του.

— Κλαῖς, πατέρα; ψιθύρισε.

— Πῶς νὰ μὴ κλαίω, ποὺ θυμᾶμαι τὴν τραγική μου μοῖρα; Πῶς νὰ μὴ κλαίω, γιὰ τὰ παιδιά μου; Ποιὸς ξέρει ἂν ζοῦνε ἀκόμα; Ὁ Θύαμης ληστής, αἰχμάλωτος τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Πετόσιρι. Ὅταν τὸ συλλογίζωμαι αὐτό, σπαράζεται ἡ καρδιά μου!...

— Τώρα, τί θὰ κάνουμε; Πῶς θὰ μποῦμε στὴν πολιτεία...

—Ἄφησε λιγάκι νὰ ξαποστάσω, παιδί μου! Αἰσθάνομαι πὼς οἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουν, καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω πρὶν σὲ παραδώσω στὰ χέρια ποὺ πρέπει...

— Πατέρα! φώναξε τρομαγμένη ἡ κοπέλλα. Τί λόγια εἶναι αὐτά;

— Δὲν ξέρω... Ἕνα σύγκρυο τρέχει σὲ ὅλο μου τὸ κορμί. Δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία μου τόσες ταλαιπωρίες καὶ τόσες συγκινήσεις...

— Βάστα καλά, πατέρα. Τί θὰ γίνω, ἂν μ' ἀφήσης ἔρημη;...

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κι' ἐγώ... Μὰ γιὰ στάσου, οἱ πύλες τῆς πολιτείας ἀνοίγουν. Γιὰ κύτταξε τί γίνεται ἀπὸ κεῖ...

Πραγματικά, μιὰ πύλη ἄνοιξε καὶ κάμποσοι ἄντρες προχώρησαν πρὸς τὸν κάμπο. Τότε, εἶδε ἡ Χαρίκλεια κάπου μακρυά, πολλοὺς ἄντρες μαζεμένους.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι στρατὸς ἐκεῖ, πατέρα...

— Τί σημαίνει αὐτό;...

Πρὶν προφτάση νὰ καταλάβη περὶ τίνος πρόκειται, σάλπιγγες ἀντήχησαν καὶ μιὰ μεγάλη συνοδεία προχώρησε ἀπάνω στὶς ἐπάλξεις. Μιὰ πολὺ ὡραία γυναῖκα μελαχροινή, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια, ντυμένη βασιλικά, μὲ κοσμήματα ποὺ ἄστραφταν στὰ μαλλιά της, στὸ λαιμό της καὶ στὰ χέρια της πῆγε καὶ κάθησε ἀπάνω σ' ἕνα θρόνο. Ὁ κήρυκας ἐπέβαλε σιωπή. Κι' ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας ἀκούστηκε καθαρή, ἐπιτακτική:

—Ἄνδρες τῆς Μέμφιδος! Ὁ ἄντρας μου, ὁ Ὀροοδάντης λείπει καὶ τὸν ἀντιπροσωπεύω ἐγώ. Δὲ τὸ βρίσκω σωστὸ νὰ σκοτωθῆτε, ἐπειδὴ δυὸ ἀδέλφια μάχονται μεταξύ τους. Ἀφοῦ ὁ Θύαμης βρίσκεται μὲ στρατὸ κοντὰ στὰ τείχη δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χυθῆ αἷμα. Ἂς λύσουν οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μεταξύ τους τὴ διαφορά τους. Ἂς μονομαχήσουν. Ὁ νικητὴς θὰ πάρη τὸ ἀξίωμα τοῦ προφήτου...

Τὰ λόγια της τὰ ἐπανέλαβαν οἱ κήρυκες.

— Ποιὰ εἶναι αὐτή; ψιθύρισε ἡ Χαρίκλεια.

— Εἶναι ἡ Ἀρσάκη. Μιὰ κακὴ γυναῖκα, ποὔφερε τὴ συμφορὰ στὸ σπιτικό μου! Τώρα θέλει νὰ βάλη τὰ δυὸ ἀδέλφια νὰ σκοτωθοῦνε, τῆς ἐξήγησε ὁ Καλάσιρις.

Στὸ μεταξὺ ὁ στρατὸς ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη, προχώρησε γρήγορα. Μπροστὰ καμαρωτὸς ὁ Θύαμης, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές.

— Δέχομαι, φώναξε. Ποῦ εἶναι ὁ Πετόσιρις; Ἡ γνώμη σου εἶναι σοφή, Ἀρσάκη! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χυθῆ ἄλλο αἷμα γιὰ τὴ δική μας διαμάχη. Θὰ μονομαχήσω μὲ τὸν ἀδελφό μου. Κι' ἂν νικήσω, θὰ μπῶ στὴν πόλι χωρὶς αἱματοχυσία, καὶ θ' ἀναλάβω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέα τῆς Ἴσιδος...

Τὰ μάτια τῆς Ἀρσάκης κύτταζαν μὲ φλογερὸ πάθος τὸν Θύαμη. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε κατόπιν δυνατή:

— Ναί, Θύαμη. Ἂν νικήσης, ὅλα τ' ἀξιώματα εἶναι δικά σου!...

— Περιμένω τὸν Πετόσιρι, εἶπε ὁ Θύαμης.

— Νομίζω πὼς ὀνειρεύομαι ! ψιθύρισε ἡ Χαρίκλεια. Πῶς βρέθηκε ὁ Θύαμης μὲ στρατὸ ἐδῶ πέρα; Ὁ Κνήμων κι' ὁ Θεαγένης τὸν εἶδαν νὰ πέφτη αἰχμάλωτος στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος, εἶπε ὁ Καλάσιρις τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Τὴ μιὰ στιγμὴ νομίζεις πὼς νίκησες καὶ τὴν ἄλλη εἶσαι χαμένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

Σὲ μιὰ δεξίωσι ποὺ ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν στὸ Χόλλυγουντ ἡ περίφημη χορεύτρια Λουντμίλα Τσερίνα (ἀριστερὰ) ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γάλλο γενικὸ πρόξενο κ. Μπερτράν, ἦταν παροῦσα καὶ ἡ ἀλησμόνητη Πόλα Νέγκρι (δεξιά). Ἡ Νέγκρι ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Ἄστα Νίλσεν καὶ τὴν Λίλ.αν Γκὺς ἦταν οἱ μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, ἐμφανίστηκε στὴ δεξίωσι αὐτή, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀφανείας.

Τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου ΕΧΕΙ ΑΠΡΟΟΠΤΑ!

Ἡ ἀπαιτητικὴ μητέρα κι' ἡ βλάβη τοῦ ἀσανσὲρ

Πλησιάζει καὶ πάλι ἡ ἄνοιξι, ἡ ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ γίνονται οἱ περισσότεροι γάμοι, συνεπῶς δὲ καὶ τὰ περισσότερα ταξείδια τῶν εὐτυχισμένων ζευγαριῶν τῶν νεονύμφων.

Μήπως ἔχετε τώρα τὴν περιέργεια νὰ μάθετε τὴν προέλευσι αὐτοῦ τοῦ ἐθίμου, ποὺ ἐπιβάλλει νὰ φεύγουν γιὰ ταξεῖδι νύφη καὶ γαμπρός, ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου; Φαίνεται λοιπὸν πὼς εἶναι ὑπόλειμμα μιᾶς πολὺ παληᾶς ἐποχῆς, τοῦ καιροῦ δηλαδὴ ποὺ ὁ γαμπρὸς ἅρπαζε τὴ νύφη μὲ τὸ ζόρι κι' ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήση κρυμμένη γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, ὥσπου νὰ ξεχαστῆ τὸ πρᾶγμα...

Ἄλλοι νεόνυμφοι κάνουν ἀεροπορικῶς τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, ἄλλοι διασχίζουν μὲ ὑπερωκεάνειο τὸν Ἀλταντικὸ κι' ἄλλοι ἐξερευνοῦν τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου... Ὁπωσδήποτε, εἶναι δυὸ αὐτοὶ ποὺ κάνουν τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου. Κάποτε ὡστόσο, γίνονται καὶ τρεῖς ἢ τέσσερες, γιατὶ ἐπιμένουν ν' ἀκολουθήσουν τὸ ἀντρόγυνο οἱ γονεῖς τῆς νύφης! Τελευταίως δέ, μιὰ νεόπαντρη Ἀγγλίδα ζήτησε διαζύγιο —μ' ὅλο της τὸ δίκηο— γιατὶ ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ ἐννοοῦσε σώνει καὶ καλὰ νὰ πάρη τὸν πολυαγαπημένο γυιόκα της στὸ δικό της κρεβάτι, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου!

Πολὺ πιὸ ἔξυπνη στάθηκε μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ποὺ ἔμεινε στὸ σπίτι της, μετὰ το γάμο της, ἔστειλε ὅμως ταξεῖδι... τοὺς γονεῖς της!

Τὴν πολυαριθμότερη συντροφιὰ εἶχαν στὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου τους τὸ ζεῦγος Μὰκ Τζίλ, ἀπ' τὸ Σριούσμπουρυ τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ὁ σύζυγος ἦταν πρόεδρος μιᾶς λέσχης τῆς νεολαίας τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του, καὶ εἶχε ὑποσχεθῆ στὰ μέλη της πὼς θὰ τὰ πήγαινε κάποτε στὴ Ριβιέρα. Θεώρησε λοιπὸν κατάλληλη τὴν εὐκαιρία, οταν ἔφυγε γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μὲ τὴν ἀγαπητή του γυναικούλα. Καὶ πράγματι, πῆραν μαζί τους... 33 ἄτομα!

Τὸ πιὸ... καθυστερημένο ταξεῖδι τοῦ γάμου ἔγινε ἀπὸ ἕνα ἐργάτη κάποιου ἐργοστασίου τοῦ Λίβερπουλ καὶ τὴ γυναῖκα του. Εἶχαν παντρευτῆ οἱ δυό τους πρὶν ἀπὸ 37 χρόνια, ἀλλὰ εἶχαν παραλείψει τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου, γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους.

Τελευταίως λοιπόν, τὸ πληροφορήθηκαν τυχαίως οἱ συνάδελφοι τοῦ γέρου πιὰ συζύγου καί, μ' ἕνα ἔρανο μεταξύ τους, μάζεψαν τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζότανε στὸ ἀντρόγυνο γιὰ νὰ κάνη αὐτὸ τὸ ταξεῖδι!

Τὰ ταξείδια τοῦ γάμου παρουσιάζουν συχνὰ τὰ ἀπρόοπτά τους. Ἔτσι, κάποιος Ὄσκαρ Γιένσεν, Σουηδός, ἀποφάσισε νὰ μὴ λυπηθῆ τὰ ἔξοδα κι' ἔβαλε στὸ πορτοφόλι του ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸν (περὶ τὰ 8.000.000 ἑλληνικὲς δραχμὲς) γιὰ νὰ πληρώση τὰ λουλούδια, τὴ σαμπάνια, τὶς ἀκριβὲς λιχουδιὲς κι' ὅ,τι ἄλλο θὰ ὀρέγονταν αὐτὸς κι' ἡ γυναικούλα του, στὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους, ποὺ θὰ τὴν περνοῦσαν στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ Μάλμο. Γιὰ κακή τους τύχη ὅμως, ἐνῶ ἀνέβαιναν στὸ διαμέρισμά τους, τὸ ἀσανσὲρ καθηλώθηκε ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ βλάβη ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὀρόφους, κι' ἔτσι πέρασαν ἀναγκαστικὰ μέσα σ' αὐτὸ ὁλόκληρη τὴ νύχτα τους!

Ἕνα ζευγάρι ἀπ' τὸ Μπίρμιγχαμ θὰ περνοῦσε τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου. Ξαφνικὰ ὅμως, μετὰ τὸ φαγητό, ἡ νύφη ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου τους κι' εἶδε πὼς ἔγραφε —κατὰ λάθος, βέβαια— ἡμερομηνία κατὰ ἕνα ἔτος ἀργότερα ἀπὸ τὴν πραγματική. Ἔβαλε τότε τὶς φωνὲς κι' ἀνάγκασε τὸν ἀντρούλη της νὰ διακόψουν τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου καὶ νὰ γυρίσουν ἀμέσως στὸ Μπίρμιγχαμ, γιὰ νὰ διορθωθῆ τὸ λάθος.

—Μὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχήσετε τόσο γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀβλεψία, τῆς εἶπε ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ Ληξιαρχείου.

—Τί λέτε καλέ; διαμαρτυρήθηκε ἡ νύφη. Κι' ἂν τύχαινε... νὰ μείνω χήρα, χωρὶς νᾶμαι νομίμως παντρεμένη;

Τὸ ἐπιχείρημά της αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀποστομώση τὸν ἀπρόσεκτο ὑπάλληλο.

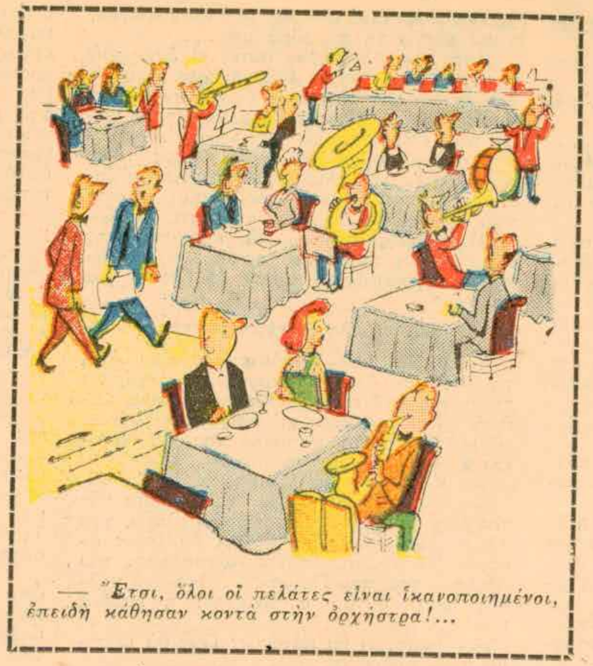

— Ἔτσι, ὅλοι οἱ πελάτες εἶναι ἱκανοποιημένοι, ἐπειδὴ κάθησαν κοντὰ στὴν ὀρχήστρα!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Πάλι μᾶς ἦρθε καρναβάλι
κι' ὁ κόσμος θὰ μασκαρευτῆ,
πάλι τὴ μάσκα της θὰ βάλη
κάθε κοπέλλα ζηλευτή.
Θὰ τρέξουνε τρελλὲς παρέες
σὲ δρόμους καὶ σὲ γειτονιές,
θὰ γίνουν οἱ ἄσχημες ὡραῖες
καὶ ἄσχημες οἱ μορφονιές.

★

Αὐτὲς τὶς μέρες ποὺ ἡ τρέλλα
ὅλον τὸν κόσμο κυβερνᾶ,
ἔλα, ὀμορφούλα μου κοπέλλα,
νὰ σμίξουμε μαζὶ ξανά.
Καὶ μάσκα ἂν ἴσως ἔχης βάλει
ξέρε το, ἀγάπη μου χρυσῆ,
πὼς ἡ καρδιά μου, ν' ἀμφιβάλη
δὲν θὰ μπορῆ, ὅτ' εἶσαι σύ.

★

Μὰ καὶ τὸ γέλιο σου ἂν ἀλλάξης,
τάχα σὰν ξένη νὰ φανῆς,
μόλις τυχὸν θὰ μὲ πειράξης
μὲ τόνο ἀλλοιώτικης φωνῆς,
πάλι ἐγὼ θὰ σὲ γνωρίσω
καὶ τότε, ἐνῶ θὰ μοῦ μιλᾶς,
θὰ σκύψω νὰ σοῦ ψιθυρίσω:
— Σ' ἐγνώρισα... δὲν μὲ γελᾶς!

★

Μά, ναί, γλυκειά μου ἀγαπημένη,
θὰ σὲ γνωρίσω, δὲν μπορεῖ,
ὅσο κι' ἂν εἶσαι ἀλλαγμένη
ὅσο κι' ἂν εἶσαι πονηρή.
Καὶ ἂν τὴν ἄγνωστη μοῦ κάνης
θὲς καὶ δὲν θές, θὰ προδοθῆς
καὶ μόνη σου θὰ μὲ γλυκάνης,
μόλις στὸ πλάϊ μου σταθῆς.

★

Ἔλα, λοιπόν, νὰ μὲ πειράξης...
Ἔλα καὶ δίχως νὰ ντραπῆς,
στὴν ἀγκαλιά μου πιὰ θ' ἀράξης
στὴν πρώτη λέξι ποὺ θὰ πῆς.
Κάνε τὰ νάζια σου ὅλα, κάν' τα
καὶ μὲ τὴ γλύκα ἑνὸς φιλιοῦ
θὰ τὴν θυμώμαστε γιὰ πάντα
τέτοια βραδυὰ Καρναβαλιοῦ.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων

Ματιὲς στὴν ἱστορία της

Ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες χριστιανικὲς ἐκκλησίες ποὺ ἐχτίστηκαν στοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους καὶ ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα, ἐξαιρετικὴ θέσι ἔχει ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη γιορτάζεται τὸ πρῶτο Σάββατο τῶν νηστειῶν. Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα οἱ τριάντα ἄλλοι Θεόδωροι καὶ δέκα περίπου Θεοδῶρες, ποὺ τὰ ὀνόματά τους εἶναι γραμμένα στὸ Συναξαριστή, εἶχαν καὶ αὐτοὶ τοὺς λάτρεις τους ποὺ ζήτησαν κι' αὐτοὶ μερίδιο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Γιὰ νὰ πάψουν ὅμως οἱ ἀντιζηλίες καὶ οἱ διενέξεις, πολλοὶ εὐσεβεῖς καὶ φιλέορτοι ἀποφάσισαν τελικὰ νὰ παραδεχθοῦν νὰ γίνουν καὶ οἱ ἄλλοι συγκύριοι τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι ὡς τότε ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἔφερε τὸ ὄνομα μόνο τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν «καταγραφὴ διὰ τὰ ὅσα ὀσπήτια ἔχει ὁ κάθε μαχαλᾶς» ποὺ ἔγινε στὰ 1822 καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή, ποὺ εἶναι ἐντοιχισμένη πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς δυτικῆς εἰσόδου τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ χαράχθηκε ἀπὸ τὸν μάστορα ποὺ τὴν ἔχτισε, τὸ Νικόλαο Καλόμαλο.

Ἡ πλάκα αὐτὴ μὲ τὴν ἐπιγραφὴ ἔσπασε ἀπὸ μιὰ σφαίρα τηλεβόλου καὶ ἔπεσε. Στὰ 1840, ὅταν ἀνακαινίσθηκε ἡ ἐκκλησία, ἀμαθεῖς τεχνίτες συναρμολόγησαν τὰ κομμάτια τῆς πλάκας μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ κατάντησε ἀληθινὰ ἀκατανόητη ἡ ἐπιγραφή.

Τότε παρουσιάσθηκε ἕνας ἔμπειρος σ' αὐτά, ὁ Ἰωάννης Σακελλίων, ποὺ τὴ διάβασε σωστὰ καὶ τὴ συναρμολόγησε ὡς ἑξῆς:

«Τὸν πρὶν παλαιὸν ὄντα σου ναόν, μάρτυς, καὶ μικρὸν καὶ πήλινον καὶ σαθρὸν λίαν ἀνήγειρε Νικόλαος ὁ σὸς οἰκέτης, ὁ Καλόμαλος, σπαθαροκανδιδᾶτος ὃς εὗρεν σε προστάτην παιδόθεν μέγαν, βοηθὸν καὶ πρόμαχον πολλῶν κινδύνων, ὃν καὶ πρέσβευε τοῦ ἄνω τυχεῖν κλήρου λαβόντα τὴν ἄφεσιν τῶν ἐσφαλμένων.

+ μηνὶ σεπτεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνος γ'
ἔτους ΣΤφνη! (1049)

Ἀκόμα ὅμως χειρότερα ἔκαναν ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέλαβαν τὴν στρῶσι τῶν δρόμων ποὺ βρίσκονταν κοντὸ στὴν ἐκκλησία.

Σήμερα λοιπὸν ἡ κομψὴ αὐτὴ ἐκκλησία, ποὺ μοιάζει περίπου μ' ἐκείνη τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου (τὴν τωρινὴ ρωσσική) ἔχει τὴν εἴσοδό της κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς κατὰ ἕνα μέτρο, ἀντὶ νὰ βρίσκεται, ὅπως ἔπρεπε, στὸ ὕψος τοῦ ἐδάφους.

Μοιάζει δηλαδὴ μὲ ἄνθρωπο ποὺ ἔχει κορμὸ Ἡρακλῆ καὶ πόδια νάνου.

Καλὸ λοιπὸν εἶναι νὰ χτιστῆ γύρω στὴν ἐκκλησία ἕνας περίβολος, τὸ ἐμβαδόν του ν' ἀδειάση ἀπὸ τὰ περιττὰ χώματα καὶ νὰ στρωθῆ μὲ φιλοκαλία, ὅπως ἔγινε καὶ γιὰ μιὰ ἄλλη ἐκκλησούλα, τὴν Παναγία τὴ Γοργοεπήκοο, ποὺ εἶναι στὴ νότια πλευρὰ τῆς Μητροπόλεως καί, ποὺ μὲ τὴ μανία ν' ἀναποδογυρίζουν τὰ πάντα, οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ὠνόμασαν Ἅγιο Ἐλευθέριο. Ἡ ἐκκλησούλα μάλιστα αὐτὴ λεγόταν πρῶτα Ἀθηνιώτισσα καὶ Γοργοεπήκοος καὶ Σώτειρα.

Τὸ Γοργοεπήκοος εἶναι ἐπίθετο ποὺ ἀπαντᾶται κι' ἀλλοῦ, τὸ Σώτειρα ὅμως εἶναι καθαρὸς ἂν καὶ ὄχι ἐκκλησιαστικὸς ἀθηναϊκὸς τύπος καὶ λαοφιλὴς (ἡ Ἁγία Σώτειρα) ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν Σωτῆρα Χριστό.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἐκκλησία χρησίμευε στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας γιὰ διαμονὴ τοῦ Μητροπολίτου.

Τὸ Γοργοεπήκοος ἔδωσε ἀφορμὴ στοὺς ξένους ἐρευνητὰς νὰ τὸ θεωρήσουν γιὰ φράγκικο οἰκοδόμημα ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ κάποιον Γεώργιο Πίκο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἄποψις αὐτὴ εἶνε λανθασμένη κι' ἀδικαιολόγητη.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΟΤΙ εἴχαμε τελειώσει τὸ εὐγενὲς γεῦμα ποὺ μοῦ πρόσφερε ὁ κ. Θανασάκης καὶ περάσαμε στὸ σαλονάκι γιὰ νὰ πάρουμε τὸν καφέ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρισκόμουνα σὲ κεῖνο τὸ σπίτι. Κι' ὅταν βρίσκεται κανεὶς σ' ἕνα σπίτι γιὰ πρώτη φορά, γίνεται περίεργος κι' ἐξετάζει τὰ ἕνα γύρω του. Τὰ ἔπιπλα, τὶς κουρτίνες, τὰ μπιμπελό, τὰ κάδρα. Οἱ τοῖχοι τοῦ κ. Θανασάκη εἶχαν δυὸ-τρία ταμπλὼ ζωγραφικῆς καὶ μπόλικες φωτογραφίες οἰκογενειακῆς φύσεως. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες ἦταν κι' ἕνας παχουλός, ὀμορφούλης καὶ χαριτωμένος μπέμπης, φωτογραφημένος μ' ἕνα ψεύτικο σκυλάκι στὸ χέρι.

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸ τὸ ὡραῖο παιδάκι; ρώτησα.

—Ἐγώ! ἀπάντησε ὁ κ. Θανασάκης. Πρὸ 49 ἐτῶν!

Ἄνοιξα τὸ στόμα μου ὡς μισὴ πῆχυ. Ἔβλεπα μπροστά μου τὸν κ. Θανασάκη καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω. Γιατὶ ὁ κ. Θανασάκης εἶναι ἕνας ψηλός, ξερακιανὸς ἀσχημάντρας, ὅλο προεξοχές. Ἐξέχουν τ' αὐτιά του, ἐξέχουν οἱ πλάτες του ὡς εἶδος διπλῆς καμπούρας, ἐξέχουν τὰ δόντια του, ἐξέχει τὸ καρῦδι τοῦ λαιμοῦ του, ἐξέχουν οἱ φλέβες τοῦ μετώπου του. Καὶ εἶναι καὶ πολὺ μαυρειδερός.

—Ἐσεῖς! εἶπα ἀπορημένα. Δὲν εἶναι δυνατόν.

—Πῶς δὲν εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι;

—Πῶς εἴσθε σεῖς, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν; Ἐδῶ βλέπω ἕνα μπέμπη παχουλό, σὰν λουκουμᾶ.

—Ναί. Μὲ εἴχανε βγάλει μάλιστα καὶ μπουλοῦκο.

—Λοιπόν; Πῶς καταλήξατε ἔτσι;

—Ἔλα ντέ! Σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρὸ πῆρα κι' ἀχάμνηνα. Βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει καθὼς μεγαλώνει.

Ξαναπρόσεξα τὸν κ. Θανασάκη καὶ τὸν φανταζόμουνα μπέμπη, νὰ χορεύη ἀπάνω στὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ του, νὰ τοῦ τραβάη τὰ μουστάκια καὶ νὰ κάνη χίλιες διαβολιές. Κι' ἔβαλα τὰ γέλια.

—Γιατί γελᾶτε;

—Σκέπτομαι πῶς καταντάει ὁ ἄνθρωπος, κύριε Θανασάκη μου.

★

Λίγες μέρες ἀργότερα ἔτυχα στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Παρασκευᾶ Φουρφουρῆ. Ὁ κ. Παρασκευᾶς εἶναι τύπος ἀκριβῶς ἀντίθετος ἀπὸ τὸν προηγούμενο. Ἄνθρωπος χωρὶς γωνίες. Οὔτε καρύδια, οὔτε κοκκάλες. Ὁλοστρόγγυλος. Κοιλιά, μαγοῦλες, προσγούλια, σβερκάρα κι' ἕνα κεφάλι μὲ λίγες ἄσπρες τρίχες στοὺς πρόποδες. Ἡ καυκάλα του γυαλίζει σὰν νὰ τὴν ἔχης περάσει μὲ ντοῦκο καὶ ὅπως πέφτει τὸ φῶς ἀπάνω της, δίνει γυαλιστερὲς ἀντανακλάσεις. Καλότατος ἄνθρωπος ὅπως ὅλοι οἱ χοντροί. Μόλις τὸν βλέπω, ἀμέσως μοῦ ἔρχεται ἡ περιέργεια:

—Πῶς νὰ ἦταν ἄραγε μωρό;

Τὸν κυττάζω ἐκστατικὰ στὸ πρόσωπο καὶ προσπαθῶ νὰ τὸν ἀναπαραστήσω στὰ μικρᾶτα του.

—Τί μελετᾶς; μὲ ρωτᾶ.

— Κύριε Παρασκευᾶ, μήπως καὶ σᾶς βρίσκεται καμμιὰ φωτογραφία ὅταν ἤσαστε μωρό;

—Τί τὴ θέλεις;

—Κάνω κάτι συγκριτικὲς μελέτες. Θὰ μὲ ὑποχρεώνατε.

—Καὶ βέβαια ἔχω. Κατίνα, φέρε τὸ ἄλμπουμ.

Ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινα κουβαλάει τὸ οἰκογενειακὸ ἄλμπουμ. Ὁ κ. Παρασκευᾶς τὸ παραλαβαίνει κι' ἀνοίγει ἕνα-δυὸ φῦλλα.

—Νᾆμαι! μοῦ λέει. Δυόμισυ χρόνων.

Καὶ βλέπω ἕνα ἀδύνατο μωρουδέλι, μὲ κάτι μαλλιὰ χτενισμένα σὲ μποῦκλες. Ὅλο τὸ μουτράκι εἶναι πλαισιωμένο ἀπὸ μποῦκλες.

—Δὲν εἶναι δυνατόν! ξεφωνίζω. Αὐτὸ πρῶτα-πρῶτα εἶναι κορίτσι.

—Ἀπὸ τὰ μαλλιὰ κρίνεις;

—Ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ;

—Ἄχ! ἀναστέναξε ὁ κ. Παρασκευᾶς καὶ ξαναπῆρε τὴ φωτογραφία του νὰ καμαρώση. Εἶδες μαλλιά; Ὡς μωρὸ ἤμουνα δαχτυλοδειχτούμενο γιὰ τὰ μαλλιά μου. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ πὼς γεννήθηκα μὲ τὸ κεφάλι μου σχεδὸν καθὼς τὸ βλέπεις στὴ φωτογραφία. Ἀφοῦ κι' ἡ μαμὴ ἀπόρησε καὶ μ' ἔφτυσε: «Φτοῦ νὰ μὴν ἀβασκαθῆ. Πρώτη μου φορὰ βλέπω μωρὸ μὲ τόσο μαλλί». Ναί, μαλλιὰ πολλά, μαῦρα καὶ σγουρά. Δυὸ μηνῶν ἤμουνα ποὺ φέρανε μπαρμπέρη στὸ σπίτι νὰ μοῦ τὰ πάρη λίγο. Καὶ μοῦ τὰ χτένιζαν ἔτσι, σὲ μποῦκλες. Λυπόντουσαν νὰ μοῦ τὰ κόψουν. Σὰν νᾆξεραν ὅτι κάποια μέρα τὸ κεφάλι μου θὰ γινότανε γλόμπος καὶ τ' ἄφηναν, γιὰ νᾆρθη κάποιο ἰσοζύγιο τοῦ παρελθόντος μὲ τὸ μέλλον, στὸ κεφάλαιο τῶν τριχῶν. Καὶ τώρα...

Ὁ κ. Παρασκευᾶς χάϊδεψε λίγο τὴ γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια τῆς κεφάλας του καὶ στὸ παχουλό του μοῦτρο ζωγραφίστηκε ὁ ἀγιάτρευτος καϋμὸς ποὺ φέρνει ἡ φαλάκρα, σ' ὅσους τὴν παίρνουν ἐπὶ πόνου.

—Καὶ πότε ἄρχισαν νὰ σᾶς πέφτουν, κύριε Παρασκευᾶ μου;

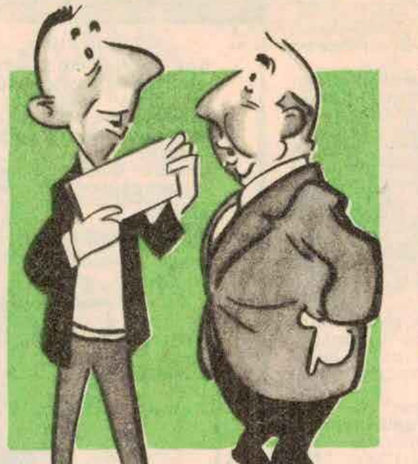

—Ἀπὸ τὰ δέκα ὀχτώ μου χρόνια. Στὰ εἴκοσι πέντε ἤμουνα κι' ὅλας ὅπως τώρα, στὰ πενῆντα.

—Ἀπίστευτο!

—Ξέρεις τί συμπέρασμα ἔχω βγάλει σχετικὰ μὲ τὸ μαλλί, ἀγαπητέ μου Μιμάκη; Ὅτι κάθε ἄνθρωπος δικαιοῦται στὴ ζωὴ μιὰ ὡρισμένη ποσότητα τριχῶν. Ἄλλοι ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴν ποσότητα ὅταν εἶναι μικροὶ καὶ τὴ χάνουν κατόπιν, ἄλλοι ἀντιθέτως. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ εἶναι κουκουλωμένοι ἀπὸ τὸ μαλλὶ καὶ ὡς τὰ βαθειὰ γεράματά τους ἀκόμα. Κι' ἂν ρωτήσης, θὰ μάθης ὅτι στὴν παιδική τους ἡλικία τὸ κεφάλι τους ἦταν σὰν μαδημένο κοτόπουλο. Ὑστέρησαν μικροί, ἀμείφθησαν μεγάλοι.

Αὐτό, λοιπόν, ποὺ μοῦ εἶπε ὁ κ. Παρασκευᾶς, τὸ ἐπαλήθευσα τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας. Ἔτυχε νᾆρθη στὸ γραφεῖο ἕνας γηραλέος κύριος, ποὺ εἶχε μακρυὰ ἄσπρα μαλλιὰ σὰν ποιητὴς τοῦ παληοῦ καιροῦ, μαλλιὰ νὰ πλέξης πουλόβερ.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα, μιὰ ἐρώτησι σεβαστέ μου κύριε.

—Ὁρίστε.

—Μικρὸς εἴχατε πολλὰ μαλλιά;

—Καθόλου! ἀπάντησε ὁ γηραλέος τύπος. Τριῶν χρονῶν πρωτόβγαλα μαλλί. Μέχρι τότε τὸ κεφάλι μου ἦτανε γουλί.

—Τσ! τσ! τσ! Μυστήρια πράματα! ἔκανα.

★

Αὐτὸ ἔγινε τὴν ἴδια μέρα τ' ἀπόγεμα. Μπῆκα στὸ τράμ, κάθησα. Ἀντίκρυ μου ἀκριβῶς καθόταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολὺ ἀλλόκοτη μούρη. Ὁ μύτος του ἔμοιαζε μὲ προβοσκίδα, τὸ σαγόνι του μικρὸ καὶ πεταχτὸ καὶ τ' αὐτιά του ἦταν πεσμένα, σὰν τοῦ ἐλέφαντα. Ἀμέσως μοῦ γεννήθηκε ἡ ἀπορία:

—Πῶς νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸς ὁ τύπος μικρός;

Μ' ἔτρωγε ἡ περιέργεια, προσπαθοῦσα μὲ τὴ φαντασία μου νὰ τὸν πλάσω μπέμπη καὶ ὅλο τὸν ἔφτιανα σὰν ἕνα μικρὸ ἐλεφαντάκι. Καὶ ὅμως κάπως ἀλλοιῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ ἄνθρωπος. Σὲ κάτι τέτοια ποτὲ δὲν μοῦ λείπει τὸ θάρρος. Θὰ ρωτοῦσα τὸν ἴδιον. Ὅμως ἔπρεπε πρῶτα νὰ τοῦ συστηθῶ. Ἔσκυψα, λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπα:

—Μιμάκης Μουλωχτός.

Μὲ κύτταξε παραξενεμένος. Ἔπειτα εἶπε:

—Λοιπόν;

—Τὰ σέβη μου.

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐρώτησι, κύριε... κύριε... τ' ὄνομά σας παρακαλῶ;

—Χρύσανθος.

—Κύριε Χρύσανθε. Ἔχετε μήπως κατὰ τύχην ἀπάνω σας καμμιὰ φωτογραφία, εἰς νηπιακὴν ἡλικίαν;

—Ὄχι.

—Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ ὑπάρχη στὸ σπίτι σας.

—Ναί, στὸ σπίτι μου ὑπάρχει. Γιατί;

—Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ πῶς εἴσαστε ὅταν ἤσαστε μωρό.

Ὁ ἐλέφαντας ἔγινε κόκκινος. Καὶ φώναξε:

—Νὰ σηκώσω τὴν ὀμπρέλλα (κρατοῦσε τέτοια) νὰ σοῦ τὴν κοπανήσω στὸ κεφάλι, νὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ εἰρωνεύεσαι, παληοτόμαρο.

—Συγγνώμην, μὲ παρεξηγεῖτε, κύριε Χρύσανθε. Δὲν σᾶς εἰρωνεύομαι παντάπασι. Ὁμιλῶ σοβαρῶς καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώνατε...

Δὲν μ' ἄφησε νὰ τελειώσω. Ἀνάδεψε τὴν ὀμπρέλλα μέσα στὰ χέρια του καὶ θεώρησα πρέπον νὰ σηκωθῶ ἀμέσως καὶ νὰ χαθῶ μέσα στὸ πλῆθος. Στὴν πρώτη στάσι πήδησα. Ἀλλὰ βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν πλησιάσω, ἔτσι ποὺ πρόβαλλε ἡ μούρη του στὴν κορνίζα τοῦ παραθύρου:

—Μὲ παρεξηγήσατε, κύριε Χρύσανθε. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι μικρὸς θὰ ἤσαστε ὡραῖο παιδάκι, παρ' ὅλο ποὺ ἐγὼ σᾶς φαντάζομαι διαρκῶς σὰν ἐλεφαντάκι. Τὰ σέβη μου!

Αὐτὸ ἦταν. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη μοῦ κόλλησε μιὰ ἐπίμονη ἰδέα, σὰν βεντούζα στὸ μυαλό μου. Πῶς νὰ ἦταν ἄραγε κάθε ἄνθρωπος στὰ μωρᾶτα του; Ἐδῶ βλέπεις κάθε μέρα ἄπειρες φάτσες καὶ ἀμέτρητα σουλούπια ,κάθε λογῆς. Ψηλούς, χοντρούς, κοντούς, ἀδύνατους, συμπαθητικούς, μελαψούς, μακρυπρόσωπους, στρογγυλοπρόσωπους, φεγγαροπρόσωπους, ἥμερους, ἀγριωπούς, γελαστούς, κατσούφηδες, νευρικούς, σαραντάρηδες, πενηντάρηδες, ἑβδομηντάρηδες , καλοδιατηρημένους. Ὅλοι αὐτοὶ κάποτε ὑπῆρξαν μωρά, φοροῦσαν τὰ καινούργια τους «παπᾶ», κρατοῦσαν μιὰ κουδουνίστρα στὸ χέρι, μπουσουλάγαν, ἔκαναν μὰμ καὶ νάνι. Ἔδειχναν τάχα ἀπὸ τότε τί ἐξέλιξι θἄπαιρναν; Παρουσίαζαν κανένα στοιχεῖο ὁμοιότητος μὲ τὴν τωρινή τους κατάντια; Θὰ ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ τὸ μάθαινε κανείς, ἴσως νὰ σκάρωνε καὶ καμμιὰ φυσιογνωμικὴ μελέτη καὶ νάπαιρνε καὶ τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας. Κι' ἔτσι, λοιπόν, ὅποιον ἀντίκρυζα, μὰ φίλο μου, μὰ γνωστό μου, μὰ ἄγνωστο, τοῦ ζητοῦσα ἀμέσως μιὰ φωτογραφία του, σὰν ἦταν μωρό.

Ὅταν πήγαινα σ' ἕνα σπίτι, παρατηροῦσα τὶς φωτογραφίες ποὺ ἦταν κρεμασμένες στὸν τοῖχο, ἢ βαλμένες στὸ οἰκογενειακὸ ἄλμπουμ.

—Ὥστε σεῖς εἶσθε αὐτὸ τὸ ξανθὸ ἀγγελοῦδι, κύριε Παυσανία; Μὰ ἤσαστε πολὺ ὡραῖο παιδάκι.Πῶς καταντήσατε ἔτσι;

—Αἴ, μὰ δὲν τὸ ξέρεις; Ὅποιος ἦταν ἄσχημος μικρὸς γίνεται ὄμορφος ἅμα μεγαλώση. Καὶ ὅποιος ἦταν ὄμορφος, ἀσχημαίνει.. .

Κι' ἐδῶ, λοιπόν, ἔχει πέρασι ἡ θεωρία τοῦ κ. Περικλῆ. Κάθε ἄνθρωπος δικαιοῦται ἕνα ὡρισμένο ποσὸν ὀμορφιᾶς. Ὅποιος τὴν ἔχει μικρὸς τὴ χάνει μεγάλος καὶ τανάπαλιν.

Ἐννοεῖται ὅτι πολλὲς φορές, ἡ ἐπιστημονική μου αὐτὴ περιέργεια ἔγινε ἀφορμὴ νὰ παρεξηγηθῶ. Μερικοὶ νόμιζαν πὼς ἤθελα νὰ τοὺς εἰρωνευθῶ, ἀλλὰ εἶχα ἀρκετὴ πειστικότητα γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι ἐλάνθαναν. Μόνο ἐκείνη τὴν κυρία δὲν κατώρθωσα νὰ πείσω καὶ εἶχα κακὰ ξεμπερδέματα μαζί της.

Ἐκείνη ἡ κυρία ἦταν μιὰ χοντρὴ μεσόκοπη, κόκκινη σὰν παντζάρι, μὲ χείλια χοντρὰ καὶ διπλᾶ προσγούλια. Εἶχε καὶ μιὰ ἐληὰ στὴ μύτη καὶ τὸ βλέμμα της κεραυνός. Περπατοῦσε ἀργὰ σὰν φρεγάδα ποὺ τὴν τσάκισαν οἱ φουρτοῦνες καὶ μόλις τὴν εἶδα στὸ δρόμο, ἀμέσως μὲ τσίγκλισε ὁ διάολος.

—Μὲ συγχωρεῖτε μαντάμ, Μιμάκης Μουλωχτός. Ἔχετε μήπως καμμιὰ φωτογραφία ὅταν ἤσαστε μωρό;

—Τί τὴ θέλεις; εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ βρυχηθμό.

—Ἔχω τὴν περιέργεια νὰ δῶ πῶς ἤσαστε ἐκείνη τὴν ἐποχή, ποὺ κάνατε μὰμ καὶ νάνι.

Ἡ χοντρὴ κυρία κοκκίνησε ἀκόμα πιὸ πολύ. Πρὶν προφτάσω ν' ἀμυνθῶ, μοῦ ἦρθε μιὰ τσαντιὰ κατακέφαλα.

Μαζεύτηκε κόσμος, ἦρθε ἀστυφύλακας, πήγαμε στὸ αὐτόφωρο. Ἡ χοντρὴ κυρία ἔκανε τὴν κατάθεσί της, τὴν εἰρωνεύθηκα ἐν μέσῃ ὁδῷ.

—Τὴν ξέρεις τὴν κυρία; μὲ ρώτησε ὁ δικαστής.

—Ὄχι, κύριε δικαστά μου.

—Τότε μὲ ποιὸ δικαίωμα τὴν εἰρωνεύθηκες;

—Δὲν τὴν εἰρωνεύθηκα ποσῶς. Ἀλλά...

Ἐξήγησα τὴ θεωρία μου. «Ἔχω μιὰ ἐπιστημονικὴ περιέργεια, κύριε δικαστά. Ἔτσι κι' ἔτσι». Ὁ δικαστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοὔβαλε 48 ὧρες κράτησι.

—Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε δικαστά. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία, σᾶς βρίσκεται μήπως καμμιὰ βρεφικὴ φωτογραφία; Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς ἔβλεπα βρέφος...

—Πήγαινε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ φᾶς ἄλλες 48 ὧρες!

★

Καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἔκανα μιὰ ἄλλη σκέψι:

—Ἄραγε πραγματικὰ ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν μεγαλώσουν, ἢ ἁπλῶς ἐξελίσσονται τὰ χαρακτηριστικά τους ;

Κι' ἔτσι μοῦ ἦρθε ἡ ἀντίθετη περιέργεια, ἀκριβῶς ὅταν ὁ φίλος μου ὁ Δημητρὸς μοῦ παρουσίασε τὸ γυιό του. Ἕνα μπέμπη διόμισυ χρονῶν. Ὁ Δημητρὸς ἔχει μαῦρο μακρουλὸ μουστακάκι καὶ δυὸ ρυτίδες πλαγιαστὲς κοντὰ στὰ χείλη του. Ὅταν ἔμεινα στὸ σαλόνι μόνος μὲ τὸ μπέμπη, μοῦ κατέβηκε ἡ ἔμπνευσι. Ἀπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἦταν τὸ μολύβι ποὺ ἡ κυρία Δημητρ[illegible]ιογιάτιζε τὰ φρύδια της. Τὸ ἅρπαξα:

—Ἔλα δῶ, Μπέμπη!

Ὁ Μπέμπης πειθάρχησε. τοῦ ζωγράφισα μουστακάκι, τοῦ τράβηξα καὶ δυὸ ρυτίδες. Ἴδιος ὁ μπαμπᾶς του. Ἀφοῦ τ' ἀναγνώρισε κι' ὁ μικρός. Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ εἶπε:

—Μπαμπᾶ!

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμᾶ ξαφνιάστηκαν ὅταν τὸν εἶδαν καὶ περισσότερο ὅταν τοὺς ἐξήγησα τὴ νέα ἐπιστημονική μου ἄποψι. Κι' ἔβαλα μπρός. Μὲ τ' ἀγοράκια τὰ κατάφ[illegible]αλά, ἰδίως ὅταν ὁ μπαμπᾶς εἶχε μουστάκι. Μὲ τὰ κορίτσια ὄχι, γιατὶ οἱ μαμάδες δὲν ἔχουν τέτοια χτυπητὰ χαρακτηριστικά. Περιορίστηκα, λοιπόν, στοὺς μπέμπηδες.

Καὶ βρέθηκα στὸ Ζάππειο, ὅπου παίρνουν τὸν ἀέρα τους πολλοὶ μπέμπηδες, ἐνῷ οἱ μαμάδες καὶ οἱ νταντάδες πλέκουν, διαβάζουν ἢ πιάνουν τὴν κουβέντα. Ἔπιασα ἕνα παγκάκι χωμένο στὴ σκιά, ἔβγαλα μιὰ σακκουλίτσα [illegible]μέλλες καὶ φώναζα τὰ μικρά:

—Μπέμπη! Θὲς καραμέλλα;

Καὶ ποιὸς μπέμπης δὲν θέλει; Ἐρχόντουσαν, λοιπόν, ἕνας-ἕνας, δύο-δύο, ἔπαιρναν τὴν καραμέλλα τους κι' ἐγὼ τοὺς ἔφτιανα στὰ πεταχτὰ μουστάκια, μ' ἕνα μαῦρο κραγιόνι. Ἀλλουνοῦ μουστάκια κοντά, ἀλλουνοῦ ψιλά, ἀλλουνοῦ στριμένα ἀ λὰ Κάιζερ, ἀλλουνοῦ τοῦ ἔβαζα καὶ μοῦσι.

—Ἔτσι θὰ γίνης ὅταν θὰ μεγαλώσης, μπέμπη!

Ἄρχισαν νἄρχωνται μπέμπηδες αὐθορμήτως, ποὺ ζήλευαν τοὺς ἄλλους καὶ ζητοῦσαν ἐπιτακτικά:

—Κι' ἐμένα μουτάκια!

—Καὶ σένα μπέμπη!

Σὲ λίγο μιάμιση ντουζίνα μουστακοφόροι μπέμπηδες ἔπαιζαν τὰ στεφάνια τους καὶ τὰ κουβαδάκια τους κι' ἐνῷ καμάρωνα τὸ ἔργο μου. Ἦτανε χάρμα ὀφθαλμῶν. Ἀργὰ τὸ πῆραν εἴδησι καὶ οἱ συνοδοὶ καὶ ἦρθαν νὰ μοῦ ζητήσουν τὸ λόγο:

—Μὲ ποιὸ δικαίωμα βρὲ βάζεις μουστάκια στὰ παιδιά μας;

—Κάνω μελέτας, κυρία μου.

—Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

Ἔγινε ὀχλοβοή. Μαζεύτηκε πλῆθος. Κι' ὁ ἀπαραίτητος πόλισμαν, ποὺ μὲ πῆγε ξανὰ στὸ Πταισματοδικεῖο, ἐνώπιον τοῦ ἰδίου δικαστῆ.

—Πάλι τὰ ἴδια;

—Τὰ ἴδια ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, κύριε δικαστή μου.

Ὁ δικαστὴς ἔκανε μιὰ στριφτὴ κίνησι μὲ τὸ χέρι του. τάχα πὼς κάποια βίδα τοῦ μυαλοῦ μου... Ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ μοῦ κοπανήση ἄλλες 48 ὧρες κράτησι. Τὸ κέφι του ὁ ἄνθρωπος κι' ἐγὼ τὸ δικό μου.

Κι' ἂν ρωτήσετε καὶ γιὰ μένα, πῶς ἤμουνα μικρός, θὰ σᾶς πῶ: Ὅπως καὶ μεγάλος. Εἶμαι ἐξαίρεσι, ὄμορφος μωρό, ὄμορφος καὶ τώρα. Ὅσο γιὰ τὰ μυαλά μου, δὲν νομίζω πὼς ἔχουν ἀλλάξει καὶ πολύ. Πάντα τὰ εἶχα τετρακόσια. Τώρα μπορεῖ νὰ τἄχω 401

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 473

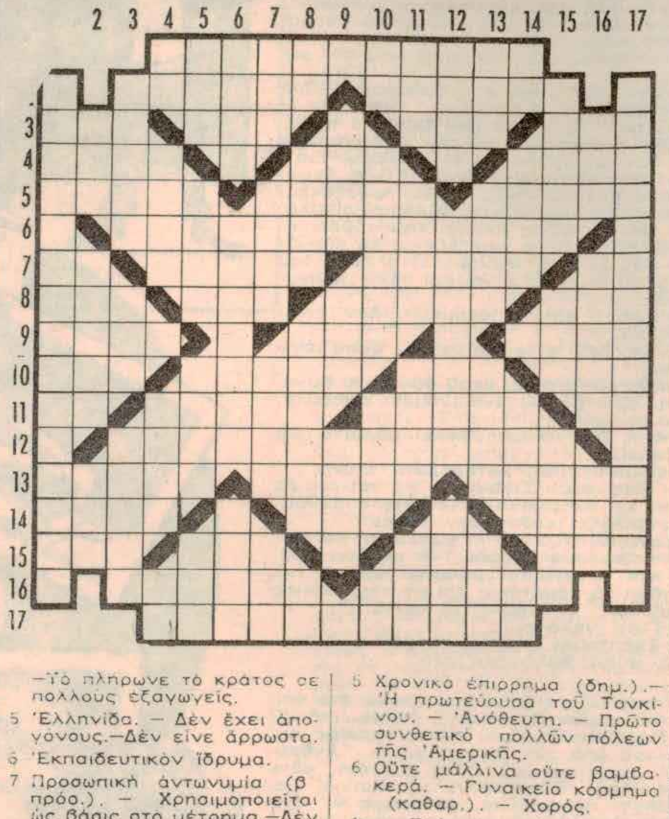

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, συνεργάτης τοῦ Ἰκτίνου στὴν οἰκοδόμησι τοῦ Παρθενῶνος.
2 Κάτοικος ἑλληνικοῦ νησιοῦ. —Ζημία.
3 Χρονικὸ διάστημα. — Τὸ ὄνομα πολλῶν στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Ἀριθμητικόν.— Τραγοῦδι.
4 Πρόθεσις.—Θάλασσα (ἀρχ.). —Τὸ πλήρωνε τὸ κράτος σὲ πολλοὺς ἐξαγωγεῖς.
5 Ἑλληνίδα. — Δὲν ἔχει ἀπογόνους.—Δὲν εἶνε ἄρρωστα.
6 Ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα.
7 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β πρόσ.). — Χρησιμοποιεῖται ὡς βάσις στὸ μέτρημα.—Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνη. — Μισὸ πάκο.
8 Τὸ κεντρικὸν τμῆμα τῆς Ἀβησσυνίας. — Τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας. — Μιὰ ἀπὸ τὶς Μοῦσες. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
9 Ἔχει ὅλα τὰ χρώματα. — Τὸ μικρὸ ὄνομα γοήσσης τοῦ Χόλλυγουντ. — Ποδοσφαιρικὸς ὅρος.
10 Μονὰς βάρους. — Ἡ μητέρα τοῦ Θησέως. — Κατὰ τὸ ἥμισυ ἔνδοξα. — Νότα.
11 Βυζαντινὴ νότα. — Ἐκεῖ θὰ βρῆτε ὅ,τι ζητήσετε.— Τὴν ἐλάτρευαν στὴν Αἴγινα. — Γαλλικὸ «νησί».
12 Ἀπολίτιστο... ἀλληλοφάγωμα.
13 Μορφώνει τὴν νεολαία. — Ὅπλον. — Ἕλλην κονφερανσιέ.
14 Χειρουργικὸ ἐργαλεῖο.—Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθυντ.). Μακρυνός μας πρόγονος.
15 Γνωστὸς Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Μαῦρος φύλαρχος. — Κίνησις ὑγροῦ.—Βλέπω (ἀνάποδα).
16 Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ποτάμια τῆς Γῆς. — Ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται κάθε μας κίνησι.
17 Μάθημα ἀστρονομίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ζωγραφικὴ τεχνοτροπία.
2 Ἡρωΐς ἐρωτικῆς τραγῳδίας τῆς ἀρχαιότητος. — Πόλις τῆς Ἀγγλίας ποὺ εἶναι πιὸ ...Νέα στὶς Ἡν. Πολιτεῖες. —Πτηνόν.
3 Προσποιεῖται τὸν εὐγενῆ. —Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας.—Βέλγος φιλόσοφος καὶ κοινωνιολόγος τοῦ περασμένου αἰῶνος.
4 21.—Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας.— Τοῦρκος πασᾶς χάρις στὴ μεσολάβησι τοῦ ὁποίου παραχωρήθηκε στὴν Κρήτη αὐτόνομο πολίτευμα. — Πρόθεσις.
5 Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.).— Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Τονκίνου. — Ἀνόθευτη. — Πρῶτο συνθετικὸ πολλῶν πόλεων τῆς Ἀμερικῆς.
6 Οὔτε μάλλινα οὔτε βαμβακερά. — Γυναικεῖο κόσμημα (καθαρ.). — Χορός.
7 ... Τσάνευ: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου. — Ὁλόκληρος. — Ὑπάρχει στὸ κεφάλι σας. — Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
8 Νημάτιον. — Ἱερὸς ταῦρος τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — Ἀσιατικὴ χερσόνησος.—270.
9 Σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. —Ἀρχικὰ στρατιωτικοῦ σώματος. — Ἔντομο πιὸ γνωστὸ ὡς μελίγκρα.
10 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Προϊόντα τῶν ἀγρῶν. — Ὑπάρχει σὲ κάθε παπούτσι (ἀνεστραμ.). — Νερὰ χωρὶς φωνήεντα.
11 Λατινικὸς χαιρετισμός.—Κάθε ἐργοστάσιο ἔχει τὸ δικό του. — Ἑρπετόν. — Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
12 Πολεμικὸ ὄχημα. — Ἕλλην δικτάτωρ. — Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν.
13 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Σηκώνω. — Κυκλοφορεῖ χωρὶς κινητήριο δύναμι.— Λίμνη τῆς Β. Ἀμερικῆς.
14 Νότα. — Φύσημα ἀνέμου. — Ἀγίνωτα (ἀλλὰ καὶ ἀνορθόγραφα). — Ἀγριοκυδωνιά.
15 Φροῦτο ἀκατάλληλο γιὰ φάγωμα. — Ἄνθος. — Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης.
16 Ποσοτικὸ ἐπίρρημα. — Διευκολύνει τὶς μεταφορές. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.
17 Γίνεται κατὰ τὶς ἐθνικὲς ἑορτές.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 472
στὴ σελ. 82

Χοροί

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

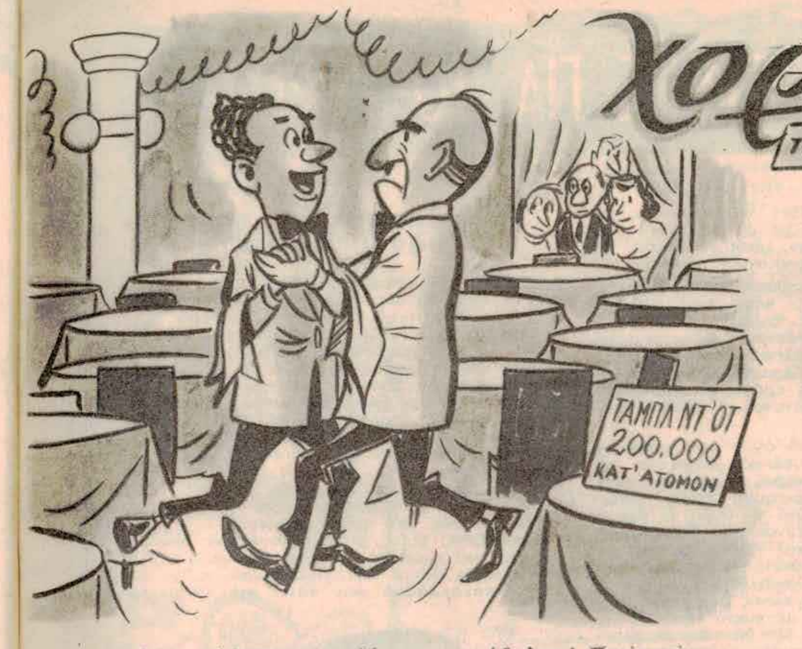

—Ἂς χορέψουμε μεταξύ μας, συνάδελφε! Ποιὸς νὰ πατήση ἐδῶ μὲ τέτοιο ταμπλ ντ' ότ!..

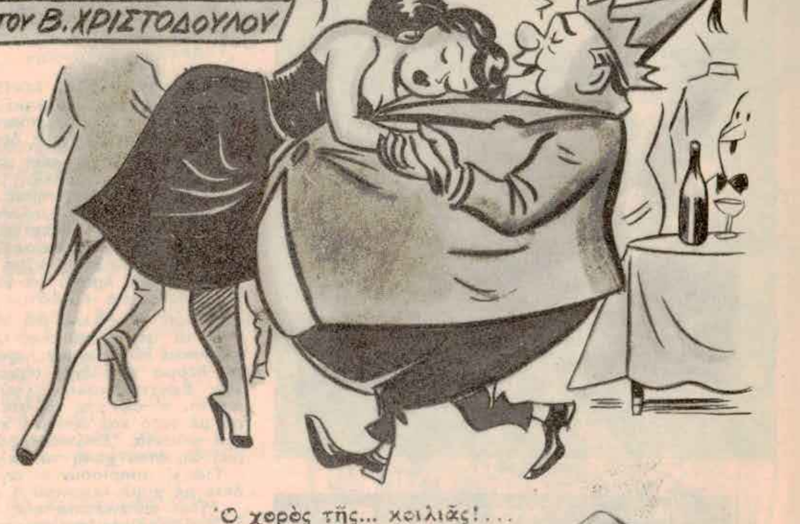

Ὁ χορὸς τῆς... κοιλιᾶς!...

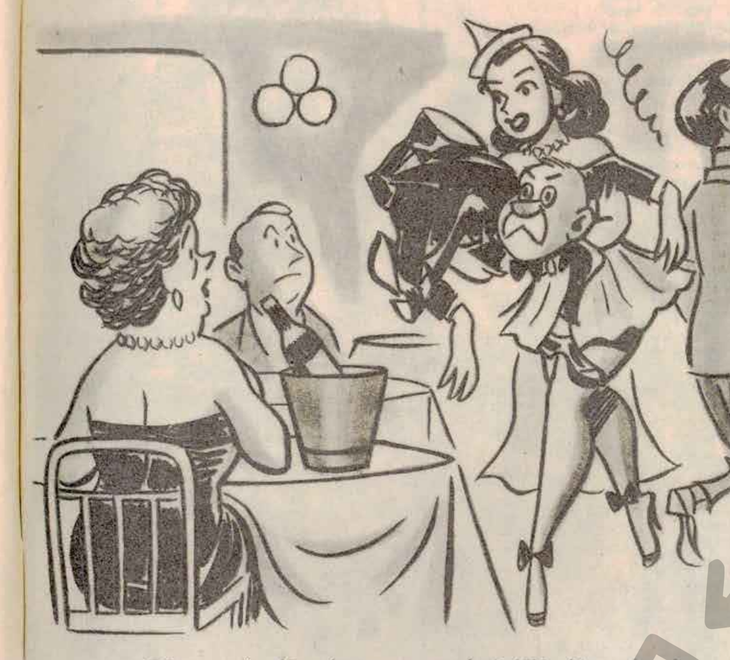

— Πάρτε τὸ σύζυγό σας, μαντάμ! Ἐλπίζω νὰ μὴν ξανάρθη νὰ ζητήση νὰ χορέψουμε μαζί!...

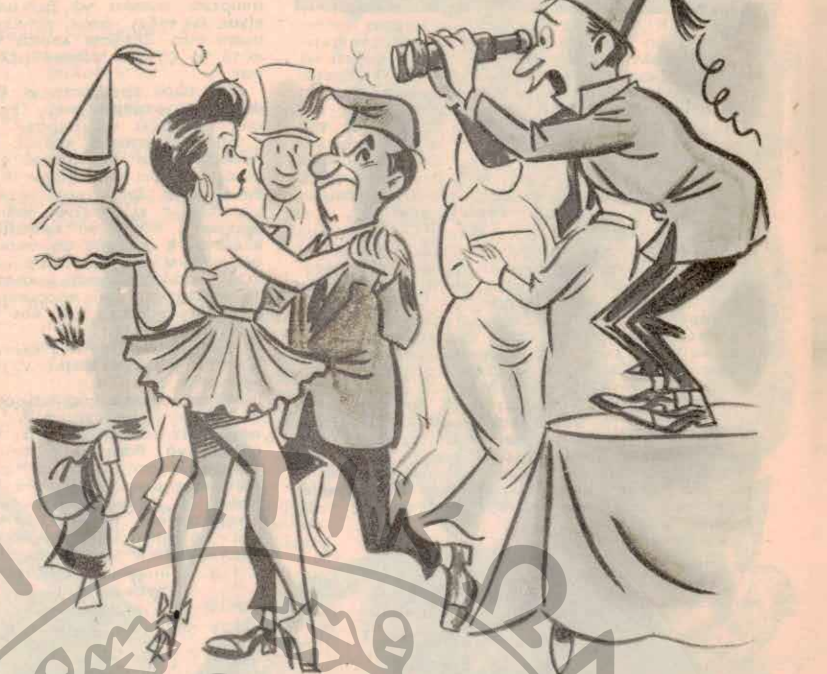

— Τσίλιες, Δημητράκη... Ἔρχεται ἡ γυναίκα σου!...

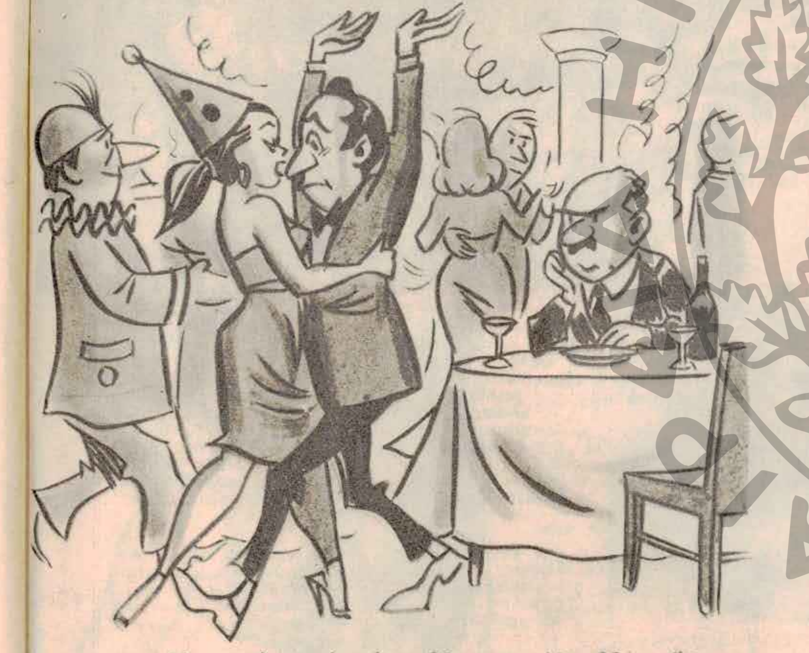

— Δὲν φταίω γώ, κύριε Μουρνταρίδη. Μένα ἔτσι μ' ἀφήνει ὁ μπαμπᾶς νὰ χορέψω μαζί σας!...

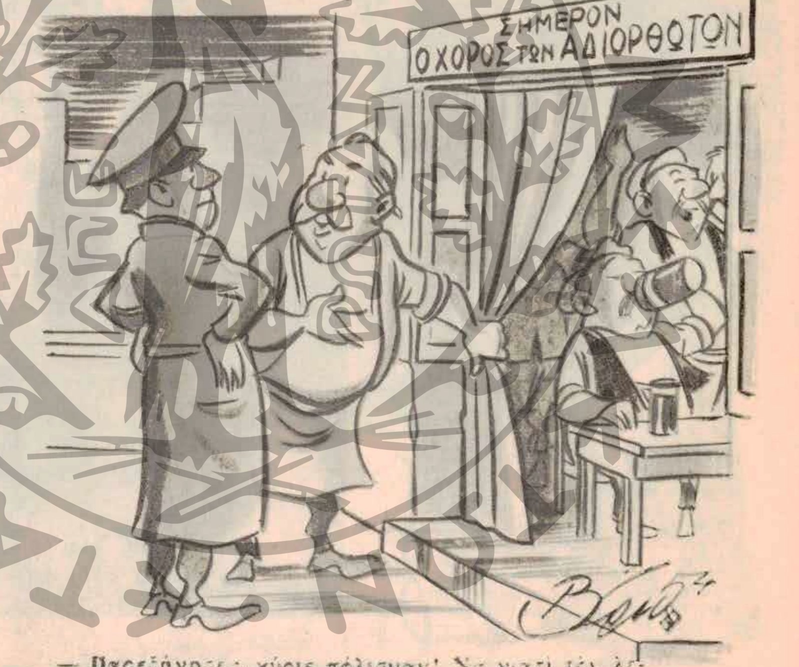

— Παρεξήγησες, κύριε πόλισμαν! Νὰ γιατὶ τὸν λέμε «χορὸ τῶν ἀδιορθώτων»!...

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΧΟΡΟ!

Μὲ μιὰ βούρτσα βουτηγμένη σὲ σαπουνάδα κάνετε λεῖο τὸ δέρμα στοὺς ἀγκῶνες σας.

ΣΚΟΠΕΥΕΤΕ νὰ πᾶτε σὲ κανένα ἐπίσημο χορὸ καὶ νὰ φορέσετε τουαλέττα ντεκολτέ; Στὴν περίπτωσι αὐτή, πρέπει νὰ δώσετε μεγάλη προσοχὴ στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκονται τὰ μπράτσα σας, οἱ ἀγκῶνες σας, οἱ ὦμοι σας, τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ σας, ἡ κορυφὴ τοῦ στήθους καὶ τῆς πλάτης σας... Γιατὶ πρόκειται νὰ τὰ παρουσιάσετε γυμνὰ ὅλ' αὐτά, κάτω ἀπ' τὰ δυνατὰ φῶτα... καὶ μάλιστα μπροστὰ στὰ ἐρευνητικὰ μάτια τόσων ὁμοφύλων σας, ποὺ εἶναι ἕτοιμες νὰ σᾶς ξετινάξουνε μὲ κακεντρέχεια!

Βάλετε λοιπὸν τὰ δυνατά σας νὰ παρουσιάσετε ἕνα σύνολο ἄψογο. Τὰ ἡμίμετρα κι' οἱ συμβιβασμοὶ ἀπαγορεύονται, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπαλλάξετε τὰ μπράτσα σας ἀπ' τὶς περιττὲς τρίχες ποὺ τὰ σκεπάζουν. Ὑπάρχουν ἀρκετὲς εὔκολες μέθοδοι ἀποτριχώσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ τὶς ἐφαρμόση κάθε γυναῖκα μόνη της. Φυσικά, πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται κάθε τόσο, γιατὶ οἱ τρίχες δὲν ἀργοῦν νὰ ξαναφυτρώσουν. Μόνον ἡ ἀποτρίχωσις μὲ ἠλεκτρισμὸ εἶναι ριζικὴ καὶ ὁριστική.

Ἔχετε... τὰ μάτια σας δεκατέσσερα, ὅταν ἐξετάζετε τὴν κατάστασι τοῦ δέρματος στὰ μπράτσα καὶ στοὺς ἀγκῶνες σας.

Ἀρχίστε νὰ τὰ τρίβετε μὲ μιὰ βούρτσα ἢ μ' ἕνα σκληρὸ πανί, τὴν ὥρα τοῦ καθημερινοῦ μπάνιου σας, προχωρῶντας κατόπιν ὡς τοὺς ὤμους καὶ τὴν πλάτη. Ἔπειτα τ' ἀλείβετε μὲ μιὰ λοσιόν, ἀπ' αὐτὴν ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ χέρια σας.

Ἡ ἐπιδερμίδα σας θὰ γίνη λεία μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ θὰ χαθοῦν τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἐξογκώματα ποὺ τὴν κάνουν νὰ μοιάζη μὲ τὸ δέρμα τῆς χήνας. Ἂν βρίσκετε ὅτι ἀργεῖ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ἐπιταχύνετε τρίβοντας τὸ δέρμα σας, ὑγρό, μὲ λίγο ἀλάτι.

Ἐπίμονοι τοπικοὶ λεκέδες τοῦ δέρματος ἀπαιτοῦν αὐτὸ τὸ τρίψιμο μὲ ἀλάτι δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα. Ἂν κατόπιν ἐρεθίζεται ἐκεῖ τὸ δέρμα τοῦ βάζετε μιὰ δροσιστικὴ λοσιόν.

Ὅταν τὸ δέρμα τῶν μπράτσων σας εἶναι ὑπερβολικὰ ξηρό, ἁπλώνετε πάνω τους ἕνα μῖγμα ἀπὸ ἴσες ποσότητες τριμμένη ψίχα ἀμυγδάλων καὶ σκόνη ἐλαφρόπετρας, ἀνακατεμένες μὲ λίγο νερό. Ἀφίνετε νὰ ἐπιδράση ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου. Ἔπειτα τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ βάζετε κρέμα ἢ λοσιὸν τῶν χεριῶν. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται τὸ βράδυ, πρὶν νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι.

Ξέρετε ἐξ ἄλλου ὅτι τὸ ὑγρὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται στὸ μανικιοὺρ γιὰ νὰ μαλακώνη τὰ πετσάκια τῶν νυχιῶν, ἀφαιρεῖ ἐπίσης τὸ σκληρὸ δέρμα ποὺ ἔχει σχηματισθῆ στοὺς ἀγκῶνες; Βρέχετε καλὰ μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώση, πλένετε ὕστερα μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι καὶ τρίβετε δυνατὰ μὲ μιὰ πετσέτα. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο κάθε μέρα, ὡς ὅτου χαθῆ τὸ σκληρὸ δέρμα.

Γιὰ ν' ἀσπρίσουν οἱ ἀγκῶνες σας, τοὺς τρίβετε μὲ χυμὸ λεμονιοῦ ἢ μὲ πυκνὸ ὀξυζενέ.

Εἶναι πιθανώτατο πὼς δὲν θὰ τὰ καταφέρετε καλὰ μὲ τὴν περιποίησι τῆς πλάτης σας καὶ τοῦ πίσω μέρους τῶν μπράτσων σας. Οὔτε καὶ μπορεῖτε εὔκολα νὰ βεβαιωθῆτε κατόπιν πὼς εἶναι ἐν τάξει, ὅπως προκειμένου γιὰ τὸ πρόσωπό σας. Ζητῆστε λοιπὸν νὰ σᾶς βοηθήση σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κάποιο μέλος τῆς οἰκογενείας σας.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε σ' ἕνα ἄλλο θέμα, ποὺ ἀφορᾶ τὸ ντύσιμό σας: Ποιὸ ντεκολτὲ δηλαδὴ σᾶς ταιριάζει καλύτερα;

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπ' τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ σας. Π. χ. τὸ κλασσικὸ ντεκολτὲ σὲ σχῆμα V δὲν κολακεύει καθόλου ὅσες ἔχουν πολὺ μακρὺ καὶ λεπτὸ λαιμό, καθὼς κι' ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν μακρόστενο πρόσωπο. Αὐτὲς θὰ προτιμήσουν ντεκολτὲ πιὸ κλειστό, ἢ μικροὺς μαλακοὺς γιακάδες ποὺ ἐφαρμόζουν ὁλόγυρα στὸ λαιμό, ἢ «ζαμπό». Ὅλ' αὐτὰ δείχνουν μικρότερο τὸ μῆκος καὶ τὴ λεπτότητα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ ξεγελῶντας τὰ μάτια καὶ δίνοντας τὴν ἐντύπωσι τοῦ «γεμάτου».

Στὴν περίπτωσι ποὺ ἔχετε τετραγωνικὸ μᾶλλον σαγόνι, καλύτερα ν' ἀποφεύγετε τὰ τετράγωνα ντεκολτέ.

Ἕνας κοντόπαχος λαιμὸς κερδίζει πολὺ μὲ τὸ ντεκολτὲ σὲ σχῆμα V. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἂν τὸ φόρεμα ἦταν κλειστό, ἐφαρμοστὸ στὸ λαιμό, θἄδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ κεφάλι στηρίζεται ἀπ' εὐθείας πάνω στοὺς ὤμους. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πρέπει ν' ἀποφεύγωνται τότε τὰ κοσμήματα ποὺ ἐφαρμόζουν στὸ λαιμὸ καὶ ποὺ προκαλοῦν τὴν προσοχὴ στὴν ἐλαττωματικὴ κατασκευή του.

Τὸ ντεκολτέ σας πρέπει νἆναι ἄψογο

Γιὰ τὸ διόρθωμα ἑνὸς λαιμοῦ ὑπερβολικὰ λεπτοῦ, ἐκτὸς ἀπ' τὸ καμουφλάρισμά του μὲ διάφορα μικρὰ «κόλπα» συνιστᾶται μιὰ τοπικὴ γυμναστική, 5 λεπτὰ κάθε μέρα.

Φέρνετε τὸ πηγοῦνι σας πολὺ πρὸς τὰ ἐμπρός, τεντώνοντας συγχρόνως μὲ δύναμι τὶς γωνίες τοῦ στόματός σας, γιὰ νὰ ἐξασκηθοῦν οἱ μῦς καὶ οἱ τένοντες. Ὕστερα φέρνετε τὸ πηγοῦνι πρὸς τὰ μέσα καὶ πίσω. Ἐπαναλαμβάνετε πολλὲς φορὲς αὐτὲς τὶς δυὸ κινήσεις, ἂν θέλετε νὰ παχύνη ὁ λαιμός σας, νὰ γεμίσουν οἱ «σαλιέρες» (οἱ γοῦβες δηλαδὴ ποὺ σχηματίζονται στὴ βάσι του) καὶ νὰ προλάβετε τὸ πρόωρο ρυτίδωμά του.

Ἂν ἔχετε πολὺ χοντρὸ πηγοῦνι, κάνετε τακτικὰ μασσὰζ στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Προσέξετε, τέλος, στὴν ἐκλογὴ τοῦ ὑφάσματος καὶ τοῦ χρώματος τῶν φορεμάτων σας. Ἕνα ὕφασμα ἄσπρο καὶ γυαλιστερό, π. χ. σατέν, ἀντανακλᾶ τὸ φῶς πάνω στὸ λαιμὸ καὶ στὸ πηγοῦνι καὶ τονίζει τὶς γραμμές τους. Ἂν λοιπὸν εἶναι ἐλαττωματικὰ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά σας, καὶ δὲν θέλετε βεβαίως νὰ τραβᾶτε πάνω τους τὸ μάτι, προτιμᾶτε ὑφάσματα μὰτ καὶ χρώματα ἁπαλά.

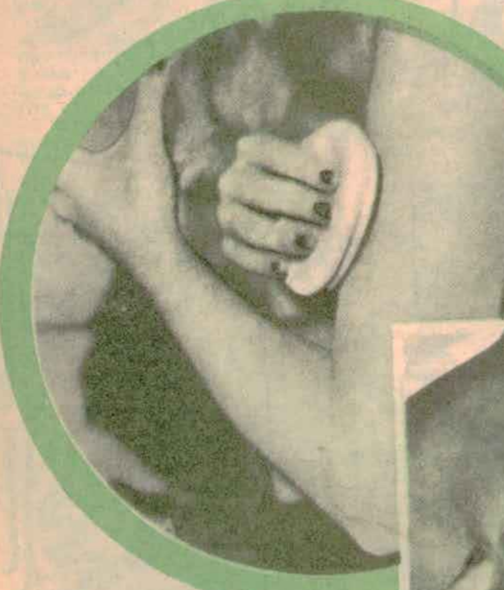

Ἀριστερά: Τὸ φὸν ντὲ τὲν μαζὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα πούντρας, δίνουν τὴ σωστὴ ἀπόχρωσι στὰ μπράτσα, στὴν πλάτη καὶ στοὺς ὤμους σας. Στὴ μέση: Εἶναι πολὺ ὠφέλιμο αὐτὸ τὸ τοπικὸ μασσὰζ μὲ ἐλαφρὰ τσιμπήματα τοῦ δέρματος, ποὺ ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Δεξιά: Αὐτὴ ἡ γυναίκα μὲ τοὺς γυμνοὺς ὤμους μπορεῖ νὰ καυχηθῆ πὼς ἐπέτυχε τὴν τελειότητα: κανονικὲς καμπύλες, λεῖο δέρμα, ὁμοιόμορφο χρῶμα καὶ χαριτωμένη στάσι.

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιο

Τὸ Τριώδιο ἀνοίγει καὶ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
ὅτι παίρνει πλέον φόκο τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι!..
Ἡ ἀπόκρηα καὶ φέτος αἴρει πάλι τὴν αὐλαία
κι' ἑτοιμάζεται ὁ κόσμος, πρὸ παντὸς ἡ νεολαία,
στὸ μεθῦσι καὶ στὸ γλέντι μὲ τὰ μοῦτρα νὰ ριχτῆ
καὶ φιγοῦρες γιὰ νὰ κάνη κάθε φέρελπις στὴν ντάμα,
στὸ «μπιγκίνι» καὶ στὴ «σάμπα» τὴν τρελλὴ καὶ πηδηχτὴ
θὰ τινάξη χέρια, πόδια καὶ τήν... τσέπη του συνάμα!

★

Ἑτοιμάζετ' ἡ νεότης, ὅπως εἴπαμε, νὰ δράση
κι' ἀπ' τὴν καθημερινή της τὴ ρουτίνα ν' ἀποδράση!
Ἡ Κικίτσα, ἐν ὀλίγοις, ἕνα ντόμινο θὰ βάλη
καὶ τὸ εἶναι της ἀμέσως τὸ παλιὸ θὰ μεταβάλη.
Θὰ ξεχάση τὸ τραγοῦδι «Ὅλη μέρα ἐργασία
κούρασι κι' ὀρθοστασία...»
καὶ στὸ βάθος θὰ πιστέψη, πὼς σὲ λίγες ὧρες μέσα,
μετεβλήθη ἀποτόμως σὲ μιὰ φίνα μαρκησία
κι' εἶναι λόγω τῆς στολῆς της, μιὰ μεγάλη πριγκηπέσσα!

★

Ἔχει χάρες πλεῖστες ὅσες καὶ χαρὲς τὸ Καρναβάλι
καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανένας, ἡ ζωή του γίνετ' ἄλλη,
ἐπειδὴ αὐτὲς τὶς μέρες ὁ καθένας θὰ κυττάξη
σ' ἄλλους κόσμους νὰ πετάξη,
καὶ μὲ μάσκα νὰ καλύψη
τοῦ προσώπου του τὴ θλίψι!
Θὰ μεθύση, θὰ χορέψη καὶ θὰ κάνη κάθε τὶ
τοὺς καημοὺς γιὰ νὰ σκορπίση σὰν νὰ εἶναι... κομφετί!

★

Ἀναλόγως μὲ τὴ μάσκα καὶ τὴ μεταμφίεσί του,
ζῆ καθένας τέτοιες μέρες, καὶ μὲ μιὰ ψευδαίσθησί
(του!

Καὶ νομίζει κι' ὑποθέτει
ὅτι γύρισαν στὸν κόσμο τὰ παληὰ κι' ὡραῖα ἔτη
κι' ὅτι βρίσκεται καὶ πάλι
στὸν καιρὸ τοῦ... φιλοτίμου,
ἐπειδή, ἀγαπητοί μου,
βλέπει στοῦ Καρναβαλιοῦ μας τὴ μεγάλη παραζάλη,
τὸ Δελὲ καὶ τὸν Κωστάκη
νὰ γυρίζουνε στοὺς δρόμους μ' ἀρειμάνιο... μουστάκι!

★

Ἀνατρέχουν οἱ πιὸ γέροι στὸν ἀξέχαστο καιρό τους,
γιατὶ βλέπουν κι' ἀντικρύζουν, στὰ στενὰ καὶ τὶς
(πλατεῖες,

τοὺς παληοὺς τοὺς πιερρότους,
τοὺς φτωχοὺς κι' αἰσθηματίες...
Ξαναβλέπουν τὶς ὡραῖες τοῦ καιροῦ τους κολομπίνες
ποὺ δὲν ἤξεραν «κουλοῦρες», μηχανές, οὔτε κομπίνες...
Τὶς σεμνὲς αὐτὲς κοπέλλες,
ποὺ δὲν ἔκαναν στοὺς ἄντρες «ζίγκι - ζὰγκ» καὶ κουτσι-
(κέλες,

ἀλλὰ μόνο τὸν καλό τους συναντοῦσαν στὸ στενάκι
καὶ δὲν ἔπλεκαν μὲ φίλους καὶ συζύγους... γαϊτα-
(γάκι!

★

Ξαναζῆ, αὐτὲς τὶς μέρες ὁ ἁγνὸς ρωμαντισμὸς
κι' ὁ γνωστὸς ἀπ' τὰ βιβλία τῶν ἀνδρῶν ἱπποτισμός.
Ξανακοῦς ἀπ' τὶς ὀρχῆστρες τὰ βαλσάκια, τὶς καντρίλλιες
κι' ἔρχονται στὴ θύμησί σου οἱ πλακιώτικες οἱ γρίλλιες,
τὰ παληὰ τὰ κρινολίνα
ποὺ σκουπίζανε τοὺς δρόμους
κι' ὁ Ντιὸρ τῶν Παρισίων δὲν ἐπέβαλλε στὴ Λίνα,
νὰ φορῆ κοντὸ φουστάνι ποὺ νὰ φτάνη ὡς τοὺς
(ὤμους!

★

Τὸ Τριώδιο ἀνοίγει! Καὶ ἀντίρρησις δὲν μένει,
πὼς γιὰ λίγες μόνον ὧρες,
θὰ χαροῦν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη
κι' ὅσες ἔμειναν στὸ ράφι ἢ κοινῶς γεροντοκόρες!
Τοῦ προσώπου τους κι' ἐκεῖνες θὰ καλύψουν τὶς ρυτίδες
μὲ τὶς ψευτοπροσωπίδες
καὶ μ' αὐτὸ τὸ καμουφλάζ τους καὶ τὴν πλαστοπροσω-
(πεία,

ἀσφαλῶς θὰ δοκιμάσουν τὸ φιλὶ καὶ τὴ θωπεία!
Θὰ χαροῦν κι' αὐτὲς τὰ νιᾶτα καὶ θὰ νοιώσουν παρηγόρια,
ἐπειδὴ τὸ ντόμινό τους θὰ τὶς κάνη πιὸ τσαχπίνες
κι' ἐπειδὴ θὰ καταφέρουν νὰ τυλίξουνε ἀγόρια,
ἔστω καὶ μέ... αερπαντίνες!

★

Εὐτυχεῖς, ἀνυπερθέτως, ὡς τὴν Καθαρὴ Δευτέρα,
θἆναι κι' ὅλοι οἱ παντρεμένοι,
ποὺ τοὺς σκιάζει κάθε μέρα
ἡ σκλαβιὰ καὶ ἡ φοβέρα
κι' εἰς ἰσόβιον ἀγάπην εἶναι καταδικασμένοι,
γιατὶ ἡ μάσκα τοὺς παρέχει τὴν ἀβάντα τὴ μεγάλη
καὶ τὴν ἀπηγορευμένη νὰ χαροῦνε τὴν ἀγκάλη!

★

Πλὴν αὐτοῦ, οἱ φουκαράδες καὶ ταλαίπωροι γαμπροί,
ποὺ ἡ στρίγγλα πεθερά τους
τὴν κρεββατοκάμαρά τους
τοὺς τὴν ἔχει κάνει... «ἀμπρί»,
τὴν καλή τους τὴ μαμάκα καταλλήλως θὰ φροντίσουν,
ἀγγελοῦδι νὰ τὴν ντύσουν
καὶ σὲ ὅλα της πὼς εἶναι ἀγγελάκι νὰ τὴν πείσουν!
Ἔτσι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο
θἄχουν μὲ τὴν μέγαιρά τους... χαρτοπόλεμο καὶ μόνο!

Εἰκονογραφήσεις
Μιχ. Γάλλια

ὁ Στιχοπλάστης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ

Κατάσκοποι στὴν Ἑλλάδα

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐμφανίσεις τοῦ κινήματος τῆς ἐθνικῆς μας ἀντιστάσεως, ἦταν ἡ ἐκδήλωσι τῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς Ἄγγλους συμπολεμιστάς μας, ποὺ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀκολουθήσουν τὸ ἐκστρατευτικό τους σῶμα στὴ βιαστική του ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941. Ἡ ραγδαία γερμανικὴ προέλασι, ἡ ἔλλειψι μεταφορικῶν μέσων καὶ ἡ σχεδὸν ἀνεμπόδιστη δρᾶσι τῶν στούκας, ἦταν τὰ αἴτια τῆς παραμονῆς στὸν τόπο μας, δώδεκα χιλιάδων περίπου Βρεταννῶν. Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ ὀχτὼ χιλιάδες ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Οἱ ὑπόλοιποι κρύφτηκαν, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ὅπου μποροῦσαν κι' ὥσπου νὰ κατορθώσουν ν' ἀποδράσουν.

Πρωτοῦ ἀκόμη οἱ Γερμανοὶ μποῦν στὴν Ἀθήνα, μία προϊσταμένη τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς καὶ «Μάνα τοῦ στρατιώτη» κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου - Λιβαδᾶ, εἶχε ἔρθει ἤδη σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς πρώτους Ἄγγλους φυγάδες.

Τὴ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Βαρβάρα Θεοδωροπούλου, βρισκόταν σὲ κάποιο ὀρεινὸ χειρουργεῖο τῆς Πελοποννήσου. Ἀκαταπόνητη καὶ μὲ τὸ ἠθικό της ἀκλόνητο γιὰ τὸ μεγάλο ἑλληνικὸ δρᾶμα ποὺ μόλις τότε ἄρχιζε, παρέμενε πιστὸς στρατιώτης στὴ θέσι της. Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν σκέφτηκε τὸν ἑαυτό της. Ὅλη της ἡ ψυχὴ ἦταν παραδομένη στὰ «παιδιά» της, τοὺς τραυματίες της, ποὺ μόνο ἀπ' αὐτὴν θαρρεῖς περίμεναν τὴ σωτηρία τους. Γύρω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἡ γῆ ἀναταραζόταν συνέχεια. Τ' ἀεροπλάνα τῶν φασιστῶν ἔρριχναν στὰ τυφλὰ τὶς φονικές τους βόμβες. Πολλοὶ ἀσθενεῖς — ὅπως καὶ ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ἄμαχο πληθυσμὸ — πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους. Τότε ἀκριβῶς, μέσα σὲ κείνη τὴ φοβερὴ κοσμοχαλασιά, παρουσιάστηκε μιὰ ὁμάδα Ἄγγλων, ποὺ ἔψαχνε νὰ βρῆ τρόπο νὰ περάση στὰ νησιὰ καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ διαπεραιωθῆ στὰ Μικρασιατικὰ παράλια.

Τοὺς εἶδε ἡ Θεοδωροπούλου, κατάλαβε τί ζητοῦσαν καὶ σκέφτηκε νὰ τοὺς βοηθήση. Βρῆκε τότε τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικό, λοχαγὸ Τζὼν Ντόνοβαν, τὸν πῆρε παράμερα καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἡ προσπάθειά τους νὰ περάσουν στὰ νησιὰ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο θ' ἀποτύγχανε ὁπωσδήποτε. Ἦταν κίνδυνος νὰ μποῦν σὲ καΐκι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἐχθρὸς δὲν ἄφηνε νὰ ξεμυτίση τίποτα στὸ πέλαγος.

— Ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, εἶπε ἡ Θεοδωροπούλου στὸν ἀξιωματικό, πρέπει νὰ προφυλάξης τοὺς ἀνθρώπους σου.

— Ἔχετε δίκηο, ἀποκρίθηκε σκεφτικὸς ὁ Ἄγγλος. Μὰ ἂν μείνουμε ἐδῶ, θὰ μᾶς πιάσουν ὁπωσδήποτε αἰχμάλωτους οἱ Γερμανοί.

Ἡ τολμηρὴ Ἑλληνίδα ὅμως εἶχε τὰ σχέδιά της. Γιὰ κανένα λόγο βέβαια δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀφίση τοὺς Βρεταννοὺς «νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν» ὅπως δικαιολογημένα φοβόταν ὁ Ντόνοβαν. Πρὶν ἀπὸ λίγο, τὸ νοσοκομεῖο ποὺ δούλευε, εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, νὰ στείλη ὅλους τοὺς τραυματίες στὴν Ἀθήνα καὶ εἶχε κανονισθῆ νὰ ξεκινήσουν τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. Στὴ περίπτωσι αὐτὴ ὑπῆρχε μιὰ εὐτυχὴς σύμπτωσι, ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες ποὺ συνέβαιναν τότε: Τ' αὐτοκίνητα ποὺ ἀνάλαβαν νὰ τοὺς μεταφέρουν στὸν προορισμό τους ἦταν περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονταν, ἐνῶ οἱ ἀσθενεῖς ἦταν λίγοι. Ἑπομένως οἱ Ἄγγλοι θὰ μποροῦσαν νὰ ταξιδέψουν μ' αὐτὰ ἀνενόχλητα σχεδὸν ὡς τὴν Ἀθήνα.

— Πόσοι εἶσαστε; ρώτησε τὸν Ντόνοβαν ἡ Θεοδωροπούλου.

Οἱ Βρεταννοὶ ἦσαν εἰκοσιτρεῖς. Ἡ Θεοδωροπούλου τότε τοῦ ἀνέπτυξε τὸ σχέδιό της. Ἕνα σχέδιο παράτολμο καὶ ἀποφασιστικό, ποὺ ὡστόσο ἦταν ἀπόλυτα βέβαιη γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Οἱ γιατροὶ τοῦ νοσοκομείου, ἐκτὸς ποὺ ἦταν φίλοι της καὶ τὴν ἐκτιμοῦσαν, ἦταν καὶ Ἕλληνες ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ βοηθήσουν μὲ ὅλη τους τὴν ψυχὴ τοὺς συμμάχους. Ὁ σκοπός της, λοιπόν, ἦταν νὰ κατορθώση νὰ τοὺς μεταφέρη στὴν Ἀθήνα ὡς Ἕλληνες τραυματίες. Ἐκεῖ, ὅταν θὰ ἔφταναν μὲ τὸ καλό, ἤξερε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τοὺς βοηθοῦσε ν' ἀνοίξουν πάλι τὰ φτερά τους πρὸς τὴν ἐλευθερία. Κοστούμια γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὑπῆρχαν ἀρκετά, μιὰ ἀποθήκη σχεδὸν ὁλόκληρη. Θὰ τοὺς ἔντυνε λοιπὸν μ' αὐτά, θὰ τοὺς τύλιγε μ' ἐπιδέσμους πόδια, χέρια, κεφάλια κι' ἔτσι μεταμορφωμένους θὰ τοὺς τοποθετοῦσε σὲ κάποιο ἀπ' ὅλα τ' αὐτοκίνητα, ποὺ θὰ παραλάμβαναν τοὺς ἀληθινοὺς τραυματίες. Φυσικά, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστους, κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ ἤξερε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Ἄγγλων. Στὰ βιβλία τοῦ νοσοκομείου θὰ καταγράφονταν μὲ ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Ὅταν ὁ Ντόνοβαν ἄκουσε τὸ σχέδιό της, ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν παλληκαριὰ τῆς Ἑλληνίδας.

— Εἶσαστε μιὰ θαυμαστὴ γυναῖκα! τῆς εἶπε. Ἕνα πρᾶγμα μόνο δὲν καταλαβαίνω: Τί θὰ κάνουμε στὴν Ἀθήνα; Ποιὸς θὰ μᾶς βοηθήση νὰ κρυφτοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε ξένοι καὶ ἄγνωστοι;

Ἡ Θεοδωροπούλου χαμογέλασε ἤρεμα.

— Κι' αὐτὸ τὸ σκέφτηκα, ἀπάντησε. Ἐπειδὴ δὲν πρόκειται νὰ ταξιδέψω μαζί σας, θὰ σᾶς δώσω τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸν ἄντρα μου κι' αὐτὸς θὰ σᾶς φιλοξενήση, ὥσπου νἄρθω νὰ σᾶς βρῶ καὶ νὰ κανονίσω τὴ διαφυγή σας...

— Γιατί δὲν ἔρχεστε τώρα μαζί μας ἀφοῦ τὸ νοσοκομεῖο σας διαλύεται;

— Γιατί ἔχω πολλὴ δουλειὰ ἀκόμη, παιδί μου. Στὰ νοσοκομεῖα τῆς Ἀθήνας ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἀδελφές, ποὺ θὰ περιποιηθοῦν ὅπως πρέπει τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ παρουσία μου δὲν πρόκειται νὰ προσθέση πολλὰ πράγματα. Ἀλλὰ οἱ Ἄγγλοι ποὺ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἄρρωστοι καὶ τσακισμένοι ἀπὸ τὶς κακουχίες, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ στοργή. Αὐτὸ τὸ σκέφτηκα μόλις εἶδα ἐσένα καὶ τοὺς συντρόφους σου. Κάποιος, λοιπόν, πρέπει νὰ τοὺς βοηθήση ἀποτελεσματικά. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ παραμείνω ἐδῶ καὶ νὰ τοὺς συγκεντρώσω ὅλους. Κι' ὅταν τὸ κατορθώσω, θὰ ἐπιστρέψω ἥσυχη στὴν Ἀθήνα...

Ὁ Ἄγγλος τὴν κύτταξε μὲ εἰλικρινῆ θαυμασμό. Ἡ γλυκειὰ καὶ μικροσκοπικὴ αὐτὴ γυναῖκα, μετεβλήθη ξαφνικὰ μπροστά του σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μυθικὲς ἐκεῖνες Ἀμαζόνες τῆς ἀρχαιότητας, ποὺ δὲν ἤξεραν τί θὰ πῆ κίνδυνος. Συγκινημένος, ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ χέρια. Ἀμέσως κατόπιν, ἡ Θεοδωροπούλου ἔβαλε τὸ σχέδιό της μπροστά. Μίλησε σὲ δυὸ ἐφέδρους γιατροὺς ποὺ ὑπηρετοῦσαν μαζί.

— Κι' οἱ Ἄγγλοι εἶναι δικά μας παιδιά, τοὺς εἶπε. Ἦρθαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους γιὰ νὰ πολεμήσουν στὴ δική μας. Τὰ στρατιωτάκια μας, ὅταν θὰ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους, κάποιον θὰ βροῦν νὰ τοὺς περιμένη γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήση. Ἐνῶ αὐτοί, ἐκτὸς ποὺ κινδυνεύουν νὰ πιασθοῦν αἰχμάλωτοι κι' ἴσως ἀκόμη νὰ τουφεκισθοῦν, δὲν ἔχουν κανένα νὰ τοὺς δώση ἕνα ποτῆρι νερό, νὰ τοὺς κρύψη καὶ νὰ τοὺς περιθάλψη. Οἱ μόνοι ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς βοηθήσουν κάπως εἴμαστε ἐμεῖς...

Οἱ γιατροί, πρόθυμοι νὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς συμμάχους, σὰν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ποὺ ἦταν, τακτοποίησαν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὴν ὑπόθεσι. Οἱ Ἄγγλοι βρέθηκαν στὰ κρεββάτια τους τυλιγμένοι μὲ ἐπιδέσμους, ποὺ κάτω ἀπ' αὐτοὺς ἔκρυβαν περίστροφα, χειροβομβίδες, στρατιωτικὰ βιβλιάρια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα χαρτιὰ ποὺ τοὺς ἦταν ἀπαραίτητα. Ὡστόσο παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλαν νὰ κρατήσουν τὴν ταυτότητα τῶν Ἄγγλων μυστικὴ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο προσωπικὸ τοῦ νοσοκομείου, ὅλοι ἀνεξαιρέτως — ἀκόμη καὶ οἱ βαρειὰ τραυματισμένοι — πῆραν εἴδησι περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐδυστρόπησε. Ἀντίθετα, ὅλοι τους χάρηκαν κρυφὰ ποὺ θὰ εἶχαν συντροφιὰ τὰ «Ἐγγλεζάκια».

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης μέρας ἦρθαν τ' αὐτοκίνητα νὰ παραλάβουν τοὺς ἀσθενεῖς. Ὅλοι τοποθετήθηκαν στὶς θέσεις τους. Λίγο προτοῦ ξεκινήσουν, ἡ Θεοδωροπούλου ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της στοὺς δυὸ γιατροὺς καὶ τοὺς παρακάλεσε, μόλις θὰ ἔφταναν στὴν Ἀθήνα, νὰ προσπαθήσουν νὰ πάρουν τοὺς Ἄγγλους καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν ἐκεῖ. Τὸ σπίτι της βρισκόταν στὴν ὁδὸ Σίνα 60, στοὺς πρόποδες σχεδὸν τοῦ Λυκαβηττοῦ ὅπου κατοικοῦσε ὁ ἄντρας της — ὁ εἰσαγγελεὺς Θ. Θεοδωρόπουλος — ἄνθρωπος ἀφωσιωμένος στὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη.

Γι' αὐτό, στέλνοντας ἐκεῖ τοὺς Ἄγγλους φυγάδες, ἦταν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιη, ὅτι θὰ βροῦν κατανόησι, συμπόνια καὶ φιλοξενία. Ὁ Ντόνοβαν καὶ οἱ σύντροφοί του, ξαπλωμένοι στὰ φορεῖα τους, παρακολουθοῦσαν ἀμίλητοι τὶς κινήσεις. Ἡ συγκίνησι τοὺς ἔπνιγε καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ προφέρουν λέξι. Τί νὰ ποῦν ἄλλωστε; Ὅταν ὅμως δόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς τῆς ἔσφιξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε δακρυσμένος:

— Ὅ,τι κι' ἂν γίνη, θὰ σᾶς θυμόμαστε πάντοτε μ' εὐγνωμοσύνη «ντήαρ μάμα!» Δὲν θὰ σᾶς ξεχάσουμε ποτέ...

Μὲ τὴ σειρά της ἡ «ντήαρ μάμα» κατάλαβε ὅτι δὲν εὕρισκε τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ ν' ἀπαντήση. Μόνο, καθὼς ἀπομακρύνονταν πιὰ τὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τοὺς εὐχήθηκε καλὸ ταξεῖδι. Καὶ ἡ εὐχή της φαίνεται πὼς εἰσακούστηκε. Τὸ ταξεῖδι τῶν τραυματιῶν τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔγινε χωρὶς πολλὲς περιπέτειες. Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀεροπορικὴ ἐπιδρομὴ ποὺ τοὺς πρόλαβε στὸ δρόμο — χωρὶς θύματα εὐτυχῶς — ἡ ὑπόλοιπη διαδρομή τους συνεχίστηκε ὁμαλά.

Ἦταν 5 Μαΐου 1941, ὅταν ἐπιτέλους κατώρθωσαν νὰ φτάσουν στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶχε καταληφθῆ πιὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ κυνηγοῦσε ἀλύπητα ὅλους τοὺς Ἕλληνες στρατιωτικούς, ποὺ γύριζαν ἀκόμη στοὺς δρόμους μὲ τὴν τιμημένη στολή τους. Ἦταν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶχαν τὰ σπίτια τους στὴν πρωτεύουσα: Οἱ Μακεδόνες, οἱ νησιῶτες, οἱ Κρητικοί, οἱ Θρακιῶτες, παλληκάρια ποὺ βρέθηκαν στὴν Ἀθήνα.

Μὰ πολὺ πιὸ σκληρὴ ἦταν ἡ τύχη τῶν ἀναπήρων μας, ποὺ εἶχαν γυρίσει χωρὶς πόδια, χωρὶς χέρια, χωρὶς μάτια ἀπὸ τὸ μέτωπο. Οἱ Γερμανοὶ ἄδειαζαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ στρατιωτικά μας νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ τοὺς δικούς τους τραυματίες. Τὸ Ἀρσάκειο τοῦ Ψυχικοῦ, τὸ Προσφυγικὸ Νοσοκομεῖο, τὸ Λαϊκὸ τῶν Ἀμπελοκήπων, τὸ Παιδικὸ καὶ τόσα ἄλλα, ἔπρεπε μέσα σὲ λίγες ὧρες νὰ παραδοθοῦν στοὺς κατακτητάς. Σὰν τρελλὲς ἔτρεχαν οἱ νοσοκόμες, οἱ ἀπορφάμιλλες αὐτὲς Ἑλληνίδες, ποὺ εἶχαν πληρώσει μὲ τόσα θύματα τὴν ἀφοσίωσί τους στὸ καθῆκον, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν ὅπως - ὅπως ἕνα κρεββάτι σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, γιὰ τοὺς ἀναπήρους. Ὅπου ἡ ἐκκένωσι τῶν νοσοκομείων δὲν προχωροῦσε μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ εἶχαν ἀπαιτήσει, φρόντιζαν οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοὶ νὰ τὴν ἐπισπεύσουν. Μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη τευτονικὴ ἀγριότητα, ποὺ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, πετοῦσαν κυριολεκτικὰ τοὺς τραυματίες μὲ τοὺς καταματωμένους ἐπιδέσμους, τὸν πυρετό, τὴν πνευμονία, στοὺς δρόμους. Ἄλλους τοὺς φόρτωναν οἱ ἴδιοι σὲ δικά τους αὐτοκίνητα καὶ πήγαιναν νὰ τοὺς ἀδειάσουν στὰ πεζοδρόμια γιὰ νὰ «ψοφήσουν» ὅπως ἔλεγαν. Καὶ δὲν ἦταν σπάνιο ἐκεῖνες τὶς μέρες τὸ θέαμα τῶν ἀναπήρων πεταγμένων, σὲ ἀληθινὰ ἀξιοθρήνητη κατάστασι, ἔξω ἀπὸ κάποιο νοσοκομεῖο, ποὺ δὲν εἶχε ἐπιταχθῆ ἀκόμη, νὰ περιμένουν τὴ σειρά τους γιὰ «κανένα κρεββάτι».

Τέτοιες ἀκριβῶς ἦταν οἱ συνθῆκες, ὅταν ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα οἱ τραυματίες τῆς Πελοποννήσου. Ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθοῦν ἀμέσως στὸ Ψυχικό. Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, τὸ ἐκεῖ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο εἶχε καταληφθῆ ἤδη ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς φρόντισε τότε νὰ τοὺς τακτοποιήση προσωρινὰ σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ κλινική, κοντὰ στοὺς Ἀμπελοκήπους, ποὺ παρεχωρήθη εὐχαρίστως ἀπὸ τὸν διευθυντή της γιὰ τὸν ἱερὸ αὐτὸ σκοπό. Ὁ χῶρος ὅμως ἦταν μικρὸς κι' ἔπρεπε οἱ μισοὶ τοὐλάχιστον ἀσθενεῖς νὰ μεταφερθοῦν ἀλλοῦ. Οἱ δυὸ ἔφεδροι γιατροὶ ποὺ τοὺς συνόδευαν, βρῆκαν τότε τὴν εὐκαιρία. Πῆραν ἀμέσως τοὺς εἰκοσιτρεῖς Ἄγγλους, ποὺ εἶχαν μαζί τους καὶ χωρὶς νὰ καταλάβη κανεὶς τίποτα, τοὺς ξανάβαλαν πάλι σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τοὺς μετέφεραν στὸ σπίτι τῆς Βαρβάρας Θεοδωροπούλου, στὴν ὁδὸ Σίνα. Χτύπησαν τὴν πόρτα καὶ τοὺς ἄνοιξε ἕνας σοβαρὸς κύριος. Εἶδε τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο ἀπ' ἔξω καὶ ἀνησύχησε. Ἦταν ὁ εἰσαγγελεὺς Θ. Θεοδωρόπουλος. Ἐπειδὴ εἶχε νὰ λάβη πολλὲς μέρες εἴδησι ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, φοβόταν μήπως τῆς συνέβη κανένα ἀτύχημα.

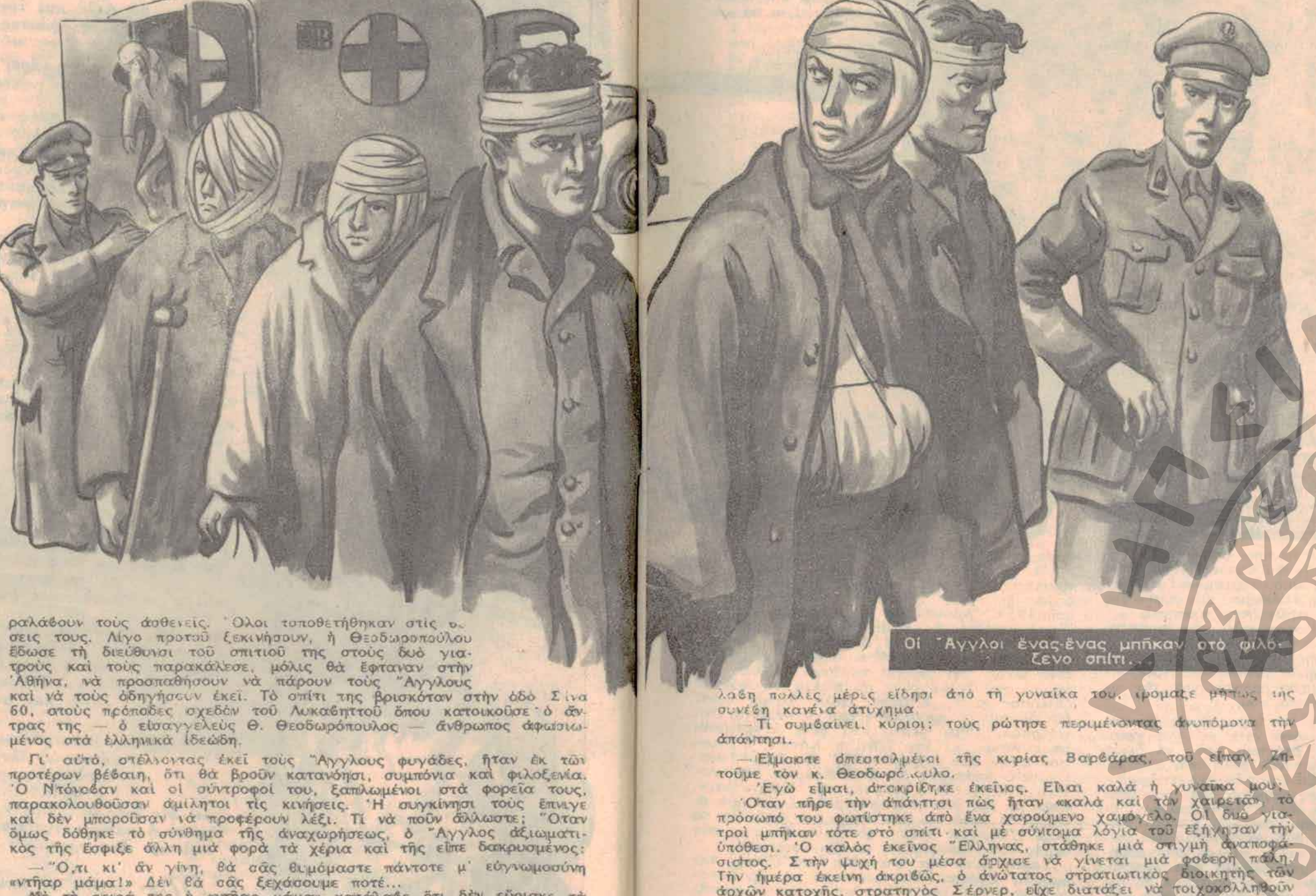
Οἱ Ἄγγλοι ἕνας-ἕνας μπῆκαν στὸ φιλόξενο σπίτι..

— Τί συμβαίνει, κύριοι; τοὺς ρώτησε περιμένοντας ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησι.

— Εἴμαστε ἀπεσταλμένοι τῆς κυρίας Βαρβάρας, τοῦ εἶπαν. Ζητοῦμε τὸν κ. Θεοδωρόπουλο.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Εἶναι καλὰ ἡ γυναῖκα μου;

Ὅταν πῆρε τὴν ἀπάντησι πὼς ἦταν «καλὰ καὶ τὸν χαιρετᾶ», τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαρούμενο χαμόγελο. Οἱ δυὸ γιατροὶ μπῆκαν τότε στὸ σπίτι καὶ μὲ σύντομα λόγια τοῦ ἐξήγησαν τὴν ὑπόθεσι. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἕλληνας, στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος. Στὴν ψυχή του μέσα ἄρχισε νὰ γίνεται μιὰ φοβερὴ πάλη. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀκριβῶς, ὁ ἀνώτατος στρατιωτικὸς διοικητὴς τῶν ἀρχῶν κατοχῆς, στρατηγὸς Σέρνερ, εἶχε διατάξει νὰ τοιχοκολληθοῦν παντοῦ διάφορες ἀνακοινώσεις, ποὺ ἀνάμεσά τους ἡ μιὰ ἀφοροῦσε τοὺς Ἄγγλους φυγάδες: «Ἐὰν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον — ἔγραφε — δὲν παρουσιασθοῦν εἰς τὰς γερμανικὰς ἀρχὰς κατοχῆς ἅπαντες οἱ Βρεταννοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἐνταῦθα, θὰ θεωρηθοῦν κατάσκοποι τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ συλλαμβανόμενοι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας, θὰ παραπέμπωνται εἰς ἔκτακτα στρατοδικεῖα καὶ θὰ ἐκτελοῦνται. Κατόπιν τούτου, οἱοσδήποτε Ἕλλην πολίτης τοὺς παράσχη ἄσυλον θὰ θεωρηθῆ συνένοχος καὶ θὰ ἐκτελῆται ἄνευ διαδικασίας. Ἡ παροῦσα ἀνακοίνωσις ἀφορᾶ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καὶ δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς τελευταία τοιαύτη».

Τὴν ἀνακοίνωσι αὐτή, ποὺ τὴν εἶχε ἀναγγείλει καὶ ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν, τὴν εἶχε ἀκούσει ὁ Θεοδωρόπουλος. Γνώριζε λοιπὸν τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε κι' αὐτὸν καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς Ἄγγλους, σὲ περίπτωσι ποὺ κάποιος θὰ τοὺς πρόδιδε στοὺς Γερμανούς. Ἀλλ' ὁ δισταγμός του δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτό. Τὸ αἴσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς φιλοξενίας, φούντωσε ἐξαφνα μέσα του...

— Ἔκανε πολὺ καλὰ ἡ Βαρβάρα νὰ τοὺς στείλη ἐδῶ, εἶπε στοὺς δυὸ νεαροὺς γιατρούς. Ἂς μὴν χασομεράμε, λοιπόν! Πρέπει νὰ τοὺς περάσουμε στὸ σπίτι χωρὶς φασαρία. Κανεὶς ἀπὸ τὴ γειτονιὰ δὲν πρέπει νὰ πάρη εἴδησι ποιοὺς θὰ φιλοξενήσουμε. Εἶναι ὅλοι καλοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ κατοικοῦν δίπλα μας, μὰ δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῆ καμμιὰ φορά. Εὐτυχῶς εἶναι βράδυ καὶ μὲ τὴ συσκότισι, δὲν θ' ἀντιληφθοῦν τίποτα...

Πραγματικά, ἕνας - ἕνας, οἱ Ἄγγλοι μπῆκαν στὸ σπίτι. Ὅταν τακτοποιήθηκαν ὅλα, οἱ δυὸ γιατροὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεοδωρόπουλο, ἀποχαιρέτησαν τὸν Ντόνοβαν καὶ τοὺς συντρόφους του κι' ἔφυγαν εὐτυχισμένοι ποὺ ἔκαναν τὸ καθῆκον τους. Τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σίνα ἦταν μεγάλο. Μὰ γιὰ τοὺς εἰκοσιτρεῖς ἄντρες ποὺ βρέθηκαν ἔτσι ἀνέλπιστα ἐκεῖ μέσα, χρειαζόταν ὁλόκληρος στρατώνας. Ὡστόσο αὐτὸ ἦταν τὸ λιγώτερο. Ἄλλα ἦταν τὰ προβλήματα ποὺ ἔβγαιναν μοιραῖα στὴ μέση, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ φιλοξενία. Ὁ Θεοδωρόπουλος δεχόταν καθημερινὰ ἐκεῖ φίλους του καὶ συγγενεῖς του. Ὅσο λοιπὸν κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τοὺς ξένους του, ἦταν τόσο πολλοί, ποὺ ὅλο καὶ κάποιο μάτι θὰ τοὺς ἔβλεπε. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε. Ὄχι ἐπειδὴ φοβόταν τοὺς φίλους του καὶ τοὺς συγγενεῖς του, ποὺ ἦταν γνήσιοι πατριῶτες, μὰ μιὰ συνωμοτικὴ πρᾶξι σὰν κι' αὐτή, ἔπρεπε πάντοτε νὰ μένη μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀπόλυτης μυστικότητας. Μόνο ἔτσι θὰ κατώρθωναν νὰ γλυτώσουν οἱ Βρεταννοί.

Πῆρε τότε ἀπόφασι νὰ μὴ δέχεται κανένα στὸ σπίτι ὥσπου νὰ τακτοποιηθῆ ἡ ὑπόθεσι. Ἡ ὑπηρέτριά τους — πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη στὸ ζεῦγος Θεοδωροπούλου — ἀνάλαβε νὰ διώχνη... εὐγενικὰ ὅλους τοὺς ἐπισκέπτες: Τὸ ἀφεντικό της εἶχε φύγει ἐκτάκτως γιὰ τὴν Πάτρα. Ἡ κυρά της ἔλειπε καὶ δὲν εἶχε εἰδήσεις της.

— Μόλις γυρίσουν θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἀμέσως, τοὺς ἔλεγε. Ἀνησυχῶ γιατί δὲν ξέρω τί γίνονται...

Κι' οἱ μέρες ἄρχισαν νὰ περνοῦν θλιβερές, μαῦρες κι' ὁλοσκότεινες. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν σκορπίσει πιὰ παντοῦ τὴν τρομοκρατία τους. Στὶς πόλεις, στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους, εἶχε ἀρχίσει τὸ φρικτὸ παιχνίδι τοῦ θανάτου. Οἱ στρατιῶτες μας, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη καλοσυνέλθει ἀπὸ τὶς πίκρες ποὺ δοκίμασαν, εἶχαν πιὰ καταλάβει καλά. Ἡ Ἑλλάδα ἦταν ὑπόδουλη. Μὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν, οὔτε τὸ ἤξεραν, οὔτε καὶ μποροῦσαν νὰ τὸ σκεφτοῦν ἀκόμη. Ἦταν πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ καταστρώσουν σχέδια, γιὰ νὰ λάβουν ἀποφάσεις. Ἕνα μόνο ἤξεραν: Ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πόλεμος δὲν εἶχε τελειώσει. Ὅτι τὸν ἀγῶνα, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει μὲ τὸ κορμὶ ντυμένο στὸ χακί, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι καὶ τὸ κράνος στὸ κεφάλι, θὰ τὸν μετέτρεπαν σ' ἕνα κρυφὸ ἐσωτερικὸ πόλεμο, χωρὶς στολή, χωρὶς δικαίωμα νὰ φέρουν στὴν ἐπιφάνεια τὸν ἀγῶνα, τὶς θυσίες καὶ τοὺς κινδύνους τους. Αὐθόρμητα, μοιραῖα, χωρὶς μεταβατικὴ περίοδο, χωρὶς προετοιμασία, εἶχε δημιουργηθῆ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, τὸ κίνημα τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιστάσεως.

Μὲ συντροφιὰ τοὺς Ἄγγλους, ὁ Θεοδωρόπουλος περίμενε τὴν ἐπιστροφὴ τῆς γυναίκας του. Ἐκείνη ὅμως ἀργοῦσε. Κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο καὶ πιὸ δύσκολη γινόταν ἡ κατάστασι. Ὥσπου ἕνα πρωῒ ἀποφάσισε νὰ πάρη στὸ τηλέφωνο ἕνα στενό του φίλο: Τὸν Ἀχιλλέα Κύρου. Τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ σπίτι του, ποὺ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν δῆ. Ὁ Κύρου δὲν ἔχασε καιρό. Ἀπὸ τὴ φωνή του καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ μιλοῦσε, κατάλαβε ὅτι τοῦ συνέβαινε κάτι πολὺ σοβαρό.

— Τί τρέχει, Θόδωρε; τὸν ρώτησε μόλις τὸν εἶδε. Νόμιζα πὼς ἔλειπες ταξεῖδι...

Χωρὶς περιστροφὲς ὁ Θεοδωρόπουλος τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως γιατί τὸν ἤθελε καὶ τὸν παρουσίασε στοὺς φιλοξενουμένους του. Ὁ Κύρου μόλις εἶδε τοὺς Ἄγγλους, ἔμεινε κατάπληκτος καὶ δὲν πίστευε στὰ μάτια του.

— Μὰ ἐσὺ ἔχεις ὁλόκληρο στρατῶνα! τοῦ εἶπε.

— Εἶναι δῶρο τῆς Βαρβάρας, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Μοῦ τοὺς ἔστειλε ἐδῶ καὶ κείνη ἔμεινε στὴν Πελοπόννησο γιὰ νὰ βρῆ κι' ἄλλους. Δὲν ξέρω ὅμως τί πρέπει νὰ γίνη μὲ τὰ παλληκάρια αὐτά. Ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ τὰ σώσουμε...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὴν Καλλιθέα, εἶχε δημιουργηθῆ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ὁμάδες ἀντιστάσεως: Οἱ «Νέοι Φιλικοί», ποὺ λίγο ἀργότερα, ἄλλαξαν ἐπωνυμία κι' ἔγιναν «Βύρωνες». Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος αὐτῆς ἦταν ὁ Λουκᾶς Λιναρᾶς — σήμερα διευθύνει τὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν καὶ Παραπόνων τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν — καὶ ὁ Κύρου ποὺ τὸν γνώριζε ἀρκετὰ καὶ ἤξερε τὴ «συνωμοτική» του δρᾶσι, σκέφτηκε ν' ἀπευθυνθῆ σ' αὐτόν. Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα ἐπικοινώνησε μαζί του καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν κατάστασι.

— Ὑπάρχει τρόπος νὰ τοὺς φυγαδέψουμε; τὸν ρώτησε στὸ τέλος. Γιατί δὲν εἶναι μόνο αὐτοί. Ὅπως φαίνεται, ἡ κ. Θεοδωροπούλου θὰ μᾶς κουβαλήση κι' ἄλλους. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπισπεύσουμε τὴν ἀναχώρησί τους, πρωτοῦ βρεθοῦμε σὲ δίλημμα ποῦ νὰ τοὺς κρύψουμε...

Κάθε ἄλλο παρὰ εὔκολο ἦταν ἕνα τέτοιο ταξίδι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Οἱ μυστικὲς διαφυγὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶχαν ἀκόμα συστηματοποιηθῆ. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιχειροῦσαν ἕνα τέτοιο τόλμημα, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ξεγράψουν τὴ ζωή τους. Ὡστόσο ὁ Λιναρᾶς ὑποσχέθηκε στὸν Κύρου νὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ πετύχουν τὴ διάσωσί τους. Ἀπὸ τὰ κύρια στελέχη τῶν «Νέων Φιλικῶν» καὶ ἀργότερα τῶν «Βυρώνων», ἦταν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολιτευτὴς Κώστας Τσάτσος, μαζὶ μὲ τὴν κυρία του. Ὁ Λιναρᾶς πῆγε καὶ τοὺς βρῆκε στὸ σπίτι τους, στὴν ὁδὸ Κυδαθηναίων 9. Ὅταν ἄκουσαν περὶ τίνος πρόκειται, ἡ κ. Τσάτσου — πάντα τολμηρὴ καὶ πάντα ἕτοιμη γιὰ κάθε θυσία — πῆρε τὸ λόγο:

— Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοὺς στείλουμε στὴ Μ. Ἀνατολή, εἶπε. Σὲ μερικὲς βδομάδες ὅμως, θὰ ἔχουμε ἕνα καΐκι στὴ διάθεσί μας, μὲ καπετάνιο τὸ Λευτέρη Μπόγρη, ἕνα δοκιμασμένο θαλασσόλυκο. Ἀλλ' ὥσπου ν' ἀρχίσουν τὰ ταξίδια, θὰ μοιράσουμε τοὺς Ἄγγλους σὲ διάφορα φιλικά μας σπίτια. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου, θὰ μείνη ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὶς ἐνέργειές μας...

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ λίγο προτοῦ τελειώση ἡ κυκλοφορία γιὰ τὸ κοινό, οἱ εἰκοσιτρεῖς Βρεταννοί, βρέθηκαν καλὰ ἀσφαλισμένοι κοντὰ σ' ἑλληνικὲς οἰκογένειες. Τρεῖς πῆρε στὸ σπίτι του ὁ κ. Λεωνίδας Μπατρίνος — σήμερα βουλευτὴς — πέντε ὁ νῦν συνταγματάρχης στρατιωτικῆς δικαιοσύνης κ. Ἀντρέας Σταυρόπουλος, τέσσερις ὁ Λουκᾶς Λιναρᾶς, δυὸ ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ταγματάρχης Γεώργιος Μπιφερνος, δυὸ ὁ γιατρὸς Κώστας Γιαννᾶτος καὶ τοὺς ὑπόλοιπους ὁ ἀδελφὸς τοῦ γιατροῦ, Δημήτρης Γιαννᾶτος ποὺ ἐξετελέσθη λίγο ἀργότερα. Τὸ τέλος ὅμως τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς ἱστορίας, θὰ τὸ ἀφηγηθοῦμε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἡ τραγωδία μιᾶς στάρ

Ἡ ὄμορφη Σούζαν Μπὼλ ποὺ ὑπέστη ἀκρωτηριασμὸ τοῦ ποδιοῦ της

Ἐπείγοντα τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ μετέδωσαν μὲ λίγα λόγια τὸ δρᾶμα μιᾶς ὄμορφης στάρτ, τῆς Σούζαν Μπώλ, ποὺ ἔχασε τὸ πόδι της ἀπὸ τὸ γόνατο. Ἡ ὄμορφη, ἀλλὰ ἄτυχη αὐτὴ καλλιτέχνις δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ γνωστὴ στοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου, γιατὶ μόλις σὲ 5—6 ταινίες ἔχει παίξει μέχρι τώρα. Ἐδῶ στὴν Ἀμερική, ὅμως, εἶναι πολὺ γνωστὴ καὶ συμπαθέστατη τόσο ἀπὸ τὴν ὀθόνη, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὴν τηλεόρασι. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ ἐξιστορήσουμε τὸ δρᾶμα της:

Μέχρι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1952 εἶχε πάρει μέρος σὲ πέντε ταινίες καὶ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴν ἕκτη στὰ στούντιο Οὐνιβέρσαλ. Πράγματι, στὶς 13 τοῦ μηνὸς — ἀποφρὰς ἡμέρα γιὰ τὴν ἄτυχη Σούζαν — ἔφτασε στὰ στούντιο καὶ ἄρχισε τὶς δοκιμὲς γιὰ ἕνα μουσικοχορευτικὸ ρόλο. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, καθὼς χόρευε, παραπάτησε καὶ ἔπεσε. Τὴν μετέφεραν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο τοῦ στούντιο, οἱ γιατροὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κατάγματος τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ σοβαρᾶς μορφῆς. Μὲ τὶς σύντονες φροντίδες τους ἡ Σούζαν φαινόταν νὰ καλυτερεύη. Πράγματι, κατὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου τοῦ 1953 τὸ πόδι της ἦταν τόσο καλά, ὥστε οἱ γιατροί της ἐπέτρεψαν ὄχι μόνο νὰ βαδίζη ἐλεύθερα ἀλλὰ καὶ νὰ συνεχίση τὴ κινηματογραφικὴ καρριέρα της. Μέσα σ' ἕνα μῆνα μπόρεσε νὰ τελειώση τὸ φίλμ ποὺ εἶχε ἀρχίσει καὶ νὰ πάρη μέρος σ' ἕνα ἄλλο. Ἀλλὰ ἡ ἀτυχία τὴν κατεδίωκε συνεχῶς. Μιὰ νύχτα στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου, καθὼς γύριζε στὴ βίλλα της ἀπὸ ἕνα πάρτυ συναδέλφου της, ὁδηγῶντας μόνη τὸ αὐτοκίνητό της, στὴ στροφὴ μιᾶς λεωφόρου ἕνα ἄλλο ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο ἦρθε ξαφνικὰ νὰ πέση μὲ δύναμι ἐπάνω στὸ δικό της. Τὰ δυὸ ἁμάξια ἔπαθαν ἀνεπανόρθωτες βλάβες ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ ὁδηγοὶ εἶχαν τραυματισθῆ σοβαρώτατα, περισσότερο δὲ αὐτὸς τοῦ δευτέρου ἁμαξιοῦ ποὺ ἦταν καὶ ἐλαφρῶς μεθυσμένος. Ὅσο γιὰ τὴ Σούζαν, εἶχε πιασθῆ τὸ δεξί της πόδι ἀνάμεσο στὴν πόρτα καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνα, στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ποὺ εἶχε τραυματισθῆ ἄλλοτε.

Ὁ δεύτερος αὐτὸς τραυματισμὸς στὸ ἴδιο σημεῖο ἔκανε τοὺς γιατροὺς νὰ κουνήσουν μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι τους ἂν θὰ μποροῦσαν τελικὰ νὰ διασώσουν τὸ πόδι της. Ὡστόσο μὲ τὴ πολύμηνη παραμονὴ στὸν γύψο καὶ τὴν συνεχῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι, τὸ πόδι της [illegible] σώθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ὡς ἐκ θαύματος! Πέρυσι τὸν Σεπτέμβριο μπόρεσε νὰ ξαναπερπατήση ἐλεύθερα. Οἱ συστάσεις τῶν γιατρῶν ἦταν αὐστηρές.

— Πρόσεχε πολύ, τῆς συνέστησαν, γιατὶ ἂν παρ' ἐλπίδα τραυματισθῆς γιὰ τρίτη φορὰ στὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ ποδιοῦ, τότε δὲν ἐγγυώμεθα τίποτα γιὰ τὴν ἀκεραιότητά σου...

Οὔτε δυὸ μῆνες ὅμως δὲν πέρασαν ἀπὸ τότε κι' ἕνα τρίτο τυχαῖο ἀτύχημα ἦρθε νὰ δώση τὴ χαριστικὴ βολὴ στὴ χαριτωμένη Σούζαν καὶ στὴ κινηματογραφικὴ καριέρα της, ποὺ ὑποσχόταν πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον. Ἕνα βράδυ, καθὼς ἡ Σούζαν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὰ στούντιο στὸ σπίτι της πεζή, πάτησε ἀπὸ ἀπροσεξία μιὰ φλοῦδα ἀπὸ φροῦτο, γλύστρησε καὶ ἔπεσε μὲ τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ σώματός της. Χτύπησε σὲ πολλὰ μέρη, ἀλλὰ σοβαρώτερο ἦταν τὸ χτύπημα — τι τραγικὴ εἰρωνεία! — στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ εἶχε χτυπήσει καὶ τὶς δυὸ προηγούμενες φορές! Ἀναίσθητη λοιπὸν τὴ μετέφεραν στὸν πλησιέστερο σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὸ Νοσοκομεῖο. Ὕστερα ἀπὸ νοσηλεία δυὸ ἑβδομάδων, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν ἡ τραυματίας δὲν ἐνεφάνιζε καμμιὰ βελτίωσι, ἔγινε ἰατρικὸ συμβούλιο καὶ πάρθηκε ἡ τόσο σκληρὴ ἀπόφασι: Ὑπῆρχαν σοβαρὲς ἐνδείξεις γιὰ σῆψι καὶ τὸ πόδι ἔπρεπε νὰ κοπῆ λίγο πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο! Καὶ ἡ ἐγχείρησις ἔγινε τὸ βράδυ τῆς 11 Ἰανουαρίου τοῦ 1954.

Τὸ χτύπημα στάθηκε τρομερὸ γιὰ τὴν ἄτυχη καλλιτέχνιδα. Γιὰ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐγχειρήσεως, ἡ Σούζαν παραληροῦσε μέσα σὲ ἔντονη νευρικὴ κρίσι.

Ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ τώρα συνεχίζει τὴν θεραπεία της στὸ νοσοκομεῖο ἀμίλητη, ἀλλαγμένη ἀπὸ τὴ θλίψι καὶ ἀγνώριστη ἀπὸ τὸν ψυχικὸ πόνο γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ποδιοῦ της καὶ τῆς κινηματογραφικῆς καρριέρας της. Τώρα εἶναι μιὰ ἀνάπηρη, ποὺ περιμένει νὰ γίνη καλὰ γιὰ νὰ ἀρχίση ἀμέσως κατόπιν τὴν προεργασία γιὰ τὴν τοποθέτησι τεχνητοῦ ποδιοῦ. Ὡς πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ γιατροὶ εἶναι αἰσιόδοξοι καὶ βεβαιώνουν ὅτι μὲ τὸ τεχνητὸ πόδι θὰ μπορέση νὰ περπατήση σχεδὸν ὅπως καὶ πρῶτα. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα εἶναι θὰ μπορέση νὰ συνεχίση καὶ τὴν καριέρα της;

Ἡ Σούζαν Μπὼλ — αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα — γεννήθηκε στὸ Μπούφαλο τῆς Νέας Ὑόρκης στὶς 3 Φεβρουαρίου τοῦ 1933. Ἀριστοῦχος τῆς Δραματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης, βγῆκε στὸ θέατρο ἀπὸ ἡλικίας 16 ἐτῶν. Ἦταν μιὰ ψηλὴ κοπέλλα μὲ «σπαθᾶτο» σῶμα, γκριζοπράσινα μάτια καὶ σκοῦρα καστανὰ μαλλιά. Ἔφθασε στὸ Χόλλυγουντ σὲ ἡλικία 18 χρόνων ζητῶντας τύχη. Στάθηκε πολὺ τυχερὴ γιατὶ δὲν ἄργησε νὰ προσληφθῆ ἀπὸ τὰ στούντιο Οὐνιβέρσαλ. Πῆρε μέρος στὰ φίλμ «Γκρεμίστε τὰ σύνορα», μὲ τὸν Τζότζεφ Κόττεν, «Ἐναντίον ὅλων τῶν σημαιῶν», μὲ τὸν Τζὲφ Τσάντλερ, «Ὁ θησαυρὸς τῆς Ζαμάϊκα», μὲ τὸν Ἄντονυ Κουὴν, «Στὴ ζούγκλα τῆς Σουμάτρας», πάλι μὲ τὸν Κουὴν καθὼς καὶ σὲ μιὰ-δυὸ ἀκόμη. Ἡ τύχη δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώση τὸ φίλμ «Πολεμικὸ τόξο», ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰανουαρίου, μὲ τὸν Τσάντλερ.

Τώρα, μετὰ τὴν τραγωδία ποὺ ἔπληξε τὴν ὄμορφη Σούζαν, ὅλοι φαίνονται νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Ἐκτὸς ἑνός: τοῦ νεαροῦ μνηστῆρος της μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι ἀρραβωνιασμένη ἀπὸ ἔρωτα πρὶν ἕξη μῆνες.

— Εἶναι ἕνας ὑπέροχος νέος, ἕνας πραγματικὸς ἀλτρουϊστής, λέει γι' αὐτὸν ἡ Σούζαν. Φαντασθῆτε ὅτι καὶ μετὰ τὸ δυστύχημά μου ἐπιμένει νὰ παντρευτοῦμε τὸν Μάρτιο. Ἐγώ, ὅμως, ἀρνοῦμαι, φυσικά. Τώρα πιὰ εἶμαι μια ἀνάπηρη. Ἔχω τὴ δύναμι νὰ κάνω ἕναν ἄνδρα εὐτυχισμένο; Ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ Σούζαν λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ τελευταῖο δυστύχημά της ἐνῶ διαβάζει τὸ σενάριο τῆς ταινίας ποὺ ἄφησε στὴ μέση.

Ἡ χαριτωμένη Σούζαν Μπώλ

Ἡ Τζέννιφερ Τζῶνς

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρόχρονη ἀρρώστεια πέθανε στὸ Χόλλυγουντ ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς **Σίντνεϋ Γκρήνστρητ**. Ὁ καλλιτέχνης εἶχε γεννηθῆ στὸ Κέντ τῆς Ἀγγλίας στὶς 27 Δεκεμβρίου 1879 καὶ ἦταν κάτοχος φυτειῶν τσαγιοῦ στὴν Κεϋλάνη προτοῦ παίξη στὸ θέατρο, στὸ ὁποῖο ντεμπουτάρησε τὸ 1905. Στὸν κινηματογράφο ἔπαιξε πολὺ ἀργότερα, τὸ 1941, τὸ πρῶτο του δὲ φίλμ ἦταν τὸ «Γεράκι τῆς Μάλτας». Ἀπὸ τότε ἔπαιξε σὲ πολλὲς δεκάδες ταινιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ «Ἀποστολὴ στὴ Μόσχα», ὅπου ὑπεδύετο τὸν Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ.

★ Ὁ **Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ** καὶ ἡ σύζυγός του **Λωρὴν Μπακὼλ** εἶνε δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδεις παῖκτες σκακιοῦ τοῦ Χόλλυγουντ. Τελείωσαν πρὸ ἡμερῶν μιὰ παρτίδα ποὺ κράτησε τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ ποὺ ἐξακολούθησαν νὰ παίζουν κι' ὅταν ἦσαν ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, μὲ... ἀλληλογραφία.

★ Θέλετε νὰ μάθετε τί νούμερο παπούτσι φοροῦν οἱ μεγάλες στὰρ τοῦ κινηματογράφου;

35: Σεσὶλ Ὠμπρύ, Γκαμπὺ Μορλαί, Ἐντὶθ Πιάφ.

36: Μπλανσὲτ Μπρυνουά, Ντανιὲλ Ντελόρμ, Ντέμπρα Πέϊτζετ, Γκαμπὺ Συλβιά, Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι.

37: Φρανσουὰζ Ἀρνούλ, Ἂνν Μπάξτερ, Μαρτὶν Καρόλ, Ντανιὲλ Νταριέ, Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, Μύρνα Λόϋ, Τζέην Πάουελ, Κάρμεν Σεβίλλια, Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, Σίρλεϋ Τέμπλ, Βιβιὰν Ρομάνς.

38: Μπριζὶτ Ὠμπέρ, Νικὸλ Κουρσέλ, Σουζὺ Ντελαίρ, Μισὲλ Μοργκάν, Σούζαν Χαίηγουαρντ, Τζέννιφερ Τζῶνς, Βίβιαν Λῆ, Μέρλε Ὄμπερον, Λάνα Τάρνερ, Ἀλίντα Βάλλι, Σέλλεϋ Γουίντερς, Ρενὲ Σαὶν-Σύρ, Μισελὶν Πρέλ, Ἂνν Βερνόν, Σιμὸν Σινιορέ, Λουντμίλλα Τσερίνα, Κλωντὲτ Κολμπέρ, Τζόαν Φονταίν, Πωλὲτ Γκοντάρ, Τζόαν Γκρήνγουντ, Ὑβὸν ντὲ Κάρλο, Τζοῦντυ Γκάρλαντ, Γκλόρια Γκράχαμ.

39: Ἀρλεττύ, Σοφὶ Ντεμαρέ, Μάρθα Μερκαντιέ, Κάθρην Χέπμπορν, Ἔβελυν Κήζ, Χέντυ Λαμάρ, Τζίνα Λολομπριγκίτα, Συλβάνα Μάνγκανο, Τζίντζερ Ρότζερς, Τζέην Γουάϊμαν, Λωρέττα Γιάνγκ, Σιμὸν Ρενάν, Ὀντὶλ Βερσουά, Ἂνν Μπλάϊθ, Λίντα Νταρνέλ, Ντόρις Νταίη, Αἰρὶν Ντάν, Τζόαν Μπέννετ, Τζόαν Μπλόντελ, Μπέττυ Νταῖβις, Μαρία Φελίξ.

40: Μπέττυ Χάττον, Ρίτα Χαίηγουωρθ, Τσέλια Τζόνσων, Χίλντεγκάρντε Νέφ, Ἄννα Μανιάνι, Πατρίτσια Ρόκ, Τζέην Ράσσελ, Βαρβάρα Στάνγουϊκ, Ζιζὲλ Πασκάλ, Μαντελὲν Ρομπενσόν, Λωρὴν Μπακώλ, Τζόαν Κράουφορντ, Μαρλένε Ντῆτριχ, Ἄβα Γκάρντνερ.

41: Ἔστερ Οὐΐλλιαμς, Φρανσουὰζ Ροζαί, Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Ἕνα μικροατύχημα ἔβαλε πρὸς στιγμὴν σὲ κίνδυνο τὴν ζωὴ τῆς **Τζέννιφερ Τζῶνς** καὶ τοῦ παιδιοῦ της ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῆ σὲ μερικὲς ἑβδομάδες. Τώρα ὅμως ὁ κίνδυνος πέρασε καὶ χαίρουν καὶ οἱ δυὸ ἄκρας ὑγείας.

★ Ἡ **Τζέην Πάουελ** διωργάνωσε ἕνα πάρτυ, στὸ ὁποῖο κάλεσε ὅλους τούς... φίλους της. Ἡ ἀπουσία τοῦ **Τζὴν Νέλσον** ἀπὸ τὸ πάρτυ αὐτὸ σχολιάστηκε ποικιλοτρόπως.

★ Ὁ **Φερναντὲλ** ἐζήτησε 50 ἑκατομμύρια φράγκα γιὰ νὰ παίξη σ' ἕνα τρίτο φίλμ τῆς σειρᾶς τοῦ «Δὸν Καμίλλο». Θὰ εἰσπράξη ἔτσι, παίζοντας γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες τὸν ρόλο ἑνὸς ἁπλοῦ ἐφημερίου, περισσότερα ἀπ' ὅσα παίρνει ὁ Πάπας μέσα σ' ἕνα χρόνο.

★ Ἡ **Τέρρυ Μούρ** ἔδωσε γιὰ τὸν γάμο τὸν ἀκόλουθο ὁρισμὸ ποὺ σχολιάζεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ: «Ὁ γάμος μοιάζει μὲ μπάλλα τοῦ φούτ-μπώλ, ποὺ τὴν κλωτσοῦν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές».

★ Ὁ **Ρόμπερτ Ταίηλορ**, ποὺ ἐπέστρεψε πρὸ ἡμερῶν στὸ Χόλλυγουντ, ἀφοῦ γύρισε στὴν Αἴγυπτο τὸ φίλμ «Ἡ κοιλὰς τῶν βασιλέων», χορεύει τώρα θαυμάσια τὸν χορὸ τῆς κοιλιᾶς. Τὸν ἔμαθε ἀπὸ μιὰ χορεύτρια εἰδικευμένη στὸν χορὸ αὐτό: τὴ Σάμια Γκαμάλ, τὴν εὐνοουμένη χορεύτρια τοῦ ἄλλοτε βασιλέως Φαρούκ.

★ Ἡ ὀλιγοήμερη ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὰ στούντιο τῆς **Μαίριλυν Μονρόε**, ποὺ θέλησε νὰ περάση μετὰ τὸν γάμο της μερικὲς τουλάχιστον μέρες τοῦ μέλιτος, εἶχε ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τὴν δημοφιλέστερη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ διευθυνταί της θυμήθηκαν ὅτι κάποτε τοὺς εἶχε ζητήσει αὔξησι καὶ τῆς διπλασίασαν τὸν μισθό. Ἔτσι ἡ Μαίριλυν, ποὺ ἔπαιρνε 2.500 δολλάρια τὴ βδομάδα θὰ εἰσπράττη τώρα 5.000, ὅπως ὅλα τὰ πρώτου μεγέθους ἀστέρια.

★ Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις δήλωσε ὅτι θὰ πάρη μέρος στὸ ἐφετεινὸ κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ποὺ θ' ἀρχίση στὶς 25 Μαρτίου. Ἡ συμμετοχὴ αὐτὴ εἶχε διακοπῆ ἀπὸ τὸ 1951.

★ Ἡ **Βίβιαν Λῆ** ἔσπασε τὸ χέρι της πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου «Φοῖνιξ», παίζοντας στὸ ἔργο «Ὁ κοιμώμενος πρίγκηψ».

★ Στὴ Νέα Ὑόρκη, μιὰ ἰσχυρὴ ἀστυνομικὴ δύναμις κατέλαβε τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μένει τὸ ζεῦγος **Ρίτα Χαίηγουωρθ — Ντὶκ Χαίημς** καὶ ἐγκατέστησε μόνιμη φρουρὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Περίμεναν ν' ἀνοίξη ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν διάσημο τραγουδιστή. Ἡ πρώην σύζυγός του **Τζόαν Ντριοῦ** ζήτησε τὴν ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ μπορέση νὰ εἰσπράξη καθυστερούμενες διατροφές, ποὺ ἀνέρχονται στὸ ποσὸν τῶν 33.320 δολλαρίων. Στὴν Ἀμερικὴ ὅμως ἡ παραβίασις θύρας ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἐπιτρέπεται μόνο σὲ περίπτωσι ἐγκλήματος κι' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ περιμένουν πολύ. Στὸ τέλος ἡ Ρίτα πλήρωσε τὸ ποσὸν καὶ ἡ πολιορκία λύθηκε.

★ Ὁ ψυχίατρος τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ παρακολουθεῖ τὸν **Μάρλον Μπράντο**, δήλωσε ὅτι ὁ καλλιτέχνης εἶναι πολὺ ἄρρωστος.

«Ὁ Μάρλον Μπράντο, ποὺ φιλοξενῶ ἀπὸ καιρὸ στὴν κλινική μου, εἶπε ὁ γιατρός, πρέπει νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ θεραπεία, ποὺ θὰ ἀπαιτήση πολὺ χρόνο. Δὲν πρόκειται νὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ παίξη στὸ φίλμ «Ὁ Αἰγύπτιος».

Πρὶν ἀπὸ 20 μέρες ὁ Μάρλον Μπράντο, εἶχε ἐπισκεφθῆ τὰ στούντιο τῆς «Φὸξ» γιὰ νὰ δοκιμάση τὰ κοστούμια ποὺ προορίζονταν γι' αὐτόν. Ἔφυγε ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο βιαστικὸς χωρὶς νὰ κάνη καμμιὰ δοκιμὴ καὶ χωρὶς νὰ δώση σὲ κανένα καμμιὰ ἐξήγησι.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

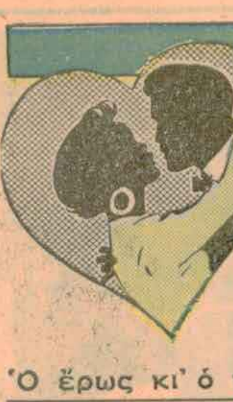

Τό [illegible] ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τοῦ Χ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ ἔρως κι' ὁ γάμος

(Ἤρεμη συζήτησι ἀνάμεσα σ' Ἐκεῖνον καὶ σ' Ἐκείνη, γεμάτη ἐπιτήδειους στρατηγικοὺς ἑλιγμούς. Ἐκείνη προσπαθεῖ, μὲ κάθε θυσία, νὰ κερδίση ὅσο γίνεται πιὸ πολλά. Ἐκεῖνος νὰ χάση ὅσο γίνεται πιὸ λίγα... Περιβάλλον τους, ἕνα ὁποιοδήποτε μοναχικὸ μέρος, χωρὶς μάρτυρες).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρκετὰ πεισμωμένη): Σὲ βεβαιώνω, ὅτι δὲν τὴν καταλαβαίνω τέτοια ἀγάπη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δὲν τὴν καταλαβαίνεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Λὲς ὅτι μ' ἀγαπᾶς. Καὶ μ' ἀφίνεις λεία τοῦ πρώτου ποὺ θὰ βρεθῆ νὰ μὲ πολιορκήση θετικώτερα συγκεκριμμένος ἀπὸ σένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἐννοεῖς «θετικώτερα συγκεκριμμένος»;... Ἐξήγησέ μου, σὲ παρακαλῶ... γιὰ νὰ καταλάβω τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς...

ΕΚΕΙΝΗ: Στὴ ζωή, ἡ γυναῖκα εἶναι πάντα καὶ μένει τὸ ἀδύνατο πλάσμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο δύσπιστη εἰρωνεία): Σ' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ποὺ διαφωνοῦν ἐλαφρά...

ΕΚΕΙΝΗ (ὁρμητικά): Διαφωνοῦν, ὅτι ἡ γυναῖκα χτυπιέται ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ ὅλους, κι' ἀπὸ ὅλα, καὶ διαρκῶς τρικλίζει καὶ πολὺ συχνὰ πέφτει;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπὸ ποιὸν χτυπιέται; Πῶς κλονίζεται; Γιατί πέφτει;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πέφτει, γιατὶ εἶναι τὸ ἀδύνατο πλάσμα τῆς Δημιουργίας καὶ χυμᾶνε ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸ κατασπαράξουν ὅλοι οἱ λύκοι τῆς ζωῆς!... Εἶναι πολὺ φυσικό, λοιπόν, νὰ ζητήση νὰ στηριχτῆ κάπου, ν' ἀκουμπήση, νὰ προστατευτῆ, νὰ βρῆ στοργή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει τρυφερά): Λατρευτό μου ἀρνάκι!...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται μὲ πεῖσμα): Ἄσε τὶς σαχλαμάρες!... Ἐγὼ σοῦ μιλάω σοβαρά. Ἡ ζωὴ δὲ συγχωρεῖ τίποτα στὴ γυναῖκα, ἐνῶ τὰ συγχωρεῖ ὅλα στὸν ἄντρα. Ἐκεῖνα ποὺ γιὰ τὴ γυναῖκα εἶναι βαρειὰ κακουργήματα, γιὰ τὸν ἄντρα εἶναι ἐλαφρότατα παίσματα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς φαίνεσαι ὅτι εἶσαι φοιτήτρια τῆς Νομικῆς!...

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει, σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουσε): Ὁ ἄντρας ἔχει δικαίωμα ἀπὸ μικρὸ παιδάκι νὰ γνωρίση τὸν ἔρωτα. Ὅσες πιὸ πολλὲς περιπέτειες ἔχει, τόσο πιὸ πολὺ τὸν θαυμάζει ἡ κοινὴ γνώμη... Κάθε περιπέτεια ὅμως τῆς φτωχειᾶς τῆς γυναίκας, ἐγγράφεται στὴν ὑπόληψί της σὰ φοβερὸ στίγμα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρεσβεύεις τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία, τὴν ἀσυδοσία γιὰ τὴ γυναῖκα;... Πρὸς Θεοῦ! Μὴ τὴ συγκρίνης μὲ τὸν ἄντρα... Αὐτὸς εἶναι ἡ αἰώνια, ἡ ἀγιάτρευτη ἀσκήμια τῆς ζωῆς· ἐκείνη ἡ ὑπέροχη ὀμορφιά της... Ἡ ζωὴ περνάει ἀδιάφορη μπροστὰ σ' ἕνα ἐρωτικὸ παράπτωμα τοῦ ἄντρα, γιατὶ αὐτὸς δὲν ἔχει καὶ πολλὰ πράματα νὰ χάση· γιὰ τὴ γυναῖκα ὅμως, ποὺ εἶναι τὸ διάφανο ἀριστούργημα, εἶν' ἀπαραίτητο

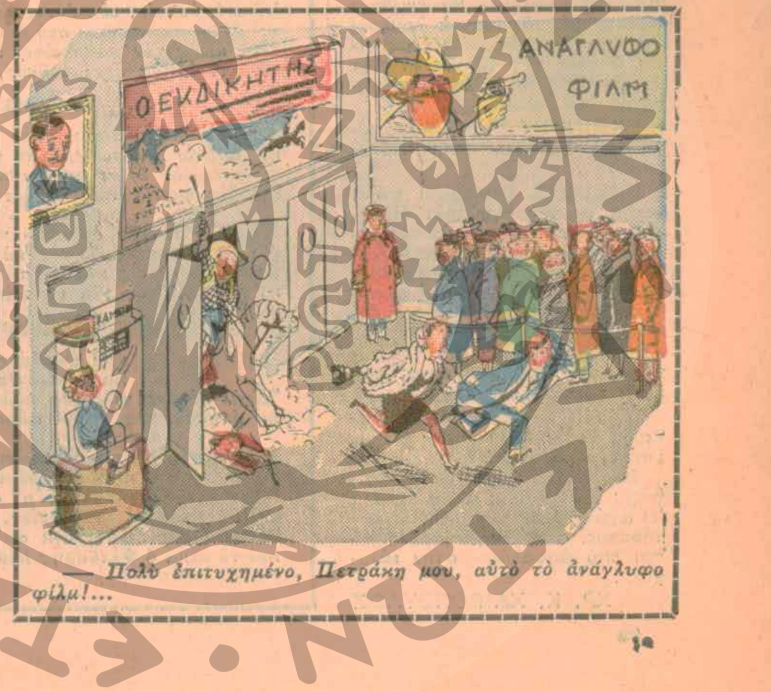

— Πολὺ ἐπιτυχημένο, Πετράκη μου, αὐτὸ τὸ ἀνάγλυφο φιλμ!...

προσὸν ἡ ἀγνότης... Κάθε τι τὴ στραπατσάρει, τὴν κουρελιάζει, τὴν ἀσκημίζει...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ σφιγμένα χείλια): Δὲν εἶμαι καμμιὰ ἀνόητη γιὰ νὰ προσπαθῇς νὰ μὲ κόψῃς μὲ τὰ λιμά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ὑπάρχουν λιμά, ἀγάπη μου· ὑπάρχει ὠμὴ κι' ἀδιάψευστη λογική... Λὲς ὅτι στὸν ἄντρα ἐπιτρέπονται ὅλα. Ὄχι ἀπὸ ἐπιείκεια· ἀπὸ ἀδιαφορία... Λὲς ὅτι στὴ γυναῖκα ἀπαγορεύονται ὅλα. Αὐτὸ γίνεται ὄχι ἀπὸ ἄδικη αὐστηρότητα, μὰ ἀπὸ τρυφερὸ ἐνδιαφέρον...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὰ νὰ τ' ἀφίσῃς, κύριε ἔξυπνε! Ἂν ἐγὼ εἶμαι φοιτήτρια τῆς Νομικῆς, ἐσὺ εἶσαι δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ!... Ξέρεις νὰ ὑπερασπίζεσαι τὰ ἐρωτικά σου συμφέροντα μὲ τὰ ἐπιχειρήματα ἑνὸς χαριτωμένου κι' ἐπικίνδυνου σοφιστῆ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὑποκλίνεται): Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο!

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ ἀξίζεις... Λοιπόν, ἀπὸ ἐνδιαφέρον ἡ κοινωνία στιγματίζει τὴ γυναῖκα στὸ πιὸ μικρό της ἐρωτικὸ παράπτωμα;... Γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ τὸν ἔρωτα ἀνεμπόδιστα, ἡ κοινωνία τῆς ἐπιβάλλει νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες διατυπώσεις τοῦ ληξιαρχείου, ποὺ μόνον αὐτὲς θὰ διατηρήσουν ἀνέπαφη τὴν ὑπόληψί της...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Φτάσαμε στὸ ψητό! (Δυνατά, ἐνῶ τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τρυφερὴ πειστικότητα): Ἴσως νὰ μὴν ἔχῃς ἐντελῶς ἄδικο σ' αὐτὰ ποὺ λές... Ἔχεις ὅμως ἄδικο σὲ κάτι ἄλλο: Μεταχειρίζεσαι τὸν ἔρωτα σὰ μέσον γιὰ νὰ φτάσῃς στὸ γάμο...

ΕΚΕΙΝΗ (τραβιέται πάλι ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του): Μήπως νομίζεις πὼς πάω νὰ σὲ τυλίξω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κατεβάζῃς τὴ συζήτησί μας σ' ἕνα ἐπίπεδο προσβλητικὸ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας... Ἐγώ, ἄλλο θέλησα νὰ σοῦ πῶ: Ὁ ἔρωτας εἶναι μιὰ μικρὴ ξένοιαστη θεότης, ποὺ φτερουγίζει ἀνύποπτη καὶ χαριτωμένη ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἑνωμένα κεφάλια τῶν διαλεχτῶν της, χωρὶς νὰ πονοκεφαλάῃ ἂν αὐτὰ τὰ κεφάλια θὰ ἑνωθοῦν κάποτε μὲ τὰ τυπικὰ λουλούδια τῆς λεμονιᾶς... Ὁ ἔρως εἶναι ὁ θεὸς τῆς οὐσίας κι' ὄχι ὁ αὐστηρὸς κι' ἀλύγιστος τηρητὴς τῶν τύπων...

ΕΚΕΙΝΗ: Γι' αὐτὸ παρασύρει τὴ γυναῖκα στὴν καταστροφή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει πάλι, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ): Εἶναι, πίστεψέ με, ἁμαρτία νὰ τὸν μεταβάλλουμε σὲ πράκτορα συνοικεσίων, ποὺ θὰ ταχτοποιήσῃ, λογικὰ καὶ μετρημένα, μὲ προσθαφαιρέσεις καὶ λογιστικὰ βιβλία, τὸ μέλλον μας... Ἂς τὸν ἀφίσουμε φτερωτὸ θεὸ τοῦ τίποτα, τοῦ ὡραίου τίποτα, ποὺ εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωή!...

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβεται στὴν ἀγκαλιά του): Μὴ νομίζῃς ὅτι μὲ ἔπεισες· ἀλλά, σ' ἀγαπῶ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ φιλάει μὲ πάθος): Καὶ κάνεις πολὺ καλά... Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ μοναδικὸς κατήφορος, ποὺ ὁδηγεῖ ὅσο γίνεται πιὸ ἀσφαλῶς στὴν εὐτυχία...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΘΑΥΜΑΤΟΣ;

Στὴν πολίχνη Ἐντρεβῶ τῆς Γαλλίας, ἕνα μικρὸ ἄγαλμα τῆς Ἁγίας Ἄννας μάτωσε γιὰ τρίτη φορά. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἀνήκει στὸν κ. Ζὰν Σαλάτ, ἰδιοκτήτη τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ Βάρ», ὁ ὁποῖος βεβαιώνει ὅτι τὸ φαινόμενο συνέβη γιὰ πρώτη φορὰ στὶς 28 Δεκεμβρίου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κ. Σαλὰτ εἶχε χάσει στὰ χαρτιὰ καὶ κάνοντας μιὰ κίνησι ἀγανακτήσεως, χτύπησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸ χέρι τοῦ ἀγάλματος, κάνοντας νὰ τρέξῃ ἀρκετὸ αἷμα. Οἱ γιατροὶ ποὺ ἐξήτασαν τὸ ὑγρό, βεβαιώνουν ὅτι εἶναι αἷμα. Ἡ ἐκκλησία πάντως τηρεῖ ἐπιφυλακτικὴ στάσι.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΚΑΡΦΙΑ

Οἱ δρόμοι μας ἐπήξανε ἀπ' τὴν πολυκοσμία,
γι' αὐτὸ στὰ κεντρικώτερα
καὶ στὰ περαστικώτερα
τῆς πόλεως σημεῖα,
καρφιὰ τοποθετήθηκαν στὶς διαβάσεις ὅλες
γιὰ νὰ μὴ κάνουν οἱ πεζοὶ κι' οἱ κοῦρσες... καραμπόλες!

★

Ἀλλὰ παρὰ τὰ πρόστιμα καὶ μ' ὅλες τὶς συστάσεις,
ὁ νεοέλληνας κυττᾷ
ποιὲς εἶναι οἱ συντομώτερες τῶν δρόμων ἀποστάσεις
καὶ μέσ' στὰ ὅλα περπατᾷ...
Ἀντιρρησίας ἐννοεῖ κι' ἀτίθασσος νὰ λέγεται
καὶ γιὰ τοῦ δρόμου τὰ καρφιά... καρφάκι δὲν τοῦ καί-
(γεται!

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Ἕνας ἥμερος πολίτης στῆς Ἠλείας τὸν Νομό,
πεντακόσια δράμια κρέας κατεβρόχθισε... ὠμό!
Καὶ μπορεῖ, σοῦ λέει ἀκόμα, καὶ μισὸ ἀρνὶ ν' ἀδράξῃ,
νὰ τὸ βάλῃ ἀμέσως κάτω καὶ νὰ τὸ κατασπαράξῃ!

★

Ἐνεοί, λοιπόν, οἱ πάντες τὸν κυττᾶνε στὸ χωριὸ
κι' ἄλλοι σκέπτονται στὸ βάθος: «Βρὲ τί τρώει τὸ...θεριό»!
Μιὰ μερὶς τὸν καμαρώνει κι' ἄλλη πάλι ἀναφωνεῖ:
«Μωρὲ στόμα ἔχει τοῦτος, ἢ...κρεατομηχανή;».

ΠΛΗΡΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Δυὸ κλέφτες ἐπιαστήκανε πρὸ ἡμερῶν στὰ πράσσα
κι' ἀπάνω ποὺ πολέμαγαν ν' ἀνοίξουνε μιὰ κάσσα,
διότι ντόρος ἔγινε καὶ σαματᾶς μεγάλος,
ἀπ' τὶς φωνὲς ποὺ ἄρχισε νὰ βγάζῃ ὁ...παπαγάλος!

★

Κατόπιν τούτου συνιστῶ καὶ εἰς ἐμπόρους ἄλλους,
ἀντὶ γιὰ νυχτοφύλακες νὰ παίρνουν παπαγάλους,
γιὰ νἄχουνε τὶς κάσσες τους καλῶς ἀσφαλισμένες
κι' οἱ κλέφτες γιὰ νὰ κάνουνε τίς... «κόττες τὶς βρεμ-
(μένες»!

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ...

«Ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίσῃ,
καλοκαῖρι θὰ μυρίσῃ»...
Ἔτσι λέγανε χιλιάδες παλαιότεροι Ἀθηναῖοι
κι' ἀκραδάντως, μέχρι τώρα, τὸ πιστεύανε κι' οἱ νέοι!

★

Μὰ μὲ τοῦτον τὸν Φλεβάρη, ἂν καὶ πέρασε ὁ μισός,
ὥς κι' αὐτὰ τὰ Τουρκοβούνια ἔχουν γίνει...Παρνασσός!
Ὄχι μόνον καλοκαῖρι, μ' ἄλλα λόγια, δὲν μυρίζει,
ἀλλ' ὁ κόσμος, τοὐναντίον, παρὰ πάνω τουρτουρίζει...
Ἔχει γίνει... μοτεράκι ἀπ' τὸ ρῖγος τὸ σαγόνι
καὶ τὸ αἷμα ὁ Φλεβάρης μέσ' στίς... φλέβες μας παγώνει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ καὶ ποιοὶ ἄντρες ΝΑ ΜΗ ΠΑΝΤΡΕΥΩΝΤΑΙ

Οἱ ἀπόψεις ἑνὸς Γάλλου κοινωνιολόγου

Πολλὰ διαζύγια καὶ πολλὲς συζυγικὲς διαφωνίες ὀφείλονται στὸ ὅτι οἱ ἄντρες παντρεύονται γυναῖκες ποὺ δὲν τοὺς ταιριάζουν. Ὁ Γάλλος κοινωνιολόγος Πιὲρ Λωρὰν ἀναφέρει ὅτι δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται:

1) Ἡ γυναῖκα ποὺ λέει ὅτι δὲν ξέρει νὰ στριφώσῃ οὔτε ἕνα μαντῆλι.

2) Ἡ γυναῖκα, ποὺ ἀγοράζει ὅ,τι τῆς ἀρέσει.

4) Ἡ γυναικα ποὺ νομίζει ὅτι οἱ ἄντρες εἶνε ἄγγελοι ἢ ἡμίθεοι.

5) Ἡ γυναῖκα, ποὺ θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ φορέσῃ τὸ ἴδιο φόρεμα δυὸ ἐποχές.

6) Ἡ γυναῖκα, ποὺ νομίζει ὅτι ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ ὑπηρέτρια μποροῦν νὰ κρατήσουν τάξι στὸ σπίτι της.

7) Ἡ γυναῖκα, ποὺ ὀνειρεύεται ὅτι θὰ πάρῃ ἄντρα πρίγκηπα ἢ δοῦκα.

8) Ἡ γυναῖκα, ποὺ παντρεύεται μόνο γιὰ νὰ πληρώνῃ ὁ ἄντρας της τοὺς λογαριασμούς της.

9) Ἡ γυναῖκα ποὺ κυττάζει μᾶλλον τὶς τουαλέττες της παρὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν της.

10) Ἡ γυναῖκα, ποὺ μένει τότε μόνο στὸ σπίτι της, ὅταν δὲν βρίσκει ποῦ νὰ κάνῃ ἐπίσκεψι.

11) Ἡ γυναῖκα, ποὺ θέλει πράγματα, ποὺ καὶ «ἄλλες» τὰ θέλουν.

Δηλαδή, στὴν ἐποχή μας — ὅπως σχολιάζει ἕνας ἐπίσης Γάλλος δημοσιογράφος — δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται καμμιὰ γυναῖκα!... Καὶ τώρα ἂς δοῦμε ποιοὶ ἄντρες δὲν πρέπει νὰ παντρεύωνται.

1) Ὁ ἄντρας ποὺ θέλει νὰ τὸν τρέφῃ ἡ γυναῖκα του.

2) Ὁ ἄντρας ποὺ νομίζει ὅτι τὸ φόρεμα ἢ τὸ καπέλλο τῆς γυναίκας του στοιχίζει πολὺ λίγα.

3) Ὁ ἄντρας ποὺ νομίζει ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε ἄγγελος.

4) Ὁ ἄντρας ποὺ θέλει νὰ μπορῇ ἡ γυναῖκα του νὰ ράβῃ μόνη της τὰ φορέματά της, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ θηλάζῃ τὰ παιδιά της.

5) Ὁ ἄντρας ποὺ δὲν θυμᾶται πότε ἡ γυναῖκα του ἔχει τὰ γενέθλιά της.

6) Ὁ ἄντρας ποὺ νομίζει ὅτι πρέπει περισσότερο νὰ πονῇ τὸ σπίτι του, παρὰ τὴ γυναῖκα του.

7) Ὁ ἄντρας ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια ἔπιπλα ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια, χωρὶς κἂν νὰ ἀνανεώσῃ τίποτα.

8) Ὁ ἄντρας ποὺ δὲν θέλει ν' ἀρρωστήσῃ ποτὲ ἡ γυναῖκα του.

9) Ὁ ἄντρας ποὺ δὲν ξέρει νὰ φέρεται.

Λίγοι ἄντρες δηλαδὴ πρέπει νὰ παντρεύωνται!...

Ποιὸν ἄντρα τώρα πρέπει νὰ μὴ παντρεύεται ἡ γυναῖκα;

1) Ἐκεῖνον ποὺ ξέρει ὅτι εἶνε μπεκρῆς. 2) Ἐκεῖνον ποὺ ἔχει κληρονομικὲς ἀρρώστειες. 3) Ἐκεῖνον ποὺ ἔχει κακὴ συντροφιά. 4) Τὸ χαρτοπαίχτη. 5) Τὸ γυναικᾶ. 6) Ἐκεῖνον ποὺ τὴν παίρνει μόνο γιὰ τὰ χρήματά της.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ὁ κόκκινος κόσμος

ΜΟΛΟΝΟΤΙ κανεὶς ἄνθρωπος τῆς Γῆς δὲν ἔχει πατήσει ποτὲ τὸ πόδι του στὸν Ἄρη, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ συμπεράνουμε ἀπὸ διάφορα στοιχεῖα ποιὲς μπορεῖ νἆναι οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ πάνω σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Ἡ ἡλικία ἑνὸς πλανήτη παίζει σπουδαῖο ρόλο ἀπ' αὐτὴν τὴν ἄποψι. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς περισσότερες ἐπιστημονικὲς θεωρίες, ὁ Ἄρης εἶναι ἀρχαιότερος ἀπὸ τὴ Γῆ. Ἡ περίφημη θεωρία τοῦ Λαπλὰς παραδέχεται πὼς οἱ κόσμοι τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος δημιουργήθηκαν ἀπὸ δαχτυλίδια ὕλης ποὺ ἄφινε ἡ βαθμιαία συστολὴ ἑνὸς ἀρχικὰ πελωρίου ἡλίου. Συνεπῶς, πρῶτος ἀπ' ὅλους πρέπει νὰ σχηματίσθηκε ὁ Πλούτων, ὁ ἐξωτερικώτερος πλανήτης, καὶ τελευταῖος ὁ Ἑρμῆς, ὁ πλησιέστερος πρὸς τὸν Ἥλιο. Ἐφόσον λοιπὸν ὁ Ἄρης βρίσκεται πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ, ψύχθηκε ἐνωρίτερα κι' ἔγινε πιὸ γρήγορα κατοικήσιμος.

Κι' ἄλλες ὅμως, νεώτερες θεωρίες ὁδηγοῦν στὸ ἴδιο συμπέρασμα.

Εἶναι φυσικὸ ἄλλωστε νὰ συμπληρώθηκε γρηγορώτερα ἡ ψῦξις τοῦ Ἄρεως, ἐφόσον ἔχει διάμετρο μισὴ περίπου ἀπὸ τῆς Γῆς —γι' αὐτὸ μάλιστα τὸν ἔχουν ἐπονομάσει «μικρογραφία τῆς Γῆς».

Μιὰ ἄλλη ἀπόδειξι τῆς προχωρημένης ἡλικίας του εἶναι ἡ κατάστασι τῆς ἐπιφανείας του. Ἡ μισὴ περίπου ἀπ' αὐτὴν σκεπάζεται ἀπὸ μεγάλες σκοῦρες ἐκτάσεις, ποὺ πιστεύεται πὼς ἦταν ἄλλοτε θάλασσες. Τώρα πρασινίζουν τὸ καλοκαίρι καὶ γίνονται σκουροκίτρινες τὸ χειμῶνα, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τοὺς ἀστρονόμους νὰ παραδεχθοῦν πὼς σκεπάζονται ἀπὸ μιὰ ἡμιμόνιμη βλάστησι. Ἡ ἀποξήρανσι αὐτὴ τῶν θαλασσῶν τοῦ Ἄρεως ὀφείλεται στὸ ὅτι, ἐξ αἰτίας τῆς μικρῆς μάζας του, ἡ βαρύτης εἶναι πολὺ ἀσθενέστερη παρ' ὅσο στὴ Γῆ. Ἔτσι, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ στὴν ἀτμόσφαιρά του τοὺς ὑδρατμούς, ποὺ ξέφυγαν σιγὰ - σιγὰ καὶ διασκορπισθηκαν στὸ κενό.

Βέβαια, ἔχουν παρατηρηθῆ πάνω στοὺς πόλους τοῦ Ἄρεως ἡμισφαιρικοὶ «μανδύες» ἀπὸ πάγο, ποὺ ἐμφανίζονται καὶ χάνονται περιοδικά. Τὸ πάχος τους ὅμως εἶναι τόσο μικρό, ὥστε ὅλο μαζὶ τὸ νερό τους θ' ἀρκοῦσε μόλις γιὰ νὰ γεμίσῃ μιὰ μεγάλη λίμνη τῆς Γῆς. Δὲν ὑπάρχει δὲ στὸν Ἄρη ἄλλο νερὸ ἀπ' αὐτό.

Ἡ ὑπόλοιπη ἐπιφάνεια τοῦ Ἄρεως ἔχει ἕνα χρῶμα κοκκινωπό, ποὺ ὀφείλεται προφανῶς σὲ χημικὴ ἕνωσι τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαίρας μὲ τὸ σίδερο τῶν βράχων του. Αὐτὴ τὴν προέλευσι ἔχουν καὶ τὰ κοκκινοχώματα τῆς Γῆς, δὲν εἶναι ὅμως τόσο πολλά, ὅσο στὸν Ἄρη.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Ἄρης ἔχει 20 φορὲς λιγώτερο νερὸ καὶ 1000 φορὲς λιγώτερο ὀξυγόνο ἀπὸ τὴ Γῆ. Κι' αὐτὸ ἀκόμα εἶναι μιὰ ἀπόδειξι πὼς βρίσκεται στὰ γερατειά του, ἐνῶ ἡ Γῆ εἶναι μόνο... μεσόκοπη!

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τὶς δυνατότητες ὑπάρξεως ζωῆς πάνω στὸν Ἄρη.

Οἱ διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας του δὲν εἶναι ὑπερβολικὰ μεγάλες. Τὸ μεσημέρι, κυμαίνεται γύρω ἀπὸ τοὺς 15 βαθμοὺς στὸν ἰσημερινό. Βέβαια, τὴ νύχτα πέφτει ἀπότομα πολὺ κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, γιατὶ ἡ ἀραιοτάτη ἀτμόσφαιρα δὲν κατορθώνει νὰ συγκρατήσῃ πολλὴ θερμότητα. Ἂν ὅμως ὑπάρχουν στὸν Ἄρη λογικὰ ὄντα ἀνάλογα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς, μπορεῖ νὰ καταφεύγουν τὴ νύχτα σὲ ὑπόγειες σπηλιές, ὅπου ἡ θερμοκρασία θὰ διατηρῆται πιὸ ὁμοιόμορφη.

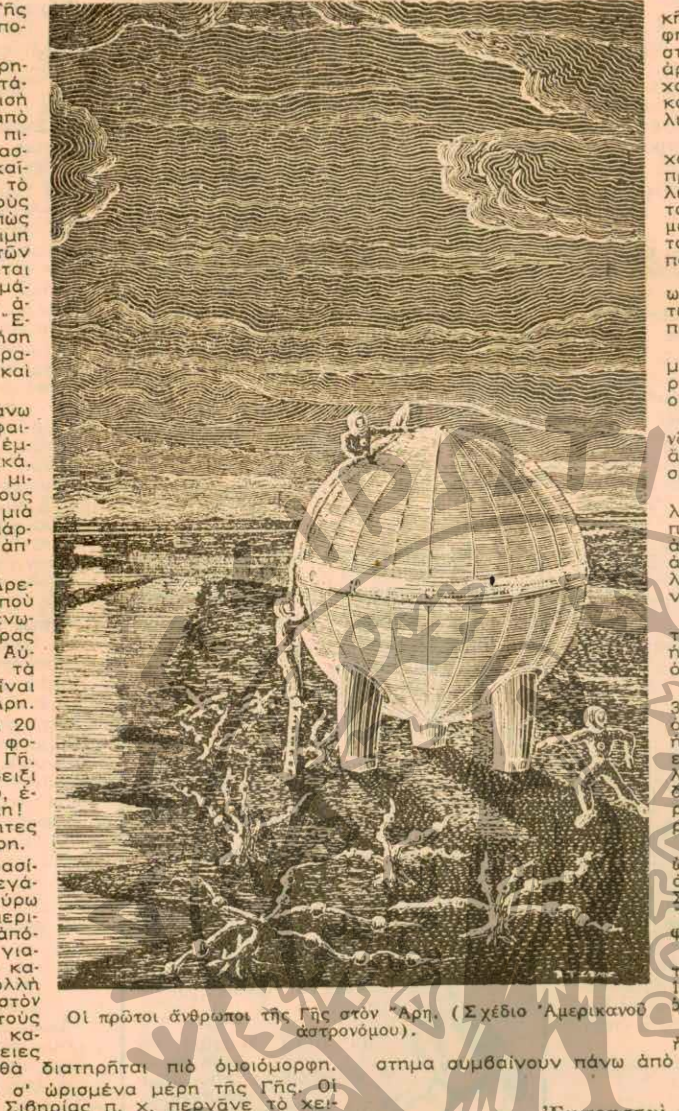

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς Γῆς στὸν Ἄρη. (Σχέδιο Ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου).

Τὸ ἴδιο ἄλλωστε γίνεται καὶ σ' ὡρισμένα μέρη τῆς Γῆς. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βερκογιάνσκ τῆς Σιβηρίας π. χ. περνᾶνε τὸ χειμῶνα κάτω ἀπ' τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπ' τὸ φοβερὸ κρύο, ποὺ φτάνει τοὺς 70 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν! Ἀλλὰ κι' οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν πόλων χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ὑπόγεια καταφύγια. Ἡ ἀποστολὴ Μπὲρντ στὸν Ἀνταρκτικὸ εἶχε ἐγκαταστήσει ἕνα ὁλόκληρο σύστημα τοῦννελ μέσα στὸ χιόνι, γιὰ τὴν ἐπικοινωνία τῶν διαφόρων ὁμάδων της.

Ἴσως οἱ Ἀρειανοὶ ἔχουν ἐφοδιάσει τὶς ἀπέραντες ὑπόγειες ἐγκαταστάσεις τους μὲ τέλεια συστήματα ἀερισμοῦ καὶ ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας καὶ τῆς ὑγρασίας. Πάντως, ὅταν βγαίνουν ἀπ' αὐτές, τὴν ἡμέρα, θὰ πρέπει νὰ φορᾶνε εἰδικὰ σκάφανδρα καὶ περικεφαλαίες ὀξυγόνου. Πρὶν νυχτώσῃ δέ, θὰ πρέπει νὰ γυρίσουν πίσω, ἐκτὸς ἂν οἱ στολές τους θερμαίνωνται μὲ ἠλεκτρισμό.

Ὑπάρχει ὡστόσο κι' ἡ πιθανότης νὰ διαφέρῃ τελείως ἡ ζωὴ τοῦ Ἄρεως ἀπὸ τῆς Γῆς καὶ νἄχῃ προσαρμοσθῆ ἀπόλυτα στὶς διαφορετικὲς συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος. Τὸ γεγονὸς π. χ. ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πέντε φορὲς ἀραιότερη, δὲν ἀποκλείει καθόλου νὰ ὑπάρχουν πλάσματα συνηθισμένα σ' αὐτήν. Μήπως οἱ μοναχοὶ τοῦ Θιβὲτ ἢ οἱ κάτοικοι ὡρισμένων ὀρεινῶν πόλεων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς δὲν ζοῦν θαυμάσια σὲ ὕψος 3—5 χιλιάδων μέτρων, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀραιοτάτη κι' ἀκατάλληλη γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους;

Ἡ βαρύτης στὸν Ἄρη εἶναι τρεῖς φορὲς μικρότερη παρὰ στὴ Γῆ. Ἂν λοιπὸν ἡ φύσις ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ διαφορὰ ὅταν ἔπλαθε τοὺς Ἀρειανούς, θὰ πρέπει τὸ ἀνάστημά τους νἆναι τριπλάσιο ἀπ' τὸ δικό μας. Μὲ μαθηματικοὺς δὲ ὑπολογισμούς, βασιζομένους στὰ ἀνατομικὰ δεδομένα, βρίσκομε ὅτι θὰ ἔχουν 50 φορὲς μεγαλύτερη μυϊκὴ δύναμι ἀπὸ μᾶς!

Ὡρισμένοι συγγραφεῖς ὑποστηρίζουν πὼς εἶναι πιθανώτερο νὰ κατοικῆται ὁ Ἄρης ἀπὸ ἔντομα, γιατὶ αὐτὰ προσαρμόζονται εὐκολώτερα στὶς δυσμενεῖς ἐξωτερικὲς συνθῆκες. Οἱ διαστάσεις τους θἆναι τεράστιες, γιὰ τὸ λόγο ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Ἡ ὕπαρξι πουλιῶν εἶναι πολὺ ἀμφίβολη, μὲ τόσο ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πνευμονικὴ πρόοδο καὶ τὸν πολιτισμὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὑπερέχουν πολὺ ἀπὸ μᾶς, ἐφόσον ὁ πλανήτης τους ἔχει μεγαλύτερη ἡλικία ἀπὸ τὴ Γῆ.

Ἕνα τρανὸ δεῖγμα τῆς τεχνικῆς ἀναπτύξεώς τους εἶναι οἱ περίφημες «διώρυγες», ποὺ φαίνονται στὸ τηλεσκόπιο σὰν λεπτὸς ἱστὸς ἀράχνης, ὑπολογίσθηκε δὲ ὅτι ἔχουν πλάτος 30—300 χιλιομέτρων καὶ συνολικὸ μῆκος 400—5.660 χιλιομέτρων.

Ὡρισμένοι ἀστρονόμοι παραδέχονται πὼς οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, προβλέποντας τὸν κίνδυνο τῆς τελείας ἀποξηράνσεως τοῦ πλανήτη τους, κατεσκεύασαν αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν διωρύγων, γιὰ τὴν ἄρδευσί του μὲ τὸ νερὸ ἀπ' τὸ λυώσιμο τῶν πάγων.

Ἄλλοι ὅμως πιστεύουν ὅτι τὸ γεωμετρικὸ σχῆμα τῶν γραμμῶν αὐτῶν ἀποτελεῖ μιὰ ἁπλῆ ὀπτικὴ ἀπάτη.

Τὸ μέλλον κι' ἡ τελειοποίησι τῶν μέσων τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων θὰ δείξῃ ποιοὶ ἔχουν δίκηο, οἱ πρῶτοι ἢ οἱ δεύτεροι.

Ἡ ἀστρονομία στὸν Ἄρη πρέπει νἆναι πολὺ ἀνεπτυγμένη, ἐφόσον ἄλλωστε τὴν εὐνοεῖ ἡ ἀραιὴ ἀτμόσφαιρα.

Ὁ οὐρανός του θἄχῃ ἕνα πολὺ σκοῦρο μπλὲ χρῶμα. Τὰ λαμπερώτερα ἄστρα θὰ εἶναι ὁρατὰ ἀκόμα καὶ τὴν ἡμέρα. Τὴ νύχτα, οἱ ἀστερισμοὶ κι' ὁ Γαλαξίας θ' ἀποτελοῦν ἕνα ὑπέροχο, μαγευτικὸ πανόραμα.

Γύρω ἀπ' τὸν Ἄρη περιστρέφονται οἱ δυὸ μικρότερες σελῆνες τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος: ὁ Φόβος καὶ ὁ Δεῖμος.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ἀπέχει 9.330 χιλιόμετρα ἀπ' τὸν πλανήτη κι' ὁ δεύτερος 23.360 χιλιόμετρα (ἐνῶ ἡ ἀπόστασι τῆς Σελήνης ἀπ' τὴ Γῆ εἶναι 382.560 χιλιόμετρα). Εἶναι λοιπὸν σχετικῶς εὔκολα τὰ ταξείδια ἀπ' τὸν Ἄρη ὡς τοὺς δορυφόρους του, ἐφόσον ἄλλωστε κι' ἡ βαρύτης εἶναι πιὸ μικρή.

Ὁ Φόβος κινεῖται τόσο γρήγορα, ὥστε μεσολαβοῦν μόνο 4½ ὧρες ἀπ' τὴν ἀνατολὴ ὡς τὴ δύσι του. Στὸ διάστημα δὲ μιᾶς ἡμέρας τοῦ Ἄρεως, ἀνατέλλει καὶ δύει τρεῖς φορές.

Ὁ Δεῖμος ὅμως ἔχει τόσο μικρὴ ταχύτητα περιστροφῆς, ὥστε μένει 132 ὁλόκληρες ὧρες πάνω ἀπ' τὸν ὁρίζοντα.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἄρεως διαρκεῖ 668 ἢ 669 ἡμέρες. Σ' αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα συμβαίνουν πάνω ἀπὸ 1.500 ἐκλείψεις ἡλίου.

✪✪

Ἐμπρησταὶ γιὰ ἕνα στοίχημα

Οἱ Ἀμερικανοὶ Ρόλαντ Τάγιερ καὶ Νόρμαν Πῆρσον, ἀπ' τὸ Πόντιακ, εἶχαν τὴ μανία τῶν στοιχημάτων. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἀφοῦ στοιχημάτισαν μεταξύ τους, βάλανε φωτιὰ σ' ἕνα ἄδειανὸ σπίτι, ἀξίας 14.000 δολλαρίων, κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκαν 13 χιλιόμετρα, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἡ πυρκαγιὰ φαινόταν ἢ ὄχι ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο!

Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν ἡ φωτιὰ φαινότανε. Εἶναι ὅμως γνωστὸ... ὅτι οἱ δυὸ «στοιχηματομανεῖς» βρίσκονται τώρα στὴ φυλακή!

Ἱστορικό, περιπετειῶδες καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Σκαλαμπρῖνο ὁδηγεῖ τὸν Τζενάρο μπροστὰ στὸν Ρολάνδο, ποὺ παρὰ τὴ μεταμφίεσί του, τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως καὶ τοῦ κάνει γνωστὸ ὅτι θὰ δικασθῆ ἀπὸ τὰ δικαστήριο τοῦ βουνοῦ. Ὁ Σκαλαμπρῖνο κι' ὁ Ρολάνδος ὁδηγοῦν κατόπιν τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐκεῖ, κρυμμένοι σ' ἕναν τάφο, παρακολουθοῦν τὴν τελικὴ συνεδρίασι τοῦ Ἀλτιέρι καὶ τῶν συνωμοτῶν ποὺ σχεδιάζουν ν' ἀνατρέψουν τὸν Φόσκαρι. Ὁ Τζενάρο παρακολουθεῖ κατάπληκτος αὐτὴ τὴ συνεδρίασι. Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν συνωμοτῶν, βγαίνουν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸν τάφο, ἀνεβαίνουν στὸ ναὸ καὶ πηγαίνουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παρεκκλήσια. Ἔξη ἄνθρωποι, ὡπλισμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, περιμένουν ἐκεῖ.

9ον

— Τὸ φέρετρό σου, τοῦ ἀπάντησε μιὰ φωνή.

Ὁ Τζενάρο αἰσθάνθηκε ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμό. Τὸ στῆθος του ἄρχισε ν' ἀνεβοκατεβαίνη μὲ ὁρμὴ κι' ἡ ἀναπνοή του ἔγινε λαχανιασμένη.

— Ἀρχηγοὶ τοῦ βουνοῦ, εἶπε ὁ Ρολάνδος, κι' ἡ φωνή του ἀντήχησε παράξενα κάτω ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους θόλους τῆς ἐκκλησίας, ἡ συνάντησι ποὺ εἴχαμε ὁρίσει στὴ νῆσο τοῦ Ὀλιβόλο, θὰ πραγματοποιηθῆ ἐδῶ. Εἴμαστε ἀπόλυτα ἀσφαλισμένοι σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἀλλά, προτοῦ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς ὑποθέσεις μας, πρέπει πρῶτα νὰ κρίνουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Ὁ Ἀντόνιο, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξη δικαστάς, μᾶς κατατόπισε.

Ὁ Ἀντόνιο ἦταν ὁ ὁδηγὸς ποὺ εἶχε φέρει τὸ Ρολάνδο στὶς κρύπτες τοῦ ἁγίου Μάρκου.

— Ποιὸς τὸν κατηγορεῖ; ρώτησε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μιλήσει πρωτήτερα.

— Ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος.

— Μιλῆστε, ἀφέντη. Θὰ σᾶς ἀκούσωμε καὶ κατόπιν θὰ κρίνωμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους μας.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο, εἶνε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Βενετίας. Ἦρθε ἀπόψε τὸ βράδυ στὸ σπίτι τῆς νήσου τοῦ Ὀλιβόλο γιὰ νὰ μὲ πιάση. Εἶναι ἀλήθεια, Γκουΐντο Τζενάρο;

— Ἀλήθεια εἶνε, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ τὸ καθῆκον μου μοῦ ἐπέβαλλε νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς συλλάβω.

— Ἡ ὁμολογία εἶνε ρητή, εἶπε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐμφανιζόταν σὰν πρόεδρος αὐτοῦ τοῦ πρωτότυπου δικαστηρίου. Δὲν μένει παρὰ νὰ ἐφαρμόσωμε τοὺς νόμους τοῦ Βουνοῦ.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ συνέχισε:

— Γκουΐντο Τζενάρο, τὸ καθῆκον σου σοῦ ἐπιβάλλει νὰ μᾶς καταδιώκης, ἐμᾶς ποὺ ἔχομε τάξει ὡς σκοπό μας τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ ὅπου βρίσκεται σήμερα. Δὲν μπορεῖς ν' ἀγνοῆς ὅτι ἐκηρύξαμε τὸν πόλεμο στὴν κοινωνία τῆς Βενετίας ποὺ ἀντιπροσωπεύεις ἐδῶ. Ὁ νόμος σας καταδικάζει σὲ θάνατο ὅποιον ἀπὸ μᾶς πέση στὰ χέρια σας. Ὁ δικός μας νόμος σᾶς θεωρεῖ ἐχθρούς μας καὶ σᾶς καταδικάζει ἐπίσης σὲ θάνατο. Γκουΐντο Τζενάρο, ἑτοιμάσου νὰ πεθάνης!

— Ζητάω γιὰ τὸν κατηγορούμενο τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτό του, εἶπε ὁ Ρολάνδος.

Οἱ ἕξη δικασταὶ κύτταξαν μὲ ἀπορία τὸν Κανδιάνο.

— Ἔστω! εἶπε ἐκεῖνος ποὺ ἐμφανιζόταν σὰν πρόεδρος. Ἂς μιλήση! Ἄκουσες, Γκουΐντο Τζενάρο;... Σὲ θεωροῦμε ἐχθρό μας γιατὶ καὶ σὺ ἐπίσης, ὅπως κι' ὅλη ἡ κοινωνία ποὺ ἀντιπροσωπεύεις μᾶς θεωρεῖτε ἐχθρούς σας. Σὲ καταδικάσαμε σὲ θάνατο γιατὶ καὶ σὺ θὰ ἔκανες τὸ ἴδιο ἂν πέφταμε στὰ χέρια σου. Ὑπερασπίσου, λοιπόν, τὸν ἑαυτό σου ἂν μπορῆς νὰ τὸ κάμης. Καὶ προσπάθησε νὰ μᾶς πείσης ὅτι δὲν πρέπει νὰ σὲ σκοτώσουμε. Ἂν τὸ κατορθώσης, θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ φύγης ἐλεύθερος ἀπὸ δῶ.

— Δὲν εἴσαστε δικασταὶ καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ δικάσετε, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ, στὸ μεταξύ, τὴν ψυχραιμία του.

— Ἐκεῖνοι ποὺ κρίνουν ἐμᾶς ἔχουν περισσότερα δικαιώματα;

— Ναί, γιατὶ κρίνουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους μας.

— Κι' ἐμεῖς κρίνομε σύμφωνα μὲ τοὺς δικούς μας. Οἱ δικασταί σας ἔχουν γιὰ ὁδηγό τους τὸ ψέμα καὶ τὴν ἀδικία. Χτυπᾶτε τὸν ἀδύνατο καὶ τὸ φτωχὸ καὶ δικαιώνετε πάντοτε τὸν πλούσιο καὶ τὸ δυνατό. Ὁ δικός μας νόμος εἶνε ἡ ἐλευθερία. Καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴν θὰ σὲ κρίνωμε.

— Ἀλλ' ἂν εἴσαστε δίκαιοι, εἶπε ὁ Τζενάρο, δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ καταδικάσετε γιατὶ ἔκαμα τὸ καθῆκον μου.

— Τὸ καθῆκον σου εἶνε νὰ πιάνης τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς παραδίνης στὸ δήμιο;

— Δὲν πιάνω ὁποιονδήποτε, ἀλλὰ μόνο τοὺς ἐχθροὺς τῆς κοινωνικῆς τάξεως.

— Δηλαδὴ ἐκείνους ποὺ σᾶς πολεμοῦν. Ἀλλὰ τότε τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάμωμε κι' ἐμεῖς σὲ σένα. Γιατὶ καὶ σὺ μᾶς πολεμᾶς.

— Στὴν περίπτωσι αὐτή, εἶπε ὁ Τζενάρο, μ' ὅλο ποὺ λέτε πὼς ἔχετε γιὰ ὁδηγό σας τὴ δικαιοσύνη, δὲν εἴσαστε καλύτεροι ἀπὸ μᾶς.

— Οἱ σκοποί μας εἶνε διαφορετικοί, ἀλλὰ τὰ μέσα μας τὰ ἴδια, παραδέχτηκε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι τὰ πράγματα, συμπέρανε ὁ Τζενάρο, εἶνε μάταιο νὰ προσπαθήσω νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι αἰχμάλωτός σας. Κάμετέ με ὅ,τι θέλετε. Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο.

Λέγοντας αὐτὰ κατέβασε τὸ κεφάλι του. Τὸ θάρρος του, ξαφνικά, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Ὁ Ρολάνδος ἔκαμε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Τὸ συμπέρασμά σας εἶνε ὀρθό, εἶπε. Εἴσαστε αἰχμάλωτός μας ἔπειτα ἀπὸ μάχη. Πρέπει, λοιπόν, νὰ σᾶς φερθοῦμε σὰν σὲ ἐχθρό μας.

— Σκοτῶστε με, παρακάλεσε ὁ Τζενάρο. Ὅσο συντομώτερα, τόσο καλύτερα θὰ εἶνε.

Σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος καὶ περίμενε τὸ μοιραῖο χτύπημα.

Ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο πῆγε κοντά του καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο.

— Γκουΐντο Τζενάρο, εἶπε, ἀκοῦστε με. Ὁ πατέρας μου ζοῦσε στὸ δογικὸ ἀνάκτορο καὶ σεβόταν πάντα τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερία ὅλων τῶν πολιτῶν. Τὸ ἔγκλημά του ἦταν πὼς σκέφτηκε ὅτι κι' ὁ τελευταῖος βαρκάρης εἶχε μπροστὰ στὴ δικαιοσύνη τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τὸν πιὸ ἀγέρωχο πατρίκιο. Γιὰ τὸ ἔγκλημά του αὐτὸ τὸν ἔπιασαν μὲ προδοσία καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. Ἐγὼ ἔμεινα ἕξη χρόνια στὰ «πηγάδια». Ἡ μητέρα μου πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της. Γκουΐντο Τζενάρο, ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαμαν αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα λέγονται Φόσκαρι, Βέμπο, Ἀλτιέρι. Εἶνε πανίσχυροι. Σεῖς ξέρατε τὸ ἔγκλημά τους. Ξέρατε ὅτι ἡ δύναμί τους στηριζόταν πάνω σὲ δάκρυα καὶ αἷμα. Κι' ὅμως τοὺς ὑπηρετούσατε τυφλά... Εἴπατε πὼς ἐκάνατε τὸ καθῆκον σας ὅταν ἤρθατε στὴ νῆσο τοῦ Ὀλιβόλο γιὰ νὰ μὲ πιάσετε. Ξέρατε, ὡστόσο, πὼς ὅ,τι κάνω εἶνε ἔργον δικαιοσύνης. Ὅπως ὁ Ἰωάννης τῶν Μεδίκων, ὅπως τόσοι ἄλλοι, μπορούσατε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὸ ἔγκλημα καὶ τὴ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ σεῖς προτιμήσατε νὰ ὑπηρετήσετε τὸ ἔγκλημα. Πετάξετε κάτω τὴ μάσκα ποὺ ἔχετε στὸ πρόσωπό σας! Πάψετε νὰ χρησιμοποιῆτε μερικὲς ἠχηρὲς λέξεις γιὰ νὰ κρύψετε τὶς πραγματικὲς προθέσεις σας! Νόμος! Καθῆκον! Δικαιοσύνη! Καὶ ἀντικαταστῆστε τις μὲ τὴ λέξι συμφέρον, ποὺ ἐκφράζει ὅλη τὴ σκέψι σας! Τὸ ταπεινὸ συμφέρον, ὁ χυδαῖος ὑπολογισμός, ἡ ἀχαλίνωτη φιλοδοξία, νὰ τὰ κίνητρα ποὺ σᾶς ἔσπρωξαν στὶς πράξεις σας!

Ὁ Γκουΐντο Τζενάρο παρακαλουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὰ λογια τοῦ Ρολάνδου. Δὲν τὸν ἄκουγε μὲ τ' αὐτιά του μόνο, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια τὴν ψυχή του. Καί, ξαφνικά, τὰ μάτια του πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Γκουΐντο Τζενάρο, συνέχισε ὁ Ρολάνδο, ἕνα μόνον δάκρυ μπορεῖ νὰ ἐξαγοράση πολλὰ λάθη. Σκεφθῆτε καλὰ ὅσα εἴδατε καὶ ἀκούσατε τὴν ἀποψινὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ἁγίου Μάρκου... Φύγετε τώρα! Εἴσαστε ἐλεύθερος!

— Ἐλεύθερος!

Ἡ λέξι αὐτὴ βγῆκε σὰν ἀγκομαχητὸ ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Τζενάρο. Θἄλεγες πὼς δὲν πίστευε τ' αὐτιά του.

Κύτταξε ὁλόγυρα σαστισμένος. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν.

— Ἐλεύθερος! ξαναεῖπε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Νομοταγὴς

Πᾶρε, Φροσί μου, χαμπαρά—
πῶς στὸ τσαρδί μου δὲν χωρᾶ
κι' ἡ στρίγγλα πεθερά μου,
καθ' ὅτι πάντα μ' ἐμποδί—
μ' ἐλευθερία νὰ... βαδί—
στὴ μονοκάμαρά μου!

★

Μὲ λίγα λόγια δηλαδή,
μοῦ... φράζει ὅλο τὸ τσαρδί,
ἡ μάννα σου ἡ βαρέλλα
καὶ πρὸ πολλοῦ μοὔχει στερή—
τὴ σχετικὴ κυκλοφορί—
κοινῶς τὸ «σοῦρε-κι' ἔλα!»

★

Ἔχω τουτέστιν βαλαντώ—
μέσ' στὸ τσαρδὶ νὰ συναντῶ
ἐμπόδια... λιπώδη
κι' ὁ φουκαρᾶς ν' ἀδυνατῶ,
ἀντροπρεπῶς νὰ περ-
(πατῶ
καὶ νὰ πατάω... πόδι.

★

Γι' αὐτό, Φροσάκι, θὰ
(φροντί—
νὰ πάρη ἡ φώκια μπου-
(γιουρντί—
μὲ τὰ «μπαγκάζ» στὸν
(ὦμο
καὶ τὸ στενό μου τὸ
(τσαρδὶ
ἀποσυμφόρησι νὰ δῆ,
συμφώνως μὲ τὸ Νόμο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κι' ἔπεσε λιπόθυμος πάνω στὶς πλάκες

Ὅταν συνῆλθε, οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονταν πρὶν ὁλόγυρά του εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Σηκώθηκε τότε καὶ εἶδε πὼς δὲν βρισκόταν πιὰ μέσα στὴν ἐκκλησία. Τὸν εἶχαν μεταφέρει κοντὰ στὸ κανάλι.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔβγαλε ἕνα βογγητὸ κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλός.

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις...

Μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι

Ἀπὸ ἕναν ἐγκέφαλο φορτωμένον μὲ σκέψεις, οἱ ἀποφάσεις ἀναπηδοῦν κάποτε, ξαφνικά, ὅπως ὁ κεραυνὸς σ' ἕναν οὐρανὸ πλημμυρισμένον ἀπὸ ἠλεκτρισμό.

Ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο, πηγαίνοντας στὸν Ἅγιο Μάρκο, ἤξερε ποιοὺς θἄβρισκε ἐκεῖ. Στὴ μεγάλη συνωμοσία τοῦ Ἀλτιέρι ἐναντίον τοῦ Φόσκαρι εἶχε παίξει ἕνα σημαντικὸ ρόλο. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς συνωμότες ἦταν ἀφωσιωμένοι φίλοι του κι' ἀπ' αὐτοὺς ἤξερε τὶς προθέσεις τοῦ ἀρχιστρατήγου τῆς Βενετίας.

Ἡ ἰδέα νὰ βάλη ἀντιμέτωπους τοὺς δυὸ ἐχθρούς του ἦταν ἀληθινὰ μεγαλοφυής. Τὸ Ρολάνδο δὲν τὸν συνέφερε ἡ ἀπόλυτη νίκη τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυό. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν.

Τὸ βράδι, λοιπόν, ποὺ ὁ Ρολάνδος πῆγε στὶς κρύπτες τοῦ ἁγίου Μάρκου ἤξερε καλὰ τὶ θὰ ἀποφασιζόταν ἐκεῖ. Κι' ἡ τύχη θέλησε νὰ πέση τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδι στὰ χέρια του ὁ Γκουΐντο Τζενάρο.

Σκέφτηκε ἀμέσως νὰ τὸν πάρη μαζί του.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἤξερε τώρα τὰ πάντα. Κι' ὁ Ρολάνδος δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι δὲν θὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ μυστικὸ τῆς συνωμοσίας. Θὰ τὴν φανέρωνε στὸ δόγη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θ' ἄρχιζε ἕνας ἄγριος πόλεμος μεταξὺ τοῦ Φόσκαρι καὶ τοῦ Ἀλτιέρι.

Νὰ γιατὶ ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο τὸν Τζενάρο.

Πραγματικά, δὲν εἶχε κάμει λάθος στοὺς ὑπολογισμούς του.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὅταν μπόρεσε νὰ σκεφτῆ ἠρεμώτερα, κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη οὔτε στιγμή.

«Θὰ προσφέρω μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στὸ Φόσκαρι, ψιθύρισε. Καὶ τότε δὲν θὰ μπορῆ νὰ μοῦ ἀρνηθῆ τίποτα! Ἀλλὰ τὸν ἄλλον τί θὰ τὸν κάμω;».

Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Ρολάνδος.

Ὁ Τζενάρο δὲν ξεχνοῦσε ὅτι τοῦ εἶχε χαρίσει τὴ ζωή. Τοῦ χρωστοῦσε, βέβαια, εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦταν λόγος γιὰ νὰ τὸν ἀφήση ἐλεύθερο.

«Ἕνας ἀστυνομικός, ξαναεῖπε σὲ λίγο, δὲν ἔχει αἰσθήματα. Ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο ἔκαμε ἕνα μεγάλο λάθος ἀφήνοντάς με ἐλεύθερο. Αὐτὸ τὸ λάθος του θὰ τὸ πληρώση! Τί φταίω ἐγὼ γι' αὐτό;... Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά. Θὰ τὸν συλλάβω ὅταν ἔρθη ἡ κατάλληλη στιγμή. Ἀλλ' ὁ μεγάλος κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἀλτιέρι. Ἀπ' αὐτὸν πρέπει ν' ἀσφαλισθοῦμε πρῶτα».

Ἀφοῦ τακτοποίησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ ζητήματα μέσα στὴ συνείδησί του, ἄρχισε νὰ καταστρώνη τὸ σχέδιο τῆς ἐνεργείας του.

Ἡ Ζουάνα στὴ Βενετία

Ἡ Ζουάνα εἶχε φτάσει στὴ Βενετία τὴν ἑπομένη τῆς ἡμέρας ποὺ ἀποχαιρέτησε τὸν Ρολάνδο καὶ τὸν Σκαλαμπρῖνο στὸ Μέστρε. Ἀλλὰ δὲν σκέφτηκε οὔτε στιγμὴ νὰ καταφύγη στὸ παληὸ σπίτι τοῦ λιμανιοῦ ὅπου εἶχε ζήσει ἄλλοτε μαζὶ μὲ τὴ γρηὰ Συλβία. Νοίκιασε τοὐναντίον ἕνα μικρὸ σπιτάκι σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μικροὺς δρόμους ποὺ βρίσκονταν γύρω στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Δὲν εἶχε ἀκόμη ὡρισμένο σχέδιο στὸ μυαλό της. Τὸ μόνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ σώση τὸν Σαντρῖγκο καὶ νὰ προλάβη τὴν ἀναπόφευκτη σύγκρουσί του μὲ τὸ Ρολάνδο.

Τὸ δίλημμα ποὺ ὑψωνόταν μπροστά της ἦταν τρομερό.

Ἤθελε νὰ σώση τὸν Σαντρῖγκο, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίση ἐπίσης νὰ χτυπήση τὸ Ρολάνδο καὶ τὸ Σκαλαμπρῖκο.

Αὐτὲς οἱ δυὸ ἐπιθυμίες της ἀλληλοσυγκρούονταν κι' ἡ δυστυχισμένη δὲν κατάφερνε νὰ βρῆ λύσι στὸ πρόβλημα ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε.

Μέσα στὴν ψυχή της γινόταν τώρα μιὰ τρομαχτικὴ πάλη.

Γιὰ πολὺν καιρὸ εἶχε πιστέψει πὼς εἶχε ξεχάσει τὸν Σαντρῖγκο. Καί, ξαφνικά, ἡ παληὰ ἀγάπη της εἶχε φουντώσει μέσα στὴν ψυχή της πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ ἐπιτακτικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Κατάλαβε τότε πὼς δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπᾶ κι' ὅτι ἦταν μάταιο νὰ προσπαθήση ν' ἀντισταθῆ στὴν ἀγάπη της.

Ὅταν ἔφτασε, λοιπόν, στὴ Βενετία, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σκέφτηκε ἦταν πὼς θὰ ξανάβρισκε τὸν Σαντρῖγκο.

Ἀλλὰ δὲν ἤξερε τίποτε γι' αὐτόν. Ἔτσι, μόνον ἡ τύχη θὰ μποροῦσε νὰ τὴν βοηθήση.

Τέσσερες ὁλόκληρες ἡμέρες δὲν ἔπαψε νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδι. Ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τὸ βράδι τῆς τέταρτης ἡμέρας, τέλος, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ ἁγίου Μάρκου, εἶδε, ξαφνικά, τὸν Σαντρῖγκο μπροστά της.

Ἀλλὰ σταμάτησε σαστισμένη. Ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν αὐτός. Φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν τοξοτῶν καὶ συνώδευε τὸν καρδινάλιο - ἐπίσκοπο τῆς Βενετίας.

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξί της, ὁ Σαντρῖγκο εἶχε μπῆ μαζὶ μὲ τὸν Βέμπο μέσα στὸ ἐπισκοπικὸ μέγαρο.

Ἡ Ζουάνα πῆγε τότε στὴν ἀντικρυνὴ γωνία, κάτω ἀπὸ τὴ Λότζια καὶ περίμενε.

Ὁ Σαντρῖγκο ἔμεινε ὡς μισὴ ὥρα στὸ σπίτι τοῦ Βέμπο.

Ἡ Ζουάνα τὸν εἶδε, τέλος, νὰ βγαίνη μόνος του. Καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ Σαντρῖγκο διέσχισε μερικοὺς δρόμους καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι μὲ μέτρια ἐμφάνισι.

Ἐκεῖ ἔμενε. Κρατοῦσε δυὸ μικρὰ δωμάτια στὸν πρῶτο ὅροφο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ἀργότερα, ὅταν θἄπιανε ἢ θὰ σκότωνε τὸν Ρολάνδο, θὰ νοίκιαζε ἕνα μέγαρο στὸ Μεγάλο Κανάλι μὲ τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θἄπαιρνε.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσπρωχνε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του, ἕνα ἐλαφρὸ χέρι ἀκούμπησε πάνω στὸ μπράτσο του καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ψιθύρισε τ' ὄνομά του:

— Σαντρῖγκο...

Ὁ ἀξιωματικὸς τῶν τοξοτῶν γύρισε ἀπότομα κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ ἐγχειρίδιό του. Ἀλλ' ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴ Ζουάνα.

— Σὺ στὴ Βενετία; εἶπε μὲ κάποια εἰρωνία στὴ φωνή.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ ἀπάντησε.

— Πέρασε, λοιπόν, τῆς εἶπε. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σου.

Παραμέρισε μὲ κάποια ἐπιδεικτικὴ εὐγένεια γιὰ νὰ τὴν ἀφήση νὰ περάση. Ἡ νέα μπῆκε ἤρεμη καὶ σοβαρή. Ὁ Σαντρῖγκο ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

— Κάθησε, μικρὴ Ζουάνα, τῆς εἶπε.

Ἡ νέα ἀνατρίχιασε. Ἔτσι τὴν φώναζε ἄλλοτε, τὴν εὐτυχισμένη ἐποχὴ ποὺ τῆς ἐξιστοροῦσε τὰ κατορθώματά του καὶ ποὺ αὐτὴ τὸν ἄκουγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Προτίμησε, ὡστόσο, νὰ μείνη ὄρθια.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε κι' οἱ ὡραῖες ἀποφάσεις ποὺ εἶχε πάρει ἔσβυναν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ μυαλό της. Δὲν ἤξερε πιὰ γιατί εἶχε πάει ἐκεῖ.

— Κουράστηκες νὰ κάνης τὴ νταντὰ στοὺς γέρους καὶ στὰ μικρὰ κοριτσάκια; τὴ ρώτησε ὁ Σαντρῖγκο μὲ τὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τρόπο ὅπως καὶ πρωτύτερα. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἐσὺ μιὰ νέα τόσο ὅμορφη δέχτηκες νὰ ἐνταφιασθῆς ζωντανὴ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸν τρελλό. Σίγουρα θὰ εἶχες χάσει τὸ μυαλό σου, μικρὴ Ζουάνα. Ἀλλὰ νὰ ποὺ συνῆλθες κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ καλό. Τί ἦρθες νὰ κάμης στὴ Βενετία;... Ἂν θέλης, θὰ σοῦ βρῶ μιὰ καλὴ θέσι... Ναί, μαντεύω τὴ σκέψι σου. Βλέπεις τὸ φτωχικό μου διαμέρισμα κι' ἀναρωτιέσαι τὶ μπορεῖ νὰ κάμη ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα... Ἀλλὰ μὴν ἐπηρεάζεσαι ἀπὸ ὅ,τι βλέπεις. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ εἶμαι ἕνα πολὺ σημαντικὸ πρόσωπο καὶ θὰ μπορῶ νὰ κάμω ὅ,τι θελήσω... Μίλησε, μικρὴ Ζουάνα... Ξέρεις πὼς ἔχεις πάντα ὅλη τὴ συμπάθεια καὶ τὴ στοργή μου, μ' ὅλο ποὺ μὲ δέχτηκες πολὺ ἄσχημα ὅταν ἦρθα στὸ Μέστρε. Βρέθηκα, μάλιστα, στὴν ἀνάγκη, ἂν θυμᾶμαι καλά, νὰ σὲ δέσω καὶ νὰ σὲ φιμώσω. Ἐλπίζω, ὅμως, ὅτι δὲν μοῦ κρατᾶς κακία... Ἀλλὰ τὸ ἔκαμα γιὰ λόγους... πῶς νὰ σοῦ πῶ... πολιτικῆς. Ἡ πολιτικὴ κυβερνᾶ τὰ πάντα, ἀγαπητή μου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ἡ πολιτικὴ ἀπαιτοῦσε

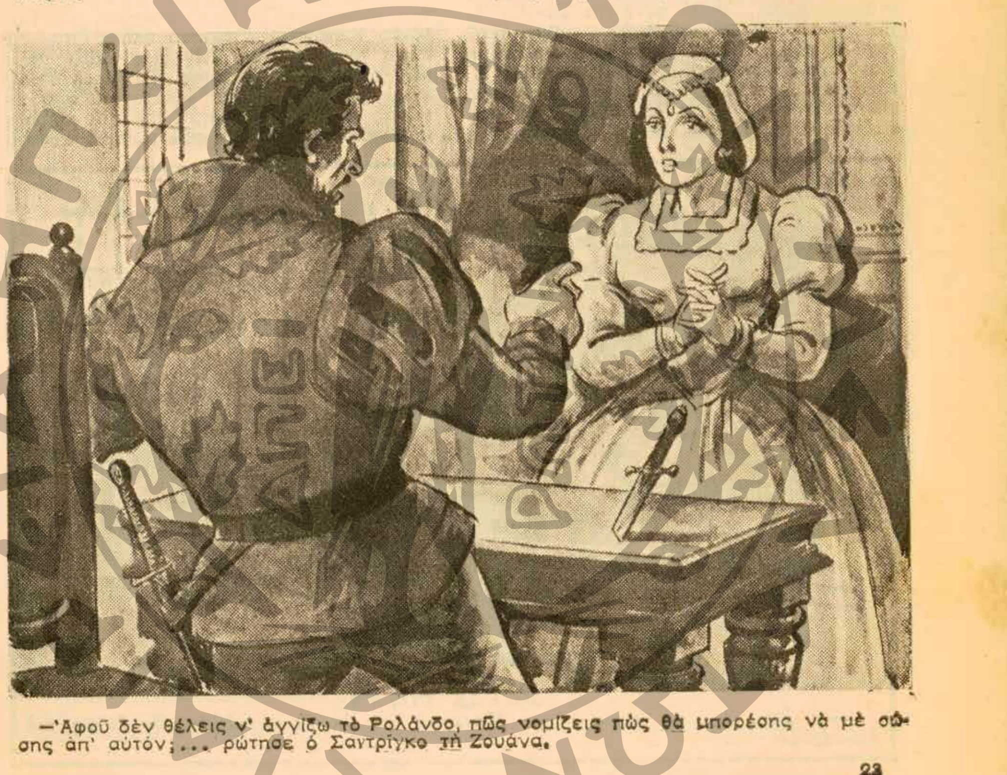

—Ἀφοῦ δὲν θέλεις ν' ἀγγίξω τὸ Ρολάνδο, πῶς νομίζεις πὼς θὰ μπορέσης νὰ μὲ σώσης ἀπ' αὐτόν;... ρώτησε ὁ Σαντρῖγκο τὴ Ζουάνα.

νὰ σὲ δέσω, μ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιά μου μάτωνε γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα ... Ἀλλὰ σοῦ ξαναλέω πώς, ἂν τὸ θέλης, μπορῶ νὰ σοῦ βρῶ μιὰ πολὺ καλὴ θέσι. Μὲ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα σου, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὰ καταφέρης περίφημα... Τί θἄλεγες γιὰ μιὰ θέσι πρώτης καμαριέρας σ' ἕνα ἔντιμο καὶ πλούσιο σπίτι τῆς Βενετίας ; Ἔχω ἕναν πολὺ στενὸ φίλο ποὺ θὰ κάμη τοὺς γάμους του σὲ λίγες μέρες καὶ ποὺ γιὰ πολλοὺς λόγους, ποὺ θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα, θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἔχη κοντὰ στὴ νεαρὴ γυναῖκα του μιὰ νέα πιστή, ἀφωσιωμένη καὶ ἱκανὴ νὰ καταλάβη τὰ πάντα, ὅπως εἶσαι σύ. Μπορῶ νὰ σὲ συστήσω σ' αὐτὸ τὸ φίλο μου, ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὲ δεχτῆ μὲ μεγάλη χαρά. Τί λὲς γι' αὐτό;... Ἀπάντησέ μου...

— Σαντρῖγκο, εἶπε ἡ νέα, ἦρθα γιὰ νὰ σὲ σώσω.

— Νὰ μὲ σώσης;... Κι' ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ τὸ Ρολάνδο Κανδιάνο.

Ὁ Σαντρῖγκο βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά της. Τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν πιὰ εἰρωνικὸ ὅπως πρωτήτερα. Ἐξέφραζε μόνον μῖσος καὶ ὀργή.

— Πάλι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! φώναξε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ μὲ ταπείνωσε καὶ ποὺ πλήγωσε ἀθεράπευτα τὸν ἐγωϊσμό μου!.. Τὸν μισῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή! Ζουάνα, ἤσουνα πάντα καλὴ γιὰ μένα καὶ σοῦ ζητάω νὰ μὲ συχωρήσης γιατὶ δὲν σοῦ φέρθηκα πάντα ὅπως ἔπρεπε... Ἦρθες, εἶπες, στὴ Βενετία γιὰ νὰ μὲ προειδοποιήσης;... Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὅμορφο!... Γιατί, βέβαια, σὲ κακομεταχειρίστηκα στὸ Μέστρε. Εἶπες πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ κυνηγάει; Κατάρα! Θἄδινα δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ ζωή μου γιὰ νὰ βρεθοῦμε μόνοι, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, αὐτὸς κι' ἐγώ! Δὲν ξέρεις τί μοῦ ἔχει κάμει, Ζουάνα! Τὸ ὅτι εἶμαι ἀξιωματικὸς τῶν τοξοτῶν τῆς Βενετίας, τὸ ὅτι φορῶ αὐτὴ τὴ στολὴ ποὺ προκαλεῖ σ' ὅλους τὸ φόβο καὶ τὸ σεβασμό, τὸ ὅτι οἱ πόρτες τῆς βενετσιάνικης ἀριστοκρατίας εἶνε ὀλάνοιχτες μπροστά μου, τὸ ὅτι μερικὰ ὑψηλὰ πρόσωπα, ὅπως ὁ δόγης κι' ὁ ἐπίσκοπος δὲν ξέρουν πῶς νὰ μοῦ δείξουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους, ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, δὲν μὲ ἔκαμαν νὰ ξεχάσω τὴ χαρὰ τῆς ἐλεύθερης ζωῆς στὸ βουνό. Μ' ἔδιωξαν ἀπὸ ἐκεῖ, Ζουάνα! Μ' ἔδιωξαν σὰν ὑπηρέτη, ἐμένα ποὺ ἤμουν ὁ βασιληᾶς τοῦ βουνοῦ! Ἕνας ἄνθρωπος μὲ νίκησε καὶ μ' ἔκανε νὰ φωνάξω ἀπὸ πόνο καὶ νὰ κλάψω ἀπὸ λύπη μπροστὰ στοὺς συντρόφους μου. Ἔφυγα ντροπιασμένος. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ δάκρυα ἔπεσαν σὰν σταγόνες χολῆς πάνω στὴν καρδιά μου... Ὥστε, λοιπόν, ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο ἔρχεται γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ; Σ' εὐχαριστῶ, μικρὴ Ζουάνα, ποὺ ἦρθες νὰ μὲ εἰδοποιήσης γι' αὐτό. Τὸν ἄθλιο! Θὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἔμαθες τὶς προθέσεις του;... Ξέρεις ποῦ κρύβεται;... Μὴν φοβᾶσαι γιὰ μένα, Ζουάνα... Πές μου ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ καὶ σὲ μιὰ ὥρα ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο δὲν θὰ ὑπάρχη πιὰ ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς.

— Σαντρῖγκο, εἶπε μὲ ἤρεμη φωνὴ ἡ Ζουάνα, δὲν θὰ σκοτώσης τὸν Ρολάνδο Κανδιάνο.

— Δὲν θὰ τὸν σκοτώσω;

— Ὄχι.

— Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίση;

— Ἐγώ.

— Εἶσαι τρελλή;

— Κύτταξέ με, τοῦ εἶπε μὲ τὴν ἴδια ἠρεμία. Σοῦ φαίνομαι γιὰ τρελλή;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, ἀπάντησε ὁ Σαντρῖγκο. Μοῦ λὲς ὅτι θέλεις νὰ μὲ σώσης ἀπὸ τὸ Ρολάνδο Κανδιάνο καὶ ταυτόχρονα θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσης νὰ τὸν χτυπήσω.

— Ὅ,τι εἶπα, εἶναι σωστό, Σαντρῖγκο. Ἄκουσέ με καὶ προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης. Ἂν ὁ Ρολάνδος σὲ χτυπήση, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου. Μὰ καὶ σύ, προτοῦ σηκώσης τὸ χέρι σου γιὰ νὰ τὸν χτυπήσης, θὰ πρέπη νὰ σκοτώσης ἐμένα.

Ὁ Σαντρῖγκο ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ σαλάτα; ρώτησε. Θέλεις καὶ δὲν θέλεις... Ἐξήγησέ μου τί θέλεις νὰ πῆς, μὰ τοὺς Σατανάδες ὅλους!

— Δὲν θέλω οὔτ' ἐσὺ νὰ πεθάνης, οὔτε αὐτός. Συχώρεσέ με, Σαντρῖγκο, γιατὶ σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια. Δὲν μπορεῖς, λοιπόν, νὰ νοιώσης τὴν ταραχή μου;

— Δὲν θέλεις νὰ πεθάνη κι' ὅμως ἰσχυρίζεσαι πὼς ἦρθες γιὰ νὰ μὲ σώσης; φώναξε ὁ Σαντρῖγκο. Δὲν ἄκουσες, λοιπόν, τί σοῦ εἶπα; Μισῶ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο! Τὸν μισῶ τόσο πολύ, ποὺ ὅσο ζῆ, δὲν θὰ ὑπάρχη ἡσυχία γιὰ μένα. Ἆ! Ἂς μποροῦσα νὰ τὸν βρῶ, ἔστω καὶ μιὰ φορά, στὸ δρόμο μου!

Ἔβγαλε τὸ ἐγχειρίδιό του καί, μὲ μιὰ μανιασμένη κίνησι, τὸ ἔχωσε μέσα στὸ ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ ποὺ βρισκόταν πλάϊ του.

Ἀλλὰ σκέφτηκε ἀμέσως πώς, ἂν τράμαζε τὴ Ζουάνα, δὲν θὰ κατάφερνε νὰ μάθη τίποτε ἀπ' αὐτήν.

Προσπάθησε τότε νὰ φανῆ ἤρεμος κι' ἀφοῦ ἔκαμε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, ξαναγύρισε κοντά της.

— Ἂς δοῦμε, εἶπε. Ἀφοῦ δὲν θέλεις ν' ἀγγίξω τὸ Ρολάνδο, πῶς νομίζεις πὼς θὰ μπορέσης νὰ μὲ σώσης ἀπ' αὐτόν;

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, Σαντρῖγκο, ἀπάντησε ἡ νέα. Ἡ Βενετία ἀνήκει στὸ Ρολάνδο Κανδιάνο. Εἶναι τὸ πεδίο ὅπου θὰ δώση τὴ μάχη του. Δὲν ξέρεις, δὲν μπορεῖς νὰ ξέρης τί ὑπέφερε. Τὸ ξέρω, ὅμως, ἐγώ! Καὶ ξέρω πόσο δίκαιος εἶναι ὁ ἀγώνας του. Μάθε, λοιπόν, πὼς θὰ περάση πάνω ἀπὸ τὴ Βενετία σὰν τὸ σίφουνα ποὺ ἐρημώνει τὶς πεδιάδες, ξερριζώνει τὰ δέντρα κι' ἀναποδογυρίζει τὰ σπίτια. Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ βρεθῆ στὸ δρόμο του!... Γιατί θὰ πᾶς νὰ βρεθῆς μπροστά του, Σαντρῖγκο;... Φῦγε!... Ξέρω πὼς δὲν θὰ σὲ καταδιώξη... Ξέρω πὼς δὲν θὰ σὲ χτυπήση ἂν δὲν σταθῆς σὰν ἐμπόδιο μπροστά του...

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω! εἶπε περιγελαστικὰ ὁ ἀξιωματικὸς τῶν τοξοτῶν.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Σαντρῖγκο;

— Ὅτι ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο σ' ἔστειλε σὲ μένα. Μὲ φοβᾶται, λοιπόν, τόσο πολύ;

— Κάνεις λάθος, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ἡ Ζουάνα. Ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο δὲν μοῦ μίλησε γιὰ σένα. Ἐγὼ τοῦ μίλησα. Καὶ διάβασα στὰ μάτια του, ὅτι δὲν θὰ σοῦ κάμη κακό, ἀπὸ ἀγάπη σὲ μένα, ἂν ἀποτραβηχτῆς ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης.

— Ἐννοεῖς νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Βενετία;

Ἡ Ζουάνα ἕνωσε τὰ χέρια της.

— Ναί, ἀπάντησε. Ἂς φύγουμε μαζί, Σαντρῖγκο... Θέλεις;... Θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου μοῦ πῆς. Θὰ σὲ ὑπηρετῶ. Θὰ εἶμαι γιὰ σένα ἡ σκλάβα σου ἢ ἡ ἀδελφή σου... Θὰ εἶμαι ὅ,τι θελήσης...

Τὸ τρομερὸ γέλιο τοῦ Σαντρῖγκο ἀντήχησε ἄλλη μιὰ φορά.

— Ἦρθες στὴ Βενετία γιὰ νὰ μοῦ κάμης αὐτὴ τὴν πρότασι; ρώτησε.

— Ναί.

— Ἄκουσε, λοιπόν, δὲν μπορῶ! Μὲ κρατάει κάτι ἐδῶ...

— Τὸ μῖσος σου;... Ὤ! Ἂν ἤξερες πόσο καλὸς εἶναι ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο!

— Πᾶψε! φώναξε. Ἂν ἤξερα περισσότερο αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, θὰ τὸν μισοῦσα ἀκόμη πιὸ πολύ... Ἀλλὰ δὲν μὲ κρατάει ἐδῶ τὸ μῖσος, μικρὴ Ζουάνα...

— Τί τότε;

— Ἡ ἀγάπη...

Ἔχασε ἀμέσως τὸ χρῶμα της καὶ τὸν κύτταξε σαστισμένη.

— Ναί, συνέχισε ὁ Σαντρῖγκο, θέλοντας νὰ συντρίψη αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἀγαπῶ καὶ μοῦ ἀνταποδίδουν τὴν ἀγάπη μου... Τὸ Σάββατο, ὁ ὑπολοχαγὸς Σαντρῖγκο θὰ κάμη τοὺς γάμους του στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μπροστὰ σ' ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τῆς Βενετίας, ποὺ θὰ συγκεντρωθῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν ὄμορφη τελετή... Σὲ βλέπω νὰ παραξενεύεσαι... Κι' ὅμως τὰ πράγματα θὰ γίνουν ὅπως σοῦ τὰ λέω. Ἂν θέλης τώρα νὰ μάθης τὸ ὄνομα τῆς μνηστῆς μου, θὰ σοῦ τὸ πῶ, γιατὶ δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ σοῦ τὸ κρύψω: Ἡ μνηστή μου εἶναι ἡ μικρὴ Μπιάνκα!...

Ἡ Ζουάνα πού, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, στεκόταν ὄρθια, σωριάστηκε σ' ἕνα ξύλινο σκαμνάκι ποὺ βρέθηκε κοντά της.

— Ὅπως βλέπεις, πρόσθεσε ψυχρὰ ὁ Σαντρῖγκο, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Βενετία αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς μεγάλης εὐτυχίας μου... Ἔλα, μικρὴ Ζουάνα, νύχτωσε καὶ πρέπει νὰ φύγης, γιατί, ἀργότερα, δὲν θὰ εἶσαι ἀσφαλισμένη στοὺς δρόμους... Ἐλπίζω πὼς θὰ ξανάρθης νὰ μὲ ἰδῆς... Μὲ τὴν ἴδια χαρά, θὰ σὲ βλέπω καὶ στὸ μέγαρο ποὺ θὰ ἐγκατασταθοῦμε μαζὶ μὲ τὴν Μπιάνκα...

Ἐνῶ τῆς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, σκεφτόταν μήπως θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ σκοτώση τὴ Ζουάνα ἢ νὰ τὴν κρατήση αἰχμάλωτη, γιὰ νὰ μὴ μπορέση νὰ βρῆ τὸ Ρολάνδο. Ἀλλὰ νόμισε πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τὴν ἀφίση νὰ φύγη, γιὰ νὰ μπορέση νὰ μάθη τὸ ἀληθινὸ κρησφύγετο τοῦ Ρολάνδου. Γιατὶ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὸς τοῦ τὴν εἶχε στείλει.

Ἡ Ζουάνα φαινόταν τώρα σὰν ἀπολιθωμένη. Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Σαντρῖγκο εἶχαν κάμει τὸ ὑπέροχο ὄνειρό της νὰ σωριαστῆ σ' ἐρείπια. Ὡς τότε, διατηροῦσε κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα πὼς θὰ κατάφερνε νὰ τὸν ξανακερδίση. Ἀλλὰ τώρα ὅλα εἶχαν τελειώσει.

Σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε μὲ κόπο πρὸς τὴν πόρτα.

— Νὰ ξαναρθῆς, τῆς φώναξε ὁ Σαντρῖγκο.

Ψιθύρισε μερικὲς ἀκατάληπτες λέξεις κι' ἔπειτα βγῆκε, μὲ τὸ κορμί της λυγισμένο στὰ δύο. Θἄλεγες πώς, ξαφνικά, εἶχε γεράσει.

Μόλις τὴν ἄκουσε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα, ὁ Σαντρῖγκο κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθῆ ἀπὸ μακρυά. Τὴν εἶδε σὲ λίγο νὰ μπαίνη σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς στενοὺς δρόμους ποὺ σχηματίζουν σὰν ἕνα λαβύρινθο γύρω στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν τοξοτῶν σημείωσε καλὰ αὐτὸ τὸ σπίτι κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅμως, ξαναγύρισε μαζὶ μ' ἕναν μυστικὸ ἀστυνομικό.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μάθης σὲ ποιὸ δωμάτιο μένει, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ τὴν ζητήσουμε ὁποια ὥρα θελήσουμε, χωρὶς νὰ κάμουμε λάθος στὴν πόρτα.

— Δὲν εἶναι δύσκολο, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός.

— Καλά, εἶπε ὁ Σαντρῖγκο. Θὰ μείνης ἐδῶ ὡς ποὺ νὰ στείλω κάποιον ἄλλον γιὰ νὰ σ' ἀντικαταστήση. Ἂν βγῆ, θὰ τὴν ἀκολουθήσης. Ἂν ἔρθη κάποιος νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, θὰ φροντίσης νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἀμέσως.

— Νὰ μείνετε ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Οἱ διαταγὲς τῆς ἐξοχότητός σας θὰ ἐκτελεσθοῦν κατὰ γράμμα.

Ἡ γιορτὴ τῆς Ἰμπέρια

Ἐνῶ ἡ Ζουάνα ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιό της, ὁ Σαντρῖγκο εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι του, ὅπου ἄρχισε νὰ ντύνεται μὲ μεγάλη προσοχή.

Τοῦ εἶχαν φέρε μιὰ ἐπίσημη στολή, ποὺ θὰ τὴν φοροῦσε γιὰ πρώτη φορά. Ἡ στολὴ αὐτὴ ἦταν καταστόλιστη μὲ χρυσάφια. Ντυμένη μὲ χρυσάφι ἦταν ἐπίσης ἡ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου του, ποὺ κρεμόταν μὲ μιὰ χρυσὴ ἁλυσιδίτσα ἀπὸ τὴ ζώνη του.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴν τουαλέττα του, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Ποιός, λοιπόν, θὰ μποροῦσε ν' ἀναγνωρίση σὲ μένα τὸ ληστὴ Σαντρῖγκο; ψιθύρισε. Κανεὶς βέβαια. Οὔτε οἱ παληοὶ σύντροφοί μου στὸ βουνό.

Τὸ μυαλό του πῆγε, ξαφνικά, στὴ Ζουάνα.

— Τὴν καϋμένη τὴ Ζουάνα! εἶπε. Χάρις σ' αὐτήν, θὰ ξαναβρῶ ἐκεῖνον ποὺ μοὔκλεψε τὸ βασίλειο τοῦ βουνοῦ. Καὶ τότε θὰ λογαριαστοῦμε! Ἐμπρός, Ζουάνα, πήγαινε νὰ βρῆς τὸ Ρολάνδο Κανδιάνο, τὸν προστάτη σου. Πήγαινε νὰ μᾶς δείξης τὸ δρόμο...

Ξανακύτταξε τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέφτη καὶ χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Ἡ κατάχτησι ποὺ θὰ ἐπιχειρήσω ἀπόψε, εἶναι πιὸ εὔκολη.

Σ' αὐτό, ὅμως, ἔκανε μεγάλο λάθος. Ἦταν, πραγματικά, πιὸ εὔκολο νὰ σκοτώση τὸ Ρολάνδο Κανδιάνο, παρὰ νὰ καταχτήση τὴν καρδιὰ τῆς μικρῆς Μπιάνκας. Γιατὶ αὐτὴ τὴν κατάχτησι εἶχε στὸ μυαλό του.

Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶχε μιλήσει μὲ τὸν Βέμπο στὸ σπίτι του. Καὶ ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς ὁ γάμος θὰ γινόταν τὸ Σάββατο, στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ἦταν τώρα τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης.

Ἡ Ἰμπέρια ἔδινε μιὰ μεγαλόπρεπη γιορτὴ στὸ μέγαρό της κι' εἶχε προσκαλέσει ὅλους τοὺς φίλους της. Σ' αὐτὴ τὴ γιορτή, θὰ ἀναγγέλλονταν ἐπίσημα οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Σαντρῖγκο μὲ τὴν Μπιάνκα.

Τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον συγκέντρωνε τώρα ὁ Σαντρῖγκο, ποὺ ὅλοι ἄκουγαν νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἤξερε.

Δυὸ ἄλλοι ἄνθρωποι ἑτοιμάζονταν ἐπίσης νὰ πᾶνε σ' αὐτὴ τὴ γιορτή, μ' ὅλο ποὺ κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε προσκαλέσει: ὁ Ρολάνδος κι' ὁ Σκαλαμπρῖνο.

Ἔκαναν τώρα κι' οἱ δυὸ τὴν τουαλέττα τους στὸ σπίτι τῆς νήσου τοῦ Ὀλιβόλο.

Ὁ Ρολάνδος εἶχε φορέσει ἕνα κοστοῦμι ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τὴ βραδυὰ ποὺ γλύτωσε τὴν Ἰμπέρια ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς στὴν προκυμαία τοῦ Ὀλιβόλο. Ἀπὸ περιφρόνησι πρὸς τὸν κίνδυνο ἢ ἴσως γιατὶ αὐτὸ ἐξυπηρετοῦσε καλύτερα τὰ σχέδιά του, δὲν εἶχε κάμει τὸ παραμικρὸ μακιγιὰζ στὸ πρόσωπό του. Φόρεσε μόνο μιὰ μάσκα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

Στὴ Βενετία ἡ μάσκα ὄχι μόνον ἐπιτρεπόταν, ἀλλ' ἦταν ἕνα ἀναπόσπαστο μέρος τῆς τουαλέττας. Καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη, οἱ ὡραῖες Βενετσιάνες φοροῦσαν μιὰ μάσκα γιὰ νὰ προφυλάξουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὶς καυστικὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἢ ἀπὸ τὸν ἀέρα. Σὲ πολλὲς γιορτὲς ἐπίσης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, φοροῦσαν μάσκες στὸ πρόσωπο, εἴτε γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθοῦν, εἴτε ἀκόμη ἀπὸ τὸ πάθος αὐτὸ τοῦ μυστηρίου ποὺ χαρακτήριζε τοὺς Βενετσιάνους.

Ὁ Ρολάνδος, κρύβοντας κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τὸ πρόσωπό του, δὲν φοβόταν, λοιπόν, πὼς θὰ προκαλοῦσε ἔκπληξι σὲ κανένα.

Ἡ γιορτὴ θὰ ἄρχιζε στὶς δέκα καὶ δὲν θὰ τέλειωνε πρὶν ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, δὲν γινόταν λόγος παρὰ γι' αὐτὴν στὴν Βενετία κι' οἱ προσκαλεσμένοι ὑπερηφανεύονταν γιατὶ εἶχαν τιμηθῆ μὲ τὴν πρόσκλησι τῆς ἑταίρας.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρολάνδος τέλειωσε τὴν τουαλέττα του, ἡ ὥρα ἦταν ἐντεκάμιση. Ἡ γιορτὴ βρισκόταν, λοιπόν, σ' ὅλη τὴν ἀκμή της.

Προτοῦ, ὅμως, ξεκινήση γιὰ τὸ μέγαρο τῆς ἑταίρας, κατέβηκε στὸ μεγάλο δωμάτιο τοῦ ἰσογείου, ὅπου, τὸ προηγούμενο βράδυ, ὁ Σκαλαμπρῖνο εἶχε ὁδηγήσει μπροστά του τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, Γκουΐντο Τζενάρο.

Μέσα στὸ δωμάτιο αὐτό, ἦταν μαζεμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι.

Ἂν ὁ Τζενάρο βρισκόταν ἐκεῖ, θ' ἀναγνώριζε χωρὶς δυσκολία τοὺς δικαστάς του τῆς προηγούμενης βραδυᾶς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ πρὶν τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες, γιατὶ ὁ Ρολάνδος, μπαίνοντας, περιωρίσθηκε νὰ τοὺς ρωτήση:

— Οἱ ἄνθρωποί μας εἶναι ἕτοιμοι;

— Θὰ βρίσκωνται στὶς θέσεις τους στὶς δύο ἀκριβῶς, ἀπάντησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς.

— Καλά. Στὶς δυόμιση ἀκριβῶς, θὰ βγῶ ἀπὸ τὸ μέγαρο. Ὡς τότε, δὲν θὰ κάμετε τίποτε. Ἄν, ὅμως, δὲν ἔχω βγῆ ὡς τὶς δυόμιση, θ' ἀρχίση ἀμέσως ἡ ἐπίθεσι.

Οἱ ἀρχηγοὶ σηκώθηκαν, χαιρέτησαν σοβαροὶ τὸ Ρολάνδο καὶ βγῆκαν ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Θὰ πετύχουμε, ἀφέντη; ρώτησε τότε ὁ Σκαλαμπρῖνο ποὺ εἶχε σταθῆ σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

Ὁ Ρολάνδος χαμογέλασε.

— Πρέπει νὰ ἡρεμήσης τὴν πατρική σου καρδιά, τοῦ ἀπάντησε. Διακόσιοι ἄνθρωποι δὲν θὰ μπορέσουνε νὰ πάρουνε μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἕνα μέγαρο;

— Ἔχετε δίκηο, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Σκαλαμπρῖνο. Συχωρέστε με... Εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία... Κι' ὡστόσο, τρέμω μήπως ἡ Μπιάνκα μου πάθη κανένα κακό...

— Ἀπόψε στὶς ὀκτώ, ἡ Μπιάνκα βρισκόταν μέσα στὸ διαμέρισμά της, εἶπε ὁ Ρολάνδος. Βεβαιώθηκα γι' αὐτό...

Ὁ Σκαλαμπρῖνο σώπασε μερικὲς στιγμές. Καί, ξαφνικά, εἶπε:

— Ἀφέντη, ὡρίσατε στὸν καθένα τὸ ρόλο του. Μόνο σὲ μένα δὲν ἀναθέσατε τίποτα. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Θὰ πᾶς νὰ περιμένης στὴν προκυμαία, μπροστὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Ἰμπέρια. Καὶ θὰ περιμένης ἐκεῖ ὡς τὴν ὥρα ποὺ εἴπαμε.

— Γιατί δὲν θὰ κάνω τίποτα; ξαναρώτησε ὁ Σκαλαμπρῖνο.

Ὁ Ρολάνδος ἔβαλε τὸ χέρι πάνω στὸν ὦμο του.

— Γιατί εἶσαι πατέρας, ἀπάντησε. Στὴν κρίσιμη στιγμή, μπορεῖ νὰ χάσης τὴν ψυχραιμία σου καὶ τὸ χέρι σου νὰ μὴν εἶναι σταθερὸ ὅσο πρέπει. Ἔτσι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταστρέψης τὰ πάντα. Μὴν ἀνησυχῆς, ἄλλωστε. Οἱ συνθῆκες εἶναι σήμερα πιὸ εὐνοϊκὲς ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά.

Ὁ Σκαλαμπρῖνο ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Ἀφέντη, ἔχετε πάντοτε δίκηο, ἀπάντησε. Κι' ἐγὼ τὸ καταλαβαίνω πὼς ἀπόψε δὲν εἶμαι ὅσο πρέπει ψύχραιμος. Ἀπὸ τὴ βία μου μπορεῖ, στ' ἀλήθεια, νὰ κάμω κακό.

— Θὰ περιμένης ὡς τὶς δυόμιση. Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάλληλη ὥρα.

— Θὰ περιμένω, ἀφέντη.

Ὁ Ρολάνδος ἔφυγε ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Σκαλαμπρῖνο. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, δηλαδὴ λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, πηδοῦσε ἀπὸ μιὰ γόνδολα μπροστὰ στὸ κατάφωτο μέγαρο τῆς Ἰμπέρια.

Τὰ σχέδια τῆς Ζουάνας

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ Ζουάνα.

Ἡ σκέψι, ὅτι ὁ Σαντρῖγκο θἄπαιρνε γυναῖκα του τὴν Μπιάνκα, τὴν εἶχε συντρίψει.

Ἦταν κάτι τὸ ἀναπάντεχο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ὑπολογίσει καὶ ποὺ τὸ μυαλό της δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρέση.

Ἀλλὰ τὸ γάμο αὐτὸ τῆς τὸν εἶχε ἀναγγείλει ὁ ἴδιος ὁ Σαντρῖγκο. Δὲν τῆς ἐπιτρεπόταν, λοιπόν, ν' ἀμφιβάλλη.

Ὅπως εἴδαμε, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἔνοιωθε στὴν καρδιά της ἕνα ἀπέραντο κενὸ κι' ἡ ζωή της ἦταν πιὰ χωρὶς νόημα. Γιατί, λοιπόν, νὰ ζῆ; Δὲν ἦταν καλύτερο νὰ τελειώνη μιὰ καὶ καλή;... Τὸ κανάλι ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ὁ θάνατος θὰ τὴν γλύτωνε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα. Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

ΗΘΕΛΕ ΓΟΥΝΑ

— *Ἔλα, Κώστα, πήδα μέσα! Κανένας δὲν θὰ τὸ καταλάβη, ἂν λείψη μιὰ λεοπάρδαλις!...*

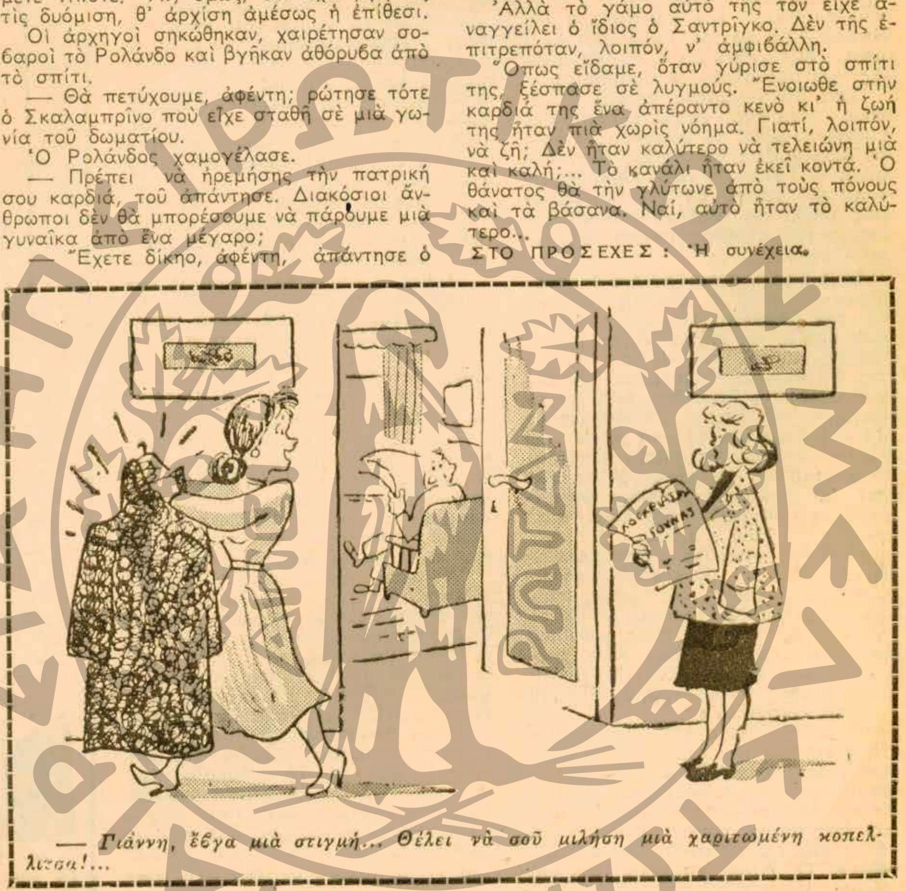

— *Γιάννη, ἔλα μιὰ στιγμή... Θέλει νὰ σοῦ μιλήση μιὰ χαριτωμένη κοπελίτσα!...*

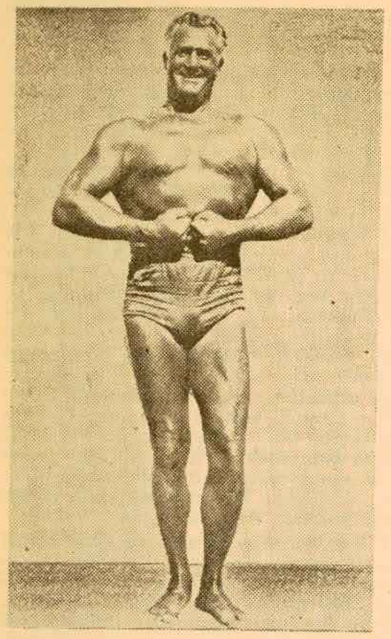

'Ο 'Ιταλοαμερικανὸς Τσὰρλ "Ατλας, ὅπως εἶναι σήμερα σὲ ἡλικία 60 χρόνων.

Ο ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΠΤΥΓΜΕΝΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἶναι 60 χρονῶν καὶ κερδίζει 1.000.000 δολλάρια

Στὰ 60 χρόνια του, ὁ 'Ιταλοαμερικανὸς Τσὰρλ "Ατλας, διατηρεῖ ἀκόμη ἕνα ἐπίζηλο τίτλο ποὺ κέρδισε πρὸ 30ετίας: 'Εξακολουθεῖ δηλαδὴ νὰ εἶναι ὁ «τελειότερα ἀνεπτυγμένος ἄντρας τοῦ κόσμου».

"Εχει ἕνα τέλειο ἀθλητικὸ σῶμα, μὲ τὶς ἑξῆς διαστάσεις: Βάρος 81 κιλά, περιφέρεια μέσης 82 ½ πόντοι, στήθους (σὲ εἰσπνοὴ) 1,20, λαιμοῦ 42,5 πόντοι, μπράτσων 42,5 μηρῶν 60, ἀνάστημα 1,75. Οἱ μυῶνες του προκαλοῦν τὸ θαυμασμό.

Στὰ 30 τελευταῖα χρόνια, διάφορα περιοδικά, ἔχουν δημοσιεύσει ἐπανειλημμένως τὴ φωτογραφία του, σὲ διαφημίσεις τονωτικῶν, κλπ. Φυσικά, ὁ Τσὰρλ "Ατλας καλοπληρώνεται γι' αὐτές. Τὰ μεγαλύτερα ὅμως ἔσοδά του, προέρχονται ἀπὸ τὴ «σχολὴ δι' ἀλληλογραφίας», ποὺ ἔχει ἱδρύσει.

Εἶχε ὥς τώρα περὶ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο μαθητὰς σ' ὅλη τὴν 'Αμερική, τὴν 'Αγγλία, τὶς 'Ινδίες, τὴν Αὐστραλία, τὴ Νότιο 'Αμερική, τὶς νήσους Χαβάϊ, τὴ Νότιο 'Αφρική, τὶς Φιλιππίνες. Κάθε μῆνα δέ, ἐγγράφονται τὸ λιγώτερο 6.000 καινούργιοι, πρόθυμοι νὰ πληρώσουν 30 δολλάρια γιὰ ὅλη τὴ σειρὰ τῶν μαθημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐλπίζουν ν' ἀποκτήσουν κι' αὐτοὶ ἀθλητικοὺς μῦς. 'Ο συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῆς σχολῆς δὲν εἶναι ποτὲ μικρότερος ἀπὸ 18.000.

Πενῆντα ὑπάλληλοι ἀπασχολοῦνται καθημερινῶς μὲ τὴν ἀλληλογραφία, στὰ γραφεῖα τῆς σχολῆς, στὴν 23η 'Οδὸ τῆς Ν. 'Υόρκης. 'Ο Τσὰρλ "Ατλας μελετάει ὁ ἴδιος μεθοδικὰ κάθε ἀτομικὴ περίπτωσι, κάθε πρόβλημα ποὺ τοῦ παρουσιάζεται καὶ δίνει ὁδηγίες στοὺς γραμματεῖς του γιὰ τὶς ἀπαντήσεις.

Κάποτε, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Μαχάτμα Γκάντι, τὸν ἀείμνηστο πνευματικὸ ἀρχηγὸ τῶν 'Ινδῶν, ποὺ τοῦ ἔγραφε: «"Ακουσα γιὰ τὸ θαυμάσιο ἔργο σας καὶ θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἂν ὑπάρχη κανεὶς τρόπος ν' ἀποκτήσω κι' ἐγὼ ἀνεπτυγμένους μυῶνες». 'Ο "Ατλας ἐπινόησε τότε μιὰ ἰδικὴ σειρὰ ἀσκήσεων καὶ τοῦ ἔστειλε τὴ λεπτομερῆ περιγραφή τους, χωρὶς μάλιστα νὰ ζητήση πληρωμή. 'Αργότερα, ὁ Γκάντι διέψευσε πὼς τοῦ εἶχε ζητήσει τὴ βοήθειά του γιὰ ν' ἀναπτύξη τὸ σῶμα του. Τὸ γράμμα του ὅμως διατηρεῖται ἀκόμη στὴ σχολή.

'Ολόκληρη ἡ σειρὰ τῶν μαθημάτων τοῦ Τσὰρλ "Ατλας διαρκεῖ 3 μῆνες, στηρίζεται δὲ σὲ μιὰ δική του θεωρία, μ' ἀσκήσεις διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἄρσεις βαρῶν κλπ.

"Ας πάρουμε ὡς παράδειγμα αὐτὴν ποὺ προορίζεται γιὰ ν' ἀποκτήση κανεὶς τεράστιο στῆθος: Βάζετε δυὸ καρέκλες πλάϊ-πλάϊ, σ' ἀπόστασι 45 πόντων περίπου μεταξύ τους. 'Ακουμπᾶτε τὶς παλάμες σας σ' αὐτές. "Υστερα, πατῶντας χάμω μ' ὁλόκληρο τὸ πέλμα, γέρνετε τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀνάμεσα στὶς καρέκλες, ὡσότου τὸ στῆθος σας ἀγγίξη τὸ πάτωμα, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κοντά. 'Ανασηκώνεσθε κατόπιν ἀργά, εἰσπνέετε καὶ ξανασκύβετε ἐκπνέοντας. Σκύβοντας, λυγίζετε τοὺς ἀγκῶνες, κι' ὅταν ἀνασηκώνεσθε, τοὺς τεντώνετε. Συνεχίζετε τὴν ἴδια ἄσκησι, ὥσπου νὰ νοιώσετε μιὰ ἐλαφρὰ κούρασι.

Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Τσὰρλ "Ατλας εἶναι "Αντζελο Σιτσιλιάνο. Γεννήθηκε στὴν Καλαβρία τῆς 'Ιταλίας. "Εφτασε δὲ στὴν 'Αμερική, μὲ τοὺς γονεῖς του, σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν.

Στὰ πρῶτα ἐφηβικά του χρόνια, ἦταν ἀδύνατος, λεπτοκαμωμένος. Ζύγιζε μόλις 46 κιλά. Κι' ὑπέφερε γιατὶ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς του τὸν περίπαιζαν καὶ τὸν ξυλοκοποῦσαν, δίχως νὰ μπορῆ νὰ τοὺς ἀνταποδώση τὰ ἴσα. Προσπάθησε ν' ἀποκτήση δυνατὰ μπράτσα, μὲ τὴ γυμναστικὴ καὶ σηκώνοντας βάρη. Τοῦ κάκου ὅμως.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ εἶχε πάει στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο, εἶδε ἕνα λιοντάρι νὰ σηκώνεται, νὰ τεντώνεται καὶ νὰ χασμουριέται. Θαύμασε τοὺς μῦς του κι εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς τοὺς διατηροῦσε δυνατούς, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ γυμνάζεται μὲ ἀλτῆρες... Παρακολούθησε τὶς κινήσεις του, κι' ὅταν γύρισε σπίτι του, προσπάθησε νὰ τὶς μιμηθῆ.

"Ετσι, δημιούργησε σιγὰ-σιγὰ τὸ δικό του σύστημα γυμναστικῆς. Καί, στὰ 19 του χρόνια, κανεὶς συνομήλικός του δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ τὰ βάλη μαζί του...

Βλέποντας ἕνα ξύλινο ἄγαλμα τοῦ "Ατλαντος, ποὺ στόλιζε κάποιο ξενοδοχεῖο, ἀποφάσισε νὰ πάρη αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο.

"Οταν τελείωσε τὸ γυμνάσιο, ἐμφανιζόταν ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα ὡς «φαινόμενο» σὲ λαϊκὰ πανηγύρια, λυγίζοντας πέταλα ἀλόγων καὶ σκίζοντας στὴ μέση τηλεφωνικοὺς καταλόγους. "Επειτα βρῆκε μιὰ ἐπικερδέστερη δουλειά: Ποζάριζε δηλαδὴ γιὰ γλύπτες.

Τὸ 1921, ἔλαβε μέρος στὸ διαγωνισμὸ ποὺ εἶχε προκηρύξει ἕνα περιοδικὸ φυσικῆς ἀγωγῆς γιὰ τὸν «τελειότερα ἀνεπτυγμένο ἄντρα τοῦ κόσμου». Δὲν δυσκολεύθηκε δὲ νὰ κερδίση αὐτὸ τὸν τίτλο, ποὺ κανεὶς δὲν τοῦ τὸν διεξεδίκησε ἀπὸ τότε.

"Υστερα τὸν βοήθησαν μερικοὶ φίλοι νὰ ἱδρύση τὴ σχολή του, ἀπ' τὴν ὁποία κερδίζει σήμερα περὶ τὸ 1 ἑκατομμύριο δολλάρια τὸ χρόνο.

Νά κι' ἡ καθημερινὴ ζωή του: Σηκώνεται πρὶν ἀπὸ τὶς 7 καὶ γυμνάζεται συστηματικὰ ἐπὶ μιὰ ὥρα. Προγευματίζει μὲ γάλα καὶ χυμοὺς φρούτων. Περπατάει 8 - 10 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ διατηρῆ τὴ «φόρμα» του. Τὸ καλοκαῖρι, κολυμπάει αὐτὴ τὴν ἀπόστασι. Δὲν καπνίζει, δὲν πίνει καφέ, τσάϊ ἢ ἀλκοόλ. Τὰ μόνα δὲ σημάδια τῆς ἡλικίας του, εἶναι τὰ γκρίζα μαλλιά του κι' οἱ μικρὲς ρυτίδες στὶς γωνίες τῶν ματιῶν του.

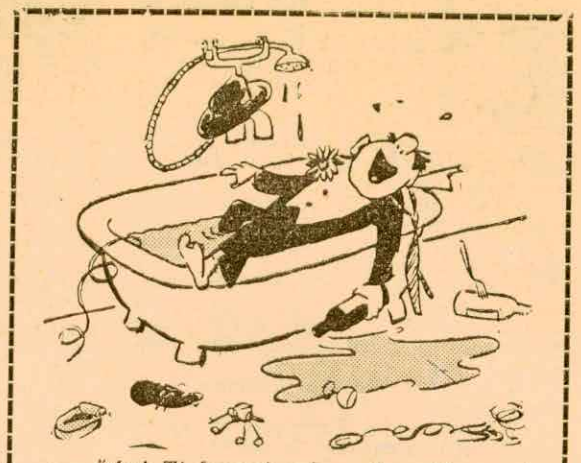

— "Αχ! Τί δροσερὸ ποὔναι τὸ κρεβάτι μου!...

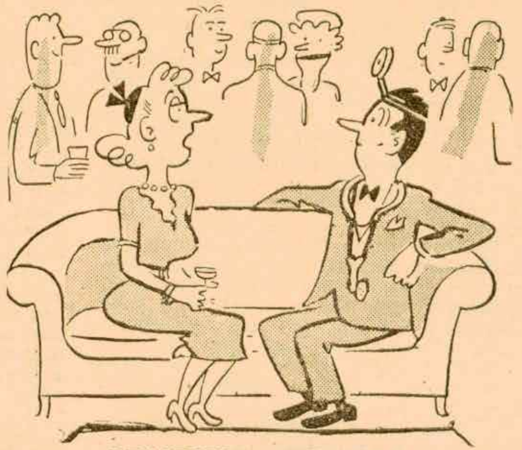

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΑΡΧΑΡΙΟΥ

— Πόσα χρόνια σπουδάζεις ἰατρική, Κωστάκη;

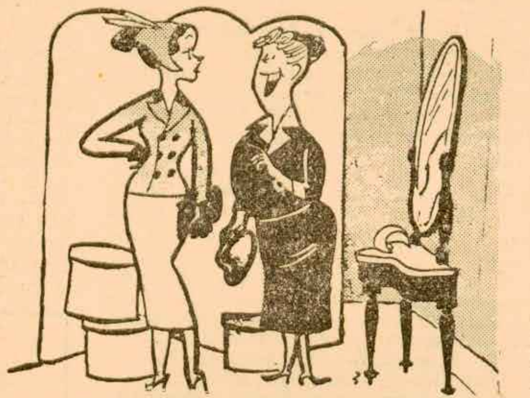

— Τὸ καπελλάκι αὐτὸ ἔχει κι' ἕνα ἄλλο προσόν: Φράζει τ' αὐτιὰ καὶ δὲν ἀκοῦμε τὴ γκρίνια τοῦ συζύγου...

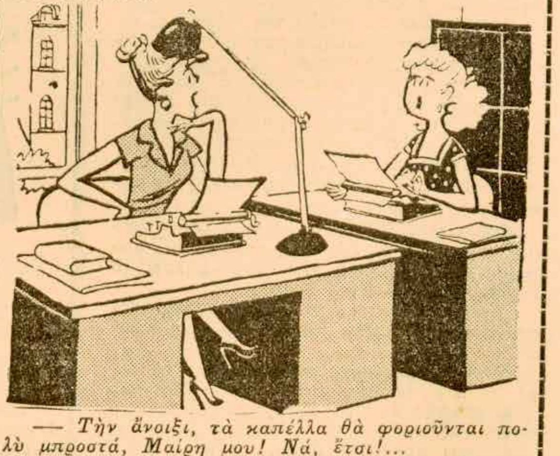

— Τὴν ἄνοιξι, τὰ καπέλλα θὰ φοριοῦνται πολὺ μπροστά, Μαίρη μου! Νά, ἔτσι!...

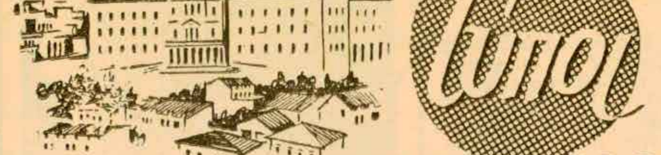

Τύποι ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μῆτρος ὁ Κρανιδιώτης

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ 'Ελληνοτουρκικοῦ πολέμου, ὅταν ἐμφανίσθηκε στὸ Ναυτικὸ ὡς δίοπος, ὁ Κρανιδιώτης Μῆτρος 'Ηλιοῦ.

'Ο Μῆτρος ὑπηρετοῦσε στὴ «Ναυκρατούσα». ῏Ηταν τρομερὰ ἀκάθαρτος, φαγᾶς καὶ τσιγκούνης. Μιλοῦσε κυρίως τ' 'Αρβανίτικα καὶ πιὸ λίγο τὰ 'Ελληνικά.

Πολλὲς φορές, δὲν τοῦ ἔφτανε ἡ μερίδα του καὶ συνέχιζε τρώγοντας τὶς μερίδες τῶν συναδέλφων του. Φρόντιζε δὲ πάντα νὰ διαλέγη τὸ καλύτερο κομμάτι ἀπὸ τὸ κρέας καὶ ἔπαιρνε πρῶτος τὸ φαΐ του γιὰ νὰ ἔχη πιὸ πολὺ πάχος. Κι' ἂν κανένας διαμαρτυρόταν, τοῦ ἀπαντοῦσε:

— "Ε, καὶ τί φωνάζεις; 'Ο καθένας μὲ τὴ σειρά του!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε στὸ πορτοφόλι του ἑκατὸν σαράντα πέντε δραχμές. Μὲ τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα βασάνιζε τὸ μυαλό του ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ ὥς τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ, τί μποροῦσε νὰ κάνη.

Δυὸ πειρασμοὶ τὸν τραβοῦσαν: 'Ο πρῶτος ἦταν νὰ κάνη μὲ τὶς ἑκατὸν σαράντα πέντε δραχμὲς ἕνα καινούργιο κοστοῦμι καὶ ν' ἀγοράση παπούτσια, καπέλλο κι' ἄλλα ψιλοπράγματα. Μ' αὐτὰ λογάριαζε νὰ παρουσιαστῆ στὸ Κρανίδι, ὅταν θ' ἀπολυόταν καὶ θὰ γινόταν εἰρήνη.

Μάλιστα, ἕνας συνάδελφός του, δίοπος, τὸν κορόϊδευε χονδρικά, διασκεδάζοντας κάθε βράδυ τὸ πλήρωμα. Παρίστανε κωμικώτατα τὴν ἐντύπωσι ποὺ θἄκανε ὁ Μῆτρος στὸ χωριό του μὲ τὸ καινούργιο του κοστοῦμι. Τὰ κοριτσόπουλα θὰ ἔβγαιναν στοὺς δρόμους, θὰ τοὔκαναν διαδήλωσι καὶ θὰ τοῦ φώναζαν:

— "Α! μισέρδε, μισέρδε... Καλῶς ὥρισες, Μῆτρο!

— Μισέου τσόβα! Καλῶς σᾶς βρήκαμε!

— Τσὲ ἰμπούκου γιά! Σὰ γιατρὸ μ' ὑτού! (δηλ. τί ὄμορφος ποὺ εἶσαι, σὰν γιατρὸς μοιάζεις!).

Οἱ ναῦτες ἔσκαζαν στὰ γέλια, γιατὶ ὁ ἴδιος ὁ δίοπος ἐμιμεῖτο τὴ φωνὴ τοῦ Μήτρου κι' ἀπαντοῦσε στὰ κορίτσια τοῦ Κρανιδιοῦ:

— Κὰν νικὶν ντιζέτε πές! ('Εκατὸ σαράντα πέντε δραχμὲς ἔχουνε!...).

'Ο ἄλλος πειρασμὸς ποὺ τραβοῦσε τὸν Μῆτρο, ἦταν ν' ἀγοράση μὲ τὶς ἑκατὸ σαράντα πέντε δραχμὲς μιὰ βάρκα. Εἶχε τέτοια ψύχωσι ποὺ ἔλεγε:

— Θὰ γίνω ὁ καλύτερος νοικοκύρης ἐγώ!

Καὶ πρόσθετε:

— Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω μὲ σαράντα δυὸ κουπιάααα!...

"Ετρωγε σὰν νἄχε ταινία. 'Εκτὸς ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τῶν συναδέλφων του τὸ συσσίτιο, ἔτρωγε καὶ δέκα τοὐλάχιστον αὐγὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ τὰ προμηθευόταν κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Μιὰ καὶ ὑπηρετοῦσε στὸ συσσίτιο τῶν διόπων, εἶχε καὶ τὰ κλειδιὰ τῆς ἀποθήκης. Καθημερινῶς, λοιπόν, περίσσευαν δυὸ ἢ τρεῖς κουραμάνες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἔδινε ἡ ὑπηρεσία. 'Ο Μῆτρος τὶς ἔπαιρνε καὶ τὶς ἔδινε σὲ κάτι χαμίνια, ποὺ τοῦ οἰκονόμαγαν αὐγά. "Οταν δὲ κανένας τοῦ ζητοῦσε κανένα αὐγό, ὁ Μῆτρος τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Συνηθισμένο σὲ εἶχε ὁ μπαμπᾶς σου στὸ χωριὸ νὰ σὲ ταΐζη ὅλο αὐγά·

Κἄποτε ὁ ὁπλονόμος ἔμαθε, ὅτι στὸ σάκκο ὁ Μῆτρος εἶχε κρύψει δώδεκα κουραμάνες, ποὺ λογάριαζε νὰ τὶς ἀλλάξη μὲ αὐγά.

— "Ελα δῶ, Μῆτρο, τοῦ εἶπε, νὰ πᾶς νὰ φέρης τὶς δώδεκα κουραμάνες, πρὶν πέσουν τὸ βράδυ οἱ κατσαρίδες καὶ μᾶς φᾶνε καὶ μᾶς.

— Κύριε ὁπλονόμε, ἀπάντησε ὁ Μῆτρος, δὲν ἔχω δώδεκα κουραμάνες. Δὲν ξέρω τίποτα.. Μόνο δώδεκα 'Αποστόλους ξέρω!...

Οἱ ἄλλοι ὅμως δὲν βάσταξαν καὶ τὸν ἄρχισαν στὶς κατραπακιές.

"Υστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ Μῆτρος ἄλλαξε τακτική.

— Μὰ πῶς θὰ δώσω τὶς κουραμάνες, ἀφοῦ θέλω νὰ τὶς φάω;

— "Ολες θὰ τὶς φᾶς, Μῆτρο;

— "Ολες! Θέλω νὰ τρρρώω!

— Δὲν μπορεῖς νὰ φᾶς τόσες κουραμάνες! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὁπλονόμος. Θέλεις νὰ τὶς πουλήσης κι' ὁ κανονισμὸς τὸ ἀπαγορεύει!...

Στὸ τέλος, ὁ Μῆτρος ἀναγκάστηκε ν' ἀνεβάση στὸ κατάστρωμα τὶς κουραμάνες, ἐνῶ τὸ πλήρωμα ἄρχισε τὸ γιουχάϊσμα.

— Βρὲ Μῆτρο, τί εἶναι αὐτά;... Μιά... δυό... τρεῖς...ἐφτά... ὁλόκληρη ἀποθήκη!

'Η «Ναυκρατούσα» ἦταν διπλαρωμένη σ' ἕνα ἀνθρακοφόρο. 'Η ἀνθράκευσι εἶχε τελειώσει καὶ οἱ ἐργάτες πῆγαν καὶ κάθησαν μπρὸς στὴν κουπαστή, καθὼς μυρίστηκαν τὸ κελεποῦρι.

'Ο ὁπλονόμος, λοιπόν, ζήτησε νὰ πάρη τὶς κουραμάνες καὶ νὰ τὶς πετάξη στοὺς ἐργάτες.

'Ο Μῆτρος, ὅμως, τὶς φορτώθηκε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὶς ρίξη ὁ ἴδιος.

Μὲ τὴν πρόφασι, λοιπόν, ὅτι θὰ σκύψη νὰ δώση τὰ ψωμιά, ἔκανε τάχα πὼς γλύστρησε κι' ἄφησε νὰ πέσουν ὅλα τὰ ψωμιὰ στὴ θάλασσα.

"Ολο τότε τὸ πλήρωμα, χύμηξε ἀπάνω του καὶ δίνοντάς του κατραπακιές, τοῦ φώναξε:

— Βρὲ Μῆτρο, τί ἔκανες, θεοπάλαβε;...

— 'Αμ' τί! Θἄδινα τὰ δώδεκα καρβέλια νὰ τὰ φᾶνε αὐτοὶ οἱ τεμπέληδες;...

"Ενας δίοπος τότε τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸν τρελλάκια παριστάνεις; "Αϊντε, φύγε ἀπὸ δῶ!...

— Θὰ φύγω! ἀπάντησε. Νομίζετε πὼς θὰ κάτσω μαζί σας; Σταθῆτε νὰ πάρω τὴ βάρκα καὶ θὰ σᾶς δείξω ὁλονῶν σας!...

"Οταν ὁ Μῆτρος ἔφυγε πιὰ ἀπὸ τὸ ναυτικό, ἀγόρασε τὴν πολυπόθητη βάρκα καὶ τὸν πρῶτο καιρὸ κουτσοδούλευε. Μά, ὅταν ἦρθε ὁ χειμώνας, ἔπεσαν κεσάτια μεγάλα.

'Ο Μῆτρος τότε ξεπούλησε τὴ βάρκα κι' ἀνέβηκε στὴν 'Αθήνα. 'Εδῶ ὅμως ἡ ζωή του ἦταν δύσκολη. 'Απὸ βαρκάρης, ἔγινε βαστάζος τῆς 'Αγορᾶς καὶ τὰ βόλευε κάπως. "Οπως εἴπαμε ὅμως, ἔτρωγε σὰν δεκαπέντε λύκοι καὶ δὲν τοῦ ἔμενε δεκάρα στὴν τσέπη.

"Οταν νύχτωνε, σύχναζε στὶς πιὸ φτωχὲς ταβερνοῦλες, ὅπου τὸ ἔρριχνε στὸ κρασὶ κι' ὅταν μεθοῦσε, στὸ τραγοῦδι.

Κάθε τόσο, μάλιστα, μιλοῦσε γιὰ τὶς θαλασσινές του περιπέτειες, ἀραδιάζοντας ἀφάνταστα ψέμματα.

"Ετσι, μὲ τὶς φανταστικὲς αὐτὲς ἱστορίες, ἔγινε διασκεδαστικὸς τύπος στοὺς λαϊκοὺς θαμῶνες κάθε ταβερνούλας γύρω στὴν 'Αγορὰ καὶ στὸ Μοναστηράκι.

Μὰ τὰ ψωμιά του ἦταν λίγα. 'Ο Μῆτρος ἔγινε ἀλκοολικὸς καί, μιὰ παγωμένη νύχτα τοῦ χειμῶνα, βρέθηκε νεκρὸς ἀπὸ ἕνα χωροφύλακα, ἔξω ἀπὸ τὴν Παληὰ Στρατῶνα.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

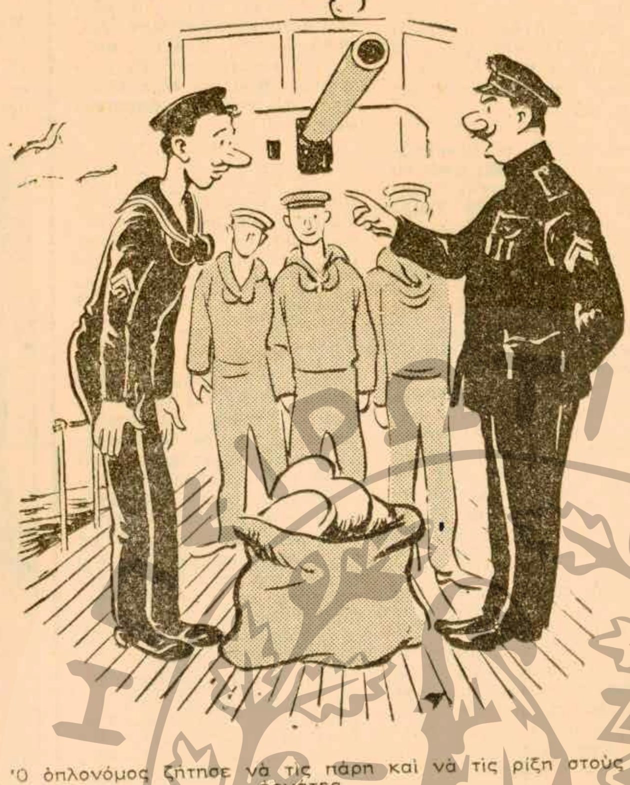

'Ο ὁπλονόμος ζήτησε νὰ τὶς πάρη καὶ νὰ τὶς ρίξη στοὺς ἐργάτες...

* * *

"Απιστοι σύζυγοι

Στὰ ἐγκαίνια μιᾶς ἐκθέσεως, στὸ Σικάγο, ὁ πρόεδρος μιᾶς βιομηχανικῆς ἑταιρείας εἰδῶν νάϋλον, παρέθεσε γεῦμα σὲ διάφορα πρόσωπα. Στὸ γεῦμα αὐτό, ὁ ὁμιλητής — ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος — προσεφέρθη νὰ χαρίση στὸν καθένα καλεσμένο του ἀπὸ ἕνα ζευγάρι κάλτσες νάϋλον, γιὰ νὰ τὶς προσφέρουν στὶς συζύγους τους.

'Εκεῖνοι τὸν εὐχαρίστησαν θερμὰ γιὰ τὴν εὐγενική του προσφορά.

— Μπορεῖτε, κύριοι, νὰ πῆτε στὴ γραμματέα μου τί νούμερο κάλτσες φορεῖ ἡ σύζυγός σας, πρόσθεσε ὁ πρόεδρος τῆς βιομηχανικῆς ἑταιρείας.

'Αργότερα ὅμως κι' ὅταν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔδωσαν στὴ γραμματέα τ' ὄνομά τους μὲ τὸ νούμερο γιὰ τὶς κάλτσες, ὁ δωρητὴς ἄλλαξε γνώμη:

Εἶπε δηλαδὴ σὲ ὅλους, ὅτι θὰ ἔστελνε τὶς κάλτσες ἀπ' εὐθείας στὶς γυναῖκες τους.

'Αμέσως τότε, ἔξη ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, πλησίασαν τὴ γραμματέα του καὶ τῆς ἐπανέλαβαν τὰ παρακάτω στερεότυπα λόγια:

— Σᾶς παρακαλῶ ν' ἀλλάξετε τὸ νούμερο τῶν δικῶν μου καλτσῶν. 'Απὸ 8 ½ νὰ γίνη 10!...

Γιατὶ ἀρχικὰ δὲν τὶς προώριζαν γιὰ τὶς γυναῖκες τους, ἀλλά... γιὰ τὶς φιλεναδίτσες τους!

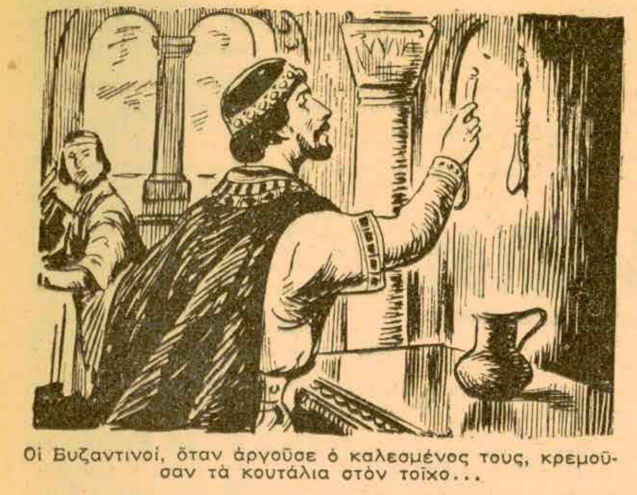

Οἱ Βυζαντινοί, ὅταν ἀργοῦσε ὁ καλεσμένος τους, κρεμοῦσαν τὰ κουτάλια στὸν τοῖχο...

Συνηθισμένες φράσεις καὶ παροιμίες

Ποιὰ εἶναι ἡ ἱστορία τους

Στὸ Μεσαίωνα, οἱ περισσότεροι μαθηταὶ προτιμοῦσαν νὰ τὸ σκᾶνε ἀπὸ τὶς τάξεις τους, παρὰ νὰ πηγαίνουν στὰ μαθήματά τους. Οἱ δάσκαλοι πάλι ἦταν σωστοὶ δεσμοφύλακες. Ὅταν ἕνας μαθητὴς δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήση σὲ μίαν ἐρώτησι, δενόταν χεροπόδαρα καὶ μεταφερόταν στὰ ὑπόγεια τοῦ σχολείου, ὅπου ἔκανε συντροφιὰ μὲ τοὺς ποντικούς, ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ κάτω. Ἄλλοτε πάλι τὸν ἔγδυναν καὶ τὸν ἄφηναν ὧρες στὸ κρύο. Στὴν πρώτη σειρά, ἦταν τὸ ξύλο. Μὲ κάτι εἰδικὲς βέργες, ὁ δάσκαλος ἔπιανε τὸ παιδί, τοῦ ἔβγαζε τὰ παπούτσια καὶ τὸ χτυποῦσε κάτω ἀπὸ τὶς πατοῦσες. Τὰ ἀπάνθρωπα αὐτὰ μαρτύρια, γινόντουσαν σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Εὐρώπης. Στὴν Ἀγγλία καταργήθηκαν μόλις τὸ δέκατο ὄγδοο αἰῶνα. Γι' αὐτὸ ὅμως καὶ ὁ κόσμος ἔμενε ἀγράμματος τότε. Τὰ παιδιὰ προτιμοῦσαν νὰ τὸ σκᾶνε ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Στὸ τέλος, καταντοῦσαν ἀλῆτες, κλέφτες καὶ πολλὲς φορὲς ἐγκληματίες. Στὸ Βυζάντιο οἱ δάσκαλοι ἦταν ὅλοι καλόγεροι καὶ παπάδες. Φυσικά, ἔδερναν κι' αὐτοὶ τοὺς μαθητάς, ἀλλὰ μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Δηλαδὴ τὸν Αὔγουστο, ποὺ σταματοῦσαν τὰ μαθήματα — γιὰ νὰ ξαναρχίσουν πάλι τέλη Σεπτεμβρίου — κάθε μαθητὴς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ περάση ἀπὸ τὸν παιδονόμο γιὰ νὰ φάη τό... ξύλο του. Ἔτσι εἶχαν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸν ἕνα μῆνα, ποὺ θὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, θὰ ἦταν φρόνιμοι. Ἀπ' αὐτὸ ὡστόσο βγῆκε ἡ φράσι «ἔφαγε ξύλο τῆς χρονιᾶς» του, ποὺ τὴ λέμε ὅταν μαθαίνουμε πὼς κάποιος τὶς ἔφαγε γιὰ καλά.

★

Στὰ 1687, οἱ Βενετσάνοι ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὸ Μωρηᾶ, μπῆκαν στὴν Ἀθήνα κι' ἔδιωξαν τοὺς Τούρκους. Λίγο ἀργότερα ὅμως, οἱ Τοῦρκοι ξαναγύρισαν πίσω μὲ περισσότερες δυνάμεις κι' ἔδιωξαν τοὺς Βενετσάνους. Μαζὶ μὲ τοὺς τελευταίους, ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν κι' ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡ Ἀθήνα ἐρημώθηκε τελείως. Τρία χρόνια, ὡστόσο, ἀργότερα, ἀποφάσισαν μερικοὶ νὰ γυρίσουν πίσω, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Σουλτάνος, ὅτι κανένα δὲν θὰ πείραζαν οἱ ὑπήκοοί του. Ἔτσι κι' ἔγινε. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ ξαναγύρισαν, βρῆκαν τὰ σπίτια τους κατεστραμμένα. Δὲν ἀπελπίστηκαν ὅμως καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὰ ξαναφτιάξουν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἕνα πρωΐ, σκαλίζοντας μέσα στὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας, ἀνακάλυψαν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας κατάμαυρη ἀπὸ τοὺς καπνούς, ἀλλὰ τελείως ἄθικτη. Ἀπὸ τότε τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Παναγία ἡ Καπνικαρέα». Ἡ ἐκκλησία αὐτή, βρίσκεται καὶ σήμερα στὴν ὁμώνυμη πλατεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

★

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη ἦταν ἀμόρφωτη ἀκόμη, τὸ Βυζάντιο εἶχε λεπτὸ πολιτισμό. Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βυζαντινὰ κομψοτεχνήματα, ἦταν τὰ κουτάλια — τὰ κοχλιάρια ὅπως τὰ ἔλεγαν — ποὺ ἦταν φτιαγμένα μὲ σμάλτο, ἀσήμι καὶ χρυσάφι. Σὲ κάθε κουτάλι, ὑπῆρχαν χαραγμένες ὁλόκληρες παραστάσεις ἀπὸ τὶς δοξασμένες μάχες τῆς αὐτοκρατορίας καὶ πολλὲς φορὲς σκάλιζαν καὶ μερικὰ δίστιχα, ὅπως τὰ περίφημα ἐκεῖνα σατιρικὰ τοῦ Πτωχοπρόδρομου. Τὰ κουτάλια αὐτά, εἶχαν πάνω στὸ χεροῦλι τους μία μικρὴ τρυπούλα, ἀπ' ὅπου κρεμόταν μιὰ μεταξωτὴ κλωστή. Ὅταν, λοιπόν, οἱ Βυζαντινοὶ προσκαλοῦσαν κάποιον σὲ δεῖπνο καὶ ἀργοῦσε νὰ φτάση, κρεμοῦσαν τὰ κουτάλια τους σ' ἕνα εἰδικὰ διασκευασμένο μέρος τοῦ τοίχου καὶ τ' ἄφηναν ἐκεῖ, ὥσπου νὰ ἐμφανιστῆ, γιὰ νὰ τὸν πειράξουν. Μ' αὐτὸ ἤθελαν νὰ τοῦ δείξουν, ὅτι γιὰ χάρι του δὲν ἔφαγαν ἀκόμη. Ἀπ' αὐτό, λοιπόν, βγῆκε ἡ φράσι «Τοῦ κρέμασαν τὰ κουτάλια», ποὺ τὴ λέμε συνήθως σὲ ἀνάλογες περιστάσεις.

★

Ὡς τὰ μέσα τοῦ 13ου αἰῶνα, ὅλοι οἱ Πάπες τῆς Ρώμης, ἔφερναν τὸν τίτλο τοῦ δέκατου τρίτου Ἀποστόλου. Ἀλλ' ὁ τίτλος αὐτὸς καταργήθηκε ἀπὸ ἕνα παράξενο περιστατικό. Ὁ τότε σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου, ποὺ συνδεόταν στενὰ μὲ τὸν Φρειδερῖκο τὸ Β΄, ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸν Πάπα Ἰννοκέντιο τὸ Δ΄ — ποὺ κατέτρεχε καὶ τυραννοῦσε ἄδικα τὸν προαναφερόμενο αὐτοκράτορα — καὶ ἀφοῦ τὸν προσφωνεῖ «Τρισκαιδέκατον τῶν Ἀποστόλων» συμπληρώνει: «Ὁ τίτλος σου δὲν συμφωνεῖ μὲ τὶς χριστιανικὲς ἀρχὲς ποὺ ἔμαθες γιὰ νὰ διδάξης. Ὁ προφήτης σου ὑπῆρξε ὑπέροχος, ἐνῶ ἐσὺ ἀδικεῖς κι' αὐτοὺς ἀκόμη ποὺ δὲν σ' ἔβλαψαν». Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ σουλτάνου εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας, κυρίως γιὰ τὸ χριστιανικὸ μάθημα ποὺ δίνει στὸν Ἰννοκέντιο. Τελειώνει δὲ ὡς ἑξῆς: «Σὲ προσφώνησα Τρισκαιδέκατον τῶν Ἀποστόλων, ἐνῶ δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας ψευδαπόστολος, ἀνάμεσα στοὺς ἀληθινοὺς ἁγίους τῆς ἐκκλησίας σας». Λέγεται, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ σουλτάνου, πείραξαν τόσο πολὺ τὸν Ἰννοκέντιο, ὥστε ἔπαθε συγκοπὴ καὶ πέθανε. Ὡστόσο, μετὰ τὸ θάνατό του, καταργήθηκε ἀπ' ὅλους τοὺς Πάπες ὁ πομπώδης αὐτὸς τίτλος, μὰ ἀπὸ τότε ἔμεινε ἡ φράσι «ὁμιλεῖ ὁ δέκατος τρίτος τῶν ψευδαποστόλων» ποὺ τὴ λέμε συνήθως γιὰ τοὺς πολιτικοὺς ἐκείνους ποὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκλογή τους, μοιράζουν σωρὸ ὑποσχέσεις γιὰ νὰ τὶς ξεχάσουν ἀμέσως κατόπιν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Οἱ περισσότερες περιουσίες μοιάζουν μὲ τὰ ποτάμια: Στὴν πηγή τους τὰ νερὰ εἶναι καθαρά, καὶ κατόπιν, ὅσο τὰ ποτάμια μεγαλώνουν, τόσο βουρκώνουν.

★ Ἐπιτυγχάνει κανεὶς στὴ ζωὴ καλύτερα ἀποκρύπτοντας τὶς ἁμαρτίες του παρὰ παρατάσσοντας τὶς ἀρετές του.

★ Ὁ κυνισμὸς εἶναι ἡ εὔκολη ὑποχώρησις ἑνὸς μικροῦ καὶ ἄπιστου μυαλοῦ.

★ Τάκτ εἶναι νὰ πείθης τοὺς ἀνθρώπους πὼς γνωρίζουν περισσότερα ἀπὸ σένα.

★ Ὅταν τὸ ἕνα δάκτυλό σου κατηγορεῖ κάποιον τὰ ἄλλα τρία τοῦ ἰδίου σου χεριοῦ εἶναι ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος σου: Κατηγοροῦν ἐσένα.

★ Χωρὶς φίλους μποροῦμε νὰ ζήσουμε, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε χωρὶς τοὺς γείτονές μας.

Φράνκλιν Ρούσβελτ

★ Ἐνενῆντα φορὲς στὶς ἑκατὸ θὰ σοῦ συμπεριφερθοῦν ἀνάλογα μὲ τὴ δική σου συμπεριφορά!

★ Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ὁμιλοῦν ἐπὶ ἀρχῶν κι' ἐνεργοῦν ἐπὶ συμφερόντων.

Γουΐλιαμ Μπλέϊκ

ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΠΑΙΔΙ—ΘΑΥΜΑ

Στὴν Ἀγγλία, πολλοὶ ἄσσοι τοῦ μπιλλιάρδου ἔχουν νικηθῆ μέχρι σήμερα ἀπὸ τὸν νεαρὸ Τζὴν Χάλφορντ, ποὺ εἶναι μόλις δέκα χρόνων. Ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ δεινοὶ παῖκτες βλέπουν στὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Χάλφορντ ἕναν ἐπικίνδυνο μελλοντικὸ ἀντίπαλο.

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟΝ... ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ

Στὸ Παρίσι παντρεύτηκαν πρὸ ἡμερῶν δυὸ ἀπὸ τὰ ἀστέρια τοῦ «Καζινὸ ντὲ Παρί» ἡ Τζιοὺν Ρίτσμοντ καὶ ὁ Γκὺ Προβάνς. Ἀφοῦ εἶπαν τὸ «ναὶ» μπροστὰ στὸ δήμαρχο τοῦ Νεϊγύ, ἡ νύφη ἅρπαξε τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν κατέβασε σηκωτό, ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, τὶς σκάλες τοῦ δημαρχείου. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνη τὸ ἀντίθετο μιὰ καὶ ἡ νύφη ζυγίζει 140 κιλὰ ἐνῶ ὁ γαμπρὸς μόνο 70!...

Πῶς νὰ ἐξηγήσετε τὰ ΟΝΕΙΡΑ ΣΑΣ

Συμβολικὰ καὶ προφητικὰ ὄνειρα

Παντελόνι. Ἂν δῆτε ὅτι φορεῖτε τὸ πανταλόνι σας: ἐπικερδὴς ἐργασία. Γιὰ ἕναν ἄρρωστο: θὰ σηκωθῆ γρήγορα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ βλέπει πὼς φορεῖ ἀντρικὸ πανταλόνι: ὑπεροχή, ἐπιβολή.

Παπαγάλος: κακογλωσσιὲς εἰς βάρος σας.

Παπαρούνα: περίπατος στὴν ἐξοχή.

Παπούτσια: Σχισμένα: ἀνέχεια, φτώχεια. Στενά: ἐμπόδια. Φαρδειά: εὐημερία. Γιὰ ἕναν ἄντρα ποὺ βλέπει στὸν ὕπνο του γυναικεῖα παπούτσια: ἐρωτικὸς πόθος.

Παράθυρο. Ἀνοιχτό: εὔκολη ἐπιτυχία. Κλειστό: σοβαρὸς κίνδυνος ποὺ θὰ τὸν ἀποφύγετε.

Παραμάνα: εὐημερία.

Παραπέτασμα. Ἂν δῆτε ὅτι τραβᾶτε τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου σας, γιὰ νὰ μὴν σᾶς δοῦν ἀπ' ἔξω: ἔνοχη σχέσις, ποὺ φοβόσαστε μήπως φανερωθῆ. Ἂν δῆτε, ὅτι βγάζετε τὰ παραπετάσματα ἀπὸ τὸ παράθυρό σας: θάρρος, εἰλικρίνεια, παρρησία.

Παράσημο: τιμές, ἀξιώματα.

Παρθένος: μεγάλη εὐτυχία.

Πάρκο. Ἂν δῆτε ὅτι περπατᾶτε μέσα σ' ἕνα πάρκο: μελαγχολία, αἰσθηματικὴ λύπη.

Πατινάζ. Ἂν δῆτε, ὅτι κάνετε πατινάζ: εὔκολο καὶ γρήγορο κέρδος.

Πάχος. Ἂν δῆτε ὅτι παχύνατε: εὐημερία, πλούτη. Ἂν δῆτε ὅτι χάσατε τὸ πάχος ποὺ εἴχατε: φτώχεια.

Πεδιάδες: ἠρεμία, γαλήνη.

Πεῖνα: στενοχώρια, μάταιες προσπάθειες.

Πελαργός: πίστις, συζυγικὴ εὐτυχία.

Πένθος. Ἂν βλέπετε ἕναν ἄλλον νὰ πενθῆ: εὐχάριστο νέο. Ἂν βλέπετε ὅτι πενθεῖτε σεῖς: ἀρρώστεια.

Πέννα: Θὰ λάβετε σύντομα ἐπιστολὴ ἀπὸ προσφιλές σας πρόσωπο.

Πέπλο. Μιὰ νέα ποὺ βλέπει ὅτι φορεῖ πέπλο: γάμος. Ξεσχισμένο: γάμος ποὺ θὰ ματαιωθῆ.

Περιλαίμιο. Μιὰ νέα ποὺ βλέπει, ὅτι φορεῖ περιλαίμιο: ἐφήμερη χαρά.

Πέρασμα. Ἂν δῆτε, ὅτι βρίσκετε ἕνα πέρασμα γιὰ νὰ περάσετε ἕναν ποταμό, μιὰ λίμνη κλπ.: ἀνέλπιστη ἐπιτυχία στὶς ὑποθέσεις σας.

Περίπατος: σύντομη χαρά.

Περιττώματα. Ἂν βλέπετε ὅτι πιάνετε περιττώματα: χρήματα.

Περιστέρι: εἰλικρινὴς καὶ πιστὴ ἀγάπη.

Πέταλο: ταξίδι γιὰ ὑποθέσεις ποὺ θὰ στεφθῆ ἀπὸ ἐπιτυχία.

Πεταλούδα: Ἂν δῆτε ὅτι κυνηγᾶτε πεταλοῦδες: ἐφήμερες περιπέτειες.

Πετεινός. Ποὺ λαλάει: ἐπιτυχία. Σιωπηλός: ἐχθρότης, φιλονεικία.

Πέτρα. Ἂν δῆτε ὅτι μαζεύετε πέτρες: ἀποταμίευσις. Ὅτι πετᾶτε πέτρες: σπατάλη. Ὅτι σᾶς ρίχνουν πέτρες: κίνδυνος.

Πέσιμο. Ἂν δῆτε ὅτι πέφτετε: ἀποτυχία. Ἂν δῆτε ὅτι πέφτετε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας: τὸ ὄνειρο αὐτὸ εἶναι συνηθισμένο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀδύνατη καρδιὰ (ἰατρικὴ παρατήρησις).

Πέφτω. (Βλέπε ἀνωτέρω).

Πηγάδι. Ἂν βλέπετε, ὅτι βγάζετε καθαρὸ καὶ διαυγὲς νερὸ ἀπὸ πηγάδι: σύντομος καὶ εὐτυχισμένος γάμος. Ὅτι βγάζετε θολὸ ἢ ἀκάθαρτο νερό: δυσάρεστη ἐρωτικὴ περιπέτεια. Γεμᾶτο πηγάδι: εὐημερία, πλοῦτος. Πηγάδι ποὺ τὸ νερό του βρίσκεται πολὺ χαμηλά: φτώχεια, στενοχώρια. Πηγάδι ποὺ ξεχειλίζει: Τὰ μυστικά σας θὰ κοινολογηθοῦν. Ἂν δῆτε ὅτι βρίσκετε ἕνα πηγάδι μὲ νερὸ στὸ κτῆμα σας: πλούσια συγκομιδή. Δημόσιο πηγάδι: εὐτυχία γιὰ τὸν τόπο ὅπου βρίσκεται. Δημόσιο πηγάδι ποὺ ξεχειλίζει: ἔριδες, δυστυχία. Πηγάδι στὸ δρόμο σας: μεγάλη ἐπιτυχία. Ἂν δῆτε ὅτι ἀνοίγετε πηγάδι: οἱ μυστικὲς ἐρωτικὲς σχέσεις σας θὰ γίνουν γνωστές. Ἂν δῆτε ὅτι σκεπάζετε ἕνα πηγάδι: οἱ μυστικὲς ἐρωτικὲς σχέσεις σας θὰ καρποφορήσουν. Ἂν δῆτε ὅτι ρίχνετε κάποιον μέσα σ' ἕνα πηγάδι: ὁ θυμός σας θὰ σᾶς παρασύρη σὲ βίαιες πράξεις, φυλαχθῆτε! Ἂν δῆτε ὅτι κατεβαίνετε σ' ἕνα πηγάδι: προσεχὲς ταξίδι. Ἂν δῆτε ὅτι πέφτετε σ' ἕνα πηγάδι: ἀσθένεια, σοβαρὸς κίνδυνος γιὰ τὴ ζωή σας. Ἂν δῆτε ὅτι πέφτετε μέσα στὸ πηγάδι τῆς ἐκκλησίας: θὰ κάμετε δεύτερο γάμο ποὺ δὲν θὰ εἶναι τυχερός.

Πηγή: εὐημερία, εὐτυχία.

Πήδημα (ἂν δῆτε ὅτι πηδᾶτε πάνω ἀπὸ μιὰ τάφρο, ἕνα λάκκο): θὰ ἀποφύγετε τὶς παγίδες τῶν ἐχθρῶν σας.

Πηλίκιο. Ἂν δῆτε ὅτι φορεῖτε πηλίκιο: θρίαμβος, δόξα. Ὅτι βγάζετε τὸ πηλίκιό σας: παρεκτροπές, ἀπερισκεψίες.

Πιατικά: εὐημερία. Ὅτι πλένετε πιᾶτα: φιλονεικία. Ὅτι σπάζετε πιᾶτα: ζημία.

Πιζέλια. Πράσινα: εὐτυχία. Ξερά: σύντομος γάμος.

Πίθηκος: θὰ γίνετε ὁ περίγελως τοῦ κόσμου.

Πίναξ. Ζωγραφικῆς: χαρὰ χωρὶς κέρδος. Μαυροπίναξ: σκοτοῦρες.

Πίπα. Ὅτι καπνίζετε πίπα: στενοχώρια. Ὅτι σπάζει ἡ πίπα σας: φιλονεικία.

Πλάτανος. Ἂν δῆτε ὅτι βρισκόσαστε στὴ σκιὰ ἑνὸς πλατάνου: προστασία.

Πληγή: ἀρρώστεια.

Πλῆθος: ἐχθροί.

Πλοῖο. Ποὺ περνάει: εἴδησις. Ἂν δῆτε ὅτι ταξιδεύετε μὲ πλοῖο: ταξίδι, ἀλλαγὴ τόπου διαμονῆς.

Πλήμμυρα: καταστροφή.

Πνιγμένος. Ὅταν βλέπετε ἕναν πνιγμένο: λύπη ποὺ θὰ τὴν διαδεχθῆ χαρά. Ὅταν βλέπετε ὅτι σώζετε ἕναν πνιγμένον: θὰ ἀνταμειφθῆτε γιὰ κάποια καλὴ πρᾶξι σας. Ὅταν βλέπετε ἕνα δέντρο νὰ πέφτη μέσα στὸ νερό: καταστροφή.

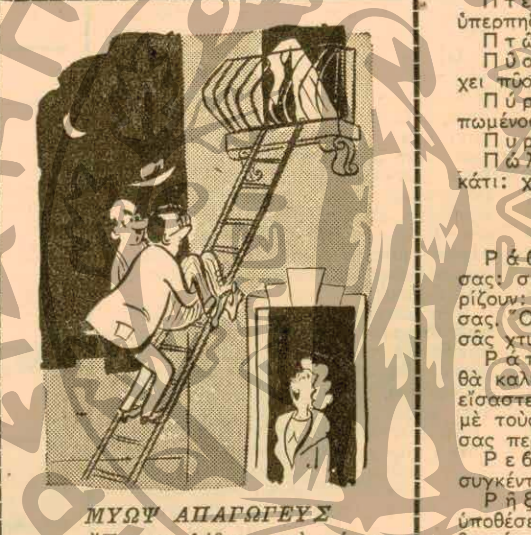

ΜΥΩΨ ΑΠΑΓΩΓΕΥΣ

— Ἔκανες λάθος στὸ πάτωμα, χρυσέ μου!...

Πνίγομαι. Ὅταν βλέπετε, ὅτι πνιγόσαστε: κίνδυνος.

Ποδάγρα. Ὅταν βλέπετε ὅτι ὑποφέρετε ἀπὸ ποδάγρα: ἀρρώστεια, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Ποδήλατο. Ὅταν βλέπετε, ὅτι πηγαίνετε μὲ ποδήλατο: σύντομη ἐπιτυχία.

Πόδι. Ὅταν βλέπετε ὅτι σᾶς κόβουν τὸ πόδι: λύπη, ζημία, ἀρρώστεια. Ὅτι πονοῦν τὰ πόδια σας: μιὰ ὑπόθεσί σας ποὺ τὴν θεωρούσατε χαμένη, θὰ λυθῆ εὐνοϊκά. Ὅτι τὰ πόδια σας εἶναι ἀκάθαρτα: στενοχώριες.

Πόλεμος: ἀνωμαλίες στὶς ὑποθέσεις σας, διαταραχὴ στὴν οἰκογενειακή σας ζωή.

Πολυθρόνα (ὅτι καθόσαστε σὲ πολυθρόνα): ἡ θέσι σας θὰ καλυτερεύση.

Πομπὴ (ὅτι παρακολουθεῖτε πομπή): κόπος, μάταιη ἀπασχόλησις.

Πόνος (ὅτι πονᾶτε): Τὰ ὄνειρα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἔχουν συνήθως προειδοποιητικὸν χαρακτῆρα, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Ποντικός: κρυφοὶ ἐχθροί.

Πουλιά: χαρά, εὐχάριστο νέο. Ποὺ κελαϊδᾶνε: εὐτυχία.

Πορεία. Ὅταν βλέπετε ὅτι περπατᾶτε: μόχθος, δύσκολη προσπάθεια.

Πορτοφόλι. Γεμᾶτο: θὰ χάσετε χρήματα. Ἄδειο: ἀνέλπιστο κέρδος.

Πορτραῖτο. Ὅταν βλέπετε τὸ πορτραῖτο ἑνὸς ἄλλου προσώπου: προσπαθοῦν νὰ σᾶς ἐξαπατήσουν. Ὅταν βλέπετε τὸ δικό σας πορτραῖτο: δυσάρεστη συνάντησις.

Ποτάμι. Μὲ ἤρεμο νερό: ἠρεμία, γαλήνη, οἱ ὑποθέσεις σας θὰ εὐοδωθοῦν. Μὲ θολὸ νερό: μπερδέματα, ἐμπόδια. Μὲ νερὸ ποὺ κατρακυλάει μὲ ὁρμή: προσέξετε, σᾶς ἀπειλεῖ κάποιος σοβαρὸς κίνδυνος. Ὅταν βλέπετε, ὅτι πέφτετε μέσα σὲ ποτάμι: ἀσθένεια, καταστροφή.

Ποτῆρι. Γεμᾶτο: γάμος ἀπὸ ἀγάπη. Ἄδειο: φτώχεια, δυστυχία. Σπασμένο: ἐγκατάλειψις, χωρισμός.

Ποτιστῆρι. Ὅταν βλέπετε ὅτι ποτίζετε: μικρὲς χρηματικὲς ζημίες.

Πουκάμισο. Ὅταν βλέπετε, ὅτι βγάζετε τὸ πουκάμισό σας: ἀπερισκεψία, παρεκτροπή. Ὅτι φορεῖτε τὸ πουκάμισό σας: στενοχώρια.

Προβατίνα: καλὸ σημάδι, εὐημερία, εὐτυχία.

Προσβολή. Ὅταν βλέπετε ὅτι σᾶς προσβάλλουν: λαμπρὴ ἐπιτυχία.

Πρόσωπο. Χαρούμενο: εὐτυχία, ὑγεία, μακροζωΐα. Λυπημένο: στενοχώριες, ἀρρώστεια. Ὡραῖο: εὐχάριστη ἐπίσκεψι. Ἄσχημο: δυστύχημα, κίνδυνος.

Πτερά. Ὅτι ἔχετε φτερά: κοινωνικὴ ἀνύψωσις, τιμές.

Πτερύγια ψαριοῦ: ἐμπόδιο ποὺ θὰ ὑπερπηδήσετε.

Πτῶσις: τιμές, θρίαμβος.

Πῦον: δυσάρεστη εἴδησις. Ὅτι τρέχει πῦον ἀπὸ τὸ σῶμα σας: ὑγεία.

Πύργος: οἰκογενειακὴ χαρά. Ἐρειπωμένος: φτώχεια.

Πυρκαϊά: μεγάλη χαρά.

Πώλησις. Ὅταν δῆτε ὅτι πουλᾶτε κάτι: χρηματικὴ στενοχώρια.

Ρ.

Ράβδος. Ὅτι κρατᾶτε στὰ χέρια σας: στήριγμα, προστασία. Ὅτι σᾶς χαρίζουν: ἀσθένεια, κίνδυνος γιὰ τὴ θέσι σας. Ὅτι χτυπᾶτε κάποιον: ἀδυναμία. Ὅτι σᾶς χτυποῦν: ὑγεία, δύναμις.

Ράπτης. Ὅτι πηγαίνετε σὲ ράπτη: θὰ καλυτερεύση ἡ κατάστασί σας. Ὅτι εἴσαστε ράπτης: μπερδέματα, σκοτοῦρες μὲ τοὺς φίλους σας ἢ τὸ ἐπαγγελματικό σας περιβάλλον.

Ρεβεγιόν: χαρούμενη οἰκογενειακὴ συγκέντρωσις.

Ρῆξις. Ὅτι μετέχετε: ἀποτυχία στὶς ὑποθέσεις σας. Ὅτι παρακολουθεῖτε σὰν θεατής: δυσάρεστη περιπλοκὴ στὶς ὑποθέσεις σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ στὸν τριδιάστατο κινηματογράφο φοροῦν τὰ ἀνωτέρω εἰδικὰ γυαλιά.

Ὁ «πατέρας» τῶν γυαλιῶν ΤΟΥ ΤΡΙΔΙΑΣΤΑΤΟΥ

Ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος σὲ λίγα λεπτὰ

Ἕνα βράδυ, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο κάποιου μικροῦ σπιτιοῦ τῶν προαστείων τοῦ Τσιντσινάτι. Ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος ἐπιστήμων, ὀνόματι Τζὼν Ντρέγιερ, σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

Τοῦ τηλεφωνοῦσε ὁ παραγωγὸς τοῦ κινηματογράφου Ἄρτς Ὄμπολερ, ποὺ εἶχε γυρίσει τότε μόλις ἕνα φὶλμ μὲ τὸ καινούργιο σύστημα τῶν τριῶν διαστάσεων.

— Ἄκουσα, τοῦ εἶπε, πὼς ἔχετε βρῆ μιὰ μέθοδο νὰ φτιάνετε τὰ εἰδικὰ ἐκεῖνα γυαλιὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ βλέπη κανεὶς τὰ τριδιάστατα φὶλμ. Ἀναλαμβάνετε νὰ μοῦ παραδώσετε 50 ἑκατομμύρια κομμάτια;

Ὁ Ντρέγιερ δίστασε λίγο, κι' ὕστερα δέχθηκε. Μέσα στὰ λίγα ἐκεῖνα λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχε λύσει τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του: Εἶχε γίνει ἑκατομμυριοῦχος —σὲ δολλάρια!

Ἀπὸ τότε, ἔχει ἐφοδιάσει τὶς κινηματογραφικὲς ἐπιχειρήσεις ὅλου τοῦ κόσμου μὲ πολλὰ ἑκατομμύρια τέτοια γυαλιά. Κι' ὅμως ἡ ζήτησι αὐξάνεται ὁλοένα, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῆ.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ Ντρέγιερ εἶχε ἕνα μικρὸ ἐργαστήριο, μὲ προσωπικὸ ἀπὸ πέντε ἄτομα, στὸ προάστειο Μπλοὺ Ἄς, βόρεια τοῦ Τσιντσινάτι. Σήμερα διευθύνει τέσσερα ἐργοστάσια μὲ ἑκατοντάδες ἐργάτες, καὶ ὁ κύκλος ἐργασιῶν τῆς ἑταιρείας «Πολαρκὸτ» ποὺ ἔχει ἱδρύσει, μεγαλώνει συνεχῶς.

Τὸ 1934, ὁ Ντρέγιερ πῆρε τὸ δίπλωμά του ἀπ' τὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Μασαχουσέτης καὶ βρῆκε μιὰ θέσι στὸ τμῆμα ἐρευνῶν κάποιας ἑταιρείας. Τὰ βράδια καὶ τὶς Κυριακές του, ἐργαζόταν γιὰ δικό του λογαριασμό, σ' ἕνα ἐργαστήριο ἐγκατεστημένο στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ του, ζητῶντας νὰ βρῆ μιὰ μέθοδο καθαρώτερης ἀποδόσεως τῶν εἰκόνων τῆς τηλεοράσεως. Ἐνῶ λοιπὸν ἔκανε αὐτὰ τὰ πειράματα, ἀνακάλυψε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε: ὅτι ἕνα γυαλὶ κατεργασμένο μὲ εἰδικὸ τρόπο, ἐμποδίζει τὴ δίοδο ὡρισμένων φωτεινῶν ἀκτίνων (ὅπως λένε δηλαδὴ οἱ ἐπιστήμονες, «πολώνει» τὸ φῶς).

Συνεχίζοντας τὶς δοκιμές του κάθε βράδυ, ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια καὶ μὲ διάφορες συνθέσεις, ὁ Ντρέγιερ κατέληξε ἐπιτέλους σ' ἕνα μαῦρο ὑγρό, μὲ ἰδιότητες ἀληθινὰ «μαγικές». Ἔτριψε ἕνα γυαλὶ κατὰ μιὰ διεύθυνσι μὲ μιὰ λειαντικὴ οὐσία. τὸ ἄλειψε μὲ τὸ ὑγρὸ καὶ κύτταξε ὕστερα μέσα ἀπ' αὐτὸ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα. Ἡ λάμψι της φαινόταν πολὺ ἐλαττωμένη!

Ἐπανέλαβε τὴν ἴδια κατεργασία σ' ἄλλο γυαλί, τρίβοντάς το ὅμως κατὰ διαφορετικὴ διεύθυνσι, καὶ κύτταξε μ' αὐτὸ τὸν ἥλιο, χωρὶς νὰ θαμπωθῆ!

Τέλος, ἔκαμε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία αὐτὰ τὰ πειράματα μὲ διαφανεῖς πλαστικὲς οὐσίες.

Εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ φτιάνη, ἁπλᾶ, φτηνὰ καὶ εὔκολα, ἕνα εἶδος «φίλτρων» τοῦ φωτός.

Φρόντισε τότε νὰ πάρη τὸ σχετικὸ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας καί, τὸ 1946, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζη στὴν πρᾶξι τὴν ἐφεύρεσί του, κατασκευάζοντας εἰδικὰ κρύσταλλα αὐτοκινήτων, φακοὺς ὀπτικῶν ὀργάνων κλπ.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐπιχείρησί του ἔβγαζε ἕνα μέτριο κέρδος, ὥς τὴ βραδυὰ ποὺ πῆρε τηλεφωνικῶς τὴν παραγγελία γιὰ τὰ γυαλιὰ τοῦ κινηματογράφου. Ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ δουλεύη 18 ὧρες τὴν ἡμέρα, ἀκόμη καὶ τὶς Κυριακές, σχεδιάζοντας εἰδικὰ μηχανήματα γιὰ τὴν κατασκευὴ τέτοιων γυαλιῶν σὲ μεγάλο ἀριθμό, ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1953 ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ πρῶτο τέτοιο μηχάνημα, κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸ σταμάτησε καθόλου, οὔτε νύχτα οὔτε μέρα.

Οἱ παραγγελίες φθάνουν βροχηδὸν ἀπ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἕνας παραγωγὸς τριδιαστάτων φὶλμ πῆγε ὁ ἴδιος νὰ βρῆ τὸ Ντρέγιερ καὶ νὰ τοῦ παραγγείλη 50 ἑκατομμύρια γυαλιά.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ φτιάσω, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἥσυχα. Δὲν εἶν' ἀρκετὲς οἱ ἐγκαταστάσεις μου, ὥστε ν' ἀναλάβω πρόσθετες παραγγελίες.

— Ἄ, αὐτὸ διορθώνεται εὔκολα, ἀπάντησε ὁ παραγωγὸς βγάζοντας τὸ βιβλιάριο τῶν τσέκ. Θὰ σᾶς πληρώσω προκαταβολικὰ καὶ μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ θὰ μπορέσετε νὰ ἐπεκτείνετε τὶς ἐγκαταστάσεις σας καὶ νὰ μοῦ φτιάξετε τὰ γυαλιά!

Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς προκαταβολικῆς πληρωμῆς, πολλαπλασιάσθηκε ταχύτατα ἡ παραγωγὴ τῆς ἑταιρείας «Πολακότ». Σ' αὐτὴν μετέχουν μερικοὶ τεχνικοί, ποὺ βοήθησαν τὴν ἐπιχείρησι στὰ πρῶτα της βήματα κι' ἔχουν ἑπομένως δικαίωμα στὰ κέρδη.

Τὰ «μαγικὰ» γυαλιὰ τοῦ Ντρέγιερ βασίζονται σὲ μιὰ ἁπλῆ ἀρχή: ὅτι τὸ κάθε μάτι μας βλέπει ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸ ἄλλο καὶ μεταβιβάζει χωριστὴ εἰκόνα στὸν ἐγκέφαλο, ὁ ὁποῖος ὕστερα συνενώνει τὶς δύο εἰκόνες σὲ μία.

Οἱ κινηματογραφικὲς μηχανὲς τῶν τριδιαστάτων φὶλμ προβάλλουν δυὸ εἰκόνες πάνω στὴν ὀθόνη λίγο διαφορετικὲς μεταξύ τους. Ἂν τὶς κυττάξουμε δίχως γυαλιά, τὸ κάθε μάτι μας βλέπει θαμπά. Μὲ τὰ εἰδικὰ γυαλιὰ ὅμως, τὸ δεξιὸ μάτι βλέπει μόνο τὴ μιὰ εἰκόνα καὶ τ' ἀριστερὸ μόνο τὴν ἄλλη. Ὁ συνδυασμὸς δὲ τῶν δύο εἰκόνων στὸν ἐγκέφαλο μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι τῶν τριῶν διαστάσεων: ὕψους, πλάτους καὶ βάθους.

Ἂν ὡστόσο, ἐνῶ κυττάζουμε τὸ τριδιάστατο φὶλμ μὲ τὰ γυαλιά, κλείσουμε τὸ ἕνα μας μάτι, οἱ εἰκόνες μᾶς φαίνονται ἐπίπεδες, χωρὶς βάθος, ὅπως στὸν κοινὸ κινηματογράφο.

Τὰ γυαλιὰ «Πολακὸτ» παρουσιάζουν τὶς εἰκόνες ρεαλιστικώτατα. Στὴν προβολὴ ἑνὸς τριδιαστάτου φὶλμ, στὴ Ν. Ὑόρκη, ἕνας πυροσβέστης τῆς ταινίας ἄρχισε νὰ ρίχνη τὸ νερὸ τῆς ἀντλίας του πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν. Ἀμέσως λοιπόν, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πήδησε ὄρθιος κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο... γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ κατάβρεγμα!

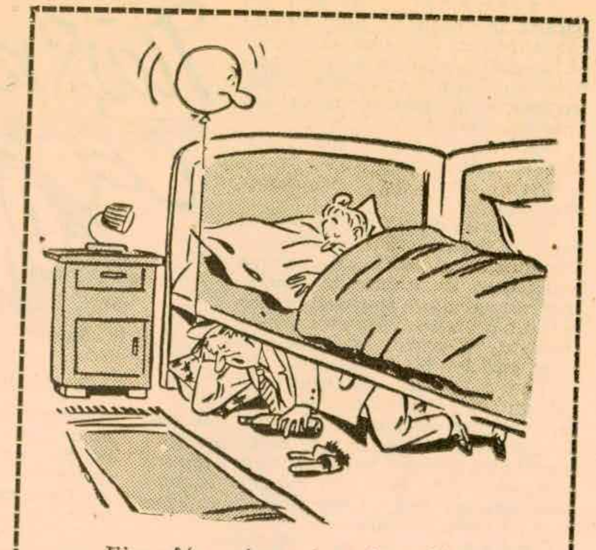

— Εἰκοσιδύο χρόνια τώρα τὰ κρεβάτια μας ἦταν τὸ ἕνα πλάϊ στ' ἄλλο. Τί τῆς ἦρθε σήμερα, ἀποκρηάτικα, τῆς εὐλογημένης, νὰ βάλη τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο;

✪✪

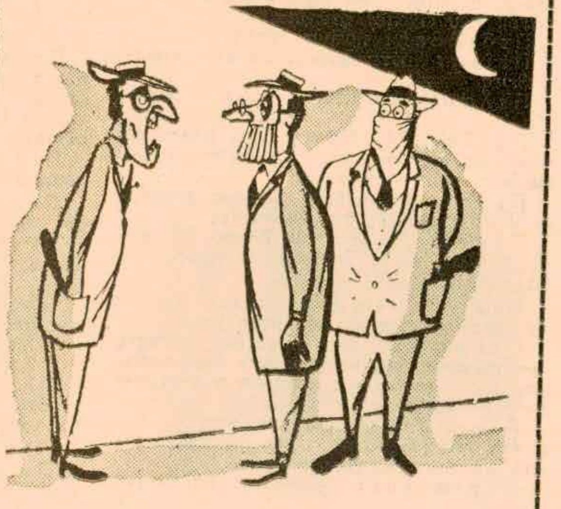

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ

— Δὲν βρῆκες ἄλλη μάσκα νὰ φορέσῃς;...

✪✪

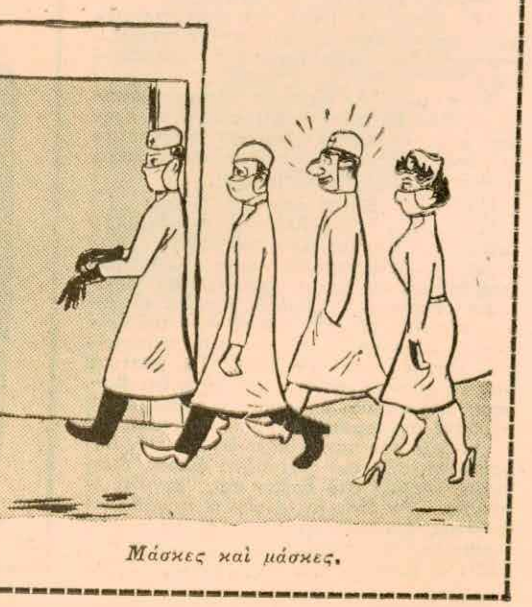

Μάσκες καὶ μάσκες.

Ἡ Ἀθήνα ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Ἡ «Ὡραία Ἑλλὰς» καὶ τὸ καφενεῖο τῶν «Ἀγωνιστῶν»

Οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι ἤξεραν, ὅτι οἱ Ἰταλοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο καὶ τὸ θέατρο ποὺ ἄνοιξαν ἐδῶ, προίκισαν τὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα καὶ μὲ τὰ πρῶτα της καφενεῖα, ποὺ ἦταν κατόπιν, ὁλόκληρο τὸν αἰῶνα τῆς ἐλευθερίας, τά... ἐθνικὰ κέντρα τῶν Νεοελλήνων.

Στὸν Ἰταλὸ Σάντο, λοιπόν, ὀφείλεται καὶ τὸ ὀνομαστὸ καφενεῖο «Ἡ Ὡραία Ἑλλάς», ποὺ εἶχε ἀνοίξει λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Κράτους στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου, κοντὰ στὴν Ἁγία Εἰρήνη. Ὁ ἰδιοκτήτης του, ὅμως, αὐτοκτόνησε σὲ λίγο καιρό, τὸ καφενεῖο του δὲ ἔμεινε ἐπὶ δύο γενεὲς καὶ ἦταν τὸ ἐπισημότερο τῆς Ἀθήνας.

Πολυάριθμη ἦταν ἡ πελατεία του ἀπὸ δικούς μας καὶ ξένους. Πολιτευόμενοι, δημοσιογράφοι, στρατιωτικοί, μαζεύονταν ἐκεῖ καὶ συζητοῦσαν ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, ἀποτελῶντας τρόπον τινὰ τὸν Ἄρειο Πάγο τῆς κοινῆς γνώμης. Κατὰ ἕνα σύγχρονο ποιητή:

«Τὸ ἐφρόνεις στραταρχεῖον ἐν ἀνακωχῇ ἁρμάτων.
Τὸ ἐνόμιζες ἡρῷον ἀπὸ τρόπαια γεμᾶτον».

Στὸ καφενεῖο «Ἡ Ὡραία Ἑλλὰς» ἔφταναν πρῶτα οἱ εἰδήσεις, ἔβγαιναν τὰ πολιτικὰ συνθήματα καὶ παρασκευάζονταν οἱ συνωμοσίες καὶ οἱ ἀνατροπές, ποὺ ἀφθονοῦσαν στὴν πολυτάραχη βασιλεία τοῦ Ὄθωνος.

Ὅλες οἱ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες καὶ πολλὲς ξένες ὑπῆρχαν στὸ καφενεῖο καὶ πολλὲς φορὲς διαβάζονταν εἰς ἐπήκοον πολλῶν, γιὰ νὰ ἐπακολουθήσουν σφοδρότατες πολιτικὲς συζητήσεις, στὶς ὁποῖες ἔσπευδαν νὰ λάβουν μέρος ἀκόμη κι' αὐτοὶ ποὺ ἔπαιζαν χαρτιά, σκάκι, ντόμινο ἢ μπιλλιάρδο. Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ πρῶτο καὶ μοναδικὸ γιὰ πολλὰ χρόνια μπιλλιάρδο τῆς Ἀθήνας.

Ἕνα ὡραῖο σχεδίασμα τοῦ Βαυαροῦ Κελνενμπέργκερ, τοῦ 1835, ποὺ βρίσκεται στὸ Ἐθνολογικό μας μουσεῖο, μᾶς δίνει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καφενείου, ὅπου κάθονται χωριστά, οἱ στρατιωτικοί, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι νοικοκύρηδες.

Ἔχουν γραφῆ πολλὰ γιὰ τὸ καφενεῖο «Ἡ Ὡραία Ἑλλάς», ποὺ τὸ βρίσκουμε ἀκόμα καὶ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς τρικουπικῆς περιόδου, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο. Στὶς δυσμὲς τοῦ βίου του χρησίμευσε καὶ γιὰ χρηματιστήριο, ὅπου παίζονταν μὲ μανία οἱ πρῶτες ἑλληνικὲς μετοχές. Σὲ λίγο καιρό, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὶς πόρτες του καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς ἔκλεισε καὶ μιὰ ὁλόκληρη ἐποχή. Ἡ ἐποχὴ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ποὺ πέρασε μέσα σὲ μιὰ ποιητικὴ ἀτμόσφαιρα, γεμάτη ἁπλότητα καὶ ρωμαντισμό.

★

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας ἦταν ὀνομαστὸ καὶ τὸ καφενεῖο ποὺ σύχναζαν οἱ Ἀγωνισταὶ τοῦ 21, στὴν πλατεῖα τοῦ Δημοπρατηρίου, κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τζαβέλλα.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Δημοπρατηρίου, ποὺ βρίσκεται στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου μετὰ τὴν ὁδὸ Μητροπόλεως, ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ καλύτερη τῆς Ἀθήνας. Ἔφερε τὸ ὄνομα — νομίζω πὼς τὸ διατηρεῖ καὶ σήμερα — τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ἦταν τὸ κέντρο περιπάτου τῶν Ἀθηναίων. Ἐκεῖ πέρα, οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς Ἀθήνας — φυσικά, χωριστά — κόβαν τὶς βόλτες τους τὶς Κυριακὲς τὸ ἀπόγευμα καὶ τὶς γιορτές.

Στὸ μέσο τῆς πλατείας ὑπῆρχε ἕνα συντριβάνι, χωρὶς ὅμως νερό, λόγω τῆς μεγάλης λειψυδρίας ποὺ μάστιζε τὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ πλατεῖα ἦταν περιποιημένη καὶ εἶχε προσελκύσει τὶς φροντίδες τῶν πρώτων δημάρχων γιὰ τὸν ἐξωραϊσμό της. Κατόπιν οἱ δόξες της χάθηκαν καὶ χρησιμοποιήθηκε γιὰ πολλὰ χρόνια ὡς τόπος τῶν δημοπρασιῶν, ποὺ τῆς ἀφῆκαν καὶ τ' ὄνομά τους μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι γνωστὴ καὶ σήμερα στοὺς περισσοτέρους.

Στὴν τότε, λοιπόν, πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, βρισκόταν τὸ καφενεῖο τῶν «Ἀγωνιστῶν». Ἡ ἀτμόσφαιρα σ' αὐτὸ ἦταν διαφορετικὴ ἀπὸ τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδας». Ἡ πελατεία του εἶχε καθαρὰ ἑλληνικὸ χρῶμα. Ἡ φουστανέλλα καὶ ἡ νησιώτικη βράκα κυριαρχοῦσαν. Οἱ ἐπισημότεροι ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἐπαναστάσεως, πήγαιναν στὸ καφενεῖο μὲ τοὺς παραγυιούς τους, ποὺ κουβαλοῦσαν τοὺς ναργιλέδες καὶ τὰ τσιμπούκια τῶν ἀφεντικῶν τους καὶ φρόντιζαν νὰ μὴ σβύνη ποτὲ ἡ φωτιὰ ἀπὸ αὐτά.

Ἕνα παιχνίδι γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «πρέφα τῶν Ἀγωνιστῶν», ἦταν τὸ περισσότερο παιζόμενο. Τὸ σκάκι καὶ τὸ ντόμινο, ἀκολουθοῦσαν. Μπιλλιάρδο δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸ μοναδικὸ τῆς Ἀθήνας, τὸ εἶχε, καθὼς γράφουμε καὶ παρὰ πάνω, γιὰ πολλὰ χρόνια, ἡ «Ὡραία Ἑλλάς».

Οἱ συζητήσεις δὲν ἦταν τόσο πολυθόρυβες. Στρέφονταν γύρω ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀγῶνος καὶ τὶς προφητεῖες τοῦ Ἀγαθάγγελου, ποὺ ἀποτελοῦσε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας τὸ προσφιλέστερο ἀνάγνωσμα τῶν ἁπλοϊκῶν Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κι' ἀκόμη καὶ τὸν ὁδηγό — ἀλάνθαστο, ὅπως τὸν νόμιζαν — γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐξέλιξι τοῦ νεαροῦ Κράτους.

Μέσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ Ἀγαθάγγελου καὶ τὶς προφητεῖες του, οἱ μαζεμένοι στὸ καφενεῖο Ἀγωνισταὶ τοῦ 21, ζητοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν ὅσα συμβαῖναν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὄχι μόνο στὴν ἑλληνικὴ πολιτική, ἀλλὰ καὶ στὴν παγκόσμιο καὶ ὅσα ἀκόμα θὰ γίνονταν στὸ μέλλον.

Ἐὰν στὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος» καλλιεργεῖτο ἡ πολιτική, στὸ καφενεῖο τῶν «Ἀγωνιστῶν» καλλιεργεῖτο ἡ Μεγάλη Ἰδέα.

Τρεῖς γενεὲς ζῆσαν καὶ πέθαναν μὲ τὸ ὄνειρο τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ποὺ ἄρχισε νὰ φυτρώνη καὶ νὰ μεγαλώνη ἀπὸ τὰ πρῶτα ὀθωνικὰ χρόνια.

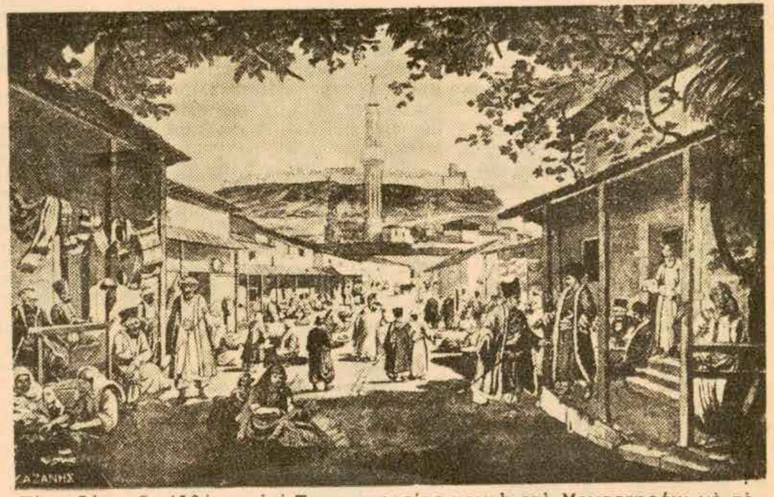

Τὸ παζάρι τῆς Ἀθήνας ἐπὶ Τουρκοκρατίας κοντὰ στὸ Μοναστηράκι μὲ τὸ γραφικώτατο καφενεῖο του.

Τὸ καφενεῖο, λοιπόν, τῶν Ἀγωνιστῶν ἦταν τὸ σπουδαιότερο θερμοκήπιο τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Τὴ θερμάναν μὲ τὸν πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό τους οἱ ἴδιοι οἱ Ἀγωνισταὶ ποὺ εἶχαν δώσει τὴν ἐλευθερία στὸ νεώτερο ἑλληνικὸ κράτος καὶ ποὺ τὸ θεωροῦσαν, μὲ τὰ περιωρισμένα τότε σύνορά του, σὰν ἕνα σταθμὸ ἐξορμήσεως γιὰ τὴν μελλοντικὴ ἀπελευθέρωσι ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ ἦταν ἀπολύτως βέβαιοι γι' αὐτό.

Τὸ ἔγραφε, ἄλλωστε, καὶ ὁ Ἀγαθάγγελος ἀνάμεσα στὶς προφητικὲς γραμμές του...

*

Δυστυχῶς, σήμερα, στὴ γραφικὴ αὐτὴ πλατεῖα τοῦ Δημοπρατηρίου, ὅπου βρισκόταν στὸ καφενεῖο τῶν «Ἀγωνιστῶν», μὲ τὴν τόση ἱστορία του, ἔχουν ἐγκατασταθῆ... ἐνδόξως διάφοροι παληατζῆδες τῶν ρούχων!!

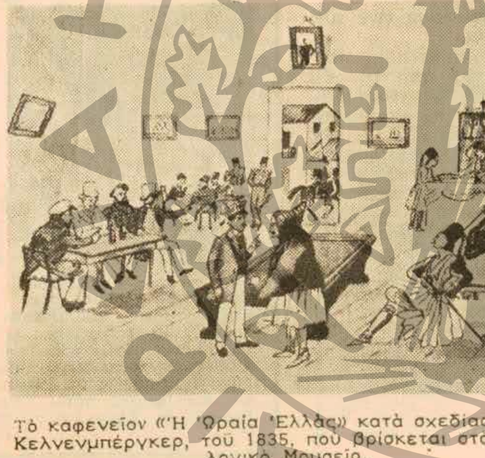

Τὸ καφενεῖον «Ἡ Ὡραία Ἑλλὰς» κατὰ σχεδίασμα τοῦ Κελνενμπέργκερ, τοῦ 1835, ποὺ βρίσκεται στὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο.

Σακκάκια καὶ παντελόνια ἀνεμίζουν ἀπὸ ἄθλιες ξύλινες παράγκες, πρὸς «αἰωνίαν δόξαν» τῶν εὐφυεστάτων ἁρμοδίων ποὺ εἶχαν τή... «μεγάλη ἰδέα» νὰ τοὺς ἐγκαταστήσουν ἐκεῖ!

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Οἱ γλῶσσες τοῦ Τοσκανίνι

Ἕνας δημοσιογράφος ρώτησε τὸν Τοσκανίνι, ἂν μιλοῦσε πολλὲς γλῶσσες.

— Τέσσερες! ἀπάντησε ὁ διάσημος Ἰταλὸς μαέστρος. Ὅταν συζητῶ μὲ μιὰ ὡραία κυρία, μιλῶ γαλλικά. Ὅταν συζητῶ γιὰ τοὺς λογαριασμούς μου, μεταχειρίζομαι τ' ἀγγλικά. Ὅταν θέλω νὰ τρομάξω κανένα, μιλῶ γερμανικά. Κι' ὅταν κόβωμαι μὲ τὸ ξυράφι, μεταχειρίζομαι τὴ μητρική μου γλῶσσα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΤΟΥΣ ΟΛΟΥΣ

Ἐρυθρομυκίνη, τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ ἀντιβιωτικὰ

Εἶναι τὸ ἴδιο ἀποτελεσματικὴ μὲ τὴν πενικιλλίνη

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἡ πενικιλλίνη, τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια ὅλου τοῦ κόσμου δὲν ἔπαψαν νὰ ἐρευνοῦν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ ἄλλων ἀντιβιωτικῶν. Τὸ πεδίο αὐτῶν τῶν ἐρευνῶν ἦταν ἀπέραντο, γιατὶ ὑπάρχουν χιλιάδες μυκήτων, ποὺ διαφέρουν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ παρουσιάζουν ὁ καθένας μιὰν καινούργια πιθανότητα.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη, ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ ἄλλα ἀντιβιωτικά, ὅπως ἡ στρεπτομυκίνη, ἡ χλωρομυκητίνη, ἡ χρυσομυκίνη καὶ τελευταῖο ἀπὸ ὅλα ἡ τεραμυκίνη. Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἔτη 1951 καὶ 1952, ἡ ἀνακάλυψις νέων ἀντιβιωτικῶν, ἐσημείωσε ἕνα σταμάτημα καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ πιστεύθηκε ὅτι τὸ πεδίον τῶν ἀντιβιωτικῶν μυκήτων εἶχε ἐξαντληθῆ. Ὁ φόβος αὐτός, ὅμως, ἀποδείχτηκε μάταιος. Πραγματικά, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1953 ἀνακαλύφθηκε ἕνα νέο ἀντιβιωτικό, ἡ ἐρυθρομυκίνη.

Ἡ ἐρυθρομυκίνη ἐξάγεται ἀπὸ ἕνα μύκητα ποὺ εἶναι στενὸς συγγενὴς μὲ κεῖνον ποὺ μᾶς δίνει τὴ στρεπτομυκίνη. Ὁ ἐρυθρὸς στρεπτομύκης, ὅπως καλεῖται, βρίσκεται στὶς Φιλιππῖνες νήσους. Ἡ ἀνακάλυψί του ὀφείλεται στὸν δόκτορα Οὐῶκσμαν, τὸν ἴδιο ποὺ ἀνακάλυψε καὶ τὴ στρεπτομυκίνη.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἐμφανίσθηκε, ἡ ἐρυθρομυκίνη ἐδημιούργησε πολὺ μεγάλες ἐλπίδες. Στὰ ἐργαστηριακὰ πειράματα, ἀποδείχτηκε ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τοῦ σταφυλοκόκκου, ὡρισμένων στρεπτοκόκκων, τοῦ γονοκόκκου, τοῦ διφθεριτικοῦ βακίλλου καὶ διαφόρων παρασίτων τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος. Τὸ πεδίο τῆς ἐνεργείας της δηλαδὴ ἦταν τὸ ἴδιο μεγάλο ὅσο καὶ τῆς πενικιλλίνης.

Ἔγιναν κατόπιν πειράματα σὲ ζῶα καὶ τέλος στὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀπέδειξαν ὅτι τὸ νέο ἀντιβιωτικὸ εἶχε πολὺ μικρὴ τοξικότητα. Στὶς συνήθεις δόσεις δὲν προκαλεῖ καμμιὰ ἀντίδρασι. Σὲ πολὺ μεγάλες δόσεις, ὅμως, ἢ ὅταν χρησιμοποιῆται σὲ ἐξασθενημένα ἄτομα, μπορεῖ νὰ προκαλέση διάφορες πεπτικὲς διαταραχές: μετεωρισμούς, ναυτία, διάρροια κλπ. Ἀλλ' οἱ διαταραχὲς αὐτὲς δὲν εἶνε σοβαρές. Ἐξαφανίζονται; ἄλλωστε, μόλις σταματήση ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου.

Ἡ ἐρυθρομυκίνη εἶνε ἐλάχιστα διαλυτὴ στὸ νερό. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ ἐνέσεις, ἀλλὰ χορηγεῖται ἀπὸ τὸ στόμα.

Τὰ ὀξέα ὑγρὰ τοῦ στομάχου μειώνουν, ὅμως, σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἐνέργειά της. Γι' αὐτό, ἡ ἐρυθρομυκίνη τοποθετεῖται μέσα σὲ καψοῦλες ἀπὸ ζελατίνα ποὺ διαλύονται μόνον ὅταν φτάσουν στὰ ἔντερα. Ἔτσι τὸ φάρμακο δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ ὑγρὰ τοῦ στομάχου.

Εἶνε ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ παίρνωμε τὴν ἐρυθρομυκίνη νηστικοὶ ἢ ἀρκετὴν ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὰ γεύματα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο φθάνει ταχύτερα στὰ ἔντερα καὶ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν χορήγησί της, ἡ ἐρυθρομυκίνη ἀνευρίσκεται μέσα στὸ αἷμα, ποὺ τὴν μεταφέρει σ' ὅλο τὸ σῶμα. Τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ εἶνε σημαντικώτατο.

Ἡ ἐρυθρομυκίνη διασχίζει ταχύτατα τὸν ὑπεζωκότα καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐνδείκνυται ἡ χρῆσις της ὅταν ἐπιζητοῦμε μιὰ ἄμεση ἐνέργεια στοὺς πνεύμονες. Μόνον οἱ μήνιγγες δὲν τὴν ἀφίνουν νὰ περάση εὔκολα.

Τὸ νέο ἀντιβιωτικό, ἐξ ἄλλου, ἀπολυμαίνει τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα κατὰ τὴν παραμονή του μέσα σ' αὐτόν. Δὲν καταστρέφει, ὅμως, ὅλους τοὺς κόκκους ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ ἔντερα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς ἀντισηπτικὸ τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.

Ὡς σήμερα, ἡ ἐρυθρομυκίνη ἔχει χρησιμοποιηθῆ μὲ ἐπιτυχία σὲ διάφορες μολυσματικὲς παθήσεις. Οἱ παθήσεις αὐτὲς εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

1) Ὅλες οἱ παθήσεις, γενικὲς ἢ ἐντοπισμένες, ποὺ ὀφείλονται σὲ σταφυλοκόκκους: σηψαιμία, ὀστεομυελίτιδες, διάφορες δερματοπάθειες.

2) Πολλὲς παθήσεις ποὺ ὀφείλονται σὲ στρεπτοκόκκους.

3) Οἱ παθήσεις ποὺ ὀφείλονται σὲ πνευμονοκόκκους: πνευμονία, βρογχοπνευμονία.

4) Ἡ διφθερῖτις.

5) Οἱ παθήσεις ποὺ ὀφείλονται σὲ γονοκόκκους.

Ἡ ἐρυθρομυκίνη ἀπέδωσε ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα στὸν τέτανο καὶ στὸν κοκκύτη. Φαίνεται ἀκόμη ὅτι καταπολεμᾶ τοὺς ὀξυούρους (παράσιτα τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος).

Οἱ περιπτώσεις ἀντιστάσεως στὴν ἐρυθρομυκίνη εἶνε εὐτυχῶς ἐλάχιστες.

Οἱ παθογόνοι κόκκοι, ποὺ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν ἐρυθρομυκίνη, δὲν ἀποκτοῦν λόγω τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου ηὐξημένη ἀντίστασι. Ἔτσι εἶνε δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἄλλα ἀντιβιωτικὰ π. χ. πενικιλλίνη γιὰ τὴν καταπολέμησί των. Ἀπὸ τ' ἄλλο, ἡ ἐρυθρομυκίνη ἀποδεικνύεται ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον ὡρισμένων κόκκων ποὺ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη ἢ τὰ ἄλλα γνωστὰ ἀντιβιωτικά.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶνε πολὺ σημαντικό, γιατὶ σήμερα, λόγω τῆς μεγάλης χρήσεως τῆς πενικιλλίνης, ἔχουν δημιουργηθῆ οἰκογένειες μικροβίων, ποὺ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀντιβιωτικό.

Ἡ ἐρυθρομυκίνη χορηγεῖται σὲ καψοῦλες. Οἱ συνήθεις δόσεις εἶνε 4—5 καψοῦλες τῶν 10 ἑκατοστῶν τοῦ γραμμαρίου στὸ εἰκοσιτετράωρο (ἀνὰ 5—6 ὧρες). Οἱ δόσεις αὐτὲς διατηροῦνται ὅσο συνεχίζεται ἡ ὀξεῖα μορφὴ τῆς ἀσθενείας. Μειοῦνται ἔπειτα σὲ 3 ἢ 2 καψοῦλες τὸ εἰκοσιτετράωρο.

Δόκτωρ ΜΑΡΚ ΟΛΛΙΒΙΕ

✪✪

Ἕνα εὔκολο φάρμακο ἐναντίον τοῦ ἄσθματος

Ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων δόκτωρ Ὀρίχιο εἶχε ἀνακαλύψει ἀπὸ τὸ 1950 μιὰ καινούργια μέθοδο θεραπείας τοῦ ἄσθματος, ποὺ συνίστατο στὴν ἀπότομη ψῦξι τοῦ δέρματος τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀκουστικοῦ πόρου. Στηριζόμενοι στὰ πειράματά του, δύο γιατροὶ τοῦ Κεντάκυ, οἱ δόκτορες Ἀλφόνσος Ποντρίτζι καὶ Κλῶντ Μπαίης χρησιμοποίησαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα βαμπάκι βρεγμένο σὲ αἰθέρα. Αὐτὸ τὸ βαμβάκι τὸ ἀφήνουν 5—10 λεπτὰ μέσα στὸν ἀκουστικὸ πόρο. Τὸ ἁπλούστατο αὐτὸ μέσο ἔδωσε ἄριστα ἀποτελέσματα σὲ πολλὲς περιπτώσεις βρογχικοῦ ἄσθματος. Σὲ περιπτώσεις καρδιακοῦ ἄσθματος, οἱ ἐπιτυχίες ἀντιπροσωπεύουν ποσοστὸν 50—60%.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀκίνδυνη καὶ δὲν στοιχίζει τίποτα.

Τὸ λίπος τοῦ σκαντζόχοιρου

Οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τορόντο μελετοῦν τὶς λεπτομέρειες τῆς «χειμερίας νάρκης» τοῦ σκαντζόχοιρου, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τοὺς βοηθήσουν στὴν τελειοποίησι τῆς τεχνικῆς τῆς «ἰσχυρᾶς ψύξεως», ποὺ ἐφαρμόζεται στὶς ἐγχειρήσεις τῆς καρδιᾶς. Εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ σκαντζόχοιρος μπορεῖ νὰ ζήση μὲ θερμοκρασία τοῦ σώματός του γύρω ἀπὸ τοὺς 3 βαθμοὺς μονάχα, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξη σὲ ψῦξι κάτω ἀπὸ τοὺς 26 βαθμούς. Ἂν λοιπὸν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐλαττωθῆ ἀκόμα περισσότερο ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ ν' ἀνασταλοῦν ἔτσι προσωρινὰ οἱ λειτουργίες του, θὰ μποροῦσαν ἴσως οἱ χειροῦργοι νὰ ἐπιχειρήσουν ἐγχειρήσεις ποὺ θεωροῦνται σήμερα ἀδύνατες. Ὁ δόκτωρ Τροῦσλερ, ἀπ' τὸ Τορόντο, φρονεῖ ὅτι ἡ ἐναποθήκευσις λίπους στὸ σῶμα τοῦ σκαντζόχοιρου συντελεῖ πολὺ στὴν ἀντοχή του στὸ κρύο. Πιστεύει δηλαδὴ ὅτι οἱ λιπαροὶ αὐτοὶ ἱστοὶ παράγουν κάποια ὁρμόνη, ποὺ αὐξάνει τὴν ἀντοχή του στὴν ψῦξι. Διαπίστωσε δὲ μὲ πειράματα ὅτι, ἂν τοὺς ἀφαιρέσουμε, τὸ ζῶο ἀντέχει πολὺ λιγώτερο στὸ κρύο. Τώρα προσπαθεῖ νὰ παρασκευάση ἕνα καθαρὸ ἐκχύλισμα αὐτοῦ τοῦ λίπους, γιὰ νὰ κάμη ἐνέσεις σὲ ποντικοὺς καὶ νὰ δῆ ἂν θὰ γίνουν ἔτσι ἀνθεκτικώτεροι στὴν ψῦξι.

Καρκίνοι ποὺ θεραπεύονται μόνοι τους

Ἡ γνώμη τοῦ δόκτορος Γιὰν Μὰκ Ντόναλντ, Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς εἶναι ὅτι στὰ 90% περίπου τῶν περιπτώσεων καρκίνου ὁ φυσικὸς ἀμυντικὸς μηχανισμὸς τοῦ σώματος ὑπερνικᾶ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Ὁ δόκτωρ Ντόναλντ ἀναφέρει πολλὲς περιπτώσεις προχωρημένων καρκινωμάτων, που ὑποχώρησαν κι' ἐξαφανίσθηκαν χωρὶς θεραπεία.

«Σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς —γράφει ἐξ ἄλλου— μετὰ τὰ 40 σχηματίζονται ἐπανειλημμένως μικροσκοπικὲς ἑστίες καρκίνου, ποὺ τὶς καταπολεμάει ὅμως ἀποτελεσματικὰ ὁ ἴδιος ὁ ὀργανισμος μας.

Τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀτυχήματα

Τὰ ἐγκαύματα, οἱ πτώσεις καὶ οἱ δηλητηριάσεις ἀποτελοῦν τὶς κυριώτερες αἰτίες ἀτυχημάτων σὲ παιδιὰ κάτω τῶν 5 ἐτῶν. Τὰ ἀτυχήματα δὲ αὐτὰ προκαλοῦν κάθε χρόνο μόνιμες ἀναπηρίες σὲ χιλιάδες παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας — ὅπως ἀποδεικνύει μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἔγινε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ἀμερικανικὸ ἵδρυμα.

Εὐαίσθητη στὸ στάρι

Παρατηρήθηκε τελευταίως ἡ περίπτωσι μιᾶς γυναίκας, ποὺ παρουσιάζει πρήξιμο τῶν παρωτιδικῶν ἀδένων, δυὸ ὧρες ἀφοῦ φάη ὁτιδήποτε προϊὸν τοῦ σταριοῦ. Στὴν ἀρχή, οἱ γιατροὶ εἶχαν νομίσει πὼς ἐπρόκειτο γιὰ παρωτίτιδα. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἡ αἰτία τοῦ πρηξίματος ἦταν μιὰ εἰδικὴ εὐαισθησία τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς τῆς γυναίκας στὸ στάρι. Μόνο 15 περιπτώσεις τέτοιου εἴδους ἔχουν ἀναφερθῆ ὡς τώρα στὰ ἰατρικὰ χρονικά.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Πρὸ ἡμερῶν γύρισε στὴν πατρίδα του, ὕστερα ἀπὸ ἕνδεκα ὁλόκληρα χρόνια, ποὺ πέρασε ὡς αἰχμάλωτος σὲ διάφορα ρωσικὰ στρατόπεδα ὁ Γερμανὸς γιατρὸς Ὄτμαρ Κόλερ. Στὸ διάστημα τῶν ἕντεκα αὐτῶν χρόνων ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς ἐπιστήμων ἔσωσε χιλιάδες συγκρατουμένων του ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ἔφτασε δὲ νὰ κάνη ἐγχειρήσεις μὲ ξυριστικὲς λεπίδες καὶ συνήθη ψαλίδια! Γιὰ τὶς ἀνεκτίμητες αὐτὲς ὑπηρεσίες του, ὁ Πρόεδρος τῆς Δυτικῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας τοῦ ἀπένειμε τὸ Σταυρὸ τῶν ἐξαιρέτων πράξεων.

ΤΡΩΤΕ ΛΙΠΗ καὶ πρωτεΐνες

Μιὰ ἐπαναστατικὴ ἐπιστημονικὴ θεωρία

Γιατὶ πεινᾶμε; Ὁ βιοχημικὸς Τζὼν Μέγιερ, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πεῖνα ἢ ἀκριβέστερα ἡ ἐντύπωσι ποὺ δοκιμάζομε ὅτι πεινᾶμε εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέση μὲ τὴν ἀναλογία τοῦ σακχάρου τοῦ αἵματός μας. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε γεῦμα, ἡ ἀναλογία τοῦ σακχάρου ἀνέρχεται, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες κατέρχεται καὶ πάλιν καὶ τότε δοκιμάζομε τὸ αἴσθημα τῆς πείνας, ἐνῶ ταυτόχρονα δημιουργεῖται μέσα στὸ μυαλό μας ἡ σκέψι ὅτι μᾶς χρειάζεται ἕνα καινούργιο γεῦμα γιὰ νὰ ξαναγυρίση ὁ ὀργανισμός μας στὴν προηγούμενη ἰσορροπία του. Στοὺς διαβητικοὺς αὐτὸς ὁ τόσον ἁπλὸς μηχανισμὸς ἀνατρέπεται καὶ γίνεται ἐξαιρετικὰ πολύπλοκος καὶ ἀντιφυσιολογικός.

Στηριζόμενος στὰ συμπεράσματά του αὐτὰ γιὰ τὴν προέλευσι τῆς πείνας, ὁ δόκτωρ Μέγιερ δίνει τὶς ἀκόλουθες συμβουλές:

1) Μὴν ἀντικαθιστᾶτε τὰ γεύματα μὲ μερικὰ σάντουϊτς. Πρέπει τοὐναντίον τὰ γεύματά σας νὰ εἶνε πλούσια καὶ νὰ σᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἐχορτάσατε. Διαφορετικά, μόλις περάση λίγη ὥρα θὰ ξαναπεινάσετε καὶ θ' ἀναγκασθῆτε νὰ φᾶτε δεύτερο καὶ τρίτο σάντουϊτς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ χαλάσετε τὸ στομάχι σας χωρὶς κανένα ὄφελος.

2) Τὸ βραδυνὸ γεῦμα πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐλαφρό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἐπιτρέψετε στὰ πεπτικό σας ὄργανα ν' ἀναπαυθοῦν μαζὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα σας. Ἐνῶ, ἂν φορτώσετε τὸ βράδυ τὸ στομάχι σας, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε. Στὸν ὕπνο, ἄλλωστε, δὲν αἰσθάνεται κανεὶς πεῖνα. Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τοὺς παχυσάρκους, ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Τὸ βράδυ εἶναι ἡ περίοδος ποὺ μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ἀπισχναντική τους δίαιτα χωρὶς νὰ ὑποφέρουν. Ἐνῶ, περιορίζοντας τὴν τροφὴ τῆς ἡμέρας, θὰ πεινᾶνε διαρκῶς.

2) Μὴν ἀποφεύγετε τὰ λίπη στὴν τροφή σας. Ἡ ἀντίθετη συμβουλὴ αὐτὴ ποὺ παρέχεται συνήθως στοὺς παχυσάρκους εἶνε σφαλερή. Τὰ λίπη «κόβουν» τὴν πεῖνα καὶ ἔτσι αἰσθανόμεθα λιγώτερο τὴν ἀνάγκη τροφῆς.

3) Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὶς πρωτεῖνες στὸ φαγητό σας. Ἡ καλύτερη συμβουλὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώση κανεὶς στοὺς παχυσάρκους εἶναι ν' ἀρχίζουν τὸ φαγητό τους μὲ πρωτεϊνοῦχες τροφές: κρέας, ψάρια, αὐγὰ κλπ. Γιατὶ οἱ τροφὲς αὐτὲς μᾶς κάνουν νὰ χορταίνουμε καὶ εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ παραιτηθοῦμε τότε ἀπὸ ἄλλες συμπληρωματικὲς τροφές. Ἔτσι περιορίζομε τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς μας χωρὶς βλάβη τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἕνα «κονσομέ», ἀντίθετα, διεγείρει τοὺς γαστρικοὺς χυμοὺς καὶ συνεπῶς καὶ τὴν ὄρεξί μας. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὰ καλούμενα ὀρεκτικά. Ἐνῶ δὲν μᾶς χορταίνουν, διεγείρουν, ἀντίθετα, τὴν ὄρεξί μας.

4) Συνηθίστε νὰ τρῶνε ἀργά. Εἶναι καλὸ νὰ παρατείνετε τὸ γεῦμα σας ἐπὶ 20 λεπτὰ ἢ μισὴ ὥρα. Ὁ βραδὺς ρυθμὸς θὰ σᾶς κουράση γρήγορα, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ ἄνοδος τοῦ σακχάρου μέσα στὸ αἷμα θὰ σᾶς «κόψη» τὴν πεῖνα καί, μολονότι τὸ γεῦμα σας θὰ κρατήση ἀρκετὴ ὥρα, θὰ φᾶτε λιγώτερη ποσότητα τροφῆς. Ἐνῶ ὅταν τρῶνε γρήγορα, καταβροχθίζετε μεγάλες ποσότητες τροφῆς, χωρὶς νὰ χορταίνετε, γιατὶ δὲν δίνετε τὸν καιρὸ στὸ αἷμα ν' ἀπορροφήση τὸ σάκχαρο ποὺ βρίσκεται μέσα στὶς τροφές.

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ δόκτορος Μέγιερ χαρακτηρίζονται ὡς ἐπαναστατικές, γιατί, πράγματι, ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι πρὸς τοὺς καθιερωμένους ὡς σήμερα διαιτητικοὺς κανόνες. Τοποθετοῦν, ἐξ ἄλλου, πάνω σὲ καινούργιες βάσεις τὸ πρόβλημα τῆς ἀπισχνάνσεως, ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα τῆς ἐποχῆς μας.

«Τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, παρατηρεῖ ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, εἶναι ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία, τείνουν στὴν παχυσαρκία. Καὶ αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ τοὺς ἄντρες ὅσο καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται πιθανώτατα στὸ ὅτι ἡ ζωή μας, μ' ὅλες τὶς μεμψιμοιρίες μας, ἔγινε περισσότερο ἄνετη. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν, λοιπόν, καθῆκον νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴ στρατιὰ τῶν παχυσάρκων. Δὲν ἀρκεῖ νὰ τοὺς λέμε: περιορίστε τὴν τροφή σας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς κάνουμε, νὰ αἰσθάνωνται λιγώτερο τὴν ἀνάγκη τροφῆς. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐκτελοῦν πρόθυμα μιὰ ἰατρικὴ συμβουλή, ὅταν δὲν βλέπουν ἄμεσο τὸν κίνδυνο. Ἡ μέθοδός μου δὲν λύει μόνον ἕνα ἐπιστημονικὸ πρόβλημα. Ἡ ἀξία της εἶναι πρωτίστως πρακτική. Γιατὶ ὑποβοηθεῖ τὸν ἀσθενῆ νὰ περιορίση μὲ τὴν ἴδια τὴ θέλησί του τὴν τροφή του χωρὶς βλάβη τοῦ ὀργανισμοῦ του. Δίνει, ἐξ ἄλλου, τὴν πρέπουσα θέσι σὲ δυὸ σημαντικὲς τροφές, ὅπως εἶναι τὰ λίπη καὶ οἱ πρωτεῖνες. Δὲν λέμε στοὺς ἀσθενεῖς: νὰ τρῶτε πολλὰ λίπη καὶ πολλὲς πρωτεῖνες. Τοὺς συνιστοῦμε, ἀντίθετα, νὰ μὴν ἐξοβελίσουν αὐτὲς τὶς τροφὲς ἀπὸ τὸ τραπέζι τους καὶ νὰ ἀρχίζουν τὸ γεῦμα τους ἀπ' αὐτές. Ἔτσι θὰ φᾶνε λιγώτερο. Καὶ ὁ ὀργανισμός τους, λόγω τῆς μεγάλης θρεπτικῆς ἀξίας ποὺ ἔχουν τὰ λίπη κι' οἱ πρωτεῖνες, δὲν θὰ αἰσθανθῆ τὴ μείωσι τῆς τροφῆς».

✪✪

Μεταφυτεύσεις δέρματος νεκρῶν

Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι, ποὺ ἔγινε στὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιον Χειρουργικῆς, ἀναφέρει ὅτι οἱ μεταφυτεύσεις δέρματος νεκρῶν, παρμένου σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἀπ' τὸ θάνατό τους, μπορεῖ νὰ σώσουν τὰ θύματα σοβαρῶν ἐγκαυμάτων. Τὸ ξένο αὐτὸ δέρμα διατηρεῖται ζωντανὸ στὴ νέα του θέσι ἐπὶ 3 βδομάδες περίπου, ὅσο χρειάζεται δηλαδὴ γιὰ ν' ἀποφευχθῆ ἡ ἀπώλεια ζωτικῶν ὑγρῶν ἀπὸ τὸ σῶμα. Οἱ λουρίδες του μπορεῖ νἄχουν διαστάσεις μέχρι 15X60 πόντους.

Γελωτοθεραπεία

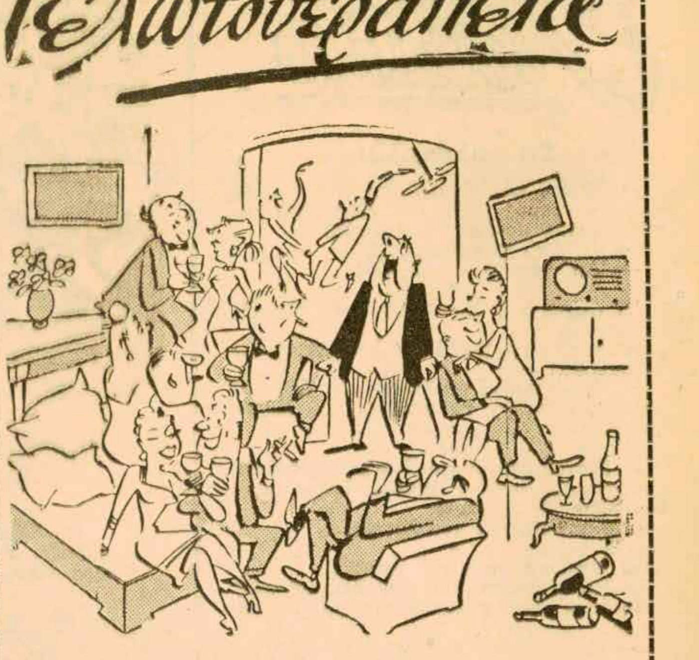

— *Καὶ τώρα, παρακαλῶ τοὺς καλεσμένους μου, νὰ μοῦ ἀδειάσουν, στὴν ὑγεία μου, τό... σπίτι!...*

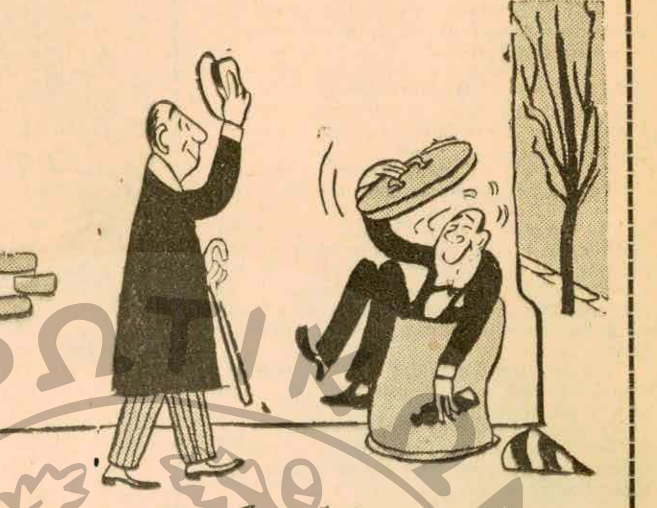

Χαιρετοῦρες.

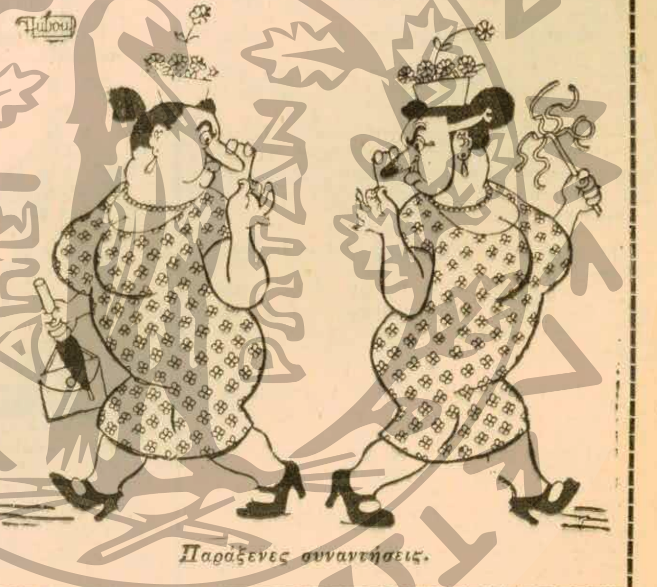

Παράξενες συναντήσεις.

Χιούμορ

Τὸ καλὸ κλῖμα

— Ἔχετε καλὸ κλῖμα στὸ χωριό σας;

— Περίφημο! Μέσα σὲ πέντε χρόνια, πέθανε ἕνας μονάχα: ὁ γιατρός.

— Κι' ἀπὸ τί πέθανε;

— Ἀπ' τὴν πεῖνα, νομίζω!

*

Ἡ σκηνὴ στὸ δημόσιο πάρκο, τὸ φθινόπωρο:

Ὁ **ποιητής**: Τὰ φύλλα πέφτουνε... Τί ὄμορφα!

Ὁ **σκουπιδιάρης**: Μὰ βέβαια, δὲν πρόκειται νὰ τὰ μαζέψης τοῦ λόγου σου!

*

— Γιατρέ μου, ἡ γυναῖκα μου ὑποφέρει ἀπὸ συχνὲς νευρικὲς κρίσεις. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ τῆς κάνω;

— Καπέλλα καὶ τουαλέττες!...

*

Ὁ διαβάτης λέει στὸ μπεκρῆ:

— Μά, ἄνθρωπέ μου, δὲν βλέπεις πῶς πολεμᾶς ν' ἀνοίξης τὴν πόρτα σου μ' ἕνα ποῦρο;

— Ὢ, διάβολε! Θἄκανα λάθος, φαίνεται, καὶ θὰ κάπνισα στὸ δρόμο... τὸ κλειδί μου!

*

Στὸ μάθημα τῆς ὑγιεινῆς:

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε ἂν ἀρρωστήσουμε, ὥσπου νἄρθη ὁ γιατρός;

— Τὴ διαθήκη μας!

*

Ἐκείνη: Μοῦ ὑποσχέθηκες πὼς θὰ μοῦ κάνης ἕνα δῶρο, ἀγάπη μου. Ἀπόψε λοιπὸν εἶδα στὸν ὕπνο μου ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ.

Ἐκεῖνος: Ὡραῖα! Τρέχω ν' ἀγοράσω καὶ νὰ σοῦ χαρίσω... ἕναν ὀνειροκρίτη!

*

Ὁ **δάσκαλος**: Παιδιά μου, εἶναι πολὺ ὠφέλιμο νὰ συνηθίσετε νὰ μεταχειρίζεσθε καὶ τὰ δυό σας χέρια τὸ ἴδιο. Νὰ μπορῆτε δηλαδὴ νὰ κάνετε καὶ μὲ τ' ἀριστερὸ ὅλες τὶς δουλειὲς ποὺ κάνετε μὲ τὸ δεξί. Ἐγὼ συνήθισα σ' αὐτὸ ἀπὸ μικρός.

Ἕνας **μαθητής**: Καὶ μπορεῖτε, κύριε, νὰ κάνετε μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ὅ,τι κάνετε μὲ τὸ δεξί;

Ὁ **δάσκαλος**: Βεβαιότατα.

Ὁ **μαθητής**: Γιὰ βάλτε λοιπὸν τ' ἀριστερό σας χέρι στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ σας...

*

— Δάνεισέ μου 100 χιλιάδες. Τὶς ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη...

— Δυστυχῶς, ἔχω μόνο 40 χιλιάδες πάνω μου.

— Ἔ, τί νὰ γίνη; Δῶσε μου τώρα αὐτὰ καὶ μοῦ χρωστᾶς ἄλλες 60 χιλιάδες!

*

— Πῶς; Εἴσαστε πρωταθλητής;... Περίεργο! Δὲν ἔχετε καθόλου ἀθλητικὸ παράστημα... Καὶ σὲ ποιὸ ἀγώνισμα ἔχετε πάρει πρωτάθλημα;

— Στὸ σκάκι!

*

Ἡ **σύζυγος**: Κάποτε μ' ἔλεγες «βασίλισσά σου»!

Ὁ **σύζυγος**: Ναί, μὰ ὅταν εἶδα πὼς δὲν ἤξερες νὰ μαγειρέψης, οὔτε νὰ μοῦ ράψης τὰ κουμπιά μου, ἔγινα... δημοκρατικός!

*

— Εἶναι κάμποσος καιρός, γιατρέ μου, ποὺ ἔχω χάσει τελείως τὴ μνήμη μου. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάνω;

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ μοῦ πληρώσετε προκαταβολικὰ τὴν ἐπίσκεψι!...

*

Ὁ **τελωνοφύλακας**: Μήπως ἔχετε καφὲ στὶς βαλίτσες σας;

Ὁ **ταξιδιώτης**: Ὄχι, κύριε!

Ὁ **τελωνοφύλακας** (πιὸ σιγά): Μήπως θέλετε ν' ἀγοράσετε;...

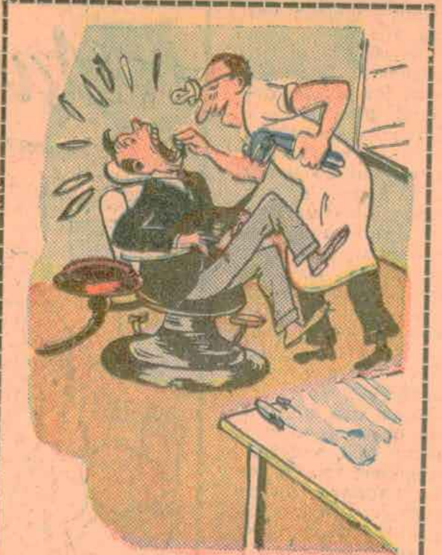

— Ἔκανα λάθος, ἀλλὰ δὲν πειράζει, θὰ σᾶς κάνω τὴν δεύτερη ἐξαγωγὴ δωρεάν!...

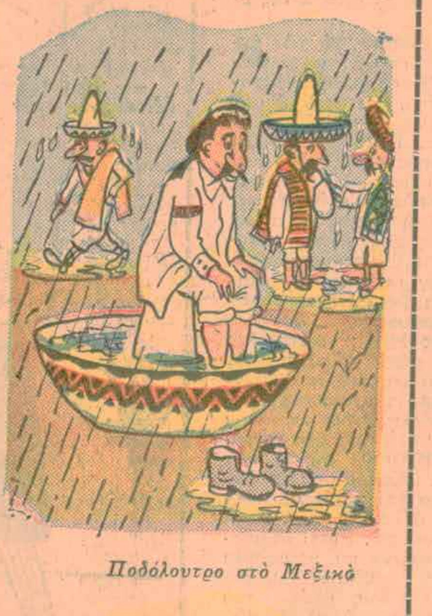

Ποδόλουτρο στὸ Μεξικό

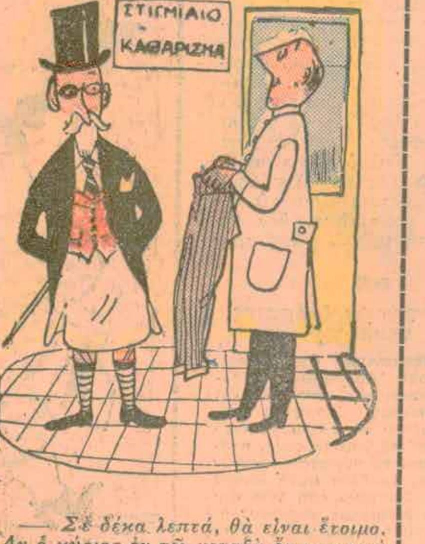

— Σὲ δέκα λεπτά, θὰ εἶναι ἕτοιμο. Ἂν ὁ κύριος ἐν τῷ μεταξὺ ἔχη καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ κοντά, μπορεῖ νὰ τὴν τελειώση!...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Γεράσιμον καὶ Γεώργιον Μπακλαβᾶνον, Ἐλίζαμπεθ Βίλ, Βελγικὸ Κογκό: Τὸ γράμμα σας ἦταν θαυμάσιο! Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Προηγούμενα τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» ὑπάρχουν ἄφθονα. Βιβλίο σᾶς στέλνω. **Μ. Τσιγκούνην**, Μαρκόπουλο, Ἀττική: Δὲν ὑπάρχει τέτοιος λόγος. Ὁ φάκελλος ὑφίσταται μὲ τὰ στοιχεῖα 1317) 8)45. Μπορεῖτε νὰ τὸν ζητήσετε ἀπὸ τὸ ἁρμόδιο γραφεῖο. **Ε. Σαρηγιάννην**, Βόλον: Τὸ ὁπλιταγωγὸ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι συμμαχικό. Ἐκτὸς ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ἀποβατικὸ σκάφος. **Μ. Λ. Γρ. Ἀνδριτσόπουλον**, **Στ. Παπασωτηρίου**, **Σ. Δημάκην**, Ι. Λασπιᾶν, Χάρ. Λιαρούτσην, Μ. Πετσαβᾶν, Μιχ. Ἀλιφραγκῆν, Δημ. Κρυστάλλην, Γεώργιον **Σωτηρόπουλον**, Φ. Ἀμανατίδην, Κων. Πανουργιᾶν, **Στ. Μπεφάνην**, Ι. Ἀνδραδάκη, Κυριάκον **Σαπουντζόγλου**, Δ. Δημητριάδην, Χρ. Μπαλιτζάρην, Σ. Μαχαίραν, Α. Κουλούρην, **Σοφοκλῆν Καραδῆμαν**, Γ. Παπᾶν, Γ. Φατοῦρον καὶ πολλὲς ἄλλες δισανάγνωστες ὑπογραφές, Β. Σ. 904: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὁμαδικό σας γράμμα καὶ τὶς εὐχές. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. **Ξένον Τριανταφυλλίδην**, Ἐνταῦθα: Σὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια. **Σουζάναν**, Ἐνταῦθα: Οἱ στίχοι σας γιὰ τοὺς «ἀφανεῖς ἥρωες» συμπαθητικοί. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφιέρωσι. **Σοφία Γ. Παπαγιαννοπούλου**, μαθήτρια, Ἐνταῦθα: Οἱ νεκροὶ ἥρωες δὲν θέλουν δάκρυα, ἀλλὰ ἀναγνώρισι τῶν θυσιῶν τους. **Τάκην Ροῦσον**, Ἐνταῦθα: Περᾶστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ φέρτε μαζί σας τὸ ἡμερολόγιο. **Α. Φιλάρετον** καὶ Γ. Γεωργόπουλον, Β. Κογκό: Οἱ φίλοι σας δὲν ἔκαναν λάθος. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τοὺς μεταβιβάσετε τὶς εὐχαριστίες μου. **Θ. Παπαθεοφίλου**, Ἄστρος, Κυνουρία: Ἦταν μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὅλα αὐτὰ ἦταν «ἀσήμαντα» πράγματα, γιατὶ τὸ δράμα τῆς κατοχῆς μᾶς ἔδωσε πολὺ μεγαλύτερα χτυπήματα. Σήμερα ὅμως τὰ βλέπουμε σὰν κάτι τρομερό, γιατὶ περνοῦμε μιὰ εἰρηνικὴ ἐποχή. **Β. Ν. Γεωργιάδην**, μαθητήν, Ἐνταῦθα: Νὰ περάσης ὁποτε θέλεις ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, μικρέ μου φίλε. Εὐχαρίστως θὰ σοῦ δώσω φωτογραφία τῆς Λέλας Καρ. **Μ. Ἀντωνάκην**, ταχυδρομικόν, Σταυρὸς Χαλκιδικῆς: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Σᾶς στέλνω ἕνα βιβλίο, ἀφοῦ δὲν βρήκατε στὴ Θεσσαλονίκη. **Β. Παρασκευᾶν**, Κύπρον: Πολλὲς φορὲς τὸ σκεφτήκαμε αὐτό, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἀργότερα ἴσως. Πάντως ἡ διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. **Θ. Μπαλωμάτην**, Λεχαινά: Βεβαίως ἔχετε αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ὅπως τὸ ἔχει κάθε Ἕλληνας πολίτης. **Τακτικὸν ἀναγνώστην**, Ἐνταῦθα: Τὰ ὅσα ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας σχετικὰ μὲ τὸν προδότη Ι. Ε. δὲν τὰ εἴχαμε ὑπ' ὄψι. Ἐφ' ὅσον ὅμως γνωρίζετε τὴν ἀντεθνική του δράσι σήμερα στὸ ἐξωτερικό, γιατὶ δὲν ἀπευθύνεσθε ἐνυπογράφως στὸ ἁρμόδιο γραφεῖο Ἰθαγενείας τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν; Δὲν τὸ βρίσκετε αὐτὸ πιὸ σωστό; **Νικόλαον Ἰωάννου**, Χίον. Ὁ κ. Κων. Γ. Παυλίδης, ὑπάλληλος τότε στὶς Λ. Ὑπηρ. Ἁρμοδιότητος τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἐξυπηρέτησε δεκάδες Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν ποὺ ἤθελαν νὰ περάσουν στὰ τουρκικὰ παράλια. **Σ. Ε. Ταμβακέρον**, Αὐστραλίαν: Τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Βιβλία σᾶς ἔστειλα. Γιὰ τὴ συνδρομὴ τοῦ «Θησαυροῦ» πρέπει νὰ στείλετε ἀπὸ κεῖ ἐπιταγή. Χαιρετισμοὺς στοὺς φίλους σας. **Ἀβραὰμ Βελλέλην**, Τὲλ-Ἀβίβ: Ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὰ γυαλιὰ ταρταρούγας» εἶναι ἀκριβῶς ὁ φίλος σας. Ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ δικός μου φίλος. Νὰ τοῦ γράψετε στ' ὄνομά του στὴν διεύθυνσι αὐτή: 3305 Foster Ave. Brooklyn 3, N. Y. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ χαρῆ. **Ι. Γαλανόπουλον**, ἔμπορον, Φορτ. Λαμῦ, Α.Ε.Ε.: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Βιβλία σᾶς ἔστειλα πρὸ πολλοῦ. **Λ. Στρατίκην**, Τρίκαλα, Θεσσαλίαν: Ὡραιότατο τὸ διηγηματάκι σας καὶ θὰ τὸ χρησιμοποιήσω ἀλλοῦ πολὺ σύντομα. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ γράψετε σὲ ποιὸ χωριὸ συνέβη αὐτό. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ... μεσολάβησι γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ βιβλίου μου, ἀπὸ τὴν ἄγνωστη κυρία. **Νίτσα Ἀβαταγγέλου**. Μαρία Κοχλατζῆ, Ἰωάννην Παμπούκην, Σοφία Ἀλεπουδέλη, Μιχαὴλ Σοφιόν, Κων. Ρόζου, Ἀθ. Πατρινὸν καὶ Ἀντώνιον Αὐγουλᾶν, Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές. **Θ. Α. Παπαδόπουλον**, Χαρτοκόπιον Παγγαίου, Καβάλλαν: Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Δὲν ἦταν ὅμως ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆτε σὲ τόσους κόπους. Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ σᾶς στείλω καὶ τὸν β' τόμο. **Δ. Ποταμίδην**, Μελβούρνη, Αὐστραλία: Γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ γράφετε σᾶς ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς βρῶ τὴ «Φλόγα».

I. B.-I.

Φρέντ Ἄσταιρ
Σύντ Τσάρρις

Ἡ κωμωδιούλα μας

Η ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΛΙΛΗ — ΖΙΖΗ — ΚΙΚΗ — ΦΙΦΗ : νέες γυναῖκες, φιλενάδες ἴδιας ἡλικίας καὶ διανοητικῆς καταστάσεως. ΚΩΣΤΑΣ : σύζυγος τῆς Λιλῆς. ΣΜΑΡΑΓΔΑ : ὑπηρέτρια.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ τηλέφωνο)

ΛΙΛΗ: Μὴ μοῦ τὸ λές!

ΖΙΖΗ: Μὰ ναί, παιδί μου. Δρᾶμα σοῦ λέω.

ΛΙΛΗ: Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

ΚΩΣΤΑΣ (δυνατὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο): Οὔτ' ἐγὼ μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι θὰ φᾶμε σήμερα.

ΛΙΛΗ: Πεζὲ ἄνθρωπε!

ΖΙΖΗ: Τί;

ΛΙΛΗ: Τίποτα, Ζιζή μου. Κάτι εἶπα στὸν ἄντρα μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἄντε! Τέλειωνε καμμιὰ φορά! Τέλειωνε γιατὶ κινδυνεύει νὰ λυώση τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὴν τραπεζαρία)

ΛΙΛΗ (μπαίνοντας): Ὁρίστε! Τέλειωσα! Τί φωνάζεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Τί ἔπρεπε νὰ κάνω δηλαδή; Νὰ σ' ἀφήσω νὰ συζητῆς στὸ τηλέφωνο μέχρι τὸ Πάσχα;

ΛΙΛΗ: Πάντα ὑπερβολικὸς καὶ ἄνοστος εἶσαι, καϋμένε Κώστα.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἂς ἐλπίσουμε τουλάχιστον ὅτι θὰ εἶνε νόστιμο τὸ φαΐ. (Φωνάζει) Σμαράγδα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (ἀπὸ μέσα): Ὁρίστε!

ΚΩΣΤΑΣ: Νὰ σερβίρης!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ: Μάλιστα!

ΛΙΛΗ: Καταπληκτικὰ πράγματα συμβαίνουν, τέλος πάντων, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

ΚΩΣΤΑΣ: Δηλαδή;

ΛΙΛΗ: Μοῦ τηλεφώνησε ἡ Ζιζή.

ΚΩΣΤΑΣ: Καὶ λοιπόν;

ΛΙΛΗ: Εἶδε, λέει, τὴν Μαρτὶν Καρόλ.

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' ἐγὼ τὴν εἶδα στὴ «Λουκρητία Βοργία».

ΛΙΛΗ: Μὰ ἡ Ζιζὴ τὴν εἶδε ἀπὸ κοντά. Ἀπὸ πολὺ κοντά. Καὶ μάλιστα δύο φορές. (Μπαίνει ἡ Σμαράγδα μὲ πιατέλλα καὶ σερβίρει).

ΚΩΣΤΑΣ: Καὶ ποῦ τὸ βρίσκεις τὸ καταπληκτικό;

ΛΙΛΗ: Μὰ μὲ βεβαίωσε πὼς ἡ Μαρτὶν Καρὸλ ἀπὸ κοντὰ εἶναι τέρας!

ΚΩΣΤΑΣ: Σώπα!

ΛΙΛΗ: Κι' ἂν τῆς γιὰ κεῖνα τὰ περιβόητα πόδια της...

ΣΜΑΡΑΓΔΑ: Ναί, καλὲ κυρία. Τὸ ἄκουσα κι' ἐγὼ πὼς εἶναι στραβοκάνα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἄντε νὰ χαθῆς κι' ἐσύ, ποὺ ἔμαθες νὰ συζητῆς περὶ κινηματογραφικῶν ἀστέρων! Τράβα στὴν κουζίνα!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ: Μά...

ΚΩΣΤΑΣ: Βρέ, τράβα στὴν κουζίνα σοῦ λέω! Μπαααᾶ! (Ἡ Σμαράγδα φεύγει).

ΛΙΛΗ: Πολὺ νευρικὸς ἔχεις γίνει τώρα τελευταῖα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἐμ δὲν μπορῶ νὰ τὰ καταπιῶ τὰ παράξενα! Ἀκοῦς φαιδρότητες! Ἡ Ζιζή, ὁ θηλυκὸς Κουασιμόδος, ἔβγαλε τέρας τὴν Μαρτὶν Καρόλ! Μὴ χειρότερα, Παναγία μου!

ΛΙΛΗ: Ἔ!, τὸ βραδάκι ποὺ θάρθη ἡ Ζιζὴ γιὰ νὰ μοῦ τὰ πῆ λεπτομερῶς...

ΚΩΣΤΑΣ (τὴν διακόπτει): Ὥστε ὑπάρχουν καὶ λεπτομέρειες;

ΛΙΛΗ: Βεβαίως!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἀμ θὰ φροντίσω νὰ παρίσταμαι γιὰ νὰ τὶς ἀκούσω. Ἄλλωστε καιρὸ ἔχω νὰ... ψυχαγωγηθῶ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ βράδυ στὸ σαλόνι. Ἡ Λιλή, ἡ Ζιζή, ἡ Κικὴ καὶ ἡ Φιφὴ συνεχίζουν τὴν ἀκράτητη πάρλα τους, τὴν ὁποίαν ὁ Κώστας παρακολουθεῖ μὲ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον).

ΖΙΖΗ: Χάλια σᾶς λέω! Χάλια ἀδιόρθωτα!

ΚΙΚΗ: Ἀμ τὸ ντύσιμό της.

ΚΩΣΤΑΣ: Τὴν εἴδατε κι' ἐσεῖς, δεσποινὶς Κική, τὴν Μαρτὶν Καρὸλ ἀπὸ κοντά;

ΚΙΚΗ: Ἀμέ;

ΚΩΣΤΑΣ: Καὶ δὲν σᾶς ἄρεσε;

ΚΙΚΗ: Καθόλου.

ΦΙΦΗ: Οὔτ' ἐμένα! Λόγω τιμῆς!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' ἐσεῖς τὴν εἴδατε ἀπὸ κοντά;

ΦΙΦΗ: Κοντὰ δὲν θὰ πῆ τίποτα. Στὸ «Πάλλας» πέσαμε μούρη μὲ μούρη. Μούρη νὰ σοῦ πετύχη!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἡ δική σας;

ΛΙΛΗ (αὐστηρά): Κώστα!

ΦΙΦΗ: Μὴν πειράζεσαι, Λιλή μου. Ὁ ἄντρας σου ἔχει ὄρεξι γι' ἀστεῖα!

ΖΙΖΗ: Ὥστε συμφωνεῖς μὲ τὴ γνώμη μου, Φιφή.

ΦΙΦΗ: Ἀσφαλῶς συμφωνῶ. Ἀπορῶ τί τῆς βρήκανε καὶ τὴν κάνανε διάσημη.

ΚΙΚΗ: Ἡ ρεκλάμα, παιδί μου.

ΛΙΛΗ: Σωστά! Πολὺ σωστά! Καὶ δὲ μοῦ λέτε... Ἡ μύτη της;

ΖΙΖΗ: Τί ἡ μύτη της;

ΛΙΛΗ: Πῶς εἶναι ἡ μύτη της;

ΖΙΖΗ: Σὰν μιὰ χαριτωμένη μελιτζανίτσα. (Ὅλες γελοῦν). Τί νὰ σοῦ πῶ, Λιλή μου. Ὄχι δηλαδὴ πὼς εἶσαι φίλη μου καὶ θέλω νὰ σὲ παινέψω, ἀλλὰ ἡ Μαρτὶν θὰ ἦταν εὐτυχής, ἂν εἶχε τὴ μύτη —τὸ μυτάκι, μᾶλλον, τὸ δικό σου.

ΚΙΚΗ: Καὶ τὰ πόδια σου, Λιλή μου. Πρὸ παντὸς τὰ πόδια σου.

ΛΙΛΗ (κολακευμένη καὶ προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὸν ἐνθουσιασμό της). Ἔ!, ὄχι δά!...

ΦΙΦΗ: Καλὲ στὸ βεβαιώνω κι' ἐγώ! Οὔτε στὸ δαχτυλάκι σου δὲν βγαίνει!

ΛΙΛΗ: Ναί, ἀλλὰ τὸ ντύσιμό της ἀσφαλῶς...

ΦΙΦΗ: Καλὲ ποιὸ ντύσιμό της; Φόρεσε ἐσὺ τὸ καινούργιο ταγιεράκι σου ἢ ράψε καμμιὰ τουαλέττα σὲ μεγάλη μοδίστρα καὶ πήγαινε νὰ στραπατσάρης καὶ τὴν κομψότητά της καὶ τὰ μοντέλα της. Γιατὶ ἐσὺ ἔχεις γραμμή!

ΛΙΛΗ: Ἡ Μαρτὶν Καρόλ, ὅμως, ἔχει προσωπικότητα! Εἶναι ἐκφραστική!

ΖΙΖΗ: Τί λές, χρυσή μου; Δύο βλακώδη ἀπλανῆ μάτια καὶ τίποτα πάρα πάνω! Ποῦ ἡ ἔκφρασις ἡ δική σου!

ΛΙΛΗ: Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχω ἔκφρασι.

ΚΩΣΤΑΣ (σηκώνεται): Πρέπει νὰ θυσιασθῶ χάριν τῆς τέχνης! (Παίρνει σοβαρὸς τὸ τηλέφωνο). Ἐμπρός! Γαλλικὴ Πρεσβεία ἐκεῖ; Σᾶς παρακαλῶ σὲ τί διεύθυνσι μπορῶ νὰ γράψω στὸν κ. Κριστιὰν Ζάκ; Πῶς; Θέλω νὰ τοῦ παραχωρήσω τὴ γυναῖκα μου ποὺ θὰ σβύση τὴ Μαρτὶν Καρόλ! Ὄχι!, δὲν ἀστειεύομαι! Νὰ δῆ ὁ Κριστιὰν γραμμή, ὀμορφιά, κομψότητα καὶ ἔκφρασι καὶ νὰ τοῦ φύγη τὸ καφάσι! Ἄλλωστε αὐτὸ τὸ βεβαιώνουν καὶ τρεῖς διαπρεπεῖς σουσουράδες! Ἡ Κική, ἡ Ζιζὴ καὶ ἡ Φιφή! (Ἐκεῖνες προσβεβλημένες ἀποχωροῦν ἔξω φρενῶν). Σύμφωνοι! Θὰ τὴν κάνω πακέτο τὴ γυναῖκα μου καὶ θὰ τὴν στείλω στὸν κ. Κριστιὰν Ζάκ!

ΛΙΛΗ (ἔξαλλη): Τρελλάθηκες, Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ (μ' ἀπάθεια): Ἐγὼ ὄχι. Ἀλλὰ σίγουρα θὰ τρελλαινόσουνα ἐσὺ ποὺ κάθεσαι σὰν μάπας καὶ σὲ δουλεύουνε!

ΛΙΛΗ: Δὲν ἔχεις καρδιά, αἰσθήματα; Δὲν λυπᾶσαι;

ΚΩΣΤΑΣ: Πῶς δὲν λυπᾶμαι! Ἀπόδειξις ὅτι λυπήθηκα τὴν... Μαρτὶν Καρὸλ καὶ σ' ἐμπόδισα νὰ φᾶς τὸ ψωμί της!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.

⁂

Τὸ πνεῦμα τοῦ Μπέρναρ Σῶ

Μια ἡμέρα, ὁ Μπέρναρ Σῶ, ἔλαβε ἀπὸ μιὰ θαυμάστριά του, κοσμικὴ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, μιὰ πρόσκλησι:

«Ἡ κυρία Χ. — ἔγραφε ἡ τυπικὴ καὶ στερεότυπη πρόσκλησι — θὰ βρίσκεται στὸ σπίτι της ἀπὸ τὶς 4—6 τὸ βράδυ».

Ὁ διάσημος Ἰρλανδὸς συγγραφεὺς ἐπέστρεψε τότε τὴν πρόσκλησι αὐτή, γράφοντας ἀπὸ πίσω τὰ ἑξῆς:

«Καὶ ὁ κ. Μπέρναρ Σῶ τὸ ἴδιο».

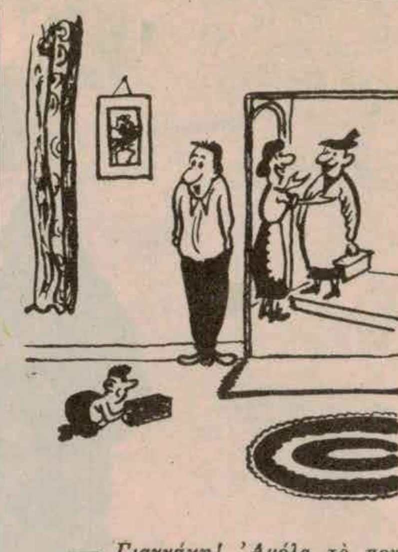

— Γιαννάκη! Ἀμόλα τὸ ποντίκι, νὰ γλυτώσουμε.

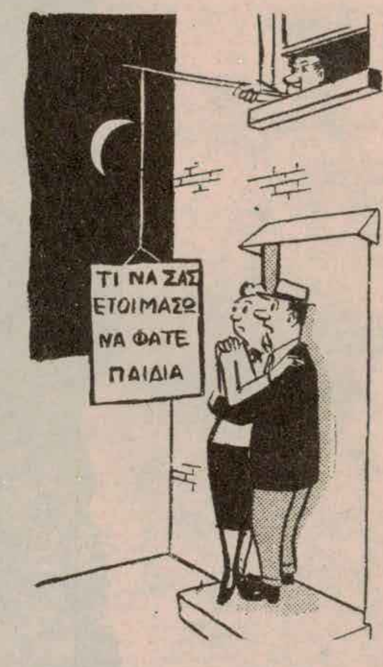

Χωρὶς λόγια.

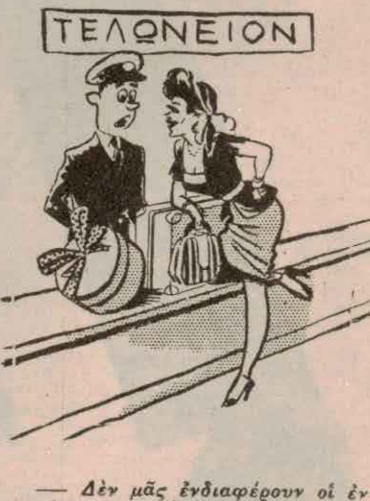

— Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπ' τὴ Γαλλία, δεσποινίς, ἀλλὰ οἱ ἀγορές σας...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τά θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Ὁ χαρτοπαίκτης ποὺ σκότωσε τὸ φίλο του

Ἡ δίκη τοῦ Κώστα Σ. ἔκανε, στὸν καιρό της, καταπληκτικὴ ἐντύπωσι στὴν Κοινὴ Γνώμη. Κι' ἦταν ἀλήθεια, μοναδικὴ στὸ εἶδος της. Ὁ Κώστας Σ. εἶχε σκοτώσει τὸν καλύτερο φίλο του, γιατὶ αὐτὸς τὸν εἶχε μάθει νὰ παίζη χαρτιὰ καὶ εἶχε γίνει ἔτσι ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς του.

Οἱ δικασταὶ κι' οἱ ἔνορκοι ἄκουσαν μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἀπολογία του. Τέλος, συγκινημένοι ἀπὸ τὴν εἰλικρίνειά του κι' ἀπὸ τὸ φοβερὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του, τοῦ ἀναγνώρισαν τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς μετρίας συγχύσεως καὶ τὸν τιμώρησαν μόνο μὲ δέκα χρόνια, ἐνῶ χωρὶς τὴν ἀναγνώρισι τοῦ ἐλαφρυντικοῦ σίγουρα θὰ καταδικαζόταν σὲ θάνατο.

Καὶ νά πῶς ἀκριβῶς ἔχει αὐτὴ ἡ ἱστορία:

Ὁ Κώστας Σ. ἦταν ἕνα πλουσιόπαιδο. Μεγάλωσε μ' ὅλη τὴν ἄνεσί του καὶ σπούδασε στὰ καλύτερα σχολεῖα. Μὰ δὲν εἶχε τύχη.

Ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα, εἶχε φίλο τὸν Ο. Κ., ἕνα φτωχὸ παιδί, γυιὸ ἑνὸς χαρτοπαίχτη. Πῶς εἶχαν ταιριάξει αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά; Στὴ συντροφιὰ τῆς γειτονιᾶς. Ὁ Κώστας ἦταν χαϊδεμένος κι' ἐγωϊστής. Ὁ ἄλλος, κατὰ βάθος, τὸν μισοῦσε καὶ τὸν ζήλευε, μὰ τὸν ἔκανε παρέα, γιατὶ εἶχε ἄφθονα παιγνίδια καὶ γερὸ χαρτζηλίκι, ποὺ τὸ ξόδευε ἀφρόντιστα καὶ πρόθυμα μαζὶ μὲ τὸ φίλο του.

Γιατὶ τώρα πιάνουμε ἀπὸ τόσο μακρυὰ αὐτὴ τὴν ἱστορία; Γιὰ νὰ σᾶς δώσουμε νὰ καταλάβετε τὸν χαρακτῆρα τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἕνας ἀγαθὸς καὶ ἀναθρεμμένος μὲ τρυφερότητα κι' ὁ ἄλλος παιδὶ τοῦ δρόμου, ποὺ μεγάλωσε μὲ βρισιὲς καὶ κλωτσιές, μὲ στερήσεις καὶ μὲ καταφρόνια...

Ὡστόσο, αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, ἐπειδὴ εἶχαν τελείως διαφορετικὸ χαρακτῆρα, εἶχαν ταιριάξει. Κι' ἔτσι, μιὰ κι' ἦταν γείτονες, ἔγιναν φίλοι ἀδελφικοὶ κι' ἀχώριστοι σύντροφοι...

Ἔπειτα, οἱ δρόμοι τους χωρίστηκαν. Ὁ Κώστας Σ. πῆγε στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ σπουδάση. Ὁ ἄλλος δὲν κατάφερε νὰ βγάλη οὔτε τὸ Γυμνάσιο. Ὕστερα ἔπεσε στὴ σκληρὴ βιοπάλη. Τί ἔκανε; Πῶς ζοῦσε; Οὔτε κι' αὐτοὶ οἱ στενοὶ συγγενεῖς του μποροῦσαν νὰ βεβαιώσουν πῶς κέρδιζε τὸ ψωμί του.

Ὁ ἴδιος ἔλεγε, ὅτι ἦταν ὑπάλληλος, μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς τὴ δουλειὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου τὴν εἶχε γιὰ «μπουζουριέρα». Ἡ πραγματικὰ δουλειά του ἦταν τὴ νύχτα. Σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα, φημιζόταν ὡς ὁ καλύτερος «κράχτης» τῶν μυστικῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν. Ἅπλωνε τὰ δίχτυα του στὰ κέντρα τῆς Ὁμονοίας, κολλοῦσε στοὺς παληοὺς φίλους του, ἔπιανε μ' εὐκολία γνωριμίες μὲ ξένους καὶ τοὺς παρέσυρε ὅλους στὰ κρυφὰ χαρτοπαίγνια...

Καὶ νά, ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχε φοβερὸ κεσάτια, ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν παληὸ καλὸ φίλο του, τὸν Κώστα Σ., ποὺ εἶχε τόσα καὶ τόσα χρόνια νὰ τὸν δῆ...

Ὁ Κώστας εἶχε γίνει ἕνας ἀρχοντάνθρωπος. Καλὸς νοικοκύρης κι' ἄριστος ἐπιστήμων. Ὅλοι τὸν καμάρωναν, γιατὶ ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσερα παιδιά του καὶ τὸν ἔφερναν γιὰ καλὸ παράδειγμα στὶς συζητήσεις τους.

—Κάτσε, βρὲ Κώστα, νὰ θυμηθοῦμε λίγο τὰ παληά! τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὸ ἐνθουσιασμὸ ὁ παλιὸς φίλος του. Ἔμαθα ὅτι προοδεύεις!... Εἶσαι τώρα πιὸ πλούσιος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σὲ εἶχα γνωρίσει. Μπράβο, Κώστα! Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο χαίρομαι γιατὶ προόδεψες τόσο, σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ περάσανε!...

Ὁ ἄλλος, μὲ ἀνυπόκριτο ἐνθουσιασμό, δέχτηκε νὰ καθήση κάπου μὲ τὸν παλιὸ φίλο του. Κέρασε δυὸ τρεῖς φορὲς τὶς μπῦρες. Θυμήθηκαν κι' οἱ δυὸ τὰ παλιά. Γέλασαν. Τέλος ὁ φίλος του, ὁ Ο. Κ., τὸν ρώτησε:

—Ἀλήθεια, παίζεις καθόλου χαρτιά;

—Χαρτιά; ἀπόρησε ὁ Κώστας. Θὰ ἀστεύεσαι, βέβαια... Ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ δῶ τὰ παδιά μου κι' ἐσὺ μοῦ λὲς γιὰ χαρτιά...

Ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα ὅμως ὁ Ο. Κ. κατάφερε στὸ τέλος τὸν Κώστα Σ. νὰ δοκιμάση μιὰ φορά, μιὰ μόνη φορά, τὴν συγκίνησι τοῦ χαρτοπαιγνίου...

Μιὰ μόνη φορά! Πόσες χιλιάδες κόσμος ἔχει πῆ αὐτὰ τὰ λόγια... Ἔτσι κι' ὁ Κώστας Σ. ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας βράδυ εἶδε ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει κι' ἄλλες συγκινήσεις. Τοῦ ἄρεσε ὅλος αὐτὸς ὁ παράξενος κόσμος τῶν χαρτοπαιχτῶν καὶ διασκέδαζε μὲ τὶς κωμικοτραγικὲς ἱστορίες τους, ποὺ τοῦ διηγόταν ὁ φίλος του.

Ὁ Ο. Κ. εἶχε γίνει πιὰ ἡ σκιά του. Τὸν παρέσυρε κάθε βράδυ σὲ «φιλικὰ» σπίτια ὅπου σιγὰ σιγά, τὸν ἔγδυναν. Κι' ὅταν τύχαινε νὰ συνέλθη κάποτε, ὁ Ο. Κ. τοῦ ἔπεφτε πάλι ἀπὸ κοντά του. Πῆρε πιὰ τὸν κατήφορο...

Ἔτσι ὁ Κώστας Σ. ἔγινε ἕνας μανιώδης χαρτοπαίχτης κι' ἔχασε δίχως νὰ τὸ καταλάβη ὅλη τὴν περιουσία του στὰ χαρτιά. Ἡ γυναῖκα του πέθανε ἀπὸ τὸν καϋμό της βλέποντας τὸ φοβερὸ κατάντημα τοῦ ἄντρα της. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιά του, ἀναγκάστηκε νὰ τὰ δώση στὴ γριὰ μητέρα του γιὰ νὰ τὰ μεγαλώση. Μὰ τὰ παιδιά του, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀρρώστησαν βαρειὰ καὶ τὰ ἔχασε, γιατὶ δὲν εἶχε τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ νὰ τὰ περιποιηθῆ. Καὶ τότε, πάνω στὴν ἀπελπισία ποὺ τὸν εἶχε κυριέψει, θεώρησε ὑπεύθυνο τῆς καταστροφῆς του τὸν Ο. Κ. κι' ὅταν τὸν εἶδε νὰ τὸν κοροϊδεύη γιὰ τὸν πόνο του, τράβηξε ἕνα πιστόλι καὶ τὸν σκότωσε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τραγική του ἱστορία.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

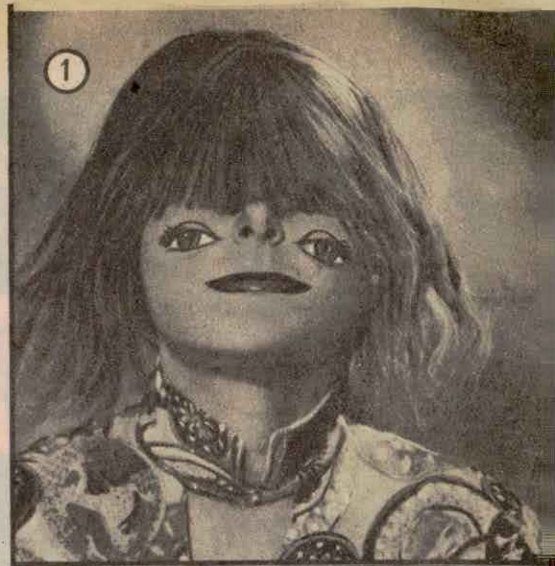

1 Τώρα μὲ τὶς Ἀποκρηές, τὸ πρόβλημα τῆς μάσκας θ' ἀρχίση πάλι νὰ βασανίζη πολλοὺς γλεντζέδες καὶ τῶν δυὸ φύλων, ποὺ δὲν ξέρουν σὲ ποιὰ μεταμφίεσι νὰ καταφύγουν. Ἡ νέα τῆς φωτογραφίας μας βρῆκε μιὰ πολὺ πρωτότυπη καὶ φτηνὴ μεταμφίεσι. Ἂν σᾶς ἀρέση δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν μιμηθῆτε κι' ἐσεῖς, μὲ λίγο κόπο καὶ μὲ μικρὰ ἔξοδα.

2 Στὸ Λεΐνι, ἕνα μικρὸ χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Τουρίνο, δεκαέξη καλόγρηες τοῦ τάγματος τῶν Καρμελιτῶν ἔχουν μεταμορφωθῆ σὲ χτίστες καὶ οἰκοδομοῦν τὴν μονὴ μέσα στὴν ὁποία θὰ ζήσουν γιὰ ὅλα τους τὰ χρόνια. Στὶς 19 Μαρτίου λήγει ἡ ἄδεια ποὺ ἔχουν πάρει γιὰ τὴν οἰκοδομικὴ αὐτὴ ἐργασία, καὶ πρέπει μέχρι τότε νὰ ἔχουν ἀποτελειώσει τὸ χτίσιμο!...

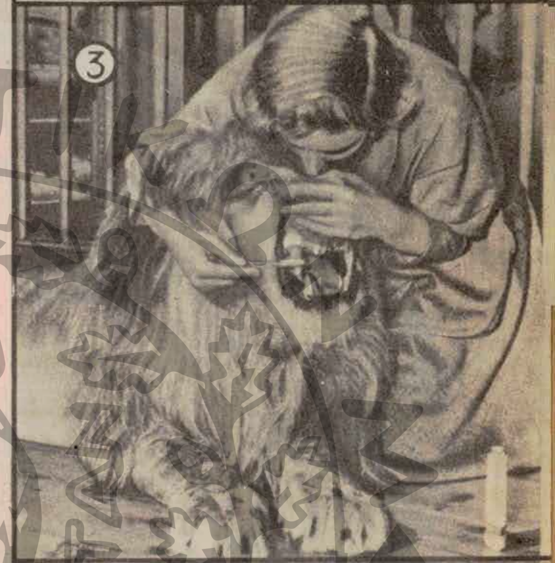

3 Ἡ μὶς Μπομπιέττα Πόρτερ, ἡλικίας 28 χρόνων, ποὺ μένει στὸ Χέρσερ τοῦ Ἰλλινόϊς ἔχει στὸ σπίτι της ἕνα παράξενο καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο φιλοξενούμενο. Πρόκειται γιὰ ἕνα λιοντάρι τὸν Τέξ, ποὺ ἡ μὶς Πόρτερ ἔχει ἀπὸ μωρὸ καὶ ποὺ ὅπως λένε οἱ γείτονες εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς ὑπομονῆς. Κατὰ τὴν μὶς Πόρτερ ἡ πιὸ δύσκολη δουλειὰ εἶνε τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν τοῦ λιονταριοῦ της, ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα κάθε μέρα, ἀλλὰ δὲν τὴν κουράζει καθόλου.

4 Ἕνα νέο ἀμερικανικὸ παιγνιδάκι, ποὺ διασκεδάζει καὶ συγχρόνως ἐξυπηρετεῖ τὸ παιδάκι σας, εἶναι καὶ τὸ «ἀλογάκι», ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Στὸ ἐσωτερικό του τοποθετεῖται τὸ μπιμπερόν, σὲ τρόπον ὥστε μόλις ὁ μπέμπης κουρασθῆ παίζοντας καὶ πεινάση, νὰ μπορῆ ἀμέσως νὰ τὸ χρησιμοποιήση, γιὰ νὰ σταματήση τὶς διαμαρτυρίες τοῦ στομαχιοῦ του!...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

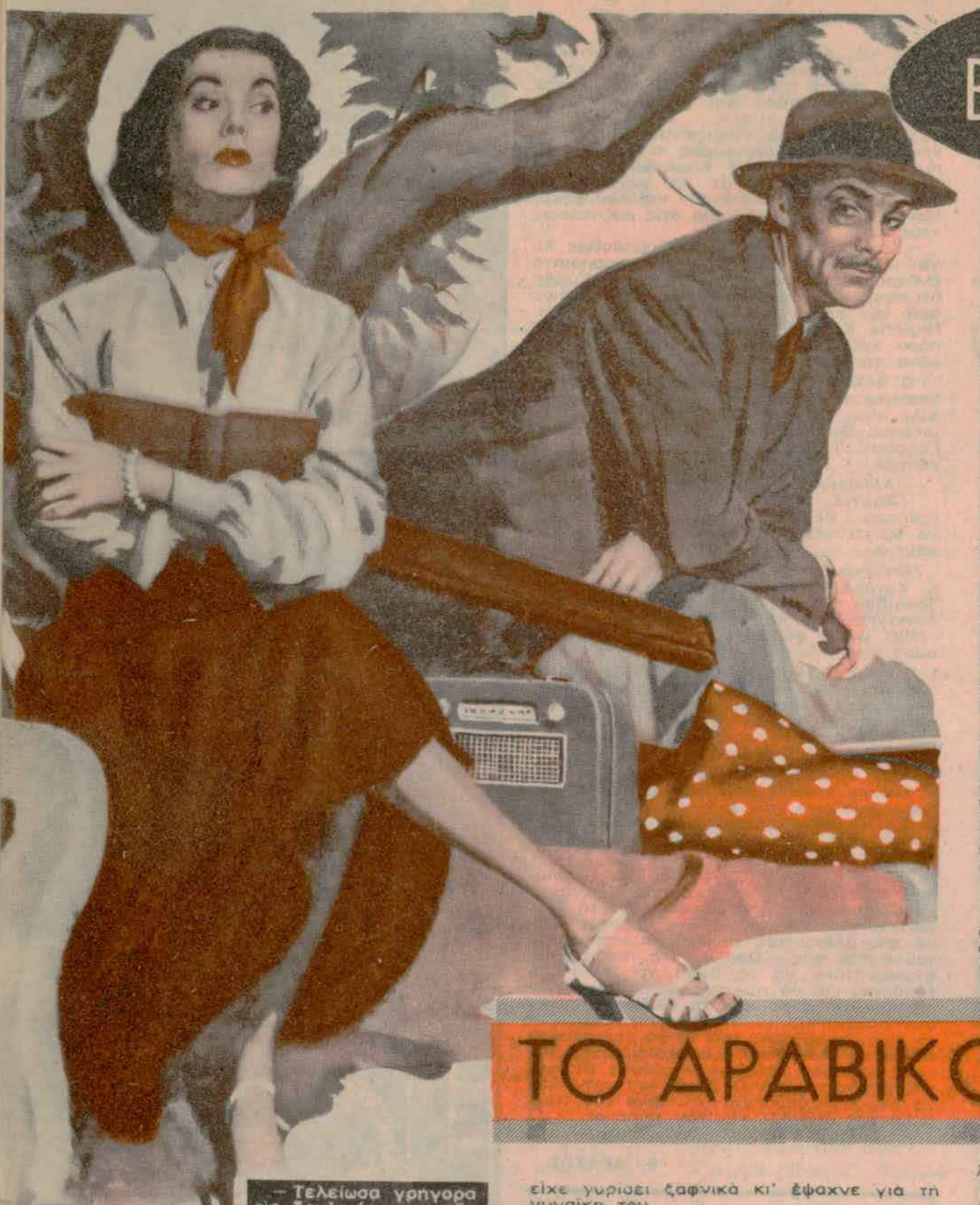

ΤΟ ΑΡΑΒΙΚΟ ΚΙΒΩΤΙΟ

— Τελείωσα γρήγορα τὶς δουλειές μου, τῆς ἐξήγησε, γιὰ νὰ γυρίσω κοντά σου...

ΗΤΑΝ ἕνα κιβώτιο ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ χωρῆ μέσα ἕναν ἄνθρωπο. Εἶχε ἀνάμεσα στὰ σκαλίσματά του μικρὲς τρύπες, ἀπ' ὅπου μποροῦσε κανεὶς ν' ἀναπνέη. Σ' αὐτὸ ἔκρυβε τὸ φίλο της ἡ ὥμορφη γυναίκα ἑνὸς πασᾶ τῆς Ἀραβίας. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ ἄντρας της γύρισε ξαφνικὰ ἀπὸ ταξεῖδι καὶ τῆς ζήτησε ν' τ' ἀνοίξη. Ἐκείνη ἰσχυρίσθηκε πὼς τὄχε κλειδώσει κι' εἶχε χάσει τὸ κλειδί. Τότε ὁ ἄντρας της τὸ πέταξε στὸ ποτάμι.

Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες, τὸ βρήκανε κάτι ψαράδες, τὸ τράβηξαν κι' ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα τὸ πτῶμα τοῦ τρυφεροῦ φίλου της.

Ὅταν ἡ Λιλή, ἡ νεαρὴ γυναίκα τοῦ τραπεζίτη Κώστα Κραλῆ τὸ βρῆκε σ' ἕνα μαγαζάκι τοῦ Καΐρου καὶ ζήτησε νὰ τ' ἀγοράση, τὴ συνώδευαν ὁ ἄντρας της κι' ὁ γοητευτικὸς γραμματεύς του Λέων Βάρνας. Ὁ τραπεζίτης δὲν τῆς χάλασε τὸ χατῆρι. Κι' ἔτσι ὅταν γύρισαν στὴν Ἑλλάδα τὸ κιβώτιο βρισκόταν στὸ περίπτερο τοῦ μεγάλου κήπου τῆς παραθαλάσσιας βίλλας τους.

Ἡ βίλλα αὐτὴ ἦταν χτισμένη δίπλα σ' ἕνα βαθὺ γκρεμό, ποὺ στὰ πόδια του ἄφριζε ἡ θάλασσα. Ἕνα δύσκολο μονοπάτι σκαρφάλωνε στὸν γκρεμὸ αὐτό. Ἀπὸ κεῖ λοιπὸν ἀνέβαινε συχνὰ ὁ Λέων γιὰ νὰ μπῆ κρυφὰ στὸν κῆπο καὶ νὰ συναντήση τὴ Λιλὴ στὸ μοναχικὸ περίπτερο.

Ἡ καμαριέρα τῆς Λιλῆς φύλαγε τότε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἐνῶ τὸ ζευγάρι περνοῦσε ὧρες ἀξέχαστες. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἔτρεξε νὰ τοὺς εἰδοποιήση πὼς ὁ τραπεζίτης, ποὺ εἶχε φύγει τὸ πρωῒ γιὰ ταξεῖδι, εἶχε γυρίσει ξαφνικὰ κι' ἔψαχνε γιὰ τὴ γυναίκα του.

Ἡ Λιλὴ πάγωσε...

—Θὰ κρυφτῶ ἐκεῖ μέσα! τῆς πρότεινε ὁ νέος, δείχνοντας τὸ κιβώτιο.

Πραγματικά, μπῆκε στὸ κιβώτιο. Ἡ Λιλὴ τὸ κλείδωσε κι' ἔκρυψε τὸ κλειδὶ στὸν κόρφο της. Ὕστερα ἔτρεξε στὸ σπίτι. Μὰ ὁ ἄντρας της δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Ξαναγύρισε τότε στὸ περίπτερο. Μόλις εἶχε μπῆ, ἄκουσε τὰ βήματά του. Κάθησε ἀμέσως σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ προσποιήθηκε πὼς διάβαζε. Ὁ τραπεζίτης μπῆκε καὶ τὴ χαιρέτησε τρυφερά.

—Τελείωσα γρήγορα τὶς δουλειές μου, τῆς ἐξήγησε, γιὰ νὰ γυρίσω κοντά σου.

Τὴν κύτταξε, μὲ μιὰ παράξενη λάμψι στὰ μάτια, καὶ πρόσθεσε μαλακά:

—Εἶμαι πιὰ γέρος, Λιλή μου, μὲ πολλὲς ἰδιοτροπίες καὶ δυσπιστίες. Ὑποπτεύομαι ὅλους... ἀκόμα καὶ σένα! Σίγουρα ἔχω ἄδικο! Μὰ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ μὲ καθησυχάσης... Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς, πὼς εἶσαι ἀνίκανη νὰ μὲ προδώσης!

—Τί ἀνοησίες!... Ἀπορῶ πὼς σοῦ πέρασε τέτοια σκέψι ἀπ' τὸ μυαλό...

—Φοβᾶμαι πὼς μοῦ τὴ γέννησε ἐκεῖνο τὸ ἀραβικὸ κιβώτιο, μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ καὶ τραγικὴ ἱστορία... Τί ἔχεις φυλάξει μέσα σ' αὐτό, ἀγάπη μου;

—Βιβλία... ἀπάντησε ἡ Λιλή, ἐνῶ ἕνα παγωμένο χέρι τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιά.

—Θέλεις νὰ τ' ἀνοίξης μιὰ στιγμή;

—Μὰ ἔχω χάσει τὸ κλειδί... ὅπως κι' ἡ γυναίκα τοῦ πασᾶ!

—Μποροῦμε νὰ σπάσουμε τὴν κλειδαριά.

—Ὄχι, ὄχι! Γιατί νὰ τὸ καταστρέψης; Περίμενε λίγο, καὶ θὰ βρεθῆ τὸ κλειδί...

Ὁ τραπεζίτης κύτταξε τὸ κιβώτιο.

—Τὸ ἀντιπαθῶ! πρόφερε ἔξαφνα. Θέλω νὰ φύγη ἀπὸ δῶ... τώρ' ἀμέσως! Μὲ ταράζει πολὺ ἡ ἱστορία ποὺ θυμίζει... Κάνε μου τὴ χάρι ποὺ σοῦ ζητῶ, Λιλή! Θὰ διατάξω νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ δῶ.

—Καὶ τί νὰ τὸ κάνουν;

—Νὰ τὸ πετάξουν ἀπ' τὸ γκρεμὸ στὴ θάλασσα, ὥστε νὰ χαθῆ γιὰ πάντα... θέλω νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, εἶναι μιὰ ἰδιοτροπία μου.

Τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπ' τὸ πρόσωπό της.

—Ὅπως θέλεις, ἀπάντησε ἐκείνη.

Ἡ τραγικὴ κι' ἀδιέξοδη θέσι της τῆς ἔφερνε ἕνα παράξενο θάρρος. Ἔπρεπε νὰ σωθῆ!...

—Συμφωνεῖς λοιπόν; Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου... τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της.

Φώναξε ἀμέσως τὸ σωφέρ του καὶ τὸν κηπουρὸ καὶ τοὺς διέταξε:

—Πάρτε αὐτὸ τὸ κιβώτιο καὶ πετᾶχτε το στὸ γκρεμό.

Οἱ δυὸ ἄντρες ὑπάκουσαν. Κουβάλησαν τὸ κιβώτιο ὣς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου. Ἐκεῖ σταμάτησαν καὶ στράφηκαν στὸν κύριό τους, σὰν νὰ περίμεναν νὰ ἐπαναλάβη τὴ διαταγή του.

Ὁ τραπεζίτης κύτταξε τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Ἐκείνη ἦταν παράλυτη, παγωμένη... Κατάλαβε ὡστόσο πὼς ἔπρεπε νὰ κάμη κάτι...

—Εἶσ' ἕνα μεγάλο παιδί! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

Ἐκεῖνος ἔκαμε ἕνα νόημα στοὺς δυὸ ἄντρες. Κι' ἐκεῖνοι πέταξαν τὸ κιβώτιο στὸ γκρεμό.

Ὕστερα ὁ τραπεζίτης γύρισε μὲ τὴ γυναῖκα του στὸ περίπτερο. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κύτταξε τὴ Λιλὴ καὶ ψιθύρισε:

—Περίεργο! Περίμενα ἀπὸ σένα δάκρυα, διαμαρτυρίες... Σοῦ ἄρεσε τόσο αὐτὸ τὸ κιβώτιο. Μὰ ἐσὺ ὑποτάχθηκες δίχως ἀντίρρησι στὴ θέλησι τοῦ ἀντρός σου... Ὁμολογῶ ὡστόσο πὼς τὸ πρόβλεπα κατὰ βάθος. Εἶχα στοιχηματίσει μάλιστα πὼς θὰ φερνόσουν ἔτσι...

Καὶ πρόσθεσε, μὲ δυνατὴ φωνή:

—Πεισθήκατε τώρα, ἀγαπητέ μου φίλε;

Ἀμέσως ξεπρόβαλε ἀπὸ μιὰ κουρτίνα... ὁ Λέων! Προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ ἀντρόγυνο. Ἡ Λιλὴ συγκράτησε μὲ πολὺν κόπο ἕνα ξεφωνητό. Κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια το νέο...

—Συνάντησα τὸ Λέοντα, ἐνῶ ἐρχόμουν ἐδῶ, τῆς εἶπε μαλακὰ ὁ τραπεζίτης. Πάνω στὴν κουβέντα μας, μιλήσαμε καὶ γιὰ τὸ ἀγαπημένο σου κιβώτιο. Ὑποστήριξα τότε πὼς θὰ μ' ἄφινες νὰ τὸ πετάξω στὴ θάλασσα, δίχως νὰ διαμαρτυρηθῆς καθόλου. Ὁ Λέων τὸ ἀμφισβήτησε... Πεισθήκατε λοιπὸν τώρα, ἀγαπητέ μου;

Ὁ νέος ὑποκλίθηκε κι' ἀπάντησε ψυχρά:

—Μάλιστα, κύριε Κραλῆ. Ἐπιτρέψετέ μου τώρα νὰ φύγω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ περισσότερο μὲ τὴν παρουσία μου...

—Τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπ' τὴ λεπτότητά σας, εἶπε ὁ τραπεζίτης.

Ἡ Λιλὴ κύτταξε τὸ Λέοντα ποὺ ἔφευγε... Εἶχε καταλάβει: Ὁ ἄντρας της εἶχε ἀνακαλύψει τὴν ἀπιστία της. Ἀντὶ ὅμως νὰ φοβερίση ἢ νὰ σκοτώση τὸ Λέοντα προτίμησε κάτι ἀποτελεσματικώτερο. Τοῦ εἶπε δηλαδὴ πὼς τάξερε ὅλα καὶ πὼς ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία διακινδύνευε τὴ ζωή του καὶ τὴν τιμή του, δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινά, ἀλλὰ τὸν θεωροῦσε σὰν μιὰ ἁπλῆ διασκέδασι.

Γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξη, σκηνοθέτησαν μαζὶ τὴν κωμῳδία ἐκείνη. Στὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἔλειψε ἡ Λιλὴ ἀπ' τὸ περίπτερο ὁ ἄντρας της βοήθησε τὸ Λέοντα νὰ βγῆ ἀπ' τὸ κιβώτιο, ἀνοίγοντάς το μ' ἕνα ἀντικλείδι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει. Ὕστερα ἀπόδειξε στὸν κρυμμένο γραμματέα του πὼς ἡ Λιλὴ δὲν δίσταζε νὰ τὸν θυσιάση γιὰ νὰ σωθῆ ἡ ἴδια.

Τώρα ἡ νέα γυναῖκα πήγαινε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό της! Θὰ μποροῦσε νὰ ὑπομείνη τὸ θάνατο τοῦ φίλου της καὶ νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ σ' ἕνα κόσμο ὅπου δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὰ ὁ Λέων. Πῶς ὅμως νὰ ζήση στὸν κόσμο, ὅπου βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖνος, ἀλλὰ δὲν ἦταν πιὰ δικός της;...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Ψίτ, ἐσὺ μὲ τὸ ἀκκορντεόν! Νὰ λείπη τὸ πολὺ πάθος στὸ παίξιμό σου!...

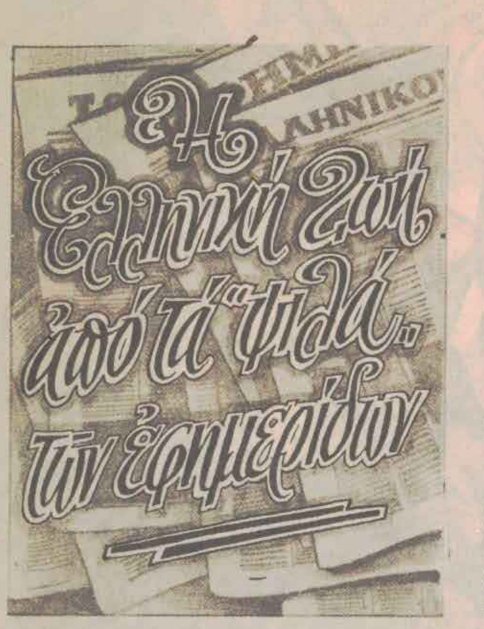
Ἡ Ἑλληνική Ζωή ἀπό τά «φύλλα» τῶν ἐφημερίδων

Ο ΑΡΜΕΝΗΣ ΜΕ ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Η στρατιωτικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1843 ἔδωσε γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀνεξάντλητα θέματα στὶς ἐφημερίδες. Ὁ συνταγματάρχης Καλλέργης, ποὺ ἦταν ἡ κυρία φυσιογνωμία της, ἔπαιρνε κι' ἔδινε. Δὲν ἔλειπαν ὅμως καὶ οἱ ἀφορμές. Νά μία περίπτωσις ποὺ θὰ δικαιολογοῦσε ὄχι ἁπλῆ εἰδησεογραφία, ἀλλὰ κύριον ἄρθρον:

«Ἀχρεῖος τις — γράφει ἡ «Ἐλπὶς» τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1843 — θυρωρὸς τῶν Ἀνακτόρων, Ἀρμένιος τὸ γένος, καλούμενος Νοέλ, φοβερίζων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 27 Σεπτεμβρίου ὅτι θέλει φονεύσει τὸν Καλλέργην, συνελήφθη φέρων ἐπάνω του τρία πιστόλια γεμισμένα καὶ ἀπεπέμφθη ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν διασχίση ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν».

Καὶ ὁ μὲν λαὸς δέν...διέσχισε τελικὰ τὸν ἀλιτήριο συνωμότη. Διερωτᾶται ὅμως κανεὶς πῶς βρέθηκε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀθήνα ὁ Ἀρμένιος Νοὲλ καί — τὸ σπουδαιότερο —πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ προσληφθῇ θυρωρὸς τῶν Ἀνακτόρων... Πέραν τούτου, ἂς σκεφθῇ ὁ σημερινὸς ἀναγνώστης, ὅτι τὰ πιστόλια τοῦ 1843 ἦσαν ἀξιολόγων διαστάσεων καὶ βάρους καὶ ὅτι χρειαζόταν καταπληκτικὴ ἱκανότητα γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ κυκλοφορῇ μὲ τρία καὶ μάλιστα γεμᾶτα.

Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις εἶχε τεραστία ἀπήχησι καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἂν κρίνουμε μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀκόλουθη εἴδησι ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν Ἀθήνα τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1843, στὴν Ἀγγλία προκάλεσε «φρενίτιδα» ἐνθουσιασμοῦ:

«Εἰς τὸ Λονδῖνον κατεσκευάσθησαν, ἅμα ἔφθασεν ἡ εἴδησις τῶν μεγάλων συμβάντων τῆς 3 Σεπτεμβρίου, δακτύλιοι φέροντες ἀφ' ἑνὸς τὴν προτομὴν τοῦ ἀειμνήστου Ρήγα, ἀφ' ἑτέρου τὰς λέξεις 3 Σεπτεμβρίου 1843».

Δυστυχῶς, δὲν ἦταν ἀνάλογος ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ στὴ Βαυαρία, ὅπου τὰ ἐπαναστατικὰ γεγονότα ἑρμηνεύθηκαν ὡς ἐχθρικὴ ἐκδήλωσις ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος. Φυσικά, οἱ πληροφορίες περὶ τῶν δυσμενῶν σχολίων τοῦ βαυαρικοῦ Τύπου, ἔφθασαν στὴν Ἀθήνα μὲ ταχύτητα ὄχι ἀξιοθαύμαστη, ἀναδημοσιεύθηκαν ὅμως ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης καὶ ἀνεστάτωσαν τὴν κοινὴ γνώμη, τῆς ὁποίας οἱ ἀντιλήψεις περὶ τῆς βαυαροκρατίας κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθουσιώδεις ἦσαν. Νά τί γράφει σχετικὰ ἡ «Ἐλπὶς» στὸ φύλλο τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1843:

«Ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ἡ ἐφημεριδογραφία τῆς Βαυαρίας περὶ τῆς ἐνδόξου ἡμέρας τῆς 3 Σεπτεμβρίου:

«Ἐξετάζοντες περὶ τοῦ πόθεν ἐκινήθησαν οἱ ἐπενεγκόντες τὴν καταστροφὴν τῆς τρίτης παρελθόντος μηνός, ἀνακαλύπτομεν, ὅτι ἀπὸ προσωπικὰς ἐκδικήσεις, ἀπὸ φιλαυτίας μὴ ἱκανοποιηθείσας καὶ ἀπὸ φαντασιώδεις προσβολὰς φιλοτιμιῶν. Εἶναι καλὸν νὰ ὑποδείξωμεν αὐτάς, διὰ νὰ μὴν ἀπατηθῇ ἡ Εὐρώπη διὰ τῶν λαμπρῶν φράσεων της δημοσιογραφίας καὶ νομιση, ὅτι ὑπηρξε σκοπος συνταγματικῆς ἐλευθερίας. Ἕνας Γριζιώτης, Μεταξᾶς, Καλλέργης, Σουτσος και συνταγματικὴ ἐλευθερία!»

«Ἐνθυμοῦμαι, συνεχίζει πάντοτε ὁ ἐφημεριδογραφος τῆς Βαυαριας, οτι ὁ Μακρυγιαννης είπε κάποτε, ὅτι «ὁ Βασιλεὺς φαίνεται νὰ ἐλησμόνησεν ὅτι ζῇ ὁ Μακρυγιάννης, θελει ελθει καιρὸς νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ».

»Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς συνωμοσιας».

Καὶ οἱ μὲν Βαυαροὶ εἶχαν ἐπὶ τέλους κάποιο λόγο νὰ μὴ συμπαθοῦν τοὺς ἐπαναστάτας. Ἀλλὰ μερικοὶ ἄλλοι; Μιὰ ἑλληνικὴ ἐφημερὶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὴ εχοντας τίποτε ἄλλο σοβαρώτερο νὰ προσαψη κατὰ τοῦ Καλλέργη, τὸν ἐπέκρινε δριμύτατα γιὰ τό... ἁμάξι ποὺ χρησιμοποιοῦσε. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἀποτελοῦσε πρόκλησι τὸ ἰδιόκτητο ἁμάξι, πρᾶγμα σπανιώτατο καὶ ὀλίγον ἐκπληκτικὸ γιὰ τοὺς φτωχοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐποχῆς. Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, τί τὴν ἔνοιαζε τὴν Κωνσταντινουπολίτικη ἐφημερίδα; Τὸ πρᾶγμα ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ἐπισήμους κύκλους τῆς Ἀθήνας καὶ ἡ «Ἐλπὶς» ἔγραφε:

«...Ἡ ἐφημερὶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ηὗρε τί νὰ προσάψη εἰς τὸν στρατιωτικὸν διοικητήν μας κύριον Καλλέργην, παρὰ ὅτι, θέλων νὰ ὑπερέχη τῶν ἄλλων, ἐξήρχετο ἐπὶ ὀχήματος, ἀφ' ἧς ἔπαυσεν ὁ ἱερὸς ἀγών, καὶ ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ὅστις ἔφερεν ὄχημα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην πρὸ 15 ἤδη ἐτῶν. Κάμνομεν εἰς τὸν ἐφημεριδογράφον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν παρατήρησιν ὅτι ἂν ὑπάρχη ἄνθρωπος μισῶν τὰς προτιμήσεις, εἶναι ὁ Καλλέργης».

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ «ὄχημα» τοῦ Καλλέργη, φυσικὸ ἦταν νὰ προκαλέση ἐντυπώσεις καὶ σχόλια σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῶν...Βαλκανίων. Στὴν Ἀθήνα ὅμως, συνέβαιναν ἄλλα πράγματα, περισσότερο περίεργα. Καὶ μάλιστα, πράγματα ποὺ ἔδιναν ἀφορμὲς διπλωματικῶν παρεξηγήσεων εἰς βάρος τῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ φιλικά της Κράτη. Γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς 15 Ἰανουαρίου 1844:

«Μετὰ τὴν χθεσινὴν σκανδαλώδη διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως Βουλῆς (ἐννοεῖ τὰς συνεχεῖς συνεδριάσεις ἐπὶ τῆς ψηφίσεως τῶν ἄρθρων τοῦ Συντάγματος), ἐξερχόμενος ὁ κ. Περούκας τοῦ Βουλευτηρίου, ἀπήντησεν εἰς τὸ πρόδωμα ἕνα ἐκ τῶν πλέον φιλελλήνων πρέσβεων καὶ χαιρετίσας αὐτόν, τῷ λέγει: «Νοὺ κομπαττόν, Μεσιὲ» (διαμαχόμεθα, κύριε πρέσβυ). Οὗτος τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ περιφρονητικώτερον βλέμμα καὶ τῷ ἀπήντησε μὲ τόνον: «Βοὺ ντεζονορὲ βὸτρ πατρί, Μεσιέ». (Ἀτιμάζετε τὴν πατρίδα σας, κύριε). Καὶ τῷ ἐγύρισε τὴν ράχιν του...».

Δυστυχῶς, ἡ ἐφημερὶς δὲν ἀναφέρει τὴ συνέχεια τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον μποροῦσε νὰ καταλήξη καὶ σὲ μονομαχία. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦσαν πολὺ περισσότερο εὔθικτοι ἀπὸ τοὺς σημερινούς.

Ἄλλως τε, μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, τὴν κοινωνία τῆς νεοτεύκτου πρωτευούσης, συνετάραξε μία θρασυτάτη ληστεία ποὺ ἔγινε στὸ Δαφνί, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Οἱ ἐφημερίδες δὲν εἶχαν τὸν τρόπο νὰ στείλουν συντάκτας τους ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ κάνουν τὸ σχετικὸ ρεπορτάζ, ἔμαθαν ὅμως τὰ διατρέξαντα ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες ἀρχές, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς παθόντας ποὺ ἔφθασαν σὲ κακὰ χάλια στὴν πρωτεύουσα. Νά πῶς ἀφηγεῖται τὸ συμβὰν ἡ «Ἐλπὶς» τῆς 29 Ἰανουαρίου 1844:

«Αὐθάδης ληστεία συνέβη προχθές. Ἓν τέταρτον τῆς ὥρας μακρὰν τῆς πόλεώς μας, πέντε ἄνθρωποι, βεβαίως κατοικοῦντες ἐνταῦθα, παρεμόνευσαν τοὺς διαβάτας κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἑλικῶνος περὶ τὸ Δαφνὶ καὶ τοὺς ἐγύμνωσαν. Δέσαντες αὐτούς, ἀνεχώρησαν καὶ ἀναμφιβόλως ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν. Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ ἐπάρατος χαλάρωσις ἔγινε δεκτὴ ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ, ὅλοι οἱ διοικοῦντες ἐχαλαρώθησαν...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Προβλήματα τοῦ ἔρωτα καί τοῦ γάμου

Οἱ κίνδυνοι τοῦ γάμου

«ΟΠΟΙΟΣ παντρεύεται βιαστικά, γρήγορα τὸ μετανοιώνει» λέει μιὰ παροιμία. Ἂς τὴν ἔχη λοιπὸν ὑπ' ὄψι του κάθε ἀνύπαντρος νέος κι' ἂς φυλάγεται, ὄχι μόνον ἀπ' τὶς ἐλαφρόμυαλες «σουσουραδίτσες», ἀλλὰ κι' ἀπ' τὰ σοβαρὰ κορίτσια, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν μπλεχτῇ καὶ παντρευτῇ μὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ προτοῦ βεβαιωθῇ ἀπόλυτα πὼς ταιριάζουν οἱ δυό τους σὲ ὅλα καὶ πὼς θ' ἀποτελέσουν συνεπῶς ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο.

Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ ἔχει ἡ περίοδος τῶν ἀρραβώνων. Ὁ νέος κι' ἡ νέα μποροῦν τότε νὰ βλέπωνται ἐλεύθερα, μέσα στο περιβάλλον τῶν σπιτιῶν τους, ν' ἀνταλλάσσουν γνῶμες καὶ νὰ συμμετέχουν στὰ ἴδια ἐνδιαφέροντα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σχηματίσουν μιὰ σωστὴ κρίσι γιὰ τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας τοῦ γάμου τους.

Δὲν μποροῦν φυσικὰ ν' ἀξιώσουν ἀπόλυτη ἐρωτικὴ ἐλευθερία, ὄχι μόνο γιατὶ τὸ ἀπαγορεύει ἡ ἠθικὴ (ποὺ βασίζεται στὴν ἀνθρώπινη πεῖρα), ἀλλὰ καὶ γιατὶ τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτιμήσουν κατὰ πόσον ταιριάζουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, ἐφόσον δὲν ἔχουν ἀκόμη τὴν κοινωνικὴ συναίνεσι καὶ τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο γιὰ τὴν ἀμοιβαία ἐρωτικὴ προσαρμογή.

Καὶ τώρα ἂς ὑποθέσουμε ὅτι παντρεύθηκαν πιά, ὅτι ξεπέρασαν τὶς δυσκολίες τῆς προσαρμογῆς τοῦ πρώτου ἔτους κι' ὅτι δὲν λένε πιὰ «ἐγὼ» καὶ «σύ», ἀλλὰ «ἐμεῖς». Τί πρόκειται νὰ συναντήσουν ἀργότερα; Ποιοὶ εἶναι οἱ κυριώτεροι κίνδυνοι ποὺ θ' ἀπειλήσουν τὸ συζυγικὸ δεσμό τους;

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ εἶναι — ὅσο κι' ἂν φαίνεται περίεργο — ἡ γέννησι τοῦ πρώτου παιδιοῦ τους. Κι' ὅμως δὲν θἄπρεπε νἄταν ἔτσι. Ὁ ζωντανὸς καρπὸς τῆς ἀγάπης τους θἄπρεπε ἀπεναντίας νὰ στερεώση ἀκόμη περισσότερο τὸ δεσμό τους.

Ὅταν παντρεύωνται, ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα κάνουν τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἀπαλλαγή τους ἀπ' τὸν ἐγωκεντρισμὸ τοῦ ἀνύπαντρου. Κι' ὅταν γίνωνται γονεῖς, ὁλοκληρώνουν αὐτὴ τὴν ἀπαλλαγή τους. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅμως πὼς εἴμαστε ἀτελῆ ἀνθρώπινα πλάσματα. Ἔχουν δίκηο λοιπὸν οἱ γυναῖκες, ὅταν λένε πὼς οἱ περισσότεροι ἄντρες μένουν πάντα κατὰ βάθος παιδιά, πὼς νοιώθουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς μητρικῆς ἀγάπης καὶ πὼς ζητᾶνε ὑποσυνείδητα κι' ἀπ' τὴ σύζυγό τους τὴν ἱκανοποίησί της.

Εἶναι λοιπὸν σημεῖο συναισθηματικῆς ὡριμότητος, ὅταν ἕνας ἄντρας δὲν ζηλεύη βλέποντας τὴ γυναῖκα του νὰ συγκεντρώνη ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον της στὸ παιδί τους, κι' ὅταν μπορῇ ἀδιαμαρτύρητα νὰ προσαρμοσθῇ στὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς καταστάσεως.

Ἡ συζυγικὴ ἁρμονία ἀποτελεῖ τὴ βασικὴ ἐπιδίωξι κάθε ἀντρόγυνου. Μὰ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπωφελῆται ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ συζύγους ἀπ' τὴν ἀμοιβαία αὐτὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ βγαίνη κερδισμένος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου, ἐπιβάλλοντας ἀποκλειστικὰ τὶς δικές του ἀπόψεις καὶ κλίσεις.

Εἶναι προτιμώτερο γιὰ καθένα νὰ ἐνθαρρύνη τὸν ἄλλον σὲ ἐνδιαφέροντα, ποὺ δὲν τὰ συμμερίζεται, παρὰ νἄχη τὴν ἀπαίτησι νὰ τὰ ἐγκαταλείψη ἀπότομα καὶ ὁλότελα γι ἀτὸ χατῆρι του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ τονίσουμε τὴ σπουδαιότητα τῆς ἀμοιβαίας εὐγενείας στὴ συζυγικὴ ζωή. Ἡ εὐγένεια εἶναι κάτι πού, χωρὶς νὰ στοιχίζη τίποτε, διαθέτει καλὰ τὸν ἄλλον κι' ἐξομαλύνει κάθε προστριβή, μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Θὰ θεωρηθῇ ἴσως πὼς μεροληπτοῦμε ὑπὲρ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, ἂν διατυπώσουμε τὴ γνώμη ὅτι ἕνα ἄλλο σημεῖο κινδύνου στὸ γάμο εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς συζύγου ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀρρώστειας.

Ἡ ἀνησυχία ποὺ νοιώθει τότε ὁ ἄντρας, τοῦ δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνακουφίσεως, ποὺ τὴ ζητάει ἀπὸ ἔνστικτο στὴ γυναικεία ἀγκαλιά, ἀκριβῶς ὅπως ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ὁ ἄντρας μπορεῖ τότε ν' ἀπιστήση —σωματικὰ κι' ὄχι πνευματικά— ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὴ γυναῖκα του! Φαίνεται ἴσως ἐξωφρενικὸ αὐτὸ κι' ἀνεξήγητο στὶς περισσότερες γυναῖκες, κι' ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Εἶναι εὔκολο νὰ θεωροῦμε ὡς βασικὴ αἰτία διαζυγίου τὴν ἀποδεδειγμένη ἀπιστία τοῦ ἀντρός. Δὲν ἔχουν ὅμως δίκηο κατὰ βάθος ὅσοι ὑποστηρίζουν αὐτὴ τὴν ἄποψι. Οἱ δεσμοὶ τοῦ γάμου δὲν εἶναι μόνο σωματικοί. Καὶ καμμιὰ γυναῖκα, ποὺ πέρασε χρόνια εὐτυχίας κοντὰ στὸν ἄντρα της, δὲν θὰ ἐπιτρέψη στὴν πληγωμένη περηφάνεια της νὰ ἐπηρεάση τὴ λογική της κρίσι καὶ νὰ τὴ σπρώξη στὰ ἄκρα.

Τί πρέπει τώρα νὰ κάνη ὁ ἄντρας, στὴν ἀντίθετη περίπτωσι; Νὰ συγχωρῇ κι' αὐτὸς τὴ γυναῖκα του, ὅταν ἡ μοναξιὰ κι' ἡ στέρησι τὴν ἔρριξαν στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου; Βέβαια, οἱ φυσικοὶ κι' οἱ κοινωνικοὶ νόμοι διαφέρουν στὶς δυὸ περιπτώσεις, γιατὶ πρέπει νὰ ξέρη ὁ ἄντρας ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ του. Ὡστόσο, πρέπει νὰ λαβαίνη ὑπ' ὄψι του κι' ὁ σύζυγος ὅλες τὶς περιστάσεις καὶ νὰ μὴ σπεύδη στὴν κρίσι του.

Ὁ φυσικὸς ἔρως διατηρεῖ πάντα τὴ σπουδαιότητα καὶ τὰ δικαιώματά του, στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Ἡ ἱκανοποίησι τῶν ἐνστίκτων φέρνει γαλήνη καὶ εὐχαρίστησι. Ἡ στέρησί τους προκαλεῖ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία καὶ δυσαρέσκεια. Αὐτὸ λοιπὸν δημιουργεῖ στοὺς μεσόκοπους ἕνα ἀκόμη κίνδυνο γιὰ τὴ σταθερότητα τοῦ γάμου.

Ὁ ἔρως, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος, κόπασε σιγὰ-σιγά, ἢ μᾶλλον παραμερίστηκε κι' ἀπέκτησε δευτερεύουσα σημασία. Τὸν ἐπισκίασαν οἱ φροντίδες γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ κι' ὁ βιωτικὸς ἀγώνας.

Ἔρχεται ἔτσι μιὰ περίοδος ποὺ ὁ σύζυγος, ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς δουλειές του, δὲν ἀντιλαμβάνεται πόσο μόνο νοιώθει τὸν ἑαυτό της ἡ γυναῖκα του. Ἴσως ἔχει πιστέψει ἄλλωστε πρὸ πολλοῦ ὅτι ἔχει σβύσει πιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸν ἔρωτα. Πιθανὸν μάλιστα νὰ τὄχη πιστέψει κι' ἡ ἴδια. Θὰ νοιώση τότε κάποια ντροπή, ἂν ἡ ψυχανάλυσι τῆς ἀποκαλύψη ὅτι ἡ χρονία ἀγωνία καὶ κατάπτωσί της ὀφείλονται στὴν καταπίεσι τοῦ ἐρωτικοῦ ἐνστίκτου.

Ὁ ἄντρας νευριάζει τότε μὲ τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶναι διαρκῶς «ἄρρωστη», κι' ἀρχίζει νὰ ζητάη ὁλοένα περισσότερο διασκέδασι κι' ἐνδιαφέρον ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα γίνεται ὁλοένα πιὸ μεμψίμοιρη καὶ ἐγωκεντρική.

Τὴ στιγμὴ λοιπόν, αὐτή, ἀπαιτεῖται μιὰ εἰλικρινὴς ἐξήγησι μεταξὺ τῶν δυό τους, ὥστε νὰ ὁμολογήσουν τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀδυναμίες τους καὶ ν' ἀναθεωρήσουν πάνω σὲ ὑγιεῖς βάσεις τὸ συζυγικὸ δεσμό τους. Θὰ τὸ κατορθώσουν δὲ ἀσφαλῶς, ἂν εἶναι πραγματικὰ ταιριασμένοι κι' αἰσθάνωνται καθένας τους τὴν ἀνάγκη τοῦ ἄλλου.

ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ

Ἡ σκλάβα πού κατέκτησε
ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Μιὰ ἱστορία ποὺ μοιάζει μὲ παραμῦθι

Ἡ Καβαχκίμπ καὶ ὁ Τόμας Φλύν, μετὸ το γάμο τους.

ΕΠΙ 13 αἰῶνες, ἡ Μπάσρα ἢ Βασόρα ἦταν ἕνα κέντρο τῆς ἀραβικῆς πνευματικῆς λογοτεχνίας. Ἀμέτρητα παραμύθια καὶ θρύλοι τῆς Ἀνατολῆς συνδέονται μὲ τὴν ἐξωτικὴ αὐτὴ πολιτεία τοῦ Ἰράκ. Σήμερα εἶναι ἕνα ἀκάθαρτο λιμάνι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀραβίας. Ἔχει ὅμως ἀποκτήσει, στὰ τελευταῖα χρόνια, ἀσυνήθιστη κίνησι κι' εὐημερία, γιατὶ φορτώνονται ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴν Εὐρώπη τὰ πετρέλαια τοῦ Ἰράκ, τοῦ Ἰρὰν καὶ τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ μικρὴ πόλι γεννήθηκε, πρὶν ἀπὸ 22 χρόνια, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶναι σήμερα ἡ «δημοφιλέστερη νύφη τῆς Μεγ. Βρεταννίας». Οἱ γονεῖς της ἦσαν δυὸ πάμπτωχοι Κοῦρδοι. Ἡ μητέρα της τὴν ἀντιπαθοῦσε καί, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, τὴν ἔβαζε νὰ ἐργάζεται σκληρά, τὴν κακομεταχειριζότανε καὶ τὴν ἄφινε νηστική.

Ὅταν ἡ μικρούλα Καβαχκίμπ ἦταν μόλις 8 χρόνων, ἡ μητέρα της — ποὺ εἶχε ξαναπαντρευτῇ στὸ μεταξύ — ἐπιχείρησε μιὰ μέρα νὰ τὴ στραγγαλίση, στὸ χαμάμ, ἀλλὰ τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό της ματαιώθηκε ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὴν ἄγρια ἄμυνα τῆς μικρῆς. Λίγες μέρες ἀργότερα, τὴν ἄρπαξε, τὴν ἔγδυσε κι' ἀπούμπησε στὰ χέρια, στὰ πόδια καὶ στὴν πλάτη της ἕνα σίδερο πυρωμένο στὴ φωτιά!... Το ἄμοιρο κοριτσάκι λιποθύμησε, καὶ χρειάστηκε ὕστερα νὰ μείνη 5 μῆνες στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ συνέλθη.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα. Ὕστερα ὁ πατρυιός της θέλησε νὰ τὴν παντρέψη μὲ τὸν ἀδελφό του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν κατάφερε, μὲ τὸ ξύλο καὶ τὴ νηστεία, νὰ τὴν πείση νὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ γάμο, πῆγε νὰ τὴν πουλήση σ' ἕνα σκλαβοπάζαρο, στὴν ἔρημο. Οἱ ἀγορασταὶ ὅμως δὲν τὴν ἤθελαν, γιατὶ τὸ σῶμα της ἦταν παραμορφωμένο ἀκόμα ἀπ' τὰ φριχτὰ σημάδια τῶν ἐγκαυμάτων. Τέλος, τὴν ἀγόρασε γιὰ 40 λίρες ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς καφενείου τῆς Μπάσρα.

Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες — τὸν περασμένο Ἰούνιο — ἔφτασε σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι τὸ ἀγγλικὸ πλοῖο «Κούην Μώντ». Σ' αὐτὸ ὑπηρετοῦσε ὡς ἀρχικαμαρότος ἕνα ψηλὸ καὶ συμπαθητικὸ παλληκάρι 22 χρόνων, ὁ Τόμας Φλύν, ἀπ' τὸ Γκρέϋστον.

Ἕνα βράδυ λοιπόν, καθὼς γύριζε στοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Μπάσρα, μπῆκε τυχαίως σ' ἕνα βρώμικο καὶ μισοσκοτεινὸ καφενεῖο καὶ παράγγειλε ἕναν καφέ. Κάποια στιγμή, τράβηξε τὴν προσοχή του μιὰ κοπέλλα — ἡ Καβαχκίμπ — ποὺ ἔπλενε τὰ τραπέζια. Τὸν γοήτεψαν τὰ μαῦρα μάτια της, ποὺ τὸν κύτταζαν πάνω ἀπ' τὸ φερετζέ.

«Ἦταν τὰ ὡραιότερα μάτια ποὺ εἶδα ποτέ! διηγήθηκε ὁ ἴδιος ἀργότερα. Δὲν τῆς μίλησα καθόλου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἔφυγα ὅμως ζαλισμένος, μὴ μπορῶντας νὰ ξεχάσω τὰ μάτια ἐκεῖνα...».

Ξαναπῆγε κατόπιν κι' ἄλλες φορὲς στὸ καφενεῖο. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς Καβαχκίμπ τὸν τραβοῦσαν σὰν μαγνήτης... Μιὰ βραδυά, φώναξε τὸν καταστηματάρχη, τοὔδωσε ἕνα «μπαξίσι» καὶ τὸν παρακάλεσε ν' ἀναθέση σὲ καμμιὰν ἄλλη τὴ βρώμικη ἐκείνη δουλειά.

Μὲ πόση εὐγνωμοσύνη τὸν κύτταξε τότε ἡ μαυρομάτα Καβαχκίμπ!... Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γνώριζε τὴν καλωσύνη...

Ὁ Τόμας ἔμαθε ἀπ' τὸν ἀφέντη της πὼς τὴν εἶχε σκλάβα του, ἀγορασμένη γιὰ 40 λίρες. Ἔμαθε ἀκόμα καὶ κάτι περίεργο, ἐξωφρενικό: Ὅποιος συλληφθῇ νὰ πουλήση σκλάβους, στὸ Ἰράκ, στὸ Ἰρὰν καὶ στὴ Σαουδικὴ Ἀραβία, τιμωρεῖται ἀμέσως μὲ θάνατο, δίχως ἄλλη διαδικασία. Ὁ αὐστηρὸς ὅμως αὐτὸς νόμος δὲν προβλέπει καμμιὰ ποινὴ γιὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν σκλάβων!

Ἔτσι, οἱ φτωχοὶ γονεῖς πουλᾶνε κρυφὰ τὶς κόρες τους, οἱ ἀδελφοὶ τὶς ἀδελφές τους... Συχνὰ δέ, οἱ ἀγορασταὶ βγάζουν μέσα σὲ μιὰ βδομάδα μὲ τὸ παραπάνω τὰ λεφτά, ποὺ πλήρωσαν, διαθέτοντας γιὰ μιὰ νύχτα τὶς σκλάβες τους σὲ πλούσιους σεΐχηδες, σὲ ναυτικοὺς καὶ σ' ἐργάτες τῶν πετρελαιοπηγῶν.

Ἀπὸ φόβο μήπως βρῇ κι' ἡ Καβαχκίμπ τὴν οἰκτρὴ αὐτὴ τύχη, ὁ Τόμας θέλησε νὰ τὴν ἀγοράση ἀπ' τὸν ἀφέντη της. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε μυριστῇ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τοῦ ζήτησε 150 λίρες! Ποῦ νὰ βρῇ τόσα λεφτὰ ὁ Φλύν;...

Ἔκανε μερικοὺς περιπάτους μαζὶ μὲ τὴν κοπέλλα. Στὴν ἀρχή, ὁ ἕνας περπατοῦσε στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου κι' ἡ ἄλλη στὴν ἀριστερή. Ὕστερα ἡ Καβαχκίμπ πῆρε περισσότερο θάρρος κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνη μὲ τὸ νέο σ' ἐρημικὰ κι' ἐξοχικὰ μέρη, ὅπου κάθονταν, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, καὶ γλυκοκουβέντιαζαν ὧρες ὁλόκληρες.

Τὸ βράδυ ποὺ τὴν πρωτοεἶδε δίχως φερετζέ, ὁ Τόμας ξετρελλάθηκε καὶ τῆς εἶπε πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

— Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ! τοῦ ἐξομολογήθηκε ἐκείνη. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω δίχως ἐσένα!

Ὁ Τόμας ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῇ. Ζήτησε ἄδεια γάμου ἀπ' τὸ Βρεταννικὸ Προξενεῖο, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἀρνήθηκαν.

Πάνω στὴν ἀπελπισία του τότε, κατέστρωσε ἕνα σχέδιο παράτολμο, μυθιστορηματικό: νὰ τὴν κρύψη δηλαδὴ στὸ πλοῖο του καὶ νὰ τὴν πάρη μαζί του!

Ἂν τὴν ἀνακάλυπταν, τὴν περίμενε τιμωρία αὐστηρὴ καὶ παραδειγματική. Ὡστόσο ὁ Φλὺν τὴν ἔπεισε νὰ ριψοκινδυνέψη.

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὶς 6, ἡ Καβαχκίμπ εἶπε στὸν ἀφέντη της πὼς θὰ πήγαινε δῆθεν στὸ γιατρό. Ὁ ἀγαπημένος της τὴν περίμενε σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο, καὶ τῆς ἔδωσε νὰ φορέση ἀντρικὰ ροῦχα ἰθαγενοῦς.

Μιὰ βάρκα τοὺς μετέφερε στὸ πλοῖο. Στὴν καμπίνα τοῦ Τόμας, ἡ κοπέλλα ἔβγαλε τὰ ἀντρικὰ ροῦχα. Τὰ φόρεσε τότε ὁ νέος, ἔβαψε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του μὲ... μπογιὰ τῶν παπουτσιῶν καὶ ξαναβγῆκε ἀπ' τὸ πλοῖο, γιὰ νὰ πιστέψουν ὅλοι πὼς εἶχε ξαναφύγει ὁ «ἰθαγενὴς» ποὺ εἶχε ἀνέβη στὸ πλοῖο.

Γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψη κανεὶς τὴν Καβαχκίμπ στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, κλείδωσε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας του, κι' ἐπιπλέον ἔκαψε μιὰ ἠλεκτρικὴ ἀσφάλεια, ὥστε νὰ σκοτεινιάση ἕνα ὁλόκληρο μέρος τοῦ πλοίου!

Ὅταν βρέθηκε σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο, ἔπλυνε τὸ πρόσωπό του, πέταξε τὰ ροῦχα, ποὺ εἶχε βάλει, καὶ ξαναγύρισε στὸ πλοῖο.

Ἐπὶ 44 ἡμέρες ἡ Καβαχκίμπ ἔμεινε φυλακισμένη μέσα στὴ μικρὴ καμπίνα τοῦ Τόμας, μέσα σὲ μιὰ πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα. Τὶς πρῶτες δυὸ βδομάδες, ἡ θερμοκρασία ἐκεῖ μέσα ἦταν γύρω ἀπ' τοὺς 49 βαθμούς!

Ὅταν γινόταν ἐπιθεώρησι τοῦ πλοίου, ὁ Φλύν, ἔκρυβε τὴν κοπέλλα σὲ μιὰ ἀποθήκη. Κι' ὅταν πήγαινε νὰ τὴ βγάλη ἀπὸ κεῖ μέσα, τὴν εὕρισκε συχνά, λιπόθυμη ἀπ' τὴ ζέστη καὶ τὴν ἔλλειψι ἀέρος.

Τέλος, τὸ πλοῖο ἔφτασε στὴν Ἀγγλία. Ὁ Τόμας κατώρθωσε νὰ περάση τὴν Καβαχκίμπ ἀπ' τὸν ἔλεγχο, λέγοντας πὼς ἦταν γυναῖκα του.

Ἡ μητέρα του, ποὺ τὸν περίμενε στὴν ἀποβάθρα, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὅταν εἶδε τή... φιλοξενουμένη ποὺ τῆς ἔφερνε ὁ γυιός της! Ὡστόσο, τὴν κράτησε κοντά της 6 βδομάδες, ἐνῷ στὸ μεταξὺ ὁ Τόμας ζητοῦσε νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ τὴν παντρευτῇ.

Ὅταν ὅμως ἔγινε γνωστὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἡ ἀστυνομία τοὺς ἔπιασε καὶ τοὺς δυὸ — τὴν Καβαχκίμπ γιατὶ εἶχε μπῆ κρυφὰ στὸ βρεταννικὸ ἔδαφος, καὶ τὸ Φλὺν γιατὶ τὴν εἶχε βοηθήσει σ' αὐτό. Τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὴν κοπέλλα σὲ 2 μηνῶν φυλάκισι κι' ἀπέλασι καὶ τὸ νέο σὲ φυλάκισι 3 μηνῶν.

Ὁ Τόμας ὅμως ἔκαμε ἔφεσι, καὶ συγχρόνως ἔγραψε στὸν ἴδιο τὸν Ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν, ἐξιστορῶντας του ὅλη τὴ δραματικὴ ἱστορία τους. Ἔτσι, πέτυχε νὰ τοὺς δοθῇ μιὰ εἰδικὴ ἄδεια γάμου.

Οἱ περιπέτειες τους ἔγιναν γνωστὲς στὸ ἀγγλικὸ κοινὸ καὶ προκάλεσαν τὴ γενικὴ συμπάθεια. Στὸ γάμο τους, ποὺ ἔγινε στὶς 30 Ὀκτωβρίου, παρευρέθηκαν δεκάδες δημοσιογράφοι καὶ φωτορεπόρτερ.

Ἡ ἀπόφασι γιὰ τὴν ἀπέλασι τῆς Καβαχκίμπ ἰσχύει πάντα. Ἐλπίζουν ὅμως ὅλοι πὼς τὸ ἀνώτερο δικαστήριο, ποὺ θὰ ξαναεξετάση τὴν περίπτωσί της, θὰ δείξη μεγαλύτερη κατανόησι. Ἀλλοιῶς, οἱ δικηγόροι ποὺ ἔχουν ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, σκοπεύουν ν' ἀποταθοῦν στὴν ἴδια τὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ.

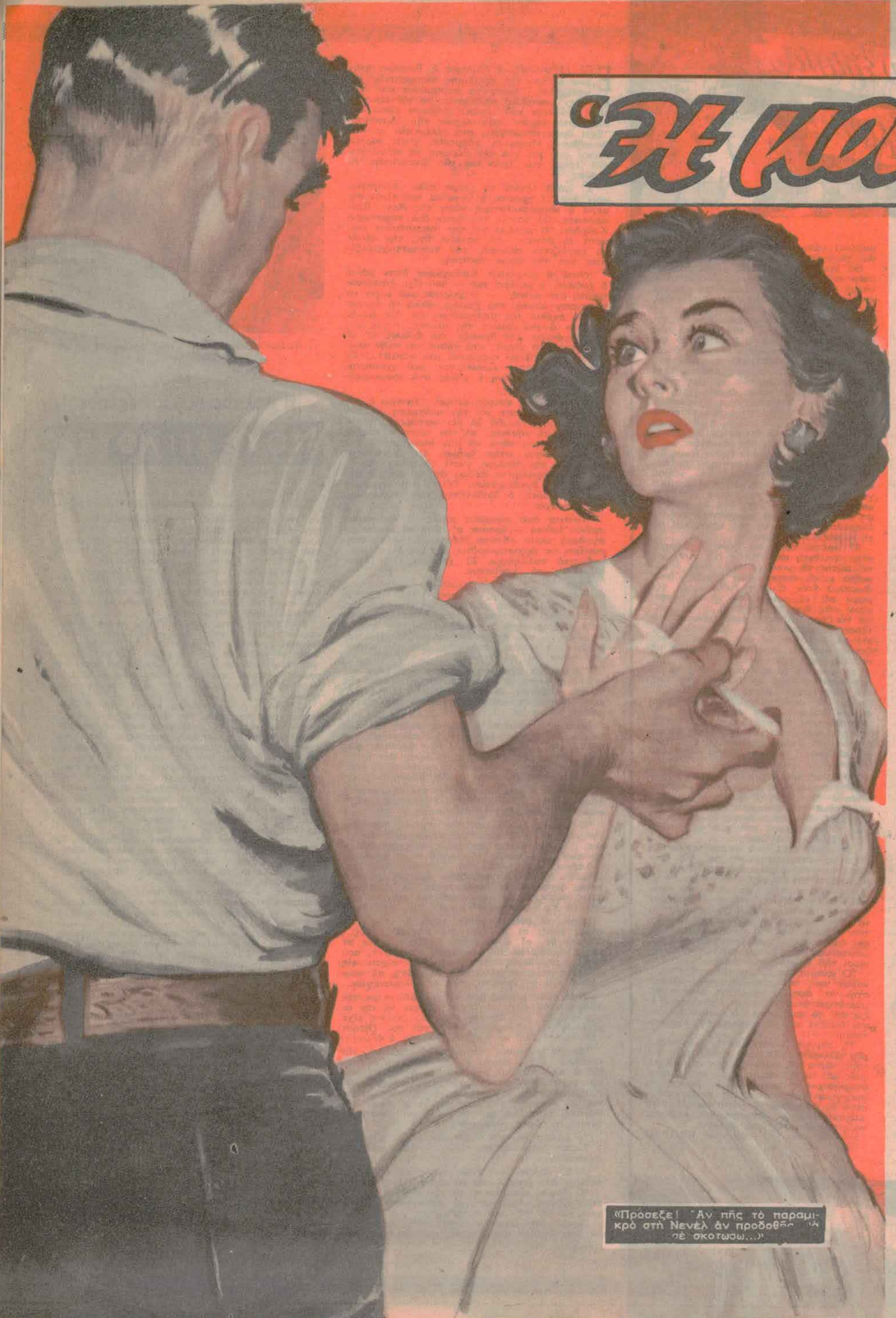

«Πρόσεξε! Ἂν πῆς τὸ παραμικρὸ στὴ Νενέλ ἂν προδοθῆς, θὰ σὲ σκοτώσω...»

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ μοιραία ἡμέρα

Η ὑποψία, ἡ ἀγωνία νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια, εἶχε σπρώξει τὸν Πιὲρ νὰ ψάξη στὰ συρτάρια τῆς γυναίκας του... Ὅταν βρῆκε τὰ γράμματα, τὴν ἀναμφισβήτητη αὐτὴ ἀπόδειξι τῆς ἀπιστίας της, τοῦ φάνηκε πὼς σάλευαν τὰ λογικά του, πὼς θὰ τρελλαινότανε!

Ὤ, τί ἀνυπόφορο μαρτύριο!... Ὁ ἔρωτας ἔφευγε ἀπ' τὴν καρδιά του, στάλα-στάλα.

Ὅταν ἐξαντλήθηκε πιὰ τελείως ἡ ἀντοχή του, ἔνοιωσε συγχρόνως τὸν ἑαυτό του ἀπολυτρωμένο... Περίμενε τὴ γυναῖκα του, μέσ' στὸ μισοσκόταδο, παραμονεύοντας σὰν ἄγριο θηρίο. Μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνη, χύμηξε καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό. Ἔσφιξε, ἔσφιξε, μ' ὅλη του τὴ δύναμι...

Μιὰ στιγμὴ ἀκόμα, καὶ θὰ τελείωναν ὅλα!

Μά, ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ὥρμησε μέσ' στὸ δωμάτιο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι.

— Μπαμπᾶ!... Μαμᾶ!... φώναξε χαρούμενα.

Ὁ Πιὲρ ἔνοιωσε νὰ πλημμυρίζη ἡ καρδιά του ἀπὸ τρυφερότητα γιὰ τὴν κορούλα του.

— Πήγαινε νὰ παίξης, Νενέλ... τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἀγνώριστη. Ἄφησέ μας νὰ μιλήσουμε.

Ὅλος ὁ θυμός του εἶχε μεταβληθῆ τώρα σὲ μιὰ πικρὴ καὶ θανάσιμη ἀπογοήτευσι.

Σήκωσε στὰ χέρια του τὴ μικρὴ καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω. Ὕστερα ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο, τρέμοντας πάλι ἀπὸ μανία.

— Γιὰ χάρι της δὲν σὲ σκοτώνω!... πρόφερε πνιχτά. Μὰ ἄκουσε! Θὰ ζητήσω ἀμέσως μετάθεσι. Ὡς τότε, θὰ μείνουμε μαζί, γιὰ νὰ μὴ μάθη τίποτα ὁ κόσμος... κι' ἡ Νενέλ. Ὕστερα θὰ φύγουμε, μαζὶ καὶ πάλι. Μά, στὸν πρῶτο σταθμό, θὰ κατέβης ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ θὰ χαθῆς! Δὲν θὰ ξαναφανῆς ποτὲ πιὰ μπροστά μου!

»Πρόσεξε! Ἂν πῆς τὸ παραμικρὸ στὴ Νενέλ, ἂν προδοθῆς, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί! Καὶ τώρα φῦγε, ἄφησέ με μονάχο...

Ὅταν ἡ Ζὰν βρέθηκε ὁλομόναχη στὴν κάμαρά της, ἔνοιωσε ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς καταστροφῆς! Ξεχνῶντας κάθε ἔνστικτο ἐγωϊσμό της, σκέφθηκε μόνο τὸ ἀγαπημένο της πλάσμα, τὴ Νενέλ. Ἦταν καταδικασμένη νὰ χάση τὸ παιδί της! Αὐτὸ σήμαινε ἡ τρομερὴ ἀπόφασι τοῦ Πιέρ!

Καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν μεταπείση μὲ τίποτα, οὔτε μὲ δάκρυα, οὔτε μ' ὑποσχέσεις... Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του..

Πέρασαν μέρες ἀπερίγραπτης ἀγωνίας, κρυμμένης κάτω ἀπ' τὴν ἀπατηλὴ μάσκα τῆς συνηθισμένης οἰκογενειακῆς γαλήνης.

Κάθε λέξι, κάθε χειρονομία, ξέσκιζε τὴν καρδιὰ τῆς Ζάν. Τὸ κοριτσάκι της τὴ γέμιζε χάδια, δίχως νὰ ὑποπτεύεται πὼς μεγάλωνε ἔτσι τὸ μαρτύριό της.

Τοῦ κάκου εἶχε ἐπιχειρήσει μιὰ-δυὸ φορὲς νὰ μαλάξη τὴν καρδιὰ τοῦ Πιέρ. Ἐκεῖνος φαινότανε σὰν νὰ μὴν τὴν ἔβλεπε, σὰν νὰ μὴν τὴν ἄκουγε πιά, σὰν θεωροῦσε ἀνύπαρκτη..

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἡ ἀπελπισία της μεγάλωνε. Πέθαινε κι' ἀνασταινόταν χίλιες φορὲς κάθε μέρα, κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, μὲ τὸ σιωπηλό της μαρτύριο.

Τὴ νύχτα, ἔπαιρνε τὴ μικρὴ στὸ κρεβάτι της καὶ τὴν κρατοῦσε κοιμισμένη στὴν ἀγκαλιά της, κυττάζοντάς την μὲ λατρεία! Καὶ τῆς μιλοῦσε, ὧρες ὁλόκληρες, σιγανά, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήση...

Τῆς μιλοῦσε μὲ ἀγωνία, μ' ἀπελπισμένη τρυφερότητα...

. . . Τέλος ἔφτασε ἡ μοιραία μέρα τοῦ χωρισμοῦ.

Οἱ φίλοι συνώδεψαν τὸ ἀντρόγυνο ὡς τὸ σταθμό, δίχως νὰ ὑποπτεύωνται τὴ θύελλα ποὺ μάνιαζε μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ Πιὲρ καὶ τῆς Ζάν, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα βιασμένο χαμόγελο.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Οἱ δυὸ σύζυγοι κυττάχτηκαν, σὰν νὰ τοὺς ἕνωνε ὁ ἴδιος πόνος.

— Νενέλ!... Νενέλ μου!... τραύλισε λαχανιασμένα ἡ Ζάν. Κορούλα μου ἀγαπημένη!

— Πρόσεξε!... πρόφερε ὑπόκωφα ὁ Ζάν, μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ τρομερὲς ἀπειλές.

Ἡ μητέρα πῆρε τότε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά της, κλαίγοντας βουβά, ἀθόρυβα.

Ὅταν τὸ τραῖνο λιγόστεψε τὴν ταχύτητά του, ἡ καρδιά της χτύπησε πιὸ γοργά.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει ἄσπρο σὰν τὸ πανί... Κύτταξε τὸν ἄντρα της, μὲ μιὰ τελευταία κι' ὑπέρτατη ἱκεσία.

— Πιέρ!... ψιθύρισε μ' ἕνα στεναγμό.

— Κατέβα! διάταξε ἐκεῖνος, σιγανά, ἀλλὰ ξερὰ κι' ἀμείλικτα. Ἐμπρός, γρήγορα!

Ἡ Ζὰν ἀπομάκρυνε τὴν κορούλα της. Τῆς φάνηκε σὰν νἄσπαζε τὰ μικρά της μπράτσα, ποὺ τὴν ἔσφιγγαν ἀκόμα, σὰν νἄθελαν νὰ τὴ συγκρατήσουν.

— Ποῦ πᾶς, μαμάκα; ρώτησε ἡ Νενέλ.

— Θὰ γυρίσω ἀμέσως... τῆς εἶπε μηχανικά, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση. Κάθησε φρόνιμα, μικρούλα μου. Δὲν θ' ἀργήσω...

Ὕστερα τὴν ἅρπαξε, τὴ φίλησε σὰν τρελλὴ στὰ μαλλιά, στὰ μάτια, στὸ στόμα.

Ἔνοιωσε, σὰν σὲ ὄνειρο, νὰ τῆς παίρνη κάποιος τὸ κοριτσάκι καὶ νὰ τὴ σπρώχνη πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ βαγονιοῦ. Κατέβηκε... Τὸ τραῖνο ξεκίνησε καὶ χάθηκε, μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὴ βροχή...

— Ἡ μαμᾶ; ρώτησε ἡ Νενέλ, μ' ἔκπληξι πρῶτα κι' ὕστερα μ' ἀγωνία καὶ τρόμο. Ἔμεινε ἔξω, μπαμπᾶ! Σταμάτησε, λοιπόν, τὸ τραῖνο!... Δὲν ἀκοῦς τί σοῦ λέω;

Ὁ παιδιάστικος πόνος της ξέσπασε, ἀσυγκράτητος. Ἤθελε τὴ μαμᾶ της, τὰ φιλιά της, τὰ χάδια της, τὴν ἀγάπη της...

Τοῦ κάκου προσπάθησε ὁ Πιὲρ νὰ τὴν καταπραΰνη μὲ λόγια τρυφερά! Ἡ μικρὴ σπαρταροῦσε ἀπελπισμένα, τοῦ ξέφευγε ἐχθρικά, σὰν νἄχε μαντέψει μὲ τὸ μικρὸ μυαλουδάκι της ὅλο τὸ φριχτὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε παιχτῆ γύρω της.

Ὁ Πιὲρ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του ἀνίσχυρο, ἄοπλο, μπροστὰ στὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποὔκλαιγε καὶ ποὺ φαινόταν νὰ τὸν κατηγορῆ γιὰ ἕνα ἀσυγχώρητο ἔγκλημα: γιατὶ τἄχε στερήσει ἀπ' τὴ μητρικὴ ἀγάπη, ποὺ διψοῦσε ἡ μικρούλα καρδιά του.

— Νενέλ, μικρή μου!... πρόφερε, μὲ λυγμοὺς σχεδόν, γονατισμένος δίπλα της. Μὴν κλαῖς, μὴ μὲ κάνης νὰ ὑποφέρω ἔτσι!...

Ἦταν ἕνας ἀπελπισμένος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ στεγνώση τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ποὔσταζαν καφτὰ στὴν καρδιά του.

Ἔνοιωσε πὼς θἄκανε ὁ,τιδήποτε, κάθε θυσία, γιὰ νὰ πάψη νὰ κλαίη τὸ παιδί του!

— Ἡσύχασε, Νενέλ! τῆς εἶπε. Θὰ ξαναγυρίση ἡ μαμᾶ. Θὰ σοῦ τὴ φέρω ἐγώ! Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! Ἔλα, ἡσύχασε, κορούλα μου!

. . . Τώρα ἡ μικρὴ κοιμότανε. Τ' ἀναφυλλητὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ συγκλονίζουν τὸ κορμάκι της. Μὰ τὸ πρόσωπό της φαινόταν καθησυχασμένο.

Ὁ Πιὲρ τὴν κύτταζε, ἐξαντλημένος, δίχως θέλησι. Καὶ συλλογιζόταν πὼς τὸ δικαίωμα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἦταν ἀνώτερο ἀπ' τὸ δικό του... Ἔπρεπε νὰ συχωρέση!

Ναί, ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση ἡ μητέρα καὶ νὰ ξαναπάρη τὴ θέσι της δίπλα στὸ παιδί τους...

Φ. ΡΟΥΖΕ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 1821

ΤΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ ΤΟΥ ΤΣΟΓΚΑ

ΚΑΤΙ ἀπὸ τὸν Κατσαντωναίικο θρύλο πλαισίωνε τὴ μορφὴ τοῦ Γεώργου Τσόγκα.

Σαρακατσάνος κι' αὐτὸς — τὸν ἔλεγαν «ξυνογαλᾶ», γιατὶ οἱ δικοί του ἔφτιαναν ξυνόγαλα — εἶχε βγῆ στὸ κλαρὶ ἀμούστακο παιδὶ ἀκόμη κι' εἶχε διακριθῆ στὸ πλευρὸ τοῦ μεγάλου καπετάνιου, τοῦ Κατσαντώνη, σὰν πρωτοπαλλήκαρό του, σὲ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐπικὲς συγκρούσεις του μὲ τοὺς ἐχθρούς.

Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Κατσαντώνη, ὁ Τσόγκας ἀκολούθησε τὸ μικρότερο ἀδελφό του, τὸ Λεπενιώτη, ποὺ ἀγωνίστηκε κάμποσον καιρὸ γιὰ νὰ κρατήση τὴν κατσαντωναίικη δόξα πάνω στ' Ἄγραφα.

Μὰ ὅταν δολοφονήθηκε ὁ Λεπενιώτης, ἡ ἀπογοήτευσι κυρίευσε τοὺς συντρόφους του. Τὸ κλέφτικο κίνημα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συνεχισθῆ κι' οὔτε ἐλπίδες ὑπῆρχαν νὰ φέρη ἀποτέλεσμα. Ὁ Τσόγκας, ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Μπουρδάσας, ὁ Δῆμος Τσέλιος καὶ κάμποσοι ἄλλοι ἀποφάσισαν τότε νὰ συμφιλιωθοῦν μὲ τοὺς Τούρκους καὶ προσκύνησαν τὸν Ἀλῆ πασᾶ.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ τύραννος τῆς Ἠπείρου, ποὺ ἤθελε νάχη τὸν Τσόγκα μὲ τὸ μέρος του, τὸν ἔκαμε ἁρματωλὸ στὴν περιοχὴ τῆς Βόνιτσας. Μὰ χωρὶς ἔγγραφο διορισμό, γιατὶ δὲν τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη.

Ἔτσι κύλησαν τὰ χρόνια.

Ὁ Τσόγκας ἡρέμησε μὲ τὸν καιρό. Πῆρε γυναῖκα καὶ νοικοκυρεύτηκε.

Ὅμως δὲν χαριζόταν σὲ κανένα στὸ ἁρματωλίκι του. Ρωμηοὶ καὶ Τοῦρκοι ἦταν γι' αὐτὸν τὸ ἴδιο. Αὐτὸ τὸν ἔφερνε πολλὲς φορές σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν Ἀλη πασα. Ὁ Τσόγκας, ἅμα ἔβλεπε τὰ σκοῦρα, ἔφευγε καὶ κάποτε πῆγε στὰ Ἑφτάνησα. Ἀλλ' ὁ τύραννος τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψι καὶ τὸν ξανακαλοῦσε.

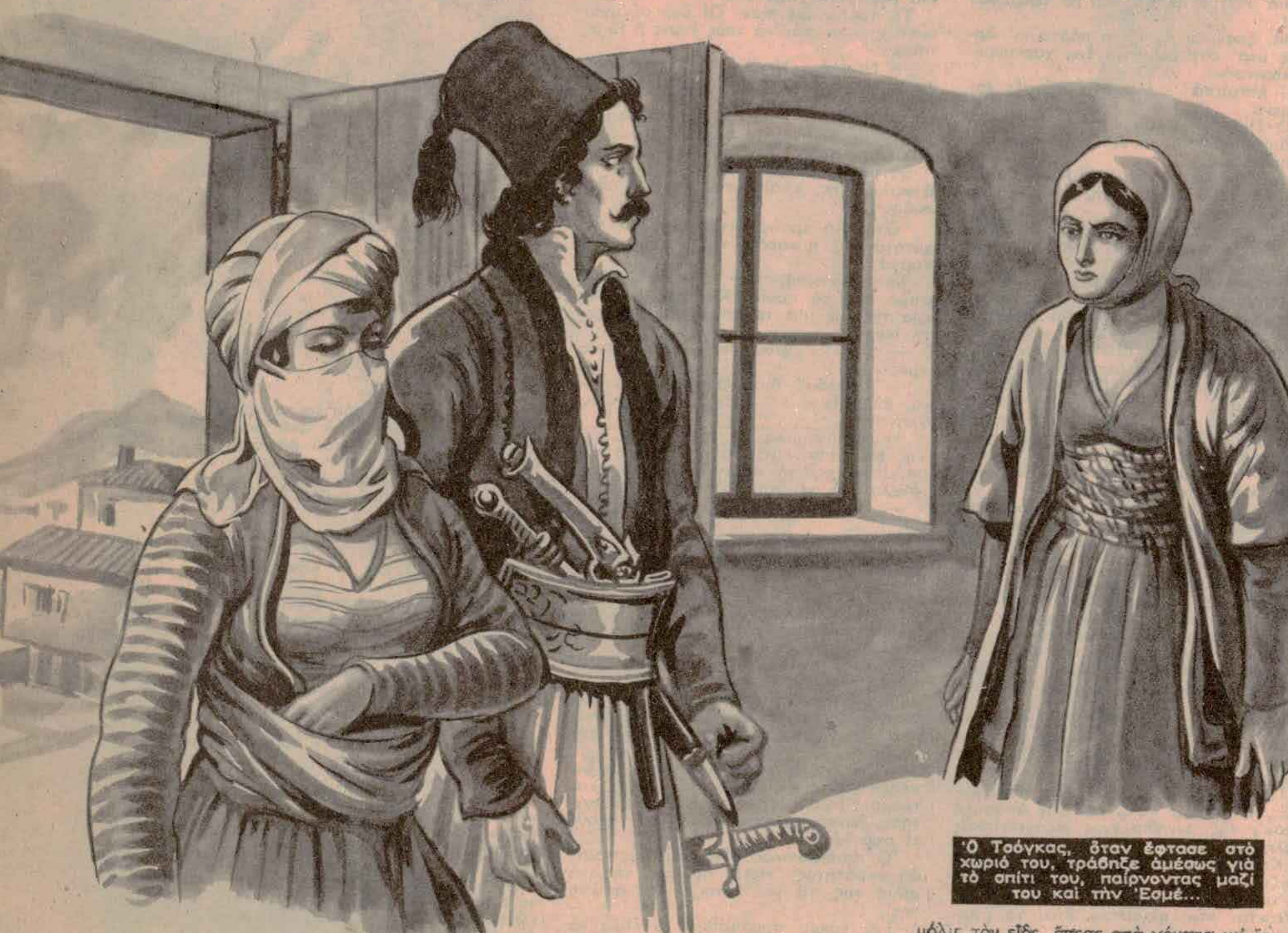

Ὁ Τσόγκας, ὅταν ἔφτασε στὸ χωριό του, τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι του, παίρνοντας μαζί του καὶ τὴν Ἐσμέ...

Ἔπειτα ἦρθε ἡ ἐπανάστασι.

Ὁ Τσόγκας καθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Κι' ἕνα βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, εἶπε στὴν Τσόγκαινα:

— Δὲν γίνεται ἄλλο, γυναῖκα. Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ φύγω....

— Γιὰ νὰ πᾶς ποῦ, ἄντρα μου;

Ὁ Τσόγκας ἅπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Γιὰ κεῖ ποὺ ἀκούγεται τὸ τουφεκίδι, ἀπάντησε.

Ἡ Τσόγκαινα ἀνατρίχιασε.

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσης μόνη μου, μέσα στὴν ἀναμπουμπούλα; τοῦ εἶπε.

— Τί νὰ γίνη, γυναῖκα; τῆς ἀπάντησε. Καὶ μήπως τώρα δὲν εἶσαι μόνη σου; Ὁ ἄντρας σου δὲν εἶναι δικός σου. Τὸν ὁρίζουν οἱ ἐχθροί μας...

— Μὰ εἶνε τόσοι ἄλλοι, ποὺ μποροῦνε νὰ πᾶνε πρὶν ἀπὸ σένα...

— Ἅμα ὁ καθένας πῆ τὸ ἴδιο, πάει ἡ πατρίδα!...

Ὁ Τσόγκας εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα στὴ νύχτα, γιὰ νὰ πάη νὰ εἰδοποιήση τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἔφευγαν ὅλοι μαζί, γιὰ νὰ πᾶνε ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἀκουγόταν τὸ τουφεκίδι...

Πέρασε καιρός. Γοργόφτερη ἡ φήμη ἔφερνε κάθε τόσο τοὺς ἄθλους του στὸ χωριό του. Καί, μιὰ μέρα, ξαναγύρισε κι' ὁ ἴδιος.

Μὰ δὲν ἦταν μόνος. Ἔφερνε μαζί του καὶ μιὰ μικρὴ χανούμισσα, τὴν Ἐσμέ.

Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας πλούσιος Τοῦρκος, πού, δὲν εἶχε πάρει, στὴν ἀρχή, στὰ σοβαρὰ τὴν ἐπανάστασι κι' εἶχε μείνει στὰ χτήματά του. Ὅταν, ὅμως, τὸ τουφεκίδι ἄναψε παντοῦ, πῆρε βιαστικὰ τὴν οἰκογένειά του κι' ἔφυγε.

Ἡ Ἐσμὲ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς κόρες του. Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη εἶχε χάσει στὸ δρόμο τοὺς δικούς της κι' ὁ Τσόγκας τὴ βρῆκε ὁλομόναχη σὲ μιὰ ρεματιά. Ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη κα μόλις τὸν εἶδε, ἔπεσε στὰ γόνατα κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι της νομίζοντας πὼς θὰ τὴν σκότωνε. Ἀλλ' ὁ καπετάνιος τὴ λυπήθηκε καὶ δὲν τῆς ἔκαμε κακό. Ἀπὸ τότε τὴν εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὴν ἔσερνε παντοῦ, ὅπου πήγαινε. Οἱ στρατιῶτες του τὴν ἔλεγαν «τὸ χανουμάκι». Ἦταν δὲν ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων ἡ Ἐσμέ. Λυγερόκορμη, μὲ μεγάλα ζωηρὰ μάτια, κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ σβέλτες κινήσεις, εἶχε προσαρμοσθῆ στὴν καινούργια της ζωὴ κι' εἶχε γίνει ἡ σκιὰ τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ Τσόγκας, ὅταν ἔφτασε στὸ χωριό του, τράβηξε μιὰ καὶ δυὸ γιὰ τὸ σπίτι του, παίρνοντας μαζί του καὶ τὴν Ἐσμέ.

Ἀλλοιθώρισε ἡ Τσόγκαινα μόλις τὴν εἶδε.

— Τί τὴν θέλεις στὸ σπίτι μας; τοῦ φώναξε. Ἂν τὴν ἔφερες γιὰ δουλεύτρα, καλὰ θὰ κάνης νὰ τὴν στείλης ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου τὴν πῆρες... Ἀγκαλὰ ἔχομε τόσες Χριστιανὲς γιὰ νὰ μᾶς πλένουν καὶ νὰ μᾶς ζυμώνουν... Δὲν μᾶς χρειάζεται ἡ Τουρκάλα.

— Σῶπα, γυναῖκα, τῆς εἶπε ὁ Τσόγκας. Τὴν Ἐσμὲ δὲν τὴν ἔφερα γιὰ δουλεύτρα...

— Μήπως σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα νὰ τὴν κάμης ψυχοκόρη; Αὐτὸ δὰ μᾶς χρειαζόταν.

Τὴ ζύγισε μὲ τὴ ματιά της ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια!

Ξαφνικά, μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της, μιὰ ὑποψία ποὺ τῆς ἔφερνε ἀναστάτωσι...

Ἀλλ' ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν! Ὁ ἄντρας της ν' ἀγαπήση μιὰ Τουρκάλα; Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! Ἄσε ποὺ κι' ἂν αὐτὸ ἦταν σωστό, δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὴν ἀναίδεια νὰ τὴ φέρη στὸ σπίτι του. Σίγουρα γιὰ δούλα θὰ τὴν εἶχε κουβαλήσει. Ἡ Τσόγκαινα ὅμως οὔτε νὰ τὴν βλέπη δὲν ἤθελε.

Πῆγε λοιπὸν καὶ στάθηκε μπροστά του, ἀποφασιστική.

— Γιὰ μίλησέ μου καθαρά, Γιῶργο, τοῦ εἶπε. Γιατὶ τὴν ἔφερες αὐτὴν ἐδῶ; Πρέπει νὰ μοῦ ξεκαθαρίσης αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ μ' ἔχει ἀναστατώσει.

Ὁ Τσόγκας ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ πῆγε νὰ καθίση στὸ σοφᾶ. Ἄναψε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ μακρὺ τσιμποῦκι του, ἔξυσε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του κι' ἔπειτα εἶπε :

— Λέω πὼς γεράσαμε, γυναῖκα...

— Ἔ, κι' ὕστερα;

— Γεράσαμε καὶ θὰ πεθάνουμε ἄκληροι!

— Τί νὰ κάνουμε, ἂν αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ;

— Ἄκληροι τώρα ποὺ λευτερώθηκε ἡ πατρίδα κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ παλληκάρια... Αὔριο - μεθαύριο, ποὺ ἐμεῖς θάχουμε πεθάνει, ἡ πατρίδα, ἐλεύθερη πιὰ καὶ τιμημένη, θὰ φωνάξη προσκλητήριο στὰ παιδιά της κι' ὅταν ἀκουστῆ τὸ ὄνομα τοῦ Τσόγκα, δὲν θὰ βρεθῆ κανεὶς γιὰ νὰ πῆ: «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ καπετὰν Τσόγκα τὸ παιδί!». Τὸ συλλογίστηκες αὐτό, γυναῖκα, πόσο φοβερὸ εἶνε;

Πέταξε τὸ τσιμποῦκι του κι' ἔφερε τὸ χέρι στὰ μάτια του γιὰ νὰ σκουπίση κάποιο δάκρυ.

— Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; ξαναρώτησε ἡ γυναῖκα του.

— Σπαράζει ἡ καρδιά μου καὶ μόνο, ποὺ τὸ σκέφτομαι, συνέχισε ὁ ἄντρας της. Ὅλοι θ' ἀφήσουν σὲ κάποιον τ' ὄνομά τους καὶ τὸ βιός τους. Ἐγὼ σὲ ποιὸν θὰ τ' ἀφήσω; Ἅμα πεθάνω, οἱ ἄνθρωποι θὰ μὲ ξεχάσουν, γιατὶ δὲν θὰ βρίσκεται κανεὶς ποὺ νὰ τοὺς θυμίζη τὸν καπετὰν Τσόγκα. Θὰ μὲ θυμοῦνται μόνο οἱ ράχες κι' οἱ ρεματιές. Μὰ αὐτὲς δὲν ἔχουνε φωνὴ γιὰ νὰ μιλήσουν...

Ἦταν, στ' ἀλήθεια, τὸ κρυφὸ μαράζι τοῦ Τσόγκα τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδιά.

Ἡ γυναῖκα του τὸν κύτταζε σαστισμένη. Τί σχέσι εἶχαν ὅλα αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε μὲ τὴν Ἐσμέ;

Ὁ Τσόγκας ξαναπῆρε τὸ τσιμποῦκι του, τράβηξε δύο - τρεῖς ρουφηξιὲς κι' ἔπειτα συνέχισε :

— Εἶπα, τὸ λοιπόν, μιὰ ποὺ δὲν κάνουμε μαζὶ παιδιά...

Μὲ μιᾶς ἡ Τσόγκαινα κατάλαβε. Κι' ὥρμησε σὰν λέαινα πάνω στὴν Ἐσμέ, ποὺ ἔστεκε παράμερα, γιὰ νὰ τὴν ξεσχίση μὲ τὰ νύχια της.

Μὰ ὁ Τσόγκας τινάχτηκε ἀπὸ τὸ σοφᾶ καὶ βρέθηκε μπροστά της.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τῆς φώναξε μὲ θυμό, μάθε το μιὰ καὶ καλή. Ἡ Ἐσμὲ θὰ εἶναι γυναῖκα μου ὅπως καὶ σύ... Κι' ἂν εἶναι τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, θὰ μοῦ κάμη παιδιά, ποὺ δὲν μπόρεσα ν' ἀποχτήσω ἀπὸ σένα κι' ὁ καπετὰν Τσόγκας δὲν θὰ πεθάνη ἄκληρος!

Φρύαξε ἀπὸ τὸ κακό της ἡ Τσόγκαινα. Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, τράβηξε στὸ δεσπότη γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τὴ σώση ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ τὴ βρῆκε.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, τὴν Ἐσμὲ τὴν ζητοῦσε κι' ὁ πατέρας της, ποὺ εἶχε στείλει μανταταφόρους ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα, ὅπου εἶχε καταφύγει, γιὰ νὰ προσφέρη λύτρα.

Ἀποφασίστηκε τότε νὰ ζητηθῆ ἡ γνώμη της. Ἀλλ' ἡ μικρὴ Τουρκοπούλα ἀρνήθηκε νὰ γυρίση στὸν πατέρα της.

— Δὲν πάω πουθενά, εἶπε. Ἐγὼ μόνο τὸν καπετὰν Τσόγκα ξέρω καὶ μαζί του θὰ μείνω, ἂς μὲ κάνη καὶ δούλα του!...

Τὴ λύσι τὴ βρῆκε ὁ δεσπότης. Βάφτισε τὴ μικρὴ Ἐσμέ, τὴν ἔκαμε Χριστιανὴ καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα Ἑλένη.

Ἡ Τσόγκαινα φώναξε, ἔκλαψε, μά, στὸ τέλος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, κι' ἀνέχθηκε αὐτὴ τὴν παράξενη συμβίωσι, ἀφοῦ δὲ μποροῦσε νὰ κάμη ἀλλοιῶς.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Μὰ οὔτε κι' ἡ Ἐσμὲ ἢ καλύτερα ἡ Ἑλένη ἔδωσε παιδιὰ στὸν Τσόγκα, ποὺ πέθανε πρόωρα ἀπὸ τὸ μαράζι του.

Στὸ μεταξύ, ἡ Τσόγκαινα κι' ἡ Ἑλένη εἶχαν συμπαθήσει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη κι' εἶχαν γίνει φίλες. Ἔκλαιγαν τώρα μαζὶ τὸν παληὸ καπετάνιο καὶ καταριόνταν τὴ μοῖρα τους, γιατὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ δώσουν τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ ποθοῦσε...

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Στὸ Τζίπς, μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Β. Ὁλλανδίας ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, γιὰ τὴν ὡραιότερη καὶ πιὸ φρόνιμη κοπέλλα τῆς πόλεως, χωρὶς νὰ ἀναφέρη ὄνομα καὶ διεύθυνσι. Τὸ ταχυδρομεῖο ἔκρινε πὼς τέτοια, στὴ μικρὴ πόλι, ἦταν μόνον ἡ Γκόντα Κλόπερ καὶ τῆς τὸ παρέδωσε. Ἔτσι, ἄρχισε ἕνα εὐτυχισμένο εἰδύλλιο. Τὸ γράμμα προερχόταν ἀπὸ ἕνα νεαρὸ Ὁλλανδὸ μετανάστη, ποὺ πλούτισε στὴν Αὐστραλία καὶ ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ παντρευτῆ τὴν ὡραιότερη ἀλλὰ καὶ πιὸ φρόνιμη κοπέλλα τοῦ Τζίπς!...

2 Στὰ ἀνατολικὰ Πυρηναῖα, οἱ Γάλλοι ἐγκατέστησαν τελευταῖα ἕνα πρωτότυπο πειραματικὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ πειράματος ἔγκειται στὸ ὅτι τὸ νέο ἐργοστάσιο χρησιμοποιεῖ γιὰ κινητήριο δύναμί του ἀντὶ καυσίμων τὴν ἡλιακὴ θερμότητα. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συγκεντρώνονται σὲ τεράστια κάτοπτρα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ χιλιάδες μικρὰ κρύσταλλα, κατευθύνονται σ' ἕνα ἄλλο κοῖλο κάτοπτρον καὶ ἀπ' ἐκεῖ σ' ἕνα λέβητα, ποὺ παράγει τοὺς ἀτμούς, ποὺ θέτουν σὲ κίνησι τὶς ἠλεκτρικὲς γεννήτριες.

3 Ἡ Μπρὴν Ὁ'Κόννολυ, ἂν καὶ εἶναι μόνο 18 χρόνων, εἶναι σήμερα ὄχι μόνο ἡ καλύτερη τεννίστρια τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀνεδείχθη δυὸ φορές, ὡς τώρα, πρωταθλήτρια στὸ Οὐίμπλετον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κλάσεως ἔρχεται ἐνδέκατη στὸ ἄθλημά της. Οἱ δέκα ἄλλοι εἶναι ὅλοι ἄντρες.

4 Τὸ ἠλεκτρικὸ αὐτὸ μηχάνημα εἶναι χρησιμώτατο γιὰ τοὺς συλλέκτες γραμματοσήμων. Μόλις τοῦ ρίξετε στὸ ἐσωτερικὸ λίγο νερὸ καὶ τὸ βάλετε σὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ πρίζα, βγάζει μὲ δύναμι ἀτμοὺς ποὺ ξεκολλοῦν ἀπὸ τὰ γράμματα τὰ γραμματόσημα, μὲ μεγάλη εὐκολία.

①

②

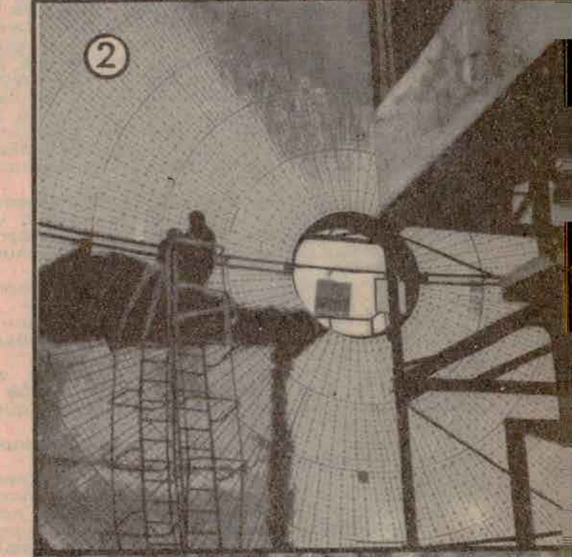

③

④

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΠΑΛΑΤΙ

Ο ΤΑΝ ὁ ἱππότης Ἄμαδης μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του Γκαλαὸρ καὶ Φλορεστὰν καὶ τὴν ὡραία Ὀριάννα ἔφτασαν, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, στὸ Μαγεμέννο Νησί, θαμπώθηκαν ἀπὸ τὸ θέαμα πού παρουσιάστηκε μπροστά τους.

Στὸν ἄγριο ἐκεῖνον κι' ἀκατοίκητο τόπο ὑψωνόταν ἕνα ὄμορφο παλάτι, πού ξεπερνοῦσε στὴ λάμψι καὶ στὸν πλοῦτο τὰ ἀνάκτορα καὶ τοῦ ἴδιου ἀκόμα τοῦ Αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης.

Τὸ παλάτι αὐτὸ ἦταν χτισμένο μὲ πολύτιμα μάρμαρα, ὅπου ἄστραφταν ψηφιδωτὰ ἀπὸ ζαφείρια, ἀχάτες κι' ἄλλα πολύτιμα πετράδια.

Ἡ σκεπή του ἦταν καμωμένη ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι κι' ἐκεῖ ψηλὰ φτερούγιζαν χρυσαφένιοι πελαργοὶ πού ἔμοιαζαν σὰν ἀληθινοί.

Τὰ πιὸ θαυμαστὰ ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν δυὸ πελώρια ἀγάλματα, τοποθετημένα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆς πόρτας.

Τὸ ἕνα τους παρίστανε ἕναν ἱππότη ὡπλισμένο καὶ τὸ ἄλλο μιὰ νέα μὲ βασιλικὴ στολή. Τέτοιον ἱππότη καὶ τέτοια νέα οὔτε στ' ὄνειρό του δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς δῆ. Τόση ἀνδρεία ἔδειχνε ὁ πρῶτος, τόση ὀμορφιὰ φανέρωνε ἡ δεύτερη.

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μαρμάρινη στοὰ ἕνας μπρούτζινος πολεμιστής, ὀρθὸς ἀπάνω στὸ βάθρο του, κρατοῦσε στὸ δεξί του χέρι μιὰ κυνηγετικὴ σάλπιγγα.

—Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε ὁ Γκαλαόρ, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι στοιχειωμένο αὐτὸ τὸ παλάτι κι' ἂν ἀκόμα τὸ ὑπερασπίζονται μάγοι καὶ γίγαντες, ἐγὼ θ' ἀψηφήσω κάθε κίνδυνο καὶ θὰ μπῶ μέσα. Γιατὶ ἂν καὶ τὸ ἐσωτερικό του μοιάζει μὲ τὸ ἐξωτερικό του, θάχη νὰ δῆ κανεὶς πολλὰ καὶ θαυμαστὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα!

Τὰ ἴδια περίπου εἶπε ἔπειτα κι' ὁ Φλορεστάν. Μονάχα ὁ Ἄμαδης σώπαινε, γιατὶ ἦταν ἀπασχολημένος νὰ κυττάζη τὴν Ὀριάννα, πού τὴ λογάριαζε γιὰ τὴν ὡραιότερη δέσποινα τοῦ κόσμου καὶ νόμιζε πὼς τίποτα δὲν ἦτανε γλυκύτερο ἀπὸ τὴ θωριά της.

Γι' αὐτὸ ὁ Γκαλαὸρ κι' ὁ Φλορεστὰν κίνησαν καὶ προχώρησαν μόνοι τους πρὸς τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ.

Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμαζόντουσαν νὰ περάσουν τὸ κατῶφλι, ἕνας μελαχροινὸς νάνος μὲ κόκκινα ροῦχα βγῆκε ἀπὸ τὴ στοὰ καὶ τοὺς εἶπε περιπαιχτικά:

—Ἂν θέλετε ν' ἀκούσετε τὴ γνώμη μου, σᾶς συμβουλεύω νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησί σας. Ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ ἀνταμώσετε γίγαντες καὶ μάγους καὶ νὰ τοὺς νικήσετε κατὰ τὴ συνήθειά σας...

κι' ἐπειδὴ οἱ ἱππότες τὸν κύτταξαν παραξενεμένοι, ὁ νάνος ἐξακολούθησε:

—Ἀκοῦστε τὴν ἱστορία πού εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διηγοῦμαι στοὺς τολμηροὺς πού ἔρχονται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ στοιχειωμένο παλάτι. Τὸ παλάτι αὐτὸ τὸ ἔχτισε πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ὁ Ἀπολλωνίδης, ὁ πρωτότοκος γυιὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, γιὰ τὴ Γριμανησία, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Αὐτοκράτορα τῆς Ἰταλίας. Ὁ ἱππότης πού βλέπετε στὸ δεξὶ μέρος τῆς πόρτας εἶναι ὁ Ἀπολλωνίδης, κι' ἡ νέα πού στέκεται ἀντίκρυ του εἶναι ἡ Γριμανησία. Ἀφοῦ ἔμειναν οἱ δυό τους ἀρκετὰ χρόνια στὸ μαγεμένο αὐτὸ νησί, τοὺς προσκάλεσαν τέλος στὴ Ρώμη γιὰ νὰ διαδεχθοῦν τὸν αὐτοκράτορα πού εἶχε πεθάνει. Ἡ Γριμονησία ὅμως φεύγοντας δὲν θέλησε ν' ἀφήση ἀνοιχτὴ σ' ὅσους ἤθελαν νὰ μποῦν τὴν κατοικία ὅπου εἶχε ἀγαπήσει μὲ τόση σταθερότητα τὸ σύντροφό της. Τότε ὁ Ἀπολλωνίδης, πού ἀνακατευόταν ἀπὸ τὰ νιᾶτα του μὲ τὴ μαγεία, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὴ βασίλισσα κανόνισε τὰ πράγματα ἔτσι, πού νὰ μὴ μποροῦν νὰ προχωρήσουν στὸ παλάτι παρὰ μόνον ὅσοι στάθηκαν πιστοὶ στὸν ἔρωτα.

Τὰ λόγια τοῦ νάνου ἀνησύχησαν κάπως τὸ Φλορεστὰν καὶ τὸ Γκαλαόρ, γιατί, ἂν καὶ νέοι, πολλὲς φορὲς ὡς τότε εἶχαν χαρίσει καὶ εἶχαν πάρει πίσω τὶς καρδιές τους.

—Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα πόρτα μισανοιγμένη πού νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴν ἀνοίξω καὶ πόρτα κλεισμένη πού νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴ σπάσω! εἶπε ὁ Γκαλαόρ.

Τὰ ἴδια περίπου εἶπε καὶ ὁ Φλορεστὰν καὶ προχώρησαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ μὲ θάρρος, γιὰ νὰ μποῦν στὸ παλάτι.

Ἀλλὰ τότε ἔγινε κάτι ἀπίστευτο. Ὁ μπρούτζινος πολεμιστὴς πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ στοὰ ἄρχισε νὰ σαλπίζη. Καὶ στὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας σηκώθηκε μιὰ τόσο μεγάλη θύελλα, μὲ βροντὲς καὶ κεραυνούς, ὥστε οἱ δυὸ ἱππότες ἁρπάχτηκαν σὰν κουρέλια ἀπ' τὸν ἄνεμο καὶ πετάχτηκαν μακρυά.

Ὁ Φλορεστὰν ἔπεσε στὴ θάλασσα, σ' ἀπόστασι πενῆντα βημάτων ἀπὸ τὴν παραλία καὶ μὲ δυσκολία κατώρθωσε κολυμπῶντας νὰ βγῆ στὴ στεριά.

Ὅταν ζήτησε τὸν ἄτυχο σύντροφό του, τὸ Γκαλαόρ, τὸν εἶδε νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του στὸ κλωνάρι ἑνὸς δέντρου, δίχως περικεφαλαία καὶ ξίφος.

Τότε ὁ Ἄμαδης βρῆκε εὐκαιρία καὶ εἶπε στὴν Ὀριάννα:

—Δέσποινά μου, ἦρθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμή, πού θὰ σᾶς ἀποδείξω πὼς καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ σᾶς δὲν ἀγάπησα στὴ ζωή μου.

—Ἐμπρός, λοιπόν! τοῦ εἶπε ἡ Ὀριάννα μὲ τὴ συνηθισμένη ἀδιαφορία τῶν καλλονῶν. Ἀπόδειξέ μου το, καλέ μου Ἄμαδη.

Ὁ ἱππότης τότε ὑποκλίθηκε μπροστά της καὶ προχώρησε στὴν πόρτα τοῦ μαγεμένου παλατιοῦ. Ὁ μπρούτζινος πολεμιστὴς σάλπισε εὐθὺς ξανά, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ γλυκύτατη ἁρμονία γέμισε τὴ στοὰ κι' ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ρόδα ἀπὸ τὴ σάλπιγγά του, σὰν νὰ γίνονταν οἱ ἦχοι της λουλούδια...

Ἔτσι ὁ Ἄμαδης μπῆκε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία στὸ ἀνάκτορο.

Μπαίνοντας ἐκεῖ, βρῆκε πράγματα τόσο λαμπρά, πού λίγο ἔλειψε νὰ τυφλωθῆ ἀπὸ τὴ λάμψι τους. Εἶδε αἴθουσες πού τὸ πάτωμά τους ἦταν ἀπὸ πολύτιμα πετράδια, τοίχους ἀπὸ διαμάντι, ἀγάλματα ἀπὸ χρυσάφι καὶ φίλντισι, καθρέφτες πού φαινόντουσαν μέσα τους κῆποι μαγικοί...

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν θαμπώθηκε ἀπ' τὶς ὑπέροχες αὐτὲς ὀμορφιὲς ὁ Ἄμαδης, δὲν στάθηκε νὰ τὶς θαυμάση. Λαχταροῦσε νὰ ξαναϊδῆ τὴ δέσποινά του καὶ νὰ πάρη τὴν ἀμοιβὴ τῆς πίστεώς του, γιὰ τὴν ὁποία ἡ Ὀριάννα δὲν θάχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ἀφοῦ τῆς παρουσίασε τὴν ἀπόδειξι, πὼς τῆς ἦταν πιστὸς μὲ τὴν εἴσοδό του στὸ μαγεμένο παλάτι.

Βγῆκε λοιπὸν γρήγορα ἔξω, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἡ Ὀριάννα τὸν περίμενε. Ἀλλὰ παραξενεύτηκε γιατὶ εἶδε πὼς ἔλειπαν ἡ Ὀριάννα κι' ὁ Γκαλαόρ.

Τότε ὁ Φλορεστὰν τὸν ἐσίμωσε καὶ τοῦ εἶπε μὲ εἰρωνία:

—Θὰ στενοχωρηθῆς πολυ ἀπ' αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ. Μόλις ἐσὺ μπῆκες στὸ παλάτι, ὁ Γκαλαὸρ κατέβηκε ἀπ' τὸ δέντρο κι' ἔπεσε μπρὸς στὰ πόδια τῆς Ὀριάννας. Τῆς ὡρκίστηκε πὼς εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναίκα τοῦ κόσμου καὶ πὼς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ χαρά του, ἂν τὸν ἄφηνε νὰ τὴ φιλήση στὸ στόμα. Ἡ Ὀριάννα τοῦ χαμογέλασε γλυκὰ καὶ παίρνοντάς τον ἀπ' τὸ χέρι μπῆκε μαζί του στὸ δάσος, πού βλέπεις ἐκεῖ κάτω. Πιστεύω πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Γκαλαὸρ θᾶναι νεκρός, ἂν κράτησε ἀληθινὰ τὸ λόγο του.

Ὁ Ἄμαδης λυπήθηκε πολύ, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ συντρόφου του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὰ δάκρυά του, γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς ἀγαπημένης του, πού τὸν πλήγωσε τόσο πολύ.

Τότε πῆγε κοντά του ὁ μελαχροινὸς νάνος μὲ τὰ κόκκινα ροῦχα καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἡ περιπέτειά σου δείχνει πὼς οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τὴ λατρεία ἀπὸ τὴν πίστι καὶ πὼς μπορεῖ νὰ τοὺς εἶναι ἄπιστος κανείς, φτάνει νὰ τὶς λατρεύη!

Ἀπὸ τότε ὁ Ἄμαδης ἀκολούθησε τὰ σοφὰ λόγια τοῦ νάνου καὶ δὲν ἔνοιωσε ποτὲ πιὰ τὸν πόνο τῆς ἀγάπης νὰ ραγίζη τὴν καρδιά του.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ὁ ἱππότης ὑποκλίθηκε μπροστά της καὶ προχώρησε στὴν πόρτα τοῦ μαγεμένου παλατιοῦ...

Οἱ αἰτίες

ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΤΟΝΙΤΙΔΑ

Η περιτονῖτις, ὅπως τὸ δείχνει καὶ ἡ λέξις, εἶνε μιὰ ἀσθένεια τοῦ περιτοναίου. Ἀλλὰ σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ ἀσθένεια, γιὰ τὴν ὁποίαν ἀκοῦμε τόσο συχνὰ νὰ γίνεται λόγος;

Τὸ περιτόναιο εἶνε μιὰ ὀρρώδης μεμβράνη, δηλαδὴ ἕνας λεπτὸς ἱστὸς πού ἐκκρίνει ἕνα ὀρρῶδες ὑγρό, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ὑπεζωκός, τὸ περικάρδιον ἢ οἱ μήνιγγες. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ φύλλα, πού βρίσκονται τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, χωρίς, ὅμως, νὰ κολλοῦν μεταξύ τους. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ παρομοιάσωμε μ' ἕνα διπλὸ χαρτὶ περιτυλίγματος, πού τυλίγει ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, πού βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ διάφραγμα.

Αὐτὸ τὸ χαρτὶ τοῦ περιτυλίγματος εἶνε, ὅμως, ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο. Ἂν ἕνα μικρόβιο κατορθώση νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ περιτόναιο, ἡ μόλυνσις μεταδίδεται ταχύτατα, χωρὶς ὁ ὀργανισμὸς νὰ μπορῆ νὰ ἀντισταθῆ σ' αὐτήν.

Ὑπάρχουν χρόνιες περιτονίτιδες, πού ἐξελίσσονται ἀθόρυβα καὶ μὲ μεγάλη βραδύτητα. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. στὶς χρόνιες φυματιώδεις μολύνσεις τοῦ περιτοναίου. Ἀλλά, συνηθέστερα, ἡ προσβολὴ εἶνε κεραυνοβόλος καὶ ἡ μόλυνσις ἐξαπλοῦται μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε μόνο ἡ ἄμεση ἐπέμβασις μπορεῖ νὰ σώση τὸν ἀσθενῆ. Αὐτὲς εἶνε οἱ καλούμενες ὀξεῖες περιτονίτιδες.

ΜΟΝΟ
Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ
ΣΩΖΕΙ ΤΟΝ
ΑΣΘΕΝΗ

Τρεῖς εἶνε οἱ κυριώτερες αἰτίες πού μποροῦν νὰ προκαλέσουν μιὰ ὀξεία περιτονίτιδα:

1) Τὰ τραύματα τῆς κοιλιᾶς. Τὰ τραύματα αὐτά, ὅταν προχωροῦν σὲ βάθος, ἐκθέτουν σὲ ἄμεσο κίνδυνο τὸ περιτόναιο. Γιὰ νὰ μολυνθῆ τὸ περιτόναιο, δὲν χρειάζεται κανένα μεγάλο τραῦμα. Ἀρκεῖ ἕνα ἄνοιγμα ὅσο εἶναι τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας.

2) Οἱ διατρήσεις τῶν σωληνωτῶν ὀργάνων (ἐντέρων, μήτρας, κλπ.). Ὡρισμένες ἀσθένειες ἐξασθενίζουν τὸ βλεννογόνο πού καλύπτει τὰ σωληνωτὰ ὄργανα καὶ τὸν κάνουν ἐξαιρετικὰ λεπτό. Ἡ παραμικρὴ ἀφορμὴ εἶνε τότε ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέση διάτρησι. Τὰ μικρόβια πού βρίσκονται μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὄργανα βγαίνουν ἀπὸ τὴν ὀπὴ πού ἔχει σχηματισθῆ καὶ προσβάλλουν τὸ περιτόναιο.

Περιτονίτιδες αὐτῆς τῆς μορφῆς παρατηροῦνται στὰ ἕλκη τοῦ στομάχου ἢ τοῦ δωδεκαδακτύλου, στοὺς ὄγκους τῶν ἐντέρων, στὶς φλογώσεις τῆς χοληδόχου κύστεως κτλ. Ἰδιαιτέρως πρέπει ν' ἀναφέρωμε τὶς περιτονίτιδες πού ὀφείλονται σὲ διατρήσεις τῆς μήτρας, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἀμβλώσεως.

3) Οἱ τοπικὲς ἐξαπλώσεις μιᾶς μολύνσεως. Παρόμοιος κίνδυνος ὑπάρχει πάντοτε σὲ περιπτώσεις σκωληκοειδίτιδος. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν χρειάζεται νὰ γίνη διάτρησις τοῦ περιτοναίου. Ἡ μόλυνσις μεταφέρεται ἀπὸ τὰ λυμφατικὰ ἀγγεῖα, πού ἔχουν πολὺ πυκνὲς διακλαδώσεις σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Ἀλλὰ καὶ σὲ σαλπιγγίτιδες μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν φλόγωσι τοῦ περιτοναίου.

4) Ἡ μετάδοσις στὸ περιτόναιο μιᾶς σηψαιμικῆς μολύνσεως. Ὁποιοδήποτε ἀπόστημα, ἕνας δοθιήν, ἕνας ἄνθραξ κλπ. μπορεῖ νὰ προκαλέση σηψαιμία. Τὰ μικρόβια μεταφέρονται τότε ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ μποροῦν νὰ προσβάλουν ὁποιοδήποτε ὄργανο. Ἂν αὐτὸ τὸ ὄργανο συμβῆ νὰ εἶναι τὸ περιτόναιο, θὰ ἔχουμε μιὰ ὀξεῖα περιτονίτιδα.

Τὸ χαρακτηριστικώτερο σύμπτωμα τῆς ὀξείας περιτονίτιδος εἶναι ὁ πόνος, πού ἐμφανίζεται μὲ τρόπο κεραυνοβόλο καὶ πού εἶναι τόσο ἰσχυρός, ὥστε ὁ ἀσθενὴς δὲν μπορεῖ ν' ἀναπνεύση. Ὁ πόνος αὐτὸς ἐντοπίζεται στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα σημεῖο, πολὺ γρήγορα, ὅμως, ἐπεκτείνεται σ' ὅλη τὴν κοιλιά.

Στὴν ὀξεῖα περιτονίτιδα ὁ πόνος πού αἰσθάνεται ὁ ἀσθενὴς μοιάζει μὲ μαχαιριά. Ἄλλα συμπτώματα πού θὰ βοηθήσουν τὸ γιατρὸ στὴ διάγνωσί του εἶνε:

α) Ἡ ὀδυνηρὴ σύσπασις τῶν μυῶν τῆς κοιλιᾶς.

β) Ἡ ταχύτης τοῦ σφυγμοῦ. Οἱ σφύξεις κυμαίνονται μεταξὺ 100 καὶ 140 στὸ 1'.

γ) Οἱ ἔμετοί. Ὁ ἀσθενὴς βγάζει στὴν ἀρχὴ τροφές, ἔπειτα χολὴ καί, τέλος περιττώματα.

δ) Ὁ λόξυγκας, ὅταν ἡ φλόγωσις βρίσκεται κοντὰ στὸ διάφραγμα.

ε) Ἡ ἀκινησία μέσα στὰ ἔντερα τῶν περιττωμάτων καὶ τῶν ἀερίων, πού δημιουργοῦν ἔτσι μιὰ πρόσθετη ἑστία μολύνσεως καὶ ἐκθέτουν σὲ σοβαρώτατο κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

5) Ἡ ἀγωνιώδης ἔκφρασις καὶ τὸ τεφρῶδες χρῶμα, πού παίρνει τὸ πρόσωπο τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ αἰτία πού προκαλεῖ τὴν περιτονίτιδα, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιὰ τὴ θεραπεία της ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Τὰ ἀντιβιωτικὰ προσφέρουν ἀξιοσημείωτες ὑπηρεσίες κατὰ τὸ μετεγχειρητικὸ στάδιο, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲν μποροῦν νὰ προλάβουν τὴν ἐπέκτασι τῆς μολύνσεως.

Ἡ περιτονῖτις δὲν εἶνε ἀπὸ τὶς ἀσθένειες πού συγχωροῦν καὶ τὴν πιὸ μικρὴ καθυστέρησι. Ὁ γιατρὸς παίζει μὲ τὶς ὧρες καὶ τὰ λεπτά. Μόνον ἡ ἔγκαιρη ἐπέμβασις σώζει τὸν ἀσθενῆ.

Τὰ σύγχρονα μέσα ἔχουν μειώσει τοὺς κινδύνους αὐτῆς τῆς ἐγχειρήσεως στὸ ἐλάχιστο. Τὰ ἀντιβιωτικά, ἐξ ἄλλου, εἶναι σὲ θέσι νὰ προλάβουν τὶς μετεγχειρητικὲς ἐπιπλοκές. Ἡ ἐγχείρησις ἐπιτρέπει στὸ χειροῦργο νὰ καθαρίση τὸ περιτόναιο καὶ νὰ καταπολεμήση ἀποτελεσματικὰ τὴν ἑστία τῆς μολύνσεως. Ἡ ἐπούλωσις γίνεται μέσα σὲ μερικὲς ἑβδομάδες καὶ ὁ ἀσθενὴς εἶναι τότε σὲ θέσι νὰ ἐπαναλάβη τὶς συνηθισμένες ἀσχολίες του.

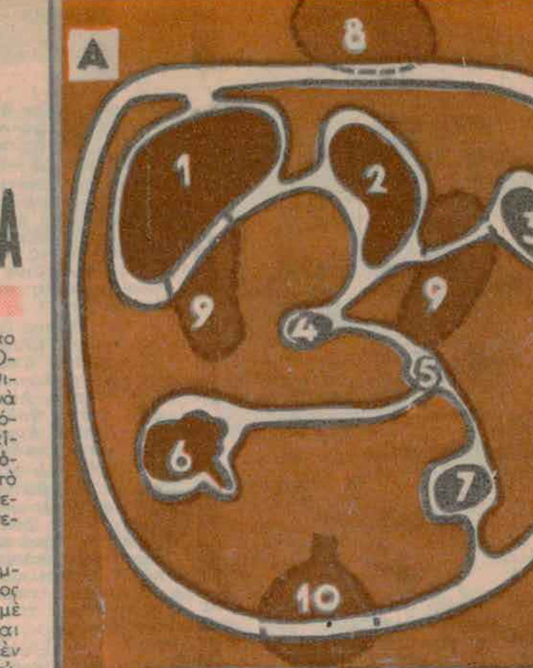

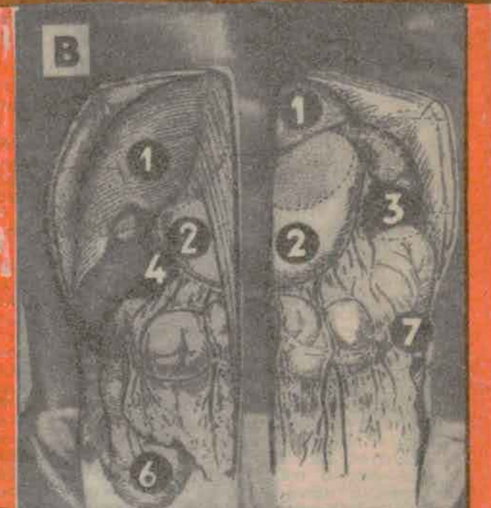

Τὰ σχήματα Α καὶ Β δείχνουν ποιὰ εἶναι ἡ ἀκριβὴς θέσι τοῦ περιτοναίου μέσα στὸ σῶμα μας. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν εἰκόνα Α, τὸ περιτόναιον τυλίγει σὰν διπλὸς σάκκος ὅλα τὰ ὄργανα πού βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ διάφραγμα: 1) Ἧπαρ. 2) Στόμαχος. 3) Σπλῆνα. 4) Πρῶτο μέρος τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου. 5) Λεπτὸ ἔντερο. 6) Πρῶτο μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου μὲ τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι. 7) Παχὺ ἔντερο. Ἡ καρδιὰ (8), τὰ νεφρὰ (9) καὶ ἡ ουροδόχος κύστις (10) βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ περιτόναιο. Ἡ εἰκὼν Β δείχνει τὴν ἀκριβῆ θέσι μέσα στὸ σῶμα τῶν ὀργάνων πού περιβάλλονται ἀπὸ τὸ περιτόναιο. Γ. Ἡ διάτρησις τοῦ στομάχου στὸ σημεῖο τοῦ πυλωροῦ. Τὰ μικρόβια εἶναι δυνατὸ νὰ μεταφερθοῦν στὸ περιτόναιο καὶ νὰ προκαλέσουν περιτονίτιδα. Δ. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος ὅταν πρόκειται γιὰ τραῦμα πού ἔχει προκαλέσει μιὰ τομὴ στὰ ἔντερα. Τὰ μικρόβια βγαίνουν τότε κατὰ πυκνὲς μάζες καὶ κατακλύζουν τὸ περιτόναιο.

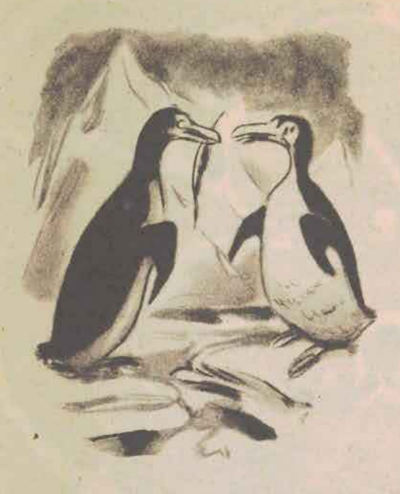

Ὁ πιγκουΐνος, ὅταν συναντήση ἕνα ἄλλο πουλὶ τοῦ εἴδους του, τοῦ προσφέρει ἕνα πετραδάκι ἢ ἕνα φτερό...

Τὰ πουλιὰ μᾶς δίνουν ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μένουν πιστὰ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ

Πουλιὰ καὶ ἄνθρωποι ἔχουν μιὰ βασικὴ ὁμοιότητα μεταξύ τους: εἶναι δηλαδὴ τὰ μόνα δίποδα πλάσματα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Μοιάζουν ὅμως καὶ σὲ κάτι ἄλλο: στὶς ἐρωτικὲς καὶ συζυγικὲς σχέσεις τους. Μόνο πού, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τὰ πουλιὰ πλεονεκτοῦν ἀπ' τὸν ἄνθρωπο, στὴ λεπτότητα τῶν ἐρωτικῶν τους ἐκδηλώσεων καὶ στὴν πίστι πρὸς τὸ ἕτερό τους ἥμισυ...

Ὅταν π. χ. ἕνας χῆνος συναντήση μιὰ χήνα, τὴν ἐρωτεύεται ἀμέσως κι' ἐξωτερικεύει τὸ αἴσθημά του μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγή. Ὕστερα παντρεύονται οἱ δυό τους καὶ μένουν ἰσοβίως πιστοί. Ἀκόμα κι' ὁ θάνατος δὲν κατορθώνει νὰ σπάση τὸ δεσμό τους: Πράγματι, ὅταν ψοφήση ὁ χῆνος, μένει πιὰ μονάχος κι' ἀνέραστος σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του. Στοὺς ἀνθρώπους, τέτοια ἀφοσίωσι, συναντᾶται μᾶλλον σπάνια.

Ἀπ' τὰ μικρότερα πουλιά, τὰ πιὸ πολλά, ζευγαρώνουν μόνο γιὰ μιὰ ἐποχή, κι' ὕστερα χωρίζουν, ἀφοῦ ἐκπληρώσουν τὸ καθῆκον τῆς ἀναπαραγωγῆς. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μεταξύ τους ἀρκετά, ποὺ παντρεύονται γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή, καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μακρὰ περίοδο ἀρραβώνων καὶ τρυφεροῦ φλέρτ..

Στοὺς πιγκουΐνους, παρουσιάζεται ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα: πῶς νὰ ξεχωρίσουν δηλαδὴ τὰ δυὸ φῦλα, ποὺ μοιάζουν τελείως μεταξύ τους ἐξωτερικά. Οἱ ἀρσενικοὶ πιγκουΐνοι βρίσκουν τὸ μπελᾶ τους γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν. Ὅταν συναντήσουν ἕν' ἄλλο πουλὶ τοῦ εἴδους των, τοῦ προσφέρουν δοκιμαστικὰ ἕνα φτερὸ ἢ ἕνα πετραδάκι. Ἂν ἐκεῖνο δὲν τοὺς δώση καμμιὰ σημασία, θὰ πῆ πὼς εἶναι θηλυκό, ἀλλ' ἀμάθητο ἀκόμα κι' ἀπροετοίμαστο γιὰ ζευγάρωμα. Ἂν θυμώση καὶ τοὺς χτυπήση μὲ τὸ ράμφος του, σημαίνει πὼς εἶναι ἀρσενικό. Μόνον ἂν δεχθῆ εὐχαρίστως τὸ δῶρο, δείχνει ἔτσι πὼς εἶναι θηλυκὸ καὶ πὼς μπορεῖ ὁ θαυμαστής του νὰ συνεχίση τὶς ἐρωτικές του προτάσεις...

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο, γιατί, ἀφοῦ βγοῦν ἀπὸ τ' αὐγὸ καὶ μεγαλώσουν λίγο τὰ μικρά τους, οἱ πιγκουΐνοι διασκορπίζονται στὶς ἀπέραντες παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, κι' εἶναι ἐπομένως πολὺ ἀπίθανο νὰ ξανασμίξη πάλι τὸ ἴδιο ζευγάρι. Ὁπωσδήποτε, ὅσο κρατάει ἡ ἐποχὴ τοῦ ζευγαρώματος, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ μένουν ἀπόλυτα πιστά — ἔστω κι' ἂν δὲν εἶναι πολὺ ταιριασμένα, ἀλλὰ μαλλώνουν κι' ἀνταλλάσσουν τσιμπιὲς ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ!

Οἱ ἀετοὶ ἔχουν τὴν παράξενη ἱκανότητα ν' ἀγκαλιάζωνται στὸν ἀέρα καὶ νὰ μένουν ἔτσι, μετέωροι καὶ πιασμένοι ἀπ' τὰ νύχια, ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα, χτυπῶντας ἀργὰ τὶς φτεροῦγες τους.

Ἔχουν ὡστόσο καὶ τὰ πουλιὰ τὶς ἐρωτικὲς ἰδιοτροπίες τους. Ἔτσι, μιὰ χήνα ἐρωτεύθηκε κάποτε παράφορα ἕνα κόκκορα ράτσας Ρόντ-Αϊλαντ! Δὲν τὸν ἄφηνε πιὰ νὰ πλησιάση τὶς κόττες του, κι' αὐτὴ πάλι δὲν ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία στοὺς χήνους ποὺ τὴν πολιορκοῦσαν!

Ἕνα ἄσπρο ἀρσενικὸ παγῶνι, στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τῆς Βιέννης, εἶχε μεγαλώσει ἔχοντας γιὰ συντροφιὰ του μόνο κάτι τεράστιες χελῶνες. Δὲν ἤθελε, λοιπόν, νὰ ζευγαρώση μὲ κανένα θηλυκὸ τοῦ εἴδους του, κι' ἔδειχνε ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον μονάχα στὶς χελῶνες!

Τὰ πουλιὰ εἶναι συνήθως θερμότερα στὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τους ἀπ' τὸν ἄνθρωπο. Κι' αὐτὸ εἶναι φυσικό, ἐφ' ὅσον «βράζει τὸ αἷμα τους» περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλου ζωντανοῦ πλάσματος. Πραγματικά, ἡ κόττα ἔχει κανονικὴ θερμοκρασία 40 βαθμῶν περίπου καὶ τὸ σπουργίτι φτάνει τοὺς 44!

Ὁ μήνας τοῦ μέλιτος τῶν ἐρωδιῶν εἶναι σύντομος σὲ διάρκεια, ἀλλὰ ἄφθαστος σὲ ἐρωτικὴ ἔκστασι. Κάθε χρόνο δέ, τὴν ἴδια ἐποχή, ἐπαναλαμβάνεται μὲ τὴν ἴδια ἔντασι. Τὸ ζευγάρι μένει ἰσόβια ἑνωμένο, χωρὶς τὸ παραμικρὸ σημάδι κόρου ἢ ἀδιαφορίας, ποὺ βλέπουμε τόσο συχνὰ στοὺς ἀνθρώπους ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια γάμου.

Ἀκόμα πιὸ ἑνωμένα εἶναι τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὸ θηλυκὸ ἑνὸς εἴδους κορακιοῦ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Σ' αὐτὰ ὅμως παίζει ρόλο κι' ἡ ἀνάγκη τῆς συντηρήσεως. Κανένα ἀπ' τὰ δυό τους δὲν μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς τὸ ἄλλο, γιὰ τὸν ἑξῆς λόγο: Τὸ ἀρσενικὸ τρυπάει μὲ τὸ ἰσχυρὸ ράμφος του τὸ φλοιὸ τῶν δέντρων, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ φτάση τὰ ἔντομα ποὺ φωλιάζουν ἀπὸ κάτω. Ἀντίθετα, τὸ θηλυκό, μὲ τὸ μακρύτερο καὶ λεπτὸ ράμφος του, τὰ βγάζει μιὰ χαρὰ ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ τὰ μοιράζεται μὲ τὸ ἀρσενικό, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τρυπήση τὸ σκληρὸ φλοιό. Τὸ ζευγάρωμα, λοιπόν, εἶναι βιωτικὴ ἀνάγκη γι' αὐτὰ τὰ πουλιά.

Τὸ ἀρσενικὸ «πουλὶ-λύρα» τῆς Αὐστραλίας — περίφημο γιὰ τὸ κελάδημά του καὶ γιὰ τὰ φτερὰ τῆς οὐρᾶς του ποὺ μοιάζουν μὲ λύρα — μένει ὁλόκληρους μῆνες σ' ἀναμονὴ κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ὅπου ἔχει κουρνιάσει ἡ θηλυκή. Ἔχει φροντίσει νὰ διώξη ὅλους τοὺς πιθανοὺς ἀντιζήλους του, γιὰ νὰ μείνη ἀνενόχλητο, καὶ περιμένει... Τί πρᾶγμα; Νὰ φτάση ἡ θηλυκὴ σὲ τελεία ὡριμότητα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζευγαρωθοῦνε. Γιατί τὰ ἀρσενικὰ πουλιὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους, εἶναι ἕτοιμα γιὰ ζευγάρωμα πολὺ νωρίτερα ἀπ' τὰ θηλυκά.

Δὲν πηγαίνει χαμένη ὡστόσο αὐτὴ ἡ ὑπομονετικὴ ἀναμονὴ τοῦ ἀρσενικοῦ. Φαίνεται πράγματι, ὅτι τὰ αὐγὰ τῆς θηλυκῆς, ὡριμάζουν μέσα στὸ σῶμα της, μόνον ἐφόσον βλέπει κι' ἀκούει συνεχῶς τὸ μέλλοντα σύζυγό της!

Ἀλλὰ κι' οἱ περιστέρες δὲν γεννᾶνε αὐγά, ὅταν μεγαλώσουν πάντα στὴ μοναξιά. Γιὰ ν' ἀρχίση ἡ ὠοτοκία τους, πρέπει νὰ βλέπουν ἕνα ἀρσενικὸ ἢ νὰ νοιώθουν ἕνα γαργάλημα στὸ σβέρκο, σὰν ἀπ' τὸ ράμφος τοῦ ἀρσενικοῦ!

Τέλος, τὰ τρυγόνια, ποὺ χρησιμοποιοῦνται συνήθως σὰν σύμβολο ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἀπ' τὰ πιὸ ἄπιστα πουλιά. Ὁ ἀρσενικός, σωστὸς Δὸν Ζουάν, μόλις κατακτήση τὴ θηλυκή, τὴν ἐγκαταλείπει καὶ πετάει μακρυὰ γιὰ νὰ βρῆ ἄλλη!

✪✪

Ἡ λέσχη τῶν χοντρῶν

Οἱ... χοντροὶ τοῦ Ρόκφορντ, μιᾶς πόλεως τοῦ Ἰλλινόϊς, ἵδρυσαν τὴ Λέσχη τῶν Ἀνωνύμων Κοιλαράδων. Ὁ σκοπός τους εἶναι νὰ συγκεντρώνωνται τακτικά, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν αὐστηρὴ δίαιτα ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ περιορισθοῦν κάπως οἱ διαστάσεις τους! Τὸ παχύτερο ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Λέσχης ζυγίζει 137 κιλά!

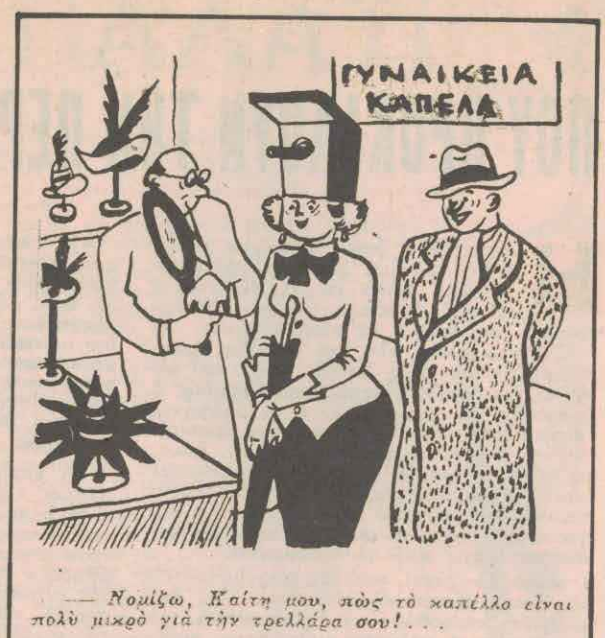

— *Νομίζω, Καίτη μου, πὼς τὸ καπέλλο εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ τὴν τρελλάρα σου!...*

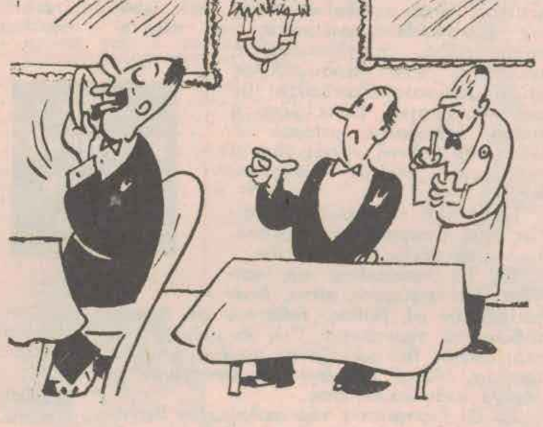

— *Μιὰ μερίδα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔφαγε κι' ὁ κύριος!*

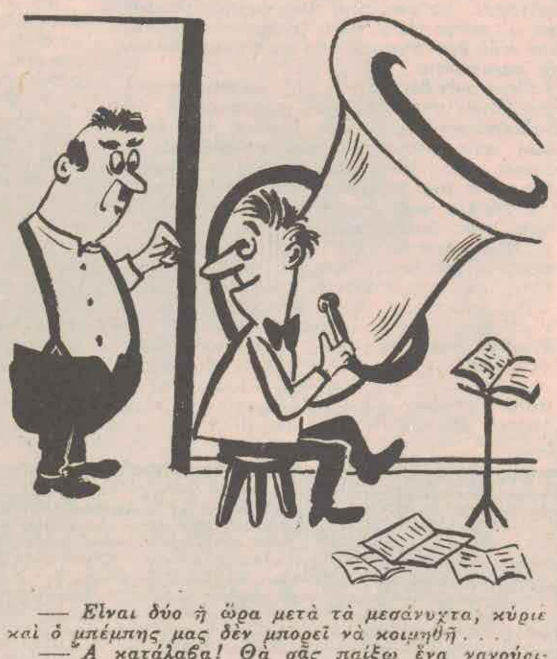

— *Εἶναι δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, κύριε καὶ ὁ μπέμπης μας δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ...*

— *Ἂ κατάλαβα! Θὰ σᾶς παίξω ἕνα νανούρισμα...*

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΘ ΣΤΗΖ

Ὅλα τελείωσαν σὲ 10 λεπτά...

Ὁ παληὸς χρόνος πλησίαζε στὸ τέλος του. Τ' ἀπόγεμα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἡ νέα κι' ὤμορφη Ρουθ Στήζ εὐχήθηκε τοὺς ὑπαλλήλους μιᾶς Τραπέζας του Κλήβελαντ κι' ἔφυγε ὕστερα μ' ἕνα καφετὶ αὐτοκίνητο. Σαράντα λεπτὰ ἀργότερα, βρέθηκε νεκρή, δολοφονημένη, σ' ἕνα μέρος ἐξοχικό, ποὺ ἀπεῖχε τὸ λιγώτερο μισὴ ὥρα μὲ τ' αὐτοκίνητο ἀπ' τὴν Τράπεζα. Ὁ δολοφόνος της εἶχε προλάβει λοιπὸν νὰ κάμη τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ μέσα σὲ 5—10 λεπτὰ μονάχα!

Ἡ Ρούθ ἦταν παντρεμένη ἀπὸ 2 χρόνια κι' εὐτυχισμένη. Αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της ἐργάζονταν. Δὲν ὑπῆρχε δὲ στὴ ζωή της τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῆ τὴ δολοφονία της.

Ὁ δολοφόνος της εἶχε δέσει τὰ χέρια πίσω ἀπ' τὴν πλάτη μ' ἕνα χοντρὸ σκοινί, εἶχε χώσει ἕνα βρώμικο παληόπανο στὸ στόμα της καὶ τὴν εἶχε στραγγαλίσει μὲ τὸ μεταξωτὸ μαντῆλι της. Ἐπιπλέον, τῆς εἶχε φυτέψει δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι.

Κάποιος περαστικὸς εἶδε τ' αὐτοκίνητό της σταματημένο δίπλα στὸ δημόσιο δρόμο, μέσα στὶς λάσπες. Πῆγε κοντά, γιὰ νὰ ρωτήση τί συνέβαινε, καὶ βρῆκε νεκρὴ τὴ Ρούθ. Τὸ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν ζεστὸ ἀκόμα καὶ τὰ παράθυρά του θαμπὰ ἀπὸ ἀχνούς. Ὁ δράστης ὅμως τοῦ ἐγκλήματος εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Σὲ λίγα λεπτά, εἶχε εἰδοποιηθῆ ἡ ἀστυνομία κι' εἶχε φτάσει ἐπὶ τόπου ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους ντέτεκτιβ τοῦ Κλήβελαντ, ὁ Κορνέλιους Κόντυ.

Ἐξακριβώθηκε πὼς τ' αὐτοκίνητο ἀνῆκε στὴ μὶς Βάρινερ, φίλη τοῦ θύματος. Ἡ Ρούθ τὸ εἶχε δανεισθῆ, γιὰ νὰ πάη νὰ πληρώση κάπου ἕνα λογαριασμὸ ἀπὸ 190 δολλάρια περίπου. Τὸ ποσὸν λοιπὸν αὐτὸ εἶχε χαθῆ ἀπ' τὴν τσάντα της, ποὺ βρέθηκε ἀνοιχτὴ μέσ' στ' αὐτοκίνητο.

Ὁ σύζυγος τῆς Ρούθ λιποθύμησε, ὅταν ἔμαθε τὴν τραγικὴ εἴδησι. Ὕστερα ἀπέδειξε ἀναμφισβήτητα πὼς δὲν εἶχε φύγει διόλου ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ὅλη κείνη τὴν ἡμέρα.

Μέσα στ' αὐτοκίνητο βρέθηκε μιὰ σφαῖρα ἀπὸ πιστόλι Ρέμινγκτον τῶν 38. Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο στοιχεῖο ποὺ εἶχε ἡ ἀστυνομία.

Οἱ ἔρευνες κι' οἱ ἀνακρίσεις δὲν ἔδωσαν στὴν ἀρχὴ κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ ἔγκλημα φαινόταν πὼς εἶχε γίνει σὲ στιγμὴ ποὺ δὲν περνοῦσε κανένα αὐτοκίνητο ἀπ' τὸ δρόμο... Ὡστόσο, ὁ Κόντυ ἐπέμεινε, κι' ἐπιτέλους ξετρύπωσε ἕνα νεαρὸ σωφὲρ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ εἶχε κάτι νὰ τοῦ πῆ.

Περνῶντας ἀπ' τὸν ἐξοχικὸ δρόμο, εἶχε δῆ τὸ καφετὶ αὐτοκίνητο, χωμένο στὴ λάσπη. Νόμισε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἀτύχημα, καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ προσφέρη τὴ βοήθειά του. Ἕνας ἄντρας βγῆκε τότε βιαστικὰ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, τὸν βεβαίωσε πὼς δὲν χρειάζονταν τίποτε, καμμιὰ βοήθεια, καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προθυμία του.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς φοροῦσε γκρίζο πέτσινο σακκάκι μὲ ἐκλαίρ, σκοῦρο παντελόνι καὶ πηλίκιο σωφέρ. Τὸ ντύσιμό του ἔδειχνε πὼς ἔπρεπε νἆταν ἢ σωφὲρ ἢ ὑπάλληλος πρατηρίου βενζίνης.

Ὅσο γιὰ τὰ χαρακτηριστικά του, φαινόταν ὡς 30 χρονῶν, μ' ἀνάστημα 1,80 περίπου καὶ βάρος 100 κιλά, καλοκαμωμένος, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ κάτασπρα δόντια. Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ γενικὴ περιγραφή του δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ βοηθήση σημαντικὰ τὴν ἀστυνομία στὸ ἔργο της..

Πέρασε ὁ χειμῶνας, ἡ ἄνοιξι, τὸ μισὸ καλοκαῖρι... Ὁ Κόντυ δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε ἕνα βῆμα πρὸς τὴ διαφώτισι τοῦ μυστηρίου. Κι' ὅμως δὲν ἀπογοητευόταν, οὔτε χαλάρωνε τὶς προσπάθειές του.

Στὰ τέλη Ἰουλίου, κάποιος Πῆτερ Τρηντγουέη ἔπεσε θῦμα ληστείας, σ' ἕνα προάστιο τοῦ Κλήβελαντ. Ἐνῶ πήγαινε νὰ καταθέση στὴν Τράπεζα 300 δολλάρια γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς πρατηρίου βενζίνης, τὸν σταμάτησε σὲ κάποιο σταυροδρόμι ἕνας ἄγνωστος, ὡπλισμένος μὲ τουφέκι. Ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ τραβήξη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε γίνει ἡ δολοφονία τῆς Ρούθ Στήζ. Ἐκεῖ κοντά, τὸν πλήγωσε μὲ μια σφαιρα στὸ πόδι καὶ τοῦ πῆρε τὰ χρήματα. Αὐτὰ διηγήθηκε στὴν ἀστυνομία ὁ Τρηντγουαίη. Τὸ δεύτερο αὐτὸ ἔγκλημα ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ προηγούμενο — μόνο ποὺ τώρα τὸ θῦμα τῆς ληστείας δὲν εἶχε δολοφονηθῆ. Ἦταν πιθανώτατο λοιπὸν πὼς εἶχαν γίνει καὶ τὰ δυὸ ἀπ' τὸν ἴδιο κακοῦργο, ποὺ τὸν εἶχε ἀποθρασύνει ἡ ἀτιμωρησία.

— Μπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε ὁ Κόντυ τὸν Τρηντγουέη.

— Ἀσφαλῶς! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ πρόσωπό του! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Κι' ὅταν τοῦδειξαν τὶς φωτογραφίες διαφόρων γνωστῶν ἐγκληματιῶν, ὑπέδειξε ἀδίστακτα κάποιον Μπέννυ Τζάκ.

Ὁ Τζάκ συνελήφθη στὸ Πίτσμπουργκ. Παρ' ὅλες δὲ τὶς διαμαρτυρίες του πὼς ἦταν ἀθῶος, καταδικάσθηκε γιὰ τὴ ληστεία.

[illegible] ὑπῆρχε ὅμως κανένα θετικὸ στοιχεῖο ποὺ νὰ τὸν ἐνοχοποιῆ γιὰ τὴν ὑπόθεσι Στήζ.

Μιὰ μέρα, ἐπισκέφθηκε τὸν Κόντυ ἕνας φίλος του, ποὺ εἶχε πρατήριο βενζίνης. Καὶ τοῦ εἶπε πὼς ὑποπτευόταν κάποιον πελάτη του.

— Γιατί; Ἔχεις κανένα συγκεκριμένο λόγο; ρώτησε ὁ Κόντυ.

Ὁ φίλος του κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἔχουν γίνει τώρα τελευταῖα πολλὲς ληστεῖες πρατηρίων βενζίνης... τοῦ εἶπε. Ἔπειτα ἀπὸ καθεμιὰ λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται νἄχη λεφτά... Κάποια φορά, μὲ πλήρωσε μ' ἕνα τσὲκ δίχως ἀντίκρυσμα. Κι' ὅμως ὅταν ξανἆρθε τὴν ἄλλη μέρα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ληστεία, εἶχε τὴν τσέπη του γεμάτη χαρτονομίσματα! Ποῦ τὰ βρῆκε ἔτσι ξαφνικά, ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη; Δὲν εἶναι αὐτὸ παράξενο καὶ ὕποπτο;

Μποροῦσε νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι. Ὡστόσο, ὁ Κόντυ δὲν ἄφινε νὰ τοῦ ξεφύγη τὸ παραμικρὸ ἴχνος, ποὺ μποροῦσε νὰ συνδέεται μ' ἕνα ἔγκλημα. Ἐκτὸς ἀπ' τὴ δολοφονία τῆς Ρούθ Στήζ, τὸν ἀπασχολοῦσαν κι' οἱ ἐπανειλημμένες ληστεῖες τῶν πρατηρίων.

Σκέφθηκε λοιπὸν πὼς δὲν θἆταν κακὸ νὰ κάνη ὁπωσδήποτε μιὰ ἔρευνα...

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑποπτεύεσαι; ρώτησε τὸν ἐπισκέπτη του.

— Λέγεται Πῆτερ Τρηντγουέη.

Ἦταν λοιπὸν ὁ Τρηντγουέη, τὸ θῦμα τῆς δεύτερης ληστείας. Μὰ ἦταν πραγματικὰ θῦμα;

Μιὰ ὑποψία γεννήθηκε στὸ μυαλὸ τοῦ Κόντυ. Κάλεσε στὸ γραφεῖο του τὸν Τρηντγουέη, καὶ συγχρόνως τὸ νεαρὸ σωφὲρ τοῦ καμιονιοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως! Ὁ Τρηντγουέη ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο τῆς Ρούθ, τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο ἀπόγεμα τῆς δολοφονίας της, κι' εἶχε πῆ στὸ σωφὲρ τοῦ καμιονιοῦ πὼς δὲν χρειαζότανε βοήθεια καὶ τὸν εἶχε εὐχαριστήσει!

Ψάχνοντας στὸ παρελθόν του, ὁ Κόντυ βρῆκε πὼς εἶχε κατηγορηθῆ ἄλλοτε γιὰ φόνο καὶ πὼς εἶχε καταδικασθῆ σὲ 10 ἐτῶν φυλάκισι.

Τὸν πίεσε τότε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήση πὼς εἶχε κατηγορήσει ψεύτικα τὸν Τζάκ, πὼς εἶχε πληγωθῆ μόνος του στὸ πόδι καὶ πὼς εἶχε σφετερισθῆ τὰ 300 δολλάρια.

Ὁ Κόντυ τὸν κατηγόρησε καὶ γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Ρούθ. Οἱ φωτογραφίες του δημοσιεύθηκαν στὶς ἐφημερίδες, κι' ἄρχισαν τότε νὰ ἐμφανίζωνται διάφοροι μάρτυρες: Τρεῖς ἐπιβάτες λεωφορείου τὸν εἶχαν δῆ ν' ἀνεβαίνη σ' αὐτό, κοντὰ στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος.

Ἕνας ὑπάλληλος πρατηρίου βενζίνης, ὅπου ἐργαζόταν τότε κι' ὁ Τρηντγουέη, βεβαίωσε πὼς ὁ τελευταῖος εἶχε ἀπουσιάσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἀπ' τὴ δουλειά του κι' εἶχε δικαιολογηθῆ ὕστερα πὼς ἔπεσε ἡ γυναίκα του ἀπ' τὶς σκάλες. Ὁ συνάδελφός του ὅμως εἶχε προσέξει πὼς τὰ παπούτσια του ἦσαν πολὺ λασπωμένα, κι' ἐξακρίβωσε ὕστερα πὼς ἦταν ἀνύπαρκτο τὸ ἀτύχημα τῆς γυναίκας του.

Ἀλλ' ὁ Τρηντγουέη τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴν πῆ τίποτε σὲ κανένα.

Τέλος, ἀποκαλύφθηκε ὅτι ὁ Τρηντγουέη εἶχε ἕνα πιστόλι Ρέμινγκτον τῶν 38. Ἦταν λοιπὸν βέβαιο πιὰ ὅτι αὐτὸς εἶχε δέσει, φιμώσει, σκοτώσει καὶ ληστέψει τὴ Ρούθ Στήζ κι' εἶχε ἐξαφανισθῆ κατόπιν, μέσα σὲ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ κάθησε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα τὸν Ἰούνιο τοῦ 1935.

✪✪

Ὁ ἀδιόρθωτος πορτοφολᾶς

Ὅταν τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ γιὰ τοὺς ἄθλους του, ὁ Ἰταλὸς πορτοφολᾶς Πατσιφίτσιο Μπακανέρα ἀποφάσισε νὰ μὴ χάση τὴν ἐξάσκησι τῶν χεριῶν του ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐκείνη ἀδράνεια. Γιὰ νὰ διατηρήση λοιπὸν τὴ «φόρμα» του, ἔκλεψε... τὸ ρολόϊ ἑνὸς δεσμοφύλακα! Ἀλλὰ τὸν πιάσανε κι' ἔφαγε ἄλλους 8 μῆνες!

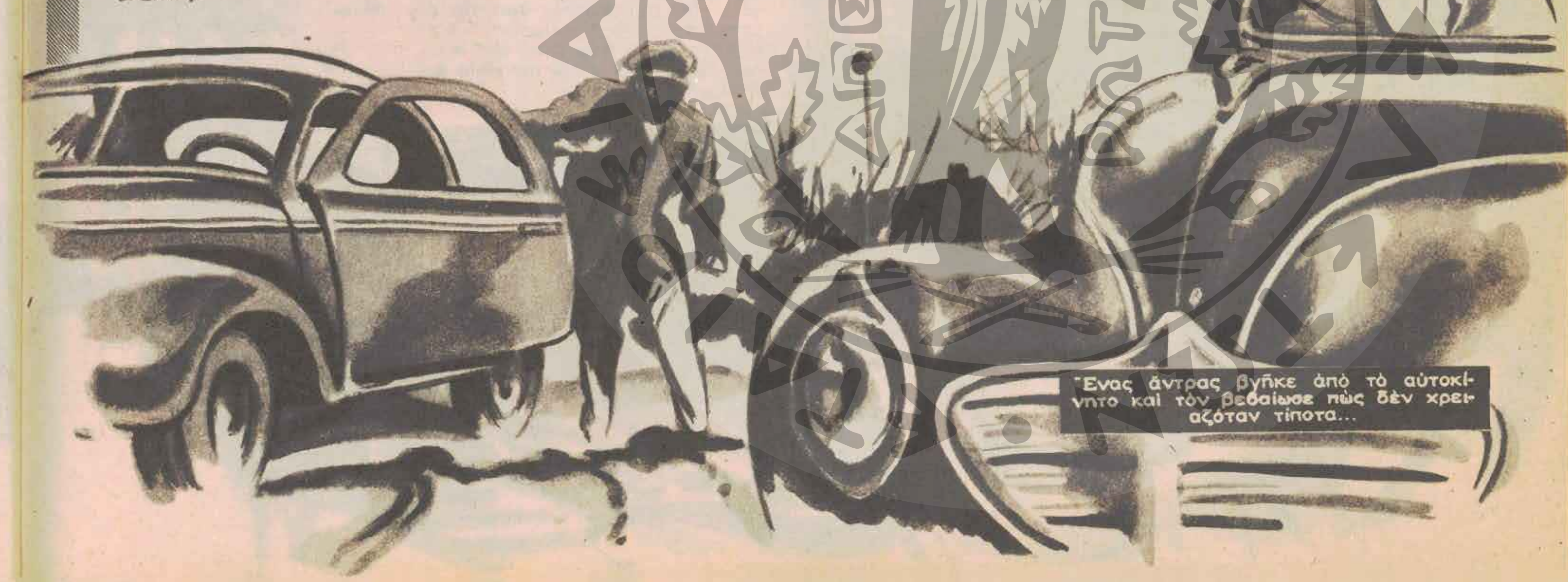

Ἕνας ἄντρας βγῆκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸν βεβαίωσε πὼς δὲν χρειαζόταν τίποτα.

Αἰσθηματικὸ διήγημα

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τὴν πρώτη φορά, ποὺ εἶδαν αὐτὸ τὸ σπίτι, καθὼς περνοῦσαν μὲ τὸ ἀμάξι ἀπ' τὸ δρόμο, τοὺς ἔκανε τὴν ἐντύπωσι μὲ τὰ κατάκλειστα παράθυρά του καὶ τοὺς πρασινισμένους τοίχους του, σὰν ἐγκαταλελειμμένος τάφος.

— Τί φρίκη! εἶπε ἡ κ. Χελντρέν.

Καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ Ζὰν Ντεμπόβ, τὸν γραμματέα τοῦ ἀντρός της, ποὺ ἦταν καθισμένος ἀπέναντί της μέσ στ' ἀμάξι, γόνατο μὲ γόνατο.

— Ἄ! τὸ στοιχειωμένο σπίτι! ἀπάντησε αὐτὸς μισοαστεῖα, μισοσοβαρά.

Ὁ ἀμαξᾶς, ποὺ τοὺς πήγαινε ἀπ' τὸ Φονταινεμπλὼ στὸ Σούρς, ὅπου οἱ Χελντρὲν εἶχαν νοικιάσει ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι γιὰ νὰ περάσουν τὸ καλοκαῖρι τους, γύρισε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὄχι, δὲν τὸ λένε στοιχειωμένο σπίτι, ἀλλὰ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος!...

Ἡ κυρία Χελντρὲν σκούντησε τὸν ἄντρα της, ποὺ εἶχε πέσει σὲ νάρκη, γιὰ ν' ἀκούση τὸν ἀμαξᾶ ποὺ εἶχε τόσα νὰ πῆ γι' αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Χελντρὲν ἦταν γερουσιαστής, ἀλλὰ γέρος καὶ πολὺ ἄρρωστος.

— Ναί, τὸ σπίτι αὐτό, εἶναι τὸ σπίτι τῆς συμφορᾶς! εἶπε ὁ ἀμαξᾶς. Δέκα χρόνια τώρα κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ τὸ νοικιάση. Καὶ τὶς νύχτες ἀκόμη, ὁ κόσμος ἀποφεύγει νὰ περάση κοντά. Ἔχει μείνει ἔτσι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγινε ἕνα ἔγκλημα...

— Τί ἔγκλημα; ρώτησε ὁ Ζὰν Ντεμπόβ.

— Ἄ! Ὅλος ὁ τόπος ἀναστατώθηκε μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα! ἐξακολούθησε ὁ ἀμαξᾶς, κυττάζοντας πάντα τὸ σύζυγό της. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἔμεναν κάτι βαθύπλουτοι Παριζιάνοι. Ἐπειδὴ ὅμως τοὺς χώριζε μιὰ μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας, ἡ γυναῖκα ἀγάπησε ἕνα νέο καὶ γιὰ νὰ ἔχη ἐλευθερία στὰ ἐρωτικά της σχέδια, δηλητηρίασε τὸν ἄντρα της! Ἦταν ἄρρωστος, ὁ δύστυχος αὐτός, ἀλλ' ἡ ἄπιστη τὸν φαρμάκωνε σιγὰ-σιγά, μὲ φώσφορο, ὥσπου πέθανε! Τὴν ἀνακαλύψανε ὅμως... Καί, γιὰ νὰ γλυτώση τὴ φυλακή, πῆρε δηλητήριο καθὼς πήγαιναν νὰ τὴ συλλάβουν...

*

Ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν ἐγκατάστασί τους στὸ Σούρς, οἱ Χελντρὲν καὶ ὁ κ. Ντεμπὸβ ἔπαιρναν τὸν καφέ τους στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ὅλα ἦταν ὄμορφα κι' ἕνα γεμᾶτο φεγγάρι φώτιζε τὰ πάντα μὲ μιὰ μαγεία ἀπερίγραπτη!

— Τί ὡραία νύχτα! εἶπε ἡ κ. Χελντρέν, γυρίζοντας στὸν ἄντρα της ποὺ καθόταν μὲ σκυμμένο τ' ἀσημένιο του κεφάλι. Μήπως ὑποφέρεις, ἀγαπητέ μου;

Ὁ γερουσιαστὴς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ναί, μὲ ἐνοχλεῖ αὐτὸς ὁ πονοκέφαλος. Μοῦ φαίνεται πὼς θἄταν καλύτερα νὰ πάω νὰ πλαγιάσω. Καληνύχτα, ἀγαπητή μου. Καληνύχτα, παιδί μου Ζάν, τὸ πρωῒ ἔχουμε δουλειά...

— Πολὺ καλά, κύριε! εἶπε ὁ κ. Ντεμπὸβ κι' ἔκανε μιὰν ὑποκλισι.

— Δός μου Ζάν, τὴν ἐσάρπα μου, ποὺ εἶναι στὴν πολυθρόνα!... εἶπε ἡ κυρία Χελντρέν.

Ὁ νέος σηκώθηκε μὲ προθυμία καί, δίνοντάς της τὴν ἐσάρπα, τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια καὶ τῆς τὰ ἔσφιξε μὲ πάθος. Αὐτὴ γελοῦσε μ' εὐχαρίστησι καὶ τὰ μαργαριταρένια δόντια της ἀστραφταν στὸ φεγγαρίσιο φῶς.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπημένε μου μικρούλη.

— Μαρτίν! ψιθύρισε ὁ Ζὰν πολὺ σιγά.

Καί, χωρὶς νὰ ποῦν ἄλλη λέξι, αγκαλιάστηκαν κι' ἀντάλλαξαν ἕνα θερμὸ φιλί.

— Ἔλα, πᾶμε ἕνα περίπατο! εἶπε ἡ κ. Χελντρέν.

Τυλίχτηκε στὴν ἐσάρπα της καὶ βγῆκαν ἀθόρυβα ἀπ' τὸν κῆπο. Προχώρησαν στὸ μεγάλο δρόμο.

— Πῶς γέρασε! εἶπε ἡ Λουΐζα ξαφνικά.

— Ναί, ἀλήθεια! ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Ζάν.

Καί, καθὼς κι' οἱ δυό τους, τὴν ὥρα αὐτή, συλλογίζονταν τὸν ἄκακο σύζυγο, ποὺ δὲν τοὺς ἐνοχλοῦσε στὸν ἔρωτά τους, ἀντίκρυσαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ στοιχειωμένο σπίτι, ποὺ ὕψωνε λίγο πιὸ πέρα τὸν θλιβερό του ὄγκο κι' ἔπαιρνε κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι πιὸ πένθιμη ὄψι.

— Ὤ! ἔκανε ἡ Μαρτὶν τρομαγμένη, μόλις τὸ ἀντίκρυσε.

Οἱ ψηλοὶ τοῖχοι μὲ τὰ κατάκλειστα παράθυρα, ποὺ ἔμοιαζαν σὰ μάτια νεκροῦ, νόμιζες πὼς σὲ κύτταζαν ἄγρια, ἐφιαλτικά.

Ἡ Μαρτὶν σφίχτηκε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της μὲ ἀνατριχίλα.

— Δὲν σοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ στάζει φαρμάκι; τοῦ εἶπε.

Ὁ Ζάν, ἂν καὶ ταραγμένος, συγκρατήθηκε καὶ εἶπε σιγανά:

— Τὸ φεγγάρι, ἀλήθεια, τοῦ δίνει ἀλλόκοτη ὄψι.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ φοβόμουν νὰ περάσω ἀπὸ κοντά,.. Ἀλλὰ μαζί σου!... Ἔχει κάτι αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ σὲ τραβάει, ποὺ σὲ μαγνητίζει. Θέλεις νὰ πλησιάσουμε;

Ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὸ μονοπάτι, κρατημένοι σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι.

*

Τὸ σπίτι τώρα φαινόταν ὁλόκληρο μπροστά τους, καθὼς ἦταν παραδομένο στὴ νυκτερινὴ γαλήνη.

Κι' ὅσο οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι πλησίαζαν, μιὰ παράξενη ἀγωνία ἔσφιγγε τὴν ψυχή τους.

— Μὰ γιατί νὰ τὸν φαρμακώση;

— Ναί, γιατί, αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;

Ἔξαφνα, ὁ νοῦς τους πῆγε στὸν ἄτυχο γέρο σύζυγο, ποὺ κοιμότανε μὲ τόση γαλήνη, μὲ τόση ἐμπιστοσύνη... Κι' ἀμέσως, μιὰ ἀπόκρυφη, μιὰ ἀλλόκοτη, μιὰ τρομερὴ μεταβολὴ ἔγινε μέσα τους. Θὰ ἔκαναν, ἆρα γε κι' αὐτοὶ ἕνα παρόμοιο ἔγκλημα, ἂν βρίσκονταν σὲ μιὰ τέτοια ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀγάπη τους; Ναί, ναὶ θὰ τὸν σκότωναν ἴσως, κι' ἂς μὴ τοὺς εἶχε κάνει τὸ παραμικρὸ κακὸ αὐτὸς ὁ τόσο καλὸς ἄνθρωπος!...

Ὁ Ζὰν τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Τὰ βλέμματα τους ἑνώθηκαν γεμᾶτα πάθος, γεμᾶτα ἔρωτα.

— Θὰ τὸν σκότωνες; τῆς εἶπε σιγά, μὲ πνιγμένη φωνή.

— Μὴ μὲ ρωτᾶς!... στέναξε ἐκείνη... Γιὰ νὰ μὴ σὲ χάσω, ἀγάπη μου, δὲν ξέρω τί θἆμουν ἱκανὴ νὰ κάνω. Μά, σοῦ ξαναλέω, μὴ μὲ ρωτᾶς...

Καί, γιὰ νὰ τοῦ δείξη πόσο τὸ δρᾶμα τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτό του, τὸν ἔσπρωξε καὶ ὥρμησε, τρέχοντας, στὸ ἐρημικὸ μονοπάτι, ἐνῶ συγχρόνως συλλογιζόταν: «Θὰ προτιμοῦσα ν' αὐτοκτονήσω! Μά, ποτέ, ποτέ, δὲν θὰ σκότωνα τὸν ἄντρα μου!...».

ΖΑΝ ΤΡΟΥΒΙΛ

❂ ❂

Τὰ χίλια κορίτσια

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐπισκέψεώς του στὴν Ἀμερικὴ ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς καὶ παιδαγωγὸς Ζ. Μ. Μπὲρν ἔδωσε μιὰ διάλεξί του μὲ ἀκροατὰς χίλια κορίτσια τοῦ Κολλεγίου Σμίθ. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ διάλεξι αὐτή, ἕνας φίλος τοῦ ὁμιλητοῦ τὸν ρώτησε:

— Πῶς πῆγε, λοιπόν, ἡ διάλεξί σας, κύριε Μπέρν;

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία μου, ἀπάντησε αὐτός. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μιλοῦσα χίλιες φορὲς σ' ἕνα κορίτσι, παρὰ μιὰ φορὰ σὲ χίλια κορίτσια!...

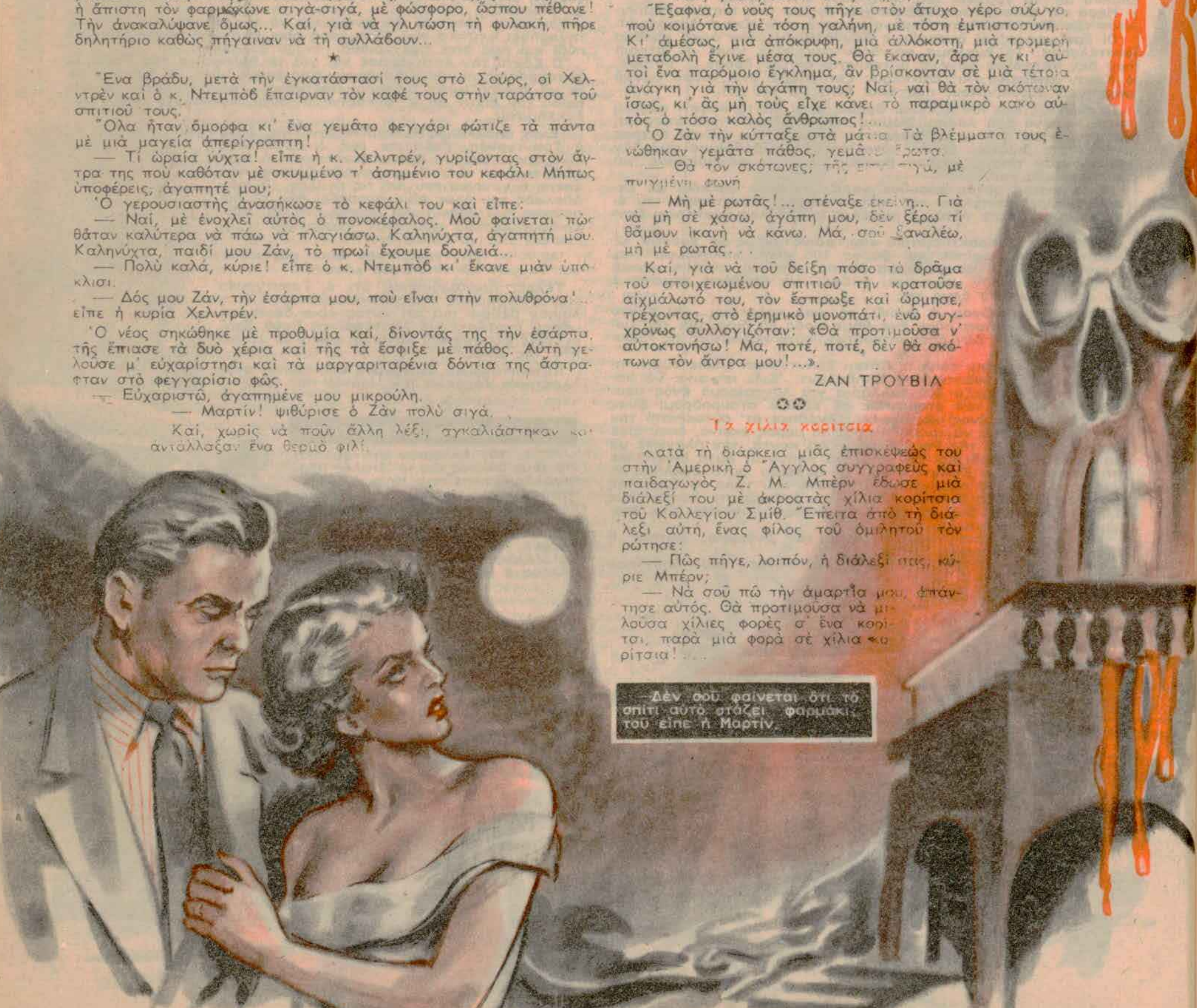

— Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ στάζει φαρμάκι; τοῦ εἶπε ἡ Μαρτίν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀπὸ διαφόρους ὑπαινιγμοὺς ποὺ τῆς κάνουν οἱ φίλες της, ἡ Ἑρμὰνς ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται τὸν ἄντρα της καὶ τὴ Μπλάνς. Οἱ ὑποψίες της μεγαλώνουν, ὅταν ἡ Σουζάννα τῆς λέη πὼς ἄκουσε τὴ Μαργαρίτα νὰ λέη «μαμᾶ» τὴ Μπλάνς. Ἡ Ροζὲτ βεβαιώνεται πὼς ὁ ἄντρας της πῆγε τὸ παιδί τους στὴ φιλενάδα του, γιὰ νὰ τὸ κάνη νὰ τὴν ἀγαπήση σιγὰ-σιγά. Κι' ὁρκίζεται ἐκδίκησι. Ἡ Μπλὰνς τὴν ἐπισκέπτεται ἕνα βράδυ καὶ τὴ βρίσκει ἕτοιμη νὰ πάη στὸ καμπαρὲ ὅπου τραγουδάει ἡ Νινὲτ Βιλλάρ. Τὴ συνοδεύει κι' αὐτή. Ἡ Ροζὲτ παίρνει κρυφὰ μαζί της ἕνα μπουκαλάκι μὲ βιτριόλι κι' ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ ρίξη στὸ πρόσωπο τῆς ἀντιζήλου της. Τὴν ἐμποδίζει ὅμως ὁ Ἀρθοῦρος καὶ τῆς δηλώνει πὼς ὅλα τελείωσαν πιὰ μεταξύ τους. Ὁ Σὰρλ ἀναγγέλλει στὴ γυναῖκα του πὼς ἡ Μπλὰνς θὰ περάση τὴν Κυριακὴ στὴ βίλλα τους.

17ον

— Ἔρχεται κι' ὁ Πασκὰλ ἀπὸ τὴ Ρώμη, πρόσθεσε ὁ Τεβενέν. Θὰ μείνη πολὺ λίγο καιρὸ στὴ Γαλλία κι' ὕστερα θὰ φύγη πάλι, γιὰ μιὰ καινούργια ἱεραποστολὴ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ Σάββατο, λοιπόν, ἡ Μπλὰνς θὰ πάη νὰ πάρη τὸ Φαμπιὲν ἀπ' τὸ κολλέγιο καὶ θὰ τὸν φέρη μαζί της. Ἔτσι, θὰ μπορέση ὁ Πασκὰλ ν' ἀποχαιρετήση αὐτὸν κι' ἐμᾶς συγχρόνως.

— Ὡραῖα! συμφώνησε ἡ Ἑρμάνς. Θὰ περάσουμε, λοιπόν, ὅλη τὴν ἡμέρα οἰκογενειακὰ καὶ θὰ μπορέσης ν' ἀποχαιρετήσης μ' ὅλη σου τὴν ἡσυχία τὸ φίλο σου Πασκάλ.

— Πόσο λυπᾶμαι ποὺ τὸν χάνω πάλι! Ὁ Πασκὰλ εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς λίγους ἀνθρώπους ποὺ ἀγάπησα πραγματικὰ καὶ ποὺ μπορῶ νὰ βασισθῶ στὴν ἀγάπη τους...

Πραγματικά, ὁ ἀββᾶς Πασκὰλ ἔφτασε στὸ Παρίσι τὸ Σάββατο τὸ πρωΐ. Ὁ Σὰρλ τὸν περίμενε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἀφοῦ ἔφαγαν μαζὶ τὸ μεσημέρι, τοῦ εἶπε:

— Μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀμέσως, ἂν θέλης. Ἡ Ἑρμὰνς βιάζεται νὰ σὲ δῆ, κι' ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Σουζάννα σὲ περιμένουν μ' ἀνυπομονησία, γιὰ νὰ σὲ φιλήσουνε. Τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ, πρὶν φύγης γιὰ τὴ Ρώμη, νὰ φέρης σὲ καθεμιά τους ἕνα κομπολόϊ τῆς προσευχῆς, εὐλογημένο ἀπ' τὸν Πάπα...

— Μεῖνε ἥσυχος, δὲν ξέχασα τὴν ὑπόσχεσί μου. Μὰ θἄθελα συγχρόνως νὰ δώσω στὶς κοροῦλες σου καὶ κάτι ἄλλο, λιγώτερο θρησκευτικὸ καὶ πιὸ διασκεδαστικὸ γι' αὐτές. Μιὰ κούκλα, παραδείγματος χάριν...

— Ἀφοῦ θέλεις νὰ τὶς κακομάθης, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμποδίσω, ἀπάντησε ὁ Σάρλ.

— Ὁμολογῶ ὅμως πὼς δὲν ξέρω νὰ ψωνίσω τέτοια πράγματα! πρόσθεσε χαμογελῶντας ὁ ἀββᾶς.

Ὁ Σάρλ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση, ὅταν φαντάσθηκε τὸ φίλο του ν' ἀκούη μιὰ πωλήτρια ποὺ θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε τὶς διαφορὲς ποὺ παρουσιάζει ἡ μιὰ κούκλα ἀπ' τὴν ἄλλη...

— Ὅσο γι' αὐτό, τοῦ εἶπε, μποροῦμε ν' ἀναθέσουμε στὴ Μπλὰνς νὰ τὶς ἀγοράση γιὰ λογαριασμό σου.

— Ὤ, ναί, κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι! Σύστησέ της ὅμως προπάντων νὰ μὴ τσιγκουνευτῆ... Θέλω δυὸ κοῦκλες σὰν μικρὲς βασίλισσες, τὶς καλύτερες ποὺ ὑπάρχουνε!

Κατὰ τὶς 4, ἡ νέα γυναῖκα ἦταν ἕτοιμη. Εἶχε ἀγοράσει τὶς κοῦκλες τοῦ Πασκάλ — δυὸ ἀληθινὰ θαύματα παριζιάνικης τέχνης καὶ γούστου. Τὶς εἶχε βάλει, μὲ τὸ μεγάλο χαρτονένιο κουτί τους, στὸ βάθος μιᾶς βαλίτσας ποὔπαιρνε μαζί της καὶ ποὺ περιεῖχε μερικὰ ἀτομικὰ πράγματα τῆς τουαλέττας της.

Ὅταν ἔφτασε μὲ τὸ Φαμπιὲν στὸ Φονταινεμπλώ, τοὺς περίμενε ἕν' αὐτοκίνητο στὸ σταθμό. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, κατέβηκαν μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας, ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Σουζάννα.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ βραδυὰ πέρασε μὲ τὴν κουβέντα, στὸ σαλόνι. Ἀπ' τὰ δυὸ κοριτσάκια, ἡ Μαργαρίτα εἶχε καθήσει κοντὰ στὴ Μπλάνς, σ' ἕνα καναπέ, κι' ἡ Σουζάννα στὰ πόδια τῆς μητέρας της, ποὺ ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ ἀββᾶς διηγόταν τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περιπέτειες τῶν ταξιδιῶν του.

Κάποια στιγμή, ἡ Ἑρμὰνς κύτταξε μηχανικὰ τὸ σύμπλεγμα ποὺ σχημάτιζαν ἡ Μπλὰνς κι' ἡ Μαργαρίτα, μὲ τὸ Σὰρλ καθισμένο κοντά τους. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε — πρᾶγμα παράξενο — πρόσεξε μιὰ ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητα μεταξὺ τῆς νέας γυναίκας καὶ τῆς κοπελλίτσας: Εἶχαν κι' οἱ δυὸ τὰ ἴδια κατάμαυρα μαλλιά, τὰ ἴδια μεγάλα μάτια μὲ τὶς μακρειὲς βλεφαρίδες, γεμᾶτα φωτιά...

Τὸ στόμα τους εἶχε τὸ ἴδιο σχῆμα, μὲ τὸ κάτω χεῖλι λίγο πρὸς τὰ ἔξω.

Προπάντων δέ, εἶχαν μιὰ ὁλοφάνερη ὁμοιότητα οἱ κινήσεις τους, ἡ ἔκφρασί τους.

Σκέψεις παράξενες γεννήθηκαν στὸ νοῦ τῆς Ἑρμάνς. Ξαναγύριζαν στὴ μνήμη της τὰ λόγια τῆς Σουζάννας...

Ἡ Μαργαρίτα ὠνόμαζε κρυφὰ τὴ Μπλὰνς «μαμᾶ»!... Ὑπῆρχε, λοιπόν, μεταξύ τους κάποιο μυστήριο, ποὺ τὄξερε ἡ μικρή;

Ἆρα γε ὁ Σὰρλ ἦταν φίλος τῆς Μπλάνς;...

Κι' ὕστερα, γιατί ἡ καρδιὰ τῆς Ἑρμάνς — ἡ ἐπιπόλαιη ἴσως, ἀλλ' ἱκανὴ πάντως ν' ἀγαπάη — ἔνοιωθε, στὰ τελευταῖα χρόνια, μιὰ ἀκατανίκητη ἀποστροφὴ γιὰ τὴ μεγαλύτερη κόρη της, τὴ Μαργαρίτα;...

Προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι, ἔκανε ὑποθέσεις, ποὺ τῆς φαίνονταν ὅμως τελείως παράλογες.

Ὅταν ὁ Πασκὰλ τελείωσε τὴν ἀφήγησί του, ἡ Σουζάννα τοῦ εἶπε, μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς ἡλικίας της:

— Ἀλήθεια, κύριε ἀββᾶ, θυμᾶσθε πὼς μᾶς εἴχατε ὑποσχεθῆ νὰ μᾶς φέρετε κάτι τι ἀπ' τὴ Ρώμη;

— Ναί, ἀγαπητό μου παιδί, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Πασκάλ. Καὶ κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Ἀλήθεια, μᾶς φέρατε τὰ κομπολόγια; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Καὶ βέβαια. Δυὸ ὡραῖα κομπολόγια ἀπὸ συντέφι, εὐλογημένα ἀπ' τὸν Πάπα...

— Ὤ, τί καλά!

— Σᾶς ἔφερα καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, πρόσθεσε ὁ ἀββᾶς.

— Ἄλλο; Τί ἄλλο; φώναξε ἡ Σουζάννα.

— Δυὸ κοῦκλες!

— Κοῦκλες! Ὤ, δεῖχτε μας τις!... Μιὰ στιγμὴ μονάχα...

— Μὰ δὲν ἦρθαν μαζί μας ἀπ' τὸ σταθμὸ κι' οἱ ἀποσκευές μας, εἶπε ἡ Μπλάνς.

— Τώρα μόλις φτάσανε, μ' ἕνα ἀμάξι! εἶπε ἡ Σουζάννα.

— Ναί, ἀλλὰ θἄναι κουραστικὸ γιὰ τὴ δεσποινίδα Μπλὰνς νὰ τὶς ἀνοίξη ἀπόψε, ἐπενέβη ὁ Σάρλ. Γιατὶ νομίζω πὼς οἱ περίφημες κοῦκλες βρίσκονται μέσα στὴ βαλίτσα της.

— Πραγματικά.

— Ὤ, δεῖχτε μας τις, δεσποινὶς Μπλάνς! ἐπέμεινε ἡ Σουζάννα.

— Ὄχι, εἶπε ἡ Ἑρμάνς. Θὰ τὶς δῆτε αὔριο τὸ πρωΐ, ἂν ἔχετε μελετήσει τὰ μαθήματά σας... Στὸν κόσμο αὐτὸ πρέπει νὰ κερδίζουμε μὲ τὸν κόπο μας κάθε εὐχαρίστησι! Ἄλλωστε εἶναι πιὰ ὥρα νὰ κοιμηθῆτε... Πέστε καληνύχτα σὲ ὅλους κι' ἀνεβῆτε στὶς κάμαρές σας.

Τὰ κοριτσάκια ἔκαμαν ἕνα μορφασμὸ ἀπογοητεύσεως. Καταλαβαίνοντας ὅμως πὼς ἡ ἀπόφασι τῆς Ἑρμὰνς ἦταν ἀμετάκλητη, ὑποτάχθηκαν θέλοντας καὶ μή. Φι-

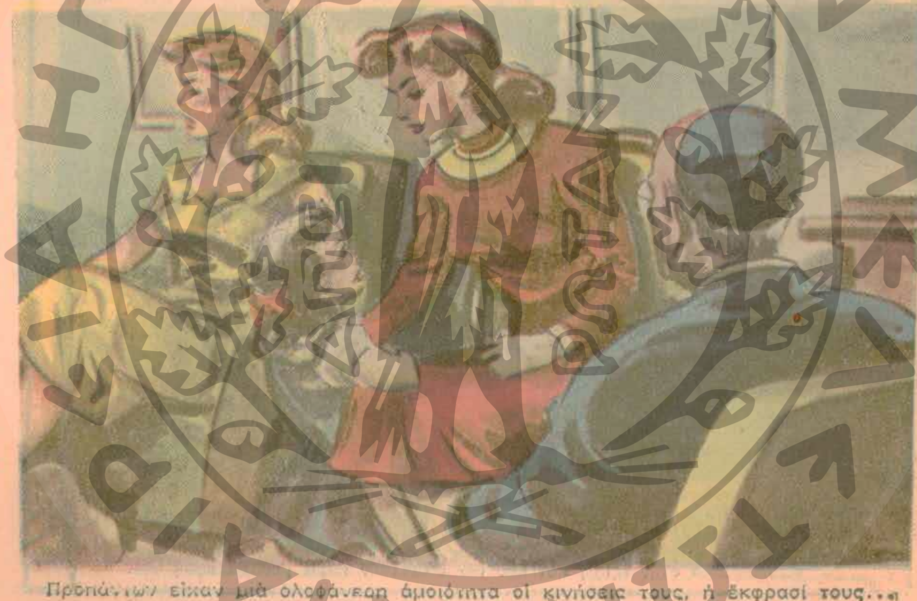

Προπάντων εἶχαν μιὰ ὁλοφάνερη ὁμοιότητα οἱ κινήσεις τους, ἡ ἔκφρασί τους...

λήσαν τρυφερὰ τοὺς γονεῖς τους, καθὼς καὶ τὴ Μπλάνς, τὸν Πασκὰλ καὶ τὸ Φαμπιέν. Ἡ Ἀγγλίδα γκουβερνάντα τους τὶς περίμενε στὸ κατῶφλι.

Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα τῆς κάμαράς της, ἡ Σουζάννα ἔσκυψε νὰ καληνυχτίση τὴν ἀδελφή της.

— Ἄκουσε, Μαργαρίτα, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί. Μὴν πέσης νὰ κοιμηθῆς ἀμέσως. Περίμενέ με...

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνη στὸ δωμάτιό της. Διερωτήθηκε τότε μὲ περιέργεια σὰν τί νάχε ἄραγε νὰ τῆς πῆ ἡ ἀδελφή της, γιὰ ν' ἀποφασίση νὰ ξαναγυρίση ὁλομόναχη νὰ τὴν βρῆ στὴν κάμαρά της, αὐτὴ ποὺ ἦταν τόσο φοβιτσιάρα.

Ἡ Σουζάννα τῆς εἶχε συστήσει νὰ μὴ πέση στὸ κρεβάτι, νὰ τὴν περιμένη. Γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα, ἡ κοπελλίτσα γονάτισε κι' ἔκαμε τὴν προσευχή της.

Καθὼς τὴν ἀποτελείωνε, ἄνοιξε ἀθόρυβα ἡ πόρτα της. Ἦταν ἡ Σουζάννα, μὲ τὸ νυχτικό της καὶ μὲ τὶς παντοῦφλες. Μπῆκε μὲ προφυλάξεις καὶ τῆς εἶπε σιγανά:

— Οὔφ! Μοῦ φάνηκε πὼς δὲν θἄφευγε ποτὲ ἡ Μίς! Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ τὴ διώξω...

— Πῶς τὰ κατάφερες;

— Τῆς εἶπα πὼς δὲν ἦταν καλὰ συγυρισμένες οἱ κάμαρες τοῦ κ. ἀββᾶ καὶ τοῦ Πασκὰλ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πάη νὰ δῆ μήπως ἔλειπε τίποτε.

— Μὰ γιατί τὄκανες αὐτό; Εἶχες λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς τίποτε βιαστικό;

— Δὲν τὸ μαντεύεις;

— Ὄχι...

— Κουτή! Πρόκειται γιὰ τὶς κοῦκλες...

— Τὶς κοῦκλες;

— Μὰ βέβαια!

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Τώρα ποὺ εἶναι ἀπασχολημένη ἡ Μίς, ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ πᾶμε ὥς τὴν κάμαρα τῆς δεσποινίδος Μπλὰνς καὶ νὰ τὶς δοῦμε!

— Μὰ ἀφοῦ μᾶς τὸ ἀπαγορεύσανε...

— Οὔφ, καϋμένη! Δὲν θὰ τὸ μάθη κανείς.

— Εἶναι κακὸ αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάνης, Σουζάννα... Θὰ μᾶς μαλλώσουνε, ἂν τὸ καταλάβουνε...

— Ἔ, κι' ἔπειτα;... Τελοσπάντων, ἂν φοβᾶσαι ἐσύ, μὴν ἔρθης. Ἐγὼ θὰ πάω... καὶ γρήγορα μάλιστα, γιατί, ἂν τυχὸν δὲν λείπη τίποτα ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ κ. ἀββᾶ, ἡ Μὶς θὰ ξαναγυρίση ἀμέσως.

Πραγματικά, ἡ μικρὴ ξανάνοιξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα, βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν κάμαρα τῆς Μπλάνς, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στῆς Μαργαρίτας. Ἡ τελευταία ντράπηκε γιατὶ ἡ μικρότερη ἀδελφή της ἔδειχνε περισσότερο θάρρος ἀπ' αὐτήν. Προπάντων ὅπως τὴν ἔσπρωξε ἡ περιέργεια νὰ δῆ τὸ ταχύτερο τὸ ὡραῖο παιχνίδι. Ἀκολούθησε, λοιπόν, τὴ Σουζάννα.

Ἐκείνη ἔμπαινε κιόλας στὴν κάμαρα τῆς Μπλάνς, πατῶντας στὰ νύχια.

Πάνω στὸ μεγάλο τραπέζι, στὴ μέση τοῦ δωματίου, βρισκόταν ἡ βαλίτσα. Τὸ κλειδί της κρεμόταν μ' ἕνα λουράκι ἀπ' τὴ λαβή της.

Ἡ Σουζάννα ἔλυσε βιαστικὰ τὰ λουριά της, τὴν ξεκλείδωσε καὶ τὴν ἄνοιξε.

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ χωρίσματά της, βρίσκονταν τὰ δυὸ χαρτονένια κουτιά, ποὺ περιεῖχαν τὶς περίφημες κοῦκλες, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἀντικείμενα τουαλέττας.

— Γρήγορα! εἶπε ἡ Σουζάννα στὴν ἀδελφή της. Ξεσκέπασέ τα!

Οἱ δύο ἀδελφὲς ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὅταν ἀντίκρυσαν τὶς θαυμάσιες κοῦκλες, ποὺ τὶς κύτταζαν μὲ τὰ γυάλινα μάτια τους. Ἡ Μαργαρίτα φαινόταν ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὸ θαυμασμό. Ἡ Σουζάννα, πιὸ ἐκδηλωτικὴ χοροπηδοῦσε γεμάτη χαρά. Κρατιόταν μὲ πολὺν κόπο γιὰ νὰ μὴν ἐκδηλώση μ' ἐνθουσιασμένα ξεφωνητὰ τὴν εὐτυχία ποὺ ἀκτινοβολοῦσε στὸ πρόσωπό της.

Μὰ δὲν τῆς ἀρκοῦσε νὰ θαυμάζη, νὰ βλέπη. Ἤθελε ἀκόμα ν' ἀγγίξη, νὰ βεβαιωθῆ πὼς ὑπῆρχαν πραγματικὰ αὐτὰ τὰ θαύματα...

Ἔσκυψε, ἁπλώνοντας τὰ χέρια της. Ἡ Μαργαρίτα συνῆλθε ἀμέσως ἀπ' τὴν ἔκστασί της καὶ τῆς φώναξε:

— Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ!... Μὴ τὶς ἀγγίξης!... Φτάνει ποὺ τὶς εἴδαμε, ἐνῶ μᾶς τὸ εἶχαν ἀπαγορέψει...

— Ἐγὼ θὰ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου τὴ δική μου, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο μόνο. Θέλω νὰ τὴ φιλήσω!... Ἔπειτα θὰ τὴ βάλω πάλι στὴ θέσι της, θὰ κλείσουμε τὴ βαλίτσα καὶ θὰ τὸ σκάσουμε...

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω!

— Ἐγὼ θέλω...

Ἡ Μαργαρίτα θύμωσε κι' ἔσπρωξε ἀπότομα τὴν ἀδελφή της, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε βάλει κιόλας τὰ χέρια της μέσ' στὴ βαλίτσα κι' ἦταν ἕτοιμη ν' ἁρπάξη τὴν κούκλα. Ἡ Σουζάννα ἀμύνθηκε. Πάλεψαν γιὰ λίγο οἱ δυό τους...

Ἡ Σουζάννα κλονίσθηκε μιὰ στιγμή, καθὼς τὴν ἔσπρωχνε ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή της. Προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ κάτω, ἔπιασε τὴ βαλίτσα, ποὺ ἔπεσε χάμω, μὲ κρότο ποὺ τὸν ἔπνιξε εὐτυχῶς τὸ χαλί. Τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονταν μέσα — κι' οἱ κοῦκλες ἀκόμα — σκορπίστηκαν ὁλόγυρα.

Εὐτυχῶς, δὲν ἔσπασε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα καδράκι ποὺ χτύπησε στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Τὰ δυὸ κοριτσάκια τρόμαξαν, σαστίσανε.

— Γρήγορα! Γρήγορα!... Νὰ τὰ τακτοποιήσουμε ὅλα! εἶπε ἡ Σουζάννα.

— Βλέπεις τί πάθαμε, ἀπ' τὴν περιέργειά σου! ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα.

— Πὲς καλύτερα ἀπ' τὸ πεῖσμα σου!

— Φτάνει νὰ μὴν ἀκούσανε τὸν κρότο... Ἂς κάνουμε γρήγορα!

Ἔρριχναν κι' οἱ δυὸ τὰ πράγματα μέσ' στὴν βαλίτσα. Ἡ Σουζάννα πῆρε στὸ χέρι της τὸ σπασμένο καδράκι.

— Μπᾶ! εἶπε μιὰ φωτογραφία!...

— Εἶναι τῆς δεσποινίδος Μπλάνς, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὴν κυττάξουμε.

— Μὰ καθόλου, ἀφοῦ εἶναι τὸ πορτραῖτο σου!

— Τὸ δικό μου!

— Ναί. Κύτταξε...

Πραγματικά, τὸ κάδρο περιεῖχε μιὰ φωτογραφία τῆς Μαργαρίτας, ποὺ φαινόταν τώρα τὸ πίσω μέρος της.

— Εἶναι ὅμοια μ' αὐτὴ ποὺ ἔχει ἡ μαμᾶ, παρατήρησε ἡ Σουζάννα.

— Ἐκείνη θὰ τὴν ἔδωσε στὴ δεσποινίδα Μπλάνς.

Ἡ Μαργαρίτα μάντευε μ' ἀγωνία στὸ περιστατικὸ αὐτὸ κάποιον κίνδυνο γιὰ τὴν ἀληθινὴ μητέρα της...

— Ἔχει κάτι γραμμένο ἀπὸ πίσω! εἶπε ἡ Σουζάννα, κυττάζοντας ἀπὸ πιὸ κοντά.

— Μὰ ὄχι, κάνεις λάθος...

— Ναί, ναί! Διάβασα τ' ὄνομα τοῦ μπαμπᾶ!

— Ὄχι, ἀδύνατο! εἶπε ἡ Μαργαρίτα, ὁλοένα πιὸ ἀνήσυχη.

Καὶ προσπάθησε νὰ πάρη τὸ πορτραῖτο ἀπ' τὰ χέρια τῆς Σουζάννας. Μὰ ἐκείνη ἀντιστάθηκε.

— Δῶσε μοῦ το! τῆς φώναξε ἡ Μαργαρίτα.

— Θὰ σοῦ τὸ δώσω, ἀφοῦ διαβάσω πρῶτα τί εἶναι γραμμένο.

— Ὄχι, δὲν θὰ τὸ δῆς!

— Μπᾶ! Τί λόγος!... διαμαρτυρήθηκε ἡ Σουζάννα, παλεύοντας μὲ πεῖσμα.

Ξαφνικά, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένες. Εἶχαν δῆ νὰ στέκεται πίσω τους ἡ κ. Τεβενέν! Εἶχε μπῆ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν.

— Δῶσε μου αὐτὸ τὸ πορτραῖτο, εἶπε ξερὰ στὴ Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ πάρη.

— Ἔχει κάτι γραμμένο ἀπὸ πίσω, καὶ τ' ὄνομα τοῦ μπαμπᾶ, φώναξε ἡ Σουζάννα.

Ἡ Ἐρμὰνς εἶχε γίνει κατάχλωμη.

— Δῶσε μου τὸ πορτραῖτο! ξαναεῖπε.

Καί, προχωρῶντας πρὸς τὴ μικρή, τῆς τὸ πῆρε διὰ τῆς βίας ἀπ' τὰ χέρια. Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ πίσω μέρος του.

«Στὴν πολυαγαπημένη μου Μπλάνς», διάβασε. «Κυττάζοντας τὸ πορτραῖτο αὐτὸ τοῦ παιδιοῦ μας, ποὺ τὸ ἀπομάκρυνε ἀπὸ σένα ἕνα θαῦμα τῆς μητρικῆς ἀγάπης σου, νὰ σκέπτεσαι τὸν πατέρα του, ποὺ ἡ τρυφερότης του γιὰ σένα τὸν ἔκαμε νὰ συγκατατεθῆ στὴ θυσία σου».

Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Σάρλ.

Ἡ Ἐρμὰνς ἔμεινε γιὰ ἕνα λεπτὸ ἀκίνητη καὶ βουβή, ἐνῶ τὰ παιδιά, τρομοκρατημένα ἀπ' τὴν ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας της, δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκαν βήματα βιαστικά, καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Μπλάνς. Ἀμέσως ὅμως ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω, κατατρομαγμένη.

Ἡ Ἐρμὰνς τῆς ἔδειχνε τὴ φωτογραφία τῆς Μαργαρίτας.

Ἔμεινε ἀποσβολωμένη, ἐνῶ ἱδρώτας παγωμένος κυλοῦσε στὸ μέτωπό της.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἁπλώθηκε μιὰ τρομερὴ σιωπή, ποὺ τὴν τάραζαν μόνο οἱ ἀνάσες ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὰ σφιγμένα στήθη...

Ἡ Σουζάννα δὲν καταλάβαινε τίποτε, μὰ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τρελλὸ φόβο.

Ἡ Μαργαρίτα, συγκρατῶντας τοὺς λυγμούς της, μάντευε ἕνα τρομερὸ δρᾶμα ἀνάμεσα στὶς δυὸ γυναῖκες, καὶ περίμενε μ' ἀγωνία τὴν ἐξέλιξι.

— Ὅταν ἔχη κανεὶς τέτοια μυστικά, φροντίζει νὰ τὰ κρύβη πιὸ προσεκτικά... εἶπε ἡ Ἐρμάνς, δείχνοντας τὸ πορτραῖτο ποὺ κρατοῦσε. Ὑπάρχει πάντα ὁ κίνδυνος καμμιᾶς ἄσχημης συμπτώσεως, ὅπως βλέπετε...

— Κυρία... τραύλισε ἡ Μπλάνς.

— Δὲν σᾶς γνωρίζω πιά, δεσποινίς, πρόφερε ἡ Ἐρμὰνς μὲ συντριπτικὴ περιφρόνησι. Οὔτε σᾶς... οὔτε τὴν κόρη σας!

Καί, δίχως νὰ προσθέση λέξι, πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὴ Σουζάννα καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἡ Μπλὰνς ἔπεφτε λιπόθυμη σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἡ Μαργαρίτα ξέσπαζε σὲ λυγμούς.

ΛΕ΄

Τὸ μοιραῖο τέλος

Ὅταν συνώδεψε ὥς τὸ σπίτι της τὴν ἀπελπισμένη Ροζέτ, ἡ Μπλὰνς δὲν θέλησε πιὰ νὰ τὴν ἀφίση. Ἡ δύστυχη γυναίκα φαινόταν σὰν τρελλή. Ἔμενε βουβή, κατάχλωμη, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

Ἡ φίλη της τὴν ὑποχρέωσε νὰ πέση στὸ κρεβάτι κι' ἔμεινε ὥς τὸ πρωῒ δίπλα στὸ προσκέφαλό της, νανουρίζοντάς την μὲ γλυκόλογα. Εὐτυχῶς, μιὰ κρίσι δακρύων τὴν ἀνακούφισε καὶ τὴν ἔσωσε.

Μὰ ἔπρεπε πιὰ νὰ πάη στὴ δουλειά της ἡ Μπλάνς. Ἔστειλε, λοιπόν, ἕνα σημείωμα στὴν κυρὰ-Λεπαγιέ, ἐξηγῶντας της μὲ συντομία ὅ,τι εἶχε συμβῆ καὶ παρακαλῶντας την νὰ τρέξη ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς κόρης της.

— Ἄ, τὸν παληάνθρωπο! εἶπε ἡ καλὴ γυναίκα, ὅταν ἔφτασε. Δὲν εἶμαι κακή... μά, ἂν πέση ποτὲ στὰ χέρια μου, θὰ τὸν σαπίσω στὸ ξύλο!...

Γρήγορα τῆς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ξεθυμάνη κάπως, μὰ ὄχι ὅπως θὰ τὸ ἤθελε... Κατὰ τὶς 2 τὸ ἀπόγεμα, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ἡ μητέρα τῆς Ροζὲτ πῆγε ν' ἀνοίξη κι' εἶδε ἕνα ὑπηρέτη μὲ λιβρέα.

Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔρχομαι, κυρία, ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἀρθούρου Νορμπέρ, γιὰ νὰ πάρω αὐτὰ ποὺ γράφει ἐδῶ... ροῦχα, ἀσπρόρρουχα, κοσμήματα...

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα τοῦ γαμπροῦ της, ἡ κυρὰ-Λεπαγιὲ ἀνατρίχιασε ἀπὸ θυμό.

— Ἄ, καλά, ἀπάντησε. Περᾶστε μέσα, παρακαλῶ!

Κι' ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω τους, τὸν ρώτησε:

— Εἴσαστε στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ. Νορμπέρ;

— Ὄχι, κυρία, εἶμαι καμαριέρης τῆς δεσποινίδος Νινὲτ Βιλλάρ. Μὰ τὸ ἴδιο κάνει, ἀφοῦ τώρα ὁ κύριος μένει μαζὶ μὲ τὴν κυρία μου... Πρόκειται μάλιστα νὰ φύγουνε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ νὰ μᾶς πάρουνε μαζί τους, τὶς δυὸ καμαριέρες, τὸ σωφὲρ κι' ἐμένα.

Ὁ ὑπηρέτης μιλοῦσε μὲ τὴν αὐθάδεια ἐκείνη ποὺ ἔχουν οἱ ὅμοιοί του, ὅταν ἀπευθύνονται σὲ πρόσωπα ποὺ ξέρουν πὼς τ' ἀντιπαθοῦν τ' ἀφεντικά τους, καὶ συγχρόνως μὲ τὸ θράσος τοῦ ψευτοπαλληκαρᾶ ὅταν ἔχη νὰ κάνη μὲ μιὰ γυναῖκα.

— Ἄ, καλά... εἶπε ἡ κυρία-Λεπαγιέ, ἐνῶ τὰ ρουθούνια της τρεμούλιαζαν καὶ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ ὁρμή. Θ' ἀναλάβης, λοιπόν, νὰ πᾶς στὸν καινούργιο ἀφεντικό σου ὅ,τι θὰ σοῦ δώσω;

— Κανεὶς δὲν ἀμφισβήτησε ποτὲ τὴν ἐντιμότητά μου, κυρία!

— Ὡραῖα! Λοιπόν, θὰ περιμένης στὸ δρόμο νὰ σοῦ πετάξω ἀπ' τὸ παράθυρο τὰ κουρέλια τοῦ Νορμπέρ. Θέλω ὅμως ἀκόμη νὰ τοῦ δώσης καὶ κάτι ἄλλο, ἐκ μέρους μου... αὐτὸ ἐδῶ!

Καὶ τὸ πλατὺ χέρι τῆς μαμῆς ἔπεσε μ' ὁρμὴ στὸ μάγουλο τοῦ ὑπηρέτη, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ χάση τὴν ἰσορροπία του ἀπ' τὴ δύναμι τοῦ μπάτσου. Μόλις συνῆλθε ἀπ' τὴν πρώτη ἔκπληξί του, χύμηξε πάνω της.

— Ἄ, τὸ μασκαρᾶ! φώναξε ἐκείνη. Τολμάει ν' ἁπλώση χέρι σὲ γυναῖκα!

Εὐτυχῶς, εἶχαν τρέξει στὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο. Ἔτσι, ὁ ὑπηρέτης μπόρεσε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ φύγη τρέχοντας.

Ἡ κυρὰ-Λεπαγιὲ ἔκανε σὰν τρελλή. Εἶχε ἀνοίξει τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ καὶ πετοῦσε στὸ δρόμο ὅλα ὅσα ἀνῆκαν στὸν Ἀρθοῦρο: πανταλόνια, σακκάκια, πουκάμισα, κάλτσες...

— Ἡ κόρη μου κι' ἐγὼ τοῦ τὰ πληρώσαμε, οὔρλιαζε. Μὰ δὲν πειράζει, τοῦ τὰ χαρίζουμε! Πάρ' τα ὅλα καὶ πήγαινέ τουτα...

Ἕνας ἀστυφύλακας χρειάστηκε νὰ ἐπέμβη, γιὰ νὰ διαλύση τοὺς περιέργους ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Μὰ δὲν ἀποκαταστάθηκε ἡ ἡσυχία, παρὰ μόνον ὅταν ἡ μαμὴ δὲν εὕρισκε πιὰ τίποτε ἄλλο νὰ πετάξη ἀπ' τὸ παράθυρο.

Στὸ μεταξύ, ἔφτασε ἡ Μπλάνς, κι' ἡ κυρὰ-Λεπαγιὲ τῆς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε συμβῆ, ἀνάβοντας καὶ πάλι ἀπ' τὸ θυμό της.

Ὁ χωρισμὸς τῶν δυὸ συζύγων ἦταν πιὰ ἀναπόφευκτος. Ὁ Ἀρθοῦρος εἶχε θυσιάσει ὁριστικὰ τὴ γυναῖκα του γιὰ χάρι τῆς φιλενάδας του.

— Τί θὰ κάνης τώρα; ρώτησε ἡ Μπλὰνς τὴ Ροζέτ.

Ἐκείνη ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Ὕστερα ἀπ' τὸ σημερινὸ σκάνδαλο, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ μείνω ἄλλο ἐδῶ, ἀπάντησε. Αὔριο θὰ φύγουμε, ἡ μαμᾶ κι' ἐγώ. Θὰ προσπαθήσω νὰ δουλέψω σὲ καμμιὰ μικρὴ πόλι, γύρω ἀπ' τὸ Παρίσι... Ἡ μαμᾶ θὰ μοῦ δανείση χρήματα γιὰ ν' ἀνοίξω ἕνα ἀτελιέ, κι' ἐλπίζω ν' ἀποκτήσω γρήγορα ἀρκετὴ πελατεία γιὰ νὰ ζήσουμε, τὸ παιδί μου κι' ἐγώ. Ἴσως τότε θὰ στεγνώσουν τὰ δάκρυά μου καὶ θὰ μάθω νὰ ξεχνάω τὰ περασμένα...

Ἡ Ροζὲτ μιλοῦσε μαλακά, λογικά, μὲ μιὰ ἀφύσικη ἠρεμία. Μὰ ἡ Μπλὰνς δὲν τὸ πρόσεξε...

Ἄλλωστε, ποιὰ ἄλλη λύσι θὰ μποροῦσε νὰ δώση ἡ νέα γυναῖκα; Ἦταν βέβαιο πὼς ποτὲ πιὰ δὲν θὰ συμφιλιωνόταν μὲ τὸν Ἀρθοῦρο.

Ἡ κυρὰ-Λεπαγιὲ ἔπρεπε νὰ γυρίση στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ τὸ ταξίδι τους. Κι' ἡ Μπλὰνς πρότεινε στὴ φίλη της νὰ περάση τὴ νύχτα μαζί της. Ἐκείνη τὴν εὐχαρίστησε θερμά, ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ τὴν πρότασί της.

— Ὄχι, τῆς εἶπε, προτιμῶ νὰ μείνω μὲ τὸ παιδί μου... Ἔχω νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὶς ἑτοιμασίες μου γι' αὐτὸ τὸ βιαστικὸ ταξίδι... Ὕστερα, νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψω λίγο, ὁλομόναχη, νὰ συνηθίσω στὴ δυστυχία μου, γιὰ ν' ἀρχίσω νὰ ξεχνάω.

Ἡ Μπλὰνς ὑποχώρησε. Κι' ἀποχαιρέτησε τὴ Ροζέτ, ποὺ τὴ φίλησε τρυφερὰ καὶ παρατεταμένα.

Βλέποντας ὡστόσο τὴ φίλη της νὰ σφίγγη στὸ στῆθος της τὴ μητέρα της, σὰν νὰ μὴν ἤθελε πιὰ νὰ τὴν ἀφίση, ἡ Μπλὰνς δοκίμασε κάποιον ἔνστικτο τρόμο καὶ κύτταξε ἀνήσυχα τὴ νέα γυναῖκα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ροζὲτ εἶχαν ἀλλοιωθῆ ἀπ' τὸν πόνο. Ὡστόσο, μιὰ ἔκφρασι στωϊκῆς γαλήνης φώτιζε τώρα τὸ πρόσωπό της...

Ἡ Μπλὰνς καθησύχασε κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴν κυρὰ-Λεπαγιέ. Τὴ συνώδεψε ὥς τὸ λεωφορεῖο καὶ γύρισε ὕστερα στὸ σπίτι της.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ Ροζὲτ φάνηκε στὴν ἀρχὴ ν' ἀπασχολῆται, ὅπως τὸ εἶχε πῆ, μὲ τὶς προετοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ της.

Ἔγραψε δυὸ γράμματα, ἥσυχα, ψυχρά. Τὰ ἔκλεισε σὲ φακέλλους, κόλλησε πάνω γραμματόσημα καὶ τὰ φύλαξε στὴν τσέπη της.

Ἔκαψε ὕστερα μερικὰ χαρτιά, πορτραῖτα φίλων, διάφορα μικροπράγματα, ἐνθύμια ἀγαπητὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἐνδιαφέρουν κι' ἀσήμαντα γιὰ τοὺς ξένους.

Ἡ ὥρα ἦταν τώρα 10 περίπου. Ὁ Γκαστὸν εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ντυμένος, στὸ κρεβάτι του.

Ἡ Ροζὲτ πῆγε κοντά του καί, δίχως νὰ τὸν ξυπνήση, τὸν τύλιξε μ' ἕνα παλτὸ καὶ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Εἶχε φορέσει ἤδη τὸ καπέλλο της καὶ τὰ γάντια της. Ἔσβυσε τὸ φῶς, βγῆκε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα, ἀφίνοντας ὅμως τὸ κλειδὶ πάνω στὴν κλειδαριά.

— Ἐσεῖς, κυρία Νορμπέρ! εἶπε ἡ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ, βλέποντάς την. Θὰ βγῆτε ἔξω τέτοια ὥρα, καὶ μάλιστα μὲ τὸ μικρό; Μήπως πρόκειται νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε στῆς μαμᾶς σας;

— Ὄχι, ἀλλὰ εἶμαι τόσο ταραγμένη ἀπ' τὰ σημερινὰ ἐπεισόδια, ὥστε ἔχω ἀνάγκη νὰ πάρω λίγο ἀέρα. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι πολὺ ἀργά...

Ἡ φωνὴ τῆς Ροζὲτ εἶχε συνηθισμένη ἔκφρασι. Ὅταν βγῆκε στὸ δρόμο, ἀπομακρύνθηκε κάμποσο πεζῆ κι' ὕστερα σταμάτησε ἕνα ταξί.

— Στὸ σταθμὸ τῆς Λυών!... εἶπε στὸ σωφέρ.

Ἔφτασε στὸ σταθμὸ καὶ ρώτησε ἕνα ὑπάλληλο:

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τὸ παιδικὸ ἁμαξάκι, ποὺ βλέπετε, προσαρμόζεται στὸ ποδήλατο τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας, κι' ἔτσι ἐκτὸς τοῦ ὅτι μεταβάλλεται σ' ἕνα εὐχάριστο αὐτοκινητάκι γιὰ κάθε παιδί, ἐξυπηρετεῖ συγχρόνως ἀφάνταστα τοὺς γονεῖς ποὺ θέλουν νὰ περάσουν τὸ Σαββατοκύριακο στὴν ἐξοχὴ καὶ ποὺ δὲν διαθέτουν παρὰ μονάχα ποδήλατο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Τὰ ρολόγια αὐτὰ εἶναι τοποθετημένα στὴν αἴθουσα Τύπου τοῦ μεγάρου τῆς Τετραμεροῦς [illegible] στὸ δυτικὸ Βερολίνο γιὰ νὰ διευκολύνουν τοὺς ἀνταποκριτὰς στὴ δουλειά τους. Μὲ μιὰ ματιὰ ἔτσι ξέρουν ἀμέσως τί ὥρα εἶναι λ.χ. στὴ Νέα Ὑόρκη τὴ στιγμὴ ποὺ δίνουν τὸ τηλεγράφημά τους καὶ λογαριάζουν ἂν προλαβαίνουν τὴν ἔκδοσι τῆς ἐφημερίδος τους. Τὰ ρολόγια, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, δείχνουν τὴν ὥρα: τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Λονδίνου, τοῦ Παρισιοῦ, τοῦ Βερολίνου, τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας.

— Ποιὰν ὥρα, κύριε, ἔχει τραῖνο γιὰ τὸ Φονταινεμπλώ;

— Τώρα ἀμέσως, κυρία! Ἴσα - ἴσα προφτάνετε νὰ βγάλετε εἰσιτήριο γιὰ τὸ ἐξπρὲς τῆς Λυών, ποὺ σταματάει στὸ Φονταινεμπλώ.

— Εὐχαριστῶ πολύ.

Ὁ Γκαστὸν εἶχε ξυπνήσει κι' ἔτρεχε χαρούμενα δίπλα στὴ μητέρα του. Ὁ ἀπρόοπτος ἐκεῖνος περίπατος φαινόταν νὰ τὸν διασκεδάζη.

Ἡ Ροζὲτ ἀνέβηκε σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως. Καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε σὲ μερικὰ λεπτά.

Ὁ Γκαστὸν εἶχε ξαναποκοιμηθῆ, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ἡ Ροζὲτ δὲν σκεπτόταν πιὰ τίποτε — οὔτε τοὺς πόνους της. Τὰ μάτια της δὲν δακρύζανε, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ σκεφθῆ τὰ γεγονότα ποὺ τὴν εἶχαν συντρίψει.

Κατέβηκε ἀπ' τὸ τραῖνο στὸ Φονταινεμπλώ, βγῆκε ἀπ' τὸ σταθμὸ καὶ βρέθηκε στὸ μεγάλο δρόμο.

Ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε ἕνα γραμματοκιβώτιο. Σίγουρα, τὄξερε ἡ Ροζέτ, γιατὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἔρριξε μέσα τὰ δυὸ γράμματα ποὺ εἶχε γράψει στὸ Παρίσι.

Ἔπειτα ἔστριψε δεξιὰ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ Σαμουά. Ὁ Γκαστὸν κοιμότανε βαθειά. Ἡ μητέρα του τὸν κρατοῦσε στὰ χέρια καὶ προχωροῦσε βιαστικά, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς τὴ βάραινε τὸ φορτίο αὐτό.

Ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ μαντρότοιχου ἑνὸς μεγάλου ἀγροκτήματος. Ἐκεῖ σταμάτησε ἕνα λεπτό, λίγο λαχανιασμένη ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ εἶχε κάμει.

Ἦταν τελείως ἤρεμη.

Τὸ φεγγάρι δὲν ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Μὰ ἡ ἀστροφεγγιὰ τῆς ὤμορφης ἐκείνης φθινοπωρινῆς νύχτας ἔλουζε ὅλη τὴν ἐξοχὴ μὲ τὸ ἁπαλό της φῶς.

Ὁ Σηκουάνας κυλοῦσε μερικὰ βήματα μακρύτερα, σκεπάζοντας δέντρα, σπίτια, λειβάδια, μὲ μιὰ ὁμίχλη ποὺ φαινόταν σὰν καπνὸς ἀπὸ κάποια τεράστια κι' ἀόρατη μηχανή.

Ἐκεῖ, στὴ γωνιὰ αὐτοῦ τοῦ μονοπατιοῦ, τὴν εἶχε βρῆ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια ἡ μητέρα της, ὅταν εἶχε ἀκολουθήσει τὸν Ἀρθοῦρο. Ἐκεῖ τὴν εἶχε συχωρέσει κι' εἶχε συγκατατεθῆ ἐπιτέλους στὸ γάμο της.

Ἀναγνώρισε τὸ χοντρὸ πάσσαλο ἀπ' ὅπου εἶχε συγκρατηθῆ ὁ Ἀρθοῦρος, ὅταν ἡ κυρὰ-Λεπαγιὲ τὸν εἶχε σπρώξει γιὰ νὰ τὸν πετάξη στὸ ποτάμι. Μιὰ μεγάλη βάρκα ἦταν δεμένη σ' αὐτόν.

Ἡ Ροζὲτ κάθησε πάνω σ' ἕνα γκρεμισμένο τοιχάκι κι' ἔμεινε γιὰ πολὺ βυθισμένη σὲ ὀνειροπολήσεις, νανουρίζοντας μέσ' στὴν ἀγκαλιά της τὸ κοιμισμένο παιδάκι της.

Μὰ γιατί εἶχε ἔρθει ἐκεῖ; Εἶχε θελήσει νὰ ξαναδῆ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο εἶχε γίνει πραγματικότης... τὰ μέρη ὅπου εἶχε ἀποδείξει τὴν ὑπερτάτη πίστι της στὸν ἀγαπημένο της, ὅπου εἶχε παραδώσει ψυχὴ καὶ σῶμα της στὸν ἄντρα ποὺ εἶχε διαλέξει;

Κυττάζοντας πίσω, εἶδε ἕνα φῶς στὰ παράθυρα τοῦ ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο εἶχε συντελεσθῆ ἄλλοτε ἡ ἐρωτικὴ θυσία της!... Ἐκεῖ τὴν εἶχε μεθύσει μὲ τὰ χάδια του ὁ Ἀρθοῦρος...

Ὢ, πόσο μακρυὰ βρίσκονταν τώρα ὅλ' αὐτά!...

Οἱ ἀναμνήσεις αὐτές, ποὔμεναν τόσο ζωντανές, φαίνονταν γεμᾶτες ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη εἰρωνεία. Μέσ' στὸ μουδιασμένο μυαλὸ τῆς φτωχῆς Ροζέτ, βαρυμένο ἀπ' τοὺς πόνους της κι' ἀπ' τὸ θλιβερὸ ταξίδι της, δὲν διαγραφότανε πιὰ ἡ παραμικρὴ ἐλπίδα, τίποτε ποὺ νὰ μπορῆ νὰ λιγοστέψη τὴ δυστυχία της...

Τὸ σῶμα της, τσακισμένο ἀπ' τὴν κούρασι, δὲν ἄφηνε κἂν νὰ ἐξεγερθοῦν τὰ νεῦρα της...

Ἡ νύχτα προχωροῦσε. Ἡ ὑγρασία τὴν πάγωνε.

Ξαφνικὰ σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ποτάμι.

Δὲν εἶχε ἔρθει στὸ Φονταινεμπλὼ γιὰ νὰ ὀνειροπολήση, οὔτε γιὰ νὰ θυμηθῆ ἢ γιὰ νὰ κλάψη... Εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ πεθάνη!...

Καὶ δὲν παρουσιαζόταν κανένα ἐμπόδιο, καμμιὰ τυχαία σύμπτωσι, ποὺ νὰ τὴ σταματήση στὸ μοιραῖο δρόμο! Ἀντίθετα, ὅλα φαίνονταν νὰ τὴ σπρώχνουν πρὸς τὸ θάνατο!...

Τὄχε ἀποφασίσει, λοιπόν... Εἶχαν τελειώσει ὅλα!...

Λίγα βήματα πιὸ πέρα, βρισκόταν μιὰ μεγάλη βάρκα, μισοβουλιαγμένη στὸ νερό, ἐγκαταλελειμένη καὶ δεμένη μ' ἕνα σάπιο σκοινὶ ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Ἡ νέα γυναῖκα ἄφησε μαλακὰ τὸ Γκαστὸν πάνω στὰ χόρτα, τράβηξε τὸ σκοινὶ καὶ τὄσπασε. Ὕστερα ξαναπῆρε τὸ παιδὶ καὶ πήδησε μέσα στὴ βάρκα, ποὺ ἦταν μισογεμάτη μὲ νερό.

Ὁ Γκαστὸν μισοξύπνησε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, καὶ ψιθύρισε δίχως ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του:

— Κρυώνω, μαμᾶ!... Σκέπασέ με!...

Ἡ ἀγαπημένη αὐτὴ φωνὴ δὲν προκάλεσε τὸ παραμικρὸ τρεμούλιασμα συγκινήσεως στὸ μαρμαρωμένο πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας. Μὲ μιὰ προσπάθεια, ἔσπρωξε τὴ βάρκα μακρυὰ ἀπ' τὴν ὄχθη. Κάθησε σ' ἕνα πάγκο, κρατῶντας τὸ παιδί της πάνω στὰ γόνατά της.

Ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ παρασύρεται ἀπ' τὸ ρεῦμα. Ἡ Ροζὲτ τύλιξε μὲ τὸ παλτό της τὸ κοιμισμένο παιδί, ποὺ εἶχε τὰ μικρά του χέρια δεμένα γύρω στὸ λαιμό της. Τὄσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά της καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὸ ἀγαπημένο προσωπάκι, κλείνοντας τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπη...

— Πόσο θἄκλαιγα, ἂν εἶχα διαβάσει σ' ἕνα μυθιστόρημα αὐτὰ ποὺ κάνω τώρα!... ψιθύρισε.

Ὕστερα ἔσκυψε πρὸς τὸ νερὸ καὶ τ' ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι της, σὰν νἄθελε νὰ δῆ ἂν ἦταν κρύο.

— Μαμᾶ... Μπλάνς... Ἀντίο!... τραύλισε.

Κι' ἀφέθηκε νὰ πέση μέσ' στὸ ποτάμι. Ἀκούστηκε μόνο ἕνας ἐλαφρὸς παφλασμός. Ἡ βάρκα συνέχισε τὸ δρόμο της. Κι' ἡ χλωμὴ ἀνταύγεια τῶν ἄστρων ἐξακολούθησε νὰ φωτίζη τὸ ποτάμι, ποὺ κυλοῦσε ἤρεμα, ὅμοιο μ' ἀσημένια κορδέλλα...

ΛΣΤ΄.

Ὁ θυμὸς μούγκριζε μέσ' στὴν ψυχὴ τῆς Ἐρμάνς. Τὴν κοροΐδευαν, λοιπόν, τόσον καιρό! Μιὰ ἄλλη τὴν εἶχε ἀντικαταστήσει στὴν καρδιὰ τοῦ συζύγου της, ὅπου πίστευε πὼς βασίλευε αὐτὴ μονάχα. Κι' ἡ ἱερόσυλη αὐτὴ κωμωδία διαρκοῦσε πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια!

Δὲν σκεπτότανε πιὰ ἡ Ἐρμὰνς τὰ δικά της σφάλματα, τὴ δική της ἀπιστία. Ὅλα σβύνονταν, μπροστὰ στὴν προδοσία, στὸ ἔγκλημα τοῦ ἀντρός της. Μέσ' στὸ μικρὸ μυαλό της στριφογύριζαν μονάχα σκέψεις μίσους κι' ἐκδικήσεως.

Μισοῦσε τὴν ἀδιάντροπη γυναῖκα ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει στὸ σπίτι της καὶ γελοῦσε ἀπὸ τόσον καιρὸ εἰς βάρος της, μαζὶ μὲ τὸ συνένοχό της.

Μισοῦσε τὸν ἐπίορκο σύζυγο, ποὺ τῆς ἔπαιζε τὴν κωμωδία τῆς τρυφερότητος κι' εἶχε φέρει κοντά της τὴ φιλενάδα του.

Μισοῦσε προπάντων τὴ νόθο, τὴν κόρη ποὺ τῆς εἶχε κλέφει τὰ φιλιά της, τὰ μητρικά της χάδια, ὅπως ἔκλεβε καὶ τὴν περιουσία ποὺ δὲν τῆς ἀνῆκε, καὶ τὸ ἀξιοσέβαστο ὄνομα ποὺ ἔφερε.

Μὰ δὲν ἐσκόπευε νὰ περιορισθῆ σὲ ἄκαρπες μομφές. Τῆς χρειαζότανε μιὰ ἐκδίκησι ἀνάλογη μὲ τὴν προσβολὴ ποὺ εἶχε ὑποστῆ. Μιὰ ἐκδίκησι ποὺ θὰ χτυποῦσε τὸν ἄπιστο σύζυγο, τὴ φιλενάδα καὶ τὸ παιδί τους μαζί!

Αὐτὴν ἔψαχνε νὰ βρῆ ἡ Ἐρμάνς.

Ἡ ἀπόδειξι ποὺ τῆς εἶχε φέρει στὰ χέρια της ἡ τύχη, δὲν εἶχε βέβαια ἀπόλυτη ἀξία ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως, ἀλλ' ἀποτελοῦσε πάντως ἕνα ὅπλο ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀρχίση ἕνα δικαστικὸ ἀγῶνα. Ὁ Σὰρλ ἀναγνώριζε ρητά, μὲ μιὰ ὁμολογία γραμμένη μὲ τὸ χέρι του, πὼς εἶχε προδώσει τὴ συζυγικὴ πίστι. Ὁ πατέρας ὁμολογοῦσε τὴν ἐγκληματικὴ ἀντικατάστασι ποὺ εἶχε κάμει εἰς βάρος τῆς νόμιμης κόρης του, τῆς μόνης ποὺ εἶχε πραγματικὰ δικαιώματα στὸ ὄνομα καὶ στὴν περιουσία του.

Δηλώνοντας κι' ἐγγράφοντας στὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τὴ Μαργαρίτα ὡς «νόμιμη κόρη τοῦ Σὰρλ Τεβενὲν καὶ τῆς Ἐρμὰνς ντὲ Σενεκούρ», εἶχε κάμει μιὰ πρᾶξι ποὺ τὴν τιμωροῦσε ὁ νόμος αὐστηρὰ κι' ἀμείλικτα.

Τὸ ὅπλο, λοιπόν, ποὺ κρατοῦσε ἡ Ἐρμάνς, μποροῦσε νὰ τῆς ἐξασφαλίση τὴν τριπλῆ ἐκδίκησι ποὺ σχεδίαζε. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο ποὺ εἶχε πέσει τυχαίως στὰ χέρια της, ὁ Σὰρλ βρισκόταν πιὰ στὸ ἔλεός της!

Θἄξερε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὰ πλεονεκτήματα τῆς θέσεώς της, χωρὶς νὰ κινδυνέψη καθόλου!

Ἀφοῦ τὴν εἶχε κλονίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ξαφνικὴ ἀποκάλυψι, τώρα ἠρεμοῦσε σιγὰ-σιγά. Τὴν εὐχαριστοῦσε μάλιστα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συμβῆ.

— Εἶμαι κερδισμένη! ψιθύρισε. Ἀρκεῖ μόνο νὰ παίξω καλὰ τὸ χαρτὶ ποὺ μοῦ πρόσφερε ἡ καλή μου τύχη... Τί καλὴ ποὺ ἤτανε ἡ ἰδέα τῆς Σουζάννας νὰ θέλη νὰ δῆ ὁπωσδήποτε ἀπόψε τὴν κούκλα της!...

Ἕνα χαμόγελο μοχθηρὸ κι' εἰρωνικὸ σχημάτιζε δυὸ πτυχὲς στὶς ἄκρες τῶν λεπτῶν χειλιῶν της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε κάποιος ἐλαφρὰ τὴν πόρτα της. Ἦταν ἡ Μπλάνς.

Σταμάτησε στὸ κατῶφλι, ἀκίνητη, φριχτὰ χλωμή, ἀκουμπῶντας στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

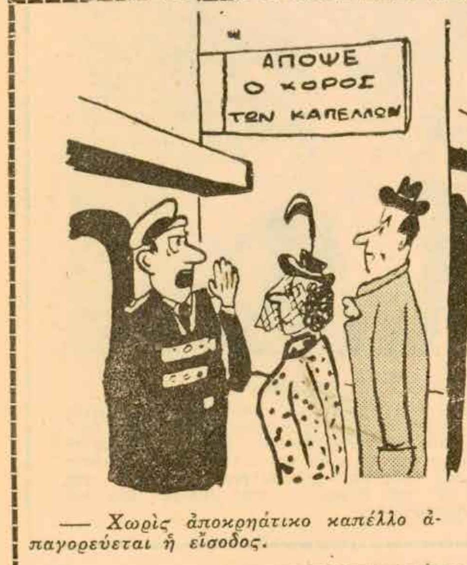

— *Χωρὶς ἀποκρηάτικο καπέλλο ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος.*

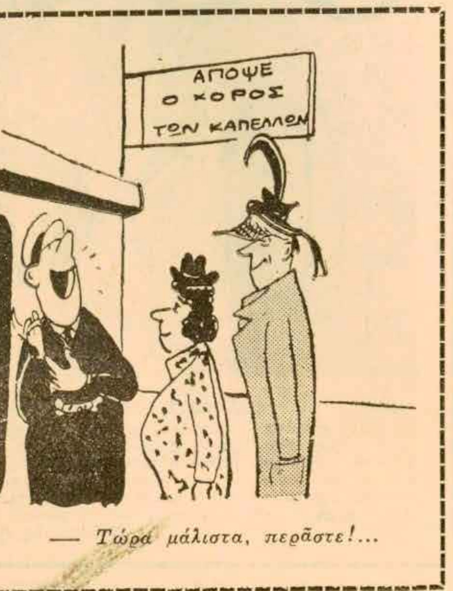

— *Τώρα μάλιστα, περᾶστε!...*

Ἐκδόσεις

Κυκλοφορεῖ σὲ δισεβδομαδιαῖα τεύχη (δρ. 1500) τὸ συγκινητικὸν μυθιστόρημα τοῦ Α. Μπισσὼν «Ἡ ἄγνωστη». Πρόκειται γιὰ τὴν τραγωδία μιᾶς μητέρας ποὺ ἐγκατέλειψε τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ παιδί της γιὰ τὸν ἔρωτα.

Τυχερές καὶ ἄτυχες «ΜΙΣ»

Τί ἀπέγιναν οἱ «βασίλισσες τῆς ὀμορφιᾶς» τῶν περασμένων χρόνων...

Ἡ πιὸ φθαρτὴ ἀνθρώπινη δόξα, ἐκείνη ποὺ πιὸ πρόωρα μαραίνεται καὶ χάνεται, χωρὶς ν' ἀφίση πίσω της κανένα ἴχνος — παρὰ μονάχα μιὰν ἀνάμνησι, μακρυνὴ σὰν ἀπίθανο ὄνειρο... — εἶναι ἡ δόξα τῆς ὀμορφιᾶς. Ἀναρωτηθήκατε ποτὲ τί ἀπόγιναν οἱ λαμπρὲς καλλονὲς τῶν περασμένων ἐτῶν, οἱ σφριγηλὲς κι' ὁλόδροσες κοπέλλες, ποὺ κέρδισαν τοὺς τίτλους τῶν «μὶς» στὰ διεθνῆ καλλιστεῖα κι' ἦταν ἡ καθεμιὰ κι' ἀπὸ ἕνα καλλιτεχνικὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας;

Τὰ ἔργα τῆς τέχνης εἶναι ἀθάνατα... Ἀλλ' ἡ φυσική, ἡ ζωντανὴ ὀμορφιά, ἔχει ἕνα συγκλονιστικὸ πεπρωμένο, ποὺ τὴν κάνει νὰ φαίνεται ἀκόμη πιὸ σαγηνευτική. Ἡ Φύσι δὲν ἀργεῖ νὰ καταστρέψη μόνη της τὸ ἐξαίσιο δημιούργημα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια της. Οἱ ἀερένιες σιλουέττες ἀποκτοῦν κοιλιὲς καὶ προγούλια. Τὸ φιλντισένιο δέρμα ρυτιδώνει. Τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ὀνειρώδη φωτοστέφανο, γίνονται γκρῖζα. Κι' ἐκεῖνες ποὺ λατρεύτηκαν σὰν ἰνδάλματα, ὅταν ἦταν ὡραῖες, ξεχνιοῦνται ἀπ' ὅλους, ὅταν τὶς σφραγίση ἡ ἀσχήμια τοῦ χρόνου...

Ἡ πιὸ εὐτυχισμένη σήμερα ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλοτε «μίς», ἡ Μπεγκούμ, φωτογραφίζει τὸν σύζυγό της Ἀγᾶ Χάν.

Λίγες εἶναι ἐκεῖνες οἱ «μὶς» πού, πρὶν ἡ ὀμορφιά τους μαραθῆ, πρόλαβαν κι' ἐξασφάλισαν ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον. Οἱ πιὸ πολλές, εἶχαν μιὰ θλιβερὴ μοῖρα, ποὺ ἡ ἀνάμνησι τῶν ἡμερῶν τοῦ θριάμβου τὴν ἔκανε ἀκόμη ὀδυνηρότερη.

Ἡ πρώτη, ὡστόσο, καλλονὴ τοῦ αἰῶνος μας, ποὺ ἔλαβε ἐπίσημα τὸν τίτλο τῆς «βασίλισσας τῆς ὀμορφιᾶς», δὲν πρόφθασε νὰ ἀποκτήση τὶς μελαγχολικὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις. Τὸ 1920, ἡ παρισινὴ ἐφημερίδα «Λὲ Ζουρνὰλ» προκήρυξε ἕναν διαγωνισμὸ γιὰ τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς Γαλλίας. Ἡ ἐκλογή της δὲν ἔγινε ἀπὸ ἑλλανόδικο ἐπιτροπή, ὅπως γίνεται σήμερα, ἀλλὰ μὲ δημοψήφισμα μεταξὺ τοῦ κοινοῦ, ποὺ ἔκρινε τὴν ὡραιότερη, μὲ βάσι τὶς φωτογραφίες ποὺ ἔστειλαν οἱ διάφορες ὑποψήφιες.

Τὶς περισσότερες ψήφους προτιμήσεως, τὶς ἔλαβε μιὰ ἐπαρχιωτοπούλα δεκαεπτὰ χρόνων, ἡ Ἀγνὴ Σουρέ. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων, δημοσίευσαν, τὸ ἑπόμενο πρωΐ, τὴν φωτογραφία τῆς ἄσημης κοπελλίτσας, ποὺ ἔγινε πασίγνωστη ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Ἕνας Ἀμερικανὸς ἰμπρεσσάριος ἔσπευσε ἀμέσως νὰ κλείση μαζί της ἕνα πλουσιοπάροχο συμβόλαιο, γιὰ πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ Ἀγνὴ πῆγε καὶ στὸ Μπουένος-Ἄϋρες, ὅπου τὸ ἀργεντινὸ κοινὸ τὴν χειροκρότησε μὲ φρενίτιδα, καθὼς ἐμφανίστηκε στὴ σκηνή, ἔχοντας, γιὰ μόνο φόρεμα, μιὰ γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια.

Ἀλλ' ἡ μικρούλα Γαλλίδα δὲν πρόλαβε νὰ χαρῆ τὴ δόξα, οὔτε νὰ δοκιμάση τὴν ἀπογοήτευσι. Ἡ παράξενη μοῖρα, ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ γνωρίση τόσο νωρὶς τὸν παγκόσμιο θρίαμβο, τὴν ὡδήγησε, λίγους μῆνες ἀργότερα, στὸν τάφο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ καὶ σύντομη ἀρρώστεια.

Ὅσο σκληρὴ ἦταν ἡ μοῖρα γιὰ τὴν δεκαεφτάχρονη Ἀγνὴ Σουρέ, τόσο γενναιόδωρη ὑπῆρξε γιὰ τὴ νέα ποὺ κέρδισε τὸν ἴδιο τίτλο, ἀκριβῶς δέκα χρόνια ἀργότερα. Τὸ ὄνομα τῆς Ὑβὲτ Λαμπρούς, μιᾶς ὄμορφης κοπέλλας ἀπὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια μὲ μέτρια εἰσοδήματα, ποὺ κέρδισε, τὸ 1930, διαδοχικά, τὸν τίτλο τῆς «Μὶς Κυανῆ Ἀκτὴ» καὶ τῆς «Μὶς Γαλλία», στοὺς περισσότερους εἶναι σήμερα, ἀσφαλῶς, ἄγνωστο. Γιατὶ ἡ Ὑβὲτ Λαμπρούς, ἡ πιὸ πλούσια κι' εὐτυχισμένη γυναῖκα τῶν ἡμερῶν μας, δὲν ἔχει πιὰ τὸ παληό της ὄνομα. Ἐν τῷ μεταξύ, μιὰ τύχη ἀκόμη πιὸ ἐκθαμβωτικὴ καὶ πιὸ ἀνέλπιστη ἀπὸ τὴν τύχη νὰ βγῆ «μὶς Γαλλία», παρουσιάστηκε στὴν ὡραία Ὑβέτ. Τὴν γνώρισε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε ὁ πλουσιώτερος ἡγεμόνας τοῦ κόσμου, ὁ θεὸς τῶν Μουσουλμάνων Ἀγᾶ-Χάν. Καὶ ἡ ἄλλοτε Ὑβὲτ Λαμπρούς, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν διάσημη σήμερα Μπεγκούμ, ποὺ ὁμόφωνα ὁ παγκόσμιος Τύπος τὴν χαρακτηρίζει ὡς τὴν ἀβρότερη καὶ κομψότερη Εὐρωπαία κυρία τῆς ἐποχῆς μας!

1) Ἡ Ἀγνὴ Σουρέ, πρώτη «μὶς» στὴν ἱστορία τῶν καλλιστείων, ποὺ βρῆκε ἕναν πρόωρο θάνατο στὰ δεκαοχτώ της χρόνια. 2) Ἡ Ζὰν Ζυλί, «μὶς Γαλλία» τοῦ 1931, ζῆ τώρα εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ δύο παιδιά της. 3) Ἡ κόμησσα ντὲ Μιραμὰρ-Φάργκ, ὅταν κέρδισε, τὸ 1933, μὲ τὸ πατρικό της ὄνομα Ζακελὶν Μπερτέν, τὸν τίτλο τῆς «μὶς Γαλλία».

Ἀνάμεσα στὴν τραγικὴ τύχη τῆς μὶς τοῦ 1920 καὶ στὴν ἐκπληκτικὴ εὔνοια ποὺ ἔδειξε ἡ μοῖρα στὴν μὶς τοῦ 1930, ἡ ἱστορία τῶν ἄλλων καλλονῶν ἀκολουθεῖ τὴν «πεπατημένη» τοῦ ἀργοῦ καὶ θλιβεροῦ ξεπεσμοῦ. Μέσα στὰ τριαντατρία χρόνια, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὰ πρῶτα καλλιστεῖα, μονάχα δυὸ ἦταν ἀκόμη ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὸ πεπρωμένο τῆς ἀφάνειας: Ἡ «μὶς Ἰταλία» τοῦ 1947 καὶ ἡ «μὶς Γαλλία» τοῦ 1933.

Τὴν πρώτη τὴν ξέρει σήμερα τὸ κινηματογραφόφιλο κοινὸ ὅλου τοῦ κόσμου: Εἶναι ἡ Λουτσία Μπολέ, τὸ νέο ἀστέρι τῆς Ἰταλικῆς ὀθόνης, ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα μὲ τὴν λεία σὰν μετάξι ἐπιδερμίδα, ποὺ συναγωνίζεται στὸ σὲξ-ἀππὴλ τὴν Τζίνα Λολομπριγκίτα καὶ τὴν Συλβάνα Παμπανίνι. Ὅταν, τὸ 1947, τῆς χαμογέλασε ἡ τύχη καὶ κέρδισε τὸν τίτλο τῆς βασίλισσας τῆς καλλονῆς στὴν πατρίδα της, ἡ Λουτσία ἦταν ἕνα πάμπτωχο κορίτσι, ποὺ γιὰ νὰ ζήση, ἀναγκαζόταν νὰ πουλάη σοκολάτες σὲ διάφορα κέντρα. Καὶ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα καὶ μοναδικὸ ζευγάρι κάλτσες! Φυσικά, σήμερα, ἔχει σχεδὸν τόσα ζευγάρια, ὅσα...ζευγάρια μάτια τὴν κυττοῦν στὴν ὀθόνη μὲ θαυμασμό!

Ἡ ἄλλη τυχερὴ «μίς», εἶναι ἡ Ζακελὶν Μπερτέν, μὶς Γαλλία τοῦ 1933. Ὅπως καὶ ἡ Ὑβὲτ Λαμπρούς, ἔτσι καὶ ἡ Ζακελὶν Μπερτέν, δὲν εἶναι σήμερα γνωστὴ στὴν παρισινὴ κοινωνία μὲ τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ὅταν κατέκτησε τὸν τίτλο τῆς ὡραιότερης Γαλλίδας.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀνάδειξί της σὲ «μίς», ἡ Ζακελὶν παντρεύτηκε μὲ τὸν κόμητα ντὲ Μιραμάρ-Φάργκ. Καὶ κατώρθωσε νὰ γίνη δεκτὴ ἀπὸ τὴν πιὸ κλειστὴ καὶ ἀπρόσιτη ἀριστοκρατία τοῦ κόσμου: τὴν ἀριστοκρατία τοῦ παρισινοῦ προαστείου Σαὶν Ζερμαίν.

Οἱ πιὸ πολλές, ὅμως, ἀπὸ τὶς «μὶς» δὲν φιλοδόξησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν αἴγλη τοῦ τίτλου τους γιὰ ἕναν πλούσιο γάμο, ἀλλὰ γιὰ μιὰ καλλιτεχνικὴ καρριέρα. Μὲ ἀποτέλεσμα, οἱ ἐννηὰ στὶς δέκα, νὰ γνωρίσουν μιὰ σκληρὴ ἀπογοήτευσι. Γιατί, γιὰ μιὰ σταδιοδρομία στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο, ἡ ὀμορφιὰ δὲν εἶναι ἀρκετή. Χρειάζεται, πρὶν ἀπ' ὅλα, τὸ ταλέντο. Καὶ τὸ ταλέντο δὲν τὸ εἶχαν πάντα οἱ κατὰ καιροὺς ὡραῖες...

Ἡ Γκιζὲλ Πρεβίλ, μὶς Γαλλία τοῦ 1935, ξεκίνησε ἀμέσως, γεμάτη σιγουριὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της, νὰ κατακτήση καὶ τὶς δάφνες τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ οἱ θεατρῶνες καὶ οἱ σκηνοθέτες δὲν εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη μὲ τὴν «μὶς» γιὰ τὶς καλλιτεχνικές της δυνατότητες. Ἐπὶ ἕντεκα ὁλόκληρα χρόνια, τὴν ἐκράτησαν σὲ δεύτερους ρόλους, ὥσπου ἐκείνη, ἀπογοητευμένη, ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο. Σήμερα, θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς κομψότερα ντυμένες γυναῖκες τῆς Γαλλίας, σωστὴ αὐθεντία σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ μόδα. Ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ ὑπῆρξε τὸ ὄνειρό της, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πραγματοποιήση...

Ἡ Ζὰν Ζυλί, μὶς Γασκώνη, μὶς Γαλλία καὶ μὶς Εὐρώπη τοῦ 1931, εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ γίνη στάρ. Γύρισε ἀπὸ παραγωγὸ σὲ παραγωγό, ἀλλὰ τὴν ἀπέκλεισαν ὅλοι, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδιότυπης προφορᾶς, μὲ τὴν ὁποία, ὅπως κι' ὅλοι, ἐξ ἄλλου, οἱ συμπατριῶτες της, μιλοῦσε τὰ γαλλικά. Ἔτσι, ἡ ὡραία Ζὰν ἀναγκάστηκε νὰ ζητήση ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία... Παντρεύτηκε ἕναν πλούσιο ἔμπορο, τὸν κ. ντὲ Κοστιέ, κι' ἔχει σήμερα μαζί του δυὸ παιδιά.

«Σᾶς βεβαιῶ πὼς αἰσθάνομαι πολὺ πιὸ εὐτυχισμένη τώρα, παρὰ ἂν εἶχα διαπρέψει στὸν κινηματογράφο, εἶπε στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὴν θυμήθηκαν πρὸ καιροῦ καὶ πῆγαν νὰ τῆς πάρουν συνέντευξι, ἡ κ. ντὲ Κοστιέ. Τί τὰ θέλετε... Κι' ἀπὸ τὶς δάφνες τῶν καλλιστείων, κι' ἀπὸ τὴν δόξα τῆς σκηνῆς ἢ τῆς ὀθόνης, ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία εἶναι κάτι ποὺ ἀξίζει περισσότερο γιὰ μιὰ γυναῖκα».

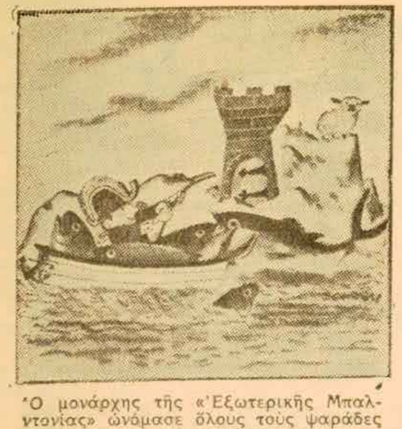

Ὁ μονάρχης τῆς «Ἐξωτερικῆς Μπαλντονίας» ὠνόμασε ὅλους τοὺς ψαράδες «Ναυάρχους τῶν ὀκτὼ ἀστέρων»...

Τὸ νέο Πριγκηπᾶτο ΤΗΣ ΜΠΑΛΝΤΟΝΙΑΣ

Ἔγινε στόχος τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας

Σ' ἀπόστασι 14 μιλίων ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Σκωτίας βρίσκεται τὸ καινούργιο «Πριγκηπᾶτον τῆς Ἐξωτερικῆς Μπαλντονίας», μὲ τὸν πύργο του, τὸν βασιλεύοντα πρίγκηπά του, ἕνα σωρὸ ὑποτελεῖς πρίγκηπες κι' ἄλλους εὐγενεῖς, τοὺς ναυάρχους του καὶ τὸ Βασιλικὸ Ναυτικό του.

Μολονότι τὸ νησὶ αὐτὸ ἔχει ἀνακηρύξει ἐπισήμως τὴν ἀνεξαρτησία του, μ' ἕνα ἀπ' τὰ περιεργότερα ἔγγραφα τοῦ καιροῦ μας, ὡστόσο ὑπάγεται νομικῶς στὴν ἐπαρχία τῆς Νέας Σκωτίας κι' ἔχει διορίσει τοὺς ἀντιπροσώπους του στὴν Κοινοπολιτεία τοῦ Καναδᾶ.

Τὸ κυριώτερο προϊόν του εἶναι... τὰ βράχια, ἀνάμεσα στὴν ὁποία φυτρώνει ἐλάχιστο χόρτο, ὅσο φτάνει γιὰ μερικὰ πρόβατα ποὺ βοσκᾶνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Στὰ χωρικά του ὕδατα ὅμως ὑπάρχουν ἄφθονοι καὶ μεγάλοι τόνοι. Σ' αὐτὰ τὰ ψάρια στηρίζεται ὅλη ἡ «οἰκονομία» τοῦ νησιοῦ καὶ τῶν ψαράδων ποὺ τὸ κατοικοῦν (κι' αὐτοὶ ἀκόμα ὄχι μόνιμα).

Ὁ «μονάρχης» τοῦ νέου πριγκηπάτου εἶναι κάποιος Ράσσελ Ἀροῦντελ, γνωστὸς Ἀμερικανὸς σπόρτσμαν καὶ ἐπιχειρηματίας τῆς Οὐάσιγκτον. Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης Ράσελ ὁ Α' ἀγόρασε τὸ βασίλειό του γιὰ 750 δολλάρια ἀπὸ ἕνα Καναδό, προηγούμενο ἰδιοκτήτη του.

Ἀφοῦ ἀγόρασε τὸ νησί, συγκάλεσε μιὰ Συντακτικὴ Συνέλευσι... ἀπ' τὸν ἑαυτό του μόνο, καὶ τὸ μετωνόμασε ἀπὸ Μπὰλντ Τάσκετ σὲ «Ἐξωτερικὴ Μπαλντονία». Ἀνακηρύχθηκε δὲ ὁ ἴδιος Πρίγκηψ τῶν πριγκήπων, κληρονομικῷ δικαιώματι καὶ «ἴπσο γιοῦρε». Ὕστερα συνέταξε ἕνα Συνταγματικὸ Χάρτη καὶ μιὰ Διακήρυξι τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔγγραφο ὥριζε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι οἱ ψαράδες ὑπήκοοί του ἔχουν τὰ ἑξῆς ἀναφαίρετα δικαιώματα : 1) Νὰ λένε ψέμματα γιὰ τὰ ἁλιευτικά τους κατορθώματα καὶ νὰ γίνωνται πιστευτοί, 2) νὰ βλαστημᾶνε, νὰ πίνουν καὶ νὰ παίζουν, 3) νὰ εἶναι γελαστοὶ καὶ διαχυτικοὶ καὶ 4) νὰ κοιμοῦνται ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ ξενυχτᾶνε.

Κατὰ τὸ Σύνταγμα, μπορεῖ ὁ πρίγκηψ νὰ χορηγήση τὴν ἰθαγένεια τοῦ κράτους του σὲ ὁποιονδήποτε ξένο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες κι' ἀπὸ κείνους ποὺ τοὺς λείπει τὸ χιοῦμορ! Ἐξαίρεσι τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς γίνεται μόνο γιὰ τὴ μὶς Φλόρενς Μὰκ Τζίνις, τὴ γραμματέα τοῦ Ἀροῦντελ στὴν Οὐάσιγκτον, ποὺ πῆρε μάλιστα καὶ τὸν τίτλο τῆς ἐπίτιμης Βασιλικῆς Πριγκήπισσας!

Ὅσο γιὰ τὸ πρόβλημα τῶν ὑπόλοιπων τιτλούχων, λύθηκε ἁπλᾶ ἀπ' τὸν Πρίγκηπα. Ὠνόμασε πρῶτα ὅλους τοὺς ψαράδες τοῦ τόπου «Ναυάρχους τῶν ὀκτὼ ἀστέρων» τοῦ Ναυτικοῦ τῆς Μπαλντονίας, ποὺ ἔχει τώρα 101 σκάφη (βάρκες δηλαδή). Ἐξ ἄλλου, ὅποιος ξένος ἐρασιτέχνης ψαρᾶς πιάση ἕνα τόνο μὲ μπλὲ πτερύγια, γίνεται δικαιωματικὰ Ἱππότης τοῦ Τάγματος τοῦ Κυανοῦ Πτερυγίου. Ἂν δὲ ὁ τόνος ἔχη βάρος τὸ λιγώτερο 350 κιλά, μπορεῖ νὰ διεκδικήση τίτλο πρίγκηπος ἑνὸς ἐπιτίμου πριγκηπάτου, ἀπ' αὐτὰ ποὺ δημιούργησε ὁ Ἀροῦντελ γιὰ τοὺς καλούς του φίλους —ὅπως π.χ. τὸν πρώτην Ἀντιπρόεδρο τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Ἄλμπερτ Μπάρκλεϋ καὶ τὸ Γραμματέα τῆς Γερουσίας Λέλι Μπίφλ.

Ὅταν ὁ Πρίγκηψ ἐπισκέπτεται τὴ χώρα του, κατοικεῖ σ' ἕνα πύργο, διαστάσεων 6Χ9 μέτρων, ποὺ τοῦ ἔχουν χτίσει οἱ ὑπήκοοί του μὲ πέτρες τοῦ νησιοῦ.

Ἔχει ὅμως καὶ τὶς διπλωματικὲς σχέσεις της μὲ τὰ ἄλλα κράτη ἡ Ἐξωτερικὴ Μπαλντονία. Ἡ πρεσβεία της στὴν Οὐάσιγκτον ἀναφέρεται στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ ἀμερικανικὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τὴν ἀγνόησε ὡς τώρα. Ὡστόσο, ἔχει ζητήσει πληροφορίες γιὰ τὶς εἰσαγωγὲς καὶ τὶς ἐξαγωγὲς τοῦ νησιοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ὑπηρεσία Παθητικῆς Ἀεραμύνης προσφέρθηκε νὰ στείλη στὴ Μπαλντονία διαφωτιστικὰ φυλλάδια γιὰ τὴν προστασία τοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὶς βόμβες. Τῆς ὑποδείχθηκε ὅμως ἀπὸ τὴν Πρεσβεία ὅτι οἱ μοναδικοὶ μόνιμοι κάτοικοι τοῦ νησιοῦ εἶναι μερικὰ πρόβατα, ποὺ δὲν ξέρουν ἀνάγνωσι!

Τέλος, ἡ Χαρτογραφικὴ Ὑπηρεσία δέχθηκε νὰ ἀλλάξη τὴν ὀνομασία τοῦ νησιοῦ στοὺς ἐπίσημους χάρτες σὲ Ἐξωτερικὴ Μπαλντονία.

Μ' ὅλες τὶς ἄλλες ξένες χῶρες, οἱ σχέσεις τῆς Μπαλντονίας πήγαιναν καλὰ καὶ ὡραῖα, ὥς τὸν τελευταῖον καιρό, ποὺ τὸ μικρὸ κι' ἀθῶο αὐτὸ βασίλειο ἔγινε στόχος ἐπιθέσεως... τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως! Φαίνεται ὅτι οἱ Ρῶσοι ἰθύνοντες ἀνησύχησαν γιὰ τὴν ὕπαρξί του —ἄγνωστο γιατί— κι' ἔτσι ἕνας κάποιος Σύντροφος Τσερνάγια δημοσίευσε ὁλόκληρη πολεμικὴ ἐναντίον του στὴ «Φιλολογικὴ Ἐφημερίδα» τῆς Μόσχας. Γράφει σ' αὐτὴν ὅτι «ἕνας «Φύρερ» Ἀροῦντελ προσπαθεῖ νὰ μεταβάλη τοὺς εἰρηνικοὺς ψαράδες σὲ καννιβάλους. Τοὺς ἔδωσε τὸ ἀπεριόριστο δικαίωμα νὰ λένε ψέμματα, νἆναι ἀπότομοι, νὰ μὴν ἀπαντοῦν στὶς ἐρωτήσεις, νὰ μένουν ἀξύριστοι, κλπ., μ' ἄλλα λόγια νὰ μὴ συμμορφώνωνται μὲ τοὺς ἠθικοὺς καὶ κοινωνικοὺς νόμους».

Ὁ Ἀροῦντελ κατηγορεῖται ὅτι ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβάλη στὴ Μπαλντονία τὴν ἴδια «ἀθλία τυραννία ποὺ προσπαθοῦν οἱ σύντροφοί του νὰ ἐγκαθιδρύσουν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο». Τέλος, ἡ ρωσικὴ ἐφημερίδα προφητεύει ὅτι ἡ προσπάθειά του θ' ἀποτύχη κι' ὅτι... δὲν θὰ γίνουν καννίβαλοι οἱ εἰρηνικοὶ ψαράδες!

Ἡ πρεσβεία τῆς Μπαλντονίας στὴν Οὐάσιγκτον ἀπάντησε στὴν ἐπίθεσι αὐτὴ τῶν Σοβιὲτ μ' ἕνα γράμμα στὴ ρωσικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενό του ἔμεινε μυστικό. Λέγεται μόνον ὅτι δήλωσε ὁ Πρίγκηψ Ἀροῦντελ :

— Δὲν ἐλπίζω, βέβαια, νὰ κάνω καννιβάλους τοὺς ψαράδες μου. Γιατί νὰ τρῶνε ἀνθρώπους, ὅταν βρίσκουνε τόσο ἄφθονο ψάρι;...

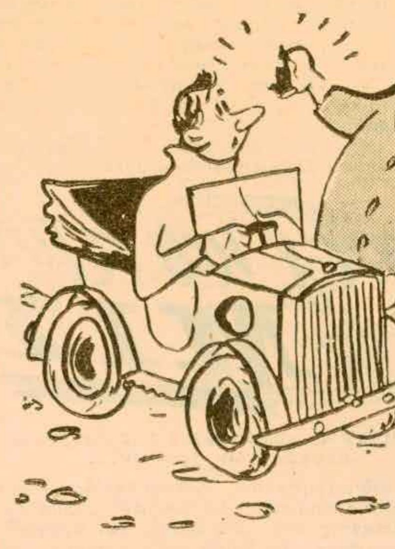

— Μοῦ σώθηκε ἡ βενζίνη, Κώστα!
— Θὰ σοῦ δώσω ἐγώ, Γιάννη, ἔχω ἀκόμη λίγη στὸν ἀναπτῆρα μου!...

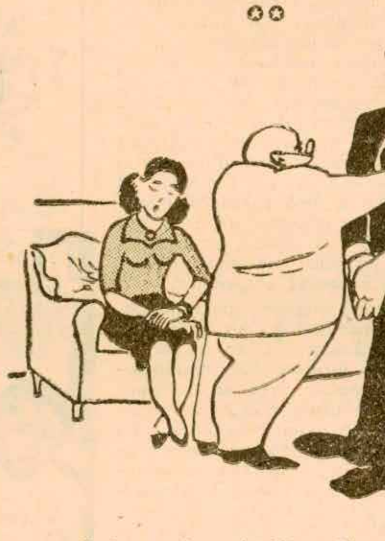

— Ναί, νεαρέ μου! Αὔριο θἄχης τὸ χέρι τῆς κόρης μου...
— Καὶ τὰ ὑπόλοιπα, κύριε;

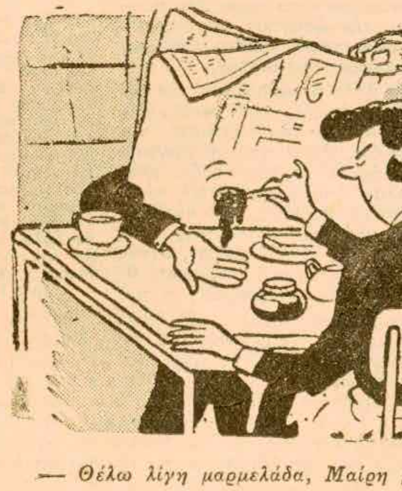

— Θέλω λίγη μαρμελάδα, Μαίρη μου!..

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ μεγάλης διαρκείας

Ἡ τεράστια διάδοσί τους στὸν κόσμο

Σὲ λίγους μῆνες θὰ κλείσουν 6 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πρωτο - ἐμφανίστηκε ὁ δίσκος γραμμοφώνου μακρᾶς διαρκείας.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ποὺ πρώτη αὐτὴ τὸν βρῆκε, τὸν λανσάρισε τὸ 1948. Παρεχώρησε ὅμως τὸ προνόμιό της καὶ στὶς ἄλλες ἑταιρεῖες κατασκευῆς δίσκων, ποὺ ἄρχισαν κι' αὐτὲς νὰ «ἐγγράφουν» κάθε εἶδος μουσικῆς στοὺς νέους δίσκους.

Σ' ὅλες τὶς ἀγορὲς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἰδιαίτερα στὴν ἀγορὰ τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ζήτησι τοῦ νέου αὐτοῦ εἴδους δίσκων εἶναι τεραστία.

Οἱ δίσκοι μεγάλης διάρκειας ἢ «Λὸνγκ Πλάϊνγκ» ἔχουν τὸ αὐτὸ μέγεθος μὲ τοὺς συνηθισμένους, ἀλλὰ ἔχουν συμπεπυκνωμένη 3 - 5 φορὲς περισσότερη μουσικὴ ἀπὸ τοὺς κοινοὺς δίσκους.

Ἡ «κονσερβοποίησι» αὐτὴ τῆς μουσικῆς, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασι, ἔγινε πραγματικότης χάρις σ' ἕνα συνδυασμὸ ἠχητικῆς ἀποδόσεως, ποὺ τὸν ὀνόμασαν «Χάϊ φιντέλιτυ» ἢ «Χάϊ - Φὶ» γιὰ συντομία, ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τῶν δύο αὐτῶν λέξεων, ποὺ σημαίνουν «Ὑψηλὴ πιστότης ἀποδόσεως».

Οἱ παλαιοὶ τύποι ραδιοφώνων καὶ γραμμοφώνων, ἀπέδιδαν μόνο κλάσμα τῶν τόνων, ποὺ μποροῦσε νὰ συλλάβη τὸ ἀνθρώπινο αὐτί. Οἱ ψηλὲς καὶ χαμηλὲς νότες δὲν μποροῦσαν ν' ἀποδοθοῦν, ὅπως ἔπρεπε. Σήμερα ὅμως ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ «Χάϊ - Φὶ» στὸν τομέα τῆς ἠχητικῆς μπορεῖ νὰ ἀποδώση σχεδὸν ὅλη τὴ πολυμορφία τοῦ ἤχου, ποὺ μπορεῖ ν' ἀκούση τὸ ἀνθρώπινο αὐτί. Γι' αὐτὸ ἕνας δίσκος μακρᾶς διαρκείας ἔχει πολὺ καλυτέρα ἀπόδοσι ἀπὸ ἕνα κοινὸ δίσκο. Ἀκριβῶς δὲ τὸ προσόν του αὐτὸ τοῦ ἔδωσε εὐρυτάτη διάδοσι καὶ ἀποτυπώθηκαν στοὺς νέους δίσκους σχεδὸν ὅλα τὰ κλασσικὰ ἔργα καὶ οἱ συμφωνικὲς συνθέσεις, τῶν μουσουργῶν Μπετόβεν, Μότζαρτ, Ραβέλ, Στραβίνσκυ, Μπροῦκνερ, Μπράμς, Στράους, καθὼς ἐπίσης καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῶν συνθέσεων καὶ τῶν μελοδραμάτων τοῦ Βέρντι, Μπιζέ, Πουτσίνι κλπ.

Ὁ δίσκος τῆς μεγάλης διάρκειας, ποὺ παίρνει 33 1)3 στροφὲς τὸ λεπτό, ἐνῶ ὁ κανονικὸς γυρίζει 78 φορὲς στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἔχει πολλὰ ἄλλα προτερήματα.

Διάφορες συνθέσεις, ποὺ παρουσίαζαν δυσκολία στὴν ἀπόδοσι, γιατὶ ἕως τώρα ἔπρεπε νὰ τεμαχίζωνται σὲ μικρὰ μέρη, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ἀκούση συνεχῶς, χωρὶς διακοπές. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε πὼς ὅλοι οἱ «Οὑγγρικοὶ χοροὶ» τοῦ Μπρὰμς — 12 συνολικὰ — χωροῦν στὶς δύο πλευρὲς τοῦ νέου δίσκου. Τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ ὀφείλεται στὶς ἀργὲς στροφές, ποὺ παίρνει, χάρι στὶς μικροσκοπικὲς καὶ στενὲς αὐλακώσεις ποὺ φέρει καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες χρειάζεται εἰδικὴ βελόνα.

Ἕνα ἄλλο προτέρημα τῆς νέας σχετικὰ ἐφευρέσεως εἶναι ὅτι ἀποφεύγεται στὸ ἑξῆς τὸ σπάσιμο τῶν δίσκων ἀπὸ ἀπροσεξία ἢ ἄλλη αἰτία, γιατὶ φτιάχνονται ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία ποὺ τοὺς κάνει ἄθραυστους.

Ἄλλο ἐπίσης πλεονέκτημα τοῦ «Λὸνγκ Πλάϊνγκ» δίσκου, εἶναι ἡ ἐλαφρότητά του, ποὺ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ ἄθραυστό του, ἐπιτρέπει τὴν ἀποστολή του ταχυδρομικῶς καὶ μὲ ἀσφάλεια σ' ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου.

Στὰ πέντε πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ δίσκος μεγάλης διαρκείας ἐκτὸς ἀπὸ τὴ τζὰζ καὶ τὴν ἐλαφρὰ μουσική, ἔχει περιλάβει πολὺ μεγαλύτερο ρεπερτόριο ἀπ' ὅ,τι ὁ κοινὸς δίσκος στὰ τελευταῖα 50 χρόνια.

Πάνω ἀπὸ 200 ἀμερικανικὲς ἑταιρεῖες κατασκευάζουν δίσκους ποὺ διοχετεύονται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Μὲ τοὺς δίσκους αὐτοὺς ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήμια,— γιατὶ στὰ ἱδρύματα αὐτὰ τῆς Ἀμερικῆς σπουδαιότατο ρόλο στὴ διδασκαλία παίζει καὶ ὁ δίσκος,— καθὼς ἐπίσης καὶ στὰ ὠδεῖα, ἄρχισε νὰ ἔχη σημαντικώτατο ρόλο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ κάθε ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ μακρυνὴ ἀγροτικὴ περιοχή, θὰ μπορῆ εὐκολώτερα νὰ ἔχη στὴ διάθεσί του, κάθε εἶδος μουσικῆς.

Σήμερα μὲ 6.000 περίπου δίσκους μεγάλης διαρκείας ἔχομε τὴ δυνατότητα νὰ ἀκούσωμε τὴν ἑρμηνεία ποὺ δίνουν σὲ περίφημα ἔργα τὰ καλλίτερα μουσικὰ συγκροτήματα τοῦ κόσμου καὶ οἱ πιὸ διακεριμένοι σολίστ.

«Ἡ κονσερβοποιημένη» μουσικὴ βρίσκεται σήμερα σὲ πολὺ καλλίτερη κατάστασι ἀπὸ πρίν. Ὡστόσο δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι εἶναι ὁλότελα κονσερβοποιημένη. Ἑκατομμύρια κάτοικοι τῆς γῆς παρακολουθοῦν χιλιάδες συμφωνικὲς ὀρχῆστρες τοῦ κόσμου καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους καλλιτέχνες.

Τώρα ἂν θὰ ἐξακολουθήσουν οἱ φιλόμουσοι νὰ πηγαίνουν αὐτοπροσώπως νὰ παρακολουθοῦν κάθε τέτοια ἐκδήλωσι χαρᾶς ἢ θὰ τὴν ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τους, αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ σήμερα πολλοὺς εἰδικούς.

654

εἶνε τὸ διακριτικὸν τοῦ τελευταίου μοδέλου τῆς TELEFUNKEN. Τὸ ἀνωτέρω ραδιόφωνον κατεσκευάσθη καὶ διετέθη εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς ἑταιρείας, ἀποτελεῖ δὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς γερμανικῆς τεχνικῆς ἐξελίξεως. Ζητήσατε νὰ ἀκούσητε εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ καταστήματα ραδιοφώνων τὸ

654

TELEFUNKE

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ ξυπνητῆρι

—Φαίνεται πὼς αὔριο θὰ εἶνε καλὴ ἡμέρα, εἶπε, ἡ Δάφνη ὅπως ἑτοιμαζόμουν ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντά της.

Βρισκόμαστε στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ της καὶ εἴχαμε ἐπιστρέψει μαζὶ ἀπὸ τὸν χορό.

—Τί γνώμη ἔχεις, λοιπόν, συνέχισε γιὰ μιὰ ἐκδρομούλα μὲ ποδήλατο αὔριο τὸ πρωΐ; Ἐσύ, ὁ Πῆτερ Τρέντ, ἐγὼ καὶ ἡ μικρή μου ἀδελφή.

—Λαμπρὴ ἰδέα, εἶπα μ' ἐνθουσιασμό. Ποιὰ ὥρα θὰ ξεκινήσουμε;

—Ἔλα νὰ μὲ πάρης στὶς ἐννηά, εἶπε ἡ Δάφνη. Καὶ μὴν ξεχάσης νὰ εἰδοποιήσης καὶ τὸν Πῆτερ ἀπόψε. Γιὰ νὰ βάλη τὸ ξυπνητῆρι του. Νἄχης ὑπ' ὄψι σου ἐπίσης ὅτι καὶ πέντε λεπτὰ νὰ καθυστερήσης ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ, ἐγὼ καὶ ἡ Μαρία θὰ ξεκινήσουμε. Ἀδύνατον νὰ περιμένω. Νευριάζω!...

Γύρισα στὸ διαμέρισμά μου. Τὸ θριαμβευτικὸ χαμόγελό μου ὅμως εἶχε σβύσει ἀπὸ τὰ χείλη μου καὶ εἶχε παραχωρήσει τὴ θέσι του σὲ μιὰ ἔκφρασι βλοσυρῆς ἀποφασιστικότητος. Καὶ ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ποὺ εἶχα πάρει καὶ ποὺ τυραννοῦσε τὸ μυαλό μου ἦταν νὰ μὴν πάη στὴν αὐριανὴ ἐκδρομὴ ὁ Πῆτερ Τρέντ. Νὰ μὴν πάη μὲ κάθε θυσία!

Ὁ Πῆτερ Τρὲντ εἶναι νειοφερμένος στὴ μικρή μας πόλι καὶ κατοικεῖ, ὅπως κι' ἐγώ, στὰ διαμερίσματα τῆς κυρίας Γκούτζον. Ὅταν, λίγες βδομάδες πρίν, ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, τὸν λυπήθηκα, ποὺ ἦταν μόνος κι' ἔρημος, χωρὶς καμμιὰ συντροφιὰ καὶ τὸν συνέστησα στὴν παρέα μας.

Ἦταν ἕνας ὡραῖος, ψηλὸς νέος καὶ θαυμάσιος χορευτής. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ἤξερε ὅτι ἡ Δάφνη ἦταν ἡ εὐνοουμένη μου φιλενάδα, ἔκανε μαζί της κατάχρησι στὸ χορό. Φυσικὰ ἡ Δάφνη ἔδειξε καθαρὰ πὼς εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετική του αἴγλη. Ἑπόμενο, λοιπόν, θὰ ἦταν, ἂν τὴν πλησίαζε καὶ αὔριο στὴν ἐκδρομή μας μὲ τὰ ποδήλατα, νὰ κατέληγε ἡ Δάφνη νὰ μοῦ ζητήση τὴν ἀλλαγὴ τῶν σχέσεών μας σὲ ἀδελφικές...

Μὲ τὸν Πῆτερ μοιραζόμαστε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα. Κι' ὅταν γύρισα ἐκεῖ, τὸν βρῆκα ξύπνιο νὰ παρακολουθῆ στὸ ραδιόφωνο τὶς τελευταῖες εἰδήσεις.

—Ἡ Δάφνη ἔρριξε τὴν ἰδέα, τοῦ εἶπα ἀμέσως, μιᾶς ἐκδρομῆς μὲ ποδήλατα αὔριο τὸ πρωΐ. Ἐκείνη, ἡ μικρή της ἀδελφή, ἐσύ, κι' ἐγώ. Τί λές;

—Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη καλύτερη πρότασι, εἶπε ὁ Πῆτερ. Ἡ Δάφνη σου εἶναι ὑπέροχο κορίτσι. Μοῦ ἀρέσει πολύ!

Συγκρατήθηκα. Καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ πετάξω στὸ κεφάλι τὸ πιὸ διακοσμητικὸ πιάτο τῆς κυρίας Γκούτζον, ὅπως συλλογίστηκα αὐθόρμητα, περιορίστηκα νὰ χαμογελάσω.

—Χαίρω πολύ, ποὺ σοῦ ἀρέσει, εἶπα. Θὰ πᾶμε νὰ τὶς πάρουμε ἀπὸ τὸ σπίτι στὶς δέκα ἀκριβῶς αὔριο τὸ πρωΐ. Γι' αὐτὸ κανόνισε τὸ ξυπνητῆρι σου ὥστε νὰ σὲ ξυπνήση στὶς ἐννηά...

Μὲ κύτταξε μ' ἕνα ἐπιτιμητικὸ ὕφος.

—Μποροῦσες νὰ σκεφτόσουν νὰ μοῦ πῆς μιὰ καλύτερη ἐξυπνάδα, εἶπε, γιὰ νὰ μὲ κρατήσης μακρυὰ ἀπὸ τὴν αὐριανὴ συνάντησι. Μόλις μὲ πῆρε ἡ ἴδια ἡ Δάφνη στὸ τηλέφωνο καὶ μοῦ εἶπε ὅτι τὸ αὐριανὸ ραντεβοῦ μας εἶναι στὶς ἐννηά καὶ νὰ μὴν καθυστερήσω οὔτε 5 λεπτά.

Ἔπεσα στὸ κρεββάτι μουτρωμένος. Ὁ ὕπνος ὅμως δὲν μοῦ ἔκλεινε τὰ μάτια.

Τί ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν νὰ περνοῦσα μὲ τὴ Δάφνη μόνος στὴν ἐξοχὴ μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα. Κι' ὅμως αὐτὸ τώρα δὲν μποροῦσε νὰ συμβῆ. Εἶχα ἀποτύχει στὴν προσπάθειά μου νὰ παραπλανήσω τὸν Πῆτερ καὶ ἡ παρουσία του ἀνάμεσά μας θὰ κατέστρεφε τὸ τέτ-ἀ-τέτ μαζί της. Ὕστερα καὶ στὸν Πῆτερ ν' ἀγρίευα καὶ νὰ τοῦ ἀπαγόρευα νὰ ἔρθῆ, ὑπῆρχε στὴ μέση ἡ μικρή της ἀδερφή, ἡ Μαρία. Ἡ Μαρία ἦταν ἕνα τρομερὸ κοριτσάκι, μὲ κοτσίδες, μὲ προεξέχοντα

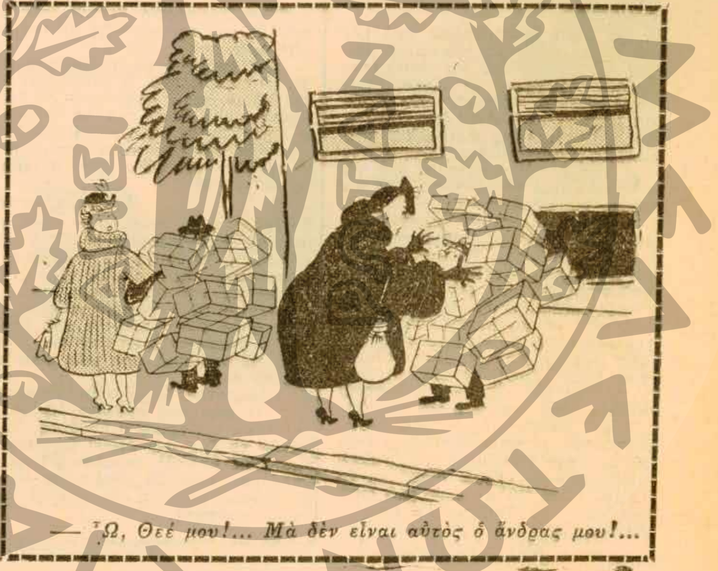

— Ὤ, Θεέ μου!... Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνδρας μου!...

δόντια καὶ μὲ μιὰ περιέργεια ἀνεξάντλητη!

Τὸ σαμποτάρισμα, λοιπόν, στὰ σχέδιά μου τὸ ἔβλεπα ἀσφαλές. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ προλάβω καὶ ν' ἀντιδράσω.

Σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ντύθηκα. Εἶχα σκαρώσει πολλὰ πράγματα στὸ νοῦ μου καὶ ἡ πρώτη μου δουλειὰ τώρα ἦταν νὰ γλυστρήσω στὴ κρεβατοκάμαρα τοῦ Πῆτερ καὶ νὰ γυρίσω τοὺς δεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ του. Ἔτσι κι' ἔγινε: Τοὺς ἔβαλα δηλαδὴ μιὰ ὥρα πίσω. Ὅταν τὸ ρολόϊ θὰ ἔδειχνε ὀκτὼ (ποὺ ἦταν ἡ ὥρα ποὺ, τὸ εἶχε κανονίσει γιὰ νὰ χτυπήση) θὰ ἦταν ἐννηά.

Ὕστερα γλύστρησα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μέσα στὴ σιωπηλὴ νύχτα καὶ διασχίζοντας τοὺς ἐρήμους δρόμους ἔφτασα στὸ σπίτι τῆς Δάφνης. Πῆγα ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, μπῆκα στὸ μικρὸ ὑπόστεγο ὅπου φυλάγονταν τὰ ποδήλατα κι' ἔβγαλα ἀπὸ τὰ λάστιχα τοῦ ποδηλάτου τῆς Μαρίας τὶς βαλβίδες. Τὰ ξεφούσκωσα!

Ἐπιστρέφοντας στὸ κρεβάτι μου ἔνοιωθα χαρὰ καὶ ἀνακούφισι. Στὶς ἐννηὰ ἀκριβῶς τὸ πρωῒ θὰ ἔφτανα στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ καὶ θὰ ἔλεγα στὴ Δάφνη ὅτι ὁ Πῆτερ εἶχε ἀποκοιμηθῆ καὶ ὅτι θἄρχόταν ἀργότερα νὰ μᾶς συναντήση. Ἐκείνη τότε θὰ μὲ πληροφοροῦσε μὲ λύπη ὅτι τὰ λάστιχα τοῦ ποδηλάτου τῆς ἀδελφῆς της φαίνονταν ὅτι ἦταν τρύπια. Κι' ἐγὼ ἀμέσως θὰ τῆς πρότεινα νὰ ξεκινήσουμε μόνοι. Ἀργότερα θἄρχονταν ἡ Μαρία μὲ τὸν Πῆτερ.

Ἔπεσα στὸ κρεβάτι καὶ κοιμήθηκα. Κι' ὅταν τὸ ξυπνητῆρι μὲ ξύπνησε νόμισα πὼς εἶχα κοιμηθῆ μόνον μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Τόσο πολὺ ἤμουν κουρασμένος. Οἱ δεῖχτες ἔδειχναν ὀχτώ. Σηκώθηκα, πλύθηκα, ξυρίστηκα, ντύθηκα κι' ἔβρασα δυὸ αὐγά. Ὕστερα γλύστρησα ἔξω ἀθόρυβα γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσω τὸν Πῆτερ.

Στὶς ὀκτώμισυ βρισκόμουν στὸ δρόμο καὶ ἔφτασα στὸ σπίτι τῆς Δάφνης ὅταν τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε ἐννηά. Ἐκεῖ εἶδα τὴ μικρὴ Μαρία ποὺ πάλευε νὰ φτιάξη τὸ χαλασμένο ποδήλατό της: προσπαθοῦσε νὰ ἐντοπίση τὸ φανταστικὸ σκάσιμο τῶν ξεφουσκωμένων λάστιχων...

—Περίεργο πρᾶγμα, εἶπα. Θὰ μποροῦσα νὰ ὁρκιστῶ ὅτι τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας χτύπησε 10.

—Καὶ γιατί νὰ μὴν τ' ὁρκιστῆτε; ἀπάντησε ἀπότομα ἡ Μαρία. Πράγματι εἶναι δέκα! Ὁ Πῆτερ καὶ ἡ Δάφνη ἔφυγαν ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα. Ὁ Πῆτερ εἶπε πὼς κοιμόσαστε τόσο ἥσυχα ὥστε λυπήθηκε νὰ σᾶς ἐνοχλήση. Ἔτσι ἀποφάσισαν, ἐσεῖς κι' ἐγώ, νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε ἀργότερα.

Σὲ λίγο ξεκινήσαμε καὶ μισὴ ὥρα συνεχῶς τρέχαμε χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ συναντήσουμε πουθενὰ τὸ ἄλλο ζευγάρι. Ἔτσι πέρασα τὴν ἡμέρα μου ἀκούγοντας ὑποχρεωτικὰ τὶς ἀνούσιες φλυαρίες τῆς μικρῆς μαθήτριας κι' ἀγοράζοντας της ὁλοένα παγωτὰ γιὰ νὰ τῆς παγώσω τὴ γλῶσσα καὶ νὰ πάψη νὰ μ' ἐνοχλῆ.

Ὅταν τὸ βράδυ συνάντησα ξανὰ τὸν Πῆτερ, μοῦ δικαιολογήθηκε πὼς ὅλη τὴ νύκτα ἔμενε ἄγρυπνος στριφογυρίζοντας στὸ κρεβάτι του, μὲ τὴ διαρκῆ σκέψι καρφωμένη στὸ μυαλὸ του πῶς νὰ ματαιώση τὸν ἐρχομό μου στὸ ραντεβοῦ τῆς ἄλλης μέρας. Καὶ ὅτι ἡ ἀγρυπνία του αὐτὴ βάσταξε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ εἶδε νὰ γλυστρῶ στὸ δωμάτιό του καὶ νὰ τοῦ βάζω τὸ ξυπνητῆρι μιὰ ὥρα πίσω. Κατόπιν... ἀποκοιμήθηκε—μοῦ εἶπε — καὶ δὲν θυμόταν τί εἶχε μεσολαβήσει. Ἐγὼ ὅμως τὸ ἤξερα. Εἶχε βάλει πίσω μιὰ ὥρα τὸ δικό μου ξυπνητῆρι, ὅσο ἔλειπα!...

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας, ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μονάχα γράμμα θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Στρατιωτικὴ μονάς. — Βασικὴ τροφή.
2) Συνοδεύει τὸ οὐΐσκυ. — Διευκολύνει τὶς μεταφορές. — Βουνὸ τῆς Θεσσαλίας.
3) Πολύτιμο μέταλλο.
4) Ἡ μίτρα τῶν Παπῶν. — Εὐχή.
5) Ἀνοίγει τὴν ὄρεξι.

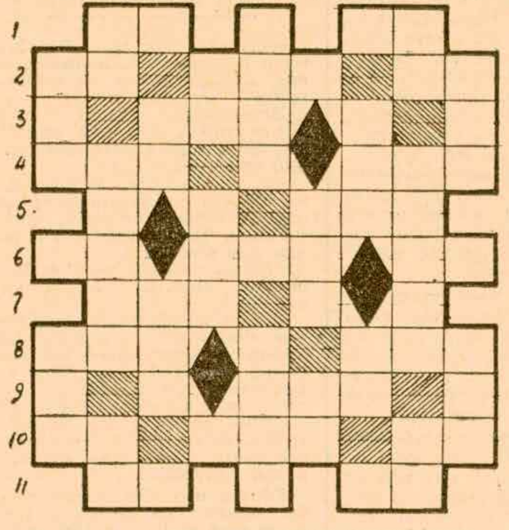

6) Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα κέντρο διασκεδάσεως. — Χάρις σ' αὐτὸ παραμένει κάτι ὄρθιο. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
7) Διατροφή.
8) Οἰκιακὰ σκεύη. — Ἀναπνοή.
9) Οἱ Ἰσπανοὶ συγκεντρώνονται συχνὰ γύρω της.
10) Ἔργο τοῦ Ἴψεν. — Φυτὰ μὲ ἰαματικὲς ἰδιότητες. — Παίζεται μὲ χαρτιά.
11) Ἕλληνας παραγωγὸς κινηματογράφου. — Μᾶς βοηθοῦν νὰ ἐπιτύχουμε κάτι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προορίζεται γιὰ βασιληάδες. — Μουσικὸ ὄργανο.
2) Ὁμιλία. — Ἑορτάζει τὸ Πάσχα. — Τρομάζει τὶς γεροντοκόρες.
3) Πρωτεργάτης τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.— Γίγαντες τῆς μυθολογίας μας.
4) Εὐπρόσδεκτα. — Φύτρωμα.
5) Ποτάμι ποὺ θυμίζει ἡρωϊκὸ τέλος ἀγωνιστοῦ τοῦ 21.—Ἀπαιτεῖ ὑπακοή.
6) Ἕλληνας μουσουργός. — ... Ντόρ: ἀστέρι τοῦ θεάτρου μας.
7) Εἶναι τὰ πεδινὰ ἐδάφη. — Πρόθεσις.
8) Περιοχὴ τῆς Ἰνδοκίνας. — Ἔτσι θὰ εἶναι σὲ λίγο τὰ λειβάδια. — Ἐμπνέουν σεβασμό.
9) Προορίζεται γιὰ τὰ ὑποζύγια. — Ἀλλαντικό.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ

Ἡ ἀπόστασις

Ἕνα λεωφορεῖο ξεκινᾶ στὶς 8 τὸ πρωῒ ἀπὸ τὴ πόλι Α γιὰ τὴν πόλι Β, μὲ ταχύτητα 30 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Στὸ δρόμο ὅμως τὸ λεωφορεῖο ἀναποδογυρίζεται καὶ ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαθε τίποτα, γυρίζει μὲ τὰ πόδια στὴν πόλι Α, βαδίζοντας μὲ 6 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, γιὰ νὰ ἀναγγείλη τὸ γεγονός.

Γνωρίζοντας ὅτι ἔφτασε στὴν πόλι Α στὶς δώδεκα ἀκριβῶς τὴν ἴδια μέρα, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσο ἀπέχει ἀπὸ τὴν πόλι αὐτὴ τὸ σημεῖο ὅπου ἀνετράπη τὸ αὐτοκίνητο;

Τὸ χιλιάρικο

Τρεῖς φίλοι γευματίζουν σὲ μιὰ ταβέρνα. Πρὶν φύγουν πληρώνουν ἀπὸ 10.000 δραχμὲς ὁ καθένας (σύνολον 30.000). Ὁ ταβερνιάρης ὅμως σκέπτεται πὼς τοὺς πῆρε πολλὰ καὶ γι' αὐτὸ φωνάζει τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ λέγει:

—Πάρε αὐτὸ τὸ πεντοχίλιαρο καὶ τρέξε νὰ τὸ δώσης πίσω στοὺς κυρίους ποὺ ἔφυγαν.

Τὸ γκαρσόνι δίνει ἀπὸ ἕνα χιλιάρικο στὸν καθένα καὶ τὰ ὑπόλοιπα δυὸ χιλιάρικα τὰ κρατάει γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Γυρίζοντας ὅμως στὴν ταβέρνα σκέπτεται:

—Τί περίεργο πρᾶγμα. Στὴν ἀρχὴ πλήρωσαν ἀπὸ δέκα χιλιάρικα ὁ καθένας. Τώρα ποὺ τοὺς ἔδωσα πίσω τὸ ἕνα δὲν ἔχουν δώσει παρὰ 9 χιλιάρικα ὁ καθένας δηλαδὴ σύνολον 27 χιλιάδες καὶ δύο ποὺ κράτησα ἐγώ, 29. Ποῦ εἶναι τὸ ἄλλο χιλιάρικο;

Μήπως μπορεῖτε νὰ δώσετε μιὰ ἐξήγησι στὴν ἀνωμαλία αὐτή;

Τετραπλῆ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων ποὺ ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω θὰ σᾶς δώσουν μιὰ πόλι γνωστὴ ἀπὸ ἕνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ. Τὰ δεύτερα ἕνα ἐπιφώνημα. Τὰ τρίτα ἕνα βούλωμα καὶ τὰ τέταρτα κάτι ποὺ ἀφθονεῖ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς ζητουμένης λέξεως:

1) Ὁριζοντία τομὴ σχεδίου (7).
2) Προάστιον τῶν Ἀθηνῶν (10).
3) Μέγας αὐτοκράτωρ (8).
4) Μεγάλη ἑορτὴ (9).

Λέξεις τῆς ἰδίας οἰκογενείας

Νὰ κι' ἕνα παιγνίδι συναναστροφῶν ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ περάσετε μερικὲς εὐχάριστες στιγμὲς τώρα ποὺ ἡ βαρυχειμωνιὰ μᾶς ἀποκλείει μέσα στὸ σπίτι μας.

Παίρνετε μερικὰ κομμάτια χαρτὶ καὶ μοιράζετε ἀπὸ ἕνα σὲ καθε πρόσωπο ποὺ πρόκειται νὰ πάρη μέρος στὸ παιγνίδι. Τοὺς προτείνετε κατόπιν νὰ γράψουν πάνω σ' αὐτὸ δέκα λέξεις τῆς ἰδίας οἰκογενείας. Π. χ. Δέκα μεταφορικὰ μέσα, δέκα μουσουργούς, δέκα ὀνόματα ποὺ ν' ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ἴδιο γράμμα, δέκα ἄνθη, δέκα γλυκίσματα, δέκα ἔπιπλα κλπ.

Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ συμπληρώση σωστὰ τὸ χαρτί του θὰ εἶναι καὶ ὁ νικητής.

Τὸ παιγνίδι μπορεῖ νὰ παιχτῆ καὶ ὡς ἑξῆς: Ὁ κάθε παίκτης προσπαθεῖ νὰ βρῆ διάφορα εἴδη, τῆς ἰδίας πάντοτε οἰκογενείας, τὰ ἀρχικὰ τῶν ὀνομασιῶν τῶν ὁποίων νὰ σχηματίζουν τὸ ὄνομά του: Λ. χ. ΜΑΡΙΑ σχηματίζεται μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀνθέων: Μαργαρίτα, Ἀνεμώνη, Ρόδον, Ἴον, Ἀμάραντον.

Ποιὸς εἶμαι

Νὰ κι' ἄλλο ἕνα παιγνίδι γιὰ τὶς βροχερὲς ἡμέρες.

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ὠνειρεύτηκαν νὰ ἦσαν Γκάρυ Κοῦπερ, Ρίτα Χαίηγουωρθ, Ἀϊζενχάουερ, βασίλισσα Ἐλισάβετ ἢ κάποια ἄλλη προσωπικότης. Κάποιος, λοιπὸν ἀπὸ τὴν παρέα ἀναλαμβάνει νὰ γράψη πάνω σὲ χαρτιά, ἰσάριθμα μὲ τοὺς παῖκτες, ὀνόματα γνωστῶν συγχρόνων προσωπικοτήτων. Καρφιτσώνει ὕστερα ἀπὸ ἕνα χαρτὶ στὴν πλάτη τοῦ κάθε παίκτη χωρὶς φυσικὰ αὐτὸς νὰ τὸ δῆ. Ὁ κάθε παίκτης ἀρχίζει τότε νὰ κάνη στοὺς ἄλλους διάφορες ἐρωτήσεις σχετικὲς μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα. Κερδίζει ὅποιος τὸ ἀνακαλύψη πρῶτος.

Ὁ γέρος κι' ὁ ἀδελφός του

Ἕνας γέρος 79 χρόνων παρουσιάζεται στὸ δικαστήριο γιὰ κάποια ὑπόθεσι κληρονομιᾶς.

—Ἔχετε κανένα συγγενῆ ποὺ νὰ μπορῆ νὰ βεβαιώση τὰ ὅσα μᾶς λέτε; τὸν ρωτάει ὁ πρόεδρος.

—Ὄχι, κύριε πρόεδρε. Εἶχα ἕναν ἀδελφὸ ἀλλὰ πέθανε πρὶν ἀπὸ 129 χρόνια.

—Τί;... Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαίνη αὐτό;

Ὁ γέρος δίνει τὶς ἀπαιτούμενες ἐξηγήσεις στὸν κατάπληκτο δικαστὴ ποὺ ἀναγκάζεται νὰ τὸν πιστέψη. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί 'τοῦ εἶπε;

Μαγικὴ εἰκὼν

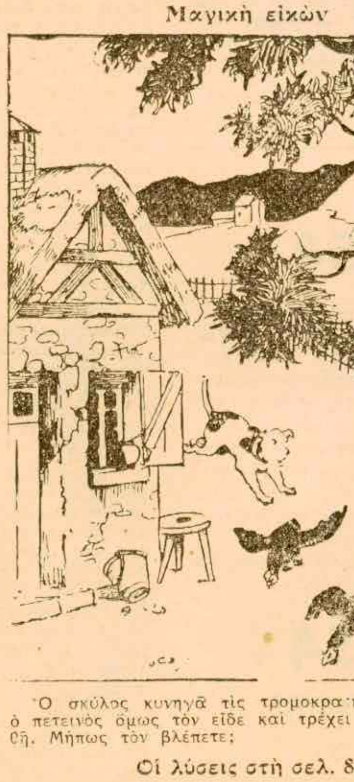

Ὁ σκύλος κυνηγᾶ τὶς τρομοκρατημένες κόττες, ὁ πετεινὸς ὅμως τὸν εἶδε καὶ τρέχει νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Μήπως τὸν βλέπετε;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἑλένη Παπαθανασίου: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Ἐπειδὴ ὅμως ἦρθε λίγο ἀργά, θὰ τὸ φυλάξουμε γιὰ τοῦ χρόνου. **Μιχαὴλ Ραστομτζῆν**, Λευκωσία - Κύπρου: Ἀνορθογραφίες καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις ὅπως, ΣΟΔΗΑ, ΣΥΝΩΝΙΚΟΝ, ΜΟΛΟΧΙΔΕΣ κ.ἄ. καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας καὶ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ τὸ παραμερίσουμε. **Ροδῆ Παπαγεωργιάδου**, Κατερίνη: Σ' ἕνα σταυρόλεξο, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρησιμοποίησις οὔτε μιᾶς ἀνύπαρκτης ἢ ἀνορθόγραφης λέξεως. Στὸ δικό σας, δυστυχῶς, ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ δέκα τέτοιες λέξεις. Καταλαβαίνετε συνεπῶς ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τύχη του. **Πόπη Παυλοπούλου**, Ἄργος: Μερικὲς λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας, ὅπως λ.χ. ΣΟΠΡΑΝΑ, ΚΛΑΡΑΤΑ καὶ ΣΥΝΤΑΞΗ πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν. Ἂν τὸ κατορθώσουμε θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Περιμένομε ἐν τῷ μεταξὺ κανένα πιὸ περιποιημένο. **Νῖκον Μακρῆν**, Στουπὶ Κατερίνης: Θὰ δημοσιεύσουμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας τὸ φροντισμένο, ὅπως πάντοτε σταυρόλεξό σας. **Ἀριστ. Σδράκαν**, 488 Τ.Δ. Β.Σ.Τ. 900Α: Δημοσιεύομε μόνο σταυρόλεξα μὲ συμμετρικὸ σχέδιο. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει καὶ ἀρκετὲς ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις. **Πόπη Βαλασάκη**, Πειραιᾶ: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Λυπούμεθα, ποὺ δὲν μποροῦμε κι' ἐμεῖς νὰ χρησιμοποιήσουμε τὰ ἴδια γιὰ τὸ σταυρόλεξό σας, ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁποίου δὲν φαίνεται νὰ σᾶς ἔκανε νὰ κοπιάσετε πολύ. Στεῖλτε μας κάτι πολὺ καλύτερο ἂν θέλετε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. **Χ. Κ. Τοτόν**, Μῶλον: Πολὺ προχειροφτιαγμένο καὶ τὸ νέο σας σταυρόλεξο. Ἡ χρῆσις τοῦ λεξικοῦ εἶναι ἀπαραίτητη κατὰ τὴν κατασκευὴ τῶν σταυρολέξων. **Κώσταν Σιταρᾶν**, Κων)πολιν: Τὰ σταυρόλεξα ποὺ μᾶς στέλνετε θὰ εἶναι ἀσφαλῶς τὰ πρῶτα ποὺ φτιάχνετε Μὲ τόσο ἀσήμαντη διασταύρωσι λέξεων, τὸ σταυρόλεξο, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ φέρη τὴν ὀνομασία αὐτή. Ἐξετάσετε προσεκτικὰ αὐτὰ ποὺ δημοσιεύομε καὶ στεῖλτε μας κανένα παρόμοιο, ἂν ὄχι καλύτερο. Τὰ μαῦρα τετραγωνίδια πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ λίγα. **Ἰωάννην Τζιλβέογλου:** Οἱ λέξεις ΣΤΑΣΣΑ, ΣΙΦΟΝ, ΛΗΝ, ΤΑΛΑ καὶ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Προσπαθῆστε νὰ τὶς ἀντικαταστήσετε καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε. Ἀποφεύγετε ἐπίσης στὸ μέλλον τὶς πολυάριθμες γενικὲς καὶ αἰτιατικές. **Νῖκον Πετούσην:** Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Σὲ ἐνδεχομένη μελλοντικὴ ἀποστολή σας, φροντίσετε νὰ συμπληρώσετε ἕνα καθ' ὅλα συμμετρικὸ σχέδιο.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ἀθανάσιος Καλός, Ἀλέξανδρος Σφέκτος καὶ Ἠλίας Δαφνιώτης, 721 Τ. Μ., Δ. Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 900Α. Κων)τῖνος Γκεμτζῆς, Θεμιστοκλῆς Ἰωάννου καὶ Δημήτριος Χρηστάκης, 221 Κ.Χ. Ν.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Σπυρίδων Κάντας, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἀριστείδης Τσιργιώτης καὶ Βασίλειος Τσιμπούκης, Σχολὴ Πυροβολικοῦ, Μοῖρα Βάσεως, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Γούσιας, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Γαλλόπουλος, Ἀνέστης Τριανταφυλλόπουλος, Βασίλειος Ἀγγελόπουλος, Ἀντώνιος Φωτιάδης, Βενέτης Ἀσπρούδης, Λέων Παραδάκης καὶ Ἀλέξανδρος Κύριλλος. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν 7 εἶνε, Κ.Ε.Ν.Π., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Δημήτριος Παπαντωνόπουλος καὶ Νικήτας Κατσίκης, Κ.Ε.Ν.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Λάκης Κύρτσης, Τάκης Παπαγεωργίου καὶ Θᾶνος Λουλούδης Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Κυλώνης. Θωμᾶς Καρανάσος καὶ Χαράλαμπος Παΐδας, 724, Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Ν. Βύρης, 172 Σ., Α)Α Πυρ)κοῦ, ΙΙ Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Δήμας καὶ Μιχαὴλ Γερογιαννάκης, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Νικολακάκος, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Βολιώτης, Στρατηγεῖον Ι Μεραρχίας. Γραμματεία, Σ.Τ.Γ. 919. Ἰωάννης Κουρῆς, 172, Α)Α Πυρ)κοῦ, ΙΙ Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 902. Μιχαὴλ Σαριδάκης, Δ.Δ)σεων, 4ον Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 919Α. Χρῆστος Παπαδόπουλος, Λουκᾶς Κεντεποζίδης, Γεώργιος Κακλαμάνος καὶ Ἰωάννης Μιχαηλίδης, Κ.Ε.Ν.Π., 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Νικόλαος Γεωργόπουλος, 825 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 908. Ἰωάννης Σωτηρόπουλος, 163 Μ.Μ.Π., Β' Πυρ)χίας, Β.Σ.Τ. 901. Ἀργύριος Οἰκονόμου, Νικόλαος Τσαγκάρης, Διονύσιος Τσιφτής, Ἀργύριος Βασιλειάδης, Χαράλαμπος Γότας, Νικόλαος Ἀγγελόπουλος, Κων)τῖνος Πολυχρονόπουλος, Γεώργιος Ἔξαρχος, Παναγιώτης Μαρούδας καὶ Χρῆστος Κουρῆς, ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν δέκα εἶναι: Λόχος Δ)σεως, 42 Σ. Εὐζώνων, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Θεόδωρος Θεοδοσίδης, 164 Μ.Μ.Π., Ἀστὴρ Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 901. Νικόλαος Τσικουρλῆς, 163 Μ.Μ.Π., Β' Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 901. Παναγιώτης Κώβρας, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Παρασκευᾶς Καμπουρόπουλος, 503 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Δ. Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Σάββας Δεληγιώργης, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Γιαννόπουλος καὶ Λάζαρος Γεωργίου, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Λινάρδος, 164 Μ.Μ.Π., Β' Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 901. Σωτήριος Ἰωάννου, Στέφανος Χρηστούλης καὶ Βασίλειος Ἀγγελάκης, 724 Σ.Ε.)Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Μιχαὴλ Βενέτης, Πλάτων Σικελιανός, Τάκης Γούσιας καὶ Τιμολέων Σταυρίδης, 596 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 919Β. Κων)τῖνος Κουρτίδης, 19ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Νίκος Χρηστόπουλος, 786 Λ.Τ.Μ., Β.Σ.Τ. 903. Στυλιανὸς Γκούτρας καὶ Ζουρνατσῆς, 163 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Σάββας Ἰγνατίδης, Εὐάγγελος Κούκουνας, Κων)τῖνος Τσάκαλης καὶ Συμεὼν Μυλωνᾶς, 164 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Ἰωάννης Ἀσημακόπουλος, Σωτήριος Γεωργιάδης καὶ Χρῆστος Παπᾶς, 525 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β. Ἀντώνιος Καίσαρης, 211, Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Παναγιώτης Ματζαβράκος, Σ.Α.Π., Α' Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 902. Μιχαὴλ Ἀντωνόπουλος καὶ Τζίμης Πουρνατζῆς, 164 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Κων)τῖνος Μπομπούλης καὶ Ρωμαῖος Δεληγιάννης, 163 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Ἠλίας Κατοστάρας, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σπυρίδων Βαρότσης, Δημήτριος Μπουρούς, Μενέλαος Τσόγκας καὶ Κων)τῖνος Νικολόπουλος, IV Διμοιρία Μ)ρῶν, Σ.Τ.Γ. 918Α. Γεώργιος Κλάψης, 724 Τ.Μ., Ὄρχος, Β.Σ.Τ. 900Α. Ἰωάννης Οἰκονομίδης, Λάκης Παπᾶς, Τάκης Λιναρᾶς, Ἀναστάσιος Σύμπας, Ἄκης Χιώτης, Βασίλειος Παπαδόπουλος, Βασίλειος Γούσιος, Γεώργιος Κοντογιάννης, Ἀνδρέας Παπακωνσταντίνου, Ἀνδρέας Μαλάμης καὶ Μάκης Κωνσταντινίδης. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν ἕντεκα εἶναι: Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ε., 2ος Λόχος, Τ.Μ.Υ., Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Καρβούνης, 393 Σ.Α., 3η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903. Βαλεντῖνος Ὀρέστης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Προεστάκης καὶ Τάκης Κανελλόπουλος, 974 Κ.Ι., Β.Σ.Τ. 904. Βασίλειος Καλαθάκης, Τάκης Κουμπαλούλης, Διονύσιος Δαλδάκης, Πάρις Βελῆς καὶ Τώνης Ἀνδρέου, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ε., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Γεννοβούζας, Ἰωάννης Κατσαντώνης, Ἄκης Τριανταφύλλου καὶ Νικόλαος Ἀρμέντσος, Κ.Ε.Ν.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Κων)τῖνος Λιούσκος, Κ.Ε.Ε.Μ.)Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Παπαχαραλάμπους, Κ.Ε.Ε.Μ.)Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Ἀναστάσιος Πρωτόπαπας καὶ Ἀναστάσιος Καλιμάνης, 172 Σ. Α)Α Πυρ)κοῦ, Ι Μοῖρα, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Ζαφειρόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Σπορδαλάκης, 967 Λ)Ε.Σ.Α., Σ.Τ.Γ. 919. Γεώργιος Κωστάκης, 480 Τ.Δ.Δ.Κ., Β.Σ.Τ. 909. Τάσος Μουτζίκης, Γεώργιος Μουτζίκης καὶ Τάκης Μαυρομμάτης, Κ.Ε.Ν.Π., 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Σωτήριος Βασιλόπουλος καὶ Παναγιώτης Λαμπρινός, 172 Σ. Α)Α Πυρ)κοῦ, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Δημόπουλος, Θεοχάρης Δελῆς καὶ Γεώργιος Κουρτσίδης, Κ.Ε.Ν.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925. Ἀλέξανδρος Παραλίκης, 786 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 903. Δημήτριος Μάζος, 515 Τ.Π., Ο.Δ.Τ., Σ.Τ.Γ. 914Β. Γεώργιος Παναγόπουλος, Λ.Δ.)Σ.Η., Β.Σ.Τ. 900. Μιχαὴλ Ζητουνιάτης, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Ἰωάννης Μούσης, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Β.Β.Τ. 904. Μιχαὴλ Φοῦλος, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 904. Χρῆστος Κουκουλέκας, Σ.Μ.Υ., 7ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Πρόδρομος Σαμπίδης καὶ Παῦλος Παυλίδης, 1041 Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Ἠλίας Σταῦρος, Κ.Ε.Ν.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 925. Λούης Γιαννακούρης καὶ Παναγιώτης Πατσόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ε., Λόχος Βαθ)ρων, Β.Σ.Τ. 902. Τάκης Ζαφειρόπουλος, Σ.Μ.Υ., 7ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Βασίλειος Βασιλειάδης καὶ Στυλιανὸς Τριανταφύλλου, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 2ος Μηχ)σεως. Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Σιγάλας, Σ.Μ.Υ., 7ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κων)τῖνος Μαρινόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Καραϊσκάκης, Κ.Ε.Ν.Π., 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925.

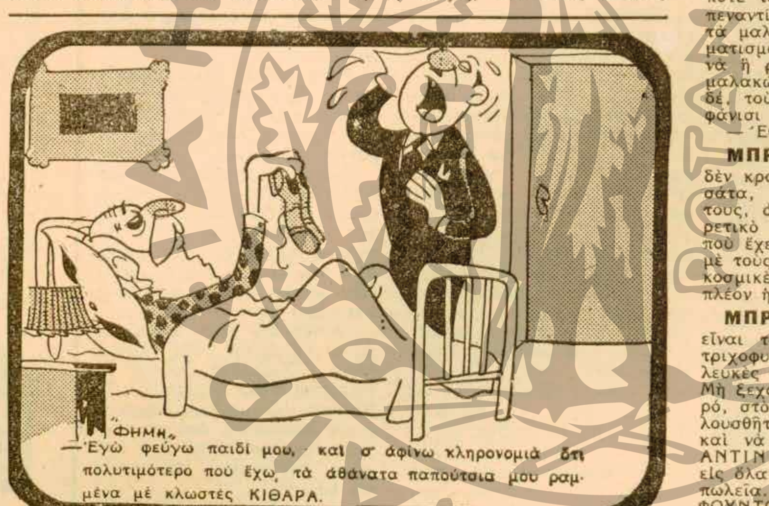

—Ἐγὼ φεύγω παιδί μου, καὶ σ' ἀφίνω κληρονομιὰ ὅτι πολυτιμότερο ποὺ ἔχω, τὰ ἀθάνατα παπούτσια μου ραμμένα μὲ κλωστὲς ΚΙΘΑΡΑ.

Αὐτὸ τὸ ἀηδὲς θέαμα

ποὺ βλέπομε τόσο συχνὰ σὲ πολὺ κοσμο, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ μάλιστα τώρα σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῶν χορῶν, πάρτυ, θεάτρων καὶ κοσμικῶν συγκεντρώσεων, μὲ τὶς ἐπίσημες ἀμφιέσεις καὶ κοστούμια ὀφείλεται στὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ. Ἡ πιτυρίδα εἶναι μιὰ τρομερὴ μάστιγα τῶν μαλλιῶν, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ὡς ἀκατανίκητη. Ἀλλὰ νὰ ὅμως ποὺ χάρις στὸ περίφημο ἀντισηπτικὸ

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

κατανικήθηκε ὁριστικά.

Ἕνα καὶ μόνο λούσιμο μὲ τὸ σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ ἐξαφανίζει τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ εἰδική του παρασκευὴ τὸ ἔχει πλουτίσει μὲ τόσο ἀντισηπτικὲς ἰδιότητες, ὥστε νὰ ἐξολοθρεύη ἀμέσως κάθε μικροοργανισμὸ ποὺ γεννᾶ τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ, ποὺ καταστρέφει τὰ μαλλιὰ καὶ προκαλεῖ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ.

Τὸ ἀντισηπτικὸ

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

μὲ τὶς θαυμάσιες ἰδιότητές του σταματᾶ τὴν φαγούρα, ἐξαφανίζει τὸ λίπος καὶ καταπολεμᾶ ἀποτελεσματικὰ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ. Τὸ σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ δὲν ἀλλάζει ποτὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, ἀπεναντίας τὸ ἐνισχύει, διατηρεῖ τὰ μαλλιὰ στὸ φυσικό τους χρωματισμὸ (ξανθά, μαῦρα, καστανὰ ἢ ροῦσα), τὰ λαμπρύνει, τὰ μαλακώνει σὰν μετάξι, ἐπὶ πλέον δέ, τοὺς δίνει μιὰν ὑπέροχη ἐμφάνισι ποὺ σκορπίζει γοητεία.

— Ἐπίσης ἡ φημισμένη

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

δὲν κρατᾶ μόνον τὰ μαλλιὰ λουσάτα, καὶ λαμπερὰ στὴν θέσιν τους, ἀλλὰ τοὺς δίνει ἕνα ἐξαιρετικὸ λεπτὸ ἄρωμα — πρᾶγμα ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία τώρα μὲ τοὺς χορούς, τὰ πάρτυ καὶ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἐπὶ πλέον ἡ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

εἶναι τονοθρεπτική, ἐνισχύει τὴν τριχοφυΐαν καὶ ἀποκρύπτει τὶς λευκὲς τρίχες δίχως νὰ τὶς βάφη. Μὴ ξεχάσετε πρωτοῦ πᾶτε στὸ χορό, στὸ πάρτυ, ἢ στὸ θέατρο νὰ λουσθῆτε μὲ σαποῦνι ΠΙΓΚΟΝ καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα. Γεν. Ἀντ)πεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ, Κλεισθένους 15. Τηλ. 52-416.

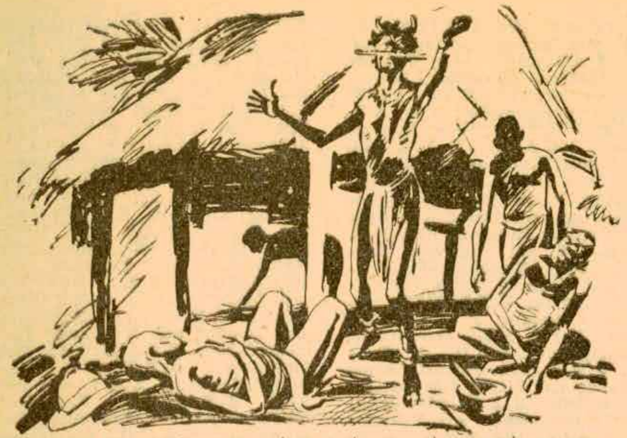

Οἱ μαῦροι «μουγκάνγκα», μάγοι καὶ γιατροὶ συγχρόνως μεταχειρίζονται φάρμακα καὶ ξόρκια..

Στὴν κόλασι τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας

Οἱ «ἀόρατοι» κίνδυνοι

Ὁ κυνηγὸς ἢ ὁ ἐξερευνητὴς τῆς ζούγκλας, δὲν κινδυνεύει, ὅπως θὰ νόμιζε κανείς, ἀπὸ τὰ μεγάλα σαρκοβόρα, ἀπὸ τὸ λιοντάρι, τὴ λεοπάρδαλι, τὸν κροκόδειλο. Αὐτὸ τὸν ὁρατὸ κίνδυνο θὰ μποροῦσε ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀντιμετωπίση ὁ κυνηγὸς μὲ τὸ ὅπλο του. Οἱ μεγάλοι, οἱ πραγματικοὶ κίνδυνοι τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας εἶναι οἱ... ἀόρατοι κίνδυνοι. Τὸ φοβερὸ «κιμποῦτο», δηλαδή, τὸ «ματεκίν», τὸ «μονκανκούμα» καὶ ἡ περίφημη «Τσὲ-Τσὲ» ἡ μυῖγα δηλαδὴ τοῦ ὕπνου.

Σ' ὅλα σχεδὸν τὰ χωριὰ τῶν μαύρων, ὑπάρχουνε τὰ περίφημα «κιπανταπόρι», κάτι πελώριες δηλαδὴ στενόμακρες καλύβες μὲ σκεπὴ μόνο καὶ χωρὶς τοιχώματα. Εἶναι τελείως ἀνοιχτὲς μὲ τὴ σκεπὴ μόνο ἀπὸ πάνω, ποὺ στηρίζεται σὲ ξύλινους στύλους ἀπὸ κορμοὺς δέντρων.

Σ' αὐτὲς τὶς καλύβες διανυκτερεύουν οἱ περαστικοὶ Εὐρωπαῖοι.

Στὴ μεγάλη καὶ χωρὶς τοιχώματα αὐτὴ καλύβα, ποὺ ἀερίζεται ἐπαρκῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήση τὸ τρομερὸ «κιμποῦτο». Ἐκεῖ μέσα κατασκηνώνει ὁ λευκός, κι' ἂς μὴ προστατεύεται ἐπαρκῶς ἀπὸ ἐνδεχομένη ἐπίθεσι λιονταριοῦ ἢ λεοπαρδάλεως. Ὁ ἐνδεχόμενος αὐτὸς κίνδυνος, εἶναι ἀσήμαντος, μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ὁ Εὐρωπαῖος, ἂν κλειστῆ καὶ κοιμηθῆ μέσα σὲ κανένα παληὸ καλύβι ἰθαγενοῦς. Μέσα στὶς παληὲς αὐτὲς καλύβες, φωλιάζει τὸ τρομερὸ «κιμποῦτο».

Τὸ «κιμποῦτο», ὅμοιο σχεδὸν μὲ καλοφαγωμένο καὶ γεμᾶτο αἷμα τσιμποῦρι, κεντρίζει σχεδὸν πάντοτε τὸν ξένο ἐπισκέπτη καὶ σχεδὸν ποτὲ τὸν μόνιμο ἔνοικο τῆς παληᾶς καλύβας!

Ὁ Εὐρωπαῖος ποὺ θὰ κοιμηθῆ σὲ τέτοια καλύβα, θὰ κεντριστῆ ὁπωσδήποτε! Φαίνεται πὼς τὸ «κιμποῦτο» τρέφει ἰδιαίτερη συμπάθεια στοὺς λευκούς.

Τὸ τσίμπημά του αὐτό, ἀνώδυνο σχεδόν, δὲν γίνεται ἀντιληπτὸ μέσα στὸν ὕπνο. Τὸ πρωῒ ὅμως, τὴν ἄλλη μέρα, ἀρχίζει ἡ ἐκδήλωσι τῶν πρώτων συμπτωμάτων. Τὸ μέρος ὅπου ἔχωσε τὸ κεντρί του τὸ «κιμποῦτο» μελανιάζει καὶ πονεῖ λίγο. Συγχρόνως ὅμως, ἀρχίζουν καὶ τὰ πρῶτα συμπτώματα βαρειᾶς δηλητηριάσεως. Ὁ προσβληθεὶς δὲν πεθαίνει αμέσως. Μετὰ 2 - 3 ἡμέρες, μπαίνει στὸ δεύτερο στάδιο: Γεμίζει ὅλο του τὸ σῶμα ἀπὸ κόκκινα ἐξανθήματα, τὸν πιάνει πυρετὸς καὶ τέλος, σὲ 5 - 10 μέρες, πεθαίνει μέσα σὲ κωματώδη κατάστασι!

Φάρμακο εἰδικὸ γιὰ τὴ περίπτωσι αὐτή, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει. Οἱ μαῦροι «μουγκάνγκα», μάγοι καὶ γιατροὶ συγχρόνως, μεταχειρίζονται μερικὰ φάρμακα καὶ ξόρκια, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως πὼς κανείς, ὡς τώρα, δὲν σώθηκε ἀπὸ τὸ δάγκωμα τοῦ «κιμποῦτο»...

Ἕνα ἄλλο, ἐπικίνδυνο ἐπίσης παράσιτο, εἶναι καὶ τὸ πασίγνωστο σὲ ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους ποὺ μένουν στὴν Ἀφρική, τὸ μικροσκοπικὸ «ματεκίν». Πρόκειται γιὰ ἕνα ζωΰφιο, ποὺ χώνεται συνήθως μέσα στὸ δέρμα τῶν ποδιῶν, σχηματίζει μιὰ κύστι, ὅπως ὁ ἐχινόκοκκος καὶ κλείνεται μέσα σ' αὐτή, μαζὶ μὲ τὰ ὠάρια ποὺ γεννᾶ. Ἂν δὲν ἀφαιρέση κανεὶς γρήγορα αὐτὴ τὴν κύστι, κινδυνεύει νὰ μολυνθῆ καὶ νὰ πάθη γάγγραινα. Στὸ σημεῖο ὅπου χώνεται ὁ «δερμοδύτης» αὐτός, ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ ἐντομολόγοι, προκαλεῖται τρομερὸς κνησμός. Ἡ φαγούρα αὐτή, ὅμως, εἶναι, εὐτυχῶς, μιὰ ἀσφαλὴς προειδοποίησις. Οἱ μαῦροι ἔχουν εἰδικὲς βελόνες γιὰ νὰ βγάζουν αὐτὲς τὶς σακκουλίτσες ἀπὸ τὰ πόδια.

★

Τὸ «μονκανκούμα», ποὺ μοιάζει μὲ σκαραβαῖο, ἔχει, ὅπως λένε, τρομερὲς ἰδιότητες. Οἱ μαῦροι ἰσχυρίζονται πὼς ὁ ἄντρας ποὺ θὰ κεντρισθῆ ἀπὸ τὸ «μονκανκούμα», χάνει τὴν ἱκανότητα τῆς ἀναπαραγωγῆς γιὰ ὅλη του τὴ ζωή!...

Εἶναι κωμικοτραγικὸ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζει κάθε μικροσυνοικισμὸς τῶν μαύρων, μόλις ἐνσκήψη «μονκανκούμα». Οἱ ἄντρες τὸ βάζουν στὰ πόδια πανικόβλητοι, ἐνῶ οἱ γυναῖκες, ὁπλισμένες μὲ κλάρες, προσπαθοῦν νὰ τὸ σκοτώσουν. Τὸ καταδιώκουν δὲ μὲ πραγματικὴ μανία καὶ δὲν ἔχουν φυσικὰ ἄδικο...

Γιὰ τὶς γυναῖκες τὸ «μονκανκούμα» εἶναι τελείως ἀκίνδυνο.

★

Ὁ τρομερώτερος ὅμως ἀπ' ὅλους τοὺς κινδύνους, εἶναι ἡ περιβόητη «Τσὲ-Τσὲ φλάϋ», ἡ μυῖγα τοῦ ὕπνου.

Στὶς περιοδεῖες μου μέσα στὴ ζούγκλα, συνάντησα ὁλόκληρα χωριὰ χωρὶς κατοίκους, μὲ τὶς καλύβες γκρεμισμένες. Ὅσοι μαῦροι εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου, εἶχαν φύγει πολὺ μακρυὰ κι' ἔχτιζαν τὶς καλύβες τους σὲ μέρη ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἡ φοβερὴ μυῖγα.

Ἡ μυῖγα «Τσὲ-Τσὲ» δὲν ζῆ παρὰ σὲ μέρη σκιερὰ κι' ὑγρά. Οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες τὴν ἐνοχλοῦν ἐξαιρετικά.

Εἶναι ἐπίσης ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο πὼς στὶς χίλιες μυῖγες, μόνο μιὰ ἔχει τὸ μικρόβιο τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου! Ἀλλοίμονο ἂν ὅλες ἦσαν φορεῖς τοῦ μικροβίου! Δὲν θὰ ὑπῆρχε ζωὴ στὴ μαύρη Ἤπειρο!...

Ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου ἔχει τρεῖς φάσεις. Στὴν πρώτη ὁ ἀσθενὴς ὑποφέρει ἀπὸ ἐλαφρὸ πυρετό, ἀπὸ ζαλάδες, ἀνορεξία κι' ἐξάντλησι. Συγχρόνως ἐρεθίζονται οἱ τραχηλικοὶ ἀδένες του κι' αὐτὸ εἶναι τὸ κλασσικώτερο γνώρισμα τῆς μολύνσεως.

Ἀπὸ τοὺς ἀδένες τοῦ ἀσθενοῦς, παίρνουν ὑγρὸ οἱ περιοδεύοντες στὴ ζούγκλα κυβερνητικοὶ γιατροὶ καὶ τὸ ἐξετάζουν στὸ μικροσκόπιο. Στὴ δεύτερη φάσι τῆς ἀσθενείας, ἔχουμε ἔκδηλα τὰ συμπτώματα τῆς ὑπνηλίας κλπ. καὶ στὴν τρίτη φάσι ὁ ἀσθενὴς παραλύει τελείως, ἔτσι ποὺ οὔτε νὰ καταπιῆ τὴν τροφή του μπορεῖ. Ἀφοῦ μείνη κατάκοιτος ὁ ἄρρωστος ἀρκετὸ διάστημα, πεθαίνει.

Στὶς πόλεις τοῦ Κογκό, ὅπου δὲν ὑπάρχουν πυκνὰ δέντρα καὶ ὁ ἥλιος εἰσχωρεῖ παντοῦ, δὲν ὑπάρχει ἡ μυῖγα τοῦ ὕπνου.

Γιὰ νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπ' τὴν «Τσὲ-Τσέ», διασχίζουμε τὶς πυκνόφυτες περιοχὲς τῆς ζούγκλας φορῶντας γάντια καὶ ρίχνοντας πάνω ἀπὸ τὴν κάσκα ἕνα κομμάτι σὰν κουνουπιέρα ποὺ μᾶς σκεπάζει ὅλο τὸ πρόσωπο.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ μόνοι κίνδυνοι τῆς ζούγκλας. Χιλιάδες ζωΰφια ὑπάρχουν στὴν ἀφρικανικὴ ὕπαιθρο. Ὁ μαῦρος ἀφρικανικὸς σκορπιὸς καὶ ἡ «μεγάλη ἀράχνη» μὲ ἕνα καὶ μόνο κέντρισμα, σκορποῦν τὸ θάνατο!

Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Μὲ Φόσεμ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
Κοσμήματα
Π. ΤΣΙΜΠΙΛΗΣ κ. Θ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 6 ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ

"Γνώμη,,

Τὰ δῶρα τῆς "ZINNIA,,

Τὸ Καλλυντικὸ "ΖΙΝΝΙΑ,, παρουσιάζουν τὴν ΝΕΑΝ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗΝ ΠΟΥΔΡΑΝ "ΖΙΝΝΙΑ,, παρασκευασμένην μὲ βάσιν τὸ "ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ,, τὸ μοναδικὸν προϊὸν ποὺ χαρίζει δέρμα ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ καὶ ΜΕΤΑΞΕΝΙΟ

ΧΑΡΙΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΣ
Ἡ ΖΙΝΝΙΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:
1) ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗΝ Πούδραν "ΖΙΝΝΙΑ,,.
2) ΕΝΑ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ 'ILONA 5.
3) ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΘΡΕΠΤΑΚΙ τσέπης.
Θὰ σᾶς τὰ παραδώση ὁ προμηθευτής σας ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀντὶ δραχ. 12.000.

Ἐπωφεληθῆτε τὸ συντομώτερον τῆς μοναδικῆς εὐκαιρίας ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ ΖΙΝΝΙΑ χάριν διαφημίσεως μέχρι 15 Μαρτίου

Zinnia

Ο ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ
καὶ πῶς θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τίς ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΝΑΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ καὶ ΡΥΤΙΔΕΣ ὑπὸ ἰατροῦ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΔΡΧ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Ὁ ἰατρὸς ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ δέχεται ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12 - Τηλ: 613 156

"ΔΑΕ,,
Ἀδάκτημα!!! ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ..
Μαγειρικὰ ΣΚΕΥΗ ἐκ καθαροῦ ἀλουμινίου καὶ ἡ Χύτρα ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ "ΛΕΟΝΤΟΣ,,
ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΕΠΙ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ...
ΥΠΕΡΕΧΟΥΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ κυκλοφοροῦν ἀπομιμήσεις μὲ ἐλαττωμένον ΠΑΧΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΟΣ.

Ἀστυνομικὸ διήγημα

Τὸ μυστικὸ ΤΗΣ ΚΙΤΡΙΝΗΣ ΚΟΥΡΤΙΝΑΣ

—Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας κάθε ἀστυνομικοῦ εἶναι ἡ παρατηρητικότητα...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἄρχισε τὴν ἐκπληκτικὴ ἀφήγησί του ο Τζὼν Χάρισσον, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ τοῦ Λονδίνου. Ὁ Χάρισσον εἶχε ὑπηρετήσει πολλὰ χρόνια στὴν Σκότλανδ Γυάρντ. Σὲ ἡλικία ὅμως σαράντα χρόνων εἶχε δεχθῆ τὶς σφαῖρες ἑνὸς κακοποιοῦ στὴν σπονδυλικὴ στήλη, γεγονὸς ποὺ τὸν ἄφησε παράλυτο. Ἔτσι ἀναγκάσθηκε νὰ ἀποχωρήση ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του, νὰ πάρη τὴ σύνταξί του καὶ νὰ ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση. Ἔτσι ἄνοιξε ἕνα γραφεῖο ἰδιωτικῶν ντέτεκτιβ, διάλεξε μὲ προσοχὴ τοὺς συνεργάτες του κι' ἄρχισε ν' ἀσχολῆται μ' ἕνα πλῆθος ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων, ποὺ τὸν ἔκαναν διάσημο. Ἀκούραστος μελετοῦσε ὅλα τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν τῶν συνεργατῶν του, τὰ ἴχνη καὶ τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος καὶ χάραζε τὸν σωστὸ δρόμο τῆς ἀνακρίσεως ποὺ ὡδηγοῦσε πάντα στὴν ἀποκάλυψι τοῦ κακοποιοῦ καὶ στὴ σύλληψί του.

—Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ,, συνέχισε ὁ Χάρισσον, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς ὑποθέσεις ποὺ μ' ἔκαναν νὰ πιστεύω ὅτι ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἔχη τὰ μάτια του δεκατέσσερα, ὅταν δὲν ἔχη παρατηρητικότητα, δὲν μπορεῖ νὰ πετύχη στὴ ζωή του κι' εἶναι προτιμώτερο ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός... Ἡ ὑπόθεσι ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω εἶναι ἐκπληκτική. Μ' ἀπασχόλησε τρεῖς μῆνες μὰ στὸ τέλος διαφωτίστηκε. Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε. Ἐκεῖνο τὸν καιρό, μόλις ἄρχιζα τὴν καρριέρα μου. Εἶχα τελειώσει τὴν ἀστυνομικὴ Σχολή, εἶχα τοποθετηθῆ στὸ τμῆμα μιᾶς λαϊκῆς συνοικίας κι' ἔκανα τὴν τακτικὴ βάρδια μου τοῦ κινητοῦ φρουροῦ, προσέχοντας πάντα μήπως συμβῆ κανένα ἀπρόοπτο...

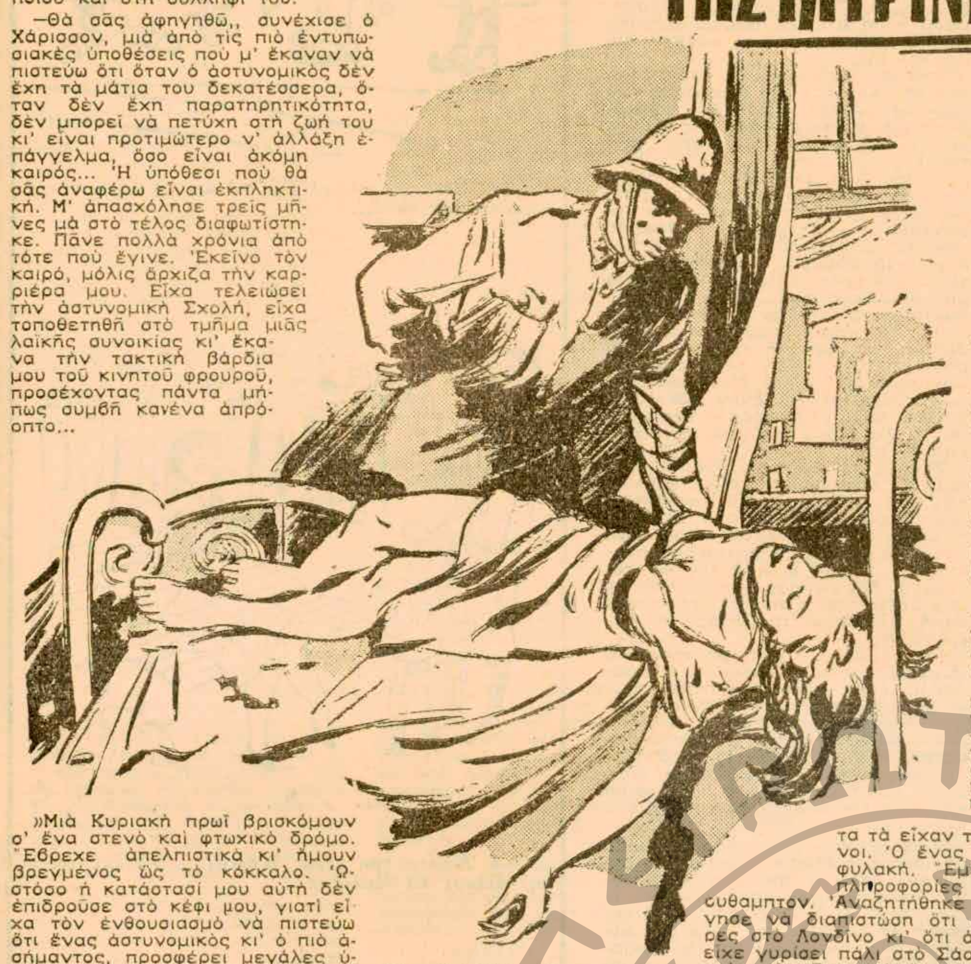

Εἶδα τὴν Τζένυ Ἔντικσον, πεσμένη στὸ κρεβάτι της, νεκρή...

»Μιὰ Κυριακὴ πρωὶ βρισκόμουν σ' ἕνα στενὸ καὶ φτωχικὸ δρόμο. Ἔβρεχε ἀπελπιστικὰ κι' ἤμουν βρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο. Ὡστόσο ἡ κατάστασί μου αὐτὴ δὲν ἐπιδροῦσε στὸ κέφι μου, γιατὶ εἶχα τὸν ἐνθουσιασμὸ νὰ πιστεύω ὅτι ἕνας ἀστυνομικὸς κι' ὁ πιὸ ἀσήμαντος, προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες. Ἔπειτα, ὅπως πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται, στὴ φτωχικὴ αὐτὴ συνοικία ἤξερα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἤμουν φίλος τους καὶ γνώριζα ὅλες τὶς συνήθειές τους, τὰ βάσανα τῆς ζωῆς τους, τὰ πάντα.

»Κάθε τόσο, καθὼς βάδιζα μέσα στὴ βροχή, ἄκουγα κάποιον νὰ μὲ καλημερίζη. Καὶ δὲν σᾶς τὸ κρύβω πὼς αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις συμπαθείας μὲ συγκινοῦσαν.

»Ξαφνικά, τὴν ὥρα ποὺ διέσχιζα ἕνα μικρὸ δρόμο στάθηκα παραξενεμένος. Στὸ δεύτερο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ εἶδα ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἔβγαζε ἔξω κι' ἀνέμιζε μιὰ φτηνὴ κίτρινη κουρτίνα...

»Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ἤξερα ὅτι τὸ δωμάτιο αὐτὸ δὲν ἦταν ἀκατοίκητο. Γνώριζα ἐπίσης τὴν ἔνοικό του. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀρκετὰ ὄμορφη, ποὺ ζοῦσε ὁλομόναχη. Ἡ μοναξιά της αὐτὴ κι' οἱ ψυχικὲς ἀπογοητεύσεις, ποὺ εἶχε δοκιμάσει στὴ ζωή της τὴν εἶχαν κάμει παράξενη. Τὶς περισσότερες ὧρες τὶς περνοῦσε μέσα στὸ κλεισμένο διαμέρισμά της, ἔχοντας κατάκλειστα τὰ τζάμια τῶν παραθύρων καὶ σκεπασμένα μ' αὐτὲς τὶς κίτρινες κουρτίνες. Ἔβγαινε ἔξω μόνο γιὰ νὰ ψωνίση ὅ,τι τῆς χρειαζόταν. Εἶχε ἀρκετὴ περιουσία κι' αὐτὸ τῆς ἐπέτρεπε νὰ κάνη μιὰ ἥρεμη ζωὴ χωρὶς νὰ ἐνοχλῆ κανένα καὶ χωρὶς νὰ γίνεται βάρος κανενός. Ἤξερα ἐπίσης ὅτι ἦταν πάρα πολὺ τακτική. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο καὶ τὴν κουρτίνα νὰ μουσκεύη στὴ βροχή. Κάτι ἄλλο, κάτι τὸ ἀπροσδόκητο θὰ τῆς εἶχε συμβῆ. Ἐκτὸς ἂν ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ παράθυρο εἶχε ἀνοίξει ἀπὸ τὴν καταιγίδα!

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις προχώρησα στὸ σπίτι ἀνέβηκα στὸ δεύτερο πάτωμα καὶ χτύπησα τὴν πόρτα. Δὲν μοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι. Προχώρησα τότε στὴν αὐλή, ἀνέβηκα στὰ βοηθητικὰ τοῦ σπιτιοῦ κι' ἐκεῖ παρατήρησα ὅτι ἡ πόρτα τῆς κουζίνας εἶχε παραβιασθῆ. Κάποιος εἶχε διαρρήξει τὴν κλειδαριά της. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν διαπίστωσι προχώρησα χωρὶς ν' ἀγγίξω τίποτα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαμερίσματος. Πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας βρισκόντουσαν μερικὰ ἀποφάγια κι' ἕνα ποτῆρι. Τ' ἄλλα δωμάτια ἦταν σιγυρισμένα. Μὰ ὅταν μπῆκα μέσα στὴν κρεβατοκάμαρα εἶδα τὴν γυναῖκα αὐτή, τὴν Τζένυ Ἔντικσον, πεσμένη στὸ κρεβάτι της. Ἦταν νεκρή. Στὸ λαιμό της εἶχε καταφανῆ ἴχνη στραγγαλισμοῦ. Στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου ἐπίσης ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀνοικτὸ καὶ ἄδειο. Ὁ δολοφόνος, ἀφοῦ στραγγάλισε τὴν Ἔντικσον, τῆς πῆρε τὰ κλειδιά, ἄνοιξε μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ πῆρε ὅλα τὰ λεπτὰ καὶ τὰ κοσμήματά της. Ἔπειτα ξέροντας ὅτι κανεὶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀνησυχήση, πῆγε στὴν κουζίνα ἔφαγε μ' ὄρεξι, ἤπιε κι' ἕνα ποτῆρι νερὸ κι' ἔφυγε ὅπως εἶχε ἔρθει, ἀφήνοντας ἀνοιχτὲς τ'ς πόρτες. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀνέμου ποὺ δημιουργήθηκε μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταιγίδα, ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ ὑπνοδωματίου ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο κι' ἡ κίτρινη κουρτίνα ἄρχισε νὰ κυματίζη σὰν ἕνα σινιάλο κάποιου ποὺ ζητοῦσε ἀπελπισμένα βοήθεια!

»Ἔτρεξα φυσικὰ νὰ τηλεφωνήσω στὸ Τμῆμα κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφτασε τὸ εἰδικὸ συνεργεῖο τῆς Σημάνσεως, κι' οἱ ἄλλοι εἰδικευμένοι ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας καθὼς κι' ὁ ἰατροδικαστής.

»Ἀπὸ τὴν νεκροτομὴ τοῦ πτώματος τῆς Ἔντικσον, διαπιστώθηκε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶχε στραγγαλιστῆ τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες, ἐνῶ κοιμόταν ἀμέριμνα. Ὁ δολοφόνος της πρέπει νὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλη δύναμι κι' ἀτσαλένια δάχτυλα, γιατὶ τῆς εἶχε κάνει φοβερὰ τραύματα στὸ λαιμό.

»Ἀπὸ τὰ φαγητὰ ὡστόσο ποὺ εἶχε διαλέξει, οἱ ἀστυνομικοὶ κατάλαβαν ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε νὰ ζήση καὶ ποὺ προτιμοῦσε πάντα κάτι ἐκλεκτό!...

»Ἄλλο χαρακτηριστικὸ πειστήριο ἦταν τὸ ὅτι αὐτὸς ὁ διαρρήκτης πουθενὰ δὲν εἶχε ἀφήσει δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα. Εἶχε στραγγαλίσει μὲ λαστιχένια γάντια τὴν Ἔντικσον, μ' αὐτὰ εἶχε ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο κι' ἀφοῦ τὰ ἔπλυνε καλὰ χωρὶς νὰ τὰ βγάλη, κάθισε κι' ἔφαγε σὰν καλὸς νοικοκύρης!...

»Αὐτὲς ὅλες οἱ προφυλάξεις του ἦταν ὅμως ἡ ἀφορμὴ νὰ προδοθῆ. Γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ μὴν ἀφήση δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἦταν σεσημασμένος...

»Τότε ἀναζήτησαν μέσα στοὺς φακέλλους τῆς Ὑπηρεσίας Σημάνσεως τὸν χαρακτηριστικὸ τύπο του: Τὸν διαρρήκτη χρηματοκιβωτίων μὲ τὰ ἀτσαλένια δάχτυλα, ποὺ συνήθιζε νὰ στραγγαλίζη τὸ θῦμα του, νὰ κάνη κατόπιν τὴν διάρρηξι καὶ τὴν κλοπὴ κι' ὕστερα νὰ κάθεται νὰ τρώη!...

»Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ γνωρίσματα τὰ εἶχαν τέσσερις μόνον διαρρῆκτες καὶ δολοφόνοι. Ὁ ἕνας εἶχε πεθάνει. Οἱ ἄλλοι δυὸ ἦταν στὴ φυλακή. Ἔμενε μόνον ἕνας, ὁ Τόννυ Σκῶτ! Οἱ πληροφορίες τὸν ἔφεραν ὅ,τι ζοῦσε κοντὰ στὸ Σάουθαμπτον. Ἀναζητήθηκε φυσικὰ ἀμέσως. Ἡ ἀνάκρισι δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώση ὅτι ὁ Σκῶτ εἶχε θεαθῆ πρὶν λίγες ἡμέρες στὸ Λονδῖνο κι' ὅτι ἀκριβῶς τὴν ἐπομένη τοῦ ἐγκλήματος εἶχε γυρίσει πάλι στὸ Σάουθαμπτον. Τὸν συνέλαβαν φυσικὰ καὶ στὴν αἰφνιδιαστικὴ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι του βρέθηκαν κρυμμένα μερικὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα τῆς Ἔντικσον.

Ὁ Σκῶτ δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ τὸ ἔγκλημά του. Ὡμολόγησε μάλιστα ὅτι τυχαῖα εἶχε μείνει σ' ἕνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο αὐτῆς τῆς συνοικίας ὅπου εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν Ἔντικσον, γιὰ τὶς παραξενιές της καὶ γιὰ τὴν σημαντικὴ περιουσία της ποὺ εἶχε φυλαγμένη στὸ διαμέρισμά της.

»Ἔτσι τὴν παρακολούθησε, ἔμαθε ὅλες τὶς συνήθειές της καὶ μιὰ νύχτα μπῆκε στὸ σπίτι καὶ τὴν στραγγάλισε...

»Τί τὰ θέλετε, κατέληξε ὁ Χάρισσον στοὺς φίλους του, καὶ τὸ πιὸ τέλειο ἔγκλημα πάντα ἀφήνει ἕνα ἴχνος ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ ἀνακαλύπτει ὁ ἀστυνομικός, φτάνει νὰ ἔχη παρατηρητικότητα...

ΑΝΤΟΝΥ ΑΜΠΟΤ

✪✪

Παραβάτης κι' ὁ δικαστὴς

—Πρέπει νὰ συναισθάνεσθε τὴν εὐθύνη σας ἀπέναντι τῶν ἄλλων αὐτοκινητιστῶν καὶ τῶν πεζῶν, ὅταν κρατᾶτε τὸ βολάν! εἶπε αὐστηρὰ ὁ πταισματοδίκης τῆς Τροχαίας Σκότ, στὸ Μοντγκόμερυ τῆς Ἀλαμπάμα.

Κατηγορούμενος ἦταν ὁ δημοσιογράφος Ἄλεν Ράνκιν, ποὺ εἶχε διατρέξει ἕνα δρόμο πρὸς ἀπηγορευμένη κατεύθυνσι.

—Μά, κύριε δικαστά, δὲν φαινότανε καθαρὰ τὸ ἀπαγορευτικὸ σῆμα τῆς Τροχαίας, δικαιολογήθηκε.

—Θὰ ἐξακριβώσουμε ἀμέσως αὐτὸ τὸν ἰσχυρισμό σας, ἀπάντησε ὁ Σκότ.

Πῆρε ἀμέσως τὸ Ράνκιν στ' αὐτοκίνητό του καὶ πῆγε ἐπὶ τόπου. Ἀφοῦ ἔκρινε πὼς τὸ σῆμα φαινόταν ὁλοκάθαρα, ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὸ δικαστήριο. Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνας πόλισμαν σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του, γιατί... ἀκολουθοῦσε ἀπηγορευμένη κατεύθυνσι!

Τελικά, ὁ δικαστὴς κι' ὁ δημοσιογράφος συμφώνησαν νὰ μοιραστοῦνε τὸ πρόστιμο καὶ πλήρωσαν ἀπὸ 2 δολλάρια ὁ καθένας!

Τὸ φάντασμα τοῦ Μάϊγκρουντ, ὅπως το περιγράφουν οἱ τρομοκρατημένοι Ἑλβετοὶ χωρικοί.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΑΪΓΚΡΟΥΝΤ

Μιὰ ὑψηλή, λιπόσαρκη μορφή, τυλιγμένη σὲ κατάλευκο χιτῶνα, τρομοκρατεῖ κάθε νύχτα τοὺς φιλήσυχους Ἑλβετοὺς

Τὰ «σοβαρὰ» φαντάσματα — ὅπως ὁ καλὸς καπνός, τὸ καλὸ οὐΐσκυ, ἡ ὁμίχλη καὶ τὸ μακάβριο χιοῦμορ — ἀποτελοῦν, καθὼς ξέρομε, ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Κάθε φάντασμα, ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του, προτιμάει γιὰ κατοικία του τοὺς παλιοὺς σκωτσέζικους πύργους, μὲ τὶς κρύες κι' ἀπέραντες αἴθουσες, τοὺς δαιδαλώδεις διαδρόμους, τὴν γεμάτη μυστικοπάθεια καὶ ὑποβολὴ ἀτμόσφαιρα.

Γιὰ τὴν Ἀμερική, τὴν πατρίδα τοῦ προσγειωμένου πνεύματος καὶ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὶς μοντέρνες, πρακτικὲς ἀντιλήψεις, ποὺ δὲν ἐννοοῦν τίποτε νὰ καταλάβουν ἀπὸ τὴν γοητεία τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τὰ φαντάσματα αἰσθάνονται μιὰν ἀκατανίκητη ἀπέχθεια. Κανένα φάντασμα, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔγινε μετανάστης στὸν Νέο Κόσμο.

Ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη, μὲ τὴν ἐξαίρεσι τῆς ρομαντικῆς Γερμανίας, ποὺ οἱ σκοτεινοὶ καὶ μελαγχολικοὶ δρόμοι της ἀποτελοῦν πρώτης τάξεως καταφύγιο γιὰ τὴν φιλοξενία τῶν φαντασμάτων, οἱ ὑπερφυσικοὶ ἐπισκέπτες πολὺ σπάνια κάνουν τὴν παρουσία τους. Καὶ εἰδικώτερα, μάλιστα, στὴν Ἑλβετία, ποὺ οἱ κάτοικοί της φημίζονται, ὅσο τουλάχιστον καὶ οἱ Ἀμερικανοί, γιὰ τὴν τετράγωνη λογικὴ καὶ τὴν πλήρη ἔλλειψι φαντασίας ποὺ τοὺς χαρακτηρίζει.

Τὴν ἀπουσία φαντασμάτων ἀπὸ τὴν χώρα τῶν γόνιμων ἀγελάδων, τῶν χιονοδρομιῶν καὶ τῶν ἐγγυημένων ρολογιῶν, τὴν εἶχε ὑπογραμμίσει στὴν μελέτη του «Ἔρευνες ἐπὶ τῶν πνευματιστικῶν καὶ ὑπνωτιστικῶν φαινομένων» καὶ ὁ γνωστὸς Ἰταλὸς ἐγκληματολόγος Καῖσαρ Λομπρόζο.

«Στὴν Ἑλβετία, ἔγραφε, τὰ πνεύματα φαίνεται νὰ ἔχουν ἀποκοιμηθῆ γιὰ πάντα».

Εἶχαν, πράγματι, ἀποκοιμηθῆ καὶ κανεὶς δὲν ἔκανε λόγο γι' αὐτά. Ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ κάποιο... ξύπνησε, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ βγάλη ψεύτη τὸν Λαμπρόζο.

Τὴν πρώτη ἐμφάνισί του, τὸ φάντασμα αὐτό, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας σ' ὁλόκληρη τὴν φιλήσυχη Ἑλβετία, τὴν ἔκανε πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, σ' ἕνα μικρὸ δάσος κοντὰ στὴν πόλι Ντέτιγκεν, τὸ Μάϊγκρουντ.

Τὸ «φάντασμα τοῦ Μάϊγκρουντ» ὅπως ὠνομάστηκε, ἐπανέλαβε ἔκτοτε ἀρκετὲς φορὲς τὶς ἐμφανίσεις του στὸ ἴδιο περίπου σημεῖο, στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ δημόσιου δρόμου, ποὺ διασχίζει τὸ δάσος, κατευθυνόμενος πρὸς τὸ Ντέτιγκεν.

Δεκαπέντε πρόσωπα ὡς τώρα ἀντιμετώπισαν, σὲ ἀπόστασι μερικῶν μόλις βημάτων, τὸ φάντασμα. Καὶ οἱ περιγραφές, ποὺ τοῦ ἔκαναν, συμπίπτουν ἀπολύτως μεταξύ τους: Μια ὑψηλή, λιπόσαρκη μορφή, τυλιγμένη σ' ἕναν κατάλευκο, λινὸ χιτῶνα, ποὺ ἀνεμίζει γύρω της, μὲ δύο ἄδειες τρύπες στὸ ὕψος τῶν ματιῶν.

Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, ἐμφανίσθηκε πάντα ξαφνικὰ μπροστὰ στοὺς τρομοκρατημένους περαστικούς, προβάλλοντας ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς τοῦ δρόμου, κι' ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως, ἀφοῦ τοὺς ἀτένισε πρῶτα σιωπηλὴ μὲ τὶς ἀπαίσιες, ἄδειες κόγχες τῶν ματιῶν της.

Τὴν ἴδια τάξι εἶχε τὸ «φάντασμα τοῦ Μάϊγκρουντ» καὶ στὶς ὧρες τῶν ἐμφανίσεών του: Ποτὲ δὲν παρουσιάστηκε νωρίτερα ἀπὸ τὶς 11 τὴ νύχτα καὶ ποτὲ ἀργότερα ἀπὸ τὶς 1.

Ὅταν ἕνας μοτοσυκλεττιστὴς — ὁ πρῶτος ποὺ γυρίζοντας, ἕνα βράδυ ἀργά, στὸ Ντέτιγκεν, εἶδε τὸ φάντασμα — διηγήθηκε κάτωχρος τὴν περιπέτειά του, κανεὶς δὲν τὸν πῆρε στὰ σοβαρά. Πίστεψαν ὅλοι — τί φυσικώτερο; — πὼς ὑπῆρξε θῦμα μιᾶς παραισθήσεως. Ἀλλὰ τὰ κρούσματα συνεχίστηκαν ἀλλεπάλληλα.

Ἡ Ἀστυνομία, ποὺ δὲν ἐννοεῖ, βέβαια, μὲ κανένα τρόπο νὰ παραδεχθῆ τὴν ἄυλη ὑπόστασι τοῦ φαντάσματος — καὶ εἶναι σίγουρη πὼς πρόκειται γιὰ ἕναν ψυχοπαθῆ ἢ ἕναν σαδιστὴ φαρσὲρ — ἐξαπέλυσε τὰ λαγωνικά της γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του.

Δεκαπέντε ἔμπειροι καὶ δοκιμασμένοι ἀστυνομικοὶ ἐγκαταστάθηκαν στὸ Ντέτιγκεν καὶ ἐπιδόθηκανε, ἐφωδιασμένοι μὲ ὅλα τὰ μέσα — αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέττες, ἀνιχνευτικὰ σκυλιά, ἠλεκτρικοὺς προβολεῖς... — στὸ κυνῆγι τοῦ φαντάσματος. Δὲν πέρασε νύχτα, ποὺ νὰ μὴν ἐρευνήσουν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή, ὁλόκληρο τὸ δάσος τοῦ Μάϊγκρουντ.

Ἀποτέλεσμα, ὅμως, μηδέν! Τὸ φάντασμα — ἢ ὁ φαρσέρ, ἢ ὁ ψυχοπαθής, ὅπως προτιμᾶτε πέστε το... — ἔμεινε ἀσύλληπτο. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό: Ἀλλά, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαχναν λίγες ἑκατοντάδες μέτρα μακρύτερα γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψουν, ἐκεῖνο ἐμφανιζόταν, ἀτάραχο καὶ ἀπτόητο, γιὰ νὰ τρομοκρατήση κάποιον ξεμοναχιασμένο περαστικό.

Ἐκεῖνο, ποὺ ἐπανικόβαλε ἀκόμη περισσότερο τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, ἦταν ἡ πρόσφατη περίπτωσις ἑνὸς νεαροῦ μηχανικοῦ 22 ἐτῶν, τοῦ Ἐμὶλ Κράουερ, πού, καθὼς εἶχε δηλώσει, ὄχι μόνο δὲν φοβόταν νὰ ἀντιμετωπίση τὸ φάντασμα, ἀλλ' ἀντίθετα εὐχόταν νὰ τὸ συναντήση, γιὰ νὰ τοῦ δώση ἕνα καλὸ μάθημα!

Ἀπὸ μιὰ σατανικὴ σύμπτωσι, τὸ φάντασμα παρουσιάστηκε μιὰ νύχτα στὸν Κράουερ, ἐνῶ αὐτὸς γύριζε στὸ Ντέτιγκεν μὲ μιὰ συντροφιά. Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς δὲν ἔχασε καθόλου τὸ θάρρος του. Ἀντὶ νὰ ὑποχωρήση, ὥρμησε μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ ἁρπάξη ἀπὸ τὸν λαιμό! Ἀλλὰ τὸ φάντασμα χάθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἐπιτυχίες ἔκαναν τὸ φάντασμα νὰ ἀποθρασυνθῆ ἀκόμη περισσότερο. Ἕνα βράδυ, πῆρε στὸ τηλέφωνο ἕναν γιατρὸ τοῦ Ντέτιγκεν, τὸν δόκτορα Σέϊνεμπέργκερ, καί, ἀμέσως μετά, τὸν διοικητὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ! Καὶ στοὺς δύο εἶπε ἀκριβῶς τὰ ἴδια:

—Ἐμπρός, ἀκούστηκε νὰ λέη μιὰ ἀνδρικὴ φωνή. Ἐδῶ σᾶς ὁμιλεῖ τὸ φάντασμα. Τραυματίστηκα καὶ ἔχω ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ βοήθεια. Ἐλᾶτε ἀμέσως στὸ Βύρελΐγκεν, στὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Χ.

Οἱ ἀστυνομικοί, μαζὶ μὲ τὸν γιατρὸ Σέϊνεμπέργκερ, ἔσπευσαν, χωρὶς νὰ χάσουν οὔτε στιγμή. Ἀλλά, στὸ σπίτι ποὺ τοὺς ὑπέδειξε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου, δὲν βρῆκαν κανένα... τραυματισμένο φάντασμα νὰ τοὺς περιμένη!

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 610

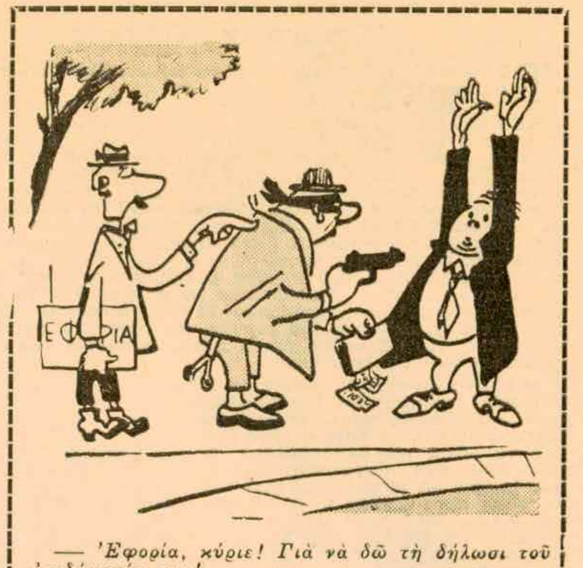

— Ἐφορία, κύριε! Γιὰ νὰ δῶ τὴ δήλωσι τοῦ εἰσοδήματός σου!...

* * *

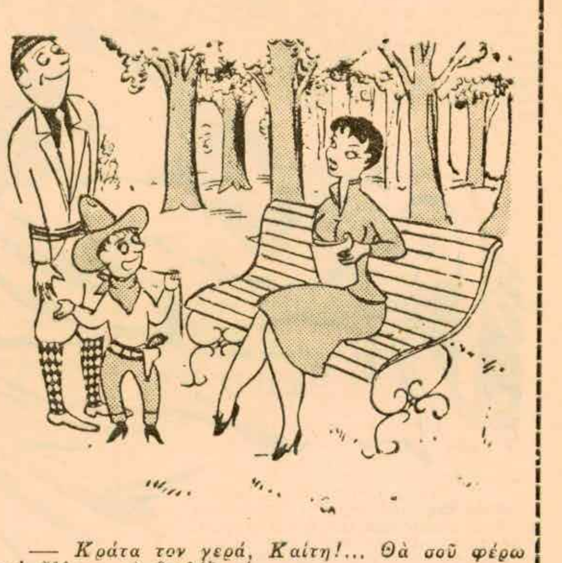

— Κράτα τον γερά, Καίτη!... Θὰ σοῦ φέρω κι' ἄλλους νὰ διαλέξῃς!...

* * *

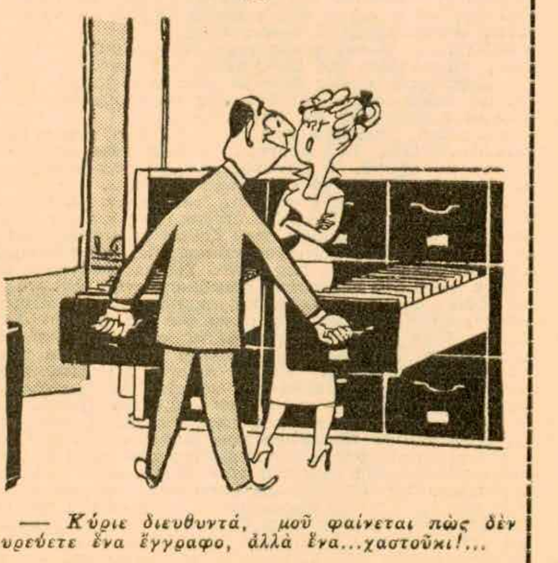

— Κύριε διευθυντά, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν γυρεύετε ἕνα ἔγγραφο, ἀλλὰ ἕνα... χαστοῦκι!...

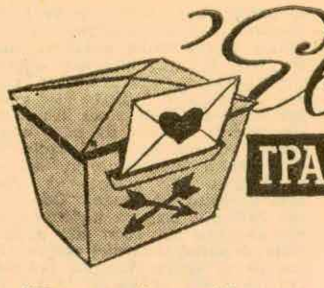

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἐρωτικὰ σφάλματα

Ἡ ἀναγνώστριά μας **Μικρὴ Γιολάντα**, μοῦ γράφει μὲ λίγα λόγια τὰ ἑξῆς τρομακτικὰ πράγματα: «Εἶμαι δεκαοχτὼ ἐτῶν. Νομίζω... πὼς θὰ γίνω μητέρα. Ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ παντρευτῶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ ποὺ περιμένω! Γιατὶ εἶναι παντρεμένος καὶ πατέρας δύο παιδιῶν. Ἄλλο δὲν μοῦ μένει παρὰ ν' αὐτοκτονήσω!...»

Καὶ τῆς ἀπαντῶ: Βέβαια, ἡ θέσις σας εἶναι πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ στὴν ἡλικία ποὺ εἶστε δὲν πρέπει νὰ σκέπτεστε τὴν αὐτοκτονία. Ἀφοῦ κάνατε μιὰ ἀνοησία, πρέπει νὰ ὑποστῆτε τὶς συνέπειές της. Κρατῆστε τὸ μυστικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό σας, καὶ ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος τὴ ζωή. Κι' ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί σας, ὁ Θεὸς δὲν θὰ σᾶς ἀφήση, θὰ βρῆτε ὑποστήριξι. Καὶ μὴ ξεχνᾶτε ὅτι πρέπει νὰ ζήσετε καὶ νὰ δουλέψετε γιὰ τὸ παιδί σας. Διακόψετε κάθε σχέσι μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ δὲν συλλογίστηκε καθόλου τὰ ἐπακόλουθα καὶ μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας. Θὰ βρῆτε κάθε παρηγοριά, ὅταν γεννηθῆ τὸ μικρό σας.

Ταν: Εἶστε μιὰ σοβαρὴ καὶ μορφωμένη κοπέλλα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται περισσότερο οὔτε στὴν κοινωνία, οὔτε στοὺς συγγενεῖς της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τοὺς ἀνακοινώσετε ἀμέσως τὸ μυστικό σας καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσετε νὰ σᾶς βοηθήσουν. Ἀπὸ τὴν ἐκκλησία δὲν θὰ βρῆτε καμμία δυσκολία, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἐξ αἵματος συγγένεια. Εὔχομαι νὰ μὴν ἔχουν κι' οἱ δικοί σας ἀντίρρησι.

Γύφτισσα: Παραπονιέστε, ὅτι ὁ ἀγαπημένος σας σᾶς λέει πὼς δὲν εἶστε καλὸ κορίτσι, κι' ὅτι προσπαθεῖτε νὰ τὸν πείσετε γιὰ τὸ ἀντίθετο. Μὲ ρωτᾶτε μάλιστα τί νὰ κάνετε γιὰ νὰ τὸν πείσετε.

Πῶς νὰ τὸν πείσετε; Ἀφοῦ σεῖς ἡ ἴδια ποὺ καταβάλλετε τόσες προσπάθειες γιὰ νὰ καταφέρετε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, μοῦ γράφετε παρακάτω: «Πάντως παρ' ὅλο ποὺ μὲ προσβάλλει σὲ κάθε ραντεβοῦ μας, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀποχωριστῶ. Ἔχω συνδεθῆ τόσο ψυχικὰ μαζί του, ποὺ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω».

Ἔπειτα, λοιπόν, ἀπ' ὅλα αὐτὰ πῶς θέλετε νὰ τὸν πείσετε; Μόνο ἂν μαζευθῆτε, ἂν τηρήσετε διαγωγὴ φρόνιμου κοριτσιοῦ, θὰ τὸν πείσετε. Ἀλλοιῶς θὰ πιστεύη ὅτι εἶστε αὐτὸ ποὺ τοῦ δείχνετε στὰ ραντεβοῦ σας.

Μαραμένο λουλούδι: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀπάντησι, ποὺ νὰ περιορίζεται σ' ἕνα ναὶ ἢ σ' ἕνα ὄχι. Γιατὶ οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, σωστὴ γιὰ μιὰ κοπέλλα μορφωμένη ὅπως ἐσεῖς. Γι' αὐτό, ἔχω νὰ σᾶς πῶ, ἕνα πρᾶγμα: Τοὺς νεκροὺς ἔχομε καθῆκον, νὰ τοὺς θυμόμαστε, νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε. Δὲν ἔχομε ὅμως κανένα δικαίωμα ν' ἀφιερώνουμε καὶ τὴ ζωή μας, τὴ σκέψι μας γι' αὐτούς, ἀφοῦ ἡ μοῖρα ξεχώρισε μ' ἕνα ἀδιαπέραστο παραπέτασμα τὶς ὑπάρξεις μας καὶ τοὺς δρόμους μας. Πιθανὸν τὸ πένθος νὰ εἶναι πρόσφατο καὶ σᾶς δικαιολογῶ ποὺ ἔχετε ἀκόμα ζωηρὲς ἐντυπώσεις. Δὲν σᾶς δικαιολογῶ ὅμως γι' αὐτὸ τὸ ἀπόλυτο ποὺ λέτε: «Δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ ἄλλον!» Δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἀνεχθῆτε, ἀλλὰ νὰ τὸν κάνετε σύντροφο τῆς ζωῆς σας, ποὺ ἔχει τὶς ἀπαιτήσεις της. Κι' ἀφοῦ ὁ νέος αὐτὸς εἶναι τόσο καλὸς καὶ συμπαθής, σᾶς συμβουλεύω ν' ἀκούσετε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ τοῦ χαμογελάσετε. Θὰ χαμογελάσετε στὴ ζωή, στὰ νειᾶτα, στὸ μέλλον σας, ποὺ δὲν ἔχετε ὅπως εἶπα, κανένα δικαίωμα νὰ τὸ θάψετε μέσα στὸ παρελθόν.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς
Δερματολόγος - Αἰσθητική
Δέχεται 11—1 καὶ 5—7
Σέκερη 4, α' ὄροφος. Πάροδος Κανάρη. Τηλ. 612-450

Σ. Τ., ἀπόκληρη τῆς κοινωνίας: Μοῦ γράφετε τέσσερις σελίδες καὶ δὲν μοῦ ἀναφέρετε πουθενὰ ἂν μὲ τὸ νέο αὐτὸ εἴχατε παντρευτῆ. Ἔχει σημασία τὸ πρᾶγμα: Γιατὶ ἂν δὲν εἴχατε παντρευτῆ, τότε ποῦ καὶ πῶς γινόντουσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ βασανιστήρια, καὶ πῶς τότε δὲν τὸν διώξατε, ἀλλ' ἀνεχόσαστε τὰ μαρτύρια καὶ τὸν ἐκβιασμό; Ἀλλά, ἂν εἴσαστε πάλι παντρεμένη τότε γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ἀρνήσεις ἐκ μέρους σας; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, παρ' ὅλο ποὺ διάβασα δυὸ φορὲς τὸ γράμμα σας. Πληροφορῆστε με, ἀπαντῶντας στὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω καμμιὰ συμβουλή.

Ἰουλιέττα Κ.: Θὰ πληροφορηθῶ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἀγάπη: Γιατὶ κάνετε ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα; Γιατὶ βάζετε τόσους φανταστικοὺς κινδύνους; Γιατὶ ἐμποδίζετε τὴν τύχη του; Κάνετε πολὺ ἄσχημα! Οὔτε νὰ γράψετε, οὔτε νὰ μιλήσετε σὲ κανένα. Ἂν πραγματικὰ τὸν ἀγαπᾶτε, κι' ἂν πραγματικὰ πρόκειται νὰ παντρευθῆτε, νὰ γίνη ὁ γάμος καὶ νὰ φύγετε μαζί. Ποῦ θὰ βρῆ ἀλλοῦ τὸ ὅ,τι τοῦ παραχωροῦν: Ἂν ἦταν δηλαδὴ στὴ Γαλλία θὰ τὸν ἀφήνατε; Ἐλᾶτε, μὴ σᾶς παρασύρη ἡ ζήλεια. Παντρευθῆτε τον.

Ζ. Π. σιδηροδρομικό, Μεσολόγγι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια καὶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἔχετε γιὰ τὸ περιοδικό.

Αὐγερινό: Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ ἰδιαίτερη ἐπιστολή. Ὅπως βλέπετε, αὐτὴ ἡ σελίδα ἔχει δημιουργηθῆ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Παρ' ὅλη λοιπόν, τὴν ἐπιμονή σας νὰ θέλετε νὰ χαλάσετε ἕνα δεσμό, βλέπω τὶς ἀμφιβολίες σας. Κι' ἔχετε δίκηο ν' ἀμφιβάλλετε γιὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ τὸ παρὸν ἐμφανίζει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμφιταλάντευσι καὶ μιὰ πεῖρα σπάνια γιὰ κορίτσι. Τί σημασία ἔχει ἂν δὲν δέχεται τὸ ἕνα καὶ κάνει ἄλλα πράγματα; Δὲν ξέρω τοὺς ἀπώτερους σκοπούς σας, πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ ἡ προῖκα, ἀλλά, εἶμαι βέβαιη ὅτι τὸ μέλλον σας θὰ εἶναι πολὺ ἀπογοητευτικό. Γι' αὐτὸ θὰ κάνετε καλὰ ν' ἀποσυρθῆτε, νὰ μὴ πηγαίνετε σὲ τέτοιου εἴδους ραντεβοῦ, οὔτε σὲ ἄλλα καὶ νὰ τῆς δείξετε μὲ τὴ στάσι σας ὅτι περιμένατε νὰ συναντήσετε περισσότερη ἁγνότητα.

Πετῶ σὰν περιστέρι: Ἡ μοναξιὰ σὲ μιὰ ξένη πόλι, δὲν πρέπει νὰ ξεμυαλίζη τὰ κορίτσια, ποὺ στέλνουν οἱ γονεῖς τους μὲ ὡρισμένο σκοπό. Σεῖς ἤρθατε στὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσετε. Σκεφθήκατε ποτέ, ἂν παραμελῶντας τὶς σπουδές σας, τὸ ρίξετε σὲ διασκεδάσεις καὶ σὲ ἐπιπόλαιες συναναστροφές; Σκεφθήκατε ποτὲ πὼς σ' αὐτὲς τὶς συναναστροφὲς καὶ τὶς σχέσεις ποὺ θέλετε νὰ δημιουργήσετε, μπορεῖ νὰ βρεθῆ μία κακὴ στιγμὴ ἀδυναμίας σας, ἡ ὁποία νὰ καταστρέψη τὸ μέλλον; Μὴ μὲ ρωτᾶτε, λοιπόν, μὲ ἐλαφρὰ συνείδησι ἂν πρέπη νὰ δεχθῆτε σχέσεις μ' αὐτόν. Ἐξ ἄλλου μόνη σας τὸ λέτε, ἀπὸ τὶς πρῶτες σας ἐντυπώσεις: «Εἶναι κάπως καλὸς καὶ ἐπιμονητικός». Δηλαδὴ δὲν σᾶς ἱκανοποιεῖ βέβαια ἀλλ' ἔχει ἐπιμονή.

Ἀποφύγετε, λοιπόν, τέτοιες γνωριμίες, οἱ ὁποῖες μᾶλλον κακὸ μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, παρὰ καλό.

Ἀγαθούλα καὶ Ἁγνὴ Ι. Ζ.: Τὸ νὰ ἀφιερώνη κανεὶς καμμιὰ ὥρα τὴν ἑβδομάδα σὲ μιὰ φιλολογικὴ ἀλληλογραφία, δὲν εἶναι ἄσχημο. Τὸ κακὸ εἶναι, ὅμως, ὅταν γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο —καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι καὶ πολλὰ τὰ ἀπρόοπτα στὴ ζωή— διακοπῆ αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία ἢ εἶναι ἀνάγκη νὰ διακοπῆ. Τότε ἂν τὰ γράμματα αὐτά, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ περιέχουν ἐκφράσεις ἐπικίνδυνες γιὰ τὸ μέλλον σας, βρίσκονται σὲ χέρια ἐπιπόλαια; Δὲν μπορεῖτε ποτὲ νὰ ξέρετε, μὲ τὰ λίγα λόγια ποὺ ἀνταλλάξατε, μὲ τὴν ἤρεμη ἐμφάνισι ποὺ εἴδατε, μὲ τὰ τρυφερὰ ἢ εὐγενικὰ λόγια ποὺ σᾶς γράφει, δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε καὶ τὸν πραγματικὸ χαρακτῆρα του. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἐλάττωμα τοῦ πατέρα σας, δὲν ἐπιτρέπεται σὲ σᾶς νὰ τὸ κρίνετε. Πρὶν ἀπὸ σᾶς ὑπάρχει ἡ μητέρα.

ΑΑΑ. ΧΧΧ: Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκπλήττη ἡ στάσι αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ. Καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ γιατί. Στὴν ἡλικία ποὺ πρωτάρχισε νὰ βάζη στὸ νοῦ της ἕναν ἄντρα, τὸν ἔβλεπε ἀλλοιώτικα καὶ τοῦ ἀπέδιδε ὡρισμένα χαρίσματα ἢ ἀρετές. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, μὲ τὶς γνώσεις ποὺ ἀπέκτησε μεγαλώνοντας καὶ μὲ τὰ παραδείγματα ποὺ ἔβλεπε γύρω της, ἔπαθε μιὰ ἀπογοήτευσι. Κι' ὅσο μεγαλώνει τόσο θὰ ἀλλάζουν μέσα στὸ μυαλουδάκι της οἱ ἐντυπώσεις. Αὐτό, δὲν εἶναι εἰς βάρος σας. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὴν πήρατε στὰ σοβαρά, καὶ δίνετε σημασία στὰ ἀνόητα παιδιάστικα καμώματά της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ τὴν συναντήσετε πιά, ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ δρόμο της, γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιῆστε. Μὴ τῆς δίνετε λοιπόν, τόση μεγάλη σημασία. Τὸ θεματάκι ποὺ μοῦ στείλατε μ' ἀρέσει, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ χρησιμοποιήσω.

Πληγωμένη γιὰ πάντα: Πιθανὸν νὰ εἶναι ἔτσι ὅπως ὑποθέτετε, πιθανόν, ὅμως, καὶ νὰ μὴν εἶναι. Πάντως ἂν βεβαιωθήκατε ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του δὲν ἦταν μονάχα συγγενικό, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο πιὸ πολὺ τοὺς συνέδεε, τότε ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις, ποὺ ἔχετε μαζί του. Αὐτὸ θίγει τὴν ἀξιοπρέπειά σας, ἀφοῦ θέλησε νὰ σᾶς γελάση μπροστὰ στὰ μάτια σας. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γίνη, ἂν τὸν παντρευθῆτε. Δὲν εἶδα ὅμως πουθενὰ νὰ μοῦ γράφετε γιὰ γάμο. Ἁπλῶς, ἔτσι μιὰ ἔνοχη γνωριμία, ποὺ νὰ σᾶς ἐκθέτη κάθε μέρα, ἔχετε κάνει;

Μπλεγμένη σὲ δυὸ ἀγάπες: Αὐτὸ τὸ μπλέξιμο, σᾶς ἔφερε μοιραῖα μπροστὰ σ' ἕνα φοβερὸ δίλημμα: Τὸν πρῶτο ἢ τὸ δεύτερο; Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο. Σκέπτεστε ὅμως, γιὰ γάμο. Αὐτὸ σᾶς συνιστᾶ. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι μόνη σας, ἀφοῦ ἔχετε γονεῖς. Τὸ καλύτερο, λοιπόν, ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τὰ πῆτε ὅλα στοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι θ' ἀναλάβουν νὰ πληροφορηθοῦν ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ κατάλληλος ἀπὸ τοὺς δύο, γιὰ νὰ γίνη σύζυγός σας.

Ἄμυαλη μικρή: Δὲν μοῦ γράφετε, οὔτε μπορῶ νὰ φαντασθῶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἔφθασαν οἱ σχέσεις σας. Ὁπωσδήποτε κάνατε κάτι, ποὺ δὲν στεκόταν οὔτε στὴν ἀξιοπρέπειά σας, οὔτε στὴν ἀποστολὴ ποὺ σᾶς ἀνάθεσε ὁ πατέρας σας.

Μὴν κάθεστε λοιπόν, καὶ κλαῖτε. Τὸ πάθημα αὐτὸ σᾶς ἔγινε ἕνα σοβαρὸ μάθημα. Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε τώρα εἶναι νὰ ἐπανέλθετε στὸν πρωτινό σας δρόμο, νὰ ξαναρχίσετε τὶς σπουδές σας καὶ ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὶς ἐφήμερες διασκεδάσεις. Μὴ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ φίλμ «Νυχτερινὴ περιπέτεια» στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ἡ Νταίζη Μαυράκη καὶ ὁ Νίκος Τζόγιας. Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ γυρίζει ἡ γοητευτικὴ «στὰρ Ἑλλὰς» ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐκλογῆς της (1952).

Φθάσαμε ὡραῖε μου πιερότε...
...τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χείλη γιατὶ εἶναι:
ΝΕΛΣΟΝ
ΔΙΑΝΑ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21

Γυρίζονται κοστούμια μὲ 150.000 δρ. καμπαρντίνες μὲ 130.000 δρ. ἀπὸ τεχνίτας μὲ 15ετῆ πεῖρα.
ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ, ὑφαντά, σκοροφαγώματα, σχίσιμο, λυώσιμ κλπ., Δ. Χατούπης.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ
ΡΥΤΙΔΩΝ – ΛΕΚΕΔΩΝ
ΠΛΑΔΑΡΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΡΙΖΙΚΗ ΜΕ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΒΡΑΧΕΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΜΕ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ. 36-396

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ρεζιλεύετε τὸ σπίτι σας καὶ τὸν ἑαυτό σας, πρὸ πάντων δὲ τὸν πατέρα σας.

Εἶμαι δυστυχισμένη, Ε. Μ.: Ἀφοῦ ξέρατε πολὺ καλὰ ὅτι θὰ βρίσκατε πολλὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε ἕνα τέτοιο ὄνειρο, δὲν θἄπρεπε νὰ ἐπιμείνετε στὸ νὰ σκέπτεστε διαφορετικὰ ἕνα συγγενῆ σας. Καὶ τὸ μυαλό σας ἀντὶ νὰ ξεκαθαρίση μὲ τὴ λογικὴ καὶ μὲ μιὰ σταθερὴ ἀπόφασι, τὸ μπερδεύετε περισσότερο μὲ τὸ νὰ θέλετε νὰ πιστεύετε ὅτι κι' ἐκεῖνος εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σας. Κι' ἂς μὴν εἶναι. Ἀποτέλεσμα : Βλέπετε τὰ ἐμπόδια τώρα καὶ χειροτερεύει ἡ ὑγεία σας μὲ ἕνα ἐπιπόλαιο καὶ ἀσυγχώρητο αἴσθημα. Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι δὲν ἔχετε κανένα, ὅπως γράφετε, νὰ πῆτε τὸ μυστικό σας. Λοιπόν, γιὰ νὰ γλυτώσετε ἀπ' αὐτὸ τὸ κακό, καὶ ἀπὸ ἄλλα ποὺ σᾶς περιμένουν ἀργότερα, πρέπει ν' ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας στὴ μητέρα σας, καὶ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆτε τὸν πόνο ποὺ σᾶς βασανίζει. Ἐκείνη θὰ σᾶς μαλώση, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀναλάβη ὑπὸ τὴν προστασία της, γιατὶ θὰ ξέρη τὸν κίνδυνο, καὶ θὰ προσπαθήση νὰ τὸν ἀποσοβήση μ' ἕνα γάμο ἢ μὲ μιὰ ἀπομάκρυνσι. Μὴν ἀμελήσετε καθόλου, γιατὶ ἡ ὑγεία σας δὲν ἐπιτρέπει καμμιὰ καθυστέρησι.

Ἀπελπισμένη ἀγάπη Ι. Ι. Θ.: Ἐκτιμῶ κι' ἐγὼ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα καὶ δὲν ἀμφέβαλα ποτὲ ὅτι εἶχα νὰ κάνω μ' ἕναν τίμιο νέο. Βέβαια ἔτσι πρέπει νὰ κάνετε, παρ' ὅλο ποὺ δὲν πρέπει νὰ περιμένετε καμμιὰ κατανόησι ἐκ μέρους της. Πνίξετε, λοιπόν, τὸν πόνο σας, δικαιολογῆστε τὸ φέρσιμό σας, καὶ τραβῆξετε πρὸς νέους ὁρίζοντας δίχως νὰ ρίξετε οὔτε μιὰ ματιὰ πίσω σας. Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία γιὰ τὴν ἐγχείρησι καὶ περαστικά σας.

Ἀναποφάσιστη: Μοῦ κάνετε μιὰ ἐρώτησι ἡ ὁποία ἔχει γενικὸ ἐνδιαφέρον καὶ γι' αὐτὸ ἀπαντῶ ὄχι μόνο σὲ σᾶς, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς νέες ποὺ σπουδάζουν.

«Πρέπει μιὰ νέα ποὺ σπουδάζει νὰ σχετισθῆ μ' ἕνα νέο συμφοιτητή της;»

Ὅλες οἱ νέες καὶ ὅλοι οἱ νέοι, σχετίζονται μεταξύ τους, ὅταν βλέπωνται κάθε μέρα καὶ ἀνταλλάσσουν γνῶμες καὶ μιλᾶνε γιὰ τὰ μαθήματά τους. Ἀλλὰ μόνο σὰν καλοὶ φίλοι.

Πόσο εὐγενικὸ εἶναι νὰ βασίζεσαι στὴν προστασία ἑνὸς συναδέλφου σου! Λίγα παραδείγματα ἔχομε, ποὺ φοιτήτριες ἔτυχαν τῆς ἀμέσου ὑποστηρίξεως καὶ βοηθείας τῶν συμφοιτητῶν των δίχως καμμιὰ ὑστεροβουλία ἐκ μέρους τους; Μὴν προκαλῆτε, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέτετε καὶ ταπεινώνετε τὸν ἑαυτό σας.

Δυστυχισμένο: Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας. Κι' ἀπ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ σελίδα θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι θέλω. Διάβασα τὸ γράμμα σας καὶ παρατήρησα ὅτι πράγματι ὑποφέρει αὐτὴ ἡ κοπέλλα. Ὑποφέρει, δὲν ὑποκρίνεται. Ὑποφέρει, γιατὶ συλλογίζεται πὼς ἡ ζωή της στὸ μέλλον θὰ εἶναι πολὺ δυστυχισμένη μαζί σας. Εἴτε ἀπὸ ζήλεια, εἴτε γιατὶ σᾶς ὑποχρέωσαν ν' ἀρραβωνιασθῆτε, ξεσπᾶτε τώρα πάνω της καὶ βλέπετε ἐλαττώματα καὶ παρεκτροπὲς ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν. Προσπαθῆστε, λοιπόν, ν' ἀλλάξετε τακτική. Ἂν νομίζετε ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς σᾶς βλάπτει, διαλύσετε ἀπὸ τώρα τὸν ἀρραβῶνα. Ἄλλως νὰ γίνετε πιὸ εὐγενικός, πιὸ πρόθυμος, καὶ λιγώτερο καχύποπτος καὶ ζηλιάρης. Τί σᾶς χρωστάει ἡ κοπέλλα νὰ τὴν παιδεύετε;

Πληγωμένη στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα: Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε πολὺ καὶ δὲν σᾶς συμβουλεύω οὔτε καλόγρηα νὰ γίνετε, οὔτε ν' αὐτοκτονήσετε. Δὲν ὑπάρχει σωτηρία ψυχῆς καὶ σώματος οὔτε μὲ τὸ ἕνα οὔτε μὲ τὸ ἄλλο μέσον. Ἔχετε μπροστά σας τὰ νειᾶτα, ποὺ θὰ τὰ διευθύνετε μόνη σας, γιατὶ ἔχετε τὴν πεῖρα καὶ τὰ παθήματα τοῦ παρελθόντος, ποὺ θὰ σᾶς καθοδηγοῦν. Ρῖξτε μιὰ ματιὰ γύρω σας καὶ κυττᾶξτε τόσες καὶ τόσες γυναῖκες, ποὺ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους. Περᾶστε ἀπὸ μαγαζιά, ἀπὸ γραφεῖα καὶ δῆτε πόσες κοπέλλες ἐργάζονται χαρούμενες. Καὶ πόσες ἄλλες μέσα στὰ σπίτια τους φροντίζουν γιὰ τὸ νοικοκυριό τους. Διαλέξτε μιὰ κατάστασι ἔξω ἀπ' αὐτὴ ποὺ βρίσκεστε καὶ στρωθῆτε στὴ δουλειά. Μὴν ἀφήνετε τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς ἐκμεταλλεύωνται. Ἐκμεταλλευθῆτε ἐσεῖς τὰ χέρια σας καὶ τὸ μυαλό σας. Καὶ θὰ πετύχετε.

Μικρούλα ξενητεμένη: Στὴν ἡλικία ποὺ εἶναι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ μπλέξη, ἀλλὰ τὰ μπλεξίματα αὐτὰ εἶναι ἐφήμερα, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὑπάρχει ὁ κύριος σκοπός. Δὲν βλέπω, ὅμως, τὸ λόγο, νὰ μὴν τὰ πῆτε ὅλα στὸ μπαμπᾶ σας κι' ἔτσι νὰ συνεννοηθοῦν οἱ δυό τους σὰν ἄντρες, γιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς γάμου καὶ τῆς προίκας ἀκόμα, ἂν ὑπάρχη, καὶ ν' ἀρραβωνιασθῆτε, ἔστω καὶ μὲ ἀλληλογραφία. Τότε ἢ ἐκεῖνος ἔρχεται μὲ μιὰ πρόσκλησι στὴν Ἀμερικὴ ἢ ἐσεῖς ἐρχόσαστε ἐδῶ καὶ παντρευόσαστε. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μείνετε καὶ σεῖς ἥσυχη κι' ἐκεῖνος θὰ εἶναι πιὰ βέβαιος ὅτι ἂν καὶ μακρυά του, φροντίσατε νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρά σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

⁂

Τὰ προβλήματα τοῦ γάμου

Ἕνα εὐγενῆ ἀτσίγγανο, Γρεβενά: Ἀπὸ τὸ γράμμα σας ἀντιγράφω τὶς ἀκόλουθες γραμμές: «Γνώρισα μιὰ κοπέλλα κατὰ τέσσερα χρόνια μεγαλύτερή μου. Στὴν ἀρχὴ ἔννοιωσα γι' αὐτὴν μιὰν ἐκτίμησι. Ἀργότερα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί, μῖσος. Στὸ τέλος τὴν ἀγάπησα. Τὸ ξέρει καὶ νοιώθω πὼς κι' αὐτὴ μ' ἀγαπᾶ... Δὲν ἀγαπᾶ ἄλλον καὶ ὅμως δὲν θέλει νὰ ὑποχωρήση. Εἶνε πάντα καλὴ κι' εὐγενικιὰ μαζί μου καὶ ὅμως μὲ φοβᾶται. Φοβᾶται τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα μου, ποὺ ἔχει μιὰ κακὴ φήμη σ' αὐτὲς τὶς δουλειές. Ἀπὸ σᾶς περιμένω ν' ἀκούσω τὸ τί πρέπει νὰ πράξω γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω». Νὰ σᾶς ἀπαντήσω λοιπὸν εὐχαρίστως. Προφανῶς, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ πόσο ἀόριστα μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὶς σχέσεις σας, δὲν σᾶς δόθηκε ἀκόμα ἡ εὐκαιρία οἰκειότερης σχέσεως μὲ τὴν κοπέλλα, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ ψυχολογήσετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, νὰ γνωρισθῆτε εἰλικρινέστερα κι' ἔτσι νὰ εὐκολυνθῆ ἡ ἐκδήλωσις τῶν βαθύτερων αἰσθημάτων ποὺ τρέφετε μεταξύ σας. Αὐτή, λοιπὸν ἡ ἀπόστασι εἶναι ποὺ καθιστᾶ τὴν κοπέλλα ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντί σας καὶ ὄχι, βέβαια, ἡ «κακὴ φήμη» τῆς ἰδιαιτέρας σας πατρίδος, καθὼς ἰσχυρίζεστε. Ἔπειτα πῶς μπορεῖ νὰ βγάλη ἔτσι κακὸ ὄνομα ἕνας τόπος; Μὰ καὶ ἂν αὐτὸ συμβαίνη, νὰ μιὰ ὡραία εὐκαιρία ν' ἀποτελέσετε σεῖς ἐξαίρεσι καὶ ν' ἀποδείξετε τὴν εἰλικρίνειά σας στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιθυμία σας νὰ κατακτήσετε τὴν κοπέλλα ποὺ τόσο σᾶς συγκίνησε, ὁ μόνος εὐπρεπὴς τρόπος εἶναι νὰ τὸ κάνετε νόμιμα, δηλαδὴ ζητῶντας την σὲ γάμο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτό, ὅπως καταλαβαίνετε εἶναι μεγάλο ζήτημα, πρέπει νὰ προχωρήσετε μὲ κάθε μέτρο καὶ λογική. Νὰ πλησιάσετε, λοιπόν, τὴ νέα καὶ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆτε τὸ εὐγενικό σας αἴσθημα καὶ τὶς σοβαρὲς προθέσεις σας καὶ νὰ ζητήσετε ἀπ' αὐτὴν ἂν εἶναι διατεθειμένη νὰ ἑνώση πρόθυμα τὴν τύχη της μαζί σας. Ἂν συγκατατεθῆ, τότε τὰ πράγματα θὰ πάρουν τὴν ποθητὴ ἐξέλιξι. Ἂν ὄχι, σημαίνει ὅτι κακῶς ψυχολογήσατε πὼς ἡ κοπέλλα ἀνταποκρίνεται στὸ αἴσθημά σας, εἴτε γιατὶ ἔχει ἄλλο κρυφὸ δεσμό, εἴτε γιατὶ δὲν σᾶς βρίσκει τοῦ γούστου της. Καὶ γιὰ ν' ἀρνιέται ἡ γυναῖκα, ἔχει κάποιο λόγο. Φυσικά, ὅμως, καὶ στὴ χειρότερη περίπτωσι, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπογοητέψη γενικά, οὔτε γιὰ τὸν ἔρωτα, οὔτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ μπορεῖτε εὔκολα νὰ ρίξετε τὰ βλέμματά σας ἀλλοῦ...

ΑΙ—ΝΑ, Θεσ/νίκη: Τὰ γράφετε πολὺ νόστιμα καὶ εἶναι πολὺ χαριτωμένη ἡ ἔκρηξι τῆς λογικῆς σας, σχετικὰ μὲ τὸ ἀργοπόρημα ποὺ κρατεῖ ὁ καλός σας στὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως σας μαζί του. Ὅπως πολὺ λογικὰ παρατηρεῖτε, αὐτὸ τὸ «μπάϊ-μπάϊ» ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν σᾶς συμφέρει διόλου, διότι ὁ καιρὸς περνάει, ἐσεῖς ἐκτίθεστε πηγαίνοντας μαζί του καὶ καμμιὰ προοπτικὴ δὲν ὑπάρχει. Ἡ δικαιολογία ὅτι δὲν ἔχετε σπίτι εἶναι βάσιμη κι' αὐτή. Ἀλλά, βέβαια, σπίτι δὲν ἀποκτᾶται ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη, ἔστω καὶ μὲ τὶς οἰκομίες τοῦ μαγαζιοῦ του. Καὶ ὡς ποῦ πρόκειται, λοιπόν, νὰ τραβήξη αὐτὴ ἡ ἀοριστία; Τὸ πιὸ σοβαρὸ εἶνε, ὅπως λέτε, ἡ γκρίνια τῶν δικῶν του σχετικὰ μὲ τὸν δεσμό σας. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι, πὼς μᾶλλον γι' αὐτὸ εἶναι ἐπιφυλακτικὸς ὁ ἀγαπημένος σας στὸ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί του. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπιδιώξετε μιὰ ριζικὴ ἐξήγησι μαζί του. Ἂν πράγματι σᾶς ἀγαπάει κι' ἔχει καλὸ σκοπὸ γιὰ σᾶς, ὀφείλει, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τόσον καιρό, νὰ βάλη ἕνα λογικὸ ὅριο γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας καὶ στὸ μεταξὺ θὰ πρέπη ν' ἀπευθυνθῆ στοὺς δικούς σας, γιὰ ν' ἀρραβωνιασθῆτε, ὅπως εἶναι καὶ τὸ ὀρθό, γιὰ νὰ πάρουν οἱ σχέσεις σας τὴν πρώτη μορφὴ τῆς νομιμότητος. Καὶ νὰ κανονίση, μέσα σὲ μιὰ ὡρισμένη προθεσμία, νὰ παντρευθῆτε. Ἂν δὲν τὰ κάνη αὐτά, τότε δὲν πρέπει καὶ σεῖς νὰ ἐξακολουθῆτε ν' ἀναπτύσσετε αὐτὲς τὶς σχέσεις, εἶναι δὲ καιρὸς ν' ἀναλογισθῆτε τὶς εὐθῦνες σας καὶ νὰ προσέξετε τὶς διαμαρτυρίες τοῦ σπιτιοῦ σας. Τόσων χρόνων σύνδεσμος, δίχως καμμιὰ πρόοδο πρὸς τὴν εὐτυχῆ λύσι, εἶναι πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει πολλὲς ἐπιφυλάξεις καὶ σοβαροὺς δισταγμοὺς γιὰ τὸ ἂν πρέπη νὰ τὸν ἐξακολουθήσετε...

Π.Δ.Ρ.: Ἀφοῦ μὲ βεβαιώνετε ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦ νέου εἶναι εἰλικρινέστατο γιὰ σᾶς, δὲν ἔχω τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ὡστόσο ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς παρατηρήσω, γενικώτερα, ὅτι εἶναι κάπως τολμηρὸ νὰ συγκινῆται μιὰ κοπέλλα καὶ νὰ εἶναι διατεθειμένη γιὰ ἐξελίξεις αἰσθηματικές, μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας νέος τῆς «λέει λόγια ποὺ κανένας ἄλλος δὲν τῆς ἔχει πῆ». Γιατὶ τὰ λόγια συχνὰ ξεγελοῦν, ἐνῶ οἱ πράξεις καὶ ἡ γενικὴ συμπεριφορὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν βασικὰ κριτήρια γιὰ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀξιωσύνη κάθε ἀνθρώπου. Πάντως ὕστερ' ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, ἐγὼ δὲν ἔχω... ἀντίρρησι νὰ πεισθῶ γιὰ τὴν καλὴ προαίρεσι τοῦ νέου καὶ ἀφοῦ ἔχει σοβαρὸ σκοπὸ γιὰ σᾶς, ἂς ἐργαστῆ γιὰ νὰ τὸν πραγματοποιήση, νὰ σᾶς παντρευτῆ δηλαδή. Ἀλλὰ ἀπὸ μέρους σας, γιὰ τὸν μικρὸ τόπο ποὺ μένετε καὶ γιὰ τὴν ἐπαρχιακὴ κοινωνία ποὺ ἀρέσκεται στὸ κουτσομπολιό, νομίζω πὼς θὰ πρέπη νὰ εἶστε πολὺ ἐπιφυλακτική, ἢ ἔστω, ἀραιότερη στὴν ἀλληλογραφία σας μαζί του. Τί νὰ τὰ κάνετε τὰ ἐρωτικὰ ραβασάκια, ἂν κάθε τόσο ὁ νεαρὸς μπορεῖ νὰ ἔρχεται καὶ νὰ σᾶς βλέπη; Δὲν εἶναι κίνδυνος νὰ πέσουν κάποτε σὲ ξένα χέρια καὶ νὰ ὑποστῆτε κανένα ἐκβιασμὸ τότε; Ἤ, καὶ ἂν τὰ φέρη ἔτσι ἡ κακοτυχία, ποὺ δὲν τὸ εὔχομαι, καὶ χωρίσετε ἀπὸ τὸν καλό σας, βρίσκετε σωστὸ νὰ ὑπάρχουν στὰ χέρια του γράμματα ἀποκαλυπτικὰ τοῦ αἰσθηματικοῦ σας δεσμοῦ;

Μικρὴ γαλανομάτα: Ὁ νεαρὸς φίλος τοῦ ἀδελφοῦ σας, ποὺ σᾶς κάνει προτάσεις γιὰ αἰσθηματικὸ σύνδεσμο, φαίνεται πὼς εἶνε πολὺ κατεργάρης. Γιατί, ἀφοῦ θέλει νὰ σᾶς κάνη νόμιμη γυναῖκα του, καθὼς σᾶς λέει, πολὺ φρόνιμα τοῦ ὑποδείξατε ἐσεῖς ν' ἀπευθυνθῆ στοὺς γονεῖς σας. Γιὰ νὰ θεωρήση τὴν ἀπάντησί σας αὐτὴ ὡς... ἐκβιαστική, δείχνει πὼς ὁ ἴδιος, παρὰ τὶς ὑποσχέσεις του, δὲν ἔχει κανένα σοβαρὸ σκοπὸ γιὰ σᾶς καὶ μόνο ἤθελε νὰ σᾶς τυλίξη στὰ δίχτυα του καὶ νὰ σᾶς παρασύρη γιὰ νὰ διασκεδάση. Γι' αὐτὸ νὰ μὴν τοῦ δώσετε πιὰ τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ σᾶς ξαναπλησιάση, οὔτε καὶ νὰ τοῦ μιλήσετε, γιατὶ εἶναι ὕποπτος χαρακτήρας. Καὶ ἂν τολμήση νὰ σᾶς ξαναενοχλήση, νὰ τὸ πῆτε στὸν ἀδελφό σας, γιὰ νὰ τὸν ταχτοποιήση...

Ἑλληνίδα δευτέρας νεότητος: Μοῦ γράφετε : «Πολὺ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἂν μπορῆ ἕνας νέος εἰκοσιεπτὰ χρόνων ν' ἀγαπήση μιὰ γυναῖκα μεγαλύτερή του κατὰ δεκαπέντε χρόνια. Εἶμαι ἐγὼ ἡ ἐνδιαφερομένη. Ὁ νέος μὲ βεβαιώνει ὅτι εἶναι εἰλικρινὴς στὸ αἴσθημά του γιὰ μένα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἡλικία δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου, γιατὶ διατηροῦμαι ἀκμαιοτάτη. Ἐγὼ ὅμως ἀμφιβάλλω, κι' ὑποθέτω πὼς μὲ τριγυρίζει μᾶλλον γιὰ τὰ λεπτά μου, γιατὶ εἶμαι εὐκατάστατη». Σᾶς ἀπαντῶ, λοιπόν : Δὲν ἀποκλείεται κατ' ἀρχὴν ὁ νέος εἰλικρινὰ νὰ σᾶς ἀγαπάη καὶ τὸ αἰσθηματικό του ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς νὰ μὴν ἐμπνέεται μονάχα ἀπὸ τὴν... προίκα σας. Αὐτό, ἄλλωστε, μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὸ ἐξακριβώσετε ἀπὸ τὴν συναναστροφή σας μαζί του καὶ νὰ τὸ κρίνετε ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις του γενικὰ ἀπέναντί σας. Ἀλλὰ τὸ πραγματικὰ προβληματικὸ εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, ὅπως πολὺ σωστὰ τὸ καταλαβαίνετε καὶ σεῖς ἡ ἰδία. Στὴν περίπτωσι, ποὺ ὁ νέος εἶναι εἰλικρινὴς μαζί σας, φυσικὸν εἶναι νὰ θελήσετε καὶ οἱ δύο νὰ δώσετε ἕνα τέλος στὸ αἴσθημά σας, μὲ γάμο, πρᾶγμα ποὺ καὶ ὁ νέος θὰ τὸ θέλη βέβαια. Ἀλλὰ τί θὰ γίνη μετὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συζυγικῆς σας εὐτυχίας; Θὰ ἐξακολουθῆ καὶ τότε νὰ μένη πιστὸς σὲ σᾶς ἢ θὰ θελήση νὰ γνωρίση ἄλλες γυναῖκες; Καὶ σεῖς πῶς θ' ἀντιδράσετε τότε; Θὰ ἔχετε τὴν μεγαλοφροσύνη νὰ ἀνεχθῆτε αὐτὰ τὰ ξεπορτίσματά του; Ἢ ὅπως εἶναι φυσικὸ θ' ἀρχίσετε τὶς γκρίνιες; Δὲν λέω, βέβαια, πὼς ἔτσι θὰ γίνουν τὰ πράγματα καὶ δὲν ἀποκλείω ὁ νέος νὰ μείνη πιστὸς στὸν ὅρκο του. Ἀλλὰ σᾶς λέω περίπου τί μπορεῖ νὰ συμβῆ κάποτε, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν τὸ θέλη. Ὁ πειρασμὸς εἶναι μεγάλος καὶ μηχανεύεται τόσα καὶ τόσα παράξενα! Ἐσεῖς τώρα εἶστε σὲ ἡλικία, ἔχετε λογικὴ καὶ μπορεῖτε νὰ τὰ ζυγίσετε ὅλα αὐτὰ καὶ ν' ἀποφασίσετε μὲ φρονιμάδα ὅ,τι κρίνετε καλύτερο!

ΕΡΗ

Αὐτὸ εἶναι τὸ περίφημο σαμπουάν
DOP
DOP
DOP
ΠΟΥ: κάνει ὡραῖα μαλλιὰ σὰν μετάξι.
Δίνει ζωὴ στὰ πιὸ ἀτροφικὰ καὶ ἀρρωστημένα μαλλιὰ χάρις στὰ θαυμάσια ὑλικὰ ποὺ περιέχει, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ συστατικὰ τοῦ αὐγοῦ.
Καθαρίζει τὰ μαλλιὰ σὲ ἕνα λεπτὸ **καὶ ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα** στὸ πρῶτο λούσιμο
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ **"LOREAL"** ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 τηλ. 23-234

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μελετηρὸ νέο: Τὸ περιστατικό, ποὺ μοῦ περιγράφετε, δὲν εἶναι καὶ τόσο σπάνιο. Νομίζω ὅτι ἡ ἐπίδοσί σας μὲ ἐπιμονὴ στὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις ἰδίως τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν ἄνω ἄκρων, θὰ συντελέση στὴν ἐξάλειψι τοῦ φαινομένου. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ παίρνετε πρωΐ - μεσημέρι - βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ ἕνα χαπάκι Arenorm ἢ Teston τῶν 10 μλγρ. ἐπὶ 15 ἡμέρες.

Φρουρὸ Σ., Κομοτινή: Θὰ κάμετε 15 ἐνέσεις Arenorm ἢ Teston τῶν 25 μλγρ. δύο τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Κατόπιν, ἐπὶ 15 ἡμέρες θὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἕνα καταπότιον ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων. Μετὰ δίμηνο διακοπὴ θὰ ἐπαναλάβετε τὰ αὐτὰ μὲ τὴν αὐτὴν σειρά. Ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπαναληφθῆ γιὰ τρίτη φορὰ ἡ θεραπεία αὐτή.

Στρατεύσιμο XIX: Τώρα εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ ἐπαναφέρετε τὸ μέλος αὐτὸ στὴν πρώτη του κατάστασι. Ἂν εἴχατε πάει ἐγκαίρως σὲ εἰδικὸ γιατρό, μὲ τεχνητὰ μέσα θὰ εἶχε ἀποτέλεσμα. Τώρα πιὰ μόνο χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ ἐπαναφέρη τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Δὲν πρόκειται γιὰ σπουδαία ἐπέμβασι, ὁποιοσδήποτε χειρουργὸς μπορεῖ νὰ τὴν κάμη.

Νευρικὸ καὶ σατράπη: Ἀπόλυτα ἀποτελέσματα ποὺ περιμένετε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχετε. Μπορεῖτε ὅμως νὰ ἔχετε σχετικὴ βελτίωσι ἐφαρμόζοντας τὴν πάρα κάτω θεραπευτικὴ ἀγωγή : 10—15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ. δύο τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Κατόπιν ἐπὶ 15 ἡμέρες τρία καταπότια τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων. Μετὰ δίμηνο διακοπὴ ἐπανάληψι μέχρις ἀποτελέσματος. Μοῦ ξαναγράφετε.

Μιὰ δεκαοχτάχρονη κοπελλίτσα ἀπὸ τὴν Τῆνο: Ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν βάζετε ψευδώνυμο, σᾶς ἔβαλα ἐγὼ τὸ πάρα πάνω. Πρωΐ καὶ βράδυ, ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ χλιαρὸ νερό, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν κάτωθι σκευασία : Teinture de benjoin 4 gr., Alcool camphré 7 gr., Eau de cologne 12 gr., Eau distillée 250 gr μὲ ἕνα βαμβακάκι. Κατόπιν τὰ πιὸ ἐκσεσημασμένα σπυράκια θὰ τὰ καυτηριάζετε μὲ ἕνα μικρὸ βαμβακάκι ἀπάνω σὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα μὲ τὸ πάρα κάτω φάρμακο : Soufre precipite 12 gr., Glycerine 4 gr., Alcool camphré 4 gr., Eau de roses 40 gr., Eau distillée 45 gr. Ν' ἀνακατεύετε πολὺ καλὰ τὸ φάρμακο.

Μαρία, Αἴγιο: Θὰ σᾶς συστήσω νὰ κάμετε χρῆσι τῶν κάτωθι : Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι ξηρό, τὴ Mousse Phyllis. Ἂν εἶνε λιπαρὸ τὴν Perle Phyllis, σύμφωνα μὲ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία. Θὰ τὴ μεταχειρισθῆτε σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν crème Phyllis γιὰ τὴ νύχτα σύμφωνα καὶ αὐτὴν μὲ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία.

Δυστυχισμένη 13: Δυστυχῶς, αὐτὸ ποὺ χάσατε δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξαναβρῆτε. Πιθανὸν ἐν μέρει, ἐφ' ὅσον θὰ ἐπανέλθετε στὴν προτέραν σας κατάστασι. Ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ παραμείνουν ραβδώσεις σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Εἶναι ὅμως ἀπορίας ἄξιον πῶς οἱ δικοί σας ἄφησαν ἕναν ὀργανισμὸ 18—20 ἐτῶν νὰ χάση διὰ μιᾶς 17 ὁλόκληρες ὀκάδες ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος. Εὔχομαι τ' ἀποτελέσματα νὰ μὴν εἶναι δυσάρεστα.

Ψ. Χ., «ἄρτος»: Ἀφοῦ σᾶς ἐξήτασε εἰδικὸς ὠτολαρ)γος, νομίζω ὅτι περιττεύει ἡ δική μου γνώμη. Πρόκειται γιὰ ὠτοσκλήρυνσι καὶ σᾶς προσθέτω ὅτι ματαιοπονεῖτε προσπαθῶντας νὰ βρῆτε θεραπεία. Ἐπὶ πλέον σᾶς συνιστῶ νὰ μὴν ἀκολουθῆτε θεραπεῖες ἀνευθύνων ἀτόμων, γιατὶ πολὺ πιθανὸν νὰ προξενήσετε βλάβες, ποὺ δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τὶς ἐπανορθώση οὔτε ὁ εἰδικὸς ὠτολαρ)γος.

Δυστυχισμένη Ε. Λ.: Θὰ ξανακάνετε ἄλλα δύο κουτιὰ ἐνέσεις Calcibromine καὶ κατόπιν θὰ παίρνετε πρωΐ - μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ Passineurol, ἐπὶ 15 μέρες. Ἔπειτα θὰ κάμετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις Tonosan μιὰ τὴν ἡμέρα. Θὰ κάνετε καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγὴ καὶ θὰ ἀποφεύγετε τὶς δυσάρεστες συναναστροφές.

Βασανισμένο νέο: Σᾶς συνιστῶ νὰ κάμετε 15 ἐνέσεις Calcibromine ἐνδοφλεβίως, μιὰ τὴν ἡμέρα τῶν 10 c.c. Ἐπίσης καθημερινῶς ἐπὶ 15 μέρες, πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ Calmoneurine μέσα σ' ἕνα φλυτζάνι τίλιο. Ἀκόμα κάθε βράδυ μπορεῖτε νὰ τρίβετε τὴ μέση σας μὲ λίγη κολώνια.

Μοναχό, Κύπρο: Δὲν κατώρθωσα νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ γράμμα σας πολλὰ πράγματα. Ἐκεῖνο ποὺ κατώρθωσα νὰ συμπεράνω εἶναι ὅτι ὅλη ἡ κατάστασι ποὺ προσπαθεῖτε νὰ περιγράψετε, ὀφείλεται σ' ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, ποὺ λέτε ὅτι δὲν σᾶς ἔγινε ἕξις. Πάντως θὰ ἐξηγηθῆτε καλύτερα μὲ τὸ γιατρό, ὅταν ἔρθετε στὴν Ἀθήνα.

Α. Λ.

Ὑγρασία
Κρύο!
NIVEA CREME
ἀμέσως NIVEA!
Τὸ δέρμα ποὺ εἶναι περιποιημένο μὲ κρέμα NIVEA διατηρεῖται καὶ μὲ τὴν κακοκαιρία, δροσερό, νεανικὸ καὶ βελούδινο. Τὸ σκασμένο δέρμα γίνεται πάλι λεῖο καὶ μαλακό. Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT οὐσία συγγενῆ πρὸς τὰ συστατικὰ τοῦ δέρματος γι' αὐτὸ καὶ εἰσχωρεῖ βαθειὰ εἰς αὐτό, τὸ τρέφει καὶ τὸ προστατεύει.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Τῆς Ρενές

Ζαντιλιὲς

— Στὴν ζωὴ οἱ ὀμορφιὲς μὲ τραβοῦνε, μὰ οἱ ζαντιλιὲς μὲ συγκρατοῦνε! ἔλεγε πάντα ἡ Ρενέ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, γι' αὐτὸ καὶ μέσ' τὸ μαχαλᾶ, χωρὶς ρεκλάμες καὶ τὰμ-τάμ, ἔκανε πάντα ἀνώνυμες ἀγαθοεργίες, κι' ἔμοιαζε τάλε-κουάλε σὰν ἕνα σεντὲβρ χωρὶς σινιατούρα, σὰν ἕνα τραγοῦδι ἀηδονιοῦ μέσα στὴ νύχτα!

Μὲ τὸ σαβουὰρ-βίβρ στὸ χέρι, ὅταν ἔβλεπε ἀνθρώπους μὲ χοντρὴ συμπεριφορὰ νὰ κάνουν χωριατιές, ἀγανακτισμένη, προσπαθοῦσε ν' ἀντιδράση.

Τὴν Παρασκευή, λοιπόν, τὸ ἀπόγευμα, ποὔθελε νὰ πάη σ' ἕνα μεγάλο μπὰλ-μασκέ, ντύθηκε ἀλητόπαιδο καὶ τράβηξε ντογροῦ γιὰ τὴ στάσι τῶν λεωφορείων. Ἐκεῖ διασταυρώθηκε μὲ μιὰ γνωστή της κι' ὑποκλίθηκε ταπεινά.

— Δὲν ἔχω ψιλά, παιδί μου. Ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς φτωχούς μου! τῆς εἶπε ἡ πονόψυχη φιλενάδα της.

Τὴ νόμισε γιὰ ζήτιανόπαιδο!

Σκασμένη στὰ γέλια, ἡ Ρενὲ προχώρησε. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, περνοῦσε ἕνα λεωφορεῖο. Εἶχε μόνο μιὰ θέσι ἀδειανή, κι' ἐκτὸς ἀπὸ κείνη, περίμενε κι' ἕνας γέρος. Ἀπὸ εὐγένεια ἡ Ρενὲ τὸν ἄφησε νὰ μπῆ κι' ἐκείνη ἔμεινε. Σὲ λίγο, ἦρθε ἄλλο λεωφορεῖο. Εἶχε ἔξη θέσεις ἄδειες. Τὴν ἴδια στιγμή, φάνηκε ἕνα μπουλοῦκι γυναικοῦλες, μὲ τὰ μωρὰ στὴν ἀγκαλιά τους. Ἀπὸ εὐγένεια τσ' ἄφησε πρῶτες. Ὕστερα πῆγε νὰ μπῆ κι' αὐτή, μὰ ὁ εἰσπράκτορας τσ' ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα, φωνάζοντας:

— Πλῆρες, μωρὲ στραβέ! Δὲν βλέπεις;

— Οἱ ὧρες περνοῦνε, μόνο μπούσια δὲν περνοῦνε!.. μουρμουρίζει φουριόζα.

Τέλος, μπόρεσε καὶ μπῆκε στὸ τρίτο λεωφορεῖο.

Ἄξαφνα, γιουρουντάρισε μιὰ χοντρὴ κακαβρακάτη γρηά. Ἀμέσως ἡ Ρενὲ ἀπὸ ζαντιλιὲς τῆς προσέφερε τὴ θέσι της.

Αὐτὴ στρογγυλοκάθησε καὶ ζουλάει καὶ πιέζει ἀσφυκτικὰ τοὺς διπλανούς της. Ἕνας δὲ ἀπ' αὐτούς, τῆς φώναξε:

— Ἅμα κανεὶς εἶναι σὰν μπουγαδοκόφινο, πάει μὲ ταξί!

Ὅλοι γύρω γελοῦνε, μόνο ἡ Ρενὲ ἀπὸ ζαντιλιὲς μπῆκε στὴ μέση καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς καλμάρη. Μὰ ἡ χοντρὴ ἀφρίζει καὶ ξεφωνίζει:

— Μωρὲ βρωμοαλήτη! Τὄκανες μάξους καὶ μοὔδωσες τὴ θέσι σου, πιταφτοῦ γιὰ νὰ κάνης σεῖρι μ' αὐτὰ τὰ προστυχόμουτρα!

Γύρεψε ἡ Ρενὲ νὰ δικαιολογηθῆ, μὰ ἡ κακαβρακάτη γρηὰ τσ' ἔδωκε τὴν τσάντα κατακέφαλα.

Ἡ Ρενὲ ἀπὸ ζαντιλιὲς δὲν εἶπε λέξι. Ἄλλωστε φτάξανε πιὰ στὸ τέρμα.

«Εἶμαι πολὺ ἀν-ρετάρ», σκέφθηκε, κι' ἔτρεξε στὸ μπὰλ-μασκέ. Δυστυχῶς, ὅπως ἦτανε ματινέ, εἶχε τελέψει πιά.

Σβοῦσαν τὰ φῶτα, καὶ τὰ γκαρσόνια ποὔφευγαν, τὴ νόμισαν πραγματικὰ πὼς ἦταν ἀλήτης καὶ τὴ φωνάξανε νὰ βοηθήση νὰ βγάλουνε τὶς γλάστρες καὶ νὰ τὶς κουβαλήσουνε στὸ πουλουδάδικο, ποὺ τὶς καρτεροῦσανε γιὰ νὰ τὶς ξαναγοικιάσουνε σ' ἄλλους.

Ξημέρωνε Ψυχοσάββατο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

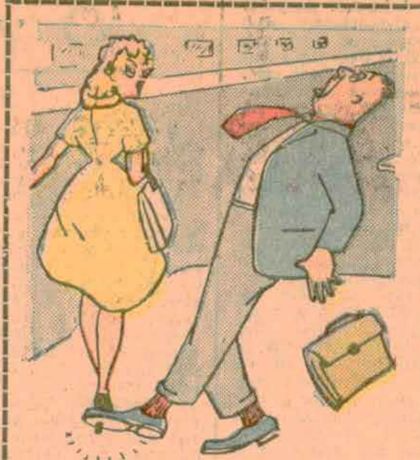

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε!...

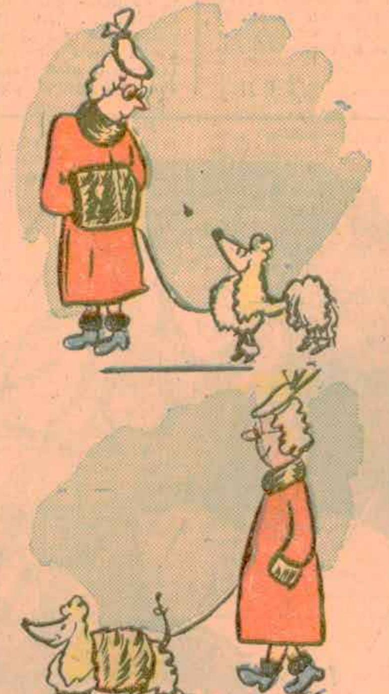

Χωρὶς λόγια.

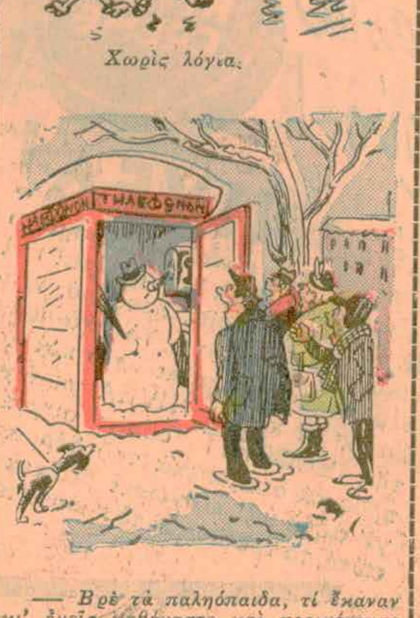

— Βρὲ τὰ παληόπαιδα, τί ἔκαναν κι' ἐμεῖς καθόμαστε καὶ περιμένουμε στὴν παγωνιὰ τόση ὥρα!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἔχετε μεγάλο στόμα καὶ θέλετε νὰ τὸ κάνετε νὰ φαίνεται μικρότερο; Βάφετε τὰ χείλη σας μὲ τὸ κραγιόνι μοναχὰ μπροστὰ καὶ σβύνετε τὴν ἄκρη τους μὲ κρέμα καὶ μὲ πούντρα ἄσπρη.

Ἀκόμα προτιμώτερη γι' αὐτὸ τὸ σβύσιμο εἶναι μιὰ εἰδικὴ πάστα, ποὺ θὰ βρῆτε στὰ καταστήματα καλλυντικῶν.

Ἀντίθετα, ἂν ἔχετε πολὺ μικρὸ στόμα καὶ θέλετε νὰ τὸ μεγαλώσετε κάπως, τραβᾶτε τὸ κραγιόνι ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη τῶν χειλιῶν ὡς τὴν ἄλλη καὶ διορθώνετε κανονικὰ μὲ τὸ δάχτυλο τὶς γραμμές, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ βάψιμό σας σὰν παληατσίστικο.

Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις χρειάζεται προσοχὴ κι' ἐξάσκησι, γιὰ νὰ πετύχετε ἕνα ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα καὶ ν' ἀποφύγετε τὴ γελοιοποίησι ποὺ φέρνει τὸ κακὸ βάψιμο.

Γιὰ νὰ κοκκινίσουν τὰ μάγουλα

Θέλετε νὰ κοκκινίσουν λίγο τὰ μάγουλά σας, γιὰ νὰ γίνουν πιὸ χαριτωμένα; Ἡ ὑγιεινὴ ζωή, ὁ καθαρὸς ἀέρας κι' ἡ καλὴ τροφή, εἶναι, βεβαίως, τὰ βασικὰ μέσα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Ὑπάρχει ὡστόσο κι' ἕνα τοπικὸ «τρύκ», ποὺ βοηθεῖ κι' αὐτὸ στὴν ἀνάγκη: Λυώνετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ χοντρὸ ἀλάτι σ' ἕνα ποτῆρι νερό. Καί, κάθε πρωΐ, τρίβετε τὸ πρόσωπό σας μ' αὐτὴ τὴ διάλυσι. Θὰ διαπιστώσετε ὅτι ζωηρεύει ἔτσι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ γίνονται ρόδινα τὰ μάγουλά σας.

Ἀντὶ γιὰ τὰ διάφορα βλαβερὰ κοκκινάδια γιὰ τὰ μάγουλα, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὸ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Κινέζες: χυμὸ ἀπὸ κοκκινογούλια!

Τὸ βάψιμο τῶν μάγουλων ἔχει τὴν τέχνη του: Ἀρχίζετε νὰ τρίβετε κυκλικὰ τὸ μάγουλο ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω, κι' ὅσο μπορεῖτε πιὸ ψηλὰ πρὸς τὰ μάτια καὶ τὰ μελίγγια — ποτὲ κάτω χαμηλά.

Ἡ πούντρα ποὺ σᾶς ταιριάζει

Ἕνα ὄμορφο προσωπάκι, μελαχροινό, μὲ χρῶμα «ἀμπρέ», χάνει πολὺ μὲ τὴν πούντρα. Πραγματικά, ἂν δὲν τὴν δέχεται ἡ ἐπιδερμίδα, ἡ πούντρα ἀσχημίζει τὸ πρόσωπο, τὸ κάνει νὰ φαίνεται σὰν ἀλευρωμένο. Δοκιμᾶστε μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας ἂν σᾶς πηγαίνη ἢ ὄχι ἡ πούντρα. Δὲν πρέπει νὰ μοιάζετε... μὲ μυῖγα μέσ' στὸ γάλα!

Ἂν τώρα κρίνετε πὼς σᾶς πηγαίνει, διαλέξετε μιὰ μάρκα καλῆς ποιότητος. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τὴ φτιάσετε καὶ μόνη σας, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Παίρνετε 100 γραμμάρια νισεστέ, καλὰ τριμένο καὶ πολὺ λεπτό, 25 γραμ. τάλκ, ἐπίσης λεπτότατο, 25 γραμ. σκόνη λυκοποδίου καὶ λίγη σκόνη ἴριδος. Τὰ βάζετε ὅλα μαζὶ σ' ἕνα καθαρὸ πορσελάνινο γουδί. Προσθέτετε μιὰ - δυὸ σταγόνες ἀπ' τὸ ἄρωμα ποὺ προτιμᾶτε, καθὼς καὶ λιγάκι καρμίνιο ἢ σαφρὰ (ἀναλόγως τοῦ χρώματος ποὺ θέλετε νὰ τῆς δώσετε, ρὸζ ἢ ρασέλ). Κι' ἀνακατεύετε γιὰ πολλὴ ὥρα, ὥσπου νὰ γίνη τελείως ὁμοιόμορφο τὸ μῖγμα.

Ὅταν πουντράρεσθε, μὴ παραλείπετε τὸ μέτωπο, τὰ μελίγγια καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ λαιμοῦ σας.

Γενικά, ἀποφεύγετε νὰ βάζετε πολλὴ πούντρα.

Γλυκὸ μὲ τὶς πορτοκαλόφλουδες

Μὴ πετᾶτε τὶς πορτοκαλόφλουδες. Μπορεῖτε νὰ φτιάσετε μ' αὐτὲς ἕνα περίφημο γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ. Τὶς ρίχνετε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο νερό. Μετὰ 3—4 ἡμέρες, ὅταν κρίνετε πὼς ἔχετε μαζέψει πιὰ ἀρκετές, τὶς ζυγίζετε καὶ ἑτοιμάζετε ἄλλη τόση ζάχαρη. Τὶς κόβετε σὲ χοντρὰ κομμάτια, φτιάνετε ἕνα σιρόπι μὲ τὴ ζάχαρη καὶ τὸ νερὸ ποὺ μούσκεψαν οἱ φλοῦδες, τ' ἀνακατεύετε ὅλα κι' ἀφίνετε νὰ βράσουνε δυὸ ὧρες περίπου. Τέλος, περνᾶτε τὸ μῖγμα ἀπ' τὴ μηχανὴ ποὺ ἀλέθει τὰ χορταρικά.

Παρκετίνη στὸ μάρμαρο

Πρέπει νὰ περιμένετε ἀρκετὲς ὧρες, πρὶν περάστε μὲ παρκετίνη ἕνα μάρμαρο ποὺ πλύνατε. Γιατὶ τὸ μάρμαρο ἔχει πόρους καὶ συγκρατεῖ μέσα σ' αὐτοὺς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα μιὰ κάποια ὑγρασία, ἀκόμα κι' ὅταν φαίνεται στεγνὴ ἡ ἐπιφάνειά του.

Πῶς λυώνει τὸ ξερὸ βερνίκι

Ἂν ἔχη ξεραθῆ τὸ βερνίκι τῶν παπουτσιῶν μέσα στὸ κουτί του, τὸ διορθώνετε προσθέτοντας μερικὲς σταγόνες νέφτι κι' ἀνακατεύοντας καλὰ μὲ μιὰ ξύλινη σπάτουλα, ὥσπου νὰ γίνη τὸ μῖγμα ὁμοιογενές. Ἡ ποσότης τοῦ νεφτιοῦ ποὺ πρέπει νὰ προσθέσετε, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ποιότητα τοῦ βερνικιοῦ.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΣΕ 20 ΧΡΟΝΙΑ

Στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν καὶ στὰ βάθη τῆς θάλασσας

Οἱ πρακτικὲς ἐφαρμογὲς τῆς τηλεοράσεως, ἄρχισαν μόλις πρὸ 20 ἐτῶν. Οἱ θεαταὶ ἵδρωναν τότε καὶ στραβώνονταν ἀπ' τὰ ἐκθαμβωτικὰ φῶτα. Ὅσο γιὰ τὶς εἰκόνες ποὺ παρουσίαζαν τὰ μηχανήματα, ἂν τὶς ἔβλεπε κανεὶς σήμερα, θὰ νόμιζε... πὼς ἔπαθε κάποια βλάβη ὁ πομπός!..

Πόσες ἁλματώδεις πρόοδοι σημειώθηκαν μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰκοσαετία!

Τί πρόκειται δὲ νὰ μᾶς προσφέρη ἡ τηλεόρασις, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα 20 χρόνια; Ἕνας Ἄγγλος εἰδικός, ὁ καθηγητὴς Α. Λόου, προβλέπει μεγάλες τεχνικὲς τελειοποιήσεις της. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ ἀντικατάστασι τῶν ἠλεκτρονικῶν λυχνιῶν μὲ κρυστάλλους «γερμανίου», θὰ ἐπιτρέψη νὰ γίνουν οἱ δέκτες φορητοί, μὲ διαστάσεις μισὲς ἀπὸ τὶς σημερινὲς καὶ μὲ βάρος δέκα φορὲς μικρότερο. Ἤδη ἔχει κατασκευασθῆ στὴν Ἀμερικὴ ἕνας δέκτης τηλεοράσεως χωρὶς λυχνίες.

Συγχρόνως, θὰ μεγαλώση ἡ «ὀθόνη» τοῦ δέκτου, ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς νέες «πανοραμικὲς ὀθόνες» τῶν κινηματογράφων. Ἴσως, ἀπὸ ὁλόκληρη τὴ συσκευὴ θὰ φαίνεται μόνον ἡ ὀθόνη, σὰν μιὰ εἰκόνα πάνω στὸν τοῖχο. Ἔτσι, οἱ σκηνὲς θ' ἀποκτήσουν μεγαλύτερο «βάθος» καὶ ζωντάνια.

Ἄλλη τελειοποίησι, ποὺ ἔχει ἤδη ἀρχίσει νὰ ἐφαρμόζεται, θἆναι ἡ ἔγχρωμη τηλεόρασις. Αὐτὴ θὰ κάνη ἀκόμα ἑλκυστικώτερα τὰ προγράμματα ποὺ θὰ μεταδίδωνται ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Ὑπάρχουν ἄλλωστε καὶ τώρα πομποὶ τηλεοράσεως, ποὺ λειτουργοῦν μέσα στὸ νερό, σὲ βάθος 30 μέτρων καὶ πάνω, γιὰ σκοποὺς ἐξερευνητικοὺς ἢ ναυαγοσωστικούς. Οἱ ἐκπομπές τους μεταδίδονται σὲ σταθμοὺς τῆς ἀκτῆς.

Στὸ μέλλον λοιπόν, θὰ μπορῆ ὁ κάθε κάτοχος δέκτου τηλεοράσεως νὰ παρακολουθῆ ἀπ' τὸ σπίτι του ὅλα τὰ θαυμάσια θεάματα τῶν ὑποβρυχίων τοπίων τῶν τροπικῶν, ἀκούγοντας συγχρόνως τὸ σχολιαστή, ποὺ θὰ βρίσκεται ἐπὶ τόπου καὶ θὰ τοῦ ἐξηγῆ τί βλέπει...

Ὕστερα θ' ἀρχίσουν πιθανώτατα νὰ παίζωνται ὁλόκληρα «σκὲτς» τηλεοράσεως στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Οἱ ὑποβρύχιες αὐτὲς σκηνὲς θὰ εἶναι πραγματικές, κι' ὄχι σὰν τὶς σημερινές, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ νεροῦ τῆς θάλασσας μέ... μιὰ διαφανῆ κουρτίνα ποὺ κυματίζει!

Ἐξ ἄλλου, οἱ καινούργιοι κι' ἐλαφρότατοι πομποὶ θὰ μεταδίδουν εἰκόνες ἀπὸ ρουκέτες ἐκσφενδονιζόμενες πρὸς τὸ Ἄπειρο, ὅταν αὐτὲς θὰ φτάνουν σὲ ὕψος ἑκατοντάδων ἢ χιλιάδων χιλιομέτρων. Ὅταν θ' ἀπογειωθῆ ἡ πρώτη ρουκέτα μὲ ἀνθρώπινο πλήρωμα, οἱ δέκτες τηλεοράσεως σ' ὅλον τὸν κόσμο θὰ παρουσιάσουν ὄχι μόνο τὴ σκηνὴ του ξεκινήματός της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄποψι τῆς Γῆς ὅπως θὰ φαίνεται ἀπὸ τὴ ρουκέτα. Ἀργότερα μάλιστα, δὲν ἀποκλείεται νὰ παρελάσουν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὰ τοπία τῆς Σελήνης, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ θὰ κάνη τὸ γῦρο της ἡ πρώτη ρουκέτα.

Οἱ κρύσταλλοι γερμανίου ἔχουν ἐπὶ πλέον τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι πολὺ ἀνθεκτικώτεροι ἀπὸ τὶς λυχνίες, κι' ἔτσι δὲν θὰ κινδυνεύουν ἀπ' τὰ τραντάγματα τῆς ρουκέτας, ποὺ θὰ ταξιδεύη μὲ ταχύτητα χιλιάδων χιλιομέτρων.

Πολὺ πρὶν περάσουν τὰ 20 χρόνια, ἡ Ἀμερικὴ κι' ἡ Εὐρώπη θὰ ἔχουν συνδεθῆ μὲ σταθμοὺς ἀναμεταδόσεως, ἐγκατεστημένους στὸν Ἀτλαντικό. Κι' ἔτσι, θὰ μπορῆ καθένας, Εὐρωπαῖος ἢ Ἀμερικανός, νὰ παρακολουθῆ ἀπ' τὸ σπίτι του μὲ τὴν τηλεόρασι τὶς πυγμαχικὲς ἢ ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις ποὺ θὰ διοργανώνωνται στὴν Ἀργεντινὴ ἢ στὴ Νέα Γῆ, στὴν Ἰρλανδία ἢ στὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα...

Ἀργότερα δέ, θὰ συμπεριληφθοῦν σ' αὐτὸ τὸ δίκτυο ἡ Ἀφρική, ἡ Ἀσία κι' ἡ Αὐστραλία, ἔτσι ὥστε κάθε γεγονὸς γενικοῦ ἐνδιαφέροντος νὰ ἔχη ἑκατομμύρια θεατὲς σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ παγκόσμιο δίκτυο κι' οἱ ἐλαφρότατες συσκευὲς θὰ ἐπιτρέπουν νὰ παρακολουθῆ καθένας τοὺς ἐξερευνητὰς στὰ μακρυνότερα μέρη τῆς Γῆς καὶ πάνω στὰ ψηλότερα βουνά.

Τὰ σχολικὰ προγράμματα θ' ἀποκτήσουν τότε πολὺ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον. Τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας θὰ διδάσκεται κάπως ἔτσι:

«Τώρα, παιδιά, ὁ τηλεοπτικὸς πομπός μας θὰ πετάξη πάνω ἀπ' τὴν Ἱσπανία, γιὰ νὰ δῆτε πόσο διαφορετικὴ φαίνεται ἀπὸ τὴ Γαλλία ἢ τὴν Ἀγγλία. Ὕστερα θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴ Μαδρίτη, τὴ Σεβίλλη καὶ ἄλλες πόλεις. Θὰ δοῦμε τοὺς κατοίκους των καὶ θὰ μιλήσουμε μαζί τους...».

Τὰ τηλέφωνα θὰ ἐφοδιασθοῦν πιθανώτατα μὲ ἐξαρτήματα τηλεοράσεως, γιὰ νὰ βλέπη καθένας μὲ ποιὸν μιλάει, κι' ἔτσι ν' ἀποφεύγωνται τὰ λάθη... κι' οἱ φάρσες!

Ὅταν οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου θὰ θέλουν νὰ συσκεφθοῦν, δὲν θὰ χρειάζεται πιὰ νὰ ταξιδέψουν χιλιάδες χιλιόμετρα. Θὰ συνεδριάζουν καὶ θ' ἀνταλλάσσουν τὶς ἀπόψεις τους, χωρὶς ν' ἀφήσουν τὰ δωμάτιά τους. Διάφορες ἐκπομπὲς τηλεοράσεως, ἀπὸ χιλιάδες χιλιάμετρα μακρυά, θὰ συνενώνωνται σὲ μιὰ καὶ μόνο, ποὺ θὰ τοὺς δείχνη ὅλους μαζὶ στὸ κοινό, γιὰ λόγους ἐντυπωσιακούς.

Στὰ «ἀστυνομικὰ» κράτη, οἱ φορητοὶ πομποὶ τηλεοράσεως θὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς «κρυφὰ μάτια» στοὺς δρόμους, στὰ δημόσια κέντρα, στὰ γραφεῖα καὶ στὰ σπίτια, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν κάθε κίνησι τῶν «ὑπόπτων». Κανεὶς λοιπὸν δὲν θἆναι πιὰ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ προβάλλεται τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ εἰκόνα του πάνω στὸ δέκτη τηλεοράσεως τῆς ἀστυνομίας.

Στὶς ἄλλες χῶρες, τὶς ἐλεύθερες, αὐτὴ ἡ μυστικὴ παρακολούθησι θὰ περιορίζεται μόνο στοὺς κακοποιούς, στοὺς ἐχθροὺς τοῦ Νόμου.

Μὰ καὶ στὰ σπίτια τοῦ μέλλοντος, χάρις σ' ἕνα μικροσκοπικὸ πομπό, ἡ μητέρα θὰ μπορῆ, ἐνῶ θ' ἀσχολῆται μὲ τὸ νοικοκυριό της, νὰ προσέχη τὸ παιδί της ποὺ θὰ κοιμᾶται ἢ θὰ παίζη στὸν κῆπο...

Οἱ ἀναρριχήσεις τῶν ὀρειβατῶν στὸ Ἔβερεστ θ' ἀποτελοῦν ἕνα θέαμα προσιτὸ στὸν καθένα.

Μὲ τὴν τηλεόρασι, θὰ παρακολουθοῦμε ὕστερα ἀπὸ λίγες δεκαετίες τὶς πρῶτες πτήσεις στὸ Ἄπειρο.

Ἀλλὰ κι' οἱ φίλαθλοι θὰ μποροῦν, ξαπλωμένοι στὴν πολυθρόνα τους, ν' ἀπολαμβάνουν τοὺς διεθνεῖς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες.

Ἡ τηλεόρασις σήμερα εἶνε γιὰ τὴν οἰκογένεια ἡ καλύτερη ψυχαγωγία...

'Ανατολίτικο
ΧΙΟΥΜΟΡ
'Η ταβέρνα τοῦ Χότζα

'Ο Ναστραδὶν Χότζας, ὅταν βρέθηκε κάποτε μὲ μερικὰ παραδάκια, σκέφτηκε ν' ἀνοίξη ἕνα μαγαζί, μήπως δῆ χαίρι καὶ προκοπή.

Χρόνια τώρα πάλευε μὲ τὸ χέρσο του χωράφι καὶ δὲν κατάφερε οὔτε τοῦβλο νὰ βάλη στὸ ἑτοιμόρροπο καλύβι του. Ὅσο γιὰ τὰ γράμματα, ποὺ μάθαινε στὰ παιδιά, ἀκόμα δὲν εἶδε γρόσι ἀπὸ τοὺς πατεράδες τους.

Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε ν' ἀνοίξη ἕνα ταβερνάκι στὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ μὲ κρασί, ποὺ θἄφερνε ἀπὸ τὴν Προῦσσα.

— Ἄφεριμ, γυναῖκα, ἔλεγε στὴ Φατμὰ κι' ἴσως ὁ Ἀλλὰχ τὰ φέρη βολικὰ γιὰ νὰ κάνουμε πλούσια γεράματα.

— Τί τὰ θέλεις τὰ μεγάλα σχέδια, Ναστραδίν, τοῦ ἔλεγε ἐκείνη, τώρα πιὰ ποὺ δὲν μπορεῖς καλὰ - καλὰ νὰ πάρης οὔτε τὰ πόδια σου;... Δὲν βαριέσαι... Κάτσε στ' αὐγά σου καὶ μὲ τὰ λίγα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ προφήτης θὰ τὰ βολέψουμε...

'Ο Ναστραδὶν ὅμως δὲν ἄκουγε κανένα. Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη μαγαζάτορας καὶ μάλιστα ταβερνιάρης. Πῆγε, λοιπόν, στὴν Προῦσσα, ἀγόρασε μιὰ παρτίδα καλὸ κρασί, φόρτωσε τὰ βαρέλια σ' ἕνα κάρρο καὶ γύρισε στὸ χωριὸ μὲ καμάρι καὶ ὑπερηφάνεια. Ἦταν σίγουρος πὼς θὰ τὸν ὑποστηρίζανε ὅλοι οἱ συχωριανοί του.

Μὰ γελάστηκε. Ψυχὴ δὲν πατοῦσε στὴ καινούργια ταβέρνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια ποὺ ἦρθε ὅλο τὸ χωριό, ἐπειδή, πρόσφερε τζάμπα τὸ κρασί...

Στὴν ἀπελπισία του τότε ἐπάνω ὁ Ναστραδὶν ἀποφάσισε ν' ἀκούση τὴ συμβουλὴ ἑνὸς φίλου του, τοῦ Σελήμ.

—'Αμάν, Ναστραδὶν ἐφέντη, ἔτσι ποὺ πᾶς θὰ χάσης ὅλο τὸ βιός σου! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Μὰ καὶ τί θἄθελες νὰ κάνω;

—'Ορίστε τί θὰ κάνης: Θὰ πάρης ἕνα συνέταιρο, ποὺ ξέρει τὴ δουλειὰ κι' ἔτσι κι' οἱ δυό σας μαζὶ θὰ βγάλετε γρόσι μὲ οὐρά. Αὐτὸς θὰ βάλη τὴν πεῖρα, ποὺ σοῦ λείπει κι' ἐσὺ τὸ κρασὶ καὶ τὰ κεφάλαια.

'Ο Ναστραδὶν μὴ μπορῶντας νὰ κάνη κι' ἀλλοιῶς συμφώνησε μὲ τὴ γνώμη τοῦ φίλου του καὶ βάλθηκε νὰ βρῆ κάποιον ποὺ νὰ ἔχη ... πεῖρα!

Στὸ τέλος συνεταιρίστηκε μ' ἕναν παληὸ ταβερνιάρη.

'Αλλὰ μὲ τὸν καιρὸ ὁ συνέταιρος τοῦ Χότζα, τετραπέρατος ἄνθρωπος, κατάφερε νὰ πάρη το μαγαζὶ ὅλο στὰ χέρια του κι' ὁ Ναστραδὶν νὰ τοῦ χρωστάη κι' ἀπὸ πάνω!...

'Απελπισμένος τότε ὁ Χότζας τραβήχτηκε πάλι στὸ χέρσο χωράφι του κι' ἄρχισε ξανὰ τὴν πρωτινὴ μίζερη ζωή του.

'Αλλὰ οἱ συχωριανοί του δὲν ἔλεγαν νὰ τὸν ἀφήσουν στὴν ἡσυχία του κι' ὅλο τὸν ρωτοῦσαν γιὰ νὰ τὸν πειράξουν:

— Καλά, μπρὲ Ναστραδὶν καὶ μὲ τὸ συνέταιρό σου, ποὺ κρατάει τὸ μαγαζί, τί ἀπόγινε;

— Μπᾶ, δὲν ἔγινε τίποτα τὸ σπουδαῖο, τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ Χότζας, μ' ὅλη του τὴν ψυχραιμία. Νά, πήραμε τὴν ἀπόφαση νὰ κάνουμε ἀλλαξιὰ στὰ ὑπάρχοντά μας. Αὐτός, δηλαδή, νὰ πάρη τὰ κεφάλαιά μου, ποὺ δὲν εἶχε ὁ φουκαρᾶς κι' ἐγὼ τὴν πεῖρα, ποὺ μοῦ ἔλειπε γιὰ κάτι τέτοια πράγματα!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ
ΚΡΥΟ

Κουζούμ, πολὺ κρύο ἐκάνει — τί εἶναι τοῦτο, βάϊ, βάϊ, βάϊ! Χιόνι ἰπέφτει ἄμμμμα ἰγὼ πολὺ κρυώνω. Μάτιας μου σηκώνω, ἰβλέπω 'Υμηττός, Πάρνηθας, Πεντέλη Μεντέλη ἄσπιρα ἔνονται. 'Εμένα χιόνι πολὺ μὲ ἠρέσει ἄμμμα χιτς στὸ 'Αθήνα χιόνι πολὺ ντὲν ἰπέφτει, μόνο κρύο ἐκάνει. Τί μεγάλο κακὸ εἶναι τοῦτο, κουζούμ;

Ἄμα σόμπα ἔχεις, κρύο ὡραῖο πιρᾶμμα εἶναι, ἔ;

Στὸ ντιβάνι ὡραῖα-ὡραῖα ξαπιλωμένος νὰ ἔνεσαι, μπιροστά σου οὖζο, παστουρμᾶ καὶ μία στιρουμπουλὴ κοπέλλα κερασμένο νὰ σὲ κάνη.

— Βάλε, γιαβρούμ.

—Στὴν ὑγεία σου, Καραμπετάκι. Νἆμαστε καλά!

— Ἄϊντε ἔϊ βαλά!

Οὖζο νὰ πίνης, μέσα σου ζέστη νὰ ἔνεται, ὕστερα κοπέλλα ὡραῖα-ὡραῖα ἰγγαλιὰ νὰ ἰπαίρνης, κοπέλλα ὡραῖα λόγια νὰ σὲ λέη: «Καραμπετάκι, σ' ἀγαπῶ, σὲ λατιρεύω», φελιὰν φιστίκ. Κρύο ἔρωτα ἰθέλει, γι' αὐτὸ λένε «κρύο, καιρὸς γιὰ δύο». 'Ανλαντίν;

Σαγόνια μου τιρέμουν, ἄμα ὅλα αὐτὰ μυαλός μου περνᾶνε, χιτς τίποτα ντὲν ἔνεται. Οὔτε κορίτσι, οὔτε ζέστη γιάχο. Τί νὰ κάνω τὸ λοιπόν; Διρόμο ἔβγαίνω λιγάκι, περπατημένος νὰ ἔνωμαι κανένα κορίτσι πετυχεμένο νὰ ἐκάνω. Ἄμα ὅλα τὰ κορίτσια κρυωμένα ἔνονται, παλτά τους τυλιγμένα, μύτες κόκκινες εἶναι, πιροσωπάκια τους παγωμένα, σκυφτὰ-σκυφτὰ δουλίτσες τους πηαίνουν, ἀπὸ τὸ κρύο τιρέχουν. Πιλησιάζω ἕνα καὶ λέω:

— Κρύο, καιρὸς γιὰ δύο, κουζούμ.

Ἄμα ἐκείνη ὑρίζει καὶ μὲ λέει πολὺ θυμωμένη:

— Ὄρεξι ἔχεις, καυμένε!

Ὕστερα κεφαλάκι της σκυμμένο ἐκάνει, γρήγορα-γρήγορα ἰφεύγει. Ὕστερα ἰβλέπω ἕνα ἄλλο κορίτσι, μάνι-μάνι ἀπὸ πίσω ἰτρέχω:

— Κουζούμ, λέω, κρύο, καιρὸς γιὰ δύο!

Κορίτσι λίγο κεφαλάκι της ὑρισμένο ἐκάνει, δυὸ ὄμορφα ματάκια ἰβλέπω, ἄμα μὲ λέει:

—Δὲν μὲ παρατᾶς, λέω ἐγώ! Τὴν ὄρεξί σου ἔχουμε;

— Γιατί, κουζούμ;

Ἄμα χιτς ἀπάντησις ντὲν ἰπαίρνω. Καὶ αὐτὸ κιφαλάκι του κατεβάζει καὶ γρήγορα-γρήγορα ἰφεύγει.

Ὕστερα ἕνα ἄλλο κορίτσι πιλησιασμένο ἐκάνω:

— Γιαβρούμ, λέω, κρύο, καιρὸς γιὰ δύο!

Κορίτσι ὑρίζει καὶ μοῦ λέει:

— Καὶ μονάχος κουβάρι!

— Βάϊ, βάϊ, λέω, καλὰ τὸ εἶπες, γιαβρούμ. Χιτς μοναχὸς κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ κρύο ἔνεται, τζάνουμ;

Κορίτσι ἐλάει, ὕστερα λέει:

— Δὲν πᾶς στὸ διάολο!...

Βάϊ, βάϊ, τὸ ἀφιλότιμος διάβολος στὸ κεφάλι κοπανισμένος μὲ ἔκανε καὶ ὕστερα στὰ ποδαράκια τὸ βάζει, γρήγορα-γρήγορα ἰτρέχει. 'Αμάν, τί εἶναι τοῦτο, κουζούμ! Ἄμα κορίτσια κρυώνουν, χιτς κουβέντα ντὲν ἰθέλουν. Τί νὰ κάνης ζάβαλι! 'Απὸ τέτοια ντὲν ἠκσέρουν. Ἂς πάω, λέω, σὲ μιὰ πιὸ μεάλη Μεάλες ὑναῖκες ἀπὸ τέτοια ἠκσέρουν. Τὸ λοιπόν, μιὰ κυρία ἰπαίρνω ἀπὸ πίσω:

— Μαντάμ, λέω, κρύο, καιρὸς γιὰ δύο!

— Καιρὸς νὰ σοῦ φέρω τὴν τσάντα στὸ κεφάλι!

Ἔτσι λέει καὶ ἐμένα ἄγρια-ἄγρια κυτταγμένο με κάνει. 'Εγὼ φοβισμένο ἔνομαι, χιτς ἐπεισόδια ντὲν ἠθέλω. Κυρία γουναρικὸ τυλιγμένο ἔνεται, ἄμα γρήγορα-γρήγορα ἰφεύγει. Τί νὰ ἐκάνω; Καὶ ἐγὼ παγωμένος ἔνομαι, σπίτι μου τιρέχω, Σουρπουῖτσα μου ἰβλέπω.

— Σουρπουῖτσα, γιαβρούμ, λέω, κρύο, καιρὸς γιὰ δύο!

Σουρπουῖτσα μου ἀμέσως λέει:

— Καλὰ λές, Καραμπετάκι. Ἔλα καὶ ξεπάγιασα!

Τί νὰ ἴνη; 'Απὸ ὁλότελα, λένε, καλὴ ἡ Παναώταινα! 'Απὸ σομπίτσα, καλύτερο ἡ Σουρπουῖτσα, ἔ; 'Ωραῖο ντὲν ἤτανε;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ
'Η κάρτα

Δὲν τὴ θέλω, κύριέ μου. Πῶς θέλε νὰ σοῦ τὸ πῶ; Δὲν τὴ θέλω, δὲν μοῦ χρειάζεται. 'Εννοούμεθα ἢ πρέπει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὸ κεφάλι γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβης τί λέω; Μπᾶ σὲ καλό σου! Ἄλλο τοῦτο δῶ πάλι μὲ σένα.

Σᾶς σύστησαν, κύριέ μου, σὲ μένα. Ἔκαναν αὐτὸ τὸ λάθος, τέλος πάντων συνέπεσε νὰ συστηθοῦμε, χωρὶς νὰ ὑπάρχη κανένας λόγος, ὑποθέτω. Καὶ σεῖς ἀμέσως ἀνοίγετε τὸ πορτοφόλι σας, καὶ βγάζετε τὴν κάρτα σας καὶ μοῦ δηλώνετε:

— Νὰ σᾶς δώσω τὴν κάρτα μου, κύριε Πελοπίδα! μοῦ λέτε μὲ σοβαρὸ ὕφος.

Τί νὰ τὴν κάνω, ἄνθρωπέ μου; Σᾶς ἐρωτῶ. Τί νὰ τὴν κάνω; Γιατί νὰ ἐπιβαρύνω τὸ πορτοφόλι μου μ' ἕνα περιττὸ βάρος; Γιατί; — ἐρωτῶ. Εἰς τί πρόκειται νὰ μὲ ὠφελήση, ἂν μέσα στὸ πορτοφόλι μου, ὑπάρχη μιὰ κάρτα ποὺ γράφει Παπαδημητριαδόπουλος, Σκαντζοχοιρόπουλος Μολυβδοκοντυλόπουλος ἢ δὲν ξέρω πῶς διάολο σᾶς λένε, γιατί, πολὺ φυσικά, τὸ ξέχασα κι' ὅλα τ' ὄνομά σας; Καὶ νὰ σέρνω αὐτὴν τὴν κάρτα μαζί μου, σὰν νὰ εἶνε κανένα πολύτιμο ἀντικείμενο;

'Ορίστε; Ἴσως νὰ μοῦ χρειασθῆ καμμιὰ φορά; 'Αποκλείεται. Σὲ τί νὰ μοῦ χρειασθῆ;

Ἔχετε μήπως τὴν ἀνόητη ἰδέα ὅτι θὰ λάβω ποτὲ ἀνάγκην τῆς βοηθείας σας καὶ θὰ σπεύσω νὰ σᾶς ἀνταμώσω; Αὐτὸ ἀποκλείεται, εἶπα, γιατὶ ἔχω ὡς ἀπαράβατον ἀρχὴν νὰ μὴ λαβαίνω τὴν ἀνάγκην κανενός. Λοιπόν; Ἢ μήπως νομίζετε ὅτι θὰ ἐπιθυμήσω καμμιὰ φορὰ τὴν πολύτιμη συντροφιά σας καὶ θὰ σᾶς καλέσω γιὰ νὰ κάνουμε παρέα, νὰ συζητήσουμε καὶ νὰ χαζολογήσουμε; Ἂν τὸ νομίζης αὐτό, φίλε μου, εἶσαι πολὺ γελασμένος, καὶ νὰ τὸ ξέρης!

Τί εἴπατε; Νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ τὴ βάλω μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες; Ποῖες ἄλλες; 'Εγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ κάρτα στὸ πορτοφόλι μου, τὸ διατηρῶ καθαρὸ καὶ ἀμόλυντο ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως. Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τώρα! Νὰ τὸ κάνω ἀποθήκη καρτῶν διαφόρων ἀσημάντων ὑποκειμένων. Καὶ κάθε Παπαδημητρομακόπουλο καὶ Παντζαρογιαχνόπουλο ποὺ μοῦ συσταίνουν, ἀμέσως ἡ κάρτα στὸ πορτοφόλι, μὴν τύχη καὶ ξεχάσουμε ὄνομα καὶ διεύθυνσι καὶ τί θὰ γίνουμε τότε!

Ὄχι, χρυσέ μου. 'Εγὼ οὔτε δέχομαι, οὔτε δίνω κάρτες, οὔτε τυπώνω. Γιατὶ δὲν θέλω ἐπαφὴ μὲ κανένα. 'Εννοούμεθα ἢ ὄχι.

Λοιπόν, ἄε παράτα με, νὰ μὴν παρεξηγηθοῦμε στὰ καλὰ καθούμενα καὶ εἶμαι καὶ στὰ νεῦρα μου σήμερα. Ἄε παράτα με, λέω. Συστηθήκαμε, μοῦ εἴπανε τ' ὄνομά σου, τὸ λησμόνησα ἀμέσως καὶ οὔτε θέλω νὰ τὸ ξαναθυμηθῶ ποτέ μου.

Λοιπόν, βάλε τὴν κάρτα στὸ πορτοφόλι σου μήπως καὶ σοῦ χρειαστῆ. Καὶ γρήγορα μάλιστα, νὰ μὴν τὴν ἁρπάξω ἀπὸ τὸ χέρι σου καὶ τὴν κάνω κομμάτια μπροστὰ στὰ μάτια σου καὶ σοῦ πετάξω καὶ τὰ κομματάκια στὸ παλιόμουτρό σου. 'Ηλίθιε! Σώνει καὶ καλὰ νὰ μοῦ δώσης τὴν κάρτα. Δὲν τὴ θέλω βρέ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

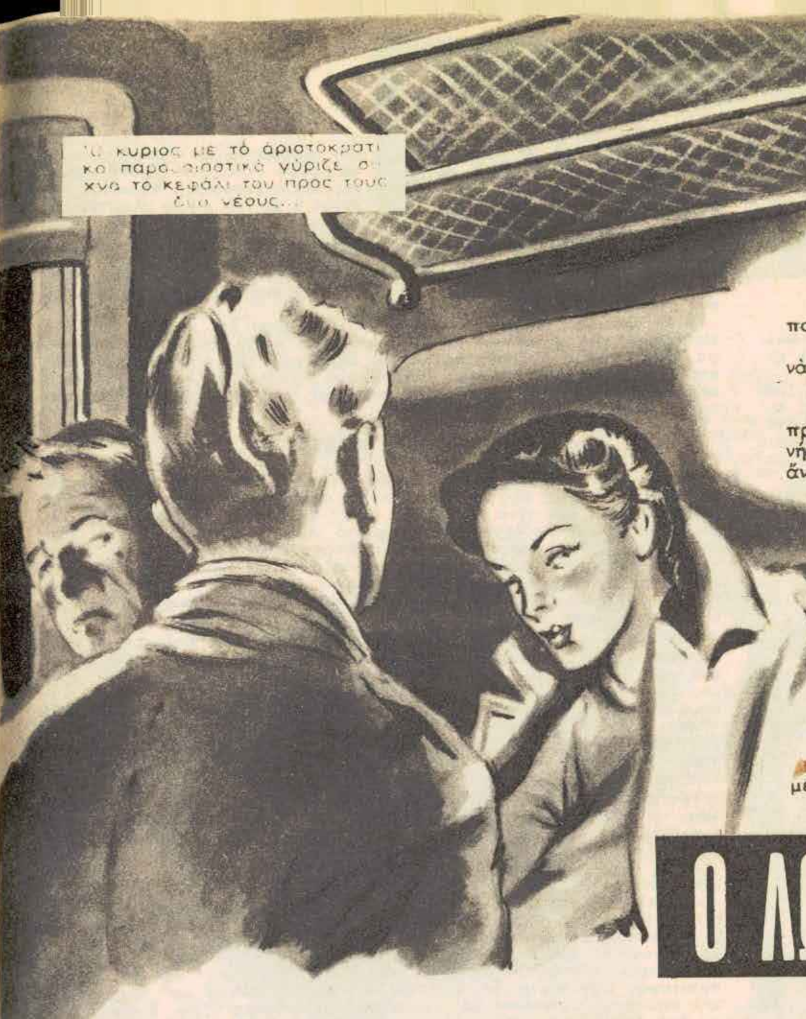

Ὁ κύριος μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ παρουσιαστικὸ γύριζε συχνὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τοὺς δυὸ νέους...

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ τὴ Ρώμη. Σὲ μιὰ θέσι, καθόταν ὁ νεαρὸς Σέργιος καὶ εἶχε ἀπέναντί του μιὰ κομψὴ καὶ θελκτικὴ νέα, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ πιάση μαζί της κουβέντα. Δὲν εἶχε περάσει, λοιπόν, μισὴ ὥρα καὶ οἱ δυὸ νέοι εὕρισκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο συμπαθητικό. Ἤξεραν μάλιστα ὁ ἕνας τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου ὥς τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες. Μερικὲς φορές, ἦταν τόση ἡ τρυφερότητα στὶς κινήσεις τους καὶ οἱ ματιές τους εἶχαν μιὰ τέτοια ἔκφρασι, ποὺ λὲς καὶ θὰ ξεσποῦσαν σὲ ἐρωτικὰ φιλιά. Μὰ δὲν ἦταν μόνοι στὸ διαμέρισμα...

Ἕνας καθὼς πρέπει κύριος μὲ ἀριστοκρατικὸ παρουσιαστικὸ καθόταν στὴν ἄλλη γωνία, κι' ἔκανε πὼς κύτταζε τὰ τοπία, ἀλλὰ γύριζε συχνὰ τὸ κεφάλι πρὸς τοὺς δυὸ νέους, ποὺ τόσο πολὺ τοὺς ἐνωχλοῦσε στὶς διαχύσεις τους.

'Αλλά, γιὰ τὴν καλὴ τύχη τῶν ἐρωτευμένων, ὑπάρχουν πάντα τὰ τοῦννελ καὶ τὸ ἐξπρὲς τῆς Ρώμης εἶχε ἀρχίσει νὰ περνᾶ τώρα πέντε-ἕξη στὴ σειρά, ἀτελείωτα...

'Αμέσως, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ Σέργιος καὶ ἡ Λουΐζα βρέθηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, εὐτυχισμένοι!

Σὲ λίγο ὁ ἄγνωστος κύριος σηκώθηκε καὶ πέρασε στὸ βαγκὸν ρεστωράν, γιὰ νὰ πάρη τὸ τσάϊ του. 'Ο Σέργιος καὶ ἡ Λουΐζα οὔτε κἂν τὸν ἐπρόσεξαν. Ἦταν τόσο εὐχαριστημένοι, ποὺ εἶχαν μείνει μόνοι στὸ διαμέρισμα!...

★

Στὸ σταθμὸ τῆς Ρώμης, ὁ πρῶτος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἦταν ὁ ἄγνωστος κύριος.

Οἱ δυὸ νέοι, ἀφοῦ ἀποχαιρετήθηκαν καὶ φιλήθηκαν τρυφερά, κατέβηκαν κι' αὐτοὶ στὸ σταθμό. 'Η Λουΐζα πρώτη ἔφυγε μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας στὰ χείλη.

'Ο Σέργιος, καθὼς τὴν ἔβλεπε νὰ φεύγη, σκεπτόταν πόσο ἡ περιπέτεια τοῦ τραίνου, εἶχε ἀλλάξει τὴ ζωή του. 'Η ξανθὴ νέα ἦταν γι' αὐτὸν ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα, ποὺ τόσο πολὺ ὀνειρευόταν!

Κατόπιν προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ σταθμοῦ, σφυρίζοντας κάποιον εὔθυμο σκοπό. Στὸν ἐλεγκτή, ποὺ τοῦ ζήτησε τὸ εἰσιτήριό του, χαμογέλασε μὲ συμπάθεια, σὰ νὰ ἔβλεπε ἕνα παληό του φίλο. 'Αλλὰ τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ χείλη του, ὅταν ἔφερε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Τὸ πορτοφόλι του εἶχε κάνει φτερά! Ἔψαξε γρήγορα, μὰ τίποτα! Ἀλλὰ καὶ τὸ χρυσό του ρολόϊ δὲν ὑπῆρχε στὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου του.

— 'Η Λουΐζα! ψιθύρισε. Εἶναι μιὰ λωποδύτρια! Ποῦ εἶναι τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα;...

★

Μὲ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρά, ἡ Λουΐζα ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς θείας της. Τὸ ταξίδι μὲ τὴν ἀνέλπιστη περιπέτεια, τῆς εἶχε δώσει ἕνα ὕφος εὐτυχισμένο. 'Ενῶ μιλοῦσε μὲ τὴ θεία της, θυμήθηκε πὼς εἶχε νὰ τῆς δώση ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ἄνοιξε τὸν ταξιδιωτικὸ σάκκο της γιὰ νὰ πάρη τὴν τσάντα, ἀλλ' ἡ τσάντα εἶχε γίνει ἄφαντη!

'Η Λουΐζα χλώμιασε βγάζοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου! Ἤξερε καλὰ πὼς τὸ γράμμα τῆς μητέρας της εἶχε μέσα πενήντα χιλιάδες λιρέττες. Καὶ μόνο αὐτό; 'Απ' τὸ ἀριστερὸ χέρι της ἔλειπε τὸ πλατινένιο ρολογάκι της! Ἔνοιωσε πὼς θὰ σωριαζόταν στὸ πάτωμα, μὰ πρόφθασε νὰ πέση σὲ μιὰ πολυθρόνα, προσπαθῶντας νὰ συνέλθη.

Τὴν ἴδια στιγμή, τινάχτηκε ὄρθια ἀπὸ μιὰ ἰδέα ποὺ τὴν συγκλόνισε.

— 'Ο Σέργιος! φώναξε. Θεέ μου!... Εἶναι λωποδύτης!

Καί, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυό της χέρια, ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ «'Εστιατόριο τῶν Ἄγγλων», ἕνας καθὼς πρέπει κύριος, καθόταν σ' ἕνα τραπέζι, στὸ βάθος. Μὲ ἀργὲς κινήσεις, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ὁλόχρυση σιγαροθήκη καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἐνῶ βυθιζόταν σὲ σκέψεις.

Τί εὐτυχία! Στὴν τσέπη του εἶχε ἕνα πορτοφόλι μὲ ἑκατὸ χιλιάδες λιρέττες. Στὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου του βρισκόταν ἕνα χρυσὸ ρολόϊ. Στὴ βαλίτσα του, ποὺ ἦταν στὸ ξενοδοχεῖο, εἶχε ἕνα ὡραῖο πλατινένιο ρολογάκι καὶ μιὰ γυναικεία τσάντα μὲ πενῆντα χιλιάδες λιρέττες. Τί καλὴ τύχη εἶχε παίρνοντας τὸ ἐξπρὲς τῆς Ρώμης ἀπ' τὴ Φλωρεντία!

«Αὐτὰ τὰ ἐρωτευμένα παιδιά, συλλογιζόταν τώρα μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, θὰ ὑποψιασθοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ θὰ τρέξουν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. 'Εκεῖ θὰ συναντηθοῦν καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ παράπονα:

»— Μὰ πῶς μπόρεσες νὰ φαντασθῆς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα γιὰ μένα; θὰ φωνάζη ἡ δεσποινὶς Λουΐζα.

»— Κι' ἐσύ; Κι' ἐσὺ γιὰ μένα, θὰ διαμαρτυρηθῆ ὁ κύριος Σέργιος...

»Ἔπειτα ἴσως συμφιλιωθοῦν... Κι' ὅλ' αὐτά, θὰ τὰ ὀφείλουν σὲ μένα!».

'Ο ἄγνωστος κύριος ἑτοιμάσθηκε ν' ἀνάψη κι' ἄλλο τσιγάρο, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς ἔνοιωσε ἕνα βαρὺ χέρι νὰ πέφτη στὸν ὦμο του:

— 'Ακολούθησέ με, Ρομπιάν! τοῦ εἶπε μιὰ φωνή.

'Εκεῖνος πάγωσε καί, γυρίζοντας τὸ κεφάλι, εἶδε δίπλα του τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ 'Αρντέλλι, μιὰ παληὰ γνωριμία του. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀκολούθησε στὴν ἀστυνομία.

★

Τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας, στὸ ἀπόμερο κέντρο τῆς ὁδοῦ Γαριβάλδη, ὁ Σέργιος καὶ ἡ Λουΐζα ἔσφιγγαν τὰ χέρια ἀπὸ συγκίνησι.

— 'Αγάπη μου, ἤμουν τρελλὸς νὰ σὲ ὑποψιασθῶ, ἔλεγε ἐκεῖνος.

— Κι' ἐγώ! τοῦ ἔλεγε ἡ ξανθὴ νέα. Συγχώρησέ με.

— Ὅταν ἔτρεξα στὴν ἀστυνομία, τῆς ἐξήγησε ὁ Σέργιος, περιέγραψα τὸν συνταξιδιώτη μας, ἐκεῖνον τὸν καθὼς πρέπει κύριο. Ἔ, λοιπόν, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔβγαλαν ἀμέσως καὶ μοῦ ἔδειξαν μία φωτογραφία του. Ἦταν ὁ 'Ερρῖκος Ρομπιάν, ἕνας πολὺ γνωστὸς λωποδύτης τῶν τραίνων. Ἕνας ἀστυνομικὸς τοῦ σταθμοῦ μάλιστα, ὅταν τὸν εἶδε νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸ ἐξπρές, τὸν παρακολούθησε γιὰ νὰ δῆ σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο θὰ ἔμενε. 'Ο Ρομπιὰν εἶναι πάντα ὕποπτος!...

Καὶ ὁ Σέργιος πρόσθεσε γελῶντας:

— Πᾶμε τώρα στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα γιὰ νὰ πάρης τὸ ρολογάκι σου καὶ τὴν τσάντα σου. 'Ο λωποδύτης δὲν πρόφθασε νὰ ξοδέψη παρὰ μόνο χίλιες λιρέττες ἀπὸ τὰ δικά μου λεπτά.

— Μὰ πότε μᾶς ἔκλεψε; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ Λουΐζα.

'Ο Σέργιος τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ χαμογέλασε.

— Τὴν ὥρα ποὺ τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀπὸ τὰ τοῦννελ... ἀπάντησε.

'Η Λουΐζα χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ κοκκίνισε.

'Αλήθεια, οὔτε πρόσεχαν ἐκείνη τὴν ὥρα τὸν ἄγνωστο τοῦ διαμερίσματός τους. Ἦταν τόσο φλογερὰ τὰ φιλιὰ τοῦ Σέργιου, ποὺ ἡ Λουΐζα νόμιζε πὼς βρισκόταν σὲ μιὰ μαγευτικὴ χώρα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ τὰ τοῦννελ.

— Τί παράξενη περιπέτεια! ψιθύρισε χαμογελῶντας.

'Ο Σέργιος τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι.

—'Αλήθεια, εἶμαι βέβαιος, τῆς εἶπε, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δυὸ νέοι δὲν γνωρίστηκαν, ὅπως ἐμεῖς! 'Η περιπέτειά μας εἶνε μοναδική... Μά, γιατί νὰ τὸ κρύβουμε; Μήπως μοναδικὴ δὲν εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη μας;

— Σὰν παραμύθι!... πρόσθεσε τρυφερὰ ἡ Λουΐζα.

'Ο Σέργιος συνώδεψε τὴ Λουΐζα στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα κι' ἀφοῦ πῆραν τὰ λεπτά τους καὶ τὰ ρολόγια τους, ἔκαναν ἕνα ὡραῖο περίπατο στὸ πάρκο, μιλῶντας γιὰ τὴν ἀγάπη τους.

★

Τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου ἦταν, ὅπως τὸ φαντάστηκε κιόλας ὁ κάθε ἀναγνώστης: Ἕνας εὐτυχισμένος γάμος.

ΦΡΑΝΚ ΑΡΝΤΕΛ

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΜΟΔΑ ΑΝΕΣΙ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΙ καὶ κομψότητα εἶναι τὰ δύο πράγματα ποὺ ἐπιδιώκει σήμερα ἡ μόδα, γιατὶ ξέρει πῶς τῆς εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐπικράτησί της.

Ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλα τῶν εὐρωπαϊκῶν σπιτιῶν εἶναι ἄνετα, κομψὰ καὶ πρακτικά. Ἡ γυναῖκα σήμερα, ἂν εἶναι κοσμικὸς τύπος, πηγαίνει ἀπὸ τὴ μία δεξίωσι στὴν ἄλλη καὶ σπάνιες εἶναι οἱ φορές, ποὺ ἔχει τὴν ὥρα, ποὺ τῆς χρειάζεται, γιὰ νὰ πάη σπίτι της νὰ ξαναντυθῆ καὶ νὰ φρεσκαριστῆ. Αὐτὸ ἰδίως συμβαίνει στὶς μεγαλοπόλεις, ποὺ εἶναι μεγάλες οἱ ἀποστάσεις.

Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἐργάζεται, κι' αὐτὴ δὲν θὰ γυρίση πολλὲς φορὲς σπίτι της, ἀλλὰ θὰ πάη κατ' εὐθεῖαν σ' ἕνα κινηματογράφο ἢ σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι.

Ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν στὸ νὰ ἐπινοοῦν χίλια δυὸ πράγματα, ἐκεῖνοι ποὺ λανσάρουν τὴ μόδα γιὰ νὰ συνδυάζουν πρακτικότητα καὶ κομψότητα.

1) Μπλούζα απο άσπρο κασὲ μὲ κλείσιμο σταυρωτὸ καὶ κορσελὲ ζώνη.

Κάθε ροῦχο, εἴτε ταγιὲρ εἶναι, εἴτε φόρεμα, εἴτε παλτὸ ἐκτελεῖ τώρα διπλὸ καὶ τριπλὸ προορισμό.

Θὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς ἰδέες γιὰ νεανικὲς ἐμφανίσεις:

Σύνολον τοῦ Κριστιὰν Ντιόρ: Φορεματάκι φουρὼ σὲ θαυμασία κοῦπ, ποὺ τὸ κορσάζ του ἔχει στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ μπροστὰ καὶ πίσω καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται μία ὄμορφη μπλούζα μουσλινένια. Εἶναι ἕνα σύνολο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ καὶ σὲ κοκταίηλ. Μὲ μιὰ βέστα - ταγιὲρ συμπληρώνομε τὸ φόρεμα καὶ τὸ κάνομε σύνολον περιπάτου.

★ Φούστα πλατειὰ ἀπὸ ριγὲ σατὲν σὲ χρῶμα γκρὶ ἀνοιχτὸ μὲ μαῦρες ρίγες τοποθετημένες λοξά. **Στὴν τάλλια** μερικὲς πένσες βοηθοῦν τὴν ἐφαρμογή. Τὸ κορσάζ εἶναι ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ζέρσεϋ καὶ ἔχει δύο ἐμφανίσεις: Φοριέται ντεκολτὲ ἢ μὲ ἕνα μικρὸ πλαστρὸ ἄσπρο καὶ φιογκάκι μαῦρο. Ἔτσι μὲ μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ τὸ ἴδιο κοστοῦμι γίνεται ἁπλὸ ἢ πιὸ ἀμπιγιέ. Ἡ ζώνη εἶναι πλατειὰ ντραπὲ ἀπὸ σατὲν κόκκινο ἢ πράσινο καὶ στὸ κλείσιμό της ἔχει ἕνα κόσμημα.

★ Φόρεμα ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῆ καὶ σὲ χορὸ καὶ θέατρο. Γιὰ νάχη τὸν διπλὸ αὐτὸ προορισμὸ γίνεται μὲ φούστα κοντὴ ἀπὸ σατὲν καὶ σχῆμα κλός. Ὅλος ὁ μποῦστος καὶ τὸ μπροστινὸ τῆς φούστας κεντιέται στὸ ἴδιο χρῶμα. Ἔχει κοντὰ μανίκια καὶ ντεκολτὲ τριγωνικό. Γιὰ συμπλήρωμα ὑπάρχει ἕνα ἐπανωφόρι ἀπὸ ντρὰ ἢ γκρὸ μεταξωτὸ φοδραρισμένο μὲ φανέλλα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ταγιὲρ γιὰ κάθε ἐποχὴ ἀπὸ τουΐντ φανταιζὶ μαῦρο καὶ γκρί. Φοριέται ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ θὰ σᾶς δείχνη πάντα κομψή. Γιὰ νὰ τοῦ δώσετε ἕνα τόνο λιγάκι πιὸ ζεστὸ τὸ φορᾶτε μὲ ἕνα «σαντάϊγ». σὲ ζωηρὸ χρῶμα ποὺ ἔχει ὄρθιο γυριστὸ γιακᾶ. Τὸ συνοδεύει ἕνα μπερεδάκι μπὲζ ἢ μιὰ τόκα μαύρη καὶ ἀνάλογα εἶναι καὶ τὰ γάντια. Βλέπετε ἀκόμα καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἁπλὸ ταγιὲρ μπορεῖτε νὰ δώσετε διάφορες ἐμφανίσεις μὲ μιὰ ἐσάρπα, ἕνα γουναρικὸ - ζῶο στὸ λαιμό, ἕνα «σαντάϊγ». ἕνα κολλιέ, ἕνα χρωματιστὸ μαντηλάκι στὴν τσέπη. Μὲ μιὰ - δυὸ λεπτομέρειες ἀλλάζει ὁλόκληρο τὸ στὺλ τοῦ ταγιέρ.

Φόρεμα ἁπλὸ καὶ κομψό: Γίνεται κι' αὐτὸ ἀπὸ τουΐντ γκρὶ μὲ «πουά» πολύχρωμα. Τὸ κορσάζ εἶναι κιμονό, κουμπώνει μπροστὰ μὲ μιὰ πάτ, πάνω στὴν ὁποία εἶναι τοποθετημένα τρία κουμπιά. Ἡ φούστα εἶναι στενὴ μὲ δυὸ ὄρθιες τσέπες μὲ «πάτ». Φοριέται ἢ μᾶλλον παρουσιάζεται μὲ διαφόρους τρόπους: Μὲ βελούδινη τόκα μαύρη, μαῦρα γάντια ἀντιλὸπ καὶ μαύρη βελούδινη ζώνη γιὰ ἀπόγευμα. Ἡ πρωϊνὴ ἐμφάνισις θέλει μπεζ στὸ χρῶμα τῶν «πουά» ποὺ ὑπερτεροῦν, ζώνη καὶ γάντια μπὲζ καὶ φουλάρι κτυπητὸ στὸ λαιμό. Καὶ φυσικὰ ἂν διαθέσουμε καὶ τρίτο καπελλάκι ἡ μορφὴ τοῦ φορέματος καὶ πάλι ἀλλάζει.

Μαρινιὲρ γιὰ τὸ δρόμο: Εἶναι ἕνα ντὲ - πιὲς γιὰ κοπελλίτσα. Ἡ μαρινιὲρ εἶναι καμωμένη ἀπὸ μπὲζ τουΐντ καὶ φοριέται ἢ μὲ ὁμοιόμορφη φούστα ἢ μὲ φούστα πράσινη. Ἀνάλογα εἶναι καὶ τὰ ἐξαρτήματα: Πράσινη ἐσάρπα, πράσινα γάντια σουέντ, πράσινος σκοῦφος.

Μπὲζ γάντια, μπὲζ μπερεδάκι καὶ μαντηλάκι μπὲζ στὴν τσέπη τῆς μαρινιέρ. Ἡ φούστα εἶναι φάκελλος ποὺ διπλώνει στὸ πλάϊ καὶ ἀφίνει ἐλευθερία κινήσεων στὶς νεαρὲς ἰδίως.

Ἡ μπλούζα ἀπὸ κασὰ ποὺ σᾶς δείχνει τὸ σκίτσο μας εἶναι ἕνα σχέδιο πολὺ πρωτότυπο μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ σταυρωτὸ καὶ πολὺ κλειστό. Ἔχει ἕνα ἀμπιεσμὰν στὴ μέση ποὺ σχηματίζει κορσελέ, μανίκια κιμονὸ καὶ φοριέται μὲ μαύρη φούστα καμωμένη μὲ δυὸ λοξὰ πανιά, ποὺ δίδουν πολὺ πλάτος ἐμπρὸς καὶ μιὰ ραφὴ πίσω. Ἡ ἴδια φούστα φοριέται καὶ μὲ μπλούζα σκούρα ἀπὸ ζέρσεϋ μὲ ψηλὸ ὄρθιο γιακᾶ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Ἀντίθετα ἀπὸ τὶς κυρίες, οἱ κοπελλίτσες διατηροῦν τὰ μακρυὰ τους μαλλιὰ καὶ τὰ χτενίζουν ἢ δεμένα πίσω σὰν χαίτη ἀλόγου ἢ μὲ ἕνα πεταχτὸ κότσο. Ἄς μὴ ξεχνοῦν ὅμως ὅτι τὰ μακρυὰ μαλλιὰ θέλουν ἀκόμη μεγαλύτερη περιποίησι ἀπὸ τὰ κοντά. Πρέπει γιὰ νἆναι ὡραῖα νἆναι στιλπνά, μαλακὰ ἀπαστράπτοντα. Ἄς μὴ παραλείπουν λοιπὸν τὸ τακτικὸ λούσιμο μὲ κρόκο αὐγοῦ, τὸ βούρτσισμα κάθε βράδυ καὶ πρωΐ χωρίζοντάς τα καλὰ καὶ λίγη καλὴ μπριγιαντίνη. Ὅσο γιὰ τὸ κτένισμα ποὺ θὰ διαλέξουν νὰ τὸ βροῦν μόνες τους δοκιμάζοντας διάφορα μπροστὰ στὸν καθρέφτη τους.

Τὸ ζήτημα τοῦ καπέλλου ἐπίσης θέλει μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Ὅλες οἱ κοπελλίτσες φιλοδοξοῦν νὰ φορέσουν τὰ καπέλλα τῶν μαμάδων τους, θέλουν βέλα, φτερά, τόκες καὶ γίνονται γελοῖες. Ξεχνοῦν πῶς ὅ,τι ἁπλούστερο εἶναι καὶ τὸ ὡραιότερο γι' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Τὰ βέλα καὶ τὶς τόκες θὰ τὰ βροῦν ἀργότερα. Τώρα ἂς μὴν ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὰ μπερεδάκια ἢ τὰ κλοσάκια, ποὺ εἶναι ἐνδεδειγμένα γι' αὐτές.

Ἔχουν ἐπίσης τὴ μανία νὰ βάφωνται, νὰ παρφουμάρωνται ὑπερβολικά, νὰ κάνουν ντεκολορασιὸν στὰ μαλλιά τους. Ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσο ἀταίριαστα μὲ τὰ νειᾶτα τους.

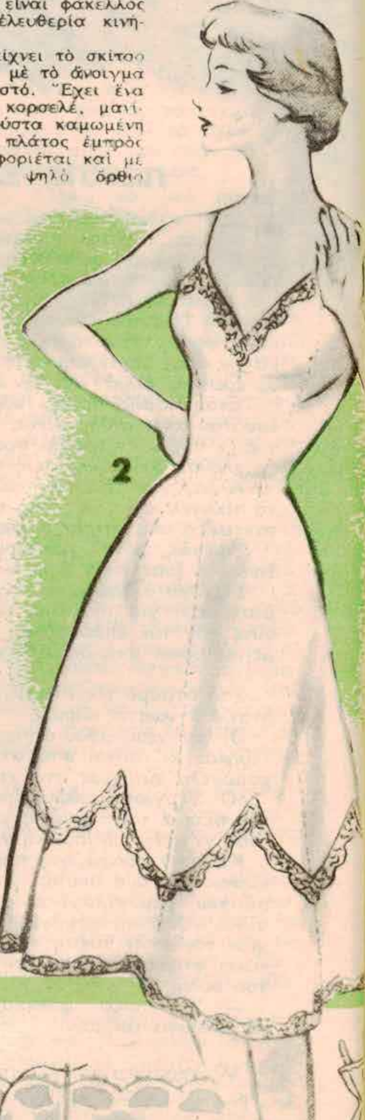

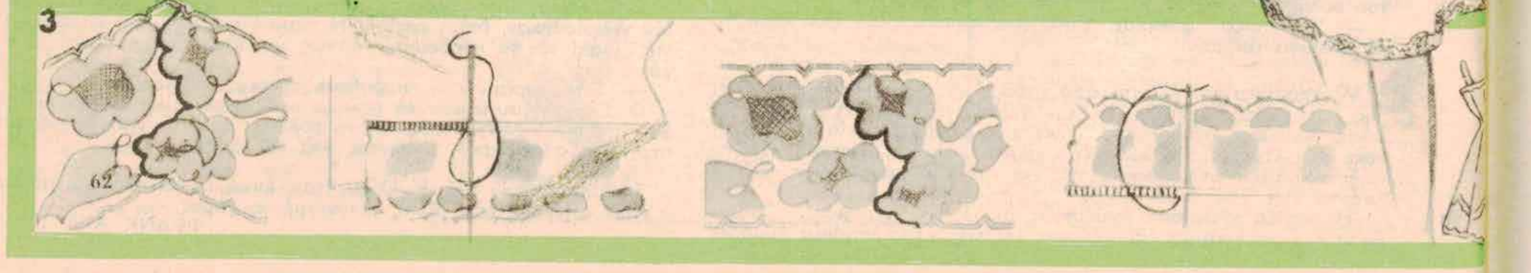

2) Κομπιναιζὸν απο κρεπ σατὲν γαρνιρισμένη μὲ ντα ντέλλα και κομμένη μὲ ραφὲς ἀπὸ πάνω ως κάτω. 3) Διάφορα γαρνιρίσματα γιὰ κομπιναιζὸν καὶ νυχτικές.

Το πολὺ - πολυ μιὰ καλὴ κολώνια, μιὰ λοσιόν, ἕνα βερνίκι φυσικὸ στὰ νύχια καὶ λίγο κραγιὸν στὰ χείλη ἂν εἶναι χλωμά. Τίποτ' ἄλλο.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Λέμε πολυτελῆ, γιατὶ βέβαια πολυτέλεια εἶναι νὰ κοστίζη μία κομπιναιζὸν 250—300 χιλιάδες δραχμές. Βέβαια, εἶναι καμωμένη ἀπὸ κρὲπ σατὲν ζωϊκῆς μετάξης καὶ εἶναι καὶ κεντημένη, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ στοιχίση πολὺ λιγώτερα ἂν γίνη ἀπὸ φυτικὸ μετάξι καὶ ἀκόμα πιὸ φτηνὸ ἂν δὲν κεντηθῆ.

Τὸ κέντημα, τὸ φὶλ - τιρέ, τὸ φεστόνι στολίζουν ὡραῖα, ἀλλὰ ἂν ξέρετε νὰ κεντᾶτε μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε μόνη σας τὴν κομπιναιζόν σας πληρώνοντας μόνον γιὰ τὸ ράψιμο.

Τὸ κέντημα τοποθετεῖται σκορπιστὰ στὸ στῆθος, τὰ τελειώματα γίνονται μὲ ρέλι ἢ φεστόνι καὶ οἱ ραφὲς μὲ φὶλ - τιρέ.

Χρησιμοποιοῦμε ἐπίσης πολὺ δαντέλλα, ἀντρ - ντὲ καὶ τοῦλι.

Ὑπάρχουν πολλὰ σχέδια γιὰ κομπιναιζόν, ἄλλα περισσότερο καὶ ἄλλα λιγώτερο ἐφαρμοστά.

Μὲ λόξες ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἄλλες ποὺ σταματοῦν στὴ μέση καὶ μὲ βολὰν γαρνιρισμένα μὲ δαντέλλα. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα γαρνίρουν κομπιναιζὸν ποὺ προορίζονται νὰ φορεθοῦν μὲ τουαλέττες.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα τῆς μόδας εἶναι τὸ μαῦρο, τὸ ρόζ, τὸ σιέλ, τὸ σωμόν. Μερικὲς πολὺ κοκέττες κυρίες φοροῦν πάντα κομπιναιζὸν στὸ χρῶμα τοῦ φορέματός των, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται γιὰ ὅλα τὰ χρώματα, γιατὶ δὲν θὰ φορέσουν ποτὲ πράσινη κομπιναιζὸν ἢ μπλὲ σαξ ἢ κόκκινη.

Ἔπειτα ἐρχόμαστε στὸ νυχτερινὸ ντύσιμο. Ὅσες φοροῦν πυτζάμες διαλέγουν ὡραῖες φανελλίτσες ριγὲ ἢ ἀνθόσπαρτες, οἱ ἄλλες ὅμως ποὺ προτιμοῦν τὶς νυκτικὲς θὰ διαλέξουν φανελλίτσα ἢ κρέπ - ντὲ - σὶν ἀναλόγως τοῦ τί θέλουν νὰ ξοδέψουν καὶ τοῦ πόσο εἶναι θερμασμένο τὸ σπίτι τους.

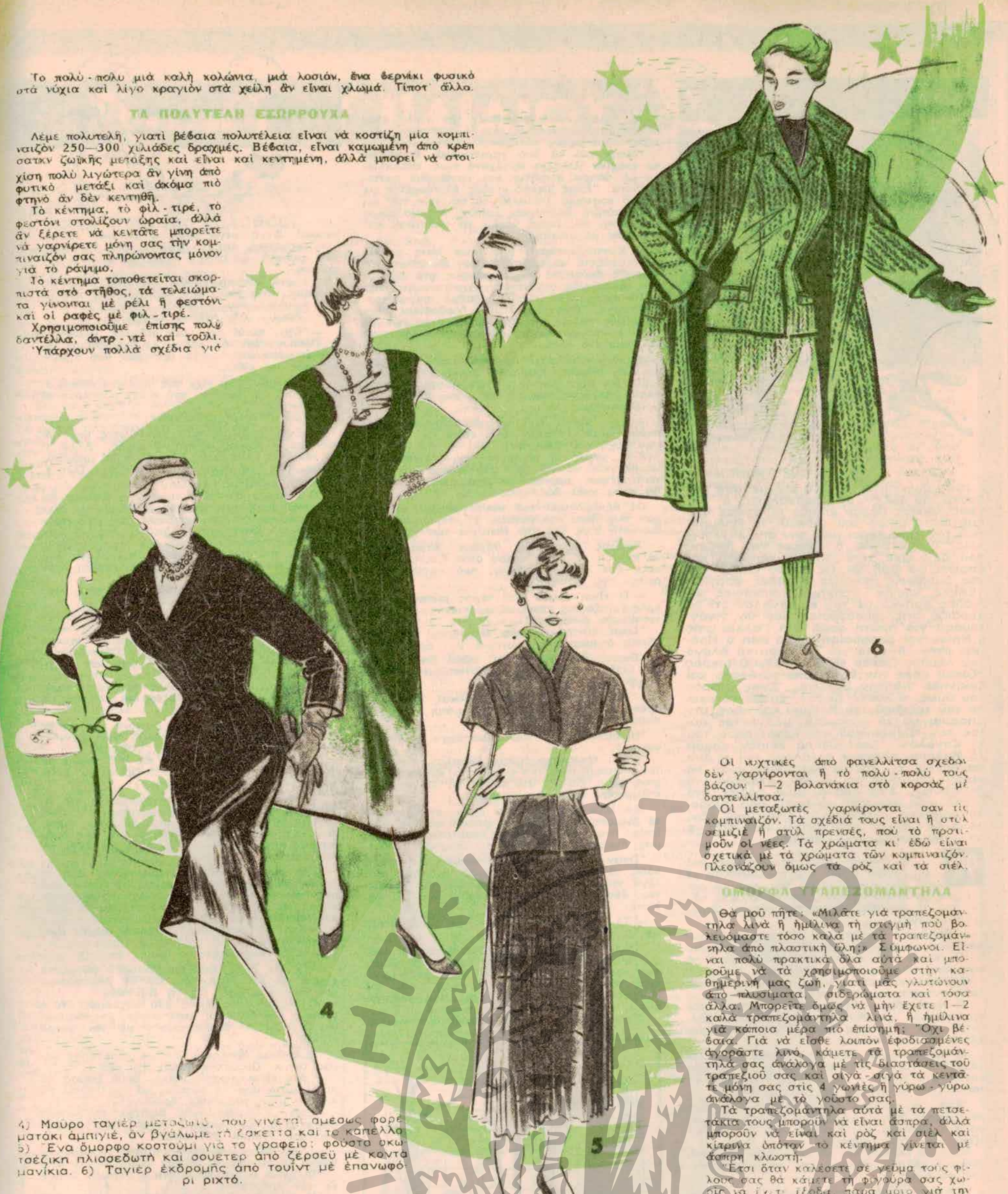

4) Μαῦρο ταγιὲρ μεταξωτό, που γίνεται ἀμέσως φορεματάκι ἀμπιγιέ, ἂν βγάλωμε τὴ ζακέττα καὶ τὸ καπέλλο. 5) Ἕνα ὄμορφο κοστοῦμι γιὰ τὸ γραφεῖο: φούστα σκωτσέζικη πλισσεδωτὴ καὶ σουέτερ ἀπὸ ζέρσεϋ μὲ κοντὰ μανίκια. 6) Ταγιὲρ ἐκδρομῆς ἀπὸ τουΐντ μὲ ἐπανωφόρι ριχτό.

Οἱ νυχτικὲς ἀπὸ φανελλίτσα σχεδὸν δὲν γαρνίρονται ἢ τὸ πολὺ - πολύ τους βάζουν 1—2 βολανάκια στὸ κορσάζ μὲ δαντελλίτσα.

Οἱ μεταξωτὲς γαρνίρονται σαν τὶς κομπιναιζόν. Τὰ σχέδιά τους εἶναι ἢ στὺλ σεμιζιὲ ἢ στὺλ πρενσές, ποὺ τὸ προτιμοῦν οἱ νέες. Τὰ χρώματα κι' ἐδῶ εἶναι σχετικὰ μὲ τὰ χρώματα τῶν κομπιναιζόν. Πλεονάζουν ὅμως τὰ ρὸζ καὶ τὰ σιέλ.

ΟΜΟΡΦΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΑ

Θὰ μοῦ πῆτε: «Μιλᾶτε γιὰ τραπεζομάντηλα λινὰ ἢ ἡμίλινα τὴ στιγμὴ ποὺ βολευόμαστε τόσο καλὰ μὲ τὰ τραπεζομάντηλα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη;» Σύμφωνοι. Εἶναι πολὺ πρακτικὰ ὅλα αὐτὰ καὶ μποροῦμε νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε στὴν καθημερινὴ μας ζωή, γιατὶ μᾶς γλυτώνουν ἀπὸ πλυσίματα, σιδερώματα καὶ τόσα ἄλλα. Μπορεῖτε ὅμως νὰ μὴν ἔχετε 1—2 καλὰ τραπεζομάντηλα λινά, ἢ ἡμίλινα γιὰ κάποια μέρα πιὸ ἐπίσημη; Ὄχι βέβαια. Γιὰ νὰ εἶσθε λοιπὸν ἐφοδιασμένες ἀγοράστε λινό, κάμετε τὰ τραπεζομάντηλά σας ἀνάλογα μὲ τὶς διαστάσεις τοῦ τραπεζιοῦ σας καὶ σιγὰ - σιγὰ τὰ κεντᾶτε μόνη σας στὶς 4 γωνιὲς ἢ γύρω - γύρω ἀνάλογα μὲ τὸ γοῦστο σας.

Τὰ τραπεζομάντηλα αὐτὰ μὲ τὰ πετσετάκια τους μποροῦν νὰ εἶναι ἄσπρα, ἀλλὰ μποροῦν νὰ εἶναι καὶ ρὸζ καὶ σιὲλ καὶ κίτρινα ὁπόταν τὸ κέντημα γίνεται μὲ ἄσπρη κλωστή.

Ἔτσι ὅταν καλέσετε σὲ γεῦμα τοὺς φίλους σας θὰ κάμετε τὴ φιγούρα σας χωρὶς νὰ ἔχετε ἔξοδα, παρὰ μόνο γιὰ τὴν [illegible] τοῦ φαγητοῦ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

[illegible] Νὰ κάνετε μὲ κρόκο αὐγοῦ ἢ τοουεϊ καὶ κάθε βράδυ νὰ κάνετε μασὰζ στὸ κεφάλι σας, βουτῶντας τὰ δάχτυλά σας σὲ λίγο δαφνόλαδο. Αὐτὸ γιὰ 2 βδομάδες καὶ σταματᾶτε. Μπορεῖτε νὰ ξαναρχίσετε σὲ δύο μῆνες. **Νεαρὰ μαμᾶ**: Δὲν ξέρω ἂν χρειάζεται μηχάνημα εἰδικὸ ἢ ἁπλῶς προσοχὴ στὸ περπάτημα. Πάρετε τὴ γνώμη ἑνὸς παιδιάτρου γιὰ νὰ σώσετε τὸ παιδάκι σας ἀπὸ τὸ νάχη στραβὰ πόδια, ὅταν μεγαλώση. **Λ. Κ. Μ.**: Ὅλα αὐτὰ εἶναι κακὰ σημάδια καὶ θὰ κάνετε καλὰ νὰ σταματήσετε τὴ δίαιτα. Μὴ ξαναπάρετε αὐτὰ τὰ χάπια. **Ντίνα Ραμέο**: Πασπαλίσετε τὸν λεκὲ μὲ ἄφθονο τάλκ, βάλτε ἀπάνω ἕνα φύλλο χαρτί, ἔπειτα ἕνα βάρος καὶ ἀφῆστε 4 5 ὧρες. Ἡ λαδιὰ θὰ ἐξαφανιστῆ ἐντελῶς.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ὑπὸ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Ὁ μικρὸς ΤΖΟΚΕΫ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα στὸ μέγαρο τοῦ δούκα τοῦ Λωζέν, στὶς Βερσαλλίες, ὁ Ἄγγλος λόρδος Πέρσυ ἔπαιξε κι' ἔχασε στὰ χαρτιὰ τὸ μικρό του τζόκεϋ, τὸ Μπόμπυ, ποὺ τὸν εἶχε φέρει μαζί του ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τὸν κέρδισε ὁ δούκας τοῦ Λωζέν, ποὺ δὲν εἶχε τότε διόλου χρήματα καὶ ἔπρεπε νὰ βρῆ ὡς τὶς 9 τοῦ ἄλλου μηνὸς διακόσιες πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Ἔβαλε λοιπὸν στοίχημα τριακόσιες χιλιάδες φράγκα μὲ τὸν κ. Κονφλὰν ὅτι θὰ κέρδιζε στὶς ἱπποδρομίες ποὺ θὰ γινόντουσαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γαλλία στὶς 6 Μαΐου καὶ ἀποφασίστηκε νὰ πάη ὁ Μπόμπυ στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ φέρη τὸ ἄλογο τοῦ λόρδου Πέρσυ «Πέρτενερ». Ὁ μικρὸς τζόκεϋ πῆρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ λόρδο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἕνας ἐχθρός του ὅμως, ὁ λακὲς Λωράν, ἔμαθε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Μπόμπυ καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ ματαιώση, φέρνοντας αὐτὸς τὸν «Πέρτενερ» γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κ. Κονφλάν. Ἀκολούθησε λοιπὸν κρυφὰ τὸ Μπόμπυ, πλήγωσε τὸ ἄλογό του σ' ἕνα πανδοχεῖο κι' ἔπειτα μεταμφιεσμένος σὲ ἀμαξᾶ τὸν πῆρε γιὰ νὰ τὸν μεταφέρη στὴ Βουλώνη. Στὸ δρόμο ὅμως ἔρριξε στὸ στύλο μιᾶς γέφυρας τὸ ἁμάξι ποὺ ἀναποδογυρίστηκε. Ὁ Μπόμπυ τινάχτηκε ἔξω, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε στὸ ποτάμι. Κρεμάστηκε ἀπὸ ἕνα δοκάρι τῆς γέφυρας.

9ον

Ὁ Μπόμπυ ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ τὸ χοντρὸ ξύλο, ποὺ τὸ κρατοῦσε μὲ τὰ δυὸ μικρὰ χέρια του, ἐνῶ τὰ πόδια του ταλαντευόντουσαν στὸ κενό. Ἀπὸ κάτω του, σὲ ἀπόστασι δεκαπέντε μέτρων, ἔτρεχε τὸ ποτάμι.

— Βοήθεια! Βοήθεια!... Θὰ πέσω! ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη ὁ δυστυχισμένος Μπόμπυ.

Ὁ Λωρὰν ποὺ καθόταν κι' ἀπολάμβανε τὴ νίκη του, ἀποφάσισε νὰ πάη κοντά του.

Μήπως μετάνοιωσε; Μήπως οἱ φωνὲς τοῦ μικροῦ συγκίνησαν τὴν καρδιά του;

Ὁ λακὲς εἶχε σκύψει τώρα καὶ κύτταζε τὸν κρεμασμένο. Ὁ Μπόμπυ πῆρε θάρρος, βλέποντας ὅτι ὁ ἁμαξᾶς του εἶχε σωθῆ καὶ ἐρχόταν νὰ τὸν βοηθήση...

Ὁ Λωρὰν ὅμως δὲν συγκινιόταν τόσο εὔκολα. Ὁ λόγος ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ πάη κοντὰ στὸ Μπόμπυ ἦταν ἄλλος: Ἤθελε νὰ τοῦ κλέψη τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρσυ!

Ἔτσι, ὁ πονηρὸς λακὲς ἅπλωσε τὸ χέρι στὶς τσέπες τοῦ κρεμασμένου, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα καὶ διάβασε τὴν ἐπιγραφή: «Πρὸς τὸν Τὸμ Τσάρλεϋ».

Κατόπιν ἔβγαλε καὶ τὴ δερμάτινη ζώνη τοῦ Μπόμπυ μὲ τὰ χρήματα καὶ παίρνοντάς τα, τοῦ φώναξε:

— Καλὸ ταξεῖδι, μικρὲ τζόκεϋ! Καὶ νὰ θυμᾶσαι τὶς γροθιὲς ποὺ μοῦδωσες στὸ Τριανόν!...

Ὁ Μπόμπυ δὲν ἄντεξε περισσότερο νὰ κρατάη τὸ δοκάρι κι' ἔπεσε στὸ ποτάμι.

Ὁ Λωρὰν φεύγοντας, τὸν εἶδε νὰ πέφτη καὶ νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ νερό.

— Πάει πιά! φώναξε, τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του. Εἶναι δικό μου τώρα τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρσυ!... Δικός μου κι' ὁ «Πέρτενερ»!... Δική μου ἡ νίκη!... Δικά μου καὶ τὰ λεφτά!...

Ὁ μικρὸς συνταγματάρχης

— Φρονσάκ... Κέρδισα.

— Ναί, συνταγματάρχα μου, κάνατε ἕξη γκὲλ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω οὔτε δύο!

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Οὐάζ δυὸ παιδιά, που τὸ ἕνα ἦταν ἕντεκα χρόνων, καὶ τὸ ἄλλο δεκαπέντε, ἔπαιζαν πετῶντας πλατειὲς πέτρες στὰ νερά του.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ φοροῦσαν τὴν στολὴ ἑνὸς συντάγματος οὐσσάρων, ποὺ οἱ στρατιῶτες του λίγο παρὰ κάτω, πότιζαν τ' ἄλογά τους.

Ἦταν καὶ τὰ δυὸ χαριτωμένα. Φοροῦσαν τὰ τσόχινα γαλάζια ἀμπέχονά τους, στολισμένα μὲ ἄσπρα σειρήτια καὶ καναρινιὰ παντελονάκια. Ἕνας ψηλὸς κύριος ἡλικιωμένος μὲ μαῦρο κοστοῦμι ἐπέβλεπε τὸ παιχνίδι τῶν μικρῶν αὐτῶν. Βλέποντας λοιπόν, τὸν πιὸ μικρὸ ἱδρωμένο, τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πλησιάση καὶ τοῦ εἶπε μὲ σεβασμό:

— Συνταγματάρχα μου, εἶνε ἴσως καιρὸς νὰ διατάξετε νὰ καβαλλήσουν, ἂν θέλετε νὰ κοιμηθῆ ἀπόψε τὸ σύνταγμά σας στὸ Κλαιρμόν, ὅπου μᾶς περιμένουν οἱ κατασκηνώσεις.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχη. Ὅταν βασίλευε ὁ Λουδοβίκος 16ος μποροῦσε κανεὶς καὶ ἀπὸ δώδεκα χρόνων νὰ εἶναι συνταγματάρχης, φτάνει νὰ πλήρωνε ἕνα ὡρισμένο ποσό.

Μὰ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος συνταγματάρχης, ποὺ λεγόταν Μάριος-Κάρολος, δούκας τοῦ Μπουγιόν, δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀκολουθήση τὴ συμβουλὴ τοῦ παιδαγωγοῦ του, τοῦ ἀγαθοῦ κ. Πουϋσεγκύρ.

— Ἄχ, κύριε, εἶπε μὲ παρακλητικὸ ὕφος, ἀκόμα λίγο... Παίζω τόσο καλὰ μὲ τὸν ταγματάρχη μου Φρονσάκ!

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησι τοῦ Πουϋσεγκὺρ πέταξε πάλι στὸ ποτάμι μιὰ πλατειὰ πέτρα, παρακολουθῶντας την, γιὰ νὰ δῆ πόσα γκὲλ θὰ ἔκανε.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ συντάγματος, ποὺ εἶχαν πλησιάσει στὸ μεταξύ, χειροκρότησαν τὸν διοικητή τους γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν γκέλ.

Ἐκεῖνος παίρνοντας θάρρος, ἑτοιμάσθηκε νὰ πετάξη κι' ἄλλη πέτρα ὅταν ξαφνικὰ πρόσεξε ἕνα μαῦρο πρᾶγμα, ποὺ κατέβαζε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

— Τί εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ πέρα; ρώτησε ὁ μικρὸς γυρίζοντας στοὺς ἀξιωματικούς. Μοῦ φαίνεται σὰν ἄνθρωπος!...

Ὅλοι κύτταξαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοὺς ἔδειξε ὁ μικρός.

Ἔπειτα ὡμολόγησαν κι' αὐτοὶ ὅτι τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πρᾶγμα ἦταν τὸ πτῶμα κάποιου πνιγμένου.

— Ἄχ! ἔκανε ὁ μικρὸς δούκας Μπουγιόν, πρέπει νὰ πάη κανεὶς νὰ τὸ πιάση... Ἂν ζῆ ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ συνταγματάρχη ἦταν διαταγή.

Ἔτσι, τρεῖς στρατιῶτες ἔβγαλαν, γρήγορα τὸν ὁπλισμό τους, τὰ παπούτσια καὶ τ' ἀμπέχονά τους, ἔπεσαν στὸ ποτάμι κι ἄρχισαν νὰ κολυμποῦν πρὸς τὸν πνιγμένο.

Σὲ λίγο γύρισαν στὴν ὄχθη, σπρώχνοντας τὸ ἀναίσθητο πτῶμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ ἦταν, ὅπως θὰ μαντέψατε καὶ σεῖς, ὁ φίλος μας Μπόμπυ.

Ὅταν λοιπὸν ξάπλωσαν πάνω στὴν πρασινάδα τὸ σῶμα, ὁ παιδαγωγός, ποὺ ἦταν καὶ λίγο γιατρός, ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τοῦ πνιγμένου, ἔβαλε τὸ αὐτὶ στὴν καρδιά του καὶ δήλωσε:

— Τὸ παιδὶ ζῆ!... Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τὸ κάνουμε νὰ συνέλθη...

Ὅλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ σώσουν τὸ παιδί. Ὁ παιδαγωγὸς ὁ ἴδιος ἔτρεξε στὸ ἁμάξι του, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἔφερε τὸ φαρμακεῖο του. Ἔπειτα πλησίασε στὴ μύτη τοῦ Μπόμπυ ἕνα μποτιλάκι μὲ ἀμμωνία ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του.

Στὴν ἀρχὴ ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἀνάπνεε δύσκολα. Σιγά-σιγά ὅμως ἡ ἀναπνοή του ἔγινε κανονικὴ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ἀπὸ μελανό, ξαναπῆρε τώρα τὸ φυσικό του χρῶμα.

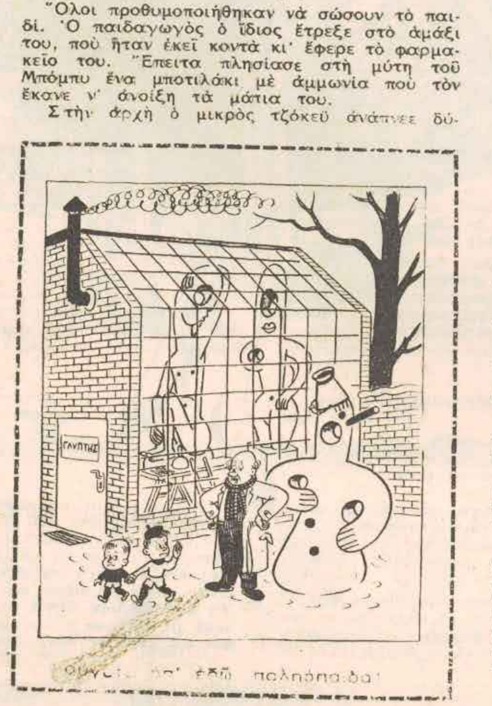

Φύγετε ἀπ' ἐδῶ παλιόπαιδα!

Σὲ μιὰ στιγμὴ γύρισε, κύτταξε τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν εἶχαν περιστοιχίσει καὶ μὲ τὴν ἀγγλική του προφορά, ψιθύρισε:

— Ἀου!... Δὲν πέθανα λοιπόν;...

— Ὄχι, παιδί μου, δὲν πέθανες, ἀπάντησε ὁ Πουϋσεγκύρ. Δηλαδή... λιγάκι ἀκόμα ἂν ἔμενες μέσα στὸ νερό!... Εὐτυχῶς ποὺ ὁ ὑψηλότατος σὲ εἶδε...

Ὁ Μπόμπυ, ποὺ εἶχε πιὰ συνέλθει ὁλότελα, γύρισε νὰ δῆ ἐκεῖνον, ποὺ εἶπαν «ὑψηλότατο» καὶ ρώτησε:

— Ὥστε, ἐσεῖς μὲ σώσατε;

— Ἐγώ, μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες μου! ἀπάντησε ὁ μικρὸς συνταγματάρχης. Ἀλλὰ τί σὲ νοιάζει! Γλύτωσες; Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο. Πές μας ὅμως τί σοῦ συνέβη; Πῶς ἔπεσες στὸ ποτάμι;...

Ὁ Μπόμπυ δὲν εἶπε τίποτα. Θυμήθηκε ὅτι καὶ στὸ ξενοδοχεῖο ἡ «Μικρὴ Ἔλαφος» εἶχε πῆ πολλὰ λόγια καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ φλυαρία εἶναι κακὸ ἐλάττωμα. Γι' αὐτό, ἀντὶ νὰ διηγηθῆ ὅλη του τὴν ἱστορία, ὁ μικρὸς τζόκεϋ εἶπε ὅτι τὸν ἔπιασαν ληστές, τοῦ πῆραν ὅ,τι εἶχε ἀπάνω του καὶ ὕστερα τὸν πέταξαν στὸν ποταμὸ Οὐάζ.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ πᾶς στὸ σπίτι σου; ρώτησε ὁ μικρὸς συνταγματάρχης.

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ ἔκανε τὸ Μπόμπυ νὰ θυμηθῆ τὴν ἀποστολή του. Πῶς μποροῦσε τώρα νὰ πάη στὸ Λονδῖνο χωρὶς λεπτὰ καὶ χωρὶς τὸ γράμμα τοῦ λόρδου Πέρσυ; Πῶς θὰ κατάφερνε νὰ τοῦ παραδώση ὁ Τὸμ τὸν «Πέρτενερ»;...

Δὲν τοῦ ἔμενε τίποτ' ἄλλο νὰ κάμη, παρὰ νὰ γυρίση στὸ δοῦκα Λωζὲν καὶ νὰ τοῦ πῆ τὰ παθήματά του...

Τὸ θάρρος ὅμως καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς φυλῆς του τὸν ἀνάγκασαν νὰ σκεφθῆ διαφορετικά. Καὶ χτυπῶντας τὸ πόδι του, ψιθύρισε:

— Πότε!... Ντρέπομαι νὰ πῶ στὸ δοῦκα τὴ θλιβερὴ αὐτὴν ἱστορία μου... Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ φέρω τὸν «Πέρτενερ»!...

Ὁ παιδαγωγός, ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἦταν γύρω του, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιατὶ δὲν τοὺς φανέρωνε τὶς σκέψεις του. Μήπως ἀπὸ τὴν δραματικὴ περιπέτειά του δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μιλήση;...

Στὸ τέλος ὁ Μπόμπυ συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τους καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ἦταν καλὰ στὴν ὑγεία του. Μονάχα τὸν στενοχωροῦσε πολὺ ποὺ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ ταξίδι του.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις; ρώτησε ὁ μικρὸς συνταγματάρχης.

— Στὴ Βουλώνη!...

— Ἄ, κι' ἐμεῖς ἐκεῖ πηγαίνουμε! φώναξε ὁ μικρὸς δούκας Μπουγιόν. Θὰ σὲ βοηθήσουμε καὶ θὰ πᾶμε μαζὶ ὡς τὴ Βουλώνη.

Ὁ παιδαγωγὸς ὅμως, ποὺ κατάλαβε ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Μπόμπυ, ἦταν κάπως μπερδεμένη, δὲν θέλησε ν' ἀνακατευτοῦν μὲ τὸν μικρὸ τζόκεϋ.

Ὁ δούκας Μπουγιὸν ὡστόσο πῆρε κατὰ μέρος τὸν κ. Πουϋσεγκὺρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶναι σωστό, κύριε, ἀφοῦ ἔσωσα τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι, νὰ τὸ ἀφήσω νὰ πεθάνη μόνο του στοὺς δρόμους!...

Ἔτσι, ὁ παιδαγωγὸς δέχτηκε τὴ λογικὴ παρατήρησι τοῦ μικροῦ δούκα καὶ γυρίζοντας στὸ Μπόμπυ τοῦ εἶπε:

— Ἂν θέλης, ἐμεῖς δεχόμαστε ν' ἀκολουθήσης τὸ σύνταγμα ὡς τὴν Ἀμπεβίλ. Τί λές;

Μὲ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη ὁ Μπόμπυ δέχτηκε τὴν πρόσκλησι.

Ἡ Ἀμπεβὶλ βρισκόταν τρεῖς μέρες μακρυὰ ἀπὸ τὴ Βουλώνη.

Ὁ Μπόμπυ λοιπόν, ὅταν ἔφτανε στὸ λιμάνι αὐτό, θἄβρισκε ἀσφαλῶς κανένα βαπόρι γιὰ νὰ ταξιδέψη μ' αὐτὸ ὡς τὴν Ἀγγλία.

Ἐκεῖ θὰ ἐξιστοροῦσε τὰ παθήματά του στὸ μπάρμπα Τόμ, ποὺ δὲν θὰ ἀρνιόταν νὰ τοῦ δώση τὸν «Πέρτενερ» κι' ἀκόμη καὶ λεφτὰ γιὰ νὰ γυρίση στὴ Γαλλία.

Ἔτσι ὁ Μπόμπυ γνωρίστηκε μὲ τοὺς νέους φίλους του. Σὲ λίγο ἑτοιμάστηκε γιὰ νὰ ξεκινήση τὸ σύνταγμα. Ὁ συνταγματάρχης καβάλλησε τ' ἄλογό του. Ὁ παιδαγωγός, συνέστησε σὲ δύο ἀξιωματικοὺς νὰ προσέχουν τὸ μαθητή του. Κι' αὐτὸς κατόπιν ἀνέβηκε σ' ἕνα ἁμάξι, ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε τὴν ἐφοδιοπομπή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

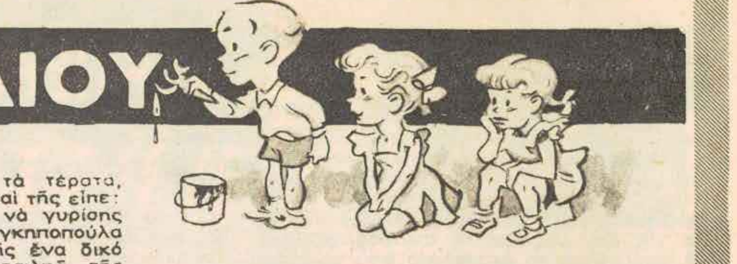

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ βασίλισσα τῆς θάλασσας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἕνας πρόγονος τοῦ Σάχη τῆς Περσίας, ζοῦσε μόνος στὸ μεγάλο καὶ μαγευτικὸ παλάτι του, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἦταν χειμώνας καὶ στὸ τζάκι ἄναβε μιὰ μεγάλη φωτιά. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Περσίας σηκώθηκε ἀπὸ τὸ μαλακὸ σοφᾶ του καὶ πῆγε στὸ παράθυρο.

Ὅπως, λοιπόν, ὁ βασιλιᾶς καθόταν στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε ἔξω, ἄκουσε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Ἄνοιξε, βασιλιᾶ! Ἄνοιξε τὴν πόρτα!...

Ἐκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως κι' ἄνοιξε. Στὸ κατῶφλι εἶδε τότε νὰ στέκη ἕνας ἄντρας. Τὰ μάτια του ἦταν σκοῦρα γαλανά, σὰν τὸ χρῶμα τῆς ταραγμένης θάλασσας καὶ ὅταν μίλησε, ἡ μιλιά του ἔμοιαζε σὰν τὸ βουητὸ τῶν κυμάτων.

Μαζί του εἶχε καὶ μιὰ κοπέλλα μ' ἕνα πρόσωπο κάτασπρο σὰν τὰ βότσαλα τῆς θάλασσας.

Ὁ ἄγνωστος εἶπε ἀμέσως στὸ βασιλιᾶ:

— Βασιλιᾶ μου! Κράτησε κοντά σου τὴν ἀδελφή μου! Στὴν ἔφερα γιὰ νὰ μείνη στὸ παλάτι σου καὶ νὰ σὲ ὑπηρετῆ...

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ὁ ἄγνωστος καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἄγριας νύχτας.

Τότε ὁ βασιλιᾶς εἶδε πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ κατῶφλι μιὰ κοπέλλα μόνη καὶ φοβισμένη.

— Ποιὰ εἶσαι καὶ πῶς σὲ λένε; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

Ἡ κοπέλλα ὅμως δὲν ἀπάντησε.

Ὁ βασιλιᾶς τὴ λυπήθηκε καὶ τὴν κράτησε στὸ παλάτι. Τῆς ἔδειξε τὰ διάφορα διαμερίσματα καὶ τῆς εἶπε νὰ πιάση δουλειὰ καὶ νὰ φροντίζη γιὰ ὅλα. Ἡ περίεργη κοπέλλα οὔτε ἀπαντοῦσε οὔτε κουνοῦσε τὸ κεφάλι. Ἦταν ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα.

Ὡστόσο ρίχτηκε στὴ δουλειὰ καὶ δούλευε σκληρά, ἀκούραστα. Κι' ὁ βασιλιᾶς ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ συντροφιά της, γιατὶ δὲν τοῦ μιλοῦσε διόλου καὶ τὸν ἄφηνε ἥσυχο.

Στὸ μεταξύ, ὁ καιρὸς περνοῦσε... Ἡ κοπέλλα μεγάλωνε κι' ἔγινε μιὰ ὡραία γυναίκα. Ὁ βασιλιᾶς ἄρχισε νὰ τὴν ἀγαπᾶ ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα, τῆς εἶπε:

— Δὲν φαίνεσαι ἐσὺ γιὰ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ γιὰ πριγκηποπούλα. Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ γίνης βασίλισσα;

Πάλι ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μόνο τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δείξη πὼς δεχόταν τὴν πρότασί του.

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ ἡ ἀμίλητη βασίλισσα ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι.

— Τώρα εἶμαι εὐτυχής, τῆς εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ, εἶναι νὰ μοῦ μιλήσης. Πές μου, λοιπόν: Οὔτε στὸ παιδί σου δὲν θὰ πῆς ἕνα λόγο;

Τότε ἡ βασίλισσα πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδὶ καὶ κατέβηκε στὴν ἀκτή. Περίεργος ὁ βασιλιᾶς τὴν ἀκολούθησε. Ἐκεῖ τὴν εἶδε νὰ μαζεύη μερικὰ ξερόκλαδα καὶ ν' ἀνάβη μιὰ φωτιά. Στὸ χέρι της κρατοῦσε ἕνα μικρὸ κουτὶ ἀπὸ χρυσάφι. Τὸ ἄνοιξε, πῆρε ἀπὸ μέσα λίγη σκόνη καὶ τὴν ἔρριξε στὴ φωτιά.

Καὶ τότε σηκώθηκε ἕνα μεγάλο βουητό, ποὺ γέμισε ὅλο τὸν ἀγέρα. Ἡ θάλασσα ἄνοιξε σὲ πολλὲς μεριὲς καὶ μέσα ἀπὸ τὰ νερὰ ξεπετάχτηκαν κάτι πλάσματα, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν μὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ στοιχειά. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τέρατα, πλησίασε τὴ βασίλισσα καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γυρίσης πίσω στὴ θάλασσα, πριγκηποπούλα μου, γιὰ νὰ παντρευτῆς ἕνα δικό μας βασιλιᾶ, ἕναν βασιλιᾶ τῆς θάλασσας.

Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀπάντησε:

— Τώρα πιά, ἀδελφέ μου, εἶναι πολὺ ἀργά, γιατὶ παντρεύτηκα τὸ βασιλιᾶ αὐτοῦ τοῦ τόπου. Κι' αὐτὸ ποὺ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά, εἶναι τὸ παιδί μας...

Τότε ὁ ἀδελφὸς τῆς βασίλισσας, γύρισε στὸ βασιλιᾶ, ποὺ τοὺς ἄκουγε, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μεγάλε βασιλιᾶ τῆς Περσίας! Κάποτε οἱ κάτοικοι μιᾶς ἄλλης μακρυνῆς θάλασσας, μπῆκαν στὰ νερά μου, μὲ σκοπὸ νὰ μοῦ πάρουν τὸ βασίλειό μου. Φοβήθηκα λοιπὸν μήπως οἱ ἐχθροί μου σκοτώσουν τὴν ἀδελφή μου κι' ἐπειδὴ ἤξερα πὼς ἐσὺ ἤσουν ἕνας καλὸς βασιλιᾶς, τὴν ἔφερα στὸ παλάτι σου νὰ τὴν κρατήσης κοντά σου.

»Ὅταν στὴν ἔφερα ἐδῶ, τῆς εἶχα πῆ:

»— Θὰ σὲ ξαναπάρω κοντά μου, στὸ βασίλειό μου τῆς θάλασσας, ὅταν θὰ μπορέσω νὰ τὸ ἐλευθερώσω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου. Ὡς τότε ὅμως, νὰ μὴν ἀνοίξης διόλου τὸ στόμα σου νὰ μιλήσης.

»Τώρα, λοιπόν, ποὺ ἡ χώρα μου ἐλευθερώθηκε, ἦρθα νὰ τὴν πάρω ἀπὸ κοντά σου...

Ἡ βασίλισσα τότε τοῦ ἀπάντησε:

— Ὄχι, ἀδελφέ μου! Δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω μαζί σου...

Βλέποντας τὴν ἐπιμονή της, ὁ ἀδελφός της, πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδὶ καὶ πήδησε μέσα στὰ κύματα τῆς θάλασσας. Τὸ νερὸ τὸν σκέπασε ἀμέσως κι' ἔτσι δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ τὸν δοῦν...

Πέρασε λίγη ὥρα κι' ἄξαφνα, πετάχτηκε ξανὰ ἀπὸ τὰ κύματα. Ἔβαλε πάλι τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα τὸ παιδί σου εἶναι θαλασσογεννημένο καὶ μπορεῖ νὰ ζήση μέσα στὸ νερό. Γίνηκε παιδὶ τῆς θάλασσας, γιατὶ πῆρε τὸ βάφτισμά της. Τώρα πιὰ ἡ ἀγκαλιά σου δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸ κρατήση γιὰ πάντα. Κι' ἂν δὲν θέλης νὰ τὸ χάσης, πρέπει νὰ ξαναγυρίσης στὴ θάλασσα. Μίλησε: Τί προτιμᾶς νὰ χάσης; Τὸ παιδί σου ἢ τὸν ἄντρα σου;

— Οὔτε τὸ παιδί μου, οὔτε τὸν ἄντρα μου! ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.

— Μὰ σὲ περιμένει ἕνας ἄλλος ἄντρας. Εἶναι ἕνα ὄμορφο βασιλόπουλο τῆς θάλασσας!...

— Τί μὲ αὐτό; εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἂν τὸν πάρω ἐκεῖνο τὸ βασιλιᾶ, καὶ τὸ παιδί μου θὰ χάσω, γιατὶ θὰ τὸ σκοτώση, κι' ἐκεῖνος δὲν θὰ μὲ ἀγαπάη. Ἡ μοῖρα μου λοιπὸν μοῦ ἔταξε τὸν ἄντρα αὐτόν. Ἂν καὶ γεννημένη μέσα στὴ θάλασσα, ἡ εὐτυχία μου βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτήν.

Ξανάγινε τότε μεγάλο βουητὸ κι' ὅλα τὰ στοιχειὰ τῆς θάλασσας χάθηκαν ἀπὸ μπροστά τους.

Πέρασαν κατόπιν πολλὰ χρόνια. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Περσίας ἦταν εὐτυχισμένος, γιατὶ ἡ βασίλισσα τώρα τοῦ μιλοῦσε... Μὰ γέρασε καὶ πέθανε κι' ἡ βασίλισσα ἔμεινε ἀπαρηγόρητη.

Σὲ λίγο ὅμως, ἄκουσε ξανὰ τὸ γνώριμο βουητὸ τῆς θάλασσας, ποὺ τὴν καλοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Αὐτὴ τὴ φορά, τὴν καρδιά της τὴν πλημμύρισε μιὰ ἀβάσταχτη νοσταλγία. Πῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ παιδί της, κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ προχώρησε μέσα στὴ θάλασσα...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ γάτος

Καλέ, γιὰ δέστε τὸν Τοτό,
τὸ γάτο μας τὸ ζηλευτὸ
πῶς ἀκουμπᾶ μὲ χάρι
ἐδῶ στὸ μαξιλάρι!...

*

Καὶ τί ὡραῖα τραγουδεῖ
— σὰν ρουθουνίζει δηλαδὴ
θαρρεῖς πὼς εἶν' τενόρος,
τῆς Πλάκας κανταδόρος!

*

Καὶ μὲ τί δύναμι φυσᾶ
κι' ἀνασηκώνει τὴν οὐρά,
σὰν βλέπει κάνα σκύλο
ποὺ δὲν τὸν ἔχει φίλο!

*

Καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ
σὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ
ἀκίνητος φυλάει
ἐκεῖ στὴν τρύπα πλάϊ.

*

Γιὰ νὰ μπορέση ξαφνικὰ
μὲ πανουργία, τεχνικά,
ἕνα μικρὸ ποντίκι
νὰ κάνη μεζελίκι!...

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

✪✪

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Παιδιὰ τῆς ἐποχῆς

Ὁ Λάκης κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνει στὸ παιδικὸ θέατρο, δὲν ἀφίνει μὲ κανένα τρόπο τὸ φίλο του Μάκη νὰ βγάλη τὸ εἰσιτήριό του.

— Ἔλα, καημένε, τοῦ λέει, ἄλλη φορὰ βγάζεις ἐσὺ τὰ εἰσιτήρια.

Κι' αὐτὸ γίνεται πάντα. Ὥσπου ὁ Μάκης δὲν ἀντέχει στὸν πειρασμὸ καὶ ρωτάει τὸν «γενναιόδωρο» φίλο του:

— Μά, ἐπὶ τέλους, τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου καὶ σοῦ δίνει τόσο πολὺ χαρτζηλίκι, ὥστε νὰ βγάζης κάθε φορὰ τὰ εἰσιτήρια καὶ τῶν δυό μας;...

Κι' ὁ Λάκης τοῦ ἀπαντᾶ:

— Ἄ, δὲν τὄξερες; Εἶναι ὁ ταμίας τοῦ θεάτρου! Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα, πιάνει ἀλλοῦ δουλειὰ κι' ἔτσι θὰ ἔχω ἐσένα νὰ μοῦ βγάζης τὸ εἰσιτήριο!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ μικρὸς Πέτρος κάθεται κοντὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ ἀκούει μουσική. Ξαφνικὰ βγάζει τὸ μαντήλι του καὶ δένει ἕνα κόμπο.

— Τί κάνεις; τὸν ρωτάει ἡ μαμά του.

— Δένω ἕνα κόμπο γιὰ νὰ θυμηθῶ αὐτὸ τὸ τραγουδάκι ποὺ μ' ἀρέσει!...

★

Ἡ Ἀννούλα μπαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τὸν βρίσκει γονατιστὸ νὰ κάνη τὴν προσευχή του.

— Τί παρακάλεσες τὸ Θεό; τὸν ρωτάει.

— Τὸν παρακάλεσα νὰ κάνη τὸ Τόκιο πρωτεύουσα τῆς Μαδαγασκάρης, ἀπαντάει ἐκείνη. Τὄγραψα στὸ διαγωνισμὸ τῆς Γεωγραφίας...

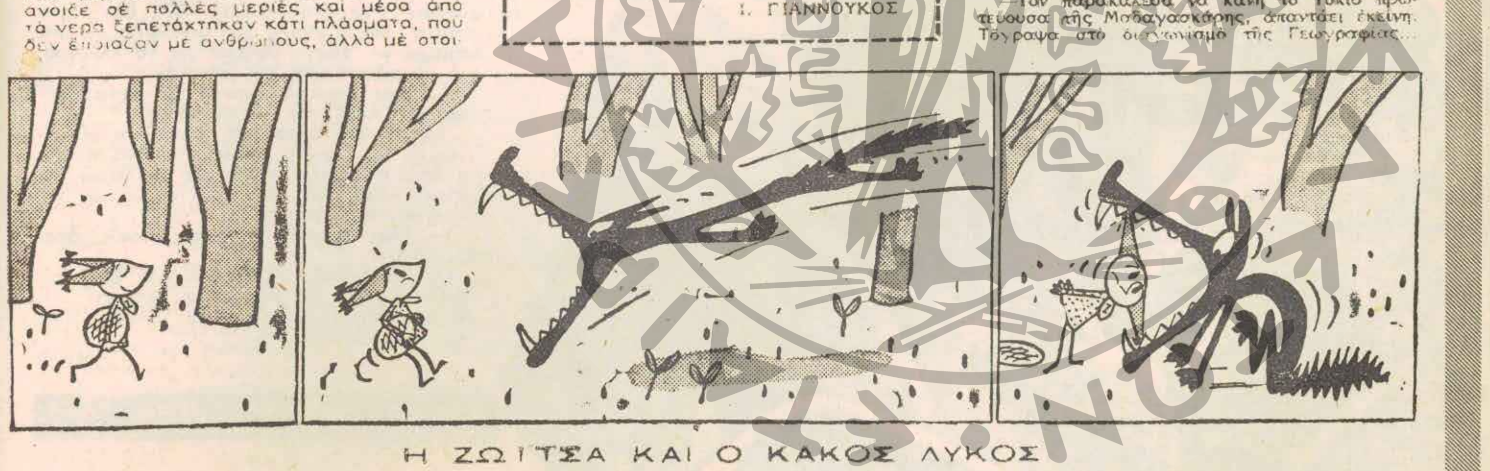

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΛΥΚΟΣ

Η «ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ»

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ ἔπαψε νὰ μιλάη ὁ Μπάρτ, ὁ γερο - κυνηγὸς Λούϊς κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἔδειξε τὰ τομάρια τῶν ἀγριμιῶν.

— Τὸ δικό μας χρυσάφι εἶν' αὐτὸ ἐδῶ... ἀπάντησε. Τί λὲς καὶ σὺ, Ἄξελ;

Ὁ νεαρὸς σύντροφός του συμφώνησε μαζί του. Δὲν πίστευε κι' αὐτὸς τὶς διηγήσεις τοῦ Μπάρτ, γιὰ τὸ χρυσάφι ποὖχε βρεθῆ στὰ βορειοδυτικά. Ὁ Μπάρτ πήγαινε γιὰ κεῖ, μαζὶ μὲ τὴ συντρόφισσά του Μίλρεντ, ὅταν τὸ ἀεροπλάνο ποὺ τοὺς μετέφερε, ἔπεσε καὶ τσακίστηκε κοντὰ στὴν ἐρημικὴ καλύβα τῶν δυὸ κυνηγῶν.

— Εἴμαστε οἱ μόνοι ποὺ φύγαμε μ' ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Μάρτον! ἐπέμεινε ὁ Μπάρτ. Οἱ ἄλλοι θὰ πᾶνε μὲ ἕλκυθρα, τὴν ἄνοιξι. Ἂν ἀποφασίσετε λοιπὸν νάρθῆτε μαζί μου, τώρα ἀμέσως, θὰ γίνουμε ὅλοι πλούσιοι!

Μὰ οἱ δυὸ κυνηγοὶ γουναρικῶν δὲν ἐννοοῦσαν ν' ἀφίσουν τὴ σίγουρη δουλειά τους, γιὰ νὰ κυνηγήσουν χίμαιρες. Ἄλλωστε, ὑπῆρχε κι' ἡ Μέϋ - Γκβάν, ἡ «Πεταλοῦδα». Τί θὰ τὴν ἔκαναν, αὐτή;

Ὁ Ἄξελ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια σ' αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ Καναδᾶ κι' εἶχε συνεταιρισθῆ μὲ τὸ Λούϊς, μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἰνδιάνας γυναίκας του. Ἡ Μέϋ - Γκβάν, ἡ μικρὴ κόρη τοῦ Λούϊς, ἡ «Πεταλοῦδα» ὅπως τὴ λέγανε, τὸν εἶχε δεχθῆ ἐχθρικὰ στὴν ἀρχή. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὸ χαμόγελό του τὴν εἶχε κατακτήσει.

Ὅσο μεγάλωνε καὶ γινόταν σωστὴ γυναίκα, δὲν ἄφινε πιὰ τὸν Ἄξελ νὰ τὴν παίρνη στὰ γόνατά του. Ἐκεῖνος παρακολουθοῦσε ταραγμένος αὐτὴ τὴ μεταβολή της. Μιὰ μέρα, τὴ φίλησε ξαφνικὰ στὸ στόμα. Ἡ κοπέλλα ξεγλύστρησε ἀπ' τὴν αγκαλιά του κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ἀπὸ τότε, τοῦ φερνόταν τρυφερώτερα, κι' ἐκεῖνος πάλι τῆς ἔδινε νὰ καταλάβη μὲ ὑπαινιγμοὺς πὼς θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα του.

Τώρα εἶχαν περάσει πιὰ οἱ μεγάλες θύελλες τῆς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε κάπου - κάπου στὸν οὐρανό, χλωμὸς καὶ διστακτικός.

Ὁ ὁμιλητικὸς συνήθως Ἄξελ εἶχε γίνει σιωπηλός. Φαινόταν σὰν νὰ τὸν ἐξενεύριζε ἡ παρουσία τῶν δυὸ ξένων. Ὅταν ἡ Μίλρεντ περιέγραφε μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὴ ζωὴ τῶν μεγαλουπόλεων, τὰ φῶτα, τὸ θόρυβο, τὶς διασκεδάσεις, ὁ Ἄξελ χαμήλωνε τὰ μάτια του, παράξενα ἀνήσυχος.

Ἡ «Πεταλοῦδα» τὸν εἶχε ρωτήσει μιὰ μέρα γιατὶ ἦταν ἔτσι συλλογισμένος. Μὰ δὲν τῆς εἶχε δώσει ἀπάντησι. Ὡστόσο ἡ κοπέλλα ἦταν ἔξυπνη. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη γιατὶ ἡ λευκὴ γυναῖκα μιλοῦσε πάντα γιὰ τὶς παραμυθένιες πόλεις, γιατὶ ἔλαμπαν τὰ μάτια της ὅταν διασταυρώνονταν μὲ τοῦ Ἄξελ καὶ γιατὶ ὁ Μπάρτ χαμογελοῦσε ἐλαφρὰ καὶ μ' ἱκανοποίησι...

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔφαγαν ὅλοι πλούσια κι' ἤπιαν οὐΐσκυ. Ἡ Μίλρεντ δὲν φοροῦσε πιὰ παντελόνια καὶ μπότες, ἀλλὰ μιὰ μαύρη μεταξωτὴ τουαλέττα πολὺ ντεκολτέ, κάλτσες λεπτὲς καὶ σκαρπίνια μὲ ψηλὸ τακοῦνι. Χόρεψε μὲ τὸ Μπάρτ, ἐνῶ ὁ Λούϊς ἔπαιζε φυσαρμόνικα.

— Ἡ σειρά σας τώρα Ἄξελ! φώναξε ὕστερα.

Ὅταν ὁ νέος ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο κορμί, τὰ μάτια του θόλωσαν καὶ τὸ αἷμα του φλογίστηκε. Τώρα καταλάβαινε ἐπιτέλους τί τοῦ συνέβαινε: Εἶχε ξυπνήσει ὁ ἔρως στὴν καρδιά του γιὰ τὴ γοητευτικὴ ἐκείνη γυναῖκα...

Δὲν ὑποψιάσθηκε καθόλου πὼς ἦταν σκηνοθεσία τῆς Μίλρεντ καὶ τοῦ Μπάρτ, γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν μαζί τους στὸ τυχοδιωκτικὸ ταξεῖδι τους...

Ὁ χορὸς κράτησε ὣς ἀργὰ τὴ νύχτα, μὲ γέλια καὶ τραγούδια, ἐνῶ ἡ «Πεταλοῦδα», ξεχασμένη σὲ μιὰ γωνιά, σώπαινε.

★

...Ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλωνόταν τώρα μέσα στὴν καλύβα. Ὅλοι εἶχαν ἀποκοιμηθῆ — ἀκόμη κι' ὁ Ἄξελ.

Μόνον ἡ «Πεταλοῦδα» ἦταν ξύπνια ἀκόμα. Γονατισμένη πάνω σ' ἕνα τομάρι ἀρκούδας, κυτταζόταν ἐπίμονα σ' ἕνα καθρεφτάκι, στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ. Μιὰ ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό της κι' ἡ ἔκφρασί της ἦταν σοβαρή.

Ἐξέταζε τὸν ἑαυτό της, συνέκρινε τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ της μὲ τῆς Μίλρεντ.

Δὲν τῆς εἶχε διδάξει κανεὶς μερικὰ πράγματα, μὰ τὰ ἤξερε ἀπὸ ἔνστικτο.

Εἶχε διαβάσει στὰ μάτια τοῦ Ἄξελ, ὅταν κύτταζε τὴ λευκὴ γυναῖκα... Ἔτσι τὴν εἶχε κυττάξει κι' αὐτήν, τὴ μέρα ποὺ τὴ φίλησε... Μὰ ἡ ἄλλη ἦταν πολὺ πιὸ ὄμορφη!

Ἡ κοπέλλα ἄφισε τὸν καθρέφτη καὶ κύτταξε γύρω της, συλλογισμένη.

Ξαφνικά, σηκώθηκε, ἔτρεξε σ' ἕνα κιβώτιο, ἔψαξε μέσα καὶ βρῆκε ὅ,τι ζητοῦσε. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ πατέρας της εἶχε χαρίσει στὴ μητέρα της ἕνα μπλὲ περκάλι μὲ κόκκινα λουλουδάκια. Ἡ «Πεταλοῦδα» τ' ἄνοιξε καὶ τὸ δίπλωσε γύρω στὸ κορμί της.

Θἄταν πολὺ πιὸ ὄμορφη ἔτσι, παρὰ μὲ τὸ κοστοῦμι της ἀπὸ δέρμα ταράνδου...

Πῆρε πάλι τὸν καθρέφτη, ἐνῶ συγχρόνως ἀνασηκωνόταν στὰ νύχια, σὰν νὰ φοροῦσε ψηλὰ τακούνια. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση πὼς ἦταν ἄκομψη, κωμική...

Τὸ θριαμβευτικὸ χαμόγελό της ἔσβυσε καὶ κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της δάκρυα...

Τώρα ποὺ ὁ Ἄξελ εἶχε ρίξει τὶς ματιές του στὴ λευκὴ γυναῖκα, δὲν θὰ ξανακύτταζε ποτὲ πιὰ τὴ μικρὴ «Πεταλοῦδα»!

Τὸ κερὶ πλησίαζε στὸ τέλος του. Ἡ «Πεταλοῦδα» κρύωνε.

Βγῆκε τότε στὴν κουζίνα. Ὁ ἀέρας ἐκεῖ μέσα ἦταν βαρὺς ἀπ' τοὺς καπνούς. Ἡ θερμάστρα κόντευε νὰ σβύση.

Ἡ κοπέλλα ἀφουγκράστηκε. Ἄκουσε ἀπ' ἔξω τὰ βογγητὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων. Στ' ἄλλα δωμάτια, οἱ ἄντρες ροχάλιζαν, ζαλισμένοι ἀπ' τὸ οὐΐσκυ ποὺ εἶχαν πιῆ.

Ἡ «Πεταλοῦδα» δίστασε λίγο, κι' ὕστερα πῆρε τὴν ἀπόφασί της: Θἄσωζε τὸν Ἄξελ ἀπ' τοὺς δυὸ ξένους, ποὺ τὸν εἶχαν μπλέξει στὰ δίχτυα τους!

Ζύγωσε ἀθόρυβα σὲ μιὰ πόρτα...

...Τὸ πρωΐ, ἡ Μίλρεντ βρέθηκε νεκρή, παγωμένη, μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ Μπάρτ χωμένο στὴν καρδιά της! Ὁ τυχοδιώκτης ὁρκίστηκε πὼς ἦταν ἀθῶος, πὼς δὲν ἤξερε τίποτα. Μὰ ὁ Λούϊς τὸν φυλάκισε σὲ μιὰ κάμαρα κι' ἔφυγε ὕστερα μὲ τὸ ἕλκυθρο, γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

— Δὲν ἄκουσες τίποτα τὴ νύχτα; ρώτησε ὁ Ἄξελ τὴν «Πεταλοῦδα».

Ἐκείνη δὲν ἄφισε νὰ φανῆ στὴ φυσιογνωμία της κανένα σημάδι ποὺ νὰ προδίνη πὼς αὐτὴ εἶχε σκοτώσει τὴ λευκὴ γυναῖκα. Χαμήλωσε μονάχα τὰ μάτια της κι' ἀπάντησε ἥσυχα:

— Πῶς μπορεῖ ν' ἀκούση κανείς, ὅταν κοιμᾶται;...

Οἱ ἀνακρίσεις τῆς ἀστυνομίας δὲν ἀπέδειξαν τίποτα εἰς βάρος τοῦ Μπάρτ. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποκάλυψαν τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο: τὴν «Πεταλοῦδα».

Τ. ΣΠΑΝΙΟΛ

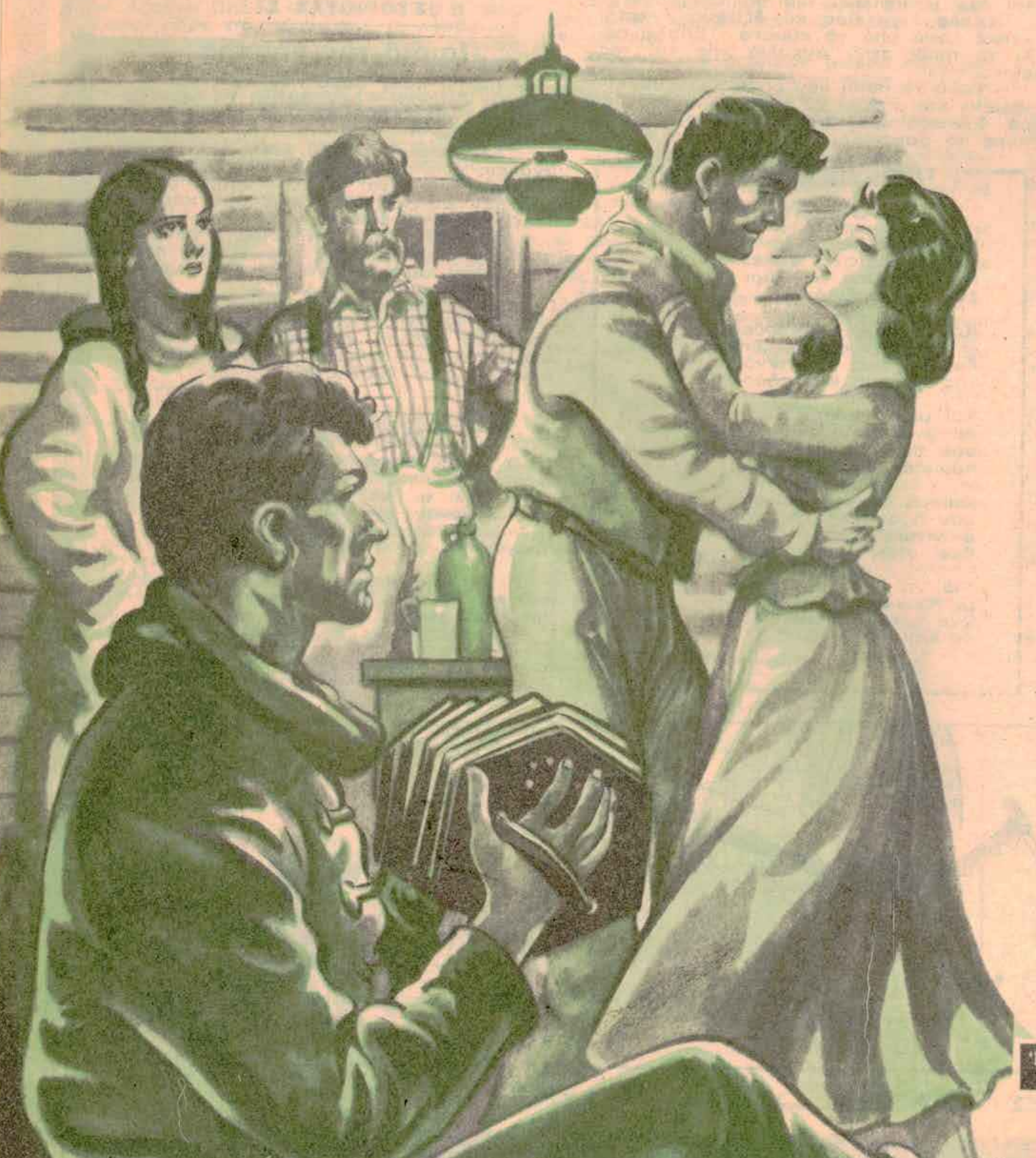

Ἡ Μίλρεντ χόρευε μὲ τὸ Μπάρτ, ἐνῶ ὁ Λούϊς ἔπαιζε φυσαρμόνικα...

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ρίτσαρντ Γουόρμσερ

Τά 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ κοιμοῦνται στὸ διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου ὁ Μάρτυ κι' οἱ δυὸ γυναῖκες, προσπαθοῦν νὰ τοὺς δολοφονήσουνε μὲ δηλητηριώδη ἀέρια. Ἀλλὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως ὁ Μάρτυ καὶ σώζονται ὅλοι. Ὁ Μάρτυ προτείνει στὴν Εὔα νὰ παντρευτῆ τὸ Γκέϋχαρτ, αὐτὴ ὅμως ἀρνιέται, γιατὶ δὲν τὸν ἀγαπάει. Ὕστερα ὁ Μάρτυ ζητάει πληροφορίες ἀπ' τὸ σωφὲρ Μπουντ γιὰ τὴν κατάστασι στὸ Πλούμας, ὅπου ὅλες οἱ ἐπιχειρήσεις ἀνῆκαν ἰδίως στὸ Σουνέ. Στὸ δρόμο, τοὺς σταματάει ἡ ἀστυνομία καὶ συλλαμβάνει μὲ κάποια πρόφασι τὸ Μάρτυ.

9ον

—Ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῆτε ἀπ' τὴν ἀρχή. Τώρα εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς συλλάβω. Καταλαβαίνετε, βρισκόμαστε τόσο κοντὰ στὰ σύνορα, σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά καὶ δὲν μποροῦμε νὰ παίζουμε μὲ τοὺς κανονισμούς...

»Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ γράψετε νὰ σᾶς στείλουνε τὰ ἀπαιτούμενα χαρτιὰ ταυτότητος.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Μάρτυ.

—Ὅσο γιὰ τὸ ρεβόλβερ ποὺ βρήκαμε πάνω του, εἶναι δουλειὰ δική σου, Μάτ, συμπλήρωσε ὁ Ντέϊβ. Θὰ τὸν συλλάβης γιὰ παράνομο ὁπλοφορία. Πάρ' τον μαζί σου

Ὁ Μὰτ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, πῆγε κοντὰ στὸ Μάρτυ καὶ διάταξε:

—Ψηλὰ τὰ χέρια! Πρέπει νὰ σᾶς ψάξω καλά, ἀφοῦ θὰ μείνουμε μόνοι οἱ δυό μας.

Ἔκαμε πραγματικὰ τὴ σωματικὴ ἔρευνα, ὅσο μποροῦσε πιὸ βάναυσα, στρίβοντάς του τὰ χέρια καὶ πατῶντας του τὰ πόδια ἐπανειλημμένως.

— Φύλαξέ τον μιὰ στιγμή, Τζέρρυ, εἶπε ὕστερα σ' ἕνα σύντροφό του. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους

Ὁ Τζέρρυ — ἕνας ἄντρας μεσόκοπος—πλησίασε τὸ Μάρτυ, μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Ὅταν βρέθηκε πολὺ κοντά του, τοῦ ψιθύρισε, δίχως νὰ κουνήση τὰ χείλια του:

—Δὲν θὰ φτάσης ποτὲ στὴν πόλι. Ὁ Μὰτ θὰ σὲ σκοτώση στὸ δρόμο.

Ὁ Μάρτυ ἔμεινε ἀτάραχος. Ὁ ἄλλος πῆγε πιὸ κοντά του καὶ πρόσθεσε:

—Ἔχεις τόσα λεφτὰ στὴν τσέπη σου. Σοῦ πουλάω ἕνα πιστόλι!

—Τὰ φοβᾶμαι ἐγὼ τὰ πιστόλια... τοῦ ἀπάντησε ὁ Μάρτυ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

—Ἄσε τώρα τ' ἀστεῖα! Δὲν σοῦ ζητάω πολλά. Πενῆντα δολλάρια μονάχα...

Μὰ ὁ Μάρτυ δὲν τοὔδινε πιὰ προσοχή. Ἦταν πολὺ παληὸ καὶ συνηθισμένο αὐτὸ τὸ κόλπο. Δίνουνε σ' ἕνα φυλακισμένο ἕν' ἄδειανὸ ρεβόλβερ, τοῦ προσφέρουν μιὰ εὐκαιρία νὰ ξεφύγη, κι' ὕστερα τὸν πυροβολοῦνε ἀπὸ πίσω καὶ τὸν σκοτώνουνε. Ποιὸς μπορεῖ κατόπιν νὰ τοὺς κατηγορήση γι' αὐτό;

Ὁ Μάρτυ ἔμενε ἀκίνητος. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε ἕνα ἄσχημο ὄνειρο...

Ὅταν γύρισε ὁ Μάτ, δὲν κατάφερε νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί του, βλέποντας πὼς ὁ Μάρτυ βρισκόταν ἐκεῖ ἀκόμα... Τοὔδειξε τὸ ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο κι' ἀνέβηκε κι' αὐτὸς μαζί του.

Οἱ ἄλλοι ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν, γιὰ νὰ φανῆ πὼς ἡ ἀποστολή τους ἦταν νὰ ψάχνουν στὸ μεγάλο δρόμο γιὰ λαθρομετανάστες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄

Τράβηξαν πρὸς τὸ Βορρᾶ. Κυττάζοντας πίσω, ὁ Μάρτυ εἶδε τοὺς ὑπόλοιπους ἀστυνομικοὺς στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχαν ἀφίσει, κοντὰ στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο.

Δὲν ἐνδιαφέρθηκαν καθόλου νὰ σταματήσουν ἕνα καμιόνι ποὺ πέρασε δίπλα τους. Εἶχαν πάψει κι' ὅλας νὰ παίζουν τὸ ρόλο τους...

—Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχω πιὰ ἐλπίδα! εἶπε ὁ Μάρτυ.

—Σιωπή! Ἀπαγορεύεται νὰ μιλᾶς.

—Μὰ βλέπω πὼς δὲν γυρίζουμε στὸ Πλούμας.

—Βούλωσ' το, εἶπα!

—Μέ πούλησε ὁ Μποὺντ σὲ σᾶς ἢ μᾶς κατασκοπεύσατε;

Ὁ Μὰτ δὲν ἀπάντησε. Ἄφισε ξαφνικὰ τὸ μεγάλο δρόμο κι' ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι ποὺ χωνόταν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Συνάντησαν μερικὲς ἀγελάδες μὲ ἄσπρο ρύγχος, ποὺ βοσκοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ

Τ' αὐτοκίνητο ἔστριψε ἀνατολικά, κι' ὕστερα τράβηξε πάλι πρὸς τὸ Βορρᾶ.

Ὁ Μὰτ εἶχε γίνει κατακόκκινος — ὄχι μονάχα ἀπ' τὴ ζέστη, ποὺ γινότανε ὡστόσο πιὸ αἰσθητή, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἀφίσει τὸ μεγάλο δρόμο καὶ δὲν μποροῦσανε πιὰ νὰ τρέξουν πολύ. Τώρα πήγαιναν μὲ 15 μίλια τὴν ὥρα.

—Κόψαμε δρόμο ἀπὸ δῶ, εἶπε σὲ λίγο ὁ Μάτ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μάθουν τὴ σύλληψί σου οἱ φίλοι σου στὴν πόλι.

Ὁ Μάρτυ ἔβαλε τὰ γέλια.

—Δὲν ἀφίνεις τώρα τὶς κουβέντες; ἀπάντησε. Νομίζεις πὼς δὲν κατάλαβα;... Σίγουρα, δὲν θἆν' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σοῦ ἀναθέτουνε μιὰ τέτοια ἀποστολή. Εἶσαι συνηθισμένος πιά!

Ὁ Μὰτ σταμάτησε. Εἶχαν φτάσει στὴν ξερὴ κοίτη ἑνὸς ρυακιοῦ, ποὺ τὴν ἔκοβε τὸ μονοπάτι. Ἀπ' τὴ σχετικὴ ὑγρασία, ὑπῆρχε γύρω κάπως πυκνότερη βλάστησι.

—Πρέπει νὰ ξεμουδιάσω λιγάκι, δήλωσε ὁ Μάτ.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, κατέβηκε καὶ στράφηκε ὕστερα στὸ Μάρτυ.

—Ἐσὺ τί θὰ κάνης; τὸν ρώτησε.

—Θὰ πεθάνω ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι... κι' ἂς εἶμαι λίγο μουδιασμένος! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Προσπάθησε νὰ δείξη θάρρος. Μὰ δὲν ἦταν εὔκολο.

Κύτταξε τὸ χοντρὸ καὶ ψηλὸ Μάτ, ποὺ στεκότανε δίπλα στ' αὐτοκίνητο, μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλλο του καὶ τὸ κακοξυρισμένο πρόσωπό του.

— Λὲς πολλὲς κουβέντες, πρόφερε ἐκεῖνος. Δὲν μοῦ φαίνεσαι τόσο παλληκάρι... Ποτὲ δὲν θὰ πίστευα πὼς ἤσουν ἐσὺ ὁ...

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἀναθέσανε νὰ πιάσετε καὶ νὰ σκοτώσετε, συμπλήρωσε ὁ Μάρτυ. Μὰ ὁ Ντέϊβ ξέρει καλύτερα τὴ δουλειά του ἀπὸ σένα. Αὐτὸς καταστρώνει τὰ σχέδια, κι' ἐσὺ εἶσαι μονάχα ὁ δήμιος! Ἔτσι;

—Σκασμός, εἶπα! Δὲν μοῦ ξανάτυχε ποτὲ τέτοιος φλύαρος. Ἐμπρός, κατέβα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο!

—Ποιὸς εἶν' ὁ Ντέϊβ; ρώτησε ὁ Μάρτυ. Ὁ σερίφης;

—Ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφη. Σερίφης εἶναι ὁ Ἄλ Χόλκομπ.

—Καὶ σύ, τί εἶσαι; Ἐνωμοτάρχης;

—Ποῦ τέτοια τύχη! φώναξε γελῶντας ὁ Μάτ. Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τὰ γαλόνια!

—Μοῦ δίνεις ἕνα τσιγάρο, Μάτ;

Ἀμέσως ὁ Μὰτ φάνηκε πὼς ἀνακουφίσθηκε. Ἔτσι εἶχε δῆ νὰ γίνεται καὶ στὸν κινηματογράφο: Νὰ δίνουν ἕνα τελευταῖο τσιγάρο στὸν κατάδικο, πρὶν ἀπ' τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι.

Πρόσφερε στὸ Μάρτυ μιὰ πέτσινη τσιγαροθήκη.

—Ὢ, τί ὤμορφη ποὺ εἶναι! φώναξε ἐκεῖνος, ἐνῶ ἔπαιρνε τσιγάρο. Σίγουρα, θἆσαι παντρεμένος, Μάτ, ἢ θἄχης πολλὲς δοσοληψίες μὲ γυναῖκες!

Ὁ Μὰτ ἔκαμε ἕνα μορφασμό: Αὐτὸς ὁ Μάρτυ ξέφευγε καὶ πάλι ἀπ' τὴν κλασσικὴ παράδοσι! Κανονικά, θἄπρεπε τώρα νὰ σκεφθῆ νὰ στείλη ἕνα τελευταῖο μήνυμα στὴ δέσποινα τῶν λογισμῶν του, ἀντὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες τῶν ἄλλων...

— Ναί, εἶμαι παντρεμένος, πρόφερε μὲ σφιγμένα δόντια ὁ Μάτ.

—Στοιχηματίζω πὼς ἡ γυναῖκα σου βρίσκει ὅτι θἄπρεπε νἆσουνα τὸ λιγώτερο ἐνωμοτάρχης... ἂν ὄχι βοηθὸς τοῦ σερίφη!

— Δὲν ἀφίνεις τώρα αὐτὲς τὶς κουβέντες;

—Ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κάνω σερίφη, στὶς προσεχεῖς ἐκλογές, εἶπε ἥσυχα ὁ Μάρτυ. Στὸ μεταξύ, θὰ σ' ἔκανα ἐνωμοτάρχη.

—Καλά, καλά. Κατέβα τώρα ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, νὰ ξεμουδιάσης καὶ σύ. Ἔχουμε πολὺ δρόμο ἀκόμη.

Ὁ Μάρτυ θέλησε ν' ἀπαντήση πὼς δὲν ἀπεῖχαν περισσότερο ἀπὸ τρία χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Πλούμας. Μὰ προτίμησε νὰ

Μικρές Ἱστορίες

Δυναμικὴ γυναῖκα!...

Μιὰ κυρία ἀνεβαίνει στὸ τρόλλεϋ κι' ἕνας ἀνθρωπάκος πολὺ εὐγενικὸς καὶ συνεσταλμένος, σηκώνεται γιὰ νὰ τῆς δώση τὴ θέσι του. Αὐτὴ τὸν ἀναγκάζει νὰ καθήση.

— Ἀδύνατον, τοῦ λέει. Εἶμαι γυναῖκα ἐργαζομένη καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σηκωθῆ ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας μου γιὰ νὰ καθήσω ἐγώ...

Ὁ κύριος ἐπιχειρεῖ νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ ἡ κυρία, μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιά, τὸν ἀναγκάζει νὰ καθήση πάλι. Καὶ συγχρόνως ἀρχίζει νὰ τοῦ ἐξηγῆ πὼς μερικὲς εὐγένειες ἔχουν πιὰ μείνει στὸ παρελθόν. Ἀλλὰ δὲν τελειώνουν ἐδῶ τὰ ἐπιχειρήματά της. Συνεχίζοντας, τὸν πληροφορεῖ πὼς διευθύνει ἕνα τμῆμα ἐργοστασίου, καὶ πὼς ἔχει κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές της εἴκοσι ἄντρες.

— Πεισθήκατε τώρα; τὸν ρωτάει. Ἢ ἐπιμένετε ἀκόμα νὰ μοῦ παραχωρήσετε τὴ θέσι σας;

Ὁ ἀνθρωπάκος, ὅμως, ποὺ τόση ὥρα τὴν κυττοῦσε, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ βγάλη λέξι, ξεσπάει, ἐπὶ τέλους:

— Πείσθηκα! Ἀλλά, παρ' ὅλ' αὐτά, σᾶς παραχωρῶ τὴ θέσι μου!...

— Ἄ! εἶστε ἀδιόρθωτος ἐσεῖς! Μὰ γιατί, τέλος πάντων, ἐπιμένετε, κύριέ μου;

Κι' ἐκεῖνος:

— Γιατί, ἁπλούστατα, κυρία μου, ἔπρεπε νὰ εἶχα κατεβῆ ἐδῶ καὶ τρεῖς στάσεις!...

Τὸ φυσικὸ στόλισμα...

.τῆς γυναίκας εἶναι **τὰ μαλλιά!** Γιὰ νὰ τὰ διατηρήσετε ὡραῖα πρέπει νὰ τὰ λούζετε τακτικὰ μόνο μὲ τὸ γνήσιο Σαμπουὰν **TETE-NOIRE**. Θὰ τὰ ἔχετε πάντοτε ὑγιῆ, ἐλαστικὰ σὰν μετάξι, γυαλιστερὰ καὶ στὸ φυσικό τους χρῶμα καὶ σχῆμα. Μὲ τὸ Σαμπουὰν **Τὲτ Νουὰρ** διατηρεῖτε τὴν περμανάντ περισσότερο καιρό.

Ζητεῖτε μ' ἐπιμονὴ τὸ γνήσιο Σαμπουὰν

ΤΟ ΣΗΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

TÊTE-NOIRE

Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

ΑΛΜΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Εἰδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.

Συμβουλαὶ δωρεάν.

Αἰσθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ

Νικης 13, τηλ. 29-548

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον 51-15

35.000-45.000

ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 Κολοκοτρώνη 52

Δ^Ρ ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ

600 σελιδες, 100 εἰκόνες

Τὸ χρησιμώτερο βιβλίο τῆς 20ετίας, κατὰ τὴν κριτική. Ἐπιστημονικὸ καὶ ἁπλό. Πωλεῖται 50 χιλιάδες στὰ Βιβλιοπωλεῖα.

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἶκον ἐμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48^α

(Πλησίον Ὁμονοίας)

ΤΗΛ. 56-603

Διὰ θύματα πολέμου, ἀπόρους, πολυτέκνους κλπ. δίδακτρα ἠλαττωμένα.

Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγουρίνια

Δεχόμεθα καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

μὴν ἀνοίξη αὐτὴ τὴ μάταιη συζήτησι...

—Ἄκουσε, Μάτ, εἶπε. Εἴμαστε ὁλομόναχοι ἐδῶ, ἐσὺ κι' ἐγώ, χωρὶς μάρτυρες, δίχως κανένα ἀνώτερό σου ποὺ νὰ σοῦ κάνη παρατηρήσεις. Ἄς παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά! Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν πρέπει νὰ μὲ σκοτώσης μέσα στ' αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας!

—Δηλαδή... δὲν θὲς νὰ κατεβῆς; ρώτησε ὁ Μάτ, ποὺ τάχε χάσει.

—Ὄχι! Καταλαβαίνεις δὲ τί μπελάδες θὰ βρῆς· ὅταν ἰδοῦν ὅλα τὰ καθίσματα ματωμένα, καὶ τὴν τρύπα τῆς σφαίρας στὸ ὕφασμα... Θὰ σοῦ δώσουνε τὰ παπούτσια στὸ χέρι, γιὰ τὴν ἀτζαμωσύνη σου!

Συγχρόνως, ὁ Μάρτυ ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἀλήθεια, εἶμ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποὺ κουβεντιάζω ἔτσι ψύχραιμα γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῆς δολοφονίας μου;»

Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρη ἀναπνοή, καὶ πρόσθεσε ὕστερα:

— Ξέρεις, φίλε μου, ποιὸς εἶμ' ἐγώ; Εἶμαι αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμποδίση τὸ Τζίμμυ Γκέϋχαρτ νὰ γίνη ἀπόλυτος κύριος τῆς Ἑταιρείας Βωξιτῶν! Σίγουρα, θὰ διάβασες στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν Εὔα Σουνέ. Ἡ Ἑταιρεία θὰ γίνη δική της, ἂν τὴ βοηθήσω νὰ τὰ βγάλη πέρα. Καὶ καταλαβαίνεις πώς, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν πρόκειται νὰ ὑποστηρίξω τὸ Ντέϊβ καὶ τὴν παρέα του...

Ὁ Μὰτ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται. Ὁ Μάρτυ διέκρινε μιὰ καινούργια λάμψι στὰ μάτια του.

—Ποιὸς θἄχη τότε ὅλη τὴν ὑποστήριξί μου; πρόσθεσε. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ξεκάνη, ἀλλὰ δὲν τὄκανε..

Ὁ Μὰτ ἔσκυψε μέσα στ' αὐτοκίνητο, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ τζάμι τῆς ἀριστερῆς πόρτας.

—Ναί, εἶπε, ἡ γυναῖκα μου λέει πάντα πὼς θὰ μοῦ ἄξιζε ἕνα γαλόνι!

—Φαντάσου λοιπὸν πόσο θὰ σὲ θαυμάζη, ὅταν θὰ σὲ κάνω σερίφη!...

Ὁ Μὰτ ἔσφιξε τὰ δόντια του. Ἦταν δελεαστικὴ ἡ πρότασι τοῦ Μάρτυ Μὰ φοβότανε.

—Μπορεῖ νὰ μὲ σκοτώση ὁ Ντέϊβ! μουρμούρισε.

—Ὄχι, ἂν σὲ προστατεύη ἡ μέλλουσα ἰδιοκτήτρια τῆς Ἑταιρείας κι' ὁ πληρεξούσιός της.

Ὁ Μὰτ κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἀμφιβολία. Δὲν τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ χωνέψη τὴν ἰδέα πὼς μποροῦσε νὰ προδώση τὸ Ντέϊβ...

— Πρέπει νὰ τὸ σκεφτῶ... μουρμούρισε.

Μέσ' στὴν ψυχή του πάλευαν ἡ φιλοδοξία κι' ὁ φόβος ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ὁ Ντέϊβ... Στὸ τέλος, στράφηκε στὸ Μάρτυ καὶ τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά:

—Ὄχι! Ἐμπρός, κατέβα! Δὲν γίνεται τίποτα..

—Μὰ γιατί;

—Διάβασα τὶς ἐφημερίδες... Ἡ χήρα τοῦ Σουνὲ πρέπει νὰ κρεμάση δεκατέσσερα πορτραῖτα. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ κατάφερε μονάχα μὲ δυό. Ἔστω πὼς θὰ γίνουνε τρία· μ' αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κρεμάση στὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας Βωξιτῶν. Πιστεύεις ἀληθινὰ πὼς θὰ μπορέση νὰ τὰ βγάλη πέρα ἄλλες ἕντεκα φορές;

Ὁ Μάρτυ ἀναστέναξε. Ἀναγνώριζε ἄλλωστε στὸ βάθος πὼς δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικο ὁ Μάτ...

Ἐκεῖνος ἔβγαλε πάλι τὸ πιστόλι του.

—Ἔλα, φαίνεσαι καλὸ παιδί! τοῦ εἶπε. Κατέβα λοιπόν... Γιὰ σένα εἶναι τὸ ἴδιο, στὸ κάτω-κάτω.

Πίσω του, σὲ κάποια ἀπόστασι, κουνήθηκαν ξαφνικὰ οἱ θάμνοι! Ἦταν ὁ Μποῦντ ἴσως; Ὁ Μάρτυ ἀποφάσισε νὰ κερδίση καιρό, μὲ κάθε θυσία!

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις.. εἶπε ἀναστενάζοντας. Ὡστόσο, πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἔχω τὸ σχέδιό μου, γιὰ τὸ κρέμασμα τῶν ὑπόλοιπων πορτραίτων... ἕνα σχέδιο περίφημο!

Ὄχι, δὲν μποροῦσε νἆταν ὁ Μποῦντ... Μὰ ποιὸς ἄλλος, στὸ Πλούμας, ἦταν δυνατὸν νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὸ Μάρτυ;

Ἔκαμε νόημα στὸ Μὰτ νὰ πάη κοντά του, προσπαθῶντας νὰ κερδίση μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη.

Ἕνα τρίξιμο ἀκούστηκε μέσ' ἀπ' τοὺς θάμνους· πίσω ἀπ' τὸ Μάτ. Ἐκεῖνος ἀνασκίρτησε ἀπότομα καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του νὰ δῆ.

Αὐτὸ περίμενε ὁ Μάρτυ! Σήκωσε καὶ τὰ δυὸ πόδια του μαζὶ καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ τρομερὴ κλωτσιά, ποὺ τὸν ἔρριξε ἀνάσκελα. Πήδησε ὕστερα ἔξω ἀπ' τ' αὐτοκίνητο κι' ἔπεσε πάνω του.

Μὰ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν δυνατὸς σὰν ταῦρος. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε τὸν εἶχαν πάρει στὴν ἀστυνομία. Ἀνασηκώθηκε γονατιστός, μ' ὅλη του τὴν εὐκολία, σὰν νὰ μὴ τὸν βάραινε καθόλου ὁ Μάρτυ. Ἀκούμπησε στόνα χέρι κι' ἅπλωσε τ' ἄλλο γιὰ ν' ἁρπάξη τὸ ρεβόλβερ του, ποὺ εἶχε πέσει εἴκοσι πόντους πιὸ πέρα.

Ὁ Μάρτυ χούφτωσε τὴν πρώτη πέτρα ποὺ βρῆκε μπροστά του· στρογγυλὴ καὶ μεγάλη σὰν πορτοκάλι, καὶ χτύπησε μ' αὐτὴν στὸ κεφάλι τὸν ἀστυνομικό.

Ὁ Μὰτ σωριάστηκε χάμω, ἐγκαταλείποντας κάθε προσπάθειά του νὰ ξαναπάρη τὸ ρεβόλβερ. Ὁ Μάρτυ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν ξαναχτυπήση μὲ τὴν πέτρα, νὰ τοῦ λυώση τὸ κεφάλι. Μὰ τὸ θεώρησε περιττό. Ἅρπαξε μόνο τὸ ρεβόλβερ καὶ πετάχτηκε ὄρθιος.

Ὁ Μὰτ ἔμενε ἀκίνητος καταγῆς. Τὸ καπέλλο του εἶχε κοκκινίσει ἀπ' τὸ αἷμα τῆς πληγῆς τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ξαφνικά, ὁ Μάρτυ θυμήθηκε τὸ φίλο ποὺ βρισκόταν κρυμμένος στοὺς θάμνους... καὶ ποὺ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή, τραβῶντας τὴν προσοχὴ τοῦ Μάτ.

—Μποῦντ! Ἔ, Μποῦντ! φώναξε. Μπορεῖς νὰ βγῆς τώρα!

Οἱ θάμνοι παραμερίστηκαν ...καὶ ξεπρόβαλε τὸ ἄσπρο μουσοῦδι μιᾶς κατσίκας! Τὰ μάτια της κύτταζαν τὸ Μάρτυ μὲ συμπάθεια κι' ἐνδιαφέρον. Ὕστερα εἶδε τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ Μάτ, τρόμαξε κι' ἔφυγε τρέχοντας.

«Ὅταν πλουτίσω — σκέφθηκε ὁ Μάρτυ — θὰ στήσω ἕνα μνημεῖο στὴν Ἄγνωστη Κατσίκα!»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ χοντρὰ δάχτυλα τοῦ Μὰτ ἀνοιγόκλεισαν. Συνερχόταν ἀπ' τὴ λιποθυμία του κι' ἀναζητοῦσε μηχανικὰ τὸ πιστόλι του. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βρῆ. Βέβαια, ἀφοῦ τὸ κρατοῦσε ὁ Μάρτυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄

Ὁ χοντρο-Μὰρτ καθότανε καταγῆς στὴ σκιά· ἀκουμπῶντας τὴν πλάτη του στὸ μαρσπιὲ τοῦ αὐτοκινήτου. Κι' ἔπινε νερὸ ἀπὸ τὸν πάνινο κουβᾶ ποὺ παίρνουν πάντα μαζί τους ὅσοι ταξειδεύουν σ' αὐτὲς τὶς ἄνυδρες ἐρημιές. Ἀφοῦ ξεδίψασε, ἔφτυσε δίπλα του καὶ εἶπε, δίχως νὰ σηκώση τὰ μάτια του:

—Θὰ μποροῦσες νὰ μὲ σκοτώσης...

—Νόμιζα πὼς τὄχα κάνει, ἀπάντησε ὁ Μάρτυ.

—Ἔλα λοιπόν, ἀποτελείωσε τὴ δουλειὰ ποὺ ἄρχισες! Ἂν μ' ἀφίσης ἐσὺ ζωντανό, θὰ μὲ ξεκάνη ὁπωσδήποτε ὁ Ντέϊβ.

—Μὰ γιατὶ τὸν φοβᾶσαι τόσο πολύ;

—Ὅλοι τὸν τρέμουνε, στὴν ἀστυνομία. Εἶναι παληοτόμαρο! Μένει ὅμως στὴ θέσι του, γιατὶ τὸν ὑποστηρίζει ἡ Ἑταιρεία... Τί θὰ γίνη λοιπὸν τώρα μὲ μένα;

Ὁ Μάρτυ γέλασε κι' ἀπάντησε:

— Χάρηκα τόσο πολὺ ὅταν εἶδα πὼς ζοῦσες ἀκόμα, ὥστε κατάλαβα πὼς δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρα μου νὰ σκοτώνω ἀνθρώπους! Ἐμπρός, πάρε τὸν κουβᾶ μὲ τὸ νερό, καὶ δίνε του. Πήγαινε ὅπου σοῦ γουστάρει.

—Εὐχαριστῶ· γέρο μου! Θὰ προσπαθήσω νὰ πετύχω κανένα περαστικὸ καμιόνι ψαράδικο, γιὰ νὰ μὲ πάη πρὸς τὸ νότο. Δὲν θὰ μὲ ξαναδοῦνε πιὰ στὸ Πλούμας. Ἄς μὲ κλαῖνε, ἡ γυναῖκα μου κι' ὁ Ντέϊβ...

—Θὰ περάσης στὸ Μεξικό; ρώτησε ὁ Μάρτυ.

Ὁ ἄλλος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Σηκώθηκε ὄρθιος ὕστερα καὶ ψαχούλεψε μὲ προσοχὴ τὸ κεφάλι του ποὺ πονοῦσε.

KLEINOL

ΑΙΑΣ

ΝΕΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΤΡΙΧΟΒΑΦΑΙ

Αἱ τριχοβαφαὶ ποὺ **ΔΕΝ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΟΥΝ** ποτὲ καὶ ἔχουν τὸ **ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ** νὰ μὴ βάφουν τὸ **ΔΕΡΜΑ**. Ἡ σύνθεσίς των εἶναι ἀρτία καὶ **ΣΥΜΦΩΝΟΣ** μὲ τὸ ἀπὸ 10-12-53 **ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ.**

ΚΛΑΪΝΟΛ

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Χ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ & Σία Τηλ. 29712

— Ἴσως ξαναϊδωθοῦμε κάποτε, τοῦ εἶπε ὁ Μάρτυ.

—Δὲν τὸ πιστεύω! Θὰ βρῶ ἐκεῖ κάτω κανένα ψαροκάϊκο, μὲ βολικὸ καπετάνιο. Θὰ μπαρκάρω ἀμέσως καὶ θὰ φύγω...

Ἔβγαλε τὸ ἄστρο τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὴ ζώνη του καὶ τὰ πέταξε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Μάρτυ.

—Ἐσὺ τράβα ὁλοΐσια, πρόσθεσε. Ὕστερα θὰ στρίψης ἀριστερὰ καὶ θὰ βρῆς τὸ μεγάλο δρόμο... Μπορεῖς νὰ μοὔχης ἐμπιστοσύνη. Στὴν ἔρημο, κανεὶς δὲν λέει ψέμματα σ' ἐκεῖνον ποὺ τοῦ δίνει νερό!

Ὁ Μάρτυ τὸν κύτταξε ν' ἀπομακρύνεται. Δὲν πίστευε κι' ὁ ἴδιος πὼς εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὴν ἄσχημη ἐκείνη περιπέτεια.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις, καθόλου εὐχάριστες.

Τὸν ἔψηνε ἡ ζέστη. Κανονικά, θἄπρεπε νἄχη μουσκευτῆ στὸν ἱδρῶτα. Κι' ὅμως τὸ δέρμα του ἦταν ἐντελῶς στεγνό.

Ἀπ' ὅσα εἶχε γράψει ἄλλοτε γι' ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν βρεθῆ νεκροὶ στὴν ἔρημο, καταλάβαινε τί σήμαινε αὐτό... Κι' εἶχε δώσει στὸ Μὰρτ τὸν κουβᾶ μὲ τὸ νερό! Ἔπρεπε νὰ φύγη ἀμέσως, δίχως νὰ χάνη στιγμή.

Ὡστόσο, ἔμενε ἀκόμα ἀκίνητος, τόσο ποὺ μιὰ μικρὴ μαύρη σαύρα τόλμησε ν' ἀνεβῆ στὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ του. Τὴν κύτταξε... τὸν κύτταξε κι' αὐτή... Ὕστερα ἦρθε κοντὰ καὶ μιὰ δεύτερη σαύρα. Ἡ πρώτη ἀποχαιρέτησε τότε τὸ Μάρτυ μ' ἕνα κούνημα τῆς οὐρᾶς της καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴν ἄλλη. Σὲ λίγες στιγμές, εἶχαν χαθῆ κι' οἱ δυὸ μέσ' στοὺς θάμνους.

Ἐπιτέλους, ὁ Μάρτυ ἀποφάσισε νὰ σηκωθῆ. Κάθησε στὸ βολάν, καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε. Εὐτυχῶς, ὁ Μὰτ δὲν εἶχε πάρει τὸ κλειδὶ τῆς μηχανῆς. Εἶχε φερθῆ ἔντιμα μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νερό, στὴν ἔρημο...

Ὁ Μάρτυ ἀκολούθησε τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ ἀστυνομικός.

Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ ραδιόφωνο, μὲ δυὸ ὁπλοπολυβόλα, μὲ δακρυγόνες βόμβες καὶ μ' ἕνα πιστόλι φωτοβολίδων.

Λίγο μακρύτερα, ὁ Μάρτυ βρῆκε ἕνα σταυροδρόμι. Ὁ Μὰτ τοῦ εἶχε συστήσει νὰ πάρη τ' ἀριστερὸ μονοπάτι. Στὸ δεξιὸ ὅμως ὑπῆρχαν περισσότερες πατημασιές. Κι' ὁ Μάρτυ προτίμησε ν' ἀκολουθήση αὐτό, ἀπὸ περιέργεια μᾶλλον.

Δὲν ἄργησε νὰ φτάση σ' ἕνα πλάτωμα, ὅπου ὑψώνονταν τρία φτωχοκάλυβα· ἀπὸ σανίδες καὶ παληοντενεκέδες. Μιὰ γυναῖκα φάνηκε στὸ κατῶφλι τῆς μιᾶς καλύβας. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο καὶ κουρελιασμένο φόρεμα.

—Ἔλ ἀγκουασὶλ (ἡ ἀστυνομία)! φώναξε.

Ἀμέσως πετάχτηκαν ἔξω, ἀπὸ πόρτες καὶ παράθυρα, κάμποσοι ἄντρες καὶ γυναῖκες κι' ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν στοὺς γύρω θάμνους. Ὁ Μάρτυ βρέθηκε καὶ πάλι μονάχος μπροστὰ στὶς καλύβες.

Ἔκαμε τότε μεταβολὴ κι' ἀκολούθησε τὶς ὁδηγίες τοῦ Μάτ. Σὲ λίγο, βγῆκε στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, τόσο ξαφνικὰ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέση πάνω σ' ἕνα περαστικὸ καμιόνι. Σταμάτησε τότε κι' ἔσβυσε τὴ μηχανή, γιὰ νὰ σκεφθῆ τί θἄκανε κατόπιν.

Ἔπρεπε νὰ πάη νὰ πάρη τὴ Νάνσυ καὶ τὴν Εὔα ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Μὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ καταστρώση ἕνα σχέδιο, γιὰ νὰ μὴν ξαναπέση στὰ χέρια τοῦ Ντέϊβ.

Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ γύρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ ἔλεγε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη: «Τὸ αὐτοκίνητο 63 καλεῖ τὸ Ἀρχηγεῖο. Βρίσκομαι στὸ γαλακτοπωλεῖο Νάν, Χαϊγουὲη 242». «Ἐν τάξει, αὐτοκίνητο 63» ἀπάντησε μιὰ ἄλλη φωνή.

Ἀκολούθησε μιὰ σύντομη φωνή. Ὕστερα ξανακούστηκε ἡ δεύτερη φωνή: «Τὸ Ἀρχηγεῖο καλεῖ τὸ αὐτοκίνητο 55. Ἀπάντησε, αὐτοκίνητο 55».

Ὁ Μάρτυ κύτταξε ἕνα ἀριθμό, ποὺ ὑπῆρχε πάνω στὸ ταμπλῶ: Τὸ αὐτοκίνητο 55 ἦταν τὸ δικό του.

Δὲν ἀπάντησε ὡστόσο στὸ Ἀρχηγεῖο, γιατὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ καὶ γιατὶ φοβόταν πὼς δὲν θἄμοιαζε καθόλου ἡ φωνή του μὲ τοῦ Ντέϊβ.

Εἶδε διάφορα χαρτιά, ποὺ τὰ συγκρατοῦσε ἕνα τσιμπιδάκι κάτω ἀπ' τὸ ραδιόφωνο. Τὰ πῆρε καὶ τὰ ἐξέτασε: Ἦταν ἕνας χάρτης τῆς περιοχῆς ποὺ σημείωνε τοὺς διαφόρους ἀστυνομικοὺς σταθμούς, ἕνας τηλεφωνικὸς κατάλογος, μιὰ συλλογὴ ἀστυνομικῶν διατάξεων...

Ἐνῶ τὰ φυλλομετροῦσε, πρόσεχε συγχρόνως τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων, ποὺ ἐπικοινωνοῦσαν ἔτσι μὲ τὸ Ἀρχηγεῖο. Ἐπιτέλους, ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ντέϊβ, ποὺ ἔλεγε: «Τὸ αὐτοκίνητο 21 καλεῖ τὸ Ἀρχηγεῖο. Ἔχετε εἰδήσεις ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο 55;». Καὶ τὸ Ἀρχηγεῖο ἀπάντησε ἀμέσως: «Τὸ καλέσαμε, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾶ».

Ὁ Μάρτυ ἔμενε ξαπλωμένος στὸ κάθισμα. Θἄπρεπε ἴσως νὰ ξεκινήση, προτοῦ τὸ ραδιόφωνο ἀδειάση τὴ μπαταρία. Ἀλλὰ ἡ ζέστη τῆς ἐρήμου συμπλήρωνε τὴν κούρασι ποὺ εἶχε μαζευτῆ σιγὰ-σιγὰ στὸ κορμί του ἀπ' τὴ βραδυὰ ποὺ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει ἡ κ. Ἄαρονς νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν ἄντρα της, στὸ Μπέβερλυ Χίλλς...

«νΑν εἶχα μεθύσει λίγο παραπάνω ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν θὰ πήγαινα ἴσως — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του — καὶ τώρα δὲν θἄμουν ἀναγκασμένος νὰ κρύβωμαι σὰν κακοῦργος!»

Ψάχνοντας στὴν τύχη, βρῆκε τὴν τσιγαροθήκη τοῦ Μάτ. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἀλλ' ἡ κούρασι κι' ἡ ζέστη δὲν τὸν ἄφιναν νὰ τ' ἀπολαύση. Τὸ πέταξε λοιπὸν ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἐξακολούθησε νὰ φυλλομετράη τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ ἔντυπα ποὺ εἶχε βρῆ κάτω ἀπ' τὸ ραδιόφωνο. Τέλος, βρῆκε ὅ,τι ζητοῦσε: Ὁ συνθηματικὸς ἀριθμὸς κλήσεως τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας, ἦταν τὸ 101. Μ' αὐτόν, θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ Πλούμας...

Βρῆκε ἐπίσης ἕνα μικρὸ ὁδηγὸ χρήσεως τοῦ ραδιοφώνου: Ἔπρεπε νὰ πατήση τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κουμπί, νὰ κατεβάση τὸ δεύτερο μοχλό... κι' ὕστερα νὰ δώση στὴ φωνή του ἕνα τόνο ὄχι πολὺ θερμό· γιατὶ ἦταν βέβαιο πὼς οἱ ἄνδρες τῆς Ὁμοσπονδιακῆς δὲν θἄχαν σὲ μεγάλη ἐκτίμησι τοὺς συναδέλφους τους τοῦ Πλούμας!

—«Τὸ 101 καλεῖ τὸ Πλούμας», εἶπε στὸ μικρόφωνο.

Περίμενε γιὰ λίγο, κι' ὕστερα ἄκουσε μιὰ ἀνδρικὴ φωνή:

—«Σᾶς ἀκοῦμε, 101».

Ὁ Μάρτυ προσπάθησε τώρα νὰ μιλήση ἤρεμα κι' ἀδιάφορα, γιατὶ ἔπρεπε νὰ φαίνεται ἀσήμαντη ἡ εἴδησι ποὺ θὰ μετέδιδε:

—«Συναντήσαμε ἕνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητά σας, ποὺ περνοῦσε τὰ σύνορα. Εἴσαστε ἐν γνώσει;»

Ἡ ἀπάντησι δὲν ἄργησε νἄρθῆ:

—«Περιμένετε μιὰ στιγμή, 101. Μὴ διακόψετε.. Τὸ Ἀρχηγεῖο καλεῖ τὸ 21. Τ' ἄκουσες, Ντέϊβ;»

—«Ναί, Μπίλλυ, ἄκουσα — ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ Ντέϊβ. Ρώτησέ τον ἂν ἦταν τὸ 55, καὶ ποιὸς βρισκότανε μέσα στ' αὐτοκίνητο. Τὸ δικό μου ραδιόφωνο δὲν μπορεῖ νὰ φτάση ὣς τὰ σύνορα».

Τὸ Ἀρχηγεῖο διαβίβασε τὴν ἐρώτησι στὸ Μάρτυ, κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε, μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία:

—«Δυὸ γυναῖκες κι' ἕνας ἄντρας. Μᾶς ἔδειξαν χαρτιὰ τοῦ σερίφη τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ἐσεῖς τοὺς δανείσατε τ' αὐτοκίνητο;»

—«Μπίλλυ! οὔρλιασε ὁ Ντέϊβ. Ζήτησε ἀμέσως τὴν ἄδεια νὰ περάσουμε τὰ σύνορα! Καὶ στεῖλε πρὸς τὰ ἐκεῖ ὅλα τὰ ἁμάξια μας».

Πραγματικά, τὸ Ἀρχηγεῖο ἔδωσε τὴ διαταγή:

—«Ὅλα τ' αὐτοκίνητά μας νὰ κατεβοῦν πρὸς τὸ Πουέρτο-Πλούμας καὶ νὰ συναντήσουν τὸ 21, ποὺ θὰ περιμένη ἐκεῖ. Συναντῆστε τὸ 21, στὸ Πουέρτο. Πλούμας»

Ὁ Μάρτυ κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, ἐνῶ τὸ ραδιόφωνο ἐξακολουθοῦσε νὰ γαυγίζη τὶς διαταγὲς τοῦ Ἀρχηγείου. Ἔσκυψε ὕστερα πρὸς τὰ μέσα, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, κι' ἔβαλε πρώτη ταχύτητα. Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε, ἄδειανὸ κι'

Φαίνεσαι πολὺ νεώτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία σου

Καὶ τὸ δικὸ σας δέρμα μπορεῖ νὰ ὀμορφήνη χάρις στὴν κρέμα Tokalon

✱ Τὴν ἡμέρα τὸ δέρμα σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν λευκὴ κρέμα TOKALON, ποὺ τὸ κάνει φωτεινό, καθαρό, μάτ, ἁπαλό.

✱ Τὸ βράδυ βάλετε τὴν ρὸζ κρέμα TOKALON, ποὺ εἶναι ἡ καλύτερη τροφὴ γιὰ τὸ δέρμα, τὸ κάνει λεῖο καὶ τοῦ δίνει τὴν λάμψη τῆς νεότητος.

Ἡ πιὸ δραστικὴ κρέμα χάρις στὴ σύνθεσή της.

Πόσο εἶναι Χαριτωμένη!

Κάθε ἄνδρας τὴν προσέχει γιατὶ ξεύρει νὰ περιποιηθῆ σωστὰ τὸ πρόσωπό της.

Ἡ πούδρα καὶ κομπάκτ SCHERK στρώνουν τόσο καλά, ὥστε ἀφομοιώνονται μὲ τὴν ἐπιδερμίδα. Σχηματίζουν ἕνα διάφανο πέπλο ποὺ χαρίζει γοητεία καὶ ἐξασφαλίζει ὠμορφιὰ ἑλκυστική.

Τὰ καλλυντικὰ πωλοῦνται παντοῦ

Κατέκτησαν τὴν προτίμησι ὅλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου.

SCHERK

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

Κραγιὸν
Bovary

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

Ὡραῖοι Χρωματισμοὶ

Δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ χείλη

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 73 ΤΗΛ. 24-197

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61

1^ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

ἀκυβέρνητο, ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ Ντέϊβ οὔρλιαζε:

—«Θέλω ὅλα τ' αὐτοκίνητα, Μπίλλυ! Ἐγὼ βρίσκομαι κι' ὅλας στὸ δρόμο...»

Τ' αὐτοκίνητο πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θάμνους, ἔφτασε στὴν ἀπόκρημνη ὄχθη ἑνὸς μικροῦ ξεροπόταμου καὶ γκρεμίστηκε στὸ κενό. Οἱ θάμνοι τὸ σκέπασαν καὶ τὸ ραδιόφωνο σώπασε. Ἡ πηχτὴ σκόνη ποὺ εἶχε σηκώσει κατακάθισε λίγο-λίγο.

Ὁ Μάρτυ κρύφτηκε δίπλα στὸ μεγάλο δρόμο, ὅταν ἄκουσε τὶς σειρῆνες τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων. Μὰ ἦταν περιττὴ προφύλαξι, γιατὶ οἱ ἐπιβάτες τους τρέχανε πάνω ἀπὸ 100 μίλια τὴν ὥρα καὶ κυττάζανε κατ' εὐθεῖαν μπροστά τους.

Ἀφοῦ πέρασαν ἔτσι τρία αὐτοκίνητα, ποὺ πηγαίνανε πρὸς τὰ σύνορα, ὁ Μάρτυ βγῆκε ἀπ' τὴν κρύπτη του καὶ προχώρησε δίχως νὰ βιάζεται πρὸς τὸ Πλοῦμας.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα ρουφοῦσε ἄπληστα μιὰ μπύρα, σ' ἕνα μεξικάνικο μπάρ. Ἄκουσε νὰ περνοῦν ἀπ' ἔξω ἄλλα δυὸ αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας.

Ἦταν ἡ καλύτερη μπύρα ποὺ εἶχε πιῆ ποτέ του! Ἔτσι τοῦ φάνηκε τουλάχιστον, μὲ τὴ δίψα ποὺ εἶχε... Ὡστόσο, ἀρκέσθηκε σὲ μιὰ μποτίλια μόνο. Ὕστερα πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ γκαρὰζ τοῦ Πλοῦμας.

—Μοῦ στέλνετε, παρακαλῶ, τὸ Μποὺντ στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Ἀγκοϊλὰρ καὶ Γκράντ; εἶπε.

Καὶ περίμενε ἐκεῖ ὥσπου φάνηκε τὸ ταξί. Ὁ Μποὺντ φρενάρισε καὶ κύτταξε γύρω του μ' ἀπορία. Τότε ὁ Μάρτυ βγῆκε ἀπ' τὸ μπὰρ καὶ προχώρησε ἥσυχα πρὸς τὸ μέρος του.

—Καλῶς τον! τοῦ εἶπε ἁπλᾶ. Δὲν ἄργησες, βλέπω...

Ὁ Μποὺντ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἀποσβολωμένος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ΄

Ἡ μεσημεριανὴ ζέστη βάραινε πάνω στὸ Πλοῦμας σὰν μανδύας μολυβένιος. Ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ ζενὶθ καὶ φλόγιζε μὲ τὶς ἀχτῖδες του τὸ κάθε τι...

—Ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Μποὺντ.

Ὁ Μάρτυ, ποὺ εἶχε καθήσει δίπλα στὸ σωφέρ, ἀνασκίρτησε ἀπότομα, μὲ τὴ δυσάρεστη ἐντύπωσι πὼς εἶχε ταξειδέψει ὧρες ὁλόκληρες, κοιμισμένος πάνω στὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου. Μὰ ὕστερα κατάλαβε πὼς εἶχαν ξεκινήσει μόνο πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές.

—Πρέπει νὰ τηλεφωνήσω κάπου, εἶπε.

Ὁ Μποὺντ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Ἔστριψε σ' ἕνα μικρὸ δρόμο καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα φτωχόσπιτο.

—Εἶναι τὸ σπίτι μου ἐδῶ· ἐξήγησε. Ἡ γυναῖκα μου λείπει, αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἔχει πάει νὰ φάη ἔξω, μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές της.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἄφισε τὸ Μάρτυ νὰ περάση πρῶτος. Ἕνας ἀνεμιστῆρας δρόσιζε κάπως τὸ ἐσωτερικὸ το ὑσπιτιοῦ.

—Πάρε στὸ τηλέφωνο τὸ ξενοδοχεῖο μου, εἶπε ὁ Μάρτυ στὸ Μποὺντ. Καὶ ζήτησε τὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας Σουνέ. Ὅταν σὲ συνδέσουνε, δῶσε σ' ἐμένα τὸ ἀκουστικό.

Κάθησε ὕστερα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ποὺ φαινόταν φτιαγμένη εἰδικὰ γιὰ νὰ βασανίζη τοὺς ἀνθρώπους... Ὁ Μποὺντ πῆγε στὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε ἕνα ἀριθμό.

Σὲ λίγο, ἔδωσε τ' ἀκουστικὸ στὸ Μάρτυ, ποὺ ἄκουσε μιὰ γυναικεία φωνὴ νὰ ρωτάη:

—Ἀλλό! Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ;

—Ἐγώ, Νάνσυ, ἀπάντησε.

Ἡ φωνὴ ἔγινε ἀμέσως μαλακώτερη. Ὁ τόνος της ἔδειχνε πὼς ἡ Νάνσυ εἶχε κλάψει.

—Ὢ, Μάρτυ· εἴχαμε φοβηθῆ γιὰ σένα...

—Κι' εἴχατε δίκηο... ἀπόλυτο δίκηο! Κόντεψαν ν' ἀσπρίσουνε τὰ μαλλιά μου, μ' αὐτὰ ποὺ πέρασα... Ἄκουσε τώρα, Νάνσυ. Πρέπει νὰ βγῆτε. Πιστεύω πὼς δὲν θάχουνε βάλει φόνισσες γιὰ καμαριέρες στὸ ξενοδοχεῖο! Φωνᾶχτε λοιπὸν αὐτὴ ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὸ δικό σας ὄροφο, καὶ προσφέρετέ της ὅσα λεφτὰ σᾶς ἔχουν μείνει, γιὰ νὰ σᾶς προμηθέψη δυὸ στολὲς προσωπικοῦ τοῦ ξενοδοχείου.

»Κόψετε ὕστερα μ' ἕνα μαχαῖρι τὰ πορτραῖτα στὶς ἄκρες γύρω-γύρω γιὰ νὰ τὰ βγάλετε ἀπ' τὰ κάδρα τους. Τυλῖχτε τα σφιχτά, διπλῶστε τα μ' ἕνα χαλάκι καὶ ζητῆστε ἀπ' τὴν καμαριέρα νὰ σᾶς βοηθήση νὰ τὰ βγάλετε ἔξω.

— Σύμφωνοι, Μάρτυ, ἀπάντησε ἡ Νάνσυ.

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἡ Εὔα ἔχει κουβαλήσει μαζί της ἕνα φόρτωμα φορέματα. Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ντύση μ' αὐτὰ δυὸ καμαριέρες καὶ νὰ τὶς ὁδηγήση νὰ βγοῦνε ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα, γιὰ νὰ παραπλανήσουν αὐτοὺς ποὺ μᾶς παρακολουθοῦνε.

— Περίφημη ἰδέα! Ἀκόμη καλύτερα μάλιστα εἶναι νὰ κρατᾶνε ἕνα μπόγο ὅμοιο μὲ τὸ δικό σας... Κατάλαβες, κοῦκλα μου; Θέλω νὰ συμμορφωθῆς μὲ τὸ σχέδιό μου, πιστὰ καὶ ὑπάκουα, ὅπως ἔκανες πάντα, ὅταν σοῦ ζήτησα κάτι!

Ὁ Μάρτυ τόνισε ἰδιαιτέρως αὐτὲς τὶς τελευταῖες φράσεις. Ἔκλεισε ὕστερα τὸ τηλέφωνο κι' εἶπε στὸ Μποὺντ:

—Ἐμπρός, δρόμο!

—Ἀκοῦστε, Μάρτυ... πρόφερε ἐκεῖνος διστακτικά. Ἴσως δὲν εἶμαι πολὺ ἔξυπνος, σὰν ἐσᾶς. Ὡστόσο.. δὲν σκεφθήκατε πὼς μπορεῖ νὰ παρακολουθοῦνε οἱ ἐχθροί σας τὰ τηλεφωνήματα ποὺ παίρνουν αὐτὲς οἱ κυρίες, καὶ νὰ τ' ἀκούσανε τώρα ὅλα;

Ὁ Μάρτυ ἔσκασε στὰ γέλια, προσπαθῶντας ἔτσι νὰ καθησυχάση κι' ὁ ἴδιος — ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ ἐπιτύχη τελείως.

—Αὐτὴ ἡ μικρὴ δὲν μὲ ὑπάκουσε ποτὲ στὴ ζωή της· ἐξήγησε. Καὶ τὸ ξέρει καλά, αὐτό. Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ κατάλαβε τί ἐννοοῦσα μ' ὅσα τῆς εἶπα στὸ τέλος, κι' ἔτσι νὰ βγοῦν αὐτὲς ἀπ' τὴν κεντρικὴ εἴσοδο κι' οἱ σωσίες τους ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας!

—Μὰ ἐσεῖς εἴσαστε παμπόνηρος! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ σωφέρ. Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε τώρα;... Θέλετε νὰ πιῆτε κάτι; Ἔχω μιὰ μποτίλια καλὸ κρασί...

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ τώρα, φίλε μου. Πρέπει νὰ ξεκινήσης ἀμέσως. Θὰ πᾶς νὰ περιμένης τὶς δυὸ κυρίες ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο.

—Ἐσεῖς θὰ περιμένετε ἐδῶ; Πολὺ καλά..

—Θὰ σταματήσης στὸν πρῶτο τηλεφωνικὸ θάλαμο ποὺ θὰ βρῆς στὸ δρόμο, καὶ θὰ μοῦ τηλεφωνήσης ἐδῶ.

—Μὰ θ' ἀργήσουνε σίγουρα, μ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ τοὺς παραγγείλατε νὰ κάνουνε. Ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς φέρω τὸ κρασὶ ποὺ σᾶς εἶπα.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν χρειάζεται.

—Ὅπως θέλετε

Κι' ὁ Μποὺντ ἔφυγε.

Ὁ ἀνεμιστῆρας γύριζε πάντα, στέλνοντας ἕνα χλιαρὸ ἀεράκι ποὔκανε νὰ τρέμουν τὰ πετσετάκια πάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Μάρτυ σηκώθηκε κι' ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ διαμερίσματος, μὲ τὴν ἐλαφρειὰ ἐκείνη ἀμηχανία ποὺ νοιώθει κανεὶς ὅταν, σ' ἕνα ξένο σπίτι, βγαίνει πιὸ ἔξω ἀπ' τὸ σαλόνι

Μπῆκε στὶς τρεῖς κρεβατοκάμαρες, ποὺ εἶχαν διαστάσεις 3 ἐπὶ 3. Προφανῶς, ἡ Ἑταιρεία Βωξιτῶν ἔκρινε πὼς οἱ κακοπληρωνόμενοι ὑπάλληλοί της ἔπρεπε ν' ἀποκτοῦν δυὸ παιδιά, καὶ θεωροῦσε σωστὸ νάχη καθένα ἀπ' αὐτὰ τὴν κάμαρά του.

Ὁ Μποὺντ ὅμως στέγαζε· ὄχι δυὸ παιδιά, ἀλλὰ τὶς δυὸ ἀδελφὲς τῆς γυναίκας του. Στὴν κάμαρα τῆς κάθε κοπέλλας φιγουράριζε, πάνω στὸ σκονισμένο κομμό, μιὰ ἀντρικὴ φωτογραφία, καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴν βρίσκονταν μιὰ βοῦρτσα καὶ μιὰ τσατσάρα, σὰν ἀφιερώματα.

Τὸ δωμάτιο τοῦ Μποὺντ καὶ τῆς γυναίκας του φαινόταν ἀκόμα πιὸ στενόχωρο, γιατὶ εἶχε δυὸ κομμὰ καὶ κρεβάτι φαρδύτερο.

«Τί ἄθλια ζωὴ ποὺ θὰ περνᾶνε!» σκέφθηκε ὁ Μάρτυ.

Ἀπ' ἔξω, ἡ πελοῦζα εἶχε τὸ ἴδιο πλάτος μὲ τὸ σπίτι. Πέρα ἀπ' αὐτήν, ἄρχιζε ἡ ἔρημος, ὅλο ἄμμος

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδῶν: Διδότου & Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11—1 καὶ 5½—7 μ. μ. — Τηλέφωνα: 612.482 & 612.515.

"Γνώμη"
ΒΙΝΥΦΛΕΞ
ΜΑΓΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ!!
Vinyflex
100%

...Σχεδὸν μαγικὴ εἶναι ἡ προέλευσίς των ὅταν σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἀρκοῦν ὀλίγα χιλιόδραχμα γιὰ νὰ ἀποκτηθῇ ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὰ ὡραιότατα εἴδη νάϋλον ΒΙΝΥΦΛΕΞ!

- ✱ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑ!
- ✱ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΑ!
- ✱ ΕΙΝΑΙ ΠΑΜΦΘΗΝΑ!
- ✱ ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΑ!
- ✱ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑ!
- ✱ ΔΕΝ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ!

Μόνον στὰ νάϋλον ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100% θὰ βρῆτε τὶς καλλίτερες ποιότητες καὶ τὰ πιὸ καλοφτιαγμένα εἴδη:

- ✱ Μὲ τὸ μέτρο
- ✱ Τραπεζομάνδηλα
- ✱ Διακοσμητικὰ πετσετάκια καὶ καρρὲ
- ✱ Μπάντες ραφιῶν
- ✱ Γυναικεῖες καὶ παιδικὲς ποδιὲς
- ✱ Βρεφικὰ εἴδη
- ✱ Ντουλάπες, θῆκες, καλύμματα
- ✱ Τσάντες, τσαντάκια

κλπ., κλπ.

Διὰ νὰ εἶσθε σίγουρη γιὰ τὴν ποιότητα βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ ΝΑΫΛΟΝ ποὺ θὰ ἀγοράσετε εἶναι ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100%.

✱ Τὰ εἴδη νάϋλον ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100% πωλοῦνται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα σὲ καταστήματα νεωτερισμῶν, οἰκιακῶν εἰδῶν, λευκῶν εἰδῶν, ψιλικῶν κ.ἄ.

Ἐργοστάσια ΒΙΝΥΦΛΕΞ ● Πλατεῖα Ἀττικῆς ● ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κάψιμο, σκοροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρτίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», ΔΩΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα). Ἀδελφοὶ ΛΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

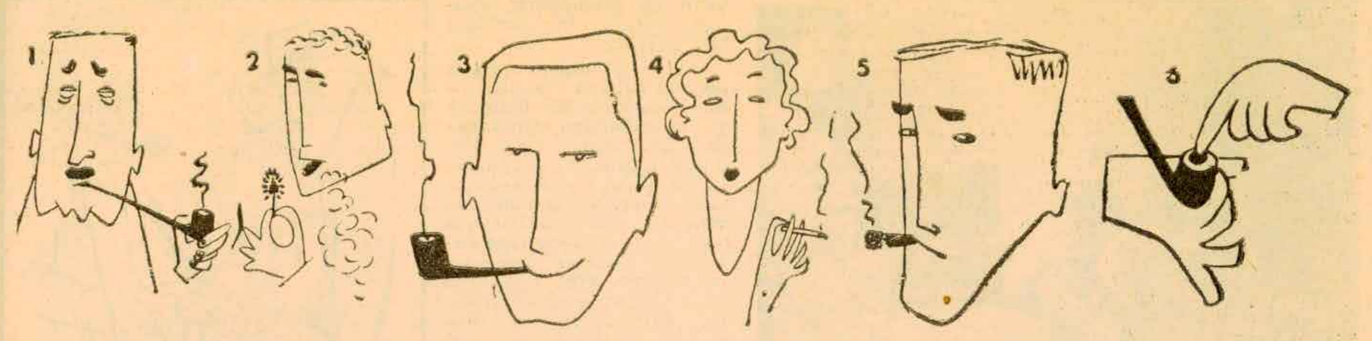

Τό κάπνισμα ΚΑΘΡΕΦΤΙΖΕΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Μιὰ πρωτότυπη μέθοδος ψυχολογικῆς διαγνώσεως

Τὸ χαμόγελό μας, οἱ κινήσεις μας, ὁ τρόπος ποὺ περπατᾶμε, κάθε τι ποὺ κάνουμε, εἶναι ὅλα ἐξωτερικεύσεις τοῦ συναισθηματικοῦ μας κόσμου. Γι' αὐτό, οἱ ψυχολόγοι τὰ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ διαγνώσουν τὸ χαρακτῆρα μας, τὴν προσωπικότητά μας. Ἕνα λοιπὸν ἀπ' τὰ διαγνωστικὰ αὐτὰ μέσα εἶναι καὶ τὸ κάπνισμα. Κάθε ἄνθρωπος ἀνάβει τὸ τσιγάρο του, ρουφάει τὸν καπνό, τινάζει τὴ στάχτη, κλπ., κατὰ τὸν δικό του τρόπο. Ἂς δοῦμε ὅμως ποιὰ μυστικὰ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποκαλύψη ὁ τρόπος τοῦ καπνίσματος, τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό μας ὅσο καὶ γιὰ τοὺς φίλους μας.

1) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καπνίζει σιγὰ-σιγά, δὲν βιάζεται ποτέ του, σὲ τίποτε. Πιστεύει ὅτι μιὰ βιαστικὴ ἀπόφασι εἶναι πάντοτε κακή. Σταθμίζει λοιπὸν προκαταβολικὰ καὶ γιὰ πολὺ τὴν κάθε ἐνέργειά του. Σκέπτεται σοβαρὰ καὶ φτάνει πάντα στὰ συμπεράσματά του ἀπ' τὸ δρόμο τῆς τετραγωνικῆς λογικῆς. Εἶναι ὑπομονητικός, προσεκτικός, κι' ἔχει συνήθως μεγάλη δύναμι θελήσεως.

2) Ἀντίθετα, αὐτὸς ποὺ καπνίζει γρήγορα, βιαστικά, φανερώνει νευρικὴ ὑπερένταση. Πίσω ἀπ' τὸ σπασμωδικὸ αὐτὸ κάπνισμά του κρύβεται κάποιο ἀτομικό του πρόβλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο ζητάει τοῦ κάκου μιὰ λύσι. Εἶναι εὐερέθιστος, βασανίζεται ἀπὸ ἀγωνίες κι' ἀνησυχίες κι' ἔχει ὑπέρμετρες φιλοδοξίες.

3) Τὸ τσιμποῦκι χρειάζεται συχνὸ ἄναμμα, ἄδειασμα, γέμισμα, καθάρισμα... Μ' ἄλλα λόγια, ἀπασχολεῖ καὶ διασκεδάζει τὸν καπνιστὴ πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸ τσιγάρο ἢ τὸ ποῦρο. Ὅποιος καπνίζει λοιπὸν τσιμποῦκι, συνηθίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ μὴ βιάζεται καὶ νὰ ἐξετάζη μὲ μεγαλύτερη περίσκεψι κάθε πρόβλημα ἢ κάθε κατάστασι. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ καπνίσματος ἀποτελεῖ μιὰ ἰδεώδη λύσι γιὰ τοὺς νευρικοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ τὰ χέρια τους βρίσκονται σὲ συνεχῆ κίνησι. Κατὰ τὸν Ἀϊνστάϊν, τὸ τσιμποῦκι «συντελεῖ στὴν ἤρεμη καὶ ἀντικειμενικὴ κρίσι γιὰ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα».

4) Ὅπως ἐκεῖνος ποὺ καπνίζει βιαστικά, ἔτσι κι' αὐτὸς ποὺ ἀνάβει τὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο, εἶναι τύπος νευρωτικός. Ἀναζητεῖ στὸ ὑπερβολικὸ κάπνισμα ἕνα ἀναπλήρωμα γιὰ κάτι τι ποὺ τοῦ λείπει στὴ ζωή. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄκρων σ' ὅλες του τὶς συνήθειες, στὸ φαγητό, στὸ πιοτό. Εἶναι εὐαίσθητος κι' ἀγωνιᾶ γιὰ μικροπράγματα, καὶ μάλιστα πρὶν ἀκόμα συμβοῦν.

5) Αὐτὸς ποὺ καπνίζει τὸ τσιγάρο ἢ τὸ ποῦρο του ὡς τὸ τέλος, τόσο ποὺ νὰ κινδυνεύη... νὰ καψαλίση τὸ μουστάκι του ἢ τὴν ἄκρη τῆς μύτης του, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πανοῦργος, ἐπιτήδειος, πολυμήχανος, διψασμένος γιὰ δύναμι καὶ ἐπιβολή. Προσπαθεῖ νὰ πάρη ὅ,τι μπορεῖ ἀπ' τὴ ζωή.

6) Ἐκεῖνος ποὺ γεμίζει τὴν πίπα του ἀργὰ καὶ μεθοδικὰ καὶ καπνίζει κανονικά, σὰν αὐτόματο, εἶναι φρόνιμος, ἀξιόπιστος φίλος, συνεπής, μετριόφρων. Ἀντίθετα, ὅποιος γεμίζει τὴν πίπα του βιαστικὰ κι' ὅπως τύχη καὶ τὴ ρουφάει ἀκανόνιστα, εἶναι ἀνυπόμονος, ὁρμητικός, καὶ σπεύδει νὰ τελειώση κάθε δουλειὰ ὅπως-ὅπως, θυσιάζοντας τὴν ἀκρίβεια γιὰ χάρι τῆς ταχύτητος. Παθαίνει εὐκολώτερα κάθε εἴδους ἀτυχήματα.

7) Προτιμᾶτε πίπες ἀσυνήθιστες, κομψές, μοντέρνες, πολὺ μακρειές; Αὐτὸ δείχνει πὼς ζητᾶτε νὰ τραβήξετε τὴν προσοχὴ καὶ τὸ θαυμασμὸ τῶν ἄλλων. Σᾶς χαρακτηρίζει ἕνα πλέγμα κατωτερότητος καὶ ἀβεβαιότητος. Δὲν ἔχετε «βρῆ» τὸν ἑαυτό σας. Κρύβετε τὰ πραγματικά σας συναισθήματα. Ὡστόσο, πίσω ἀπ' τὶς ἐπιδείξεις τῆς ἐκκεντρικότητός σας κρύβονται βαθύτερες καὶ σοβαρώτερες σκέψεις.

8) Ὁ καπνιστὴς ποὺ προτιμάει τὸν ἀρωματικὸ καπνό, ἐπιδιώκει τὶς σωματικὲς ἀπολαύσεις. Ἐκτιμᾶ τὰ πράγματα ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἄρωμά τους. Τοῦ ἀρέσουν τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ μπαχαρικά. Προτιμάει τὰ σκοῦρα χρώματα. Ἐπιζητεῖ τὴν ἄνεσι καὶ τὴν πολυτέλεια. Οἱ συγκινήσεις του εἶναι συχνὰ βαθειὲς καὶ διαρκεῖς. Δὲν εἶναι ποτὲ χορτοφάγος ἢ ἀσκητικὸς τύπος.

9) Ὅπως ἐκφράζομε τὴν ἀπογοήτευσι ἢ τὸ θυμό μας πετῶντας τὰ πιᾶτα ἢ χτυπῶντας τὶς πόρτες, ἔτσι μποροῦμε νὰ βροῦμε ἕνα ξέσπασμα τῆς ἐπιθετικότητός μας σφίγγοντας καὶ λυώνοντας ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μας τὸ ἀποτσίγαρό μας. Ὅσοι ἔχουν αὐτὴ τὴ συνήθεια, εἶναι ἀπότομοι στὴν ὁμιλία καὶ στὶς πράξεις τους, ὀξύθυμοι καὶ βίαιοι.

10) Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχη διαρκῶς κρεμασμένο ἀπ' τὸ στόμα του πρὸς τὰ κάτω τὸ τσιμποῦκι ἢ τὸ τσιγάρο του, εἶναι τύπος νωθρὸς καὶ δίχως φιλοδοξίες. Μπορεῖ νάχη ἰδέες λαμπρές, σπάνια ὅμως τὶς πραγματοποιεῖ. Δέχεται τὶς εὐθῦνες ποὺ τοῦ τυχαίνουν, ποτὲ ὅμως δὲν πηγαίνει μόνος του νὰ τὶς ἀναζητήση. Εἶναι ἀναβλητικὸς καὶ σπάνια ἀγωνίζεται γιὰ ν' ἀποκτήση μιὰ ἀνώτερη θέσι στὴ ζωή. Ὁ κινηματογράφος μᾶς παρουσιάζει συνήθως κάτι τέτοιους τύπους σὲ ρόλους κακοποιῶν, ποὺ ζητοῦν μιὰ ζωὴ εὔκολη καὶ δίχως προσπάθεια.

11) Δύσκολα θὰ μπορέσετε νὰ μεταπείσετε γιὰ ὁτιδήποτε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ κρατάει τὸ τσιμποῦκι του τόσο σφιχτὰ ἀνάμεσα στὰ δόντια του, ὥστε νὰ μένουν πάνω του τὰ σημάδια τους. Μένει κολλημένος σὰν στρεῖδι στοὺς σκοποὺς του καὶ στὶς ἰδέες του. Εἶναι πολὺ ἐπίμονος, ὄχι ὅμως καὶ τυφλὰ πεισματάρης.

12) Ὁ καπνιστὴς ποὺ εὐχαριστεῖται περισσότερο ἀπ' τὰ συννεφάκια τοῦ καπνοῦ, παρὰ ἀπ' τὸ ἄρωμά του, εἶναι προικισμένος μὲ ζωηρὴ φαντασία. Εἶναι ἐφευρετικός, πρωτότυπος στὶς ἐμπνεύσεις του, ἀλλὰ τελείως ἀκατάλληλος γιὰ ὑπάλληλος γραφείου ἢ καταστήματος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διακρίνεται σὲ κάποια δημιουργικὴ ἐργασία: συγγραφεύς, ζωγράφος ἢ φιλόσοφος μὲ ἐντελῶς δικές του θεωρίες. Διαισθάνεται περισσότερο καὶ σκέπτεται λιγώτερο.

13) Ἔχετε μπροστά σας ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ βγάζει κάθε τόσο τὸ ποῦρο ἀπ' τὸ στόμα του καὶ κυττάζει τὴν ἀναμμένη ἄκρη του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς καίγεται κανονικά; Νάσαστε βέβαιος πὼς εἶναι προσεκτικός, πρακτικός, γρήγορος στὴ σκέψι, καὶ πὼς πολὺ δύσκολα ξεγελιέται.

14) Οἱ δυνατοὶ κι' ἐπιθετικοὶ ἄντρες καπνίζουν συνήθως τσιμπούκια χοντρά, ὀγκώδη. Κάποτε ὡστόσο, διαλέγουν τέτοιου εἴδους τσιμπούκια οἱ ἀδύνατοι καὶ δειλοὶ τύποι, σὰν ἕνα εἶδος ἀντισταθμίσματος τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας τους. Τέλος, ὅσοι προτιμοῦν τσιμπούκια μὲ ἰδιόρρυθμο καὶ περίτεχνο σχῆμα, ἢ φτιαγμένα ἀπὸ ἀσυνήθιστο ὑλικό, εἶναι ἄνθρωποι ἀνεξάρτητοι, ποὺ ἀποστρέφονται τὴ ρουτίνα, συνήθως δὲ καλλιτέχνες.

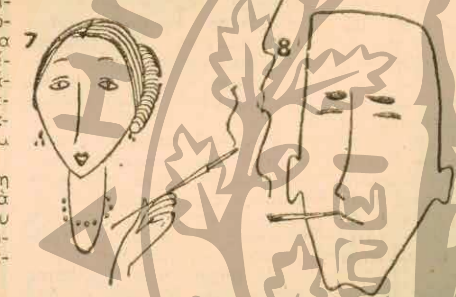

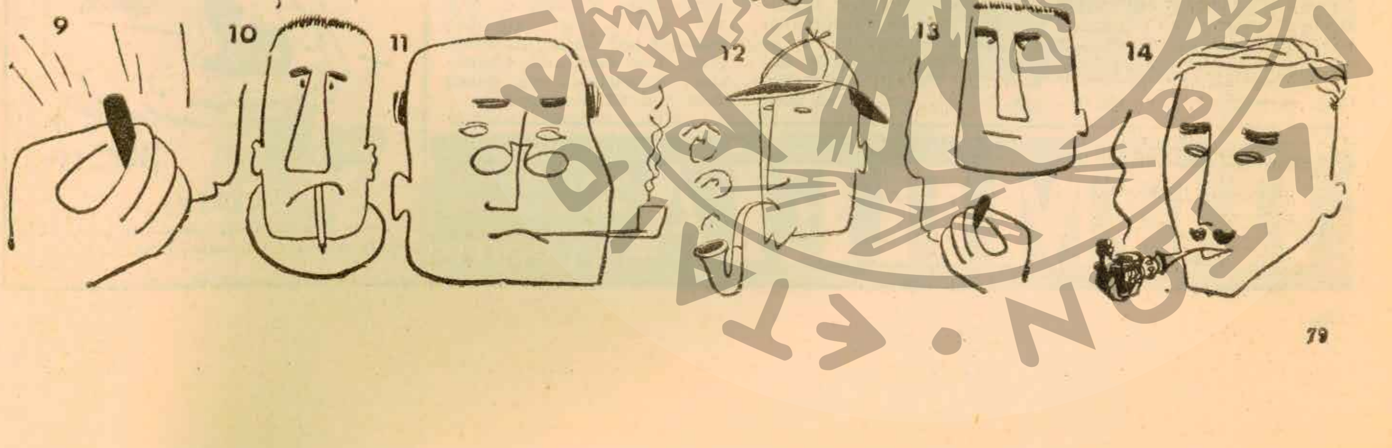

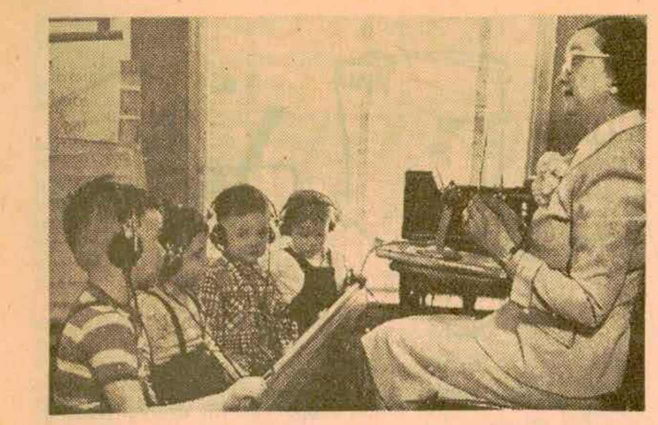

Μουγκὰ καὶ τραυλὰ παιδάκια ἐκπαιδεύονται στὸ εἰδικὸ ἵδρυμα τῆς Πολιτείας τοῦ Κάνσας.

Πῶς θὰ γιατρευθοῦν οἱ τραυλοὶ

Οἱ σύγχρονες προσπάθειες τῆς ἐπιστήμης

Τὸ τραύλισμα εἶναι τόσο παλαιὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο καὶ ἡ ἱστορία του — ἕνα ἀπὸ τὰ θύματά του ἴσως νὰ ἦταν καὶ ὁ Μωϋσῆς — ἀλλὰ τὰ αἴτια καὶ ἡ θεραπεία του βρίσκονται ἀκόμα στὸ στάδιο τῆς ἀναζητήσεως. Ἡ στατιστικὴ τῆς ἑκατονταετίας ποὺ πέρασε δείχνει πὼς ἡ ἀναλογία τῶν ψευδῶν διατηρήθηκε σταθερὰ στὸ ἕνα τοῖς ἑκατὸ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ὅτι ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ εἶναι κατὰ τρεῖς φορὲς πιὸ συχνὴ στοὺς ἄνδρες παρὰ στὶς γυναῖκες.

Τραυλοὺς βρίσκομε σὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς, στὶς πολιτισμένες κοινωνίες καὶ σ' ὅλες σχεδὸν τὶς πρωτόγονες φυλές, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ναβάγιος, τοὺς Σοσώκ, τοὺς ἐρυθροδέρμους Ἰνδοὺς Μπάννοκ — ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήση σὲ τί ὀφείλεται ἡ... ἀνοσία αὐτὴ τῶν ἐρυθροδέρμων.

Τὸ τραύλισμα σπάνια ἀναπτύσσεται μετὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία καὶ εἶναι δύσκολο νὰ ἐξαλειφθῆ, ὅταν τὰ θύματα φθάσουν σὲ ἡλικία ὥριμη.

Μιὰ σημαντικὴ παρατήρησις, ποὺ ἂν ἐρευνηθῆ ἴσως καταλήξη σὲ θετικὰ συμπεράσματα εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ διαβητικοὶ δὲν ἔχουν ποτὲ ἀνάμεσά τους τραυλούς, πρᾶγμα ποὺ φανερώνει ὅτι τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ σχετίζεται μὲ κάποια χημικὴ ἀλλοίωσι, ποὺ γίνεται στὸ σῶμα. Ἴσως δὲ στὴν ἴδια αἰτία νὰ ὀφείλεται καὶ ἡ αὔξησι τοῦ τραυλίσματος στὰ ἐξωργισμένα πρόσωπα.

Ἡ «λογοπεδικὴ» εἶναι μιὰ ἐπιστήμη σχεδὸν νέα, ἡ ὁποία ἐπανορθώνει τὶς ἀνωμαλίες τῆς φωνῆς καὶ τῆς ἀκοῆς. Ὑπάρχουν σήμερα στὸ κόσμο διάφορες κλινικὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν εἰδικὰ ἐκπαιδευμένους δασκάλους, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν μὲ σύγχρονα μέσα νὰ θεραπεύσουν μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὶς ἀνωμαλίες αὐτές.

Ἡ προσοχὴ τῶν ἱδρυμάτων αὐτῶν συγκεντρώνεται κυρίως σ' ἐκείνους ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὴν περίπτωσι νὰ μείνουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἄλαλοι ἢ τὸ λιγώτερο νὰ παραμείνουν μὲ ἀνεπανόρθωτα παραμορφωμένη τὴ φωνή τους.

Ἡ μηχανικὴ σύνθεσις τῆς φωνῆς μόνον ἀποτελεῖ μία περίπλοκη λειτουργία, ποὺ χρειάζεται τὸν ἀπόλυτο συντονισμὸ 200 περίπου μυῶν. Οἱ μῦς αὐτοὶ ἐκτελοῦν τὶς ἀνακλαστικὲς κινήσεις ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ μάσημα τῆς τροφῆς, τὸ βύζαγμα, τὴν κατάποσι καὶ τὶς ὁποῖες κάνουν ὅλα τὰ φυσιολογικὰ βρέφη ἀπ' ὅταν γεννιοῦνται.

Ἡ βελτίωσι τῶν ἀνακλαστικῶν κινήσεων ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεως καὶ σὲ ἡλικία 3½ ἐτῶν τὰ περισσότερα παιδιὰ μποροῦν νὰ μιλοῦν φυσικὰ καὶ εὔκολα, ἀπομιμούμενα τοὺς ἤχους, ποὺ ἀκοῦν τριγύρω τους.

Ἡ βλάβη τοῦ ἐγκεφαλικοῦ κέντρου, ποὺ ἐλέγχει τὴν ὁμιλία, μιὰ ὀργανικὴ πάθησις ἢ ψυχικὴ διαταραχή, μποροῦν νὰ κάνουν τὸ θῦμα ἄναρθρο ἢ νὰ τοῦ προξενήσουν περιπλοκὲς ποὺ θὰ μεταστρέψουν τὴ φωνή του ἀπὸ ὁμιλία σὲ ἀκατάληπτους φθόγγους.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἡ διόρθωσι τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ ἡ ὀρθὴ παραγωγὴ ἤχων. Π. χ. ἕνα παιδάκι ὁλοκληρωτικὰ κουφὸ πρέπει, πρὶν ἀρχίση νὰ παράγη ἤχους ἀγνώστους γι' αὐτὸ ὡς τότε, νὰ διδαχτῆ τὴν ἔννοια τοῦ λόγου.

Μιὰ ἀσθένεια τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ποὺ συνοδεύεται μὲ ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ ἡ ὁποία ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνεται νὰ ἔχη σχέσι μὲ τὴν ὁμιλία, μπορεῖ νὰ ὁδηγήση σὲ ἀναρίθμητες ἀνωμαλίες κατὰ τὴν ἀπόδοσι τῶν φθόγγων.

Στὸν φωτισμένο αἰῶνα μας τὰ θύματα τῶν φωνητικῶν ἀνωμαλιῶν δὲν βρίσκονται σὲ καλλίτερη κατάστασι ἀπ' ὅτι ἦσαν πρὶν ἀπὸ 3.000 χρόνια. Ἡ ἀνάγνωσις μὲ τὰ χείλη καὶ ἡ γλῶσσα τῶν σημείων ἐπινοήθησαν πρὶν ἀπὸ πέντε αἰῶνες γιὰ τοὺς κουφούς, ὅταν ἕνας καλόγερος δίδασκε ἀνάγνωσι καὶ γραφὴ στὸν κωφάλαλο γυιὸ ἑνὸς Ἱσπανοῦ εὐγενοῦς, ἐνῶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος λειτουργοῦσαν στὸ Λονδῖνο ἀρκετὲς σχολὲς γιὰ τοὺς κουφούς.

Ὁ Λουδοβῖκος Μπράϊγ ἀνεκάλυψε τὸ σύστημα γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς ἀναγνώσεως στοὺς τυφλοὺς τὸ 1829. Ὡστόσο ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῶν αἰτίων ποὺ προκαλοῦν τὴν ἐλαττωματικὴ ὁμιλία εἶναι τόσο πρόσφατη, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους πρωτοπόρους της βρίσκονται ἀκόμη στὴ ζωή. Οἱ γιατροί, παρ' ὅλο ποὺ ἔγιναν κάποιες μελέτες πάνω στὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦν τὸ ψεύδισμα ἢ τὶς φωνητικὲς ἀνωμαλίες, ὅταν εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν μιὰ περίπτωσι ποὺ προερχόταν ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ παράλυσι ἢ ἀφασία, κατέφευγαν συχνά — καὶ αὐτὸ γινότανε ἐπὶ ὁλόκληρες ἑκατονταετηρίδες — στὸ παληὸ ἑλληνικὸ γνωμικὸ «Ὁ μὴ ἔχων λόγον, δὲν ἔχει νοῦν». Καὶ δὲν εἶναι εὐχάριστο νὰ φέρουμε στὴ σκέψι μας τὰ ἀναρίθμητα δυστυχῆ πλάσματα ποὺ ἦσαν καὶ εἶναι ἀκόμη καταδικασμένα νὰ ζοῦν σὲ βουβὴ ἀθλιότητα μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἁπτὰ δείγματα τῆς ὑγείας τοῦ μυαλοῦ τους.

Ὅπως ἀναφέραμε, λοιπόν, καὶ πιὸ πάνω, ἱδρύθησαν κλινικὲς μὲ σκοπὸ ν' ἀλλάξουν τὴν πορεία τῆς ζωῆς τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν πλασμάτων.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἱδρύματα, λειτουργεῖ στὴν Πολιτεία τοῦ Κάνσας καὶ ἄνοιξε ἔπειτα ἀπὸ πολυετεῖς προσπάθειες. Τὸ ἵδρυμα αὐτὸ εἶναι συνδυασμὸς κλινικῆς-διδακτηρίου καὶ ἐργαστηρίου. Θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότερο φωνητικὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς τοῦ Ἰνστιτούτου αὐτοῦ, ἀνέρχεται σήμερα σὲ 600.000 δολλάρια.

Τὸ 1952, τὸ τεχνικὸ προσωπικὸ τοῦ ἱδρύματος, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ 135 πρόσωπα, θεράπευσε 1521 ἄτομα — ἀπὸ τὰ ὁποῖα 20 % ἐνήλικες — ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ διάφορες χῶρες.

Ἡ φήμη τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ ἔχει ἁπλωθῆ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ χιλιάδες τραυλοὶ καὶ ἄλλοι μὲ ἀσθένειες τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, περιμένουν τὴ σειρά τους γιὰ νὰ γιατρευθοῦν.

ΠΟΜΠΕΪΑ
Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
L.T. PIVER

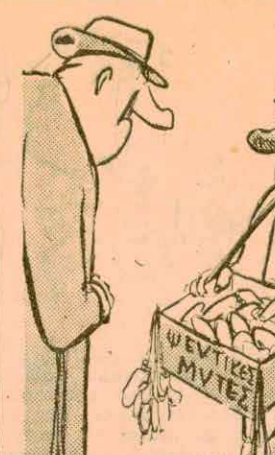

— *Δυστυχῶς, κύριε. Δὲν ἔχω καμμιὰ στὰ μέτρα σας!...*

✪✪

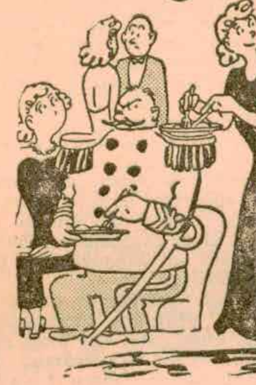

— *Εὐτυχῶς ποὺ βρῆκα, ἐπὶ τέλους, μιὰ θεσούλα γιὰ τὸ πιάτο μου!...*

✪✪

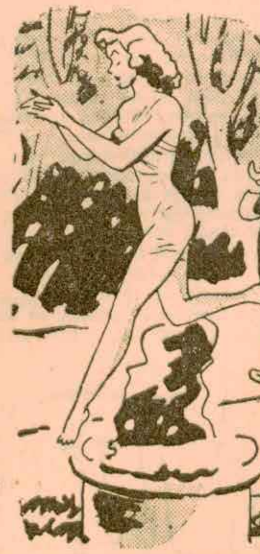

ΣΚΝΙΠΑ

— *Μὴ φεύγης, κορίτσι μου, δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἐπικίνδυνος!...*

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ εὐτυχία τῆς Φανουλας

Ἡ Φανούλα, μιὰ γοητευτικὴ κοπελλίτσα ἐργάζεται ὡς πλασιὲ βιβλίων κ' εἶναι εὐχαριστημένη ποὺ βγάζει τ' ἀτομικά της ἔξοδα χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνη τὴ μητέρα της. Πατέρα δὲν γνώρισε καὶ λατρεύει τὴ μητερούλα της, ποὺ θυσίασε τὰ καλλιτερά της χρόνια μένοντας χήρα γιὰ τὸ χατήρι της.

★

— Μαμᾶ! φώναξε ἡ Φανοῦλα ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι μπαίνοντας χαρούμενη στὸ σπίτι. Ὁ κύριος Ροῦσος, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους μου πελάτες, μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὸν δεχθῆς σήμερα στὶς ἑπτά. Θέλει, λέει, νὰ σοῦ μιλήση γιὰ κάτι σπουδαῖο, ποὺ θὰ μᾶς εὐχαριστήση καὶ τὶς δύο. Λὲς νὰ μὲ ζητήση σὲ γάμο, μαμά; Θὰ ἦταν ἀστεῖο,— πρόσθεσε γελῶντας — γιατί, δὲν σοῦ λέω, εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει κύριος, ἀλλὰ αὐτὸς μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας μου! Μπᾶ, ἀδύνατον! Ἴσως νὰ σοῦ προτείνη νὰ μὲ πάρη στὸ γραφεῖο του. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ, γιατὶ συμπαθῶ ἐξαιρετικὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Λὲς καὶ τὸν γνώριζα ἀπὸ χρόνια... Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ξέχασα νὰ σοῦ τὸ πῶ: τοῦ ἄρεσε πολὺ αὐτὸ τὸ «μπρελόκ». Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ κύτταξε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Θὰ τοῦ τὸ χάριζα, ἂν δὲν ἦταν δῶρο δικό σου. Ἔπειτα ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα καὶ μὲ ρωτοῦσε γιὰ τὴ ζωή μας... Εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς κύριος!...

Ἡ Φανὴ σώπασε ξαφνικά, γιατὶ εἶδε τὴ μητέρα της νὰ τρέμη.

—Τί ἔχεις, μαμά; ἀπόρησε. Ἐσὺ εἶσαι κατακίτρινη! Ἔλα νὰ ξαπλώσης...

—Ὄχι, δὲν ἔχω τίποτα... ἀπάντησε ἐκείνη. Πῶς εἶπες πὼς τὸν λένε αὐτὸ τὸν κύριο, Φανοῦλα;

— Ροῦσο... Φάνη Ροῦσο... Ἀλήθεια!... Ἔχομε τὸ ἴδιο ὄνομα....

— Ναί, ψιθύρισε ἡ μητέρα της, προσπαθῶντας νὰ ἠρεμήση. Κάθησε πλάϊ μου, Φανοῦλα. Εἶσαι μεγάλη πιά. Καὶ πρέπει νὰ ξέρης...

»Ἤμουν, ἄρχισε νὰ τῆς λέη, πολὺ ὄμορφη εἴκοσι χρόνων κοπέλλα κι' ἀπὸ τὶς καλλίτερες οἰκογένειες τοῦ τόπου μου.

— Καὶ τώρα εἶσαι ὄμορφη, μαμά!

— Μὴ μὲ διακόπτης, παιδί μου... Λοιπόν, τότε ἀγάπησα ἕνα νέο. Οἱ γονεῖς μου δὲν τὸν ἤθελαν, γιατὶ ἦταν φτωχός. Ἐγώ, ὅμως τὸν ἀγαποῦσα σὰν τρελλή. Τυφλὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου, ἔκανα ἕνα σφάλμα.... Ἐκεῖνος τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ἀμέσως στὸ σπίτι μας καὶ μὲ ξαναζήτησε γιὰ γυναῖκα του...

»Οἱ γονεῖς μου ὅμως ἀρνήθηκαν πάλι κι' ἐκεῖνος τότε τοὺς τὰ ὡμολόγησε ὅλα γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ δεχτοῦν. Μὰ ὁ πατέρας μου τὸν ἔδιωξε, λέγοντάς τον προικοθήρα. Ὕστερα, τὸ θυμό του ὁ πατέρας μου τὸν ξέσπασε ἐπάνω μου. Μ' ἔδειρε καὶ μὲ κλείδωσε στὴν κάμαρά μου. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο μ' ἀνάγκασαν νὰ παντρευτῶ ἕνα μακρυνὸ συγγενῆ μας, πολὺ ἡλικιωμένο, ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια μπροστὰ στὴ μεγάλη προῖκα μου...

Ἡ Διάνα σώπασε λιγάκι γιὰ νὰ σκουπίση τὰ δάκρυά της.

— Μετὰ τὸ γάμο μου ἐγκατασταθήκαμε ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Γιὰ τὸ νέο, ποὺ ἀγαποῦσα, δὲν ἔμαθα ποτὲ τί ἀπόγινε. Ἐδῶ δὲν εἴχαμε συγγενεῖς, οὔτε γνωστοὺς κι' αὐτὸ μ' εὐχαριστοῦσε. Ὁ ἄντρας ποὺ μοῦδωσαν, στὴν ἀρχὴ ἦταν καλός, περιποιητικός, μὰ ὅταν γεννήθηκες ἐσύ, ποὺ ἤξερε ὅτι δὲν ἤσουν παιδί του, ἄρχισε τὸ μεγάλο μου μαρτύριο... Τότε κατάλαβα τί θὰ πῆ περιφρόνησι, ταπείνωσι, ντροπή...

»Ἤσουν τριῶν χρόνων, ὅταν πέθανε ἐκεῖνος ἀπὸ συγκοπή. Τρία χρόνια τὰ πέρασα μαρτυρικὰ πλάϊ στὸ κρεββατάκι σου. Θέλησα νὰ γυρίσω στοὺς γονεῖς μου, μετὰ τὸ θάνατό του, μὰ σκοτώθηκαν σ' ἕνα βομβαρδισμό...

— Μαννοῦλα μου, πόσο ὑπόφερες! ψιθύρισε ἡ Φανούλα... Ἀλλὰ γιατί μοῦ τὰ εἶπες ὅλ' αὐτά; Δὲν ἦταν καλλίτερα νὰ μὴ τὰ μάθαινα;

—Ὄχι, παιδί μου... Τιμωρήθηκα ἀρκετὰ γιὰ τὸ σφάλμα μου. Σοῦ τὰ διηγήθηκα αὐτά, γιατὶ ὁ Φάνης Ροῦσος.... εἶναι ὁ πατέρας σου.... Αὐτὸ τὸ «μπρελὸκ» πρόδωσε τὸ μυστικό μας. Ἐκεῖνος μοῦ τὸ εἶχε χαρίσει... Τώρα, πιά, κατάλαβες σὲ τί τρομερὸ δίλημμα βρίσκομαι...

— Σὲ καταλαβαίνω, μαμά, εἶπε ἡ Φανούλα, ἀγκαλιάζοντας τὴ μητέρα της, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξί της. Δὲν εἶμαι πιὰ μωρό... Καὶ τώρα ἂς περιμένουμε τὸν κύριο πατέρα μου ν' ἀποφασίση γιὰ τὴν τύχη μας... Σκέπτομαι, πὼς ἂν τοῦ ἐξηγήσης ὅτι εἶμαι ἡ κόρη του, θὰ θελήση νὰ σὲ παντρευτῆ.

— Τρελλάθηκες; εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἡ μητέρα της.

— Γιατί, μαμά; Εἶσαι νέα κι' ὄμορφη. Κάτι μοῦ λέει πὼς τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη νὰ ἔχω τὸν πατέρα μου!...

Ἀπελπισμένη ἡ μητέρα τῆς Φανούλας, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι, ἂν ἔπρεπε νὰ δεχτῆ ἐκεῖνον, ποὺ ὕστερα ἀπὸ 17 χρόνια ζητοῦσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας, ποὺ ἀκούστηκε ἀργότερα, σταμάτησε ἀπότομα τὶς σκέψεις της καὶ τὴν ἀναπνοή της. Κύτταξε τὸ ρολόγι τοῦ χεριοῦ της. Ἦταν ἡ ὥρα ἑπτά. Θὰ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔμπασε ἡ κόρη της στὸ σαλόνι. Σηκώθηκε κι' αὐτὴ καὶ προχώρησε στὸ σαλόνι. Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως!

Ἡ Φανὴ κατακίτρινη, σὰν τὸ κερὶ τοὺς κύτταζε τώρα καὶ τοὺς δυὸ μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάση ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς χτύπους. Ἔκανε νὰ φύγη, γιὰ νὰ τοὺς ἀφήση μόνους, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε τὴ μητέρα της νὰ σωριάζεται λιπόθυμη.

Ὅταν ἡ Διάνα συνῆλθε, βρισκότανε στὸ κρεβάτι της κι' ἀπὸ πάνω της σκυμμένα τὰ δυὸ ἀγαπημένα της πρόσωπα ποὺ τῆς χαμογελοῦσαν.

Ἡ Φανὴ τότε πῆγε νὰ ἑτοιμάση τὸ τσάϊ, γιὰ νὰ τοὺς δώση καιρὸ νὰ ἐξηγηθοῦν.

Χωρὶς πολλὰ λόγια λοιπὸν εἶπε ὁ καθένας τὶς δικαιολογίες του καὶ τοὺς καημούς του. Ἐκεῖνος εἶχε μείνει ἀνύπαντρος, γιατὶ εἶχε ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη, κι' ἐκείνη τοῦ ὡμολόγησε πὼς ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει.

Τὴ λιγόστιγμη σιωπὴ ποὺ ἁπλώθηκε ἀνάμεσά τους, τὴν τάραξε ἡ ἁπαλὴ φωνὴ ἐκείνου:

—Θὰ ἤθελες, Διάνα, ἔστω ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια νὰ γίνης γυναῖκα μου; Δὲν εἶμαι πιὰ τόσο νέος, μὰ οὔτε καὶ φτωχὸς ὅπως ἄλλοτε... Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς μικρῆς μας Φανούλας, ποὺ τόσο μίλησε στὴν καρδιά μου, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσα...

Ἡ Φανούλα μπαίνοντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ δίσκο στὰ χέρια, ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια του καὶ κύτταξε τὴ μητέρα της παρακλητικά.

Αὐτὸ τὸ ἱκετευτικὸ βλέμμα τοῦ κοριτσιοῦ ἔδιωξε ὅλους τοὺς δισταγμοὺς τῆς Διάνας.

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἔγινε σ' ἕνα ξωκκλῆσι ὁ γάμος τῆς Διάνας καὶ τοῦ Φάνη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

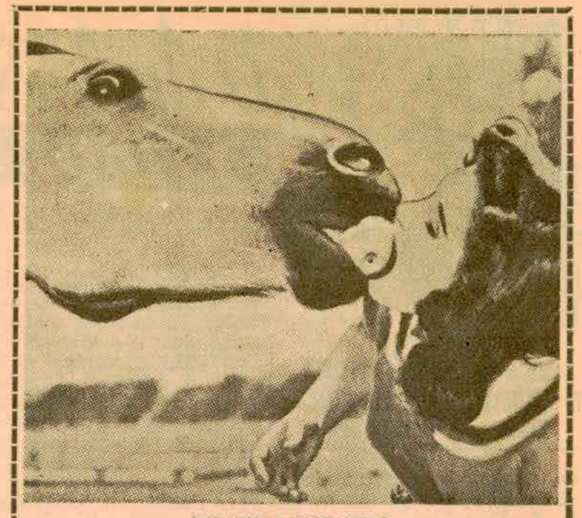

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ἡ Νταϊάνα εἶναι ἕνα ὡραῖο κορίτσι ἑνὸς γαιοκτήμονος τοῦ Τέξας. Τὸ ἀγαπημένο της ἄλογο εἶναι ὁ «Σμόκυ» ἕνα εὐφυέστατο ζῶο, ποὺ παίζει συχνὰ μαζί της. Ὁ «Σμόκυ» ἀγαπᾷ πολὺ τὰ μῆλα καὶ προτιμᾷ νὰ τὰ σερβίρη ἡ κυρία του μὲ τὸν πρωτότυπο τρόπο ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας.

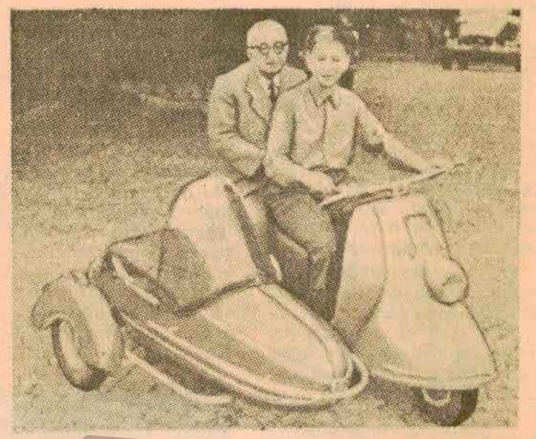

ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ

Ὁ δόκτωρ Χάϊνκελ, ὁ Γερμανὸς κατασκευαστὴς τῶν ὁμωνύμων ἀεροπλάνων, γιὰ νὰ μὴν ἀργῆ τὸ ἐργοστάσιό του, μιὰ καὶ οἱ σύμμαχοι τοῦ ἀπαγόρευσαν τὴν κατασκευὴ ἀεροπλάνων, τὸ μετέτρεψε καὶ παράγει τώρα μικρὰ σκοῦτερ σὰν αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Μὲ μισὸ γαλόνι βενζίνα οἱ μοτοσυκλέττες αὐτὲς διανύουν ἀπόστασι 60 μιλίων.

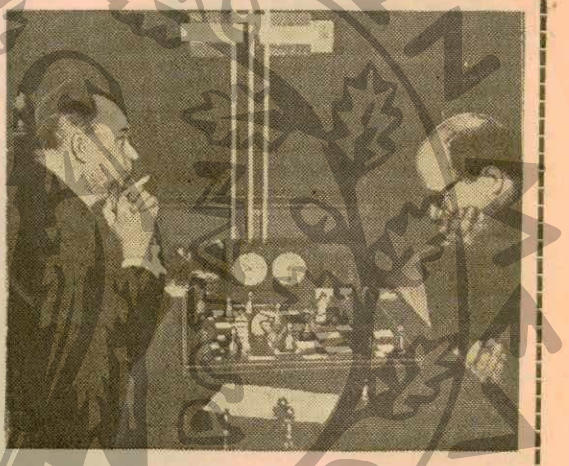

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ὁ Μπρόνστεϊν (ἀριστερά) καὶ ὁ Τόλους, δύο ἀπὸ τοὺς καλύτερους σκακιστὰς τοῦ κόσμου, συναντήθηκαν πρὸ ἡμερῶν στὸ Χάστινγκς τῆς Ἀγγλίας κι' ἔπαιξαν τὴν τελευταία παρτίδα ἑνὸς διεθνοῦς διαγωνισμοῦ σκακιοῦ. Ὁ Τόλους περίμενε ἔξη ὁλόκληρες ὧρες γιὰ νὰ κάνη ὁ ἀντίπαλός του μιὰ μονάχα κίνησι. Τελικὰ ὅμως ὁ πρωταθλητὴς αὐτὸς τῆς ὑπομονῆς ἀνακηρύχτηκε καὶ παγκόσμιος πρωταθλητὴς τοῦ σκακιοῦ.

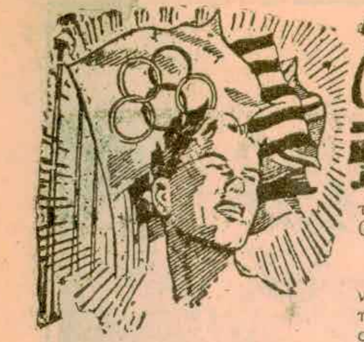

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

Δρ ΜΠΑΝΝΙΣΤΕΡ
Ο «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ» ΤΩΝ 1609 ΜΕΤΡΩΝ

Φιλοδοξεῖ νὰ καταρρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ 1 Ἀγγλικοῦ μιλλίου καὶ νὰ στεφθῇ Ὀλυμπιονίκης στὴ Μελβούρνη τὸ 1956

Τὸ «ἀδιαπέραστο τεῖχος» τῶν 4΄ στὸ δρόμο τοῦ ἑνὸς ἀγγλικοῦ μιλίου (1609 μ.) ἐξακολουθεῖ νὰ μαγνητίζη τοὺς εἰδικευμένους στὴν ἀπόστασι τῶν 1500 μ. διεθνεῖς ἄσσους. Ὁ Αὐστραλὸς Τζὼν Λάντυ ἀπέτυχε τρεῖς φορὲς φέτος νὰ ξεπεράση τὸ φράγμα τῶν 4΄. Θὰ ἐπιχειρήση ὅμως πολλὲς φορὲς ἀκόμη φέτος τὸν μεγάλον ἄθλο, γιατὶ ἡ θερινὴ ἀθλητικὴ περίοδος δὲν ἔληξε στὴν Αὐστραλία.

Ὁ Ἄγγλος Ρότζερ Τζίλμπερτ Μπάννιστερ, θάναι τὸ 1954 ὁ μεγάλος του ἀντίζηλος. Μὲ κρύο ἢ βροχή, λάσπες ἢ ὁμίχλη, ὁ νεαρὸς πρωταθλητὴς προετοιμάζεται δραστήρια γιὰ τὸ σκοπό του. Οἱ Βρεταννοὶ εἰδικοί, ὅπως ὁ προπονητὴς τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος Ντάϋσον καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες Ἄμπραχαμς καὶ Κράμπ, ἔχουν δηλώσει ὅτι τὸν θεωροῦν ὡς τὸν ὑπ᾽ ἀριθμὸν 1 διεκδικητὴ τοῦ παγκοσμίου ρεκὸρ τῶν 1609 μ.

Ἰατρὸς τοῦ Νοσοκομείου τῆς «Σαὶντ Μαίρη» τοῦ Λονδίνου, ὁ δρ Μπάννιστερ, βρίσκει καιρὸ κάθε μεσημέρι νὰ πετάγεται στὸ γυμναστήριο τοῦ «Πάντιγκτον» καὶ ἐκεῖ νὰ ἐπιδίδεται μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ σύστημα στὶς διάφορες δρομικὲς καὶ γυμναστικές του ἀσκήσεις.

Χαίρεσαι νὰ βλέπης τὸν καλλίγραμμο πρωταθλητὴ μὲ τὸ ὡραῖο στύλ, ποὺ θαύμασαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, νὰ τρέχη μὲ τὸ ρυθμικὸ βῆμα του καὶ τὸν τεχνικώτατο διασκελισμό του. Τὸ «κλασσικὸ τρέξιμο» τοῦ Μπάννιστερ, μὲ τὴν μεγάλη εὐκολία στὶς κινήσεις καὶ τὴν οἰκονομία δυνάμεων στὸ δρόμο, κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Δὲν ὑπάρχει ἡμέρα ἀναπαύσεως γιὰ τὸν φέρελπι δρομέα. Προπονεῖται ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ χρόνου, γιὰ νὰ διατηρῇ τὴ φόρμα του. Τὸ σύστημά του αὐτὸ τὸν ἔχει προετοιμάσει κατὰ τέτοιο τρόπο, ποὺ ὁποιαδήποτε στιγμὴ καὶ μὲ ὁποιοδήποτε καιρό, μπορεῖ νὰ τρέξη τὰ 1609 μ. σὲ 4΄. 08΄΄ !!

★

Ὁ παλαιὸς Ὀξφορδιανὸς φοιτητὴς ἔχει δυὸ σκοπούς: Τὸ ἀγγλικὸ μίλι στὰ σπὸρ καὶ τὴν ἰατρικὴ στὴ ζωή! Ἐργάζεται μὲ πάθος καὶ γιὰ τοὺς δυό. Ἄριστος πιανίστας τῆς κλασσικῆς μουσικῆς, καλὸς ζωγράφος καὶ χορευτὴς καὶ ἱκανοποιητικὸς ἐρασιτέχνης ἠθοποιός, εἶναι ὁ Μπάννιστερ ἕνα τέλειο ὑπόδειγμα «καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ» ἀθλητοῦ, ὅπως τὸν ἐφαντάσθηκαν καὶ τὸν ἐπέτυχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Εἶναι ἀκόμη καλὸς ἀρθρογράφος ἰατρικῶν καὶ ἀθλητικῶν διατριβῶν, ποὺ δημοσιεύει σὲ ἐπιστημονικὰ περιοδικά. Εἰδικότης του εἶναι ἡ νευρολογία καὶ σ᾽ αὐτὴν φαίνεται πὼς θὰ διαπρέψη, ἀφοῦ ὑπηρετήση ἕνα χρόνο ὡς στρατιωτικὸς ἰατρός.

★

Ὁ Μπάννιστερ γεννήθηκε στὸ Χάρροου τῆς Ἀγγλίας, τὸν Μάρτιο τοῦ 1929. Συνεπῶς, εἶναι σήμερα 25 ἐτῶν. Ὁ πατέρας του εἶναι ἀνώτατος ταμιακὸς ὑπάλληλος, χωρὶς ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Αὐτὸς ὅμως, κατὰ τὸ διάστημα τῆς φοιτήσεώς του στὸ «Γιουνιβέρσιτυ Κόλλετζ» τοῦ Λονδίνου καὶ ἀργότερα στὸ «Ἔξετερ Κόλλετζ» τῆς Ὀξφόρδης, καταπιάσθηκε στὴν ἀρχὴ μὲ τὸ ράγκμπυ καὶ τὴν κωπηλασία.

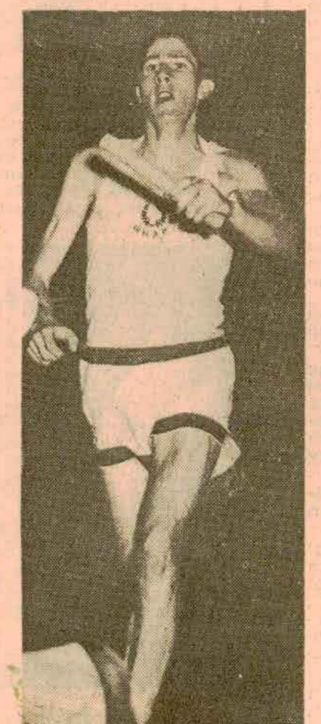

Ὁ περίφημος Ἄγγλος πρωταθλητὴς τῶν 1609 μ. δρ. Μπάννιστερ, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ καταρρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ 1 ἀγγλικοῦ μιλλίου καὶ νὰ στεφθῇ ὀλυμπιονίκης στὴ Μελβούρνη στὰ 1500 μ.

Ἀργότερα, τὸ 1947, τοῦ ἄρεσε ὁ δρόμος. Ὁ προπονητής του Σάντυ Ντάνκαν ἐνθουσιάστηκε μαζί του. Πρωτότρεξε τὰ 1609 μ. σὲ 4΄.40΄΄.8. Μέσα σὲ πέντε χρόνια, κατέβηκε στὸ 4΄. 02΄΄, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐπιδόσεις ποὺ πέτυχαν παγκόσμιοι ἄσσοι στὴν κλασσικὴ ἀπόστασι τοῦ ἑνὸς ἀγγλικοῦ μιλίου.

Ὁ Μπάννιστερ ἔχει δική του θεωρία γιὰ τὴν προπόνησι. Ἀφοῦ ζεσταθῇ καλὰ (γουῶρμινγκ ἂπ) τρέχει 300 γυάρδες (μὲ ταχύτητα περίπου 56΄΄ τὰ 400 μ.) δέκα φορές. Στὰ ἐνδιάμεσα διαστήματα τῶν δέκα αὐτῶν γρήγορων δρόμων, ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του μὲ ἐλαφρὸ τροχάδην. Στὸ τέλος τῶν δέκα προσπαθειῶν, χαλαρώνει τρέχοντας σιγανά.

Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα, ὁ Ἄγγλος ἄσσος ἐπιχειρεῖ ἓξ φορὲς ἢ περισσότερες δρόμους 800 μέτρων. Τὴν τρίτη ἡμέρα, τρέχει μεγάλο δρόμο καὶ τὴν τετάρτη ἡμέρα ἐπιχειρεῖ ἕνα γρήγορο μίλι ἢ τρία τέταρτα τοῦ μιλίου ἢ μισὸ μίλι. Ποτὲ ὅμως μὲ ρυθμὸ ἀγῶνος! Δὲν συνηθίζει ὁ Μπάννιστερ νὰ τρέχη κατὰ τὶς προπονήσεις του τὰ 1609 μ. γιὰ ρεκόρ!

★

Παγκοσμίου φήμης ὁ συμπαθὴς Ἄγγλος πρωταθλητής, πῆρε τὴν τέταρτη θέσι στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες στὸ Ἑλσίνκι, τὸ 1952 στὰ 1500 μ. Οἱ Φινλανδοὶ τὸν χειροκρότησαν ζωηρὰ γιὰ τὸ ὡραῖο τρέξιμό του. Θὰ κατελάμβανε καλύτερη θέσι στὸν τελικὸ τῶν 1500 μ. ἂν δὲν ἔκοβε, ἀποκαμωμένος ἀπ᾽ τὴν ἔντονη προσπάθεια καὶ τὸν κακὸ ὑπολογισμὸ τοῦ βήματος, στὸν τελευταῖο γῦρο.

Φιλοδοξία του εἶναι νὰ στεφθῇ ὀλυμπιονίκης στὴ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας τὸ 1956 στὰ 1500 μ. καὶ νὰ καταρρίψη πρῶτος τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 1609 μ. σὲ χρόνο κάτω ἀπὸ 4΄. Φέτος θὰ λάβη μέρος στοὺς ἀγῶνες τῆς αὐτοκρατορίας, στὸ Βανκοῦβερ τοῦ Καναδᾶ, τὸν Ἰούλιο καὶ στὸ εὐρωπαϊκὸ πρωτάθλημα τῆς Βέρνης στὴν Ἑλβετία.

Καλὴ ἐπιτυχία!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Σώθηκε ἀπὸ ἕνα θαῦμα

Ἀφίνοντας γιὰ λίγο τὰ ἄπλυτα πιάτα της νὰ μουσκεύουνε στὴ σαπουνάδα, μέσ᾽ στὸ νεροχύτη, ἡ Ἀγγλίδα κ. Τίντερ, βγῆκε στὸν κῆπο γιὰ νὰ πῇ κάτι στὸν ἄντρα της, ποὺ καθόταν ἐκεῖ καὶ ξεκούραζε τὸ πληγωμένο πόδι του. Αὐτό, λοιπόν, τῆς ἔσωσε τὴ ζωή. Γιατί, ἐνῶ κουβέντιαζε μὲ τὸν ἄντρα της, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς στὸ σπίτι, ἔφτασε στὸ νεροχύτη κι᾽ ἔλυωσε ὅλα τὰ μετάλλινα μέρη του.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΛΟΧΟΣ — ΓΑΛΑ. 2) ΠΑΓΟΣ — ΚΑΛΑΘΙ — ΟΣΣΑ. 3) ΜΑΛΑΜΑ. 4) ΤΙΑΡΑ — ΜΑΚΑΡΙ. 5) ΣΑΛΑΤΑ. 6) ΠΙΣΤΑ — ΣΤΗΡΙΓΜΑ — ΠΡΑΓΑ. 7) ΣΙΤΙΣΙΣ. 8) ΠΙΑΤΑ — ΑΝΑΣΑ. 9) ΑΡΕΝΑ. 10) ΝΟΡΑ — ΒΟΤΑΝΑ — ΡΑΜΙ. 11) ΦΙΝΟΣ — ΜΕΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΑΛΑΤΙ — ΠΙΑΝΟ. 2) ΛΟΓΟΣ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ — ΡΑΦΙ. 3) ΜΑΡΑ—ΤΙΤΑΝΕΣ. 4) ΚΑΛΑ — ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ. 5) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΔΙΑΤΑΓΗ. 6) ΣΑΜΑΡΑΣ — ΡΕΝΑ. 7) ΟΜΑΛΑ — ΑΝΑ. 8) ΛΑΟΣ ΚΑΤΑΠΡΑΣΙΝΑ — ΡΑΣΑ. 9) ΣΑΜΑΡΙ — ΣΑΛΑΜΙ.

Ἡ ἀπόστασις

Ἂς παραστήσωμε μὲ Χ τὴν ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὴν πόλι Α ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου ἀνετράπη τὸ λεωφορεῖο. Ἔχομε τότε τὴν ἀκόλουθη ἐξίσωσι:

$$\frac{X}{30}+\frac{X}{6}=4.\quad X+5X=120.$$

Δηλαδὴ $6X=120$ καὶ $X=20$ χιλιόμετρα.

Τὸ χιλιάρικο

Ὁ ἀριθμὸς 10 δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν λογαριασμό. Οἱ τρεῖς πελάτες πλήρωσαν 27.000, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὶς 25 ἔχει ὁ ταβερνιάρης καὶ τὶς 2 τὸ γκαρσόνι.

Τετραπλῆ ἀκροστιχίς

1) ΚΑΤΟψις
2) ΑΜΑΡούσιον.
3) ΝΑΠΟλέων.
4) ΑΝΑΣτασις.

Ὁ γέρος κι᾽ ὁ ἀδελφός του

Ὁ πατέρας τοῦ γέρου γεννήθηκε στὰ 1805. Παντρεύτηκε τὸ 1825 κι᾽ ἔκανε ἕνα γυιὸ ποὺ πέθανε τὸν ἴδιο χρόνο (1825). Σὲ λίγο χήρεψε. Ξαναπαντρεύτηκε τὸ 1875 σὲ ἡλικία 70 χρόνων. Καὶ μὲ τὴ νέα του γυναῖκα ἀπέκτησε τὸν ἴδιο χρόνο ἕνα παιδί, τὸν γέρο τῆς ἱστορίας μας, ὁ ὁποῖος τώρα ποὺ γίνεται ἡ δίκη εἶναι 79 χρόνων. Ὁ ἀδελφός του πέθανε πραγματικὰ πρὶν ἀπὸ 129 χρόνια, δηλαδὴ τὸ 1825.

Μαγικὴ εἰκών

Κυττάζοντας τὴν εἰκόνα μὲ βάσι τὴν ἀριστερή της πλευρὰ θὰ δῆτε τὸν πετεινὸ νὰ σχηματίζεται ἀνάμεσα στὰ δυὸ χαμηλὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 472 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΛΑΜΑΡΙ — ΠΕΛΑΡΓΟΣ. 2) ΩΡΑ — ΕΡΩ — ΚΑΙ — ΑΤΙ. 3) ΠΑΪΔΙΑ — ΟΥΝ — ΓΑΛΛΙΑ. 4) ΣΚΕΠΤΙΚΟΣ. 5) ΛΑΟΣ — ΑΝΩ — ΤΟΥ — ΛΟΤΙ. 6) ΑΙΣΙΟΣ — ΡΑΣ — ΣΤΑΣΙΣ. 7) ΤΑ — ΤΙ — ΑΑΧΕΝ — ΣΙ — ΣΤ. 8) ΠΟΣΟΝ — ΤΜΗΜΑ. 9) ΙΩΒ — ΠΙΠΕΡΙΑ — ΑΝΑ. 10) ΠΟΤΗΣ — ΟΜΟΡΑ. 11) ΑΣ — ΑΑ — ΑΜΟΥΡ — ΥΓ — ΒΘ. 12) ΠΑΤΩΜΑ — ΑΣΕ — ΑΣΙΤΙΑ. 13) ΑΜΑΝ — ΝΟΚ — ΤΑΝ — ΑΙΩΝ. 14) ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ. 15) ΩΦΕΛΩΝ—ΟΥΣ — ΣΙΕΛΟΣ. 16) ΜΟΙ — ΜΑΝ — ΗΤΑ — ΟΧΙ. 17) ΑΝΑΤΑΣΙΣ — ΑΣΗΜΕΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΩΠΗΛΑΤΩ — ΚΑΠΑΡΩΜΑ. 2) ΑΡΑ — ΑΙΑ — ΣΑΜ — ΦΟΝ. 3) ΛΑΪΚΟΣ — ΠΩΠ — ΤΑΜΕΙΑ. 4) ΣΙΤΟΒΟΛΩΝ. 5) ΜΕΙΣ — ΟΙΣ — ΤΑΜ — ΚΩΜΑ. 6) ΑΡΑΚΑΣ — ΟΠΗ — ΑΝΑΝΑΣ. 7) ΡΩ — ΕΝ — ΑΝΙΣΑ — ΟΤ — ΝΙ. 8) ΟΠΩΡΑ — ΜΑΚΑΟ. 9) ΟΥΤ — ΑΧΡΕΙΟΣ — ΛΥΩ. 10) ΝΙΤΣΕ — ΥΕΤΟΣ. 11) ΕΚ — ΚΟ — ΝΤΙΟΡ — ΑΓ — ΗΣ. 12) ΛΑΓΟΥΣ — ΜΑΜ — ΑΝΟΣΤΗ. 13) ΑΙΑΣ — ΤΣΗ — ΟΥΣ — ΣΙΑΜ. 14) ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ. 15) ΓΑΛΛΟΣ — ΑΝΑ — ΤΙΤΛΟΝ. 16) ΟΤΙ — ΤΙΣ — ΒΙΩ — ΟΧΙ. 17) ΣΙΑΤΙΣΤΑ — ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Παράξενο διήγημα

Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος τῆς Ἀμερικῆς καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ του λόρδου Κορν Οὐῶλλις γυρίζαν στὴν πατρίδα τους γιὰ νὰ διηγηθοῦν τὶς περιπέτειές τους καὶ νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὶς κακουχίες, βρισκόταν μεταξύ τους καὶ ὁ στρατηγὸς Μπράουν, ποὺ διάφορες δουλειές του τὸν ἀνάγκασαν νὰ ταξιδέψη στὶς δυτικὲς κομητεῖες τῆς Ἀγγλίας.

Ἔτσι, ἕνα πρωΐ, βρέθηκε σὲ μιὰ μικρὴ χαριτωμένη πόλι μὲ τὴ γοτθικὴ ἐκκλησία της, ποὺ διατηροῦσε ὅλη τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὸ χαρακτῆρα τῆς παλιᾶς Ἀγγλίας. Πάνω σ᾽ ἕνα λόφο ἦταν οἱ πύργοι μιᾶς παλαιᾶς ἐπαύλεως, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ γραφική. Ὁ στρατηγὸς Μπράουν θέλησε νὰ μάθη ποιὸς ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης της. Ἡ ἔκπληξί του καὶ ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη, ὅταν τοῦ εἶπαν πὼς ἀνῆκε στὸ λόρδο Βούτβιλ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε συμμαθητής του καὶ στενός του φίλος.

Δίχως νὰ χάση καιρὸ ὁ στρατηγὸς Μπράουν ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παλιό του φίλο.

— Μὴ φαντασθῇς ὅτι σὲ λησμόνησα ὅλ᾽ αὐτὰ τὰ χρόνια, ποὺ δὲν ἰδωθήκαμε, τοῦ εἶπε ὁ λόρδος μὲ χαρά. Παρακολούθησα τοὺς θριάμβους σου, τὶς νίκες σου. Αὐτὲς τὶς μέρες φιλοξενῶ μερικοὺς φίλους μου καὶ θὰ γιορτάσουμε ὅλοι μαζὶ τὸν ξαφνικὸ ἐρχομό σου. Δυστυχῶς, τὰ περισσότερα δωμάτια εἶναι πιασμένα ἀπ᾽ τοὺς φίλους μου, γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο θὰ σὲ φιλοξενήσω σὲ μιὰ κάμαρα μὲ παλιὰ ἔπιπλα...

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ λόρδος ὡδήγησε τὸ στρατηγὸ Μπράουν στὴν κάμαρα μὲ τὰ παλιὰ ἔπιπλα, ποῦ, παρ᾽ ὅλη τὴ βαρειὰ γοτθικὴ ἀτμόσφαιρά της, εἶχε ἀρκετὴ ἄνεσι. Ὁ λόρδος ἄναψε δυὸ πελώρια κεριά, εἶπε πὼς ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ θὰ φιλοξενοῦσε γιὰ μερικὲς μέρες τὸν ἀγαπητὸ καὶ παλιό του φίλο κ᾽ ἔπειτα ἔφυγε, ἀφοῦ τοῦ εὐχήθηκε καλὴ νύχτα.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ λόρδου Βούτβιλ, ἔπαιρναν ἥσυχα τὸ πρωϊνό τους στὴ μεγάλη τραπεζαρία. Ὁ στρατηγὸς Μπράουν ὅμως δὲν εἶχε φανῆ. Ἔκπληκτος ὁ λόρδος φώναξε ἕνα ὑπηρέτη του καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ στρατηγὸς ἔκανε τὸν περίπατό του στὸν κῆπο, πρὶν ἀκόμη χαράξη...

Ἀνήσυχος ὁ λόρδος ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸ στρατηγό, ποὺ μὲ λύπη τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔφευγε τὴν ἴδια μέρα.

— Πέρασα τὴ χειρότερη νύχτα τῆς ζωῆς μου, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ στρατηγός. Αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη ἀπόψε, ξεπερνάει κάθε φαντασία! Εἶχα πλαγιάσει στὸ κρεβάτι μου καὶ εἶχα ἀποκοιμηθῇ, μέσ᾽ στὴ θαλπωρὴ ποὺ ἀναδινόταν ἀπ᾽ τὸ ἀναμμένο τζάκι, ὅταν ξαφνικὰ ξύπνησα ἀπ᾽ τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο ἑνὸς μεταξωτοῦ φορέματος κι᾽ ἑνὸς ζευγαριοῦ παπουτσιῶν μὲ ψηλὰ τακούνια, λὲς καὶ μιὰ γυναῖκα νὰ περπατοῦσε στὸ δωμάτιο. Ἀνασηκώθηκα τότε στὸ κρεβάτι μου καὶ εἶδα πραγματικὰ μιὰ κοντὴ γυναῖκα, ποὺ μοῦ γύριζε τὴν πλάτη της. Ἀπ᾽ τὸ λαιμό της καὶ τοὺς ὤμους της κατάλαβα πὼς ἦταν γρηά. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ξεπερασμένης μόδας ποὺ τελείωνε σὲ οὐρά.

»Βρῆκα αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι παράξενη καὶ στὴν ἀρχὴ φαντάσθηκα πὼς θἆταν μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια, ποὺ ἐρχόταν νὰ κοιμηθῇ στὸ δωμάτιό της μὴ ξέροντας πὼς εἶχε παραχωρηθῆ σὲ ξένο. Ἔβηξα λιγάκι γιὰ νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβη πὼς τὸ δωμάτιο ἦταν πιασμένο. Τότε ἡ γρηὰ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

»Θεέ μου! Τί πρόσωπο ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδα! Κατάλαβα ἀμέσως πὼς δὲν εἶχα μπροστά μου ἕνα πλάσμα ζωντανό. Πάνω σ᾽ ἕνα ἀδύνατο πρόσωπο μποροῦσες νὰ διακρίνης τὰ ἐλεεινὰ καὶ μισητὰ πάθη ποὺ εἶχαν συγκλονίσει αὐτὴ τὴ γυναῖκα ὅσο ζοῦσε. Λὲς καὶ τὸ σῶμα μιᾶς μεγάλης ἐνόχου εἶχε βγῆ ἀπ᾽ τὸν τάφο, γιὰ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴ ψυχὴ ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἐγκληματήσει. Ἀνατρίχιασα, ἐνῶ τὰ μάτια μου εἶχαν στυλωθῆ πάνω στὸ ἀπαίσιο φάντασμα! Τότε ἡ γρηὰ «μάγισσα», μ᾽ ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ κρεβάτι μου, πλησίασε τὸ διαβολικό της πρόσωπο κοντὰ στὸ δικό μου, ἔτριξε τὰ δόντια της κι᾽ ἄφησε ν᾽ ἀκουστῇ ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο, ποὺ μ᾽ ἔκανε ν᾽ ἀνατριχιάσω.

»Φίλε μου, δὲν εἶμαι ἄνανδρος, διακινδύνεψα πολλὲς φορὲς τὴ ζωή μου καὶ δὲν ἀτίμασα ποτὲ τὸ σπαθί μου. Βλέποντας ὅμως τὸ ἀπαίσιο, τὸ διαβολικὸ αὐτὸ πρόσωπο πάνω ἀπ᾽ τὸ δικό μου, ἔνιωσα τὸ αἷμα μου νὰ παγώνη στὶς φλέβες μου κι᾽ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου.

»Συνῆλθα ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Μὲ φόβο ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ κύτταξα γύρω μου. Ἡ τρομερὴ ὀπτασία εἶχε ἐξαφανιστῆ. Ἔνιωθα τὰ νεῦρα μου χαλαρωμένα καὶ ἤθελα ν᾽ ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα. Ντύθηκα γρήγορα καὶ βγῆκα στὸν κῆπο.

»Τώρα ἀγαπητέ μου φίλε, ξέρετε τοὺς λόγους ποὺ μ᾽ ἀναγκάζουν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σπίτι σας...

— Λυπᾶμαι πολὺ ἀγαπητέ μου Μπράουν γιὰ ὅ,τι σοῦ συνέβη... εἶπε τότε ὁ λόρδος. Ἤξερα ἀπὸ τὸν πατέρα μου πὼς στὴν κάμαρα αὐτὴ παρουσιαζόντουσαν φαντάσματα. Φυσικὰ δὲν τὸ πίστεψα ποτέ μου! Ἐπειδὴ ὅμως ὅλοι ἤξεραν αὐτὸ τὸ θρύλο, κανεὶς ποτὲ ἀπὸ τοὺς φίλους μου δὲ δέχθηκε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ μέσα.

»Ὅταν ἦρθες ξαφνικά, γνωρίζοντας τὸ θάρρος σου καὶ βέβαιος πὼς δὲν πιστεύεις στὶς προλήψεις, ἀποφάσισα νὰ σὲ φιλοξενήσω σ᾽ αὐτὴ τὴν κάμαρα γιὰ νὰ δῶ ἂν ἦταν ἀληθινὸς ὁ θρύλος ὅτι τὴν ἐπισκέπτονται ὑπερφυσικὲς δυνάμεις...

— Σ᾽ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προτίμησι, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ στρατηγός.

— Πρὶν νὰ φύγης, ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ λόρδος, ἄφησέ με νὰ σοῦ δείξω τὰ ταμπλώ μου. Θυμᾶμαι πὼς ἄλλοτε σοῦ ἄρεσαν πολὺ οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες... Μερικοὶ εἶναι ζωγραφισμένοι ἀπὸ τὸν Βὰν Ντάϋκ καὶ παρουσιάζουν τοὺς προγόνους μου...

Ὁ στρατηγὸς Μπράουν δέχτηκε τὴν πρόσκλησι μὲ κάποια δυσαρέσκεια, γιατὶ βιαζόταν νὰ φύγη. Ἀκολούθησε τὸ λόρδο Βούτβιλ σὲ μιὰ μεγάλη στενόμακρη αἴθουσα μὲ ζωγραφικοὺς πίνακες κι᾽ ἄκουσε μᾶλλον ἀδιάφορα τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ λόρδος. Εἶχαν φτάσει στὴ μέση τῆς αἰθούσας, ὅταν ὁ στρατηγὸς δείχνοντας στὸ λόρδο τὸ πορτραῖτο μιᾶς γρηᾶς κυρίας, φώναξε μὲ τρόμο:

— Νάτη! εἶναι τὸ ἀνάστημά της, τὸ φόρεμά της, τὰ χαρακτηριστικά της, μολονότι ἡ ἔκφρασί της εἶναι ἐδῶ λιγώτερο διαβολική.

— Τότε, ἀπάντησε ὁ λόρδος, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ φάντασμα, ποὺ εἶδες ἀπόψε. Εἶναι τὸ πορτραῖτο μιᾶς μοχθηρῆς γυναῖκας, ποὺ ὁ κατάλογος τῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων της βρίσκεται στ᾽ ἀρχεῖα τῆς οἰκογένειάς μου. Φτάνει νὰ σοῦ πῶ πὼς μέσα στὴ μοιραία αὐτὴ κάμαρα ἔγιναν δύο δολοφονίες! Θὰ τὴν κλειδώσω πάλι αὐτὴ τὴν κάμαρα καὶ θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ χτίσουν τὴν πόρτα της.

Ἔπειτ᾽ ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ στρατηγὸς Μπράουν ἀποχαιρέτησε τὸ λόρδο Βούτβιλ πηγαίνοντας νὰ βρῇ σ᾽ ἕναν ἄλλο τόπο λιγώτερο ρομαντικὸ τὸ ξέχασμα τῆς τρομαχτικῆς νύχτας ποὺ εἶχε περάσει.

ΟΥΩΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστὲρ 14. Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.000
Ἑξάμηνος	» 170.000
Τρίμηνος	» 85.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ἐτησία	£ 6. — $ 24
»	Φρ. Γαλλικὰ 5.980
»	» Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ—Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία» — Σανταρόζα 5 ΑΘΗΝΑΙ

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Δερματίτιδες ἀπὸ γοῦνες

Σὲ μερικὰ εὐαίσθητα ἄτομα οἱ γοῦνες προκαλοῦν ἐξανθήματα μὲ ἔντονο κνησμὸ πρὸ πάντων δὲ οἱ κακοβαμμένες γοῦνες. Ἡ δερματῖτις στὰ εὐαίσθητα αὐτὰ ἄτομα ποὺ φοροῦν τέτοιες γοῦνες ἀρχίζει ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸ πηγοῦνι, τὸ πρόσωπο, τὸ θώρακα καὶ τοὺς καρποὺς μὰ μπορεῖ νὰ ἁπλωθῇ καὶ σὲ ὅλο τὸ σῶμα. Στὴν ἀρχὴ παρουσιάζεται μιὰ δυνατὴ φαγούρα καὶ μιὰ κοκκινίλα. Αὐτὴ ἡ φαγούρα μπορεῖ νὰ φανῇ κι᾽ ὕστερα ἀπὸ ἑβδομάδες καὶ γι᾽ αὐτὸ δύσκολα βρίσκεται πὼς εἶναι ἀπὸ τὴ γοῦνα. Δὲν παρουσιάζεται πολλὲς φορὲς ἡ δερματῖτις ἀμέσως μετὰ τὸ φόρεμα γιατί, γιὰ νὰ προκληθῇ χρειάζεται νὰ βραχῇ ἡ γοῦνα καὶ νὰ διαλυθοῦν οἱ χημικὲς οὐσίες ποὺ ἐπέδρασαν στὸ βάψιμό της. Τὸ βρέξιμο τῆς γοῦνας μπορεῖ νὰ γίνη μὲ βροχή, νερὸ ἢ ἱδρῶτα, ὁπότε διαλύονται τὰ ὑγρὰ καὶ βρέχουν τὸ δέρμα αὐτῆς ποὺ τὴν φορεῖ. Ἄλλη αἰτία, ποὺ ἀργεῖ νὰ φανῇ ἡ δερματῖτις, εἶναι ὅτι χρειάζεται καιρὸς γιὰ νὰ εὐαισθητοποιηθῇ τὸ ἄτομο στὴν χρῆσι τῆς γοῦνας. Ἂν ὅμως εἶναι εὐαίσθητο ἀπὸ πρίν, τότε ἡ δερματῖτις ἐμφανίζεται σὲ λίγες ὧρες ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς γοῦνας.

Ἡ φαγούρα καὶ ἡ κοκκινίλα πολλὲς φορὲς εἶναι τὰ μόνα συμπτώματα τῆς δερματίτιδος μὰ συχνὰ παρουσιάζεται καὶ οἴδημα τοῦ δέρματος, βλατίδες καὶ φυσαλλίδες ποὺ καταλήγουν σὲ ἀπολέπισι. Καμμιὰ φορὰ ἡ δερματῖτις αὐτὴ ἐπιμολύνεται καὶ σχηματίζονται κιτρινωπὲς κροῦστες ποὺ σκεπάζουν τὸ δέρμα. Πολὺ σπάνια ἔχουν ἀναφερθῇ καὶ δηλητηριάσεις ἀπὸ τὸ βάψιμο γούνας.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις μόλις ἀφαιρεθῇ ἡ γοῦνα ὑποχωροῦν τὰ συμπτώματα μὲ κατάλληλη θεραπεία.

Σπάνια παραμένει ἡ δερματῖτις γιὰ πολύ, ἂν καὶ δὲν φορεῖ τὴ γοῦνα πλέον ἡ ἄρρωστη, μὰ σὲ τέτοιες περιπτώσεις φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ εὐαίσθητη ἡ ἄρρωστη καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γοῦνα καὶ ἄλλες αἰτίες συντηροῦν τὴ δερματίτιδα ποὺ τῆς προεκάλεσε ἀρχικῶς ἡ γοῦνα. Ἡ θεραπεία σὲ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι πολὺ δύσκολη γιατὶ καὶ τὰ αἴτια ποὺ τὴν συντηροῦν εἶναι δύσκολο νὰ βρεθοῦν.

Οἱ χημικὲς οὐσίες ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ βάψιμο τῆς γούνας εἶναι κεῖνες ποὺ προκαλοῦν τὴ δερματίτιδα. Μὰ οἱ κακοβαμμένες γοῦνες εἶναι ποὺ προκαλοῦν τέτοιες δερματίτιδες, γιατὶ ξεβάφουν εὔκολα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴ βροχή.

Μέσα στὶς χημικὲς οὐσίες ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ βάψιμο στὶς γοῦνες, εἶναι καὶ κεῖνες ποὺ μεταχειρίζονται οἱ γυναῖκες γιὰ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν τους ποὺ τοὺς προκαλοῦν τόσες δερματίτιδες.

Ἂν ἡ γοῦνα καθαρισθῇ καλὰ μετὰ τὸ βάψιμο, ἔτσι ποὺ νὰ φύγουν ἢ νὰ ἐξουδετερωθοῦν οἱ βλαβερὲς οὐσίες, τότε δὲν προκαλοῦνται δερματίτιδες.

Τὶς πιὸ δυνατὲς δερματίτιδες βλέπει κανεὶς σ᾽ αὐτοὺς ποὺ κατεργάζονται τὰ δέρματα καὶ βάφουν τὶς τρίχες τῶν ζώων, ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ γοῦνες.

Για τὴν κατεργασία τῶν δερμάτων μεταχειρίζονται διάφορα ὀξέα ὅπως εἶναι τὸ θειϊκό, τὸ μυρμηκικό, τὸ γαλακτικὸ ὀξὺ ποὺ ἐρεθίζουν τὸ δέρμα καὶ προκαλοῦν δερματίτιδες. Διάφορα μεταλλικὰ ἅλατα ὅπως τοῦ χρωμίου, τοῦ ἀλουμινίου καὶ ἄλλα τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν κατεργασία τῶν δερμάτων. Γιὰ τὴ προφύλαξι τῶν δερμάτων μεταχειρίζονται διάφορες ἀντισηπτικὲς σκόνες, ποὺ ἐρεθίζουν τὸ δέρμα καὶ προκαλοῦν δερματίτιδες.

Ἀλλὰ τὶς περισσότερες δερματίτιδες τὶς παρουσιάζουν ὅσοι βάφουν τὸ τρίχωμα τῶν δερμάτων.

Τὸ τρίχωμα τὸ βάφουν γιὰ νὰ κρύψουν τὰ ἐλαττώματα τοῦ τριχώματος. Γιὰ τὸ βάψιμο πρῶτα καθαρίζουν τὶς τρίχες ἀπὸ τὶς λιπαρὲς οὐσίες, ποὺ εἶναι κολλημένες ἀπάνω μὲ διάφορες χημικὲς οὐσίες, ὑδροξείδιο τοῦ νατρίου, ἀνθρακικὸ νάτριο, ἀμμωνία, ἄσβεστη καὶ μὲ διάφορα ὀξέα, ποὺ ὅλα ἐρεθίζουν τὸ δέρμα. Μεταχειρίζονται ἀκόμα ἅλατα τοῦ ἀλουμινίου, τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ χρωμίου ποὺ προκαλοῦν διάφορες δερματίτιδες.

Τὰ χρώματα ποὺ μεταχειρίζονται στὴ βαφὴ εἶναι φυτικὰ ποὺ εἶναι ὀλιγώτερο ἐρεθιστικά, καὶ συνθετικὰ πρὸ πάντων τὰ χρώματα τῆς ἀνιλίνης καὶ ἡ παραφαινυλενοδιαμίνη, ποὺ προκαλοῦν πολὺ ἔντονες καὶ συχνὲς δερματίτιδες.

Γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν οἱ ἐργάτες ποὺ κατεργάζονται τὰ δέρματα γιὰ γοῦνες πρέπει νὰ φοροῦν γάντια ἀπὸ καουτσοὺκ καὶ μπότες. Τὰ δωμάτια ποὺ ἐργάζονται νὰ ἔχουν εἰδικοὺς ἀπορροφητῆρες, ποὺ νὰ παίρνουν τὴ σκόνη καὶ τὶς τρίχες ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐπίσης στὰ δωμάτια ὅπου ὑπάρχουν ἀτμοὶ ἀπὸ χημικὲς οὐσίες, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐξαεριστῆρες ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι πρέπει οἱ ἐργάται νὰ φοροῦν μάσκες εἰδικές, γιὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τοὺς ἀτμούς. Οἱ ἐργάται μετὰ τὴν ἐργασίαν των πρέπει νὰ πλένωνται καλὰ σὲ ντούς, ποὺ ὀφείλουν νὰ ἔχουν τὰ ἐργοστάσια.

Ἐργάται ποὺ εἶναι εὐαίσθητοι σ᾽ αὐτὴ τὴν ἐργασία δὲν πρέπει νὰ προσλαμβάνωνται, καθὼς καὶ κεῖνοι ποὺ εὔκολα παθαίνουν ἀπὸ ἀλλεργικὲς δερματίτιδες γιατὶ μόλις ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ ὅλες τὶς χημικὲς οὐσίες ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὸ βάψιμο τῆς γούνας θὰ πάθουν ἀπὸ δερματίτιδα.

Λ. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

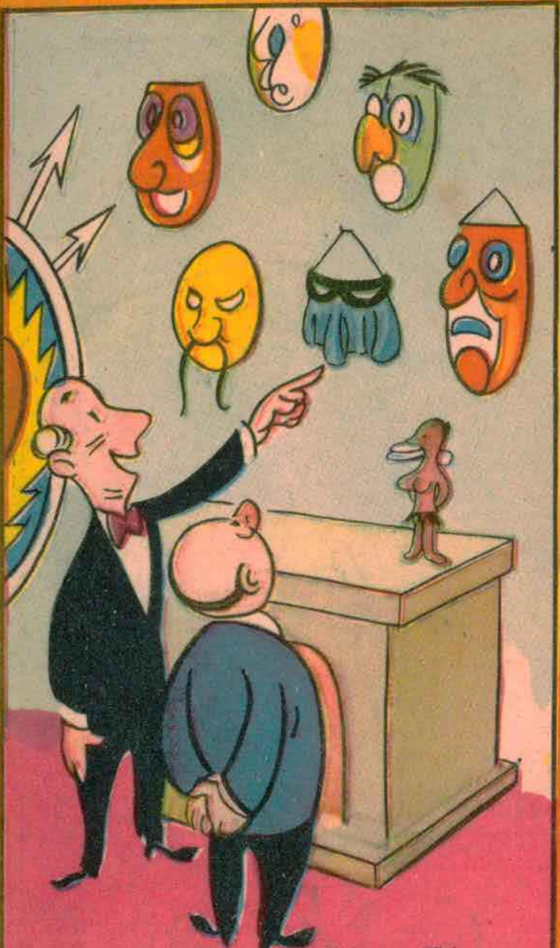

— Οἱ μάσκες, ποὺ βλέπεις, Κώστα, μοῦ στοίχισαν ὁλόκληρη περιουσία. Τὰ πιὸ πολλὰ ὅμως μοῦ κόστισε αὐτὴ ἡ μικρούλα!...

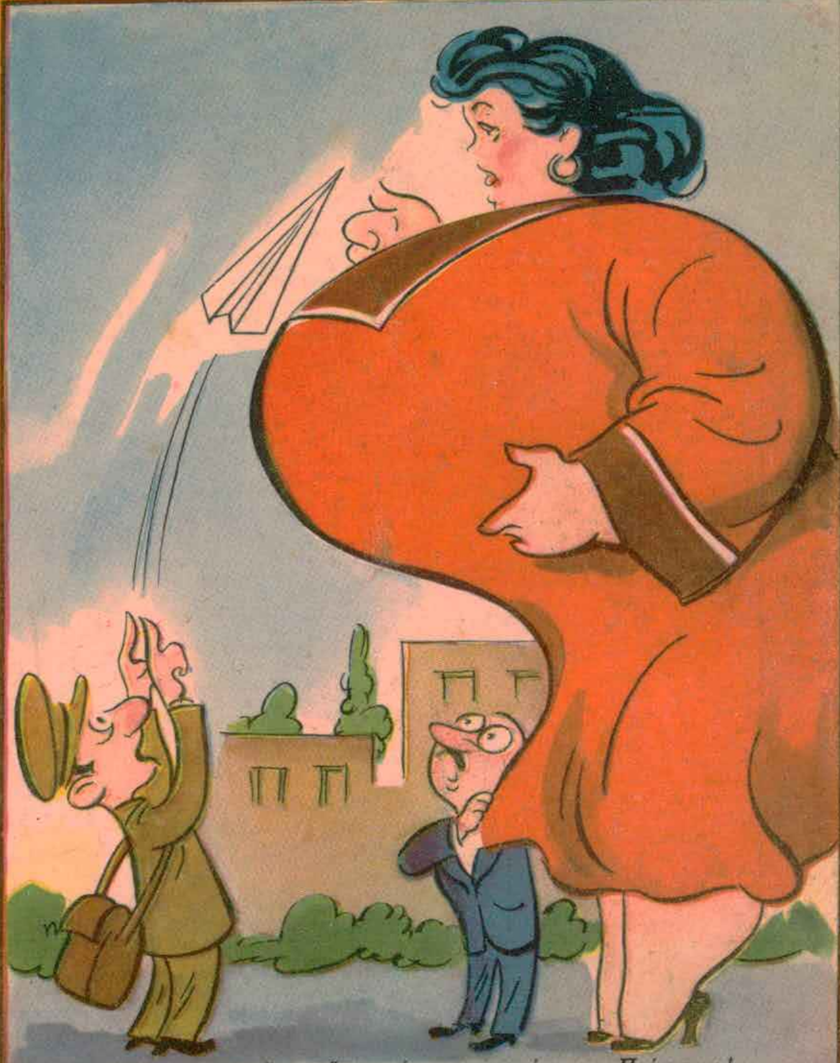

— Κυρία, ἔχετε ἕνα γράμμα συστημένο... Πιάστε το!..

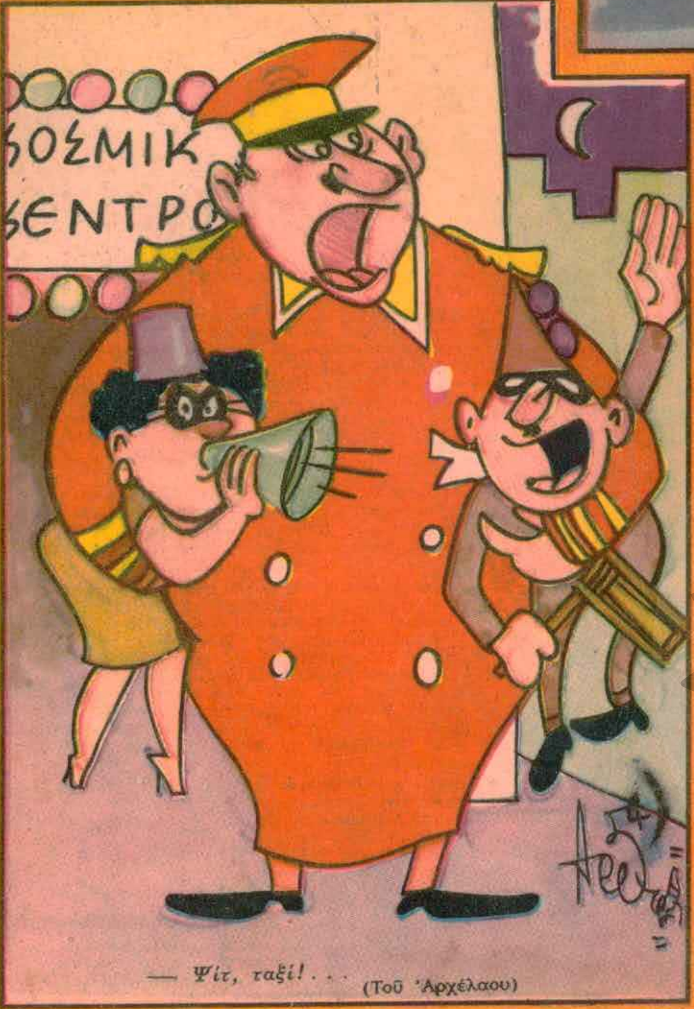

— Ψίτ, ταξί!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

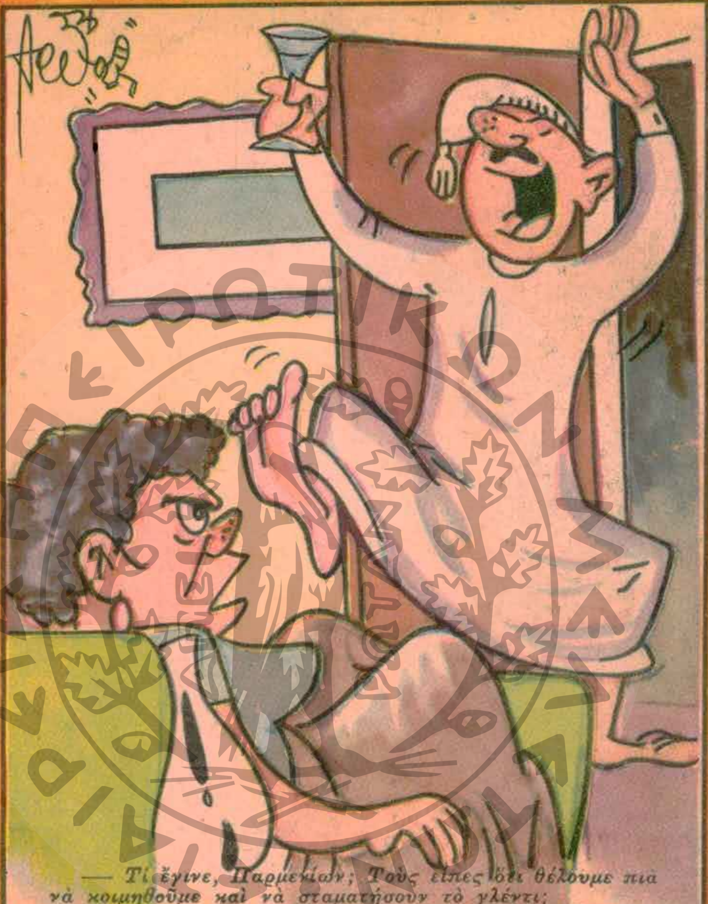

— Τί ἔγινε, Παρμενίων; Τοὺς εἶπες ὅτι θέλουμε πιὰ νὰ κοιμηθοῦμε καὶ νὰ σταματήσουν τὸ γλέντι;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ